

Giới thiệu Để Được Yêu Nam Phụ, Nguyễn Không Làm Nữ Chính (1970)

Tên rút gọn: Không Làm Nữ Chính

Thể loại: Tình cảm lãng mạn, xuyên không và tiểu thuyết, ngôn tình Việt (hơi ngược), thập niên 70...

Cô chỉ là một thiếu nữ 23 tuổi sống một cuộc sống bình thường ở thế kỷ 21.

Cô cũng giống như nhiều cô gái khác đam mê truyện ngôn tình và cô đã vô tình xuyên qua tiểu thuyết đang hot "Yêu em tựa hơi thở" bởi vì cô rất yêu thích nam phụ của truyện mà đã chấp nhận trở thành "nữ phụ"

Anh vốn là con trai trưởng của dòng họ giàu có bậc nhất Sài thành. Nhưng dù cho anh tài giỏi và đẹp trai cỡ nào thì số phận đã định sẵn anh phải đóng vai nam phụ. Cuộc đời anh bị tác giả biến thành kẻ độc ác và nhận một cái kết bi thảm ở cuối truyện vì quá si mê nữ chính.

Và anh cũng chính là người mà có "duyên phận định trước" với cô.

Liệu rằng cô có thể lay động trái tim anh, giúp anh thoát khỏi số mệnh nghiệt ngã mà tác giả đã sớm an bài.

Tác phẩm được lấy bối cảnh Việt Nam vào những năm 70 của thế kỷ trước, dưới thời Đế nhị Cộng hòa.

Ai cũng phải gặp gỡ người định mệnh của mình, đã được định sẵn vì người đó mà hạnh phúc, vì người đó mà đau lòng, giống như duyên nợ từ kiếp trước, kiếp này ắt phải trùng phùng. Suy cho cùng, chúng ta sống trên đời là để gặp gỡ người đã được hẹn từ trước...

Trên đời này, có yêu vô tận cũng sẽ có hận vô tận. Có hạnh phúc mỹ mãn cũng sẽ có khổ đau chia lìa, có bạc tình bạc nghĩa cũng sẽ có chân tình không quên.

"nếu người vẫn cố chấp yêu, thì ta cũng cố chấp chờ.."

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ, Nguyễn Không Làm Nữ Chính (1970)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cô chỉ có thể trở thành nữ phụ

|| Dẫn truyện ||

Dương Thảo, một cô gái hai mươi ba tuổi sống ở thế kỷ 21, đang trong tình trạng thất nghiệp. Lý do bị đuổi việc là vì quá cương nghị! Thắng thắn, mạnh mẽ lẫn quyết đoán... tất tần tật những điều này là "nguyên nhân" dẫn đến chuỗi "thất bại" của cô khi tồn tại trong xã hội ngày nay, nơi mà những kẻ a dua nịnh hót luôn được xem trọng. Ba mẹ ly hôn năm cô mười tuổi, họ tiến thêm một bước và có gia đình riêng. Cô sống với ông bà nội, chẳng nhận được bất kỳ sự chăm sóc nào từ ba mẹ.

Mười hai năm học hành cùng bốn năm đại học, Dương Thảo bước chân ra xã hội tìm kiếm việc làm như bao người khác. Cô thuê phòng trọ sống một mình, ông bà nội cùng mất khi cô lên đại học. Và ba mẹ vẫn là người... ở xa! Đi làm tại một công ty nhỏ gần một năm, cô bị đuổi. Trong quá trình thất nghiệp, một câu chuyện kỳ lạ đã diễn ra với cô.

Vào đêm đó, Dương Thảo trên đường về nhà đã tình cờ cứu giúp một tên yêu tinh nhỏ có cánh đang bị mắc kẹt. Về như hẩn từ một miền phép thuật nào đây vô tình lạc đến thế giới hiện thực này. Và để trả ơn, Hạt Tiêu - cách Dương Thảo gọi - hùng hồn bảo rằng: "Tôi sẽ thực hiện bất kỳ điều ước nào mà cô muốn".

Dương Thảo chẳng đời nào tin, việc gặp một tên tiểu yêu giữa đời thật chẳng khác nào... con ác mộng! Nhưng trước sự nài nỉ quá mức đó, cô đã nghĩ ra một điều ước hết sức phi lý, chẳng qua vì muốn làm khó hắn. Đó là, được bước chân vào cuốn tiểu thuyết đang hot bấy giờ: "Yêu em tựa hơi thở" của nữ tác giả Việt, mang bút danh Mộng và được yêu nam phụ có cái tên Cao Phong. Tác phẩm lấy bối cảnh Đô thành Sài Gòn vào những năm 1970 dưới thời Đế Nhị Cộng Hoà Việt Nam... Xoay quanh câu chuyện về mối nhân duyên nghiệt ngã của ba con người: Mai Cẩm Tú - Cao Đình - Cao Phong.

Về đặc ý trên mặt Dương Thảo biến mất khi tên tiểu yêu kia khoanh tay mỉm cười:

"Chuyện đó có gì khó! Cô sẽ trở thành con người mà mình mong muốn đồng thời yêu chàng trai mình muốn yêu... Dương Thảo, điều ước của cô sẽ thành sự thật!"

Và rồi, chuyện tình xuyên không tưởng như mơ đã mở ra với cô gái này.

Chỉ có một vấn đề "nhỏ nhỏ" là, Dương Thảo không làm nữ chính...

Tập 1: Cô chỉ có thể trở thành nữ phụ

Cảm giác có gì đó đang lắc nhẹ nhàng, đầu óc cứ chệnh choáng. Dương Thảo từ từ tỉnh dậy sau một giấc ngủ mà cảm tưởng như dài cả thế kỷ. Thứ đầu tiên đập vào mắt là cái trần xe ô tô khá thấp, trong một không gian cũng nhỏ hẹp. Cả người cô chốc chốc lại giật lên do xe chạy xóc. Dương Thảo nhận ra một điều gì đây khác thường. Đứng lúc gương mặt nhìn ngược của một cô bé phản chiếu trong mắt cô.

- A! Cô Thảo tỉnh rồi, anh Sơn ơi!

Trong khi Dương Thảo ngồi dậy thì giọng nam cất lên, là người ngồi sau vô lăng:

- May quá! Cô làm tui em sợ muốn chết! Cô còn thấy mệt không?

Để con khó chịu qua đi, bấy giờ Dương Thảo mới đưa mắt nhìn hai người nọ. Họ ăn vận khá kỳ lạ! Cô bé ngồi bên cạnh nhìn mặt non choẹt, có lẽ chỉ mới mười bảy, mười tám. Nhỏ mặc bà ba tím cùng quần đen theo kiểu dân Nam Bộ thời trước. Còn anh chàng đang lái xe thì sơ mi trắng đồng thùng với quần ka ki xám. Trông gương mặt họ mang nét rất "xưa". Dương Thảo còn quan sát chiếc ô tô mình ngồi, vẻ như nó thuộc hàng cổ điển chứ chẳng phải là thứ ở hiện đại.

- Xin lỗi, tôi đang ở đâu? Hai người là ai?

- Trời ơi cô! - Cô bé nọ kêu lên - Em là Xuân ạ, con bé người ở luôn đi theo cô đây! Còn kia là anh Sơn, tài xế ô tô hay chở cô đi chơi hoài mà!

Bỏ mặc dáng vẻ lo lắng nọ, Dương Thảo đưa mắt nhìn xuống người mình. Thế quái gì đây? Cô đang mặc một chiếc đầm suôn dài trên gối cách tân kiểu phương Tây màu xanh dương, bên ngoài là áo khoác dạ nữ màu trắng với những chiếc cúc to bằng, túi khoét lệch một bên. Bắt đầu bối rối, cô đưa tay sờ lên mái tóc dài qua vai xoắn nhẹ buông xoã tự nhiên, kiểu mái hơi phồng. Bất giác, Dương Thảo liên tưởng đến thời trang "lai Tây" của phụ nữ Sài thành vào những thập niên 70. Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cô liền gấp gấp hỏi Xuân:

- Thế... có thể cho tôi biết rốt cuộc tôi là ai, ở đâu không?

Lần này Xuân mỉm nhẹ môi, vẻ như nỗi lo lắng đã nhiều hơn rồi:

- Cô tên Dương Thảo, năm nay tròn hai mươi, con gái duy nhất của ông chủ thương cảng Dương Bộ, là dòng họ Dương giàu có ở đất Sài thành này...

- Khoan đã? Sài thành? Nghĩa là Sài Gòn - thành phố Hồ Chí Minh?

- Sài Gòn thì đúng rồi, nói chính xác hơn là Đô thành Sài Gòn đây ạ, nhưng thành phố Hồ Chí Minh thì em chưa nghe lần nào cả.

- Vậy... năm nay là năm bao nhiêu?

- Đang là giữa tháng giêng năm 1970 đây cô.

Cái gì...? Dương Thảo kinh ngạc đến mức chỉ biết há hốc mồm mà chẳng kêu lên được thành tiếng. Sài Gòn năm 1970? Đùa nhau chác? Tức thì, cô chồm người về phía cửa xe ô tô đồng thời nhìn ra bên ngoài.

Ôi! Một khung cảnh xưa cũ hoài niệm lập tức hiện ra trong đáy mắt đứng yên của Dương Thảo. Con đường rộng thênh lác đác người và xe, hai bên là hàng cây xanh um cao vút, những ngôi nhà tường thấp tè bên cạnh những ngôi biệt thự mang kiến trúc cổ điển. Vẻ như lúc này đang là xế chiều, ngay cả màu nắng cũng mang chút gì đó nhàn nhạt xa xưa. Rồi cô thấy một cô thiếu nữ trong tà áo dài đang đạp vi vu trên chiếc Solex hoặc đôi trai gái ăn mặc sành điệu đeo nhau trên Vespa. Lúc xe chạy ngang qua một trường học, cô bắt gặp cảnh những nam nữ sinh ngồi ăn bò bía ở quán bên đường, gương mặt đứa nào đứa nấy đều chất phác hồn nhiên.

Ô tô lại rẽ qua một con đường khác rộng hơn, hai bên có những ba đến bốn hàng cây xanh nổi dài ngút ngàn, Dương Thảo trông nó khá là quen.

- Đây là đường Nguyễn Huệ?

- Đúng rồi cô! - Lần này đến anh tài xế tên Sơn - Đây là đại lộ Nguyễn Huệ, lúc trước lâu rồi nó được gọi là đại lộ Chamer.

Chamer chẳng phải là tên gọi cũ của đại lộ Nguyễn Huệ thời kỳ Pháp thuộc ư?

Dương Thảo thật sự nhận ra mình đang ở Sài Gòn năm 1970 dưới thời Đế Nhị Cộng Hoà và tổng thống là Nguyễn Văn Thiệu, lại còn ăn mặc thời thượng chẳng khác gì một cô chủ danh giá, ngồi trên chiếc ô tô Citroen Traction Avant 1949.

Dương Thảo ngồi dựa vào thành ghế đệm, nhắm mắt cố tĩnh tâm để nhớ lại thật rõ ràng những sự việc đã và đang diễn ra lúc này. Cô nhớ tên Hạt Tiêu đã nói sẽ đưa mình vào cuốn tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở", và căn dặn rằng:

- Cô sẽ là nhân vật hoàn toàn mới trong câu chuyện này. Nữ chính tạm thời vẫn là Mai Cẩm Tú, và cô chỉ có thể làm "nữ phụ". Cô xuất thân trong gia

định danh giả, điều đó phù hợp với tính cách cương nghị vốn có. Vấn đề còn lại là làm thế nào để nam phụ Cao Phong yêu mình, điều ấy phụ thuộc vào bản lĩnh của cô... Chắc cô muốn hỏi khi nào mình thoát khỏi đây? Đơn giản thôi, là đến hồi kết của tác phẩm.

Điều cuối cùng Dương Thảo nhớ chính là nụ cười khoái trá trên môi tên tiểu yêu đáng ghét đó. Thật là, đã được vào trong tiểu thuyết thì cũng nên cho cô trở thành nữ chính chứ! Bây giờ hoá thân vào nhân vật hoàn toàn xa lạ, cô biết xoay trò thế nào? Chính cô đã ước cái điều ngớ ngẩn này, và bây giờ thì phải nhắm mắt đi theo. Dẫu sao ở hiện đại, cô cũng quá xui xẻo rồi, thiết nghĩ có "lọt" vào đây nữa thì cũng chẳng còn xui hơn. Nghĩ vậy, Dương Thảo hít sâu một hơi rồi mở mắt ra.

- Thế nào rồi cô? Cô nhớ ra được gì chưa ạ?

Dương Thảo nhìn Xuân, giờ thì cần hoàn thành tốt "vai diễn" của một cô chủ:

- Chị nhớ ra hết rồi, từ này giờ chỉ muốn dọa em cho vui thôi.

- Trời đất, sao cô chơi ác với em quá vậy?

- Mà bây giờ chúng ta đang đi đâu thế?

Anh chàng tên Sơn đáp nhanh chóng: "Chúng ta ra ga tàu hoả thưa cô". Dương Thảo hỏi, họ sắp đi đâu ư? Tức thì, Xuân thở nhẹ một tiếng rồi nói:

- Ông dẫn cô ra ga đón cậu Phong với cậu Đình ạ.

Cậu Phong? Cậu Đình? À, là hai anh em Cao Phong và Cao Đình! Dương Thảo tự nhủ, bắt đầu nhớ lại những tình tiết đầu tiên của tiểu thuyết. Cô cần phải nhớ rõ các diễn biến để biết chuyện gì sẽ xảy ra mà tùy cơ ứng biến. Ga tàu hoả ư...? Đôi mắt chợt nhiên sáng bừng, Dương Thảo khẽ kêu lên, đúng rồi mở đầu truyện là cảnh hai anh em nhà họ Cao xuất hiện ở ga tàu hoả tại Sài Gòn sau ba năm sống ở Đà Lạt... Không được rồi! Dương Thảo liền tóm vai Sơn, giục giã:

- Mau chạy đến ga tàu hoả trước khi quá trễ! Nhanh lên!

Chiếc ô tô Citroen Traction Avant 1949 vừa dừng lại trước một sân ga tàu hoả là Dương Thảo tức tốc mở cửa xe chạy vào bên trong mặc cho Xuân đuổi theo.

Mở đầu cuốn tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" là cuộc gặp gỡ định mệnh giữa ba nhân vật chính. Ngay tại ga tàu hoả, hai anh em nhà họ Cao sẽ cùng đỡ lấy Mai Cẩm Tú suýt bị ngã khi cô đến đây cốt để tiễn chân một người bạn. Chính khoảnh khắc ấy đã mở ra mối lương duyên giữa Mai Cẩm Tú và Cao Đình, nhưng lại là nghiệt duyên với Cao Phong. Bởi thế, điều Dương Thảo cần làm lúc này chính là không để Cao Phong gặp mặt người con gái sẽ mang bất hạnh cho anh sau này.

Đang chạy cao hứng đến giữa sân ga nhộn nhịp thì đột ngột Dương Thảo ngừng lại khiến Xuân ở phía sau mất đà, ngã chúi mặt vào lưng cô chủ. Con bé sờ mũi nhăn nhó, toan cất tiếng hỏi thì đã thấy Dương Thảo quay lại, giọng ngập ngừng:

- Em... có biết mặt hai cậu không?

Trước cái nhìn tròn xoe của Xuân, Dương Thảo cười cười. Nói mới để ý rằng cô đọc tiểu thuyết cơ mà, trong đầu cũng từng hình dung dáng vẻ các nhân vật nhưng đây chỉ là do tưởng tượng, còn khuôn mặt thật của họ trong tiểu thuyết thì không biết như thế nào. Cô thấy Xuân đưa mắt nhìn quanh một hồi, rồi bất ngờ nhỏ chỉ tay đồng thời kêu lên: "A, là anh Quý, người làm của nhà họ Cao đó cô!".

Dương Thảo liền nhìn theo hướng chỉ tay của Xuân, mới thấy cách đó không xa, có ba chàng trai ăn mặc cao sang trông nổi bật giữa dòng người qua lại tại đây. Một người mặc sơ mi Tây với áo ghi lê, đội mũ Beret xám, mang gương mặt hơi lạnh lùng và kiêu ngạo. Người thứ hai đứng bên cạnh có nét trầm mặc, đôi mắt u buồn, mặc sơ mi có khoác thêm veston xanh sẫm. Cuối cùng người thứ ba là cao nhất, mặc sơ mi cùng quần tây đen có dây đeo vai, gương mặt vui vẻ cùng nụ cười tươi.

Không cần đoán cũng biết, đó là ba "nam thần" của tiểu thuyết: Cao Phong - Cao Đình - Lương Bằng. Họ đang đứng nói chuyện với người làm tên Quý.

Không thể chần chừ, phải đến đó ngay! Nhưng dòng suy nghĩ gấp gáp đã bị cắt ngang khi Dương Thảo khựng lại, đôi mắt phản chiếu rõ khung cảnh một cô gái đi ngang qua và rồi suýt trượt ngã, dĩ nhiên ba chàng trai kia đồng loạt đưa tay ra đỡ lấy. Khi cô ấy đã đứng vững lại thì Dương Thảo mới nhìn rõ... Khuôn mặt thanh tú, đôi mắt long lanh như nước hồ thu, tóc đen dài thắt bím hai bên, dáng người nhỏ nhắn vừa tầm trong chiếc áo dài mini raglan. Nụ cười của cô thật e lệ.

Và đó chính là nữ chính Mai Cẩm Tú.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy người con gái thanh tao ấy, Dương Thảo đã hiểu: cuộc gặp gỡ định mệnh này là không thể tránh khỏi!

Có ai đó đi ngang qua vô ý va trúng vai Dương Thảo, đôi giày cao gót khiến cô chới với ngã ra sau, lúc hoàn hồn lại đã thấy mình đã ngồi bệt dưới đất. Dương Thảo hướng mắt đến chỗ bốn người nọ vẫn còn đứng trò chuyện, trông nụ cười tươi tắn của Mai Cẩm Tú thì cô thấy buồn cười. Nữ phụ ấy mà, dù ngã bao nhiêu lần cũng chẳng ai để ý đến, còn nữ chính chỉ vừa "suýt" ngã là đã có nam chính lẫn nam phụ đồng loạt đỡ lấy. Cùng là phụ nữ với nhau mà sao oan trái đến vậy?

Vịn vào cánh tay Xuân, Dương Thảo mau chóng đứng dậy. Nhỏ hỏi cô chủ có sao không? Dương Thảo phui bụi trên áo khoác rồi lắc đầu, thiết nghĩ

thời gian tới bản thân sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi nữa nên một cú ngã thì nhắm nhò gì. Kéo nhẹ vạt áo khoác, cô ngẩng cao đầu đồng thời bước đến chỗ anh em nhà họ Cao.

Nhắc thấy một cô gái lạ mặt ăn vận sang trọng tiến đến, Cao Phong, Cao Đình và Lương Bằng cùng hướng mắt vào cô. Quý đứng kế bên liền kêu lên:

- Có phải cô Thảo ở nhà họ Dương không ạ?

- Đúng vậy, cô Thảo theo ý ông chủ đến đây để đón cậu Phong và cậu Đình.

Xuân vừa dứt lời thì tên Quý nhanh chóng giới thiệu, chàng trai trông lạnh lùng kiêu ngạo là cậu Hai, Cao Phong; chàng trai mang nét trầm mặc khó gần kia là cậu Ba, Cao Đình. Cuối cùng là Lương Bằng, chàng trai vui vẻ thân thiện.

Dương Thảo kín đáo quan sát Cao Phong. Rõ đúng chất công tử nhà giàu, bảnh bao điển trai và mang nét đặc trưng của sự lạnh lùng. Như tác giả Mộng miêu tả, anh có sống mũi cao hệt người phương Tây. Đàn ông mũi cao, khuôn mặt thường rất sang! Cảm giác được gặp nhân vật tiểu thuyết mình yêu thích bằng xương bằng thịt thật khó diễn tả! Dương Thảo chuyển dời ánh mắt sang Cao Đình, nam chính. Cũng không khác gì so với miêu tả, anh mang nét trầm mặc, đôi mắt u buồn là điều đẹp nhất nơi anh. Giống như bao tiểu thuyết "lâm lý" khác, nam chính này dĩ nhiên không thoát khỏi việc phải mang số phận bất hạnh từ lúc còn nhỏ.

Bấy giờ đến lượt Cẩm Tú, người mà bấy giờ không lọt vào mắt Dương Thảo, nói:

- Cảm ơn hai cậu đã giúp đỡ, em xin phép đi trước.

Cẩm Tú không quên nhìn qua cô chủ họ Dương và mỉm cười chào. Dương Thảo cũng gật đầu đáp lại, đôi mắt ấy chẳng hề rời khỏi Cẩm Tú lúc cô đi ngang qua. Thật là một nữ sinh viên trong sáng, ngây thơ, thuần khiết. Sự việc tiếp theo, cô dễ dàng đoán ra, đó là: ba chàng trai kia đều âm thầm dõi mắt theo Mai Cẩm Tú! Cao Đình và Lương Bằng, Dương Thảo không quan tâm mà chỉ để ý đến Cao Phong.

"Vào khoảnh khắc đó, anh đã được định sẽ phải đau khổ vì cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nữ phụ "thách đấu" với nữ tác giả

Vừa lúc, Lương Bằng cắt tiếng cắt ngang mạch suy nghĩ trong đầu Dương Thảo:

- Đứng đứng đây nữa, hai cậu mau về nhà chào ông chứ.

- Tôi không muốn ngồi ô tô nên sẽ ngồi xích lô về.

Cao Phong cười khinh trước những lời hờ hững của Cao Đình:

- Cậu Ba nhà họ Cao cũng rảnh rồi thật, xe ô tô đến tận nơi đưa rước mà không muốn ngồi lại thích ngồi xích lô đấy.

- Anh là người hiểu rõ nhất lý do tôi không thích ngồi chung ô tô với anh...

Trước cảnh Cao Phong và Cao Đình nhìn nhau đầy "ác cảm", Xuân với Quý tò vè e ngại còn Lương Bằng thì thờ dãi. Thái độ căm ghét của hai anh em nhà họ Cao không phải điều gì lạ lẫm với Dương Thảo. Một người là con bà lớn, một người là con bà nhỏ nên hiển nhiên chẳng ưa gì nhau. Và về sau, bị cuốn xoáy vào mối tình tay ba với Mai Cẩm Tú thì mối quan hệ giữa họ càng trở nên tồi tệ hơn nữa.

- Hai anh đã cùng ngồi tàu hỏa suốt bao nhiêu tiếng để về đây, vậy mà bây giờ chỉ ngồi chung thêm một chút cũng khó khăn vậy à?

Cao Phong rời mắt khỏi em trai, bấy giờ mới chịu nhìn sang cô chủ họ Dương, tuy nhiên cũng chỉ là một tia nhìn thoáng qua mau chóng. Cao Đình thì khẽ xoay mặt qua hướng khác, im lặng. Chỉ mỗi Lương Bằng là tán đồng với lời cô vừa nói.

- Đúng đấy, hai cậu chịu khó một chút đi.

Quý khéo léo mời hai cậu chủ ra xe. Lương Bằng liền đặt tay lên vai hai anh em nhà họ Cao rồi đẩy họ đi nhanh ra ngoài. Những lúc thế này thật may khi có Lương Bằng, ngoài nam phụ Cao Phong ra thì anh cũng là nhân vật khiến Dương Thảo chú ý. Chừng chặc, dịu dàng và lớn nhất trong ba người, Lương Bằng cũng có lượng fan đông đảo. Anh khá thân với Cao Phong, dù cả hai trên vai trò chủ - tớ. Lương Bằng được nhà họ Cao đem về nuôi dưỡng, công việc là làm tài xế. Anh cũng yêu và âm thầm bảo vệ nữ chính, thật là cái số kiếp của "nam phụ phụ"!

Cuối cùng thì nhờ Dương Thảo và Lương Bằng, hai anh chàng luôn ghét nhau kia đã cùng nhau về nhà. Dương Thảo cũng được Sơn chở đến nhà họ Cao, vì theo căn dặn của ông Bộ là có một việc quan trọng cần sự có mặt của cô.

Không hổ danh là dòng họ giàu có bậc nhất Sài thành, Dương Thảo đứng nhìn chăm chú ngôi biệt thự to lớn nằm giữa sân vườn xanh ngắt. Ngôi nhà ba tầng thiết kế theo kiểu Tây phương gồm nhiều cửa sổ kính hình vòm - một kiểu dáng đặc trưng của các nhà giàu thời đó. Tường lát gạch màu cà phê sữa rất sang trọng.

Lúc Dương Thảo cùng hai anh nhà họ Cao bước vào đại sảnh, gian phòng rộng bày biện nhiều món đồ cổ đắt tiền, đã thấy hai người đàn ông trung niên với sơ mi, áo ghi lê và quần tây, mang giày da cao cấp. Họ đều có gương mặt nghiêm nghị lẫn khó tính. Dương Thảo không ngờ nghịch đến mức không biết đây chính là cha của Cao Phong và cha của... mình! Chỉ là cô không biết nên gọi ai là cha thôi.

Trong tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" có cảnh Cao Phong và Cao Đình về nhà gặp mặt cha là Cao Lim, thương gia buôn vải nổi tiếng ở Sài thành. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, không hề có sự xuất hiện của cô lần Dương Bộ. Thế nên cô chẳng tài nào đoán được tình tiết sắp diễn ra ngay tại đây là gì...

Còn đang phân vân thì may thay, người đàn ông cầm đầu thuốc gỗ đắt tiền nhìn về phía cô, bảo: "Đến đây chào bác Lim đi con gái". A, thế ra ông ấy là cha mình! Nhanh chóng, Dương Thảo bước đến bên cạnh cha đồng thời cúi chào ông Lim.

- Cháu chào bác Lim ạ.

Ông Lim có vẻ ưu ái con gái rượu của ông Bộ, nên cất giọng chân tình lắm:

- Đúng là người đi du học về có khác... Còn hai con đi đường mệt không?

- Chúng con chào cha! - Cao Phong và Cao Đình cùng cất tiếng.

- Ừm, đây là bác Bộ, chủ một thương cảng ở đất Sài Gòn này đây.

Hai anh em cũng cúi chào ông Bộ, ông ngậm đầu thuốc rồi phẩy tay một cái.

- Đi đường mệt rồi, nghỉ ngơi đi. Quý, đưa cậu Đình lên phòng!

Ông Lim lệnh cho tên người làm xong liền đưa mắt qua Cao Phong vẫn đang ngạc nhiên vì sao cha lại chỉ cho phép em trai đi, còn mình thì phải ở lại đây. Ông ra dấu yêu cầu con trai lớn bước đến gần, và khi Cao Phong đã đứng bên cạnh thì ông đặt tay lên vai anh siết mạnh, chất giọng rõ ràng hơn:

- Lần này cha muốn hai anh em con về lại Sài Gòn ngoài chuyện xưởng vải ra thì còn một chuyện nữa, cha và bác Bộ muốn hai nhà Cao - Dương thắt chặt thêm mối quan hệ, vì vậy đã quyết định đề con và Dương Thảo đính ước với nhau.

Câu tuyên bố đó vừa dứt là Dương Thảo vô cùng kinh ngạc. Đính ước? Thế nghĩa là cô và Cao Phong sẽ trở thành vợ chồng vào một ngày không xa? Việc này bất ngờ quá! Rốt cuộc, tên Hạt Tiêu đang làm cái quái gì vậy?

Trong khi Dương Thảo còn chưa hết bất ngờ thì bên cạnh, Cao Phong nhú mày:

- Đính ước? Cha đang đùa với con ư?

- Chuyện cưới hỏi trọng đại mà mang ra đùa à?

- Giờ là thời đại nào rồi mà còn cái chuyện cưới vợ nhưng chưa gặp mặt lần nào? - Vốn là người có tư tưởng tiến bộ, cậu Hai nhà họ Cao khó mà chấp nhận chuyện này.

- Vị hôn thê của con là con gái duy nhất của nhà họ Dương.

- Con không quan tâm!

- Ở trước mặt bác Bộ, con đừng tỏ ra hỗn láo như thế!

Không muốn tình hình trở nên xấu đi, Dương Thảo lên tiếng giảng hoà:

- Bác Lim bớt giận, có lẽ do anh Phong quá bất ngờ. Dầu sao đây cũng là lần đầu chúng cháu gặp mặt, vẫn còn chưa hiểu nhau. Và lại anh ấy đi đường cũng mệt rồi nên chuyện đính ước hãy để vài ngày nữa rồi bàn đến cũng không muộn ạ...

Ông Bộ rút một hơi thuốc, dù này giờ không mấy hài lòng về thái độ của Cao Phong nhưng nghe con gái nói chí lý như thế cũng im lặng tán thành. Về phía ông Lim, không muốn mích lòng ông chủ thương cảng và bản thân không thể kìm được sự ương bướng của con trai, nên đành hạ giọng:

- Cao Phong, con đã hai mươi ba tuổi rồi đó, hãy biết cư xử cho phải phép!

- Cha không thể ép buộc con... - Cao Phong vẫn cố chấp.

- Mẹ con cũng đã đồng ý việc này rồi, con muốn chống đối lại bà ấy sao?

Cao Phong không đáp, trong đôi mắt giận dữ ấy có chút bất lực. Dương Thảo biết rõ, người mà Cao Phong luôn nghe lời không phải người bố uy nghiêm ở trước mặt mà là mẹ anh! Đào Thị Hoàng, người phụ nữ lãnh đạm và tham vọng. Anh đối với mẹ, vừa "kính" cũng vừa "sợ". Về như ông Lim biết rõ điều đó nên đã đề cập đến vợ mình, như thể khẳng định với con rằng hôn sự này là không thể thay đổi! Ông thờ nhẹ trước đáng vẻ lặng thinh kia vì biết "chiến lược" này đã thành công.

Ông Lim mời ông Bộ uống một tách cà phê trước khi ra về. Khi hai người cha đã rời khỏi đại sảnh, Dương Thảo mới cảm thấy nhẹ nhõm.

- Dù thế nào đi nữa, tôi cũng không chấp nhận chuyện đính ước này.

Dương Thảo chậm rãi quay qua và bắt gặp gương mặt lạnh băng vô cảm từ chàng nam phụ đó. Về như cô đang bị đẩy vào tình huống muôn thuở của tiểu thuyết: bị chính người chồng đính ước của mình chối bỏ!

- Tôi đã có người mình để ý rồi.

Dương Thảo vẫn không nói gì, bởi Cao Phong có "người mình thích" đâu phải chuyện lạ lắm. Là Mai Cẩm Tú chứ gì? Nữ chính của tiểu thuyết này. Anh yêu cô ấy cũng vì anh là nam phụ và "buộc" phải yêu. Nhưng sau cùng cô ấy chỉ khiến anh thay đổi và đau khổ nhiều mà thôi!

- Cô ấy đã xuất hiện đúng thời khắc đó, còn cô chỉ là người đến sau.

Lần này thì Dương Thảo chăm chú nhìn Cao Phong, bản thân nhớ rất rõ anh đã vì Mai Cẩm Tú mà trở nên tàn ác như thế nào. Đáng trách là vậy nhưng với cô, anh cũng rất đáng thương. Ở nhân vật Cao Phong, cô mang một sự đồng cảm vì cả hai giống nhau! Cô cũng đã xót xa cho anh nhiều ra sao với cái kết bi kịch anh phải gánh lấy. Và ngay lúc này, Cao Phong lại ở trước mặt cô với tư cách là một con người thật sự chứ không phải nhân vật tiểu thuyết. Và cô vẫn thích anh!

- Đến sau ư? Không phải đâu... Em sẽ chứng minh cho anh thấy, đến trước hay đến sau đều chẳng quan trọng, em nhất định làm anh phải yêu em!

"Em đến đây là để cứu rồi anh, Cao Phong."

Trông đôi mắt kiên quyết của cô chủ đó, Cao Phong chỉ cười khinh rồi cất bước. Lúc đi ngang qua cô, anh còn thì thầm một câu lạnh lùng: "Cô cứ thử làm đi".

Dương Thảo vẫn đứng yên lặng, tiếng bước chân ở phía sau nhỏ dần. Vừa rồi cô biết mình đã nói ra một điều không dễ thực hiện. Nhưng chuyện đã đến nước này, cô không còn lựa chọn nào ngoài việc bước tiếp về phía trước, nếu lùi bước có thể sẽ mất tất cả. Giờ thì Dương Thảo đã hiểu câu nói của tên Hạt Tiêu "tùy thuộc vào bản lĩnh của cô". Để khiến Cao Phong có thể yêu mình, cô buộc phải xoay chuyển và thay đổi tính tiết trong tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở".

Điều ấy đồng nghĩa, Dương Thảo sẽ "thách đấu" với nữ tác giả Mộng...

Ánh mắt trở nên mạnh mẽ hơn, cô thầm nhủ: Tôi sẽ làm được!

Hôm sau, Dương Thảo đến nhà họ Cao khá sớm. Vừa bước xuống xe, cô đã bắt gặp cảnh Lương Bằng đứng bên chiếc ô tô Peugeot 202s màu xanh đen. Cô đoán ra ngay là anh sắp chờ Cao Phong đi dạo quanh Sài Gòn. Lương Bằng cũng trông thấy cô chủ danh giá chiều hôm qua ở ga tàu hỏa đang tiến về phía mình, liền cất tiếng:

- Lại gặp cô Thảo nữa rồi.

- Chào anh Bằng, hôm qua không có dịp nói chuyện với anh.

- Xin cô đừng xưng hô với tôi như thế, tôi đâu phải cậu chủ nhà họ Cao.

- Cá nhân tôi thấy gọi vậy cũng chẳng có gì là sai trái.

Lương Bằng thoáng nhìn Dương Thảo, cứ có cảm giác cô chủ này khác thường.

- Tôi nghe nói cô Thảo được đính ước với cậu Phong?

Nhắc đến chuyện đó là Dương Thảo lại nhớ về thái độ lạnh lùng của Cao Phong.

- Đúng thế, đó là quyết định từ cha của chúng tôi.

- Cậu Phong vốn không thích những sự sắp đặt như vậy...

- Tôi biết! Bởi vì anh ấy đã có người mình thích, là cô gái ở ga tàu hỏa chiều qua.

Lần nữa Lương Bằng lại cảm thấy kỳ lạ, vừa lúc nghe giọng Cao Phong phía sau:

- Anh đã chuẩn bị xe xong chưa, Bằng?

- Rồi ạ, mời cậu Hai lên xe.

Lương Bằng đi vòng qua chiếc Peugeot 202s để vào trong xe. Dương Thảo quan sát Cao Phong đứng đĩnh đi lại gần, hai tay bỏ vào túi quần, hôm nay anh mặc sơ mi xám và khoác mỗi áo veston thời thượng. Vẫn là gương mặt thờ ơ của ngày hôm qua, anh gác một tay lên mũi xe, nghiêng đầu nheo mắt:

- Mới sáng sớm mà cô Thảo đến nhà tôi làm gì vậy?

- Đến để gặp anh. - Dương Thảo cũng dùng dáng vẻ thản nhiên - Em biết anh có cái thú ngồi ô tô ngắm Sài Gòn buổi sớm nên muốn đi cùng anh.

- Chà, cô bắt đầu điều tra về tôi rồi sao? Nhanh nhẹn quá nhỉ?

- Anh sẽ còn thấy được nhiều ưu điểm ở em. Nào, chúng ta lên xe thôi!

- Tôi có nói sẽ đi với cô à?

- Vậy anh, hoặc đuổi em về hoặc không cần lên xe!

Dương Thảo khoanh tay, vẻ mặt hết sức nghiêm túc như thể thách thức. Đối diện, Cao Phong nhìn cô chăm chăm, thể hiện rõ ra mặt là không ưa thích gì rồi. Nhưng anh hiểu, bản thân không thể kiêu nhả mà đuổi thẳng cô chủ họ Dương ra khỏi vườn nhà này, càng không thể vì cô mà từ bỏ sở thích lâu nay của mình. Sau cùng anh chọn phương án: bỏ mặc! Cánh tay rời khỏi mũi xe, anh nhanh chóng mở cửa xe và vào trong. Còn Dương Thảo thì kín đáo nở nụ cười.

Lương Bằng lái ô tô chở hai cô cậu chủ đi qua những con đường Sài Gòn vào buổi sáng. Lần đầu được quan sát đô thị này vào thập niên 70, Dương Thảo tỏ ra thích thú, ngồi gần cửa xe và quan sát hai bên đường. Những ngôi nhà, hàng cây, góc phố, pa-nô quảng cáo to đùng bằng tiếng Pháp cùng những bóng người qua đường, người Việt lẫn khách Tây. Qua đại lộ Lê Lợi, có trụ sở Hạ nghị viện (Nhà hát lớn) hay qua đường Pasteur có một rạp Casino (chiếu phim) đã mở cửa. Ở góc đường kia là tiệm cà phê nơi các quý ông thích ngồi, đối diện là sạp báo với các quý cô áo dài đang đứng đọc. Khung cảnh đường phố thật cổ điển và hoài niệm.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Trong tiểu thuyết luôn có *quot*;duyên gặp gỡ*quot*;

Đang thích thú ngắm cảnh thì Dương Thảo nghe Cao Phong hỏi Lương Bằng:

- Sớm này tôi thấy thẳng Đình rời khỏi nhà.

- Ba năm rồi mới về lại Sài Gòn nên cậu Đình muốn đi thăm người quen cũ.

Cao Đình là con riêng của Cao Lim, mẹ mất khi anh lên tám và được đưa vào cô nhi viện, mãi bốn năm sau anh mới gặp lại cha mình. Quảng thời gian sống cùng bà Hoàng và anh trai, với Cao Đình là những tháng ngày cô đơn và ảm ức nhất. Dĩ nhiên bà Hoàng không hề thương anh rồi, tuy không đến nỗi hành hạ nhưng bà chẳng quan tâm gì lại rất khó tính, còn Cao Phong thì tỏ rõ thái độ ghét em trai. Đây là lý do Cao Đình lớn lên với một khuôn mặt luôn u buồn, tính cách trầm lặng.

Hôm nay Cao Đình đến cô nhi viện, và trên đường đi anh tình cờ gặp Mai Cẩm Tú. Cuộc gặp mặt lần hai này khiến mối nhân duyên giữa họ ngày càng thắt chặt. Và cũng ở thời điểm ấy, Cao Phong tình cờ trông thấy họ... Đây cũng là lý do Dương Thảo đang ngồi trong chiếc ô tô này! Viện có cùng đi thăm thú Sài Gòn, thật chất là cô không muốn để anh bắt gặp hai người họ đang nói chuyện với nhau.

- Cậu còn nhớ cô gái hôm qua chúng ta gặp ở ga tàu hỏa không?

Lương Bằng đang đề cập đến Mai Cẩm Tú, tiếp theo là giọng của Cao Phong:

- Suốt đêm qua tôi cứ nghĩ về cô ấy, trông thật xinh đẹp và lương thiện.

- Cậu sẽ cho người tìm hiểu về cô ấy?

- Tất nhiên rồi, tôi nghĩ mình sẽ thích cô gái này.

Nghe những lời đó, Dương Thảo chớp nhẹ hàng mi, nén tiếng thở dài. Thật là, dù có thế nào đi nữa, anh vẫn sẽ thích Mai Cẩm Tú ư? Về như sự việc vẫn đang diễn ra theo đúng với cuốn tiểu thuyết. Nhưng ở đây có vợ chưa cưới đang ngồi mà anh thản nhiên nói về một cô gái khác, quả là chẳng xem cô

ra gì!

Qua kính chiếu hậu, Lương Bằng thấy Dương Thảo đang trầm tư, mới hỏi:

- Cô Thảo không vui khi nghe cậu Phong nói thế à?
- Có một chút, nhưng tôi biết sau này mình còn phải nghe dài dài.

Cao Phong liếc nhìn Dương Thảo một cái đồng thời cười nhạt, xem chừng cô chủ ấy cũng biết nghĩ lắm, sớm muộn gì cũng muốn bỏ cuộc hôn ước này cho xem.

Nghĩ mình vừa vô ý khiến Dương Thảo không vui nên Lương Bằng nói tiếp:

- Hay là tối nay cô cùng cậu Phong đến phòng trà nghe nhạc đi.
- Này, ai bảo anh mời cô ta theo...

Trong khi Cao Phong nhắc nhở Lương Bằng thì ngồi bên cạnh, Dương Thảo tiếp tục suy nghĩ. Hình như tình tiết tiếp theo của truyện là diễn ra ở phòng trà thì phải. A đúng rồi! Tối nay ở trước cửa phòng trà, Mai Cẩm Tú gặp phải đám du đảng. Ngay lúc ấy, Cao Phong sẽ ra cứu giúp, nhờ thế anh mới biết tên cô ấy và nhà ở đâu. Không được rồi! Dương Thảo nhất định không để chuyện đó xảy ra!

Đột nhiên Dương Thảo trông thấy ở góc đường phía xa xuất hiện khung cảnh nói chuyện giữa Cao Đình với Mai Cẩm Tú. Lương Bằng lái xe gần đến đó rồi, rất có thể Cao Phong sẽ bắt gặp hai người họ. Nhanh như cắt, Dương Thảo liền túm lấy hai vạt áo veston của Cao Phong rồi kéo anh xoay qua đối diện với mình. Sự việc diễn ra khá nhanh, đến lúc định hình lại thì Cao Phong đã nhìn trực diện Dương Thảo ở cự ly rất gần. Ngay cả Lương Bằng cũng bất ngờ trước việc này.

- Cô... cô làm cái trò gì thế? - Giọng Cao Phong thoáng bối rối.

Dương Thảo cũng nhận ra hành động của mình hơi quá, nhưng ánh mắt cứ để ý đến Cao Đình và Cẩm Tú, còn chiếc Peugeot 202s đang chạy từ từ đến góc đường ấy. Cô khề mím môi, hồi hộp chờ đợi... Lương Bằng đã lái ô tô vượt qua hai người đó rồi. Dương Thảo nhệ nhỡm, bấy giờ mới nhìn lại Cao Phong. Cô thoáng giật mình, những đường nét đẹp đẽ trên khuôn mặt phía đối diện đập thẳng vào mắt cô.

- Ừm... em muốn nói là em sẽ đến phòng trà cùng anh vào tối nay...

Cao Phong im lặng một lúc, tiếp đến thì cất giọng vô cùng lạnh nhạt:

- Chân là của cô! Muốn đi hay đến đâu là quyền ở cô! Bấy giờ thì mau bỏ tay ra!

Biết anh chàng đang khó chịu, Dương Thảo chẳng dám chần chừ thêm, liền bỏ tay ra. Cao Phong chỉnh sửa áo khoác, hậm hực ngồi lại vị trí cũ. Nghĩ bản thân nên nói gì đấy để xoa dịu bầu không khí ngột ngạt này, Dương Thảo hỏi tiếp:

- Phòng trà đó tên gì, ở đâu vậy anh Bằng?
- Là phòng trà Ritz ở góc Phát Diệm, đường Trần Hưng Đạo cô ạ.

Dương Thảo nghe Cao Phong thờ ơ, biết anh chẳng thích thú gì với việc mình đến phòng trà, nhưng cô mặc kệ và trong đầu cũng tìm ra phương án rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, sao những tác giả cứ thích việc "có duyên" gặp gỡ trên đường? Sài Gòn đâu có nhỏ, nam chính về thăm cô nhi viện cũng phải vô tình gặp nữ chính cho bằng được, thần kỳ hơn là nam phụ ngồi ô tô cũng thấy cảnh nam nữ chính đứng nói chuyện. Điều này khiến Dương Thảo nhớ đến hồi đại học năm hai, vì để ý một anh khóa trên mà cố tình đứng chờ trên con đường anh vẫn chạy xe qua. Kết quả là hôm đó cô mắc mưa thảm hại, còn anh ta thì không đến trường...

Thậm chí với những chuyện đã cố ý sắp đặt mà còn không được toại nguyện.

Mặc dù Lương Bằng đề nghị sẽ chờ Dương Thảo và Cao Phong đến phòng trà Ritz tuy nhiên cô từ chối, nói mình sẽ đến sau. Lý do đơn giản là cô phải chuẩn bị cho một kế hoạch, ngăn Cao Phong không thể nhúng tay vào chuyện giải cứu Mai Cẩm Tú. Dương Thảo đang ngồi trong xe ô tô đậu ở bên kia đường, quan sát công nhà họ Cao mở và chiếc Chevrolet 1950s màu xanh lá sậm có Cao Phong ngồi trên đó, chạy ra ngoài. Nhìn xuống đồng hồ đeo tay, hơn sáu giờ rưỡi tối.

Dương Thảo xoay qua, bên cạnh là tên người làm Quý hôm qua, căn dặn:

- Nhớ rõ, bằng mọi giá phải thuyết phục được cậu Đình đến đó! Hiểu chứ?

Quý cầm trên tay những tờ tiền, liên tục gật đầu rồi mở cửa xe bước xuống. Dương Thảo chống cằm chờ đợi. Kế hoạch mà cô nghĩ ra chính là để Cao Đình đến Ritz giải cứu cho Mai Cẩm Tú! Qua ánh mắt sâu thẳm đầy suy tư, có thể thấy cô tuyệt đối không cho Cao Phong có một chút cơ hội nào được

gặp gỡ nữ chính!

Không quá lâu sau, qua kính xe Dương Thảo thấy bóng dáng Cao Đình bước ra khỏi cổng nhà họ Cao với vẻ gấp gáp, anh vẫy tay gọi chiếc taxi "con cóc" Renault 750 hai màu trắng xanh. Theo sau là Quý, hần mau chóng mở cửa xe cho cậu chủ và khi chiếc taxi chạy đi thì hần nhìn về phía chiếc ô tô Citroen Traction Avant 1949 như một ám hiệu. Dương Thảo gạt đầu hần lòng rồi yêu cầu Sơn lái xe đi.

Được mệnh danh là một trong "ngũ đại phòng trà" ở đất Sài thành đầu những năm 1970, phòng trà Ritz dành cho giới trẻ thượng lưu do nhạc sĩ Jo Marcel - một trong những tên tuổi lẫy lừng nhất trong giới âm thanh, từng làm mưa làm gió tại Việt Nam vào những thập niên 60, 70 - thành lập. Ông còn là nhà sản xuất băng nhạc, đóng đô ở lâu ba Crystal Place (gọi là Thương xá Tam Đa).

Đúng bảy giờ tối, phòng trà Ritz mở cửa trải thảm đỏ đón chào khách. Vì các giọng hát "lừng lẫy" tại Ritz mà khách chấp nhận đi ngược đường Trần Hưng Đạo đến góc Phát Diệm, để nghe Lệ Thu hát mà ngộp mà say; nghe Anh Khoa với tiếng hát miền biển Phan Thiết; cùng với giọng ca cao vút của Mỹ Thê hay Thanh Thủy...

Xe dừng ngay trước cửa phòng trà Ritz nhận nhịp người, Dương Thảo bước xuống. Ngược nhìn bảng hiệu nhấp nháy ánh đèn bất mắt, cô toan cất bước thì chợt khựng lại đồng thời xoay mặt qua. Cách cửa phòng trà không xa, Mai Cẩm Tú đang ngồi trên chiếc xích lô, ngừng lại trước xe hủ tiếu bên vệ đường. Cô sẽ ăn tối ở đây rồi gặp phải đám du đảng... Dương Thảo không nói gì, chậm rãi đi vào trong.

Đang thả hồn theo chất nhạc say đắm trên sân khấu thì Cao Phong và Lương Bằng nghe âm thanh kéo ghế ngay bên cạnh, cùng lúc là Dương Thảo ngồi xuống. Tối nay cô chủ này mặc chiếc váy khít eo ôm mông, bên ngoài khoác áo lông xám, mái tóc xoắn nhẹ cột cao khiến cô vừa sang trọng vừa cá tính.

- Trông tôi lạ lắm sao? - Thấy hai anh chàng nọ cứ quan sát mình, cô liền hỏi.

- Không phải, cô Thảo thật quá trẻ trung xinh đẹp! - Lương Bằng hóm hỉnh.

- Tôi chỉ mới hai mươi thôi đấy, phải ăn mặc thời trang chứ.

- Tất nhiên phải như thế rồi, nếu không thì sẽ mất mặt tôi lắm. - Cao Phong bảo.

- Sao nào? Bây giờ thì anh lại thấy mình không xứng khi ngồi cạnh em à?

Cao Phong khẽ nghiêng đầu nhìn chằm chằm Dương Thảo trong khi cô vẫn thản nhiên dán mắt vào tờ Menu. Có cảm giác, cô chủ này rất biết cách ứng đáp và đều khiến anh khó "đáp trả" lại được. Con gái nhà danh giá gì mà miệng lưỡi sắc bén thế? Tuy ánh đèn tại đây khá mờ ảo nhưng Lương Bằng cũng nhận ra nét mặt khó coi của cậu chủ trẻ. Một cách kín đáo, anh nhoen miệng cười.

Vài phút sau, bầu không khí lãng mạn trữ tình tại đây bị phá vỡ khi thỉnh linh bên ngoài vang lên chuỗi âm thanh ồn ào. Ai nấy đều rời mắt khỏi sân khấu hoa lệ, nhanh chóng đứng dậy lao xao. Vừa lúc, một anh bồi ở phòng trà Ritz nói rằng trước cửa đang xảy ra cuộc ẩu đả. Thế là những vị khách liền kéo đi xem sao.

Dĩ nhiên Cao Phong và Lương Bằng cũng không ngoại lệ, khi hai người nhanh chóng rời bàn thì Dương Thảo vẫn bình thản thưởng thức tách cà phê đậm đặc được pha theo công thức đặc biệt thời bấy giờ. Chẳng những vậy, cô còn ngồi cho đến khi ca sĩ trên sân khấu hát xong bài hát rồi vỗ tay. Cuối cùng cô mới đứng dậy, mang theo ánh mắt điềm nhiên và rời khỏi chỗ ngồi, tiến về phía cửa phòng trà.

Dễ dàng đi qua đám đông đang quan sát sự việc, Dương Thảo tiến đến chỗ Cao Phong đứng yên lặng nhìn quản lý của Ritz và Lương Bằng đang cố dàn xếp ổn thoả cuộc gây gổ của một đám du đảng, và phía đối diện không ai khác chính là Cao Đình, còn Mai Cẩm Tú thì e ngại đứng phía sau lưng anh. Nghe người đi đường kể lại rằng, cô gái ấy bị bọn du đảng chặn đường chọc ghẹo, thời may có anh chàng nọ kịp thời đến giải cứu.

Dương Thảo đưa mắt nhìn Cao Phong, biết rõ anh rất muốn đến chỗ Cẩm Tú thế nhưng sự xuất hiện của Cao Đình khiến bản thân có chút do dự. Anh không thích đưa em trai cùng cha khác mẹ ấy, một người thông minh nhưng luôn tỏ ra trầm mặc, lại được cha hết mực thương yêu. Nay, anh càng khó chịu hơn bởi cái cảnh Cao Đình ra tay cứu giúp Cẩm Tú kịp thời, vì sao anh lại chậm một bước?

Nhưng rồi tiếp theo, cậu chủ kiêu ngạo đó đã lựa chọn việc bước đến chỗ Mai Cẩm Tú. Dĩ nhiên, Dương Thảo cũng lặng lẽ đi theo sau.

Đám du đảng cũng bỏ đi, chẳng rõ là do "sức ép" âm thầm từ quản lý Ritz hay vì biết danh tính của Cao Đình nữa. Trong lúc người đi đường và những vị khách dần giải tán thì Cao Phong và Dương Thảo đi đến chỗ ba người nọ. Bình thường chẳng mấy quan tâm đến chuyện gì, ấy thế mà lúc này Cao Đình tỏ ra ân cần, nhẹ nhàng hỏi han Cẩm Tú. Cô sinh viên, vẫn chưa hết sợ hãi, khẽ lắc đầu nói không sao. Lương Bằng định lên tiếng thì giọng Cao Phong đã cắt ngang:

- Em có bị thương ở đâu không?

Dương Thảo buồn cười nghĩ, vì sao nói chuyện với em thì anh không dịu dàng như thế? Nhận ra sự hiện diện của anh trai, Cao Đình bắt đầu khó chịu thấy rõ.

Phía đối diện, Cẩm Tú chớp mắt nhìn Cao Phong xong, mới nói:

- Em chào cậu Phong, lần trước cũng gặp cậu ở ga tàu hỏa, thật là có duyên.

- Em biết tên tôi sao? - Cao Phong vẫn giữ giọng nhỏ nhẹ.

- Ở đất Sài thành này, có ai mà không nghe danh nhà họ Cao hả cậu? Em tên Mai Cẩm Tú, thật rất cảm ơn hai cậu lần nữa lại giúp đỡ em

Cẩm Tú vén tóc lên vành tai, trông thật yếu điệu nhu mì. Quả chẳng hổ danh là con gái nhà gia giáo và biết lễ nghĩa, lại còn rất ra dáng một thiếu nữ xinh đẹp hiền lành. Cả cái cách cô ngược nhìn ba chàng trai rồi nở nụ cười trước cuộc tái ngộ định mệnh này nhìn cũng thật thanh tao khiến người ta chẳng thể rời mắt được.

Đúng là nữ chính, xuất hiện ở đâu cũng đều rất toả sáng và khiến cho bất kỳ chàng trai nào có mặt cũng phải chú ý đến!

- Em chào cô...

Dù được vây quanh bởi ba anh chàng nhưng Cẩm Tú không quên Dương Thảo. Trông đôi mắt long lanh kia đang hướng vào mình, Dương Thảo liền gật khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Muôn đời, nữ chính vẫn chỉ thích nam chính!

Có lẽ còn quyến luyến nên Cao Phong đề nghị đưa Cẩm Tú về nhà. Nhưng đáp lại thiện ý của anh là một câu trả lời rõ ràng: "Dạ không cần đâu, đã có cậu Đình đưa em về rồi". Có lẽ không chỉ Dương Thảo mà ai nấy tại đây đều dễ dàng nhận ra ánh mắt thẹn thùng nhưng lấp lánh niềm vui của Cẩm Tú khi kín đáo nhìn Cao Đình đứng bên cạnh. Đó cũng là nguyên nhân khiến Cao Phong chỉ biết lặng im.

Như chỉ chờ có thế, Cao Đình nói Cẩm Tú về nhà thôi! Anh chàng trầm tính này chỉ nhìn qua Lương Bằng với Dương Thảo một chút, tuyệt nhiên chẳng hề liếc mắt sang Cao Phong. Cả hai băng qua đường, trông cảnh Cẩm Tú khẽ khàng nép người sát vào Cao Đình thật không khỏi làm người ngoài nghĩ rằng bên trong lòng họ đã có tình ý với nhau. Cao Phong thấy rõ điều ấy, Dương Thảo biết.

Tia nhìn đảo nhẹ xuống dưới, Dương Thảo nhìn bàn tay anh đang siết chặt...

Cao Phong, đừng nhìn về hướng Mai Cẩm Tú nữa! Trước mặt cô ấy lúc này chỉ có duy nhất một Cao Đình lặng lẽ, ôn hoà và ân cần.

Cô ấy là nữ chính, muôn đời sẽ chỉ thích nam chính mà thôi!

... Quan sát đáng vẻ trầm tư của Cao Phong trên ghế ngồi, Dương Thảo kín đáo thờ dài. Chính cô đã gọi Cao Đình đến, không cho Cao Phong có cơ hội cứu giúp Cẩm Tú, cô biết anh sẽ buồn nhưng vẫn kiên định làm việc ấy đến cùng. Để anh tận mắt thấy rõ điều cần thấy, có lẽ hơi tàn nhẫn nhưng sẽ là điều tốt nhất. Nữ chính và nam chính, vốn dĩ sinh ra chỉ để dành cho nhau!

Quan sát những vị khách khiêu vũ trong phòng trà, Dương Thảo cất tiếng:

- Anh cùng em khiêu vũ nhé.

Ánh mắt vẫn buông lơi ở đâu đó, Cao Phong trả lời nhạt nhẽo:

- Tâm trạng tôi lúc này không vui, cô đừng làm phiền.

- Em khiêu vũ không giỏi nên mới nhờ anh khiêu vũ cùng...

- Đi du học về mà nói không biết khiêu vũ? Có ma mới tin!

Giải toả bầu không khí căng thẳng, Lương Bằng liền nhìn Dương Thảo, cười:

- Hay để tôi khiêu vũ với cô Thảo?

- Tôi sẽ không dùng anh để thay thế! Nếu tôi muốn mời ai thì nhất định phải là người đó, còn bị từ chối thì tôi thà khiêu vũ một mình...

Dương Thảo dứt khoát đứng dậy trước sự ngạc nhiên của Lương Bằng, lát sau tự dưng anh chàng này cười cười với vẻ thú vị. Về phía Cao Phong, yên lặng không được bao lâu thì khẽ khàng hướng mắt đến chỗ Dương Thảo đang lóng ngóng bước trước bước sau giữa những người đang khiêu vũ. Tiếp theo, bản thân chẳng hiểu vì sao lại đứng dậy, rời bàn. Tiến đến phía sau lưng cô gái, anh hỏi luôn:

- Có thật là cô đi du học về không đấy?

Dương Thảo xoay qua, bắt gặp Cao Phong đứng ung dung, cái nhìn lãnh đạm

- Du học để chuyên tâm học hành, chứ có phải chơi bời đi nhảy đầm đâu nào.

Bản thân phát chán với việc đòi co này, Cao Phong liền xua tay và bắt đầu nhảy vài bước rồi bảo cô xem mà học hỏi. Ban nãy thấy anh chàng còn buồn bã thế mà giờ lại chỉ dẫn mình cách khiêu vũ, lòng Dương Thảo xuất hiện niềm vui khôn tả.

Cao Phong là như vậy! Ngoài mặt thì tỏ vẻ vô cùng thờ ơ nhưng bản chất vẫn là người tốt. Nếu anh cứ như thế, Dương Thảo càng không thể từ bỏ anh.

- Đã nói sai rồi, cô đang giẫm lên chân tôi đây này!

- Em thành thật xin lỗi, được chưa?

Vì mãi mê khiêu vũ nên ba người rời phòng trà khá muộn, lúc về đến nhà họ Cao đã qua giờ giới nghiêm. Cao Phong chẳng rõ vì sao mà sau khi khiêu vũ xong lại uống rất nhiều rượu đến nỗi say mềm, khiến Dương Thảo lẫn Lương Bằng phải vất vả đưa về. May là ông Lim đã ngủ rồi, phòng Cao Đình cũng yên ắng, chỉ mỗi bà Viên người làm là còn thức để mở cổng cho chiếc Chevrolet 1950s chạy vào.

Đặt Cao Phong nằm lên giường, Lương Bằng quay qua nói với Dương Thảo:

- Cô Thảo cũng nên về nhà kéo ông chủ Dương lo lắng.

Nhìn gương mặt ngủ say như chết của Cao Phong thêm một lúc, Dương Thảo gật đầu rồi rời phòng. Chợt nhớ ra một chuyện, cô liền căn dặn bà Viên rằng:

- Bà đừng tắt đèn vì cậu Phong không thích ngủ trong bóng tối, với lại bà ra vườn xem có hoa nhài thì hái vào một ít để trong phòng để cậu dễ ngủ hơn.

Bà Viên bắt giác nhìn cô chủ đó, bởi nghĩ sao cô chỉ mới ở nước ngoài về mà lại hiểu rõ thói quen khi ngủ của cậu Hai nhà này đến vậy? Nhưng bà không nói gì, chỉ đáp: "Dạ, tôi biết rồi thưa cô". Và người thứ hai cũng bất ngờ chẳng kém chính là Lương Bằng. Đứng phía sau cửa phòng, anh đã nghe những gì Dương Thảo nói.

- Kỳ lạ, cô ấy còn biết cả chuyện cậu Phong ghét ngủ trong bóng tối...?

Về như còng lúc, anh chàng họ Lương càng thấy Dương Thảo quá đổi lạ lùng.

Chung quy, phải đối phó với mấy nữ tác giả thì rất chi "hại não", đặc biệt là những tác giả thích tạo ra vô vàn tình tiết "cầu huyết" để làm khổ độc giả.

Hết chuyện không để Cao Phong cứu giúp Mai Cẩm Tú, bây giờ thì đến vụ không để cho hai người họ có bất cứ cơ hội được gần gũi. Cứ như ông bà ta có câu "Lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy", càng tách họ ra xa bao nhiêu thì tình cảm Cao Phong dành cho Cẩm Tú càng khó sâu đậm bấy nhiêu.

Dương Thảo đang thầm trách nữ tác giả Mộng khi không lại tạo ra cái diễn biến khó đỡ này: Cao Lim có ý định tài trợ lễ phục áo dài cho một trường đại học và đây không đâu khác là trường của Mai Cẩm Tú. Lý do? Vì cái trường đấy hồi trước có người phụ nữ ông yêu làm giảng viên ở đó. Cũng không ai xa lạ, là mẹ của nam chính Cao Đình! Chính bởi ý định này mà bà Hoàng tỏ rõ thái độ căm ghét. Suy cho cùng, mối tình tay ba đời trước chẳng liên quan đến Dương Thảo, vấn đề "nhức nhối" ở đây là ông Lim lại giao cho Cao Phong thực thi toàn bộ việc tài trợ đấy! Tác giả Mộng muốn nam phụ ngày ngày đều phải trông thấy nữ chính, để yêu cô như điên như dại, ghen tuông với nam chính... đủ các kiểu con đà điểu!

Tác giả Mộng à, cô đúng là "thánh" ác đấy! Hành hạ nam phụ tới vậy là cùng!

Với lý do cấp thiết trên, Dương Thảo đang có mặt ở trong văn phòng xưởng vải Đồ Thảm để gặp Cao Lim. Tiểu thuyết dài trăm chương khiến cô trong một lúc không tài nào nhớ lại nổi, cũng may sáng nay cô tình cờ nghe ông Bộ đề cập đến chuyện tài trợ lễ phục áo dài của ông Lim nên mới sực nhớ ra mà chạy đến đây.

Cửa phòng mở, ông Lim bước vào thì đã thấy Dương Thảo đứng chờ tự bao giờ.

- Nghe báo có cháu đến là bác sắp xếp việc ở ngoài xưởng để về đây.

- Dạ, cháu chào bác Lim. - Dương Thảo nói thẳng vào đề - Cháu nghe cha cháu nói về việc bác sẽ tài trợ lễ phục áo dài cho một trường đại học.

- Đúng rồi, có chuyện gì sao?

Tốt nhất không nên để ông Lim nhận ra mục đích của mình, vì vậy Dương Thảo phải suy nghĩ kỹ càng đồng thời khéo léo về lời nói hơn.

- Đây là mong muốn của bác và cá nhân cháu thấy chuyện này cũng rất hay. Chỉ là cháu lại nghe cha bảo, bác định giao việc này cho anh Phong thực thi?

- Cháu có ý kiến gì ư?

- Bác cho phép cháu được nói rõ: Theo cháu, bác nên giao công việc ý nghĩa đó cho anh Đình, còn anh Phong thì bác hãy thử giao ở mảng kinh doanh.

Khó hiểu trước lời đề nghị thẳng thắn này, ông Lim khẽ cau mày hết muốn hỏi vì sao? Một cách bình tĩnh, Dương Thảo trình bày rõ ràng hơn:

- Tuy mới quen biết nhưng cháu phần nào hiểu tính cách của anh Phong. Anh ấy khôn khéo, cũng có cái "đầu lạnh", lại quảng giao, đặc biệt rất biết cách nói chuyện với người phương Tây. Một người như thế nếu không làm kinh doanh thì thật uổng phí. Về phần anh Đình, tuy thông minh nhưng lại trầm mặc, nói về giao tiếp thì chưa bằng anh trai. Quan trọng, anh Đình luôn nhớ về người mẹ quá cố. Vậy thì bác càng nên để anh ấy thực hiện việc tài trợ này bởi nó sẽ rất có ý nghĩa với anh.

Dù Dương Thảo đã nói xong nhưng ông Lim vẫn đứng nhìn cô chăm chú bởi chưa hết bất ngờ. Từng biết cô đi du học bên nước ngoài về, tư duy sẽ có đôi phần khác biệt, thế nhưng đề mang những suy nghĩ thấu tình đạt lý đến đường này thì cô quả thật không phải loại con gái tầm thường. Thú vị, ông cười khả khả:

- Tốt, khá lắm! Không uổng công là con gái rệu của ông chủ thương cảng, suy nghĩ lẫn lời lẽ đều rất sắc sảo.

- Sau này hai nhà Cao - Dương sẽ trở thành thông gia, anh Phong lo phần kinh doanh ở xưởng vải Đồ Thảm còn cháu thể nào cũng tiếp quản công việc thương cảng của cha, hai bên hợp tác như vậy là vẹn đôi đường.

Dương Thảo hiểu, người làm ăn buôn bán lâu năm như ông Lim không để gì đôi ba lời là thuyết phục được ngay nhưng nếu đề cập đến lợi ích thì sẽ có cơ may hơn.

- Bác sẽ suy nghĩ về đề nghị này...

Dương Thảo gật đầu trước lời ông Lim, tự nhủ kế sách này xem như ổn thoả.

Ngồi ở trên xe ô tô, Dương Thảo thở ra liên tục, cảm tưởng như vừa trải qua một cuộc chiến cam go. Đấu trí với tác giả, đầu phải là chuyện dễ! Lúc xe rẽ sang một đại lộ thì cô bất gặp Cao Đình bước xuống từ chiếc Peugeot 202s và đứng trước cổng trường đại học với dáng trẻ suy tư lắm. Hẳn là vì anh được trở về nơi mà ngày xưa, mẹ anh dành cả tâm huyết khi đứng trên giảng đường.

Lúc Cao Đình đi vào trong trường là trên môi Dương Thảo nở ra nụ cười ưng ý. Và lúc đó, cô lại suýt quên một tình tiết khác mà mình cần phải thay đổi, mãi đến khi xe ô tô chạy qua một cửa tiệm hoa thì cô chợt thấy người đó.

- Dừng xe!!!

Thình lình nghe tiếng hét của cô chủ, Sơn giật mình liền đạp phanh, chiếc Citroen Traction Avant 1949 dừng lại cái kệt giữa con đường nhộn nhịp người. Sơn ngã chúi người vào vô lăng theo quán tính, lát sau hấn sờ đầu và nhăn nhó hỏi:

- Chuyện gì vậy thưa cô?

Bỏ mặc dáng vẻ sốt sắng của tên tài xế, Dương Thảo chăm chú quan sát một người phụ nữ đang đứng trong tiệm hoa, có cảm giác bà ta khá là quen. Dương Thảo nhắm mắt cố nhớ về một số chi tiết mình vừa bỏ lỡ chẳng...?

"Dáng người vừa tầm, không quá mập cũng không quá ốm, bà ăn vận rất sang trọng. Gương mặt chữ điền trông rõ là người vô cùng khó tính, cầu toàn. Bà đánh phấn đậm, đôi môi đỏ chót như quả cherry rất ít khi cười, tạo thành hình chữ nhất nằm ngang. Đặc biệt trong đôi mắt ấy phản chiếu những suy nghĩ thâm sâu, chứng tỏ bà không đơn giản là một phụ nữ thượng lưu tầm thường mà rất mưu mô..."

Từng lời văn miêu tả của nữ tác giả Mộng xuất hiện trong trí nhớ để rồi Dương Thảo ngay lập tức thốt lên tên một người cũng đáng gờm chẳng kém:

- Đào Thị Hoàng!

Đúng rồi! Người phụ nữ trong tiệm hoa bên kia đường nhất định là bà Hoàng, mẹ của Cao Phong - một trong số những nhân vật chi phối nội dung tiểu thuyết.

- Nhìn bà ấy xem, có phải là bà Cao không?

Theo hướng chỉ tay của Dương Thảo, Sơn quan sát người phụ nữ kia một chốc rồi gãi đầu, nói mình cũng không rõ lắm. Theo hấn được biết, bà Cao rời khỏi Sài Gòn ba năm trước, cùng cậu Phong và cậu Đình lên Đà Lạt sống. Hấn là người làm, từng thấy bà hai lần thôi, trí nhớ theo thời gian cũng phai dần.

- Nhưng có thể là bà ấy đấy thưa cô. Cậu Phong về Sài Gòn, ắt hẳn bà sẽ về theo.

Ngẫm nghĩ một lúc, Dương Thảo nói với Sơn ở đây chờ rồi bước xuống xe.

Đến bên cạnh người phụ nữ quyền quý vẫn đang mãi chọn những cành hoa xinh đẹp, Dương Thảo cũng vờ xem hoa. Không quá lâu, cô kêu lên thật tự nhiên:

- Cho cháu hỏi, có phải là bà Cao không ạ?

Bấy giờ mới rời mắt khỏi những bông hoa mới nở kia, bà Hoàng quay qua, trước mặt là một cô gái trẻ trạc đôi mươi, không quá xinh đẹp nhưng cũng có

duyên, đặc biệt trông mặt mày sáng sủa thông minh và đôi mắt đó thật cương nghị. Bộ váy trẻ trung sang trọng trên người cô giúp bà hiểu, đây cũng là cô chủ nhà giàu có.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nữ phụ hiểm ác chính thức *quot;lên sân*;

Trước cái nhìn chờ đợi từ đối phương, Dương Thảo cúi chào lễ phép rồi nói:

- Cháu tên Dương Thảo, con gái của chủ thương cảng Dương Bộ.
- Hoá ra là vợ sắp cưới của thằng Phong, thật là tình cờ.

Đôi môi đỏ chót kia cười mím một chút, quả thật muốn người phụ nữ khó tính này cười cũng là cả vấn đề khó khăn. Dương Thảo nhủ thầm xong, lại tiếp:

- Cháu từng thấy ảnh chụp của bác ở trong đại sảnh nhà họ Cao, vừa nãy xe chạy ngang qua, cháu nhìn bác là nhận ra ngay.

Thật sự thì Dương Thảo cũng chẳng rõ lần trước trong đại sảnh, bản thân có trông thấy bức hình nào của Đào Thị Hoàng không, nhưng bởi phải bịa ra cái lý do đó kéo bà ấy thắc mắc rằng cả hai chưa gặp mặt lần nào mà sao cô lại nhận ra bà? Dĩ nhiên cô chẳng thể nói vì mình từng đọc tiểu thuyết được.

Thời may, bà Hoàng không mấy bận tâm đến việc bức hình kia, chỉ ôn tồn bảo:

- Bác nghe ông nhà nhắc về cháu nhiều lắm, con gái của anh Bộ du học ở nước ngoài về, thông minh xinh xắn. Nay gặp mặt, đúng là không sai chút nào.
- Bác quá khen ạ, cháu còn phải học hỏi nhiều. Bác về Sài Gòn khi nào thế ạ?
- Sáng nay thôi, bác định tạt qua nhà họ hàng thăm hỏi sau đó mới về nhà.
- Anh Phong gặp bác, nhất định sẽ vui lắm.. Mà bác mua hoa tặng ai ư?

Bà Hoàng cảm những cành lan trắng muốt, mắt không nhìn cô gái trẻ, nói rằng:

- Thăm hỏi người ta cũng phải có quà.
- Cháu lại tưởng bác mua hoa tặng anh Phong nhân dịp sinh nhật sắp tới.

Thấy bà Hoàng quay qua nhìn mình với vẻ khó hiểu, Dương Thảo mỉm cười:

- Anh Phong thương bác lắm, nếu nhận quà do bác tặng hẳn anh ấy sẽ rất vui.
- Trước, ông nhà bác thường tổ chức sinh nhật cho thằng Phong nhưng về sau nó lại nói không cần, hẳn do lớn rồi nên cũng chẳng muốn những bữa tiệc ấy nữa.

Dương Thảo nhớ tác giả Mộng từng miêu tả về tâm tư của Cao Phong thế này:

"Một cậu ấm lớn lên trong giàu sang dư dả, cái gì cũng chẳng thiếu ấy vậy Cao Phong chỉ muốn nhận quà sinh nhật do cha mẹ tặng. Thứ anh không có, hẳn là tình thương! Anh biết cha thương Cao Đình hơn như thể bù đắp bất hạnh cho em trai; còn mẹ thì anh không đoán được tình cảm của bà là bao nhiêu. Gần gũi với mẹ từ nhỏ nhưng Cao Phong cứ thấy bà xa vời, bởi lẽ bà ít khi ôm mình. Bà có một thứ gì đó quan trọng hơn con trai. Bà không cười khi ở cạnh anh, chỉ một tia nhìn cảm lạnh thôi đã đủ khiến anh sợ hãi rụt người..."

Thứ Cao Phong cần không phải những bữa tiệc xa hoa ấy đâu! Dương Thảo thầm nghĩ khi nhìn lại bà Hoàng vẫn điềm nhiên chọn hoa.

- Hay là cháu thay bác mua cho anh Phong một món quà, phần vì bác đang bận bịu phần cũng để anh ấy vui vẻ trong ngày sinh nhật sắp tới.

Một người cầu toàn và hầu như không thấy hài lòng về bất kỳ điều gì, thế mà ngay bây giờ bà Hoàng không giấu nổi một nụ cười ẩn ý trên môi. Con gái đi du học ở nước ngoài về là thế này sao, rất khéo léo và hiểu ý người khác. Dương Thảo không phải xinh đẹp mỹ miều, về ngoài không quá nổi bật so với những cô gái thượng lưu khác, tuy nhiên trí thông minh thì không thể xem thường.

Dương Thảo cúi chào bà Hoàng, quay lưng rời khỏi tiệm hoa, cảm giác bà ấy vẫn dõi mắt theo mình. Lại sắp có thêm một nhân vật cần phải đề phòng rồi!

Vừa bước vào đại sảnh nhà họ Cao, Dương Thảo trông cảnh Cao Phong đang ngồi bên bàn chăm chú đọc sổ sách gì đấy, liền nghĩ ra cách trêu anh. Khẽ kháng, cô tiến đến từ phía sau lưng rồi nhanh chóng đưa tay bịt mắt anh lại. Bị cắt ngang đột ngột lại biết rõ là ai làm, Cao Phong hậm hực gạt tay Dương Thảo ra và xoay lại.

- Biết ngay là cô! Tôi nhớ chúng ta đâu có thân thiết như vậy!

- Chỉ đùa một chút cho vui, gì mà anh khó tính thế?

- Tôi đang tập trung làm việc, chẳng phải lúc để chơi đùa! Nhưng thôi, tâm trạng đang vui nên tôi rộng lượng bỏ qua cho cô.

Miệng phát ra âm thanh "Xì" thật khẽ, Dương Thảo nghĩ chẳng qua là do Cao Phong không "đấu" lại mình nên làm bộ làm tịch nói hai từ "rộng lượng". Hướng mắt xuống đồng sổ sách nằm trên bàn, cô đoán ra ngay là ông Lim đã ưng thuận lời đề nghị của mình tạm thời giao cho Cao Phong làm ở mảng kinh doanh.

- Anh có chuyện gì vui sao? - Dương Thảo vờ hỏi.

- Tôi cứ nghĩ cha không tin nhiệm mình, nào ngờ ông ấy vừa giao sổ sách kinh doanh xưởng vải cho tôi. Lúc đầu tôi đoán ông sẽ để thằng Đình làm việc này.

Thấy Cao Phong đặt nhẹ tay lên chồng sổ sách rồi nói với giọng phấn khởi, Dương Thảo cười cười, khẽ tựa người vào thành ghế.

- Mừng cho anh, em nghĩ bác Lim đã lựa chọn đúng.

- Tôi học hành chăm chỉ với mong muốn tiếp quản xưởng vải của dòng họ. Tuy chưa rõ bản thân sẽ làm được gì nhưng tôi sẽ không phụ lòng tin tưởng của cha.

Nhất định anh sẽ làm được! Cao Phong trong tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" là một chàng trai có tài! Dương Thảo khẽ nghiêng đầu nhìn anh, nhẹ nhàng nói:

- Ngoài Cao Phong ra, không còn ai thích hợp hơn nữa.

Cao Phong chăm chú nhìn Dương Thảo, đôi mắt cô lấp lánh như đang cười.

- Đừng làm vẻ mặt như thế, khéo lại tưởng cô hiểu tôi lắm.

Nhận ra dường như anh đang ngại, Dương Thảo buồn cười toan nói tiếp thì đúng lúc, Cao Đình đi vào. Nhắc thấy hai người nọ, anh chẳng nói gì, đứng với tính cách vốn có. Tuổi thơ bất hạnh của chàng nam chính này từng khiến Dương Thảo cảm thông, trước khuôn mặt u buồn đó làm cô chẳng nỡ bỏ mặc lên lên tiếng:

- Anh được bác Lim giao thực thi việc tài trợ lễ phục áo dài của trường đại học, thật là tốt quá! Nó sẽ rất có ý nghĩa với anh...

Đôi chân đang bước chậm rãi có đôi chút khựng lại, phản chiếu trong đôi mắt sâu thẳm ấy là một dòng suy nghĩ thoáng qua. Chậm rãi quay qua, Cao Đình thấy Dương Thảo mỉm cười đầy chân tình, nghĩ bản thân cũng không thể làm lơ nên anh gật khẽ như một lời đáp lại. Trông thế, Cao Phong cất giọng nhặt nhều:

- Đến trường để được gặp Mai Cẩm Tú chứ gì?

Từ trước đến giờ, Cao Đình chưa bao giờ nhún nhường khi đối đầu với anh trai:

- Tôi gặp ai, làm gì cũng chẳng liên quan đến anh.

Dứt lời, cậu Ba nhà họ Cao thản nhiên xoay gót trở về phòng. Thái độ coi thường của em trai khiến Cao Phong không khỏi cười khinh, nhưng trong đôi mắt ấy phản chiếu rõ sự tức giận lẫn ghen tị. Dương Thảo nhận ra điều đó, mối quan hệ thù địch giữa hai người càng trở nên sâu sắc vì Mai Cẩm Tú.

Dù Dương Thảo có cẩn thận thế nào cũng khó lòng ngăn cản hết những tình tiết chủ chốt trong tiểu thuyết. Có nhiều chuyện vẫn diễn ra theo lẽ tự nhiên của nó.

Mai Cẩm Tú xuất hiện ở nhà họ Cao!

Đoạn này trong "Yêu em tựa hơi thở", do sự sắp xếp tài tình của tác giả Mộng, Mai Cẩm Tú trở thành người đại diện cho nữ sinh viên trường đại học sẽ mặc chiếc áo dài đẹp nhất trong dự án tài trợ lễ phục để chụp ảnh quảng bá. Thay vì ông Lim nên thuê nhiếp ảnh thì Lương Bằng lại là người thực hiện việc đó. Nên có thể nói, tác giả đã muốn thì cả trời cũng không lý giải nổi những điều phi lý như vậy!

Vấn đề cốt lõi cho việc Cẩm Tú đến nhà họ Cao là vì cô nhất định phải chạm mặt một người: Phương Di - nữ phụ "hiểm ác" của câu chuyện này. Vốn lớn lên từ nhỏ với Cao Phong, Cao Đình và Lương Bằng nên Phương Di được xem như là "em gái" của ba chàng trai. Họ có phần chiều chuộng cô, thậm

chỉ cả Cao Đình trầm mặc như thế mà rất hay công cô đi chơi. Đây là lý do cô yêu thầm anh!

Hết nam phụ Cao Phong rồi đến nữ phụ Phương Di chen vào "phá đám" tình cảm của Cao Đình - Cẩm Tú, thế là bốn người tạo nên một chuyện tình lâm oan trái.

Là con gái út của nhà họ Phương giàu có, Phương Di từ nhỏ được cha mẹ cưng chiều, muốn gì được nấy thêm cả việc yêu say đắm "anh trai" Cao Đình nữa, thành ra đối với Mai Cẩm Tú phải nói rằng: Hận thấu trời xanh! Cô nàng lăm muru nhiều kẻ này chẳng rõ bao nhiêu lần đã khiến nữ chính hiền lành gặp nhiều khốn đốn.

Mai Cẩm Tú chắc chắn phải gặp Phương Di để biết cô chủ ý yêu Cao Đình nhiều thế nào, biết chuyện hai người sớm có hôn ước rồi và quan trọng là ngay tại nhà họ Cao này, cô sẽ bị Phương Di ức hiếp! Lúc đó Lương Bằng trông thấy vì vậy mà ra tay giúp đỡ cô đồng thời trách mắng Phương Di. Tiếp theo đến Cao Đình và Cao Phong. Thử hỏi, cô chủ ngạo mạn kia làm sao không hận Mai Cẩm Tú đây?

Phụ nữ, trời sinh vốn dĩ đã có lòng đố kỵ rồi!

Dương Thảo nén tiếng thở dài khi quan sát Phương Di ở phía đối diện, ánh mắt toé lửa, môi thì mím chặt bởi trông cái cảnh Mai Cẩm Tú đang thử áo dài trước sự ngăm ngĩa của Cao Đình, còn Lương Bằng thì chuẩn bị máy chụp ảnh. Bên cạnh cô, Cao Phong cũng không rời mắt khỏi cặp đôi nam nữ chính.

Cái bầu không khí hiện tại trở nên ngột ngạt đến khó chịu, Dương Thảo tự hỏi vì sao bản thân lại phải ngồi ở đây để chứng kiến những cảnh không vừa mắt mình? Cuối cùng cô đứng dậy, quyết định đi ra ngoài vườn cho khuây khoả.

Thế nhưng, chạy trời không khỏi nắng..

Bên tai Dương Thảo nghe rõ mồn một chất giọng hoanh hoè của Phương Di ở lối hành lang, gần chỗ cô đang đứng hóng mát. Tiếp theo là tiếng nói nhỏ nhẹ của Mai Cẩm Tú, thế ra cái màn ức hiếp đã chính thức bắt đầu. Dương Thảo cất bước, lại tình cờ đi ngang qua chỗ hai người nọ. Trông cảnh Cẩm Tú im lặng chịu đựng mà cô cũng thấy ảm ức thay, nhưng chẳng cần lo làm gì bởi lát nữa Lương Bằng sẽ xuất hiện. Định bụng bỏ đi luôn thì cô nghe câu nói rõ ràng của Phương Di:

- Đã nghèo thì phải biết thân biết phận, đừng có ham muốn trèo cao!

Bất giác khiến Dương Thảo nhớ đến bản thân ở thế kỷ 21, cũng chẳng có gia thế hay tiền tài gì, đến đâu cũng luôn nghe người ta chê bai về gia cảnh của mình. Tiếp theo, cô còn nghe nữ chính Cẩm Tú cất lên ba từ: "Tôi xin lỗi..."

Lúc đọc tiểu thuyết, Dương Thảo không tài nào chịu nổi thái độ khép nép nhún nhường của Mai Cẩm Tú khi nghe Phương Di nói mấy lời hách dịch. Tại sao phải xin lỗi? Cô đã làm gì sai, ngay cả chuyện trở thành cái gai trong mắt Phương Di cũng không phải là lỗi ở cô! Dù không nhìn thấy nhưng Dương Thảo vẫn hình dung ra đáng về tội nghiệp của cô sinh viên ấy nên liền quay gót trở lại.

- Con bé xác xược này, không biết thế nào là lễ phép à?

Đó là câu đầu tiên Dương Thảo hỏi Phương Di, cô chủ nhỏ mười tám tuổi nháu mày như thế đáng ra người nên xuất hiện phải là Lương Bằng mới đúng!

- Chị vừa nói cái gì?

- Mai Cẩm Tú lớn hơn em một tuổi, chỉ ít em cũng phải nói chuyện lễ phép chứ.

Hết bất ngờ rồi tiếp theo lại thấy buồn cười không chịu được, Phương Di hỏi:

- Liên quan gì đến chị? Đừng tưởng chị được hứa hôn với anh Phong thì lên mặt!

- Lên mặt? - Dương Thảo cười phì - Ở đây ai mới là kẻ dựa hơi gia đình mà tỏ vẻ ta đây với người khác? Nghèo thì sao nào? Biết thân biết phận cái gì? Người giàu như mấy người thì mới xứng đáng được coi trọng ư?

Phương Di trân trối nhìn Dương Thảo, chuyện lạ đời nhĩ, con gái một ông chủ thương cảng lại đi chỉ trích người giàu và bênh vực người nghèo ư? Bỏ mặc biểu hiện khó hiểu từ Phương Di, Dương Thảo lại đưa mắt sang Cẩm Tú, rành rọt:

- Còn cô nữa, việc gì phải xin lỗi con bé đòng đánh này? Nó ức hiếp cô cơ mà!

Cẩm Tú, đứng chất một nữ chính thiện lương, khê khàng ngược lên mà rằng:

- Em không thích phải lớn tiếng tranh cãi thừa cô...

- Cho dù là thế thì cũng đừng để người ta dễ dàng chèn ép mình! Thay vì chờ đợi người khác giải cứu thì hãy tự bản thân phản kháng lại! Đừng suốt ngày làm công chúa chờ được bảo vệ mà phải trở thành hiệp sĩ để bảo vệ người khác!

Thấy Cẩm Tú chớp nhẹ hàng mi im lặng, Dương Thảo đảo mắt sang chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh, liền với tay cầm lấy ly nước rồi lạnh lùng bảo:

- Không nói được thì dùng hành động thôi.

Chương 6: Nữ chính đã tốt bụng thì nữ phụ phải đóng vai ác

Dứt câu, một cách kiên quyết lần dứt khoát, Dương Thảo tạt mạnh ly nước vào người Phuong Di. Cẩm Tú đưa tay lên che miệng, ngăn một tiếng kêu bất ngờ! Về phía cô chủ họ Phuong, đôi mắt sững sờ nhìn theo dòng nước chảy ngoằn ngoèo xuống chiếc váy xếp li đắt tiền của mình trong một chốc, tiếp theo thì nghiêng răng:

- Chị bị điên hả? Làm cái trò gì thế?

Không kịp đợi con giận, Phuong Di lập tức lao đến túm lấy vai áo đối phương kéo mạnh. Tuy không lường trước được hành động này nhưng Dương Thảo vẫn kịp thời phản kháng bằng cách nắm tay cô chủ nhỏ đó giữ lại. Hai người không ngừng giằng co, Cẩm Tú trông thấy liền chạy vào can ngăn. Để rồi Dương Thảo vô tình đẩy tay ra khiến Cẩm Tú ngã mạnh vào chiếc bình cổ ở phía sau.

Âm thanh vỡ xoảng vang lớn khiến Dương Thảo lẫn Phuong Di đều giật mình.

Lúc nhìn lại thì hai người đã trông thấy cảnh Mai Cẩm Tú ngồi bệt dưới đất, xung quanh là các mảnh sứ nằm ngổn ngang cả những giọt máu đặc quánh vương vãi. Vừa hay Lương Bằng chạy đến đầu tiên, hỏi đã xảy ra chuyện gì? Hết nhìn hai cô chủ rồi anh nhìn qua Cẩm Tú với cánh tay bị thương, liền sốt sắng chạy đến.

- Cẩm Tú, có sao không? Máu chảy nhiều quá!

Có tiếng bước chân chạy về phía này, điều dễ đoán tiếp theo là sự xuất hiện của hai anh em nhà họ Cao. Cũng giống Lương Bằng, họ sững sờ khi thấy cánh tay Cẩm Tú nhuộm máu. Cao Đình chưa kịp phản ứng thì Cao Phong đã nhanh như cắt, lao đến đỡ lấy Cẩm Tú đang chênh choáng. Chứng kiến cảnh đó, Dương Thảo chỉ đứng yên, bàn tay cũng đang bị chảy máu liên tục.

- Rốt cuộc, chuyện gì đã xảy ra với ba người vậy?

Nghe Cao Đình nghiêm giọng, Phuong Di sợ hãi liền chỉ tay vào Dương Thảo:

- Chính chị ấy đã đẩy Cẩm Tú ngã vào bình hoa!

Và người đầu tiên chất vấn Dương Thảo không phải Cao Đình mà là Cao Phong:

- Tại sao cô làm vậy?

Dương Thảo không thể phản bác lời của Phuong Di bởi sự thật Cẩm Tú ngã là vì cú đẩy vô ý của mình, cô muốn giải thích rõ mọi chuyện thế nhưng khi trông thấy đôi mắt giận dữ lạnh băng của Cao Phong thì bản thân chỉ có thể nói lời này:

- Em không cố ý...

- Đủ rồi! Cho dù có ghét Cẩm Tú thì cô cũng không nên tàn nhẫn đến thế!

- Em không bi ối như vậy đâu.

Đây là lúc thích hợp để giải thích ấy vậy chẳng hiểu vì sao Dương Thảo lại dùng dáng vẻ cương nghị vô cảm đó để đối diện với Cao Phong. Chính điều ấy đã khiến anh càng thêm giận, chẳng nói thêm lời nào nữa anh bế lấy Cẩm Tú rồi vội vàng đứng dậy. Bước đến trước mặt Dương Thảo, anh nói rõ:

- Từ giờ, cô đừng có đến gần Mai Cẩm Tú nữa!

Lạnh lùng, Cao Phong bước ngang qua cô, cố ý để hai bờ vai đụng nhẹ vào nhau.

Dương Thảo đứng bất động trong khi Cao Đình và Lương Bằng cũng rời khỏi. Còn Phuong Di, trước lúc bỏ đi còn nở nụ cười chế giễu cùng câu nói:

- Lòng tốt của chị đã được đền đáp rồi đấy.

Không gian xung quanh trở nên yên ắng, chỉ còn mỗi Dương Thảo đứng yên lặng, bên dưới là mảnh sứ nằm lẫn lộn với mảnh thủy tinh, máu vẫn tiếp tục chảy qua kẽ tay đang buông xuôi kia. Ban nãy khi vô tình đẩy Cẩm Tú, tay Dương Thảo cũng đập mạnh vào tường, chiếc ly trong tay bị vỡ và ghim vào da thịt cô.

Có sao sự việc lại ra nông nổi này? Dương Thảo tự thấy buồn cười. Vậy ra, không phải Phuong Di mà chính là cô mới đang đóng vai kẻ ác sao?

Dương Thảo bước thẫn thờ ra ngoài khuôn viên tràn ngập nắng, khẽ nhăn mặt khi từ từ gơ bàn tay phải lên. Vết đứt hằn sâu vào da thịt, máu loang đỏ thẫm nhưng cô chẳng hề thấy đau, có phải vì trong lòng còn có một vết đứt lớn hơn nhiều?

"Từ giờ, cô đừng có đến gần Mai Cẩm Tú nữa!"

Câu nói bằng giọng của Cao Phong khi này liên tục vang lên bên tai, Dương Thảo cười khẽ, tự hỏi rằng: "Nói với vợ chưa cưới như vậy mà anh không thấy quá đáng ư, Cao Phong?". Vì cô ấy là Mai Cẩm Tú, nữ chính sao? Với anh, chỉ có mỗi cô ấy là quan trọng nhất còn những cô gái khác đều chẳng là gì đúng không?

Ra đây là cảm giác bị khinh miệt, bị bỏ rơi của những nữ phụ trong tiểu thuyết?

Mãi chìm đắm trong vô vàn cảm xúc nặng nề mà Dương Thảo không hay biết Cao Phong đang tiến đến ngay phía sau lưng mình, cho đến khi anh cất giọng:

- Sao cô còn đứng ở đây?

Yên lặng vài phút, Dương Thảo chậm rãi xoay lại đồng thời để bàn tay bị thương ra sau lưng. Người đứng trước mặt cô đang mang một cái nhìn lạnh lẽo, đến nỗi nếu có thể hoá thành mũi dao sắc bén thì hẳn nó sẽ chém cô một nhát.

- Anh ra đây làm gì?

- Cẩm Tú đã có thằng Đinh chăm lo rồi... Tôi chỉ muốn biết lý do cô làm vậy.

Chua chát thật! Dù thế nào đi nữa, người Mai Cẩm Tú cần luôn là Cao Đình! Ấy thế mà Cao Phong lại vì cô ấy, ngay tại đây, tiếp tục chất vấn Dương Thảo.

- Em chẳng có gì để nói cả.

- Cẩm Tú bảo là cô chỉ vô ý đẩy ngã cô ấy thôi.

Có lẽ Cẩm Tú đã nói gì đấy và nhờ thế, Cao Phong mới hiểu ra phần nào hành động của Dương Thảo là không phải vì "tàn nhẫn" mà gây ra. Nghĩ vậy tự dưng cô cười khẽ, Mai Cẩm Tú đúng là một cô gái lương thiện tốt bụng!

- Nếu không còn gì thì cô nên về đi...

- Anh biết rõ, Mai Cẩm Tú thích Cao Đình! - Dương Thảo thỉnh thoảng cất ngang - Anh thích cô ấy vì điều gì? Chỉ qua cái nhìn đầu tiên? Anh hiểu cô ấy bao nhiêu?

- Cô đang nói gì thế?

- Dù đã biết rõ trong tim cô ấy có ai nhưng anh vẫn tự lừa gạt mình. Mà... có lẽ em cũng giống anh! Thật ngu ngốc làm sao!

Cao Phong im lặng nhìn nụ cười nhạt nhẽo trên môi Dương Thảo, bản thân không hiểu vì sao cô lại nói những lời kỳ lạ ấy. Dù vậy, anh nhận ra lòng mình bất giác nặng trĩu, hẳn là bởi cô đã nói đúng một điều: Anh vốn hiểu, Cẩm Tú thích ai!

Sự xuất hiện của một người đã cắt ngang cuộc đối thoại giữa hai người, Lương Bằng. Anh chẳng bước đến đứng cạnh Dương Thảo, hắng giọng:

- Tôi nghĩ cả hai cần bình tĩnh lại, có chuyện gì để ngày mai nói tiếp.

Trông thái độ lạnh im của Dương Thảo, Cao Phong nghĩ bản thân cũng không còn gì để nói liền thở mạnh một phát. Trước khi quay lưng đi, anh có phần chú ý đến bàn tay để phía sau lưng của cô, cứ như thể còn điều nào đấy đang che giấu.

Chỉ chờ có thế là Lương Bằng, nhanh chóng nhưng vẫn nhẹ nhàng, cầm lấy bàn tay đang chảy máu của Dương Thảo đưa lên ngang tầm mắt, hỏi rằng:

- Tại sao cô không nói cho cậu Phong biết mình cũng bị thương?

Bất ngờ trước việc bị Lương Bằng phát hiện ra chuyện này, Dương Thảo không nói gì chỉ chậm rãi rút tay ra khỏi cái nắm giữ của anh. Hướng đôi mắt vô định ra khoảng không trước mặt, cô trả lời bằng chất giọng trầm lắng:

- Nhận lòng thương hại của một người không thích mình thì được cái gì? Tôi cũng phải giữ lấy lòng tự tôn của mình chứ...

Lương Bằng hơi khựng lại khi nghe câu nói buồn bã nhưng kiên quyết ấy, cùng lúc Dương Thảo quay bước đi về phía chiếc Citroen Traction Avant 1949 đang chờ. Bóng dáng đó thật lặng lẽ, chiếc áo khoác bay ngược ra sau, từng bước đi chậm rãi nhưng vững vàng. Nữ phụ phải tự mình kiên cường, bởi có khóc cũng chẳng ai biết!

Và dù trái tim có mang vết đứt sâu đến mấy cũng chẳng ai đến chữa lành...

Còn những nỗi khổ tâm mình gánh lấy, ở đời thường không có ai thấu hiểu.

"Liệu, sự việc lần đó có nhầm lẫn gì không?"

Ý nghĩ ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu Cao Phong khi đang ngồi trên chiếc Peugeot 202s chạy qua con đường Tự Do từ xưởng vải trở về nhà. Thay vì nói chuyện về đề tài thú vị nào đấy với Lương Bằng thì cậu Hai này hoàn toàn im lặng, người ngả ra sau dựa vào ghế đệm đồng thời nhìn bên ra ngoài cửa xe. Những tà áo dài trên con đường sang trọng cứ lướt qua trước ánh mắt trầm tư ấy.

"Sự việc" mà Cao Phong đang nghĩ đến chính là cái chuyện Dương Thảo đẩy Mai Cẩm Tú ngã vào bình hoa ngày hôm đó! Còn nguyên nhân nghĩ đến là bởi lúc này, anh vừa nghe ông Lim nói ra một sự thật mà bản thân chẳng hề ngờ được:

- Chính Dương Thảo đã đề nghị cha cho con quản lý mảng kinh doanh của xưởng vải Đồ Thảm. Ban đầu, cha dự tính để con phụ trách phần tài trợ áo dài, còn thằng Đình vẫn chưa biết nên giao việc gì. Các con vừa về Sài Gòn, tình hình ở xưởng vẫn chưa hiểu rõ. Nhưng nghe Dương Thảo đề bạt con như vậy, cha nghĩ cũng nên thử xem sao. Và những ngày qua con làm việc, cha tin mình không lầm.

Quan sát nụ cười hài lòng trên môi cha, Cao Phong thoáng bất động...

Cứ ngỡ bản thân được cha tin nhiệm hoá ra là vì Dương Thảo đã thuyết phục ông, đây là chuyện mà Cao Phong không tài nào ngờ được! Trước mắt anh lúc này không phải là khung cảnh đường phố nhộn nhịp, người người qua lại mà đôi mắt long lanh biết cười của Dương Thảo vào lúc ấy, cùng câu nói đầy động viên: "Ngoài Cao Phong ra, không còn ai thích hợp hơn nữa". Hoá ra khi đó cô đã biết mọi chuyện nhưng vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên và vui mừng cho anh...

Dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc từ cha, sự cầu toàn của mẹ, Cao Phong từ bé không phải kiểu công tử ăn chơi mà luôn tập trung vào việc học. Sớm tiếp xúc với văn hoá Tây phương nên tư tưởng tiến bộ, anh rất thích công việc kinh doanh và bản thân cũng mong muốn tiếp quản xưởng vải của dòng họ. Nhưng anh rất hiểu rõ một điều: Cao Đình luôn được cha yêu thương và kỳ vọng hơn!

Cao Phong có thể là sự lựa chọn của ông không?

Trong khi anh và Dương Thảo chỉ vừa gặp nhau, ngay cả tính cách còn chưa biết thế nào ấy vậy cô dường như lại hiểu rõ anh đến mức kỳ lạ. Anh đưa tay sờ trán, không kìm được mà thờ dài một tiếng.

Vừa bước xuống xe, Cao Phong nhấc thấy tên Quý chạy đến và trên tay còn cầm theo một gói giấy hình vuông, mau mắn nói:

- Cậu ơi, gói quà này vừa được gửi đến! Là gửi cho cậu ạ.

Cầm lấy món đồ, Cao Phong xem tới xem lui cái hộp hình vuông cỡ trung được gói kỹ lưỡng bằng giấy nâu cổ điển. Đang tự nhủ là ai gửi thì anh thấy một tấm giấy nhỏ ở bên trong, lấy ra xem thì bản thân không khỏi ngạc nhiên: "Mừng sinh nhật con trai. Mẹ". Tức thì anh đi vào nhà, bước vội lên phòng.

Biểu hiện của Cao Phong có vẻ rất vui vì đã đặt gói bưu phẩm lên bàn và ngồi xuống ngắm nghía liên tục. Cũng khó trách cậu chủ cao ngạo này lại mang dáng vẻ sung sướng đến vậy bởi đây là lần đầu tiên anh nhận được quà sinh nhật do mẹ tặng. Một cách cẩn thận, Cao Phong mở gói quà ra, bên trong là một chiếc mũ Beret màu xám nhập khẩu từ Nga. Vô cùng thú vị vì mẹ vẫn còn nhớ anh thích đội những chiếc mũ phòng này. Cao Phong bước đến trước gương, chậm rãi đội mũ lên. Thật phù hợp! Màu xám luôn rất hợp với anh.

Đúng lúc, Cao Phong nghe tiếng bà Viên thưa rõ to ở dưới nhà rằng:

- Dạ thưa bà đã về! Ông đang ở trong đại sảnh đợi bà ạ.

- Tôi biết rồi, đi đi cất áo khoác cho tôi.

Chất giọng trầm của bà Hoàng càng làm niềm vui của Cao Phong dâng lên, mẹ đã về sau vài ngày thăm hỏi họ hàng! Tháo chiếc mũ xuống rồi cầm trên tay, anh mau chóng rời phòng, vừa xuống nhà là đã bước vào đại sảnh.

- Mẹ! Mẹ đã về!

Bà Hoàng ngồi vào bàn, ngay bên cạnh ông Lim đang hạ tờ báo xuống. Trông thấy Cao Phong, bà không hề mỉm cười mà chỉ gật khẽ, nói duy nhất một câu:

- Chào con trai.

- Mẹ à, chiếc mũ này...

- Mẹ vừa về nhà nên rất mệt, có chuyện gì để sau hãy nói.

Cứ như một ngọn lửa đang bùng cháy mà thành linh bị tạt một gáo nước lạnh, nụ cười trên môi Cao Phong cũng giống như thế, nó trở nên gượng gạo trước thái độ lạnh nhạt thường trực của bà Hoàng. Tâm trạng cách đây không lâu còn rất phấn khởi thế nhưng lúc này đã bị dập tắt, nhanh đến nỗi anh cảm giác bản thân vừa có chút nhầm lẫn, về người mẹ âm thầm mua quà sinh nhật cho con trai với người mẹ vẫn mang gương mặt hồ hững ở trước mặt.

- Dạ, con chào mẹ...

Lúc Cao Phong quay lưng, bà Hoàng bất giác nhìn theo, tuy nhiên không phải vì nhận ra nỗi buồn trên mặt con mà là chiếc mũ Beret màu xám kia.

- Chiếc mũ đó là cửa hàng gửi đến sao?

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Có chịu thiệt thòi cũng là cam tâm tình nguyện

Cao Phong liền xoay lại, miệng chưa kịp nói thì đã nghe bà kể với chồng rằng:

- Con gái ông chủ Dương quả là hiền lành người. Lần trước tôi tình cờ gặp Dương Thảo ở tiệm hoa, không quá xinh đẹp nhưng cách ứng xử rất khôn khéo. Con bé chẳng những nhắc tôi về ngày sinh nhật của thằng Phong mà còn bảo sẽ thay tôi mua quà nữa. Thật, chẳng còn gì để chê bai!

Ông Lim cười khà khà, cũng nói về sự ưng ý của mình dành cho cô con dâu danh giá này. Mặc âm thanh trò chuyện của cha mẹ khá lớn, vậy mà Cao Phong chẳng phản ứng gì ngoài việc, một lần nữa đứng bất động ngay cửa đại sảnh.

Một lúc sau, anh chậm rãi nhìn xuống chiếc mũ Beret trên tay mình. Trong đôi mắt thần thờ đó, phản chiếu hai dòng cảm xúc đan xen. Chút thất vọng vì hoá ra món quà này vốn dĩ không phải do mẹ anh tặng; chút xao động bởi cuối cùng người mang đến cho anh sự bất ngờ lại vẫn là cô gái ấy.

Mang những ý nghĩ ngổn ngang trở về phòng, Cao Phong bắt gặp bà Viên đang loay hoay làm gì đó bên cửa sổ. Nghe tiếng cậu chủ hỏi, bà mới quay lại, đáp:

- Dạ thưa cậu, tôi đang thay mấy bông hoa nhài bị héo.

- Anh Bằng nói bà biết là tôi sẽ ngủ ngon hơn khi ngửi mùi hoa nhài à?

- Không phải ạ, là cô Thảo dặn tôi để hoa ở trong phòng cậu.

- Thật sao?

- Dạ, cô ấy còn nói tôi không được tắt đèn vì cậu ghét ngủ trong bóng tối.

Lần này, Cao Phong không thể không làm cái hành động: mắt mở to nhìn trần trời người phụ nữ đi ở lớn tuổi kia đến nỗi bà còn lo lắng hỏi cậu chủ có bị làm sao không? Hay cậu bị trúng gió mà cứng hết cả người như vậy?

Cuối cùng bà Viên rời khỏi phòng với vẻ chưa hết lo ngại, còn Cao Phong thì ngồi phịch xuống ghế. Rốt cuộc thì hôm nay là ngày gì mà chỉ trong một buổi chiều, anh đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, hết bất ngờ này đến bất ngờ khác? Điều khó hiểu hơn nữa, người làm nên những điều này lại là Dương Thảo - cô chủ mà ngay từ lúc đầu anh đã chẳng một chút để tâm.

Anh không biết gì về cô, hoàn toàn không! Nay, những gì cô làm càng khiến anh khó hiểu bội phần. Chẳng những thấu hiểu mà cô còn quan tâm anh hết mực.

- Thích tôi nhiều đến vậy ư?

Cao Phong lẩm bẩm câu hỏi đó trong vô thức khi hướng mắt lên bức cửa sổ, nơi có những cành hoa nhài trắng muốt đang nằm toả hương lặng lẽ.

- Hắt xì!

Dương Thảo đưa tay lên ngăn con hắt xì đột ngột mà chẳng rõ là do bị dị ứng hay có ai đang nhắc đến mình nữa. Phía sau vô lăng, Sơn hỏi cô chủ bị cảm à? Dương Thảo lắc đầu, tiếp theo lại nghe hắt xì tiếp:

- Mấy ngày qua sao không thấy cô đến nhà họ Cao tìm cậu Phong nữa ạ?

- Tôi có phải kẻ hầu người hạ của anh ta đâu mà ngày ngày đều lẻo đẻo đi theo.

- Cũng phải, cô đường đường là con gái ông chủ thương càng mà.

Không muốn nghe tên tài xế nịnh nọt, Dương Thảo nhấc hân im lặng lái xe rồi nhìn ra ngoài cửa xe ô tô, ngắm quang cảnh Sài Gòn về đêm. Nét đẹp cổ kính bình dị của những năm 70 khiến cô thấy dễ chịu. Sự nhộn nhịp mà vẫn mang chút lặng lẽ đó không tài nào tìm được ở thời hiện đại.

Rõ ràng Dương Thảo có đề tâm đến câu hỏi của Sơn. Đã bảy ngày trôi qua, cô không đến nhà họ Cao như mọi khi nữa. Còn nguyên do thì cũng dễ đoán thôi, là thái độ lạnh lùng của Cao Phong dành cho cô lần trước. Suy cho cùng, cũng không phải Dương Thảo hờn giận hay trách cứ anh, nhưng là phụ nữ cô không thể không thấy tổn thương. Nên, cô muốn cho bản thân tĩnh tâm lại!

Dương Thảo quyết định đi thăm thú những nơi thú vị của Sài Gòn vào năm 1970. Tác giả Mộng viết về bối cảnh Sài thành dựa trên vài tư liệu có thật nên một số địa điểm nổi danh thời ấy đều được nhắc đến. Toà Đô Chính Sài Gòn; chợ Bến Thành; Bưu điện trung tâm thành phố; International House số 71; chùa Bà Thiên Hậu của người Hoa... Đặc biệt, cô còn đến hai sông bạc nổi tiếng thời bấy giờ là Đại Thế Giới - Casino Grande Monde - từng được ví như "Las Vegas" Việt Nam và Kim Chung.

Chiếc Citroen Traction Avant 1949 về đến nhà họ Dương thì đúng bảy giờ tối.

Xuân nhanh nhẹn chạy ra mở cửa xe, Dương Thảo bước xuống, chân còn chưa đứng vững thì đã nghe giọng nhỏ gấp gáp:

- Cô đi chơi ở đâu mà về trễ thế ạ? Ông chờ cô lâu rồi đấy.

Dương Thảo vừa thăm thẳm thở! Chỉ vì bị "lạc" vào cuốn tiểu thuyết này mà cô phải có một người cha nghiêm khắc như Dương Bộ. Là chủ thương cảng nên ít khi ông ở nhà, may là như vậy mà cô còn "khiếp sợ" mỗi lần thấy gương mặt quá ư nghiêm nghị ấy. Nay nghe Xuân báo thế không khỏi làm cô thấy hồi hộp.

Dương Thảo bước vào phòng khách, bầu không khí im lặng quá. Để rồi cô ngạc nhiên khi trông cảnh Dương Bộ ngồi yên lặng hút tẩu thuốc, bên cạnh là một chiếc bánh kem chưa được thắp nến. Cô liền lên tiếng gọi cha thì ông như sực tỉnh, quay qua bảo con gái đến ngồi cạnh mình.

- Mấy ngày nay con bận việc gì hay sao mà cứ về trễ thế?

Chất giọng nhẹ nhàng của ông Bộ làm Dương Thảo hơi ngạc nhiên, ngay cả nét mặt ông lúc này cũng dịu dàng hơn. Nhìn chiếc bánh kem xong, cô đáp:

- Vừa từ nước ngoài về nên con muốn thăm thú thêm Sài Gòn.

- Ừm, ra là vậy. Cha cứ tưởng con có chuyện gì buồn nên không muốn ở nhà.

- Sao hôm nay cha về sớm thế ạ? Còn bánh kem này...?

Dương Thảo vừa dứt lời thì ông Bộ đưa tay gõ nhẹ lên chóp mũi con, bảo:

- Con xem, ngay cả sinh nhật mình mà cũng quên sao?

Bất ngờ trong giây lát, Dương Thảo kêu khẽ vì kinh ngạc! Ở thế giới hiện đại, sinh nhật cô là ngày hôm nay, không ngờ dù đã hoá thân vào vai cô chủ họ Dương mà điều này vẫn không thay đổi. Lý nào là tên Hạt Tiêu cố tình làm vậy? Ngay bây giờ cô vẫn chưa hết ngỡ ngàng, đồng thời xuất hiện một niềm vui khó tả. Từ nhỏ đến lớn, có bao giờ ba mẹ chúc mừng sinh nhật Dương Thảo, vì mỗi người đều có gia đình riêng và cô giống một đứa con mà họ chẳng cần đến.

Chiếc bánh kem này có thể xem là tiệc sinh nhật đầu tiên của Dương Thảo.

Trông dáng vẻ im lặng kỳ lạ của con gái, ông Bộ lại hỏi:

- Con không thích à? Cha biết mình ít khi ở nhà, con lại mất mẹ từ nhỏ nên cũng cảm thấy cô đơn. Con đừng giận cha, sau này cha sẽ cố gắng ở bên con nhiều hơn.

Dương Thảo giương mắt nhìn người đàn ông có mái đầu hoa râm đang mỉm cười với mình. Ông với cô không hề chung huyết thống, cứ như những "nhân vật" trong cuốn tiểu thuyết này phải chấp nhận vai diễn của chính mình, ấy vậy vì sao ông lại khiến cô cảm nhận rõ ràng sự ấm áp, chân tình đến thế? Chỉ một cái nhìn hiền từ, cái nắm tay ân cần, cũng đủ làm cho cô gái luôn cứng cỏi như Dương Thảo thấy thổn thức. Bất giác, cô vòng tay ôm lấy cha. Ông không nói gì chỉ siết chặt vai con gái. Sự im lặng nhưng thấu hiểu ấy càng làm Dương Thảo thêm xúc động.

- Con gái cha phải chịu nhiều thiệt thòi rồi, nhất là khi chấp nhận đính hôn với Cao Phong, người mà con không hề yêu thương...

Dương Thảo hiểu ý ông Bộ muốn nói gì. Những cuộc đính hôn sắp đặt là điều muôn thuở của những gia đình giàu có, những đứa con phải mang hạnh phúc cả đời ra để "bảo vệ" dòng họ. Bạc lăm cha làm mẹ, hoặc hiểu hoặc không hiểu, và có thể sâu thẳm trong lòng họ cũng có nỗi khổ tâm riêng. Đã là con người thì đều trải qua rất nhiều lần "thân bất do kỷ". Rồi khỏi lòng ông, cô mỉm cười:

- Cha à, với những chuyện không thích thì dù có chết con cũng sẽ không làm.

- Nhưng cha biết con cũng chịu không ít thiệt thòi.

Cúi nhìn vết thương sắp lành trong lòng bàn tay, Dương Thảo tự dưng cười khẽ.

- Con muốn ở bên cạnh Cao Phong, dù có thế nào cũng sẽ không bỏ cuộc. Dẫu hạnh phúc hay đau khổ, thậm chí có thiệt thòi thì cũng là con cam tâm tình nguyện.

Phải! Sống trên đời chỉ cần luôn tâm niệm bốn từ này thôi thì chúng ta sẽ không thấy hối tiếc hay oán trách bất cứ ai!

Chưa bao giờ ông Bộ thấy đôi mắt ấy sáng bừng đến vậy, liền gật đầu:

- Cha hiểu rồi... Nào, cùng thấp nền chúc mừng sinh nhật con nhé!

Dương Thảo mỉm cười, quan sát cha thấp lửa những ngọn nến, lòng nghĩ đến một người... Cao Phong, người có cùng ngày sinh nhật với cô!

Anh và cô, giống nhau đến mức ngẫu nhiên.

Nhưng chỉ tiếc rằng, hai trái tim này vẫn chưa thể hoà chung một nhịp đập.

Khi thổi tắt nến, Dương Thảo nhắm mắt lại cầu nguyện rồi thì thầm: "Chúc mừng sinh nhật, Cao Phong".

Buổi sáng ngồi trên xe ô tô, Dương Thảo nghe Sơn báo về việc bà Hoàng đã về nhà chiều hôm qua. Điều đó khiến cô không khỏi lo lắng. Nói về nhân vật đáng sợ nhất trong "Yêu em tựa hơi thở" thì nhất định phải là Đào Thị Hoàng, người phụ nữ có xuất thân danh giá. Lấy Cao Lim, lại nắm nửa quyền hành ở nhà họ Cao và có "phe cánh" riêng. Sự độc ác của Cao Phong về sau, một phần cũng từ bà mà ra.

Bây giờ Dương Thảo chẳng thể nghĩ quá nhiều, trước mắt cô cần đến gặp Mai Cẩm Tú cốt để nhắc nhở. Bởi đơn giản, người gặp khổ sở nhất với bà Hoàng trong tiểu thuyết này, là nữ chính! Khi biết Cao Phong yêu Cẩm Tú mê muội, bà đã rất tức giận và tìm đủ mọi cách đẩy cô ra xa con trai mình!

Bước xuống xe, Dương Thảo đã thấy chiếc Chevrolet 1950s quen thuộc đậu ở trước cổng trường đại học vào giờ tan trường. Cô nhận ra Lương Bằng từng lái nó đến phòng trà Ritz, vậy có nghĩa... Cao Phong đang ở đây!

Và đúng như thế, Cao Phong đã đến trường đại học này. Vì có chuyện chạy xe qua đây nên anh muốn vào gặp Mai Cẩm Tú. Tuy nhiên, niềm mong chờ ấy nhanh chóng bị dập tắt khi anh bắt gặp cảnh cô và Cao Đình đang hàn huyên bên gốc phượng. Gương mặt thanh tao của Cẩm Tú dưới những tán lá, mang biểu cảm e thẹn và vui vẻ rõ rệt, điều mà khi ở bên Cao Phong cô không bao giờ có. Chỉ những lúc bên cạnh Cao Đình, cô mới trở nên đáng yêu, nụ cười sáng bừng rực rỡ như thế.

Bất giác, Cao Phong nhớ đến Dương Thảo. Thật lạ lùng khi anh lại nghĩ đến cô chủ buồng bình ấy ngay lúc này. Có lẽ vì anh nhận ra, khi ở cạnh cô bản thân anh cũng tỏ vẻ thờ ơ, lãnh đạm như Mai Cẩm Tú đối với mình vậy...

- Có phải cậu Phong không ạ?

Cao Phong sực tỉnh khi thỉnh thoảng nghe chất giọng của Cẩm Tú. Đưa mắt nhìn, anh thấy cô vẫn đứng dưới cây phượng và đang nhìn về phía mình, bên cạnh Cao Đình dĩ nhiên im lặng đồng thời tỏ vẻ như không hề thấy anh trai. Nén tiếng thở dài, Cao Phong chậm rãi bước đến chỗ họ.

- Cậu đến đây có chuyện gì sao? - Cẩm Tú hỏi.

- Tôi tiện đường nên ghé qua thăm em..

Nghe vậy, Cao Đình liền nói với Cẩm Tú rằng, anh có việc phải về bây giờ rồi rời đi nhanh chóng. Đối với anh, việc đứng chung một chỗ với Cao Phong cảm giác thật khó chịu đến nỗi tưởng chừng như bị lấy mất không khí. Về phần Cao Phong, càng không muốn giữ em trai lại làm gì, anh còn thấy cái cảnh Cẩm Tú cứ nghiêng đầu nhìn theo bóng dáng một người đã đi rất xa rồi, bằng đôi mắt mong mỏi.

- Vết thương của em lành chưa?

- Dạ... đỡ rồi ạ, cảm ơn cậu đã quan tâm.

Không còn nụ cười rạng rỡ hay tia nhìn lấp lánh của ban nãy, Cẩm Tú lúc này đứng cách Cao Phong một khoảng nhất định hết kiểu cố giữ khoảng cách giữa hai người. Điều ấy làm cho tâm trạng cậu Hai nhà họ Cao bỗng chùng xuống.

Cách chỗ Cẩm Tú và Cao Phong đứng không xa, phía sau những cây bàng, có hai người đàn ông mặc veston đen trông mờ ám đang bí mật quan sát họ...

* Đã có chút biến chuyển trong tâm lý của cậu Phong rồi, để chờ xem thế nào... Mai nếu không có gì thay đổi sẽ post chương 8 nhé. □

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đừng nghĩ anh không xứng đáng được hạnh phúc

Bóng dáng cao gầy trầm lặng của Cao Đình xuất hiện trong đáy mắt ngạc nhiên của Dương Thảo, cô không ngờ anh chàng cũng đang ở đây.

- Anh Đình!

Tiếng gọi quen thuộc đã kéo Cao Đình thoát khỏi những suy nghĩ mông lung. Bấy giờ anh mới phát hiện, cô chủ họ Dương đang đứng trước mặt mình. Bản thân không thích tiếp xúc nhiều với người khác tuy nhiên với cô gái này thì anh về như chẳng hề mang ý định tránh né. Một cách chậm rãi, anh tiến đến gần rồi gạt khề.

- Chào cô Thảo.

- Hiếm khi thấy anh bắt chuyện trước với em.

Nhìn Dương Thảo bằng đôi mắt tĩnh lặng, Cao Đình nhẹ nhàng đáp:

- Vì cô đã giúp tôi... Tôi biết, cha giao cho mình thực hiện việc tài trợ lễ phục cho trường đại học này là đề xuất của cô.

- Đừng quá đề cao em, vẫn là vì em muốn giúp anh Phong thôi.

- Nhưng sự thật, cô cũng đã nghĩ đến tôi.

Dương Thảo cười khề, sự quan tâm âm thầm này đã bị phát hiện rồi! Nam chính Cao Đình trong mắt cô là một người đáng ngưỡng mộ, đáng quý trọng nhưng cũng đáng thương. Sinh ra khi không có cha, tuổi thơ anh trải qua những lời gièm pha, chọc ghẹo từ mọi người xung quanh. Vì lẽ ấy, anh lớn lên mà không hề có nụ cười. Dù trách cứ nhưng sâu thẳm trong trái tim đóng kín đó lại mang nỗi khát khao được thấy mặt cha dù chỉ một lần, khát khao có một mái ấm trọn vẹn.

Số phận nghiệt ngã không thể cho Cao Đình sự đủ đầy. Lúc anh có mẹ thì không gặp được cha, đến khi ông xuất hiện nhìn nhận anh thì mẹ lại ra đi.

"Cảm giác Cao Đình có, dưới cơn mưa tầm tã cùng sự ra đi vĩnh viễn của người mẹ yêu dấu, chính là sự bù trừ giữa ánh sáng và bóng tối; giữa đau khổ và hạnh phúc; giữa có được và đánh mất. Đứa trẻ bất hạnh này hiểu, số phận chỉ trao cho mình mọi thứ theo cách "một nửa", chẳng bao giờ có thể trọn vẹn. Giả như anh vui thì người bên cạnh phải gánh lấy khổ sở. Thế thì bản thân tha đau khổ để người khác được hạnh phúc...

Kể từ giờ Cao Đình sẽ nhắm mắt lại, bởi khi chìm trong bóng tối thì hoàng hôn hay là bình minh đã chẳng còn quan trọng nữa.

Kẻ chỉ mang đến bất hạnh như anh, nào đâu đáng được hạnh phúc?"

Dương Thảo nhớ mãi những dòng miêu tả của tác giả Mộng như thế, bất giác không kìm được cảm xúc mà nói với anh lời này:

- Sinh ra trên đời, vốn dĩ điều đó không phải là cái tội. Cao Đình à, xin đừng nghĩ anh không xứng đáng được hạnh phúc.

Câu nói lạ lùng đó khiến Cao Đình không khỏi nhìn Dương Thảo bằng ánh mắt kinh ngạc, có lẽ cũng giống Cao Phong, anh tự hỏi vì sao những từ ngữ ấy nghe như thể cô biết rất rõ về tuổi thơ, quá khứ lẫn cảm xúc đang che giấu của anh? Trong khoảnh khắc này, anh cảm giác bản thân vừa nhận được sự an ủi nhỏ nhoi.

- Cảm ơn cô...

Tiếp theo, chàng trai trầm mặc này đã nở một nụ cười nhẹ như gió thoảng. Đối diện, Dương Thảo tiếp tục bất ngờ lần nữa nhưng rồi cũng mỉm cười gạt đầu.

Và khung cảnh hiếm có đó đã lọt vào tầm quan sát của Cao Phong. Nói chuyện với Cẩm Tú xong anh bước ra cổng trường, còn chưa kịp đến bên chiếc ô tô đang đỗ thì vô tình bắt gặp cuộc nói chuyện ở phía xa giữa Dương Thảo với Cao Đình. Anh khó hiểu vì sao cô lại đến đây, tiếp theo thì đôi mắt hiện rõ sự kinh ngạc bởi thấy đứa em trai luôn lạnh lẽu buồn ấy mỉm cười với Dương Thảo. Sống với nhau hơn mười năm, gần như anh chưa hề thấy Cao Đình cười...

"Chuyện gì vậy? Thăng Đình... vừa cười ư?", dòng suy nghĩ này xuất hiện mau chóng trong đầu Cao Phong, sau đó anh lại nhìn qua Dương Thảo. Cô cũng mang một gương mặt thật dịu dàng như thể rất quý mến người đang đứng trước mặt. Cao Phong tự hỏi, hai người trở nên thân thiết từ bao giờ thế? Đừng nhìn khung cảnh kia trong dáng vẻ lặng thinh được một lúc, anh lẩm bẫm:

- À mà sao... mình phải bận tâm cái chuyện này chứ?

Cao Phong hồ hững mở cửa xe, ngồi vào bên trong. Ngay lúc đó, Cao Đình cũng chào Dương Thảo rồi bước lên xe ô tô Peugeot 202s. Còn lại một mình, Dương Thảo liền đưa mắt nhìn về phía bên kia, chiếc Chevrolet 1950s đã biến mất rồi. Vậy là Cao Phong đã rời khỏi đây trong lúc cô nói chuyện với Cao Đình. Thờ dãi, cô nghĩ hẳn Mai Cẩm Tú cũng về nhà rồi.

Người mà Dương Thảo gặp đầu tiên ở nhà họ Cao là Lương Bằng. Anh đang lau kính xe của chiếc Mercedes 190 Ponton - dòng xe sang trọng bậc nhất thời bấy giờ. Nhìn trông thấy cô chủ họ Dương, Lương Bằng liền nở nụ cười tươi và lúc cô đã đứng trước mặt thì anh nheo mắt nói đùa:

- Hôm nay trông cô Thảo vẫn thật xinh đẹp và quyến rũ như mọi khi.

Dương Thảo bật cười, tự hỏi anh chàng này trở nên vui vẻ với mình từ bao giờ?

- Anh sắp cưới vợ hay sao mà tâm trạng vui thế?

- Đâu có, vì thấy cô nên tôi mới vui đấy. Cũng do mấy ngày rồi cô không đến đây, tôi cứ lo lắng cô còn buồn chuyện ngày hôm đó.

- Tôi có phải dạng con gái uỷ mị chỉ biết trốn trong phòng khóc lóc đâu.

Ngừng trêu đùa, bấy giờ Lương Bằng vừa nhìn cô vừa cười nhẹ nhàng trở lại:

- Cũng phải, cô là Dương Thảo còn gì! Cô đến tìm cậu Phong à?

Khẽ đảo mắt, Dương Thảo nghĩ hoá ra lý do mình đến nhà họ Cao cũng thật dễ đoán. Lần trước bị đối xử lạnh lùng như thế mà cô vẫn còn tìm Cao Phong, có "mặt dày" không? Cố tỏ vẻ bình thản, Dương Thảo đảo mắt nhìn xung quanh, hỏi vu vơ:

- Hình như anh Phong chưa về.

- Chắc cậu ấy cũng sắp về đến thôi. Giờ thì cho tôi xem nào, vết đứt ở tay cô đấy.

Nói xong, một cách tự nhiên khi Lương Bằng giơ tay ra chờ đợi. Đối diện, Dương Thảo đắn đo chốc lát rồi cũng khẽ khàng đặt bàn tay lên tay anh. Chẳng phải vì ngại ngùng mà bởi cô không muốn có thêm một người phải lo lắng nữa. Vẫn giữ đúng phép tắc, Lương Bằng không vồn vã cầm tay Dương Thảo mà chỉ đưa nhẹ lòng bàn tay đó lên ngang tầm, nhìn vào vết thương sắp lành kia.

Và lần nữa, cái khung cảnh đó lại đập vào mắt Cao Phong. Vì mãi nói chuyện nên Dương Thảo lẫn Lương Bằng đều chẳng hề nghe tiếng xe ô tô chạy vào sân, đây là lý do họ đã để anh chứng kiến cái màn "cầm tay" có một không hai ấy. Vừa xuống xe là cậu Hai này tiếp tục kinh ngạc trước hành động khá thân thiết giữa hai người họ. Anh đứng nhìn chăm chú, trông rõ nét mặt của hôn thê cũng đang vui vẻ. Vì sao đứng trước anh, Dương Thảo chỉ luôn cương nghị và mạnh mẽ?

- Hết Cao Đình rồi đến Lương Bằng... Cô cũng dễ kết bạn quá, Dương Thảo!

Có một nỗi bứt rứt khó tả, Cao Phong đóng mạnh cửa xe lại. Âm thanh ấy khiến hai người kia liền quay qua, thấy Cao Phong đang bước đến. Họ rút tay lại, hành động chậm rãi ấy phản chiếu trong đôi mắt lạnh tanh của anh.

- Cậu mới về! - Nhận ra cậu chủ không được vui, Lương Bằng cười bảo - Cô Thảo lại đến thăm cậu này.

Cao Phong khẽ đảo mắt sang Dương Thảo, lại thế nữa, vẫn là gương mặt điềm nhiên cương nghị chứ không phải nét dịu dàng ân cần như vừa rồi. Dương Thảo lẫn Mai Cẩm Tú đều giống y nhau, lý nào anh đáng ghét vậy à?

- Thăm làm gì, cô khỏi đến càng tốt!

Tự dưng Cao Phong hơi khựng lại, nghĩ mình có nói quá đáng không? Sự thật, trước đó anh đã nghĩ nếu Dương Thảo đến nhà họ Cao lần nữa thì anh sẽ hỏi: "Cô vẫn khoẻ chứ?" ấy vậy sao lúc này anh lại buông lời lạnh nhạt đến vậy?

- Cậu đừng nói thế.

- Không sao đâu anh Bằng, tôi cũng quen rồi.

Nghe chất giọng thân thiện nhưng hơi trầm từ Dương Thảo là đột nhiên Cao Phong thấy có chút gì đấy nặng nề nơi lồng ngực, để rồi đôi chân chẳng thể đứng lại lâu hơn mà nhanh chóng xoay gót bỏ đi vào nhà. Anh không rõ về một thứ cảm xúc kỳ lạ nào đó đang đuổi theo khiến mình phải lẩn tránh.

Dõi theo bóng anh sau cánh cửa, Dương Thảo cố dẫn xuống một tiếng thở dài.

Trông thấy con trai, bà Hoàng ngồi uống trà nơi đại sảnh liền cất tiếng hỏi:

- Con vừa đi đâu về thế?

- Dạ thưa mẹ, con từ xưởng vải về. - Cao Phong trả lời.

- Thế à?

Buông hai từ lấp lửng xong, bà Hoàng đưa tách trà lên môi uống thêm ngụm nữa, tiếp theo bảo bà Viên đi chuẩn bị cơm trưa cho cậu chủ. Lúc Cao Phong vừa rời phòng thì hai người đàn ông mặc veston đen đi vào.

- Thưa, chúng tôi đã theo dõi cậu Phong theo lời dặn của bà. Cậu vừa đến trường đại học gặp một nữ sinh viên tên Mai Cẩm Tú.

- Cô ta gia thế ra sao?

- Chỉ là con gái của một người bán giày thôi ạ.

Đặt tách trà lên bàn, đôi mắt bà Hoàng ánh lên tia nhìn sắc bén, miệng cười nhạt:

- Mai Cẩm Tú? Cái tên thật đẹp... Lại còn học ở trường đại học ấy.

Dễ đoán là bà đang nghĩ đến ai, chính là mẹ của Cao Đình - một phụ nữ xinh đẹp thủy mị mang cái tên Lệ Trầm, người nắm giữ trái tim của Cao Lim.

Linh cảm mách bảo Dương Thảo hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó không hay, và dĩ nhiên là liên quan đến Mai Cẩm Tú! Nếu nhớ đúng thì trong "Yêu em tựa hơi thở" sẽ diễn ra sự việc thế này: bà Hoàng sai người đến tiệm giày của ông Mai Văn Cửu, tức cha của Cẩm Tú, đập phá đồ đạc đồng thời cảnh báo cô không được đến gần Cao Phong! Dương Thảo chẳng thể biết rõ, chi tiết ấy sẽ diễn ra vào lúc nào. Cuối cùng cô đành đến nhà họ Cao gặp Cao Đình cốt nhắc nhở anh hãy ở bên Cẩm Tú.

Dương Thảo bước vào đại sảnh, đi theo còn có Xuân. Đưa mắt quan sát căn phòng vắng vẻ, cô chỉ thấy có mỗi bà Viên đang lau chùi mấy bình hoa cổ.

- Cậu Đình có ở nhà không?

- Dạ chào cô, vừa nãy cậu Đình với cậu Phong đều đến xưởng vải rồi ạ.

Khẽ đảo mắt, Dương Thảo quên mất rằng buổi trưa thì cả hai anh em họ đều đến xưởng vải làm việc. Lúc bà Viên rời khỏi đây thì cô quay qua Xuân định nói cả hai về thôi thì bất chợt nghe âm thanh nói chuyện khe khẽ phát ra từ phòng trà. Hướng mắt về phía căn phòng nằm ở cuối dãy hành lang, cô thấy thấp thoáng bóng bà Hoàng qua cánh cửa khép hờ.

Đưa tay lên môi làm dấu với Xuân, Dương Thảo chậm rãi bước đến gần cửa phòng rồi nhìn vào trong. Bà Hoàng đang ngồi bên bàn trà, đối diện là sáu người đàn ông mặc veston đen mà một lúc sau cô mới biết đây là vệ sĩ của bà.

- Đã cho người đến nhà của Mai Cẩm Tú chưa?

Dương Thảo ngạc nhiên, càng nhích chân lại gần hơn để nghe cho rõ.

- Dạ thưa bà, tôi đã sai người đi làm rồi. - Một người trong số vệ sĩ đáp lời.

- Ừm, nhất định phải cho cái nhà đó biết: Chớ nên trèo cao kéo té đau!

Vậy là cái tình tiết "bà Hoàng bảo người đến đập phá tiệm giày của ông Cửu" trong cuốn tiểu thuyết đã diễn ra!

- Hắt xì!

Dương Thảo giật mình quay qua và bắt gặp Xuân đang bịt miệng, ánh mắt hốt hoảng vì hắt hơi ngay đúng thời điểm này. Vừa lúc cô nghe giọng bà Hoàng:

- Ai đấy? Là bà Viên à?

Nguy rồi! Vừa nhủ thầm, Dương Thảo vừa nắm tay Xuân rời khỏi chỗ này thật nhanh chóng. Nhưng bà Hoàng đã kịp trông thấy cô!

Bước chân vội vã tiến ra cửa bỗng dừng lại bởi Dương Thảo nghe âm thanh đuổi theo từ phía sau, đoán biết là nhóm vệ sĩ của bà Hoàng. Cùng lúc cô đưa mắt ra ngoài cửa sổ, ngay cổng nhà họ Cao cũng xuất hiện một nhóm người mặc veston. Dương Thảo hiểu, bản thân đã bị bao vây! Chắc chắn bà Hoàng sẽ không để cô rời khỏi đây. Nhưng cô đang lo lắng cho cha con của Mai Cẩm Tú.

- Xuân! - Dương Thảo gọi khẽ nhưng dứt khoát - Em mau lên ra cổng sau rồi đến xưởng vải báo cho cậu biết Mai Cẩm Tú đang gặp nguy hiểm!

- Nhưng còn cô thì sao ạ?

- Bà Hoàng sẽ không để chị rời khỏi nên chị phải ở lại đây thôi! Em đi nhanh lên!

- Dạ... Mà em nên báo cho cậu nào hà cô?

Nếu là mọi lần, Dương Thảo chẳng hề chần chừ mà nói ngay hai từ "cậu Đình" thế nhưng ngay lúc đó cô lại nhớ đến vẻ mặt lo lắng của Cao Phong khi thấy Mai Cẩm Tú bị thương, vì vậy sau cùng cô đã đưa ra một lựa chọn khác:

- Cậu Phong...! Báo cho cậu Phong biết! Mau lên!

Chương 9: Khi mẹ của nam phụ ra tay

Xuân đáp dạ xong liền hối hả chạy đi. Còn lại một mình, Dương Thảo thoáng im lặng, tự hỏi vì sao bản thân lại chấp nhận để Cao Phong đến cứu Mai Cẩm Tú? Sự thật trong cuốn tiểu thuyết, chính Cao Đình chứ không phải Cao Phong mới là người đến giải cứu Cẩm Tú! Dương Thảo đã cố tình thay đổi tình tiết ấy, chỉ có điều sự thay đổi lần này không phải vì lợi ích của mình mà là của Cao Phong...

Dương Thảo sực tỉnh khi nhóm vệ sĩ đã đứng ngay trước mặt, ai nấy đều đang nhìn cô đầy nghiêm túc. Kín đáo hít thở sâu, cô tỏ ra bình tĩnh hỏi:

- Các anh muốn làm gì?
- Thưa cô Thảo, bà chủ thắc mắc vì sao cô đến mà không vào gặp bà để nói chuyện nên bà sai chúng tôi mời cô vào phòng gặp mặt.
- Vì tôi đến gặp cậu Đình nhưng cậu ấy không ở nhà nên tôi sẽ đi về...

Dương Thảo bước lên một bước thì một tên vệ sĩ đưa tay ra ngăn lại, nhấn mạnh:

- Không gặp được cậu Đình thì cô có thể gặp bà chủ!

Hắn dứt lời thì nhóm vệ sĩ đứng tách ra hai bên để nhường đường. Biết rõ bản thân đã chẳng còn đường lui, Dương Thảo kéo nhẹ vạt áo khoác rồi cất bước.

Chiếc xích lô dừng lại, Xuân nhảy xuống rồi chạy vào bên trong xưởng vải.

- Cho hỏi, cậu Phong đang ở đâu ạ?
- Cậu Hai vừa đi gặp ông chủ Từ rồi!

Xuân kêu khê một tiếng khi nhận được lời đáp của một nhân công nhuộm vải. Ôi! Phải làm sao bây giờ? Cô chủ dặn phải báo cho cậu Phong biết Mai Cẩm Tú đang gặp chuyện, nay cậu không ở đây thì biết thế nào! Xuân bứt tóc bứt tai lo lắng, thời may đúng lúc thế nào lại bắt gặp chiếc ô tô Peugeot 202s chạy vào sân xưởng. Cửa xe mở, Cao Đình bước xuống. Tức thì nở miệng cười, chạy đến báo:

- Cậu Đình ơi...! Có chuyện không hay với chị Tú rồi!
- Xảy ra chuyện gì?

Xuân liền đem chuyện bà Hoàng sai người đến tiệm giày của ông Mai kể cho cậu Ba. Nghe xong, Cao Đình lập tức vào lại trong xe. Rất nhanh, chiếc Peugeot 202s chạy đi. Xuân nhìn theo bậm môi, hi vọng cậu đến đó kịp lúc! Lại trùng hợp thay, nhỏ tiếp tục thấy chiếc Chevrolet 1950s xuất hiện trước cổng xưởng vải. Nhận ra chiếc xe Cao Phong thường đi, nhỏ lại gấp gấp chạy đến.

Trong khi ai nấy đều lo lắng cho cha con Mai Cẩm Tú thì lúc này trong phòng trà, Dương Thảo đang đối mặt với bà Hoàng. Chốc chốc, cô âm thầm nhìn chiếc đồng hồ cổ với quả lắc đang đưa, lòng thầm mong Xuân sẽ kịp báo cho Cao Phong.

- Lần trước ở tiệm hoa, bác cháu mình không có dịp nói chuyện nhiều hơn, nay trùng hợp cháu lại đến nhà thăm hỏi.

Chất giọng vừa phải từ bà Hoàng kéo Dương Thảo trở về với tình huống hiện tại. Cô thấy bà chậm rãi rót trà rồi đẩy nhẹ chiếc tách về phía mình mời mọc.

- Dạ, cháu cũng vừa mới đến thôi và không biết bác đang ở nhà.

Bấy giờ bà Hoàng mới ngược lên nhìn Dương Thảo, không tránh né khi hỏi:

- Ban nãy bác thấy cháu ở ngoài cửa phòng, sao cháu không vào chào bác?

Dương Thảo ngồi yên lặng, thầm hiểu ngụ ý mà bà ta đang muốn đề cập đến: là cô đã nghe lén được cuộc nói chuyện giữa bà với nhóm vệ sĩ!

- Cháu đã nghe hết mọi chuyện đúng không?

Giương mặt bà Hoàng vẫn điềm nhiên dù ánh mắt thì sắc bén vô cùng, chẳng những thế còn đầy dò xét. Dương Thảo nhận ra chứ, sau vài phút suy nghĩ đã nói:

- Đúng vậy thưa bác.

Đối diện, biểu hiện trên mặt bà Hoàng thay đổi nhưng không phải tức giận hay khó chịu mà là nửa thú vị nửa hài lòng khi nghe câu trả lời rõ ràng kia.

- Khá lắm! Rất thẳng thắn và cương quyết, cháu quả là một người hiểu chuyện. Nếu như kẻ khác thì hẳn đã xanh mặt xanh mày, quanh co chối cãi rồi.

- Nếu lúc này cháu nói dối chỉ càng bị lộ tẩy thêm thôi.

- Thế, cháu có gì muốn hỏi bác không?

Bây giờ Dương Thảo lại dăm ra lưỡng lự, bởi thật ra đã biết quá rõ lý do vì sao bà Hoàng làm thế nên chẳng việc gì phải đi hỏi nữa. Nhưng nếu cô im lặng thì liệu có khiến bà ta thấy kỳ quặc? Và quan trọng hơn nữa, câu hỏi kia chỉ mang ý nghĩa đơn thuần hay người phụ nữ toan tính này lại muốn dò xét gì ở cô?

- Có vẻ cháu chưa thể tìm ra điều muốn hỏi. Vậy thì bác cháu mình cứ thông thả uống trà rồi từ từ trò chuyện.

Trước nụ cười ẩn ý ấy, Dương Thảo thân nhiên cầm tách trà đưa lên môi uống.

Những cái kệ gỗ, những đôi giày mới bị ném xuống đất một cách không thương tiếc. Âm thanh rơi rớt, đổ vỡ vang lớn làm ồn ào cả tiệm giày nhỏ khiến những người qua đường không khỏi ngạc nhiên. Nhóm vệ sĩ theo lệnh chủ, thẳng tay đập phá mọi thứ tại đây. Trong góc tiệm, ông Cửu và Cẩm Tú ôm chầm lấy nhau, run rẩy sợ hãi chẳng hiểu lý do gì đám người lạ mặt này xông vào làm cản.

- Dừng lại đi! Tôi xin các anh đừng đập phá nữa! Trời ơi giày của tôi!

- Cha...! Cha ơi! Cần thận!

Trong bầu không gian hỗn loạn là tiếng than thở đứt ruột của ông Cửu lẫn tiếng khóc nức nở của Cẩm Tú. Nhóm vệ sĩ bỏ mặc, tiếp tục vung tay đập đổ kệ giày. Quá ám ức, ông Cửu lao vào ngăn lại thì bị một tên đẩy mạnh ngã xuống đất, ông kêu lên đau đớn vì bàn chân bị trặc. Hốt hoảng, Cẩm Tú chạy đến bên ông.

- Dừng tay lại!

Chất giọng ra lệnh thật to khiến mọi người đều ngừng lại. Cùng lúc, Cao Đình từ ngoài cửa bước vội đến chỗ Cẩm Tú đang bật khóc vì sợ hãi. Nhóm vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau bởi xuất hiện một người cản trở, mà đây còn là cậu Ba nhà họ Cao.

- Cẩm Tú đừng sợ, có anh đây.

- Cậu Đình... em sợ lắm...

Ôm lấy bờ vai cô gái họ Mai vỗ về xong, Cao Đình nhìn qua nhóm vệ sĩ, rành rọt:

- Tại sao các anh lại đến đây làm loạn?

- Thưa cậu Đình, chuyện này không liên quan đến cậu nên...

- Không liên quan? - Cao Đình cắt ngang bằng câu hỏi mỉa mai - Tôi biết các anh là người của bà Cao phái đến nên không cần úp mở!

- Nếu cậu đã biết rõ như vậy thì hi vọng cậu đừng can thiệp vào.

Trước nét mặt lạnh tanh của tên vệ sĩ, Cao Đình siết chặt tay. Anh biết bà Hoàng không hề xem mình là con trai, và cách đối xử xem thường của bà đã khiến những tên thuộc hạ hạ cấp này không hề coi trọng lời nói của cậu Ba. Cao Đình đẩy nhẹ Cẩm Tú ra và bước lên trước che chắn cho cô, kiên quyết:

- Dám đụng đến Mai Cẩm Tú thì tôi không tha đâu!

Bình thường là người trầm mặc thế nhưng khi đã bắt đầu giận dữ thì gương mặt Cao Đình trở nên đáng sợ! Khiến người ta cảm tưởng như một con sư tử đang ngủ yên mà bất ngờ thức giấc trước sự đe dọa từ kẻ thù.

Tuy nhiên, tên vệ sĩ vừa nãy vẻ như chẳng mấy may để ý đến lời đe dọa đó.

- Nếu cậu Đình không tránh ra thì đừng trách chúng tôi...

Lần nữa, một chất giọng lạnh băng khác lại vang lên ngay tiệm giày nhỏ bé này:

- Đừng trách thế nào?

Nhóm vệ sĩ, cha con Mai Cẩm Tú và cả Cao Đình đều bất ngờ trước sự có mặt của Cao Phong. Hất nhẹ chiếc áo khoác veston dài ra sau, anh từ tốn bước vào bên trong. Nhìn những đồ đạc và giày bị ném vung vãi dưới đất, anh lạnh lùng hỏi:

- Ban ngày ban mặt mà các anh cũng lộng hành quá nhỉ?

Hết Cao Đình rồi đến Cao Phong, nhóm vệ sĩ nhìn nhau e ngại. Thật chẳng ngờ cái tiệm giày tồi tàn này lại "diêm phúc" đến nỗi cùng lúc được hai cậu chủ danh giá nhà họ Cao đến bảo vệ. Với Cao Đình, họ không quá để tâm nhưng Cao Phong thì khác, anh là con trai của bà chủ và lời nói của anh khiến họ khó mà không nghe.

- Nói! Lý do các anh đến đây đập phá là gì?

Trước tia nhìn vô cảm từ cậu Hai, nhóm vệ sĩ chợt nhiên im lặng. Cao Phong thấy thế liền cười khinh, trước đó cũng đã nghe Xuân kể rõ mọi chuyện rồi.

- Là mẹ tôi phái các anh đến phải không?

Hiều Cao Phong đã biết sự thật, nhóm vệ sĩ nghĩ cũng chẳng cần che giấu nữa.

- Thưa, là vì bà không muốn cậu qua lại với Mai Cẩm Tú.

- Cái gì? - Cao Phong nhú mày.

- Bà không thích cậu có mối quan hệ nào với một cô gái thấp kém như vậy.

Nghe xong, Cao Đình thở mạnh một phát. Bên cạnh, Cẩm Tú kim tiếng nước nờ:

- Bà Cao hiểu lầm rồi! Tôi và cậu Phong chẳng hề có mối quan hệ thân mật gì cả! Chúng tôi chỉ đơn thuần quen biết nhau và nói chuyện vài lần thôi!

- Có thân thiết hay không, không phải chỉ do cô nói.

- Đó là sự thật! Tôi không hề có chút tình cảm nào với cậu Phong hết!

Có thể khi nói câu "vô tình" đó, Cẩm Tú chỉ muốn nhóm vệ sĩ ngừng việc hiểu lầm quan hệ giữa cô với Cao Phong, tuy nhiên bản thân lại không hề biết rằng anh đã cảm thấy hụt hẫng thế nào khi nghe rõ từng câu từng chữ ấy. Trong một thoáng, cậu chủ này cảm giác trái tim như bị ai lấy kim châm chích. Khó chịu!

- Đi đi! Trước khi tôi nổi giận!

Nghe giọng nói trầm đục của Cao Phong, nhóm vệ sĩ vẫn đứng lừng khừng.

- Tôi nói các anh đi mau! - Cao Phong hét - Lời của tôi mà cũng không nghe sao?

- Nhưng thưa cậu...

- Đích thân tôi sẽ nói rõ mọi chuyện với mẹ!

Tiếng Cao Phong lạnh đến mức có thể hiểu rằng, sức chịu đựng đã đến cực hạn. Trông thế, nhóm vệ sĩ nói nhỏ với nhau điều gì đấy. Họ nghĩ có lẽ không nên chống đối lại cậu Hai nữa đồng thời thấy tiệm giày cũng hoang tàn lắm rồi nên cuối cùng tất cả cùng cúi chào Cao Phong và rời đi.

Bấy giờ Cao Đình mới thở phào, quay qua hỏi Cẩm Tú có bị thương không? Cô quệt nhẹ nước mắt rồi ngã đầu vào lòng anh, sụt sùi. Quan sát hành động thân mật giữa hai người đó, Cao Phong không nói gì mà lẳng lặng cúi xuống định đỡ lấy ông Cửu đang ngồi bệt dưới đất. Thế nhưng bàn tay anh đã bị gạt nhẹ ra, là Cẩm Tú.

- Xin cậu hãy về đi ạ! Đừng để bà Cao thêm hiểu lầm nữa!

- Nhưng tôi muốn giúp...

- Không cần đâu thưa cậu! Đã có cậu Đình rồi nên xin cậu hãy rời khỏi đây ạ!

Đôi mắt đứng yên trong phút chốc, Cao Phong cố kìm lòng mà rút tay lại sau đó chỉ nói ba từ "hãy cẩn thận" rồi quay lưng bước ra khỏi tiệm. Xuân, đã đứng ngoài cửa lắng nghe cuộc đối thoại ngay từ đầu, cũng hồi hã chạy theo anh.

Mang tâm trạng buồn bã ra chỗ đỗ xe ô tô bên góc đường, Cao Phong dừng bước vì nghe tiếng gọi vội vã của Xuân ở phía sau, liền quay lại.

- Cậu Phong không sao chứ?

- Không có gì... Xuân về đi, chuyện này cảm ơn em đã đến báo.

- Vậy em xin phép về thưa cậu, em còn phải xem cô Thảo thế nào nữa...

Tự dưng nghe con bé người ở nói một câu lạ lùng, Cao Phong khó hiểu liền hỏi:

- Dương Thảo thì làm sao?

- Cô Thảo tình cờ nghe được mẹ cậu sai người đến nhà chị Tú nên mới báo em đến xướng vãi báo cậu hay, còn cô thì bị bà giữ lại ở nhà họ Cao rồi ạ.

Mất chớp nhẹ, tiếp theo Cao Phong mới hiểu rõ sự tình liền lên tiếng trách:

- Thật là ngốc nghếch! Quý, mau chạy xe về nhà!

Dương Thảo nghe tiếng mở cửa, đưa mắt nhìn mới thấy nhóm vệ sĩ đi vào.

Hắn đây là đám người được sai đến phá tiệm giày của ông Mai! Dương Thảo vừa nhủ thầm vừa quan sát một tên bước đến nói nhỏ vào tai bà Hoàng. Cô không rõ Cao Phong có kịp thời đến cứu Mai Cẩm Tú? Và chẳng quá lâu cô đã nhận được câu trả lời bởi trông nét mặt không mấy hài lòng của bà Hoàng. Đưa tay ra hiệu cho hắn lui ra, bà lấy lại vẻ bình thường và nhìn sang cô gái:

- Lúc sáng nay, bác thấy còn có một người đi chung với cháu.

- Đó là Xuân, người ở của nhà cháu ạ. Cháu nói con bé về trước rồi...

Dương Thảo đáp lời bằng một câu lấp lửng. Bà Hoàng vẫn nhìn nét mặt điềm nhiên kia, lòng không khỏi thấy thú vị. Vừa rồi bà được nghe vệ sĩ báo rằng Cao Phong rồi cả Cao Đình đều xuất hiện ở tiệm giày nhà họ Mai, tức thì đã hiểu ra sự việc. Chính Dương Thảo đã bảo Xuân đến báo cho hai cậu chủ biết, còn mình thì chấp nhận ở lại đây nhằm lôi kéo sự chú ý của bà...

Hắn bây giờ, bà Hoàng bắt đầu thấy phục sự nhanh trí của cô chủ trẻ này.

- Cũng đã chiều rồi, cháu xin phép về nhà thưa bác.

Dương Thảo nghĩ bà Hoàng cũng chẳng còn lý do giữ mình ở lại nữa, liền đứng dậy. Lễ phép cúi chào, cô chậm rãi đi ngang qua và vừa lúc nghe tiếng bà cất lên:

- Hi vọng rằng, mẹ chồng nàng dâu ta sẽ luôn hoà hợp trong thời gian tới.

Bước chân có hơi chậm lại nhưng Dương Thảo cũng nhanh chóng rời phòng. Bà Hoàng vẫn ngồi yên và nhìn tách trà đã cạn, biết rằng sẽ có một người nữa đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ngàn lần quan tâm của nữ phụ không bằng một câu nói cần của nữ chính

Dương Thảo đi vòng ra phía sau nhà, bấy giờ mới đặt tay lên ngực thở phào nhẹ nhõm. Ngồi trong phòng trà với bà Hoàng, cùng sự im lặng đến ngột ngạt, khiến cô dần bẽ ngoài rất điềm tĩnh nhưng kỳ thật lại vô cùng căng thẳng. Thật là người phụ nữ đáng gờm, chỉ nhìn mặt thôi cũng đủ khiến người ta sợ rúm!

Bà Hoàng và Dương Thảo không thù không oán, nhưng nếu cô không thuận theo những việc làm của bà thì đồng nghĩa sẽ là "chống đối". Tồn tại trong thế giới này, không ai có thể cho phép mình được quyền đứng ngoài cuộc! Và một khi đã chống đối thì sẽ khó khăn với cô bởi phải đối phó trước những âm mưu từ bà.

Cổng sau chợt mở, Dương Thảo bắt gặp Xuân đi vội vào. Nhắc thấy cô chủ, nhỏ vui mừng chạy lại hỏi han.

- Cẩm Tú thế nào rồi? - Nhớ ra điều quan trọng, Dương Thảo hỏi nhanh.

- Cô yên tâm, cũng xong rồi ạ. Tiệm giày bị đập phá gần hết nhưng không ai bị thương, chỉ có cha chị Tú ngã trật chân. Không những cậu Phong mà cậu

Đình cũng có ở đó. Vì lúc đến xương vải, em gặp cậu Đình trước.

Quả là người tính không bằng... tác giả tính! Dù có tình thay đổi thế nào thì Cao Đình vẫn đến trước Cao Phong. Mai Cẩm Tú à, may mắn vì cô là nữ chính nhé, cùng lúc cả nam chính lẫn nam phụ đều đến giúp! Tiếp theo Dương Thảo lại nghe:

- Nhưng em thấy tội cậu Phong quá cô ạ. Chị Tú biết bà Cao sai người đến đập phá tiệm giày nên có hơi trách cậu Phong, còn không cho cậu giúp đỡ nữa.

- Thật không?

Thấy Xuân gật đầu liên tục, Dương Thảo lặng im còn vẻ mặt tỏ rõ sự khó chịu. Thật là, Mai Cẩm Tú nghĩ gì mà lại trách Cao Phong? Người ra lệnh cho nhóm vệ sĩ đó là bà Hoàng, nào đâu liên quan đến anh! Nhắc đến cô mới nhớ, vài nữ chính trong tiểu thuyết có "sở thích" trách cứ nam phụ mà không chịu suy xét kỹ càng. Lý nào Cẩm Tú cũng vậy, đã "bánh bèo" rồi thì chí ít cũng nên biết suy nghĩ chứ!

Dương Thảo tức tốc mở cổng và chạy đi mặc cho Xuân gọi theo. Và vì rời khỏi nhà họ Cao bằng cổng sau nên cô đã không gặp Cao Phong từ cổng trước bước vào. Hiển nhiên nơi đầu tiên phải đến chính là phòng trà, anh liền mở tung cửa phòng.

Cao Phong nhìn khắp căn phòng yên lặng, chẳng có ai ngoài bà Hoàng đang ăn bánh. Lấy lại nhịp thở đều đặn, anh tiến đến chỗ mẹ và cất giọng vừa đủ:

- Cô ấy đâu rồi ạ?

Rút chiếc khăn bạc ra khỏi miệng, vị bánh tan vào lưỡi, bà Hoàng hỏi ngược lại:

- Con đang hỏi ai?

- Dạ, tất nhiên là Dương Thảo rồi ạ.

Bà Hoàng lấy khăn lau miệng sau đó ngược mặt nhìn con trai, mỉm cười:

- À, cô chủ Dương vừa về rồi.

- Mẹ đã làm gì cô ấy?

- Mẹ nào dám làm gì vợ chưa cưới của con trai mình.

Mỗi lần mẹ cất giọng dịu dàng đó là anh hiểu bà đang ngầm cảnh cáo mình.

- Mẹ gây khó dễ Cẩm Tú làm gì, giữa chúng con chẳng có gì cả.

Bà Hoàng cười nhạt, sao cách nói này giống hệt Cao Lim ngày xưa nhỉ? Thật đúng là cha nào con nấy! Cao Lim cũng từng bảo bà rằng, giữa ông với Lê Trầm "không có gì hết", sau cùng thì ông đã vì người phụ nữ đó mà muốn bỏ rơi bà, lại còn sinh ra đứa nghiệp chủng Cao Đình. Thế ra khi đàn ông nói bốn cái từ ấy không phải là không có chuyện xảy ra mà là... mọi chuyện đã xảy ra hết cả rồi!

- Nếu con muốn mẹ ngừng hiểu lầm thì từ giờ đừng gặp mặt Mai Cẩm Tú nữa.

Cao Phong không muốn tranh cãi với mẹ bởi hiểu bà luôn làm mọi chuyện theo cách của mình, nếu anh tỏ ra chống đối thì chỉ khiến Mai Cẩm Tú gặp bất lợi. Về phần Dương Thảo, dù gì cô cũng đã về nhà rồi nên anh nghĩ mình nên im lặng rời khỏi đây. Nhưng trước khi đi, Cao Phong bất giác nói một câu:

- Xin mẹ đừng đụng đến người phụ nữ của con.

- Là ai? Dương Thảo hay là... Mai Cẩm Tú?

Thật kỳ lạ! Ngay cả bản thân cũng không có được câu trả lời chính xác mặc dù chính Cao Phong đã "dám" đưa ra yêu cầu đó trước mặt mẹ mình. Vậy nên anh đã rời khỏi phòng với câu hỏi còn bị bỏ ngỏ.

Anh bước lững thững ra ngoài, tình cờ lại thấy Xuân đứng thấp thòm ở cổng...

Đờ cha nằm xuống giường, Cẩm Tú đắp chăn cho ông rồi cùng Cao Đình rời phòng. Cả hai bước lên trên tiệm, những cái kệ gỗ đã được dựng lên ngay ngắn, mấy đôi giày và đồ vật bị vỡ cũng đã thu dọn gọn ghẽ.

- Cũng đã trễ rồi, cậu nên trở về đi ạ.

Quan sát vẻ thần thờ của Cẩm Tú, Cao Đình chẳng đành lòng ra về thế nhưng anh không thể qua đêm ở đây kéo người xung quanh bàn tán lại không hay.

- Ừm, em nghỉ ngơi đi rồi ngày mai anh sẽ lại đến.

Cao Đình nhẹ nhàng ôm lấy Cẩm Tú dặn dò sau đó thì quay bước. Khi bóng anh đã khuất sau cửa tiệm, Cẩm Tú liền ngồi phịch xuống ghế, đưa đôi mắt buồn bã vẫn còn đỏ hoe nhìn tiệm giày bị đập phá. Lau vội nước mắt chực rơi, Cẩm Tú nghĩ nên dọn dẹp thêm chút nữa trước khi đóng cửa.

Chỉ vừa đứng dậy, Cẩm Tú đã nghe có tiếng bước chân đi vào tiệm, lúc quay qua thì không khỏi bất ngờ khi thấy Dương Thảo. Ngạc nhiên, cô mới hỏi:

- Cô Thảo đến đây có việc gì ạ?

Chưa trả lời ngay mà Dương Thảo đưa mắt quan sát ngôi nhà nhỏ lộn xộn sau một cuộc đập phá không thương tiếc. Nhóm vệ sĩ đó ra tay cũng nặng thật! Dương Thảo nhìn trở lại Cẩm Tú đang thất thần, lên tiếng:

- Tôi vừa hay tin nên đến đây, hai cha con cô không sao chứ?

- Ngoài đồ đạc bị đập phá ra thì không sao ạ, cha em bị trặc chân nhẹ thôi.

Xem như chẳng đến nỗi gì, gạt đầu an tâm rồi Dương Thảo hỏi tiếp:

- Nghe con bé người ở kể lại, cô đã tỏ thái độ trách cứ Cao Phong?

Cứ ngỡ Dương Thảo đến đây cốt để hỏi thăm, hoá ra lại là vì Cao Phong.

- Không hẳn em trách cậu Phong mà chỉ muốn cậu đừng đến đây nữa. Tiệm giày của cha em ra nông nỗi này chung quy cũng vì bà Cao hiểu lầm cả hai.

Dương Thảo chẳng biết nói gì trước câu đáp lời ấy, thiết nghĩ trên đời này có biết bao nhiêu người gặp phải chuyện không may nhưng bất hạnh ở chỗ, những lúc đó họ chỉ có một thân một mình phải chống chọi mà vượt qua. Trong khi Cẩm Tú thì khác, cùng lúc có hai chàng trai chờ che giúp đỡ lại còn dẫm ra trách cứ người ta.

- Mọi chuyện đều là do bà Cao, không liên quan đến Cao Phong. Tuy nguyên nhân cho hành động này là vì anh ấy nhưng rõ ràng, anh ấy chẳng hề có lỗi! Với một người ở tình thế bị động thì làm sao trách họ được? Và lại cô cũng biết, Cao Phong lo lắng cho cô nhiều ra sao.

- Em không cần cậu Phong phải làm đến mức ấy.

Chăm chú nhìn vẻ mặt vô cảm của cô gái đó, bất giác Dương Thảo tự hỏi có phải các nữ chính đều lạnh lùng như vậy? Ai nấy đều được miêu tả là tốt bụng lương thiện, thế nhưng đối với người thật sự quan tâm họ thì về như họ chẳng mấy may để ý. Nếu đó không phải là nam chính thì các chàng trai khác đều không có ý nghĩa!

- Tôi không ép cô phải chấp nhận Cao Phong vì tôi biết người cô thích là Cao Đình. Nhưng chí ít, cô cũng đừng hồ đồ trách cứ người con trai thích mình. Đơn phương đã là khổ sở rồi, sự lạnh lùng của cô càng khiến anh ấy thêm đau đớn.

Dương Thảo ngừng lại, bỗng chốc nghĩ đến bản thân mình. Chẳng phải cô cũng đã làm rất nhiều chuyện để có được tình cảm của Cao Phong ư, nhưng anh vẫn thờ ơ với cô đến vậy! Nhiều lúc còn buông những lời lạnh nhạt. Suy cho cùng, có lẽ đối với người mà ta không yêu thì ta vẫn luôn bất công với họ như thế!

Cẩm Tú khẽ chớp nhẹ hàng mi, hẳn bản thân cũng nhận thấy lời lẽ kia có phần chí lý. Giờ nghĩ lại, lúc cô vô tình gạt tay Cao Phong ra khỏi cha mình thì cái nhìn của anh buồn lắm. Cảm giác như đã bình tâm lại, Cẩm Tú khẽ khàng hỏi:

- Cô Thảo... rất thích cậu Phong phải không ạ?

Trước câu hỏi ấy, Dương Thảo chỉ cười buồn chứ không đáp. Bây giờ thì Cẩm Tú đã hiểu rồi, chỉ thấy rằng cuộc đời sao lại lắm trái ngang.

- Giả như cậu Phong thích cô thì tốt biết bao.

Hắn, đây cũng là mong ước của Dương Thảo. Nhưng tình yêu đâu hề đơn giản như vậy! Cứ cho đi bao nhiêu sẽ nhận lại bấy nhiêu ư? Một khi đã không yêu rồi thì dẫu cố gắng đến mấy, đối phương cũng không cần đến tình cảm của chúng ta. Trong tiểu thuyết, nữ phụ có chết trước mặt thì liệu nam chính có yêu lại? Ngàn lần quan tâm của nữ phụ cũng không bằng một câu nói cần của nữ chính!

- Không phải ai xứng đáng thì cũng sẽ được yêu. Nhiều người hi sinh mọi thứ nhưng vẫn không được đáp lại, lắm kẻ chẳng làm gì mà vẫn cứ được yêu. Nếu gọi bằng hai từ "công bằng" thì đó chẳng phải là ái tình rồi.

Cẩm Tú tròn xoe mắt nhìn Dương Thảo. Và không chỉ mỗi cô sinh viên đó mà còn một người nữa cũng bị câu nói kia làm cho bất động. Khi nghe Xuân nói Dương Thảo đến tìm Mai Cẩm Tú thì Cao Phong đã chạy xe đến đây. Lúc anh bước đến trước cửa tiệm giày thì đột ngột ngừng lại bởi nghe câu nói: "Mọi chuyện đều là do bà Cao, không liên quan đến Cao Phong..." và thay vì đi vào thì anh quyết định âm thầm đứng ở ngoài. Cũng nhờ lắng nghe cuộc đối thoại này mà anh mới biết rằng: cho đến bây giờ anh chưa hề hiểu gì về hai người con gái ấy, để rồi chính bản thân bị tổn thương nhưng đồng thời cũng làm tổn thương người khác!

Sau vài phút im lặng, Cẩm Tú nghĩ nên nói gì đây thì chợt kêu khẽ: Cậu Phong!

Dương Thảo liền quay lại và bắt gặp Cao Phong đang đứng lặng lẽ sau cánh cửa. Còn anh thì có chút bối rối bởi mình bị phát hiện ra nhanh quá. Chẳng

còn cách nào khác, anh đành bước vào đứng giữa hai cô gái.

- Anh đến từ lúc nào thế? - Dương Thảo hỏi.

- Tôi đến ngay lúc Cẩm Tú vừa gọi... - Cao Phong nói dối.

Dễ dàng nhận ra sự khó xử của hai người nọ, Dương Thảo hiểu nên bảo rằng:

- Những gì cần nói em cũng nói hết với cô ấy rồi. Gặp lại anh vào ngày mai.

Cao Phong còn chưa kịp ngược mặt lên thì Dương Thảo đã mau chóng bỏ đi. Muốn gọi cô một tiếng mà sao âm thanh trong cuống họng chẳng tài nào thoát ra? Vì nghe tin cô ở đây nên anh mới đến, ấy vậy cuối cùng lại là thế này...

Còn Dương Thảo, rời khỏi tiệm giày được vài bước thì đôi chân chậm lại, cô khẽ cúi đầu và cảm nhận trái tim nhói đau đến kỳ lạ. Nhưng tiếp theo, cô gái mạnh mẽ ấy lại đi tiếp về phía trước trong khi màn đêm đang bao phủ lấy mình. Ra đến góc đường lộ, cô nhìn quanh tìm xem có chiếc xích lô nào không. Và rồi bất chợt, một chiếc áo chăn bông khoác nhẹ lên người khiến cô giật mình xoay qua.

Nụ cười tươi cùng gương mặt dịu dàng của Lương Bằng xuất hiện dưới ánh đèn đường cổ kính. Bất ngờ trong chốc lát, Dương Thảo ngạc nhiên:

- Sao anh lại ở đây?

- Tôi chờ cậu Phong đến nhà của Mai Cẩm Tú, đang đứng chờ thì thấy cô đi ra.

- Anh làm tôi giật cả mình đấy.

- Tưởng gặp kẻ xấu à? Mà cô đi đâu lại không có tài xế vậy?

- Tôi đến gặp Cẩm Tú, vội quá nên đã chạy đến đây luôn...

Lương Bằng gật đầu, chuyện không may xảy ra ở nhà Mai Cẩm Tú khiến ai nấy đều lo lắng. Nhìn qua Dương Thảo đang kéo áo khoác lại, anh tần ngần hỏi:

- Thế cô đã gặp cậu Phong?

- Ừm, anh ấy hẳn vì lo cho Mai Cẩm Tú nên đã đến đây vào đêm khuya thế này.

- Cho phép tôi hỏi thẳng: Cô có trách cậu Phong không?

- "Được yêu" đâu phải là cái lỗi.

- Nhưng cậu ấy đối xử với cô như thế...

Chẳng đề Lương Bằng nói hết câu là Dương Thảo đã quay qua bảo từ tốn:

- Đàn ông, với người không yêu thì lạnh nhạt vô cùng. Còn Cao Phong đối với tôi, dù không thích nhưng chưa đến nỗi tàn nhẫn, được vậy tôi đã mãn nguyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyện Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cảm xúc của nam phụ

Nhìn Dương Thảo không chớp mắt, tiếp theo Lương Bằng mỉm cười vì lần nữa lại nhận ra một điều mới mẻ từ cô gái này. Lạ lùng thay, dù chỉ gặp gỡ nhau vài lần và nói chuyện cũng ít ỏi nhưng dường như cô vẫn khiến trái tim anh đập những nhịp bồi hồi. Phải chăng vì tình cảm sâu sắc dành cho Cao Phong và cả tính khí luôn kiên cường ấy? Anh phát hiện bản thân dần mang cảm giác đặc biệt đối với cô.

Trông cảnh Dương Thảo liên tục hà hơi vào lòng bàn tay, Lương Bằng thoáng lưỡng lự nhưng sau đó liền đặt tay lên bờ vai đó và xoa nhẹ nhẹ để sưởi ấm. Dương Thảo cũng mỉm cười khê khàng, lòng thầm nghĩ vì sao chàng trai ân cần này lại không phải là Cao Phong chứ? Cũng tự thấy buồn cười...

Có tiếng bước chân vang lên, là Cao Phong. Nhắc thấy cậu chủ đi lại, Lương Bằng kín đáo hạ tay xuống, còn Dương Thảo cũng thoát khỏi ý nghĩ mông lung.

- Cẩm Tú thế nào rồi cậu?

- Cô ấy vẫn ổn, tiệm giày cũng đóng cửa rồi. Chúng ta về thôi.

Ba người cùng vào trong chiếc Mercedes 190 Ponton sau đó thì xe chạy đi.

Sài Gòn lúc này còn khá nhộn nhịp vì chưa đến giờ giờ nghỉ ngơi. Dẫu bên ngoài người người vẫn qua lại, âm thanh nói cười ồn ào nhưng nó hoàn toàn đối lập với bầu không khí yên lặng ở trong xe ô tô. Từ lúc xe chạy, chẳng ai trong số ba người nói lời nào, họ chìm trong những suy nghĩ miên man của bản thân.

Sự thật, Cao Phong là người mang nhiều tâm sự nhất. Anh gác tay lên cửa xe hạ kính, mắt nhìn vô định ra bên ngoài. Cuộc nói chuyện giữa anh và Cẩm Tú chẳng có gì đặc biệt ngoài câu nói xin lỗi từ cô. Bây giờ anh nhận ra, về như lúc đó mình có hơi lơ đãng. Anh vẫn chăm chú nhìn gương mặt khá ái ngại, vẫn lắng nghe và gật đầu thế nhưng trong một khoảnh khắc, anh cứ nghĩ đến Dương Thảo.

Thật khê khằng, Cao Phong quay qua nhìn Dương Thảo ngồi bên cạnh, cũng đang quan sát khung cảnh ngoài kia. Ánh mắt anh men theo dáng vẻ lặng lẽ suy tư đó, cho đến khi tình cờ bắt lấy hình ảnh vết sẹo nằm trong lòng bàn tay phải để mờ kia. Vết sẹo ấy... từ khi nào vậy? Sau vài phút ngạc nhiên thì anh chợt nhớ lại cái ngày Dương Thảo đẩy ngã Cẩm Tú, anh đã để ý cô cứ để tay ra sau lưng. Thế ra, không chỉ Cẩm Tú mà cô cũng bị thương? Và cô đã bước bình che giấu nó?

Cao Phong toan cất tiếng hỏi về vết sẹo thì đột ngột khựng lại vì thấy chiếc áo chần bông đang khoác trên người Dương Thảo. Cái nhìn trở nên trống rỗng hơn... Ban nãy, Cao Phong đã chứng kiến cảnh nói chuyện giữa Dương Thảo với Lương Bằng, cả việc anh ta nhẹ nhàng ôm lấy vai cô. Nhưng điều anh nhớ nhất chính là nụ cười an nhiên của Dương Thảo. Trông cô thật mỏng manh, cần che chở. Tại sao cô không dành cho anh những điều đó? Thậm chí ngay bây giờ, anh vẫn chỉ thấy một Dương Thảo tĩnh lặng, mạnh mẽ đến cô độc và lạnh lùng.

Cứ nhìn chiếc áo chần bông là Cao Phong lại thấy khó chịu kỳ lạ. Sau cùng, anh đã không nói gì cả... Một tiếng "xin lỗi" mà sao khó mở lời đến thế?

Dẫu đang tập trung lái xe nhưng Lương Bằng vẫn nhìn qua kính chiếu hậu và bắt gặp đôi mắt Cao Phong cứ hướng vào Dương Thảo.

Dương Thảo lẫn Cao Phong đều không khỏi ngạc nhiên khi nghe ông Lim nói:

- Hai con hãy cùng qua Luân Đôn một chuyến.

Vài tháng trước, có một thương nhân bên Anh quốc đặt mua một lượng lớn vải ở xưởng Đồ Thảm, ông Lim đã cho hàng vận chuyển bằng đường thủy và vài hôm nữa sẽ đến nơi nên bây giờ ông yêu cầu Cao Phong hãy sang Anh, bởi hiếm khi có dịp qua nước ngoài tìm hiểu và mở rộng thị trường. Chuyện để Dương Thảo đi cùng đơn giản chỉ vì thắt chặt mối quan hệ thông gia.

Trong khi ông Lim dặn dò về công việc thì Dương Thảo cảm thấy phấn khích. Ở thế kỷ 21, bản thân còn chưa có dịp được qua nước ngoài thế mà ở đây cô may mắn sang Anh quốc vào thập niên 70, đã thế còn đi bằng tàu thủy nữa. Cái chuyện hay ho như vậy thử hỏi làm sao không thích thú chứ? Chợt, cô nghe ông Lim hỏi:

- Cháu có muốn cùng thằng Phong đi chuyến này không?

- Dạ có ạ, cháu rất muốn đến Luân Đôn để mở mang tầm nhìn.

Gật đầu hài lòng, ông Lim tiếp tục đảo mắt sang con trai đang trầm tư:

- Con thấy có vấn đề gì à? Về việc có Dương Thảo đi cùng?

- Không có gì ạ, đây là công việc nên mọi thứ đều phải được ưu tiên.

Nghe Cao Phong đáp rõ ràng, ở bên cạnh tự dưng Dương Thảo kín đáo quan sát anh... Rồi phòng, Cao Phong bắt gặp vẻ phấn khích hiếm có của cô gái, liền hỏi:

- Xem chừng, cô rất thích chuyến đi này?

- Chính xác! - Dương Thảo quay qua, đáp rõ.

Thoáng nghĩ ngợi gì đó, Cao Phong giả vờ buông một tiếng thờ dài mà rằng:

- Thiết nghĩ, cô Thảo vui là vì được đi cùng tôi.

Cười nhẹ, Dương Thảo chẳng hề tránh né mà thẳng thừng thừa nhận:

- Anh đoán đúng rồi đấy.

Trông đôi mắt lấp lánh đó, bất giác Cao Phong mang chút bối rối nên chậm rãi quay mặt sang bên khác. Vốn dĩ anh chỉ muốn đùa vui chút thôi nào ngờ Dương Thảo quá ư thẳng thắn lại còn nhìn trực diện vào anh mà đáp rành rọt như thế. Anh quên mất Dương Thảo không giống những cô gái khác, thẹn

thùng e ngại đều không có, cô chỉ luôn mạnh mẽ và kiên quyết như vậy! Nhưng kỳ lạ là, Cao Phong thấy vui khi nghe câu trả lời rõ ràng kia nên đã kín đáo mỉm cười.

- Có lẽ chuyến đi này với anh khá là khó khăn...

Đang cười một mình thì Cao Phong khó hiểu trước câu hỏi nhỏ dần từ Dương Thảo. Nhanh chóng xoay lại, anh thấy biểu hiện của cô trầm lắng hơn.

- Tại sao lại khó khăn với tôi?

- Thì anh vốn không thích em, nay cùng sang Anh quốc chắc là khó chịu lắm.

Ánh mắt chợt đứng yên, tiếp đến Cao Phong liền im lặng. Nụ cười buồn trên môi Dương Thảo khiến lòng anh tự dưng cũng buồn theo. Khi nghe cha báo về chuyến đi này, bản thân anh thấy phấn khởi bởi được sang Anh quốc mở rộng tầm mắt. Còn chuyện có Dương Thảo đi cùng khiến Cao Phong khá bất ngờ. Tuy nhiên, anh không hề khó chịu ngược lại còn bồi hồi lẫn một chút thấp thỏm.

Cao Phong hiểu, Dương Thảo luôn nghĩ rằng anh ghét cô! Sự thật thì thời gian gần đây cảm xúc anh dành cho cô đã thay đổi, dù bản thân vẫn chưa rõ những xúc cảm kỳ lạ này có ý nghĩa gì, thế nhưng anh muốn cô biết sự "không thích" kia đã mất rồi. Mà ngay từ đầu, anh đâu có ghét cô, chẳng qua là đang thích Mai Cẩm Tú.

- Thật ra tôi...

Câu nói còn chưa phát ra là bất ngờ bị cắt ngang bởi tiếng gọi của Dương Thảo:

- Lương Bằng!

Nhắc thấy hai cô cậu chủ, Lương Bằng liền chạy đến gần. Hẳn anh chàng này lúc nào cũng mang tâm trạng vui vẻ nên nụ cười luôn thường trực trên môi:

- Cô Thảo! Cậu Phong! Hai người vừa đi đâu về à?

- Chúng tôi đến gặp bác Lim.

- Thế có chuyện gì vui hay sao mà trông nét mặt cô rạng rỡ thế?

- Đúng vậy, chúng tôi sẽ cùng qua Luân Đôn đấy!

Trong khi Dương Thảo phấn khởi kể thì bên cạnh Cao Phong không nói gì cả, vẻ mặt lại có chút không vui. Anh thắc mắc, có phải Dương Thảo và Lương Bằng đã trở nên quá thân thiết rồi chăng? Kể từ lúc nào mà họ nói chuyện với nhau như bạn bè chứ không còn trên vai trò chủ - tớ? Anh lại nhớ đến cảnh Lương Bằng cầm tay Dương Thảo vào buổi trưa đó rồi cả chiếc áo chần bông đem hôm qua...

Biểu hiện thích thú của Dương Thảo cũng làm Lương Bằng thấy tò mò theo:

- Xem chừng, Luân Đôn cũng rất tuyệt.

- À, hay là anh cùng đi với chúng tôi luôn nhé!

Lập tức Cao Phong nói ngay, dù không rõ vì sao bản thân lại phản ứng như vậy:

- Không được!

Dương Thảo lẫn Lương Bằng đều giương mắt nhìn đầy ngạc nhiên. Bấy giờ mới phát hiện mình có hơi thái quá, Cao Phong liền sửa giọng:

- Vì anh Bằng còn có việc ở xưởng vải, với lại cha tôi cũng cần anh ấy lái xe những lúc đi xa. Máy tài xế non tay kia, ông ấy không tin tưởng...

Dương Thảo khẽ chặc lưỡi, ra điều tiếu nuối. Riêng Lương Bằng thì tinh ý phát hiện ra đáng vẻ khác lạ của cậu Hai, hình ảnh cậu âm thầm nhìn Dương Thảo tối qua ở trong xe ô tô bất giác xuất hiện trong đầu anh.

- Cậu Phong đúng đấy, tôi còn phải lái xe cho ông và làm nhiều việc khác. Hơn nữa, hai người sang Anh quốc vì công việc, tôi theo cũng không giúp được gì.

- Tôi sẽ mua quà về cho anh.

Dương Thảo vừa dứt lời thì thấy Xuân chạy đến báo cô chủ về nhà dùng cơm. Sau khi Dương Thảo rời khỏi, Lương Bằng mới nhìn sang Cao Phong:

- Cậu có chuyện gì không vui à?

Đúng là Cao Phong đang có hơi bứt rứt nhưng nghĩ tốt nhất không nên cho người khác biết nên anh lắc đầu, tỏ vẻ bình thường:

- Tôi vẫn ổn, có lẽ thấy căng thẳng vì chuyến đi sắp tới.

Theo cậu chủ bao nhiêu năm rồi lý nào không nhận ra cậu chỉ đang nói dối, nhưng tính Lương Bằng phóng khoáng chẳng quá để tâm lại ghét việc ép buộc nên cũng không hỏi thêm. Trước khi đi, anh vỗ nhẹ vai Cao Phong kèm lời dặn dò:

- Đừng cố ép bản thân quá, nếu có gì thì cậu cứ nói với tôi.

Dõi theo bóng dáng đó xa dần, Cao Phong sờ lên bờ vai vừa nhận được cái vỗ kia, bất giác nén tiếng thở dài nặng nề.

Ông bà xưa có câu: Người tính không bằng trời tính! Lần này thì không phải tác giả mà là ông trời có ý muốn ngăn cản chuyến đi sang Anh quốc của Dương Thảo.

Sự tình là ông Lim đang trên đường về xưởng vải, Lương Bằng làm tài xế, đến góc đường nọ thì anh phát hiện phanh xe bị hư thế là chiếc La Dalat - ô tô đầu tiên được sản xuất bởi chính hãng Việt Nam bấy giờ, tông vào cột đèn đường rồi lật nhào. Lương Bằng dùng thân mình che chắn cho ông chủ khi cả hai ngã ra đường.

Vừa nhận được tin báo, Cao Phong và Dương Thảo cấp tốc chạy vào bệnh viện. Đến nơi, hai người bắt gặp Cao Đình với vài người ở trong nhà đứng nói chuyện với bác sĩ. Nhắc thấy hai cô cậu chủ, bà Viên sốt sáng:

- Cậu Phong.. Cô Thảo... ông chủ vừa gặp tai nạn xe!

- Tình hình cha tôi thế nào? - Cao Phong lo lắng.

Nhận ra cậu Hai nhà họ Cao, vị bác sĩ quay qua trấn an anh và tất cả mọi người:

- Thời may ông Cao chỉ bị thương nhẹ ở chân, nằm nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi.

Trong khi ai nấy đều an tâm trước tình hình của ông Lim thì chỉ mỗi Dương Thảo là còn nhớ đến một người nữa, liền hỏi bác sĩ:

- Vậy còn anh chàng tài xế đi cùng ông Cao?

- Anh ta bị thương nặng hơn...

- Nặng hơn? Bây giờ anh ấy thế nào?

- Cô không cần quá lo lắng, tuy vết thương nặng hơn nhưng chỉ là ngoài da không đến nỗi nguy hiểm. Lần này ông Cao may mắn nhờ có anh ta che chắn giúp.

Vừa rời qua điện thoại, Dương Thảo nghe báo ông Lim không sao còn Lương Bằng chạy máu khá nhiều nên đâm ra lo lắng. Nay nghe bác sĩ báo rõ tình hình, lòng cô cũng nhẹ đi. Và cái biểu hiện yên tâm ấy đã lọt vào mắt Cao Phong. Ban nãy anh cũng định hỏi về Lương Bằng nhưng Dương Thảo đã lên tiếng trước, để rồi khi trông dáng vẻ sốt sáng của cô thì anh chợt nhiên im lặng.

Biết rõ Lương Bằng gặp tai nạn và với tình huống này thì không nên để tâm gì nhưng Cao Phong chẳng thể ngăn được cảm xúc của mình. Lại là nỗi bứt rứt khó tả!

- Hai anh vào thăm bác Lim, còn em sẽ đi xem anh Bằng thế nào.

Cao Phong nghe rõ Dương Thảo nói thế và người đáp lời cô lại là Cao Đình:

- Vậy xin nhờ cô Thảo.

Nhìn theo Dương Thảo vội vàng rời đi, ý nghĩ mông lung lại lớn vồn trong đầu Cao Phong. Tiếp theo, anh nghe tiếng bà Viên giục mình và Cao Đình vào phòng thăm ông chủ. Hai anh em toan cất bước thì thành linh một nhân công ở xưởng vải chạy đến, báo vừa nhận được cuộc gọi của ông Liam ở bên Anh quốc...

Bạn đang đọc truyện *Đề Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Đến lúc thật sự muốn gặp thì một khoảnh khắc cũng dễ lỡ

Lương Bằng từ từ mở mắt ra, thứ cảm nhận đầu tiên là cái đau ê ẩm toàn thân, tay chân thì cử động khó khăn. Nằm yên chốc lát để lấy lại sức lực, anh chợt nghe chất giọng quen thuộc cất lên bên cạnh:

- Bằng! Anh thấy thế nào rồi?

Lương Bằng liền mở mắt ra, vẻ mặt lo âu của Dương Thảo xuất hiện. Anh khẽ cựa mình đồng thời cố mở đôi môi bặt bặt nói:

- Tôi... chỉ thấy hơi đau. Sao cô lại ở đây...?

- Hay tin anh và bác Lim gặp tai nạn là tôi với mọi người chạy đến đây ngay.

Trông cảnh Lương Bằng khê khàng dựng người dậy, Dương Thảo liền đỡ giúp.

- Anh ngồi dậy làm gì, cứ nằm đi.

- Không sao... Ông chủ thế nào rồi cô? Bị thương có nặng không?

- Nhờ có anh mà bác Lim chỉ bị thương nhẹ ở chân thôi.

Nghe rõ âm thanh thờ phào kia, Dương Thảo bấy giờ mới hỏi rõ vấn đề này:

- Anh là tài xế mà sao không kiểm tra phanh trước khi chạy? Nghe Cao Phong khen anh đủ điều thế ra lại làm việc bất cẩn đến vậy.

Thật ra chính Lương Bằng cũng không biết vì sao phanh lại hư! Vốn kỹ lưỡng, anh luôn kiểm tra phanh và xăng trước khi lái bất kỳ chiếc ô tô nào. Rõ ràng sáng nay anh đã xem kỹ chiếc La Dalat đúng ba lần vẫn không thấy có gì bất thường. Ấy vậy mà khi chờ ông từ chỗ khách hàng về lại phát hiện phanh bị hư. Về như ai đó đã phá hỏng phanh lúc xe nằm trong bãi đỗ!

Dương Thảo tự thấy mình có chút quá đáng vì Lương Bằng đang bị thương mà cô còn trách, thấy anh im lặng quá nên bèn bảo:

- Thôi, anh vẫn bình an là tốt rồi..

Sợ Dương Thảo hiểu lầm mình đang khó chịu, Lương Bằng nói nhanh:

- Không, tôi nghĩ bản thân cũng hơi tắc trách vì vậy lần sau sẽ chú ý hơn nữa.

- Anh phải cố gắng khoẻ lại đây.

Quan sát nụ cười dịu dàng ở trước mặt, Lương Bằng bỗng dưng buông một câu:

- Chỉ cần nhìn thấy cô Thảo là tôi đã khoẻ rồi.

Sau một thoáng ngạc nhiên, Dương Thảo cười phì bởi hiểu ra lời nói đùa này.

- Còn đùa được thì chứng tỏ anh khoẻ lắm rồi đấy.

Đối diện, Lương Bằng chỉ cười cười không nói gì vì câu nói kia là đùa hay thật chỉ bản thân anh mới hiểu rõ nhất...

Cao Phong ngồi trong xe ô tô và nhớ về cuộc gọi điện của ông Liam. Ông báo rằng số hàng đã được chuyển đến Anh quốc sớm hơn dự định vì vậy muốn người ở xưởng vài mau chóng sang Luân Đôn.

Vốn dĩ chuyện này không có gì khó khăn, tuy nhiên điều khiến Cao Phong suy nghĩ chính là cái khác. Nếu Cao Phong qua Anh quốc bây giờ thì xưởng vài đành để Cao Đình quản lý, còn sức khoẻ của cha thì anh chưa thể an tâm. Tiếp theo là Dương Thảo. Vừa rồi trông thấy vẻ lo lắng cô dành cho Lương Bằng thì liệu cô có đi cùng anh? Cô sẽ yên tâm mà qua Anh quốc lúc này ư...?

Còn suy nghĩ miên man thì chợt Cao Phong bắt gặp Mai Cẩm Tú đứng bên góc đường mưa báo. Tức thì, anh bảo tài xế dừng xe lại. Mở cửa xe, anh bước xuống.

Đang tìm kiếm cuốn báo thích hợp thì Cẩm Tú nghe tiếng nói cất lên vừa đủ:

- Em vừa tan trường à?

Quay qua, Cẩm Tú thấy Cao Phong xuất hiện tự khi nào liền cúi chào, nói:

- Dạ chào cậu Phong, em mới tan trường ạ.

- Vết thương của cha em thế nào? Còn tiệm giày đã ổn định lại chưa?

- Cha em khỏe rồi thưa cậu, tiệm giày cũng được sửa lại như cũ...

Quan sát vẻ khép nép kia một lúc, Cao Phong bắt gặp nói rằng:

- Mai tôi phải sang Luân Đôn để chuyển hàng, có lẽ mười ngày nữa mới về.

- Thế à? Em chúc cậu lên đường bình an.

Dù Cẩm Tú mỉm cười khi nói lời đó thế nhưng Cao Phong chỉ nhận ra nó mang sự xa cách và chẳng qua là một kiểu xã giao. Phút chốc, anh nghĩ về biểu hiện vui mừng của Dương Thảo khi nghe tin mình sẽ qua Anh quốc cùng anh. Còn người con gái Cao Phong thích này dường như chẳng mấy may để ý về chuyến đi xa xôi ở bên kia bán cầu của anh, phải chăng vì với cô nó không quan trọng?

Cao Phong thấy buồn cười lắm, chẳng rõ từ khi nào bản thân lại có thói quen so sánh Mai Cẩm Tú với Dương Thảo. Khi ta bắt đầu có ý niệm so sánh thì người đó đã không còn là duy nhất! Và điều khiến cậu chủ này thêm khó hiểu nữa là, ngay bây giờ khuôn mặt thanh tú xinh đẹp ở trước mặt lại không hề phản chiếu trong đôi mắt anh... Dường như anh đang nhìn thấy một bóng dáng khác.

Cao Phong tạm biệt Cẩm Tú, lúc sắp đến bên xe ô tô thì tự dưng quay lại báo:

- Vài ngày tới, Cao Đình sẽ ít đến thăm em vì công việc ở xưởng vải.

Không cần xem phản ứng của cô thế nào là anh đã vào trong xe ô tô chạy đi.

Chiếc Mercedes 190 Ponton vừa ngừng ngay trước cổng bệnh viện là Cao Phong thấy Dương Thảo từ bên trong đi ra. Đang muốn gặp cô nên anh nhanh chóng mở cửa xe, nhưng vừa bước xuống thì ngay phía trước chiếc Citroen Traction Avant 1949 mọi khi chạy trườn đến trước mặt Dương Thảo. Trông cảnh cô ngồi vào trong xe thì Cao Phong liền chạy về phía đó. Đuổi theo phía sau chiếc ô tô một đoạn đến giao lộ kia thì anh ngừng lại thở một nhọc, mắt nhìn nó rẽ sang đường khác.

Dương Thảo đã không nhìn thấy anh, trong khi anh đuổi theo ngay phía sau.

Những lúc không muốn gặp thì cứ lớn vồn ngay trước mặt, đến khi thật sự muốn gặp thì một khoảnh khắc cũng dễ lỡ.

Đó là những gì Cao Phong nghĩ khi lặng lẽ quay lưng trở lại bệnh viện...

Ông Lim tỏ vẻ ngạc nhiên khi nghe con trai thuật lại cuộc gọi từ ông Liam:

- Vậy là ông ấy yêu cầu con đến Luân Đôn vào ngày mai?

- Dạ đúng vậy, sáng mai con sẽ đáp chuyến bay sang Anh quốc.

Ông Lim thở ra luồng khí nhẹ, thôi thì khách hàng là quan trọng, một khi đã xảy ra tình huống ngoài dự tính cũng phải giải quyết theo ý họ. Rồi ông hỏi tiếp:

- Thế con đã báo cho Dương Thảo biết chưa?

Như biết cha sẽ hỏi về điều này nên Cao Phong chẳng hề lưỡng lự mà đáp:

- Dạ, con sẽ sang Anh quốc một mình...

- Tại sao thế?

- Con nghĩ đây là việc làm ăn của xưởng vải Đồ Thảm, không nhất thiết phải để Dương Thảo can dự vào. Và lại... cô ấy còn có việc quan trọng cần làm ở đây.

Dù không rõ lý do vì sao mọi chuyện lại thay đổi như vậy cũng như dáng vẻ trầm tư khác lạ của Cao Phong, thế nhưng ông Lim không có ý phản đối vì tin anh có cách giải quyết hợp lý. Sau cùng, ông cũng gật đầu đồng ý.

- Không phải cô và cậu Phong sẽ qua Anh quốc hôm nay ư?

Đó là câu đầu tiên Lương Bằng hỏi khi thấy Dương Thảo xuất hiện ở bệnh viện sau ba ngày kể từ hôm mình gặp tai nạn. Đối diện, cô chủ họ Dương vẫn mang vẻ bình thản dù bản thân thật sự đã sốc khi biết Cao Phong vừa đáp máy bay sang Anh vào sáng hôm kia, điềm nhiên trả lời:

- Ông Liam gì đấy yêu cầu anh Phong chuyển hàng sớm hơn dự định và anh ấy đã bỏ rơi tôi, một mình bay qua đó.

- Cậu Phong không hề nói gì với cô ư?

- Không! - Lời của Dương Thảo dứt khoát - Tôi nghe chuyện này từ cha mình.

Tuy bề ngoài không có biểu hiện gì cả nhưng Lương Bằng biết cô đang rất buồn, chẳng biết phải nói gì thêm đành nín tiếng thờ dài. Anh biết tính cậu Phong có hơi kiêu ngạo nhưng chưa đến mức quên phép lịch sự, đi mà không báo thể này thật không giống tác phong của cậu. Nghĩ nên nói gì đó vào lúc này, anh bèn bảo:

- Có lẽ do gấp quá thành ra cậu Phong chưa kịp nói cô hay...

- Anh không cần an ủi, sự thật Cao Phong đã bỏ rơi tôi! Chẳng sao, tôi vẫn ổn! Đúng như tôi nghĩ, anh ấy ghét tôi đến thế này là cùng.

Lương Bằng im lặng, vì cảm nhận Dương Thảo đang... giận! Cũng phải, trước đó cô đã phản khời lần vui mừng ra sao khi được sang Luân Đôn cùng Cao Phong.

- Không bàn về anh ấy nữa, tôi có chuyện này... Vừa nãy anh Đình báo với tôi hai ngày nữa sẽ diễn ra lễ tài trợ lễ phục áo dài ở trường đại học. Tôi sẽ đến dự vì đang lo lắng Phương Di lại làm gì đó với Mai Cẩm Tú.

- Phương Di? Sao cô ấy "lại làm gì đó" với Cẩm Tú?

- Anh biết rõ con bé thích cậu Đình thế nào, trong khi anh ấy thì thích Cẩm Tú.

- Tôi nghĩ có lẽ không đến nỗi đâu.

Dương Thảo nhìn Lương Bằng một cách chán chường, đàn ông thì chẳng đời nào hiểu được tâm tư của phụ nữ. Đặc biệt là những cô bé vốn được cưng chiều như Phương Di - không thể chịu đựng nổi cái chuyện chàng trai mình yêu nhất bị "cướp"! Cô nghĩ giá mà có cuốn "Yêu em tựa hơi thở" để cho Lương Bằng đọc về những mưu mô của cô chủ họ Phương. Nhưng rồi lại thôi, nếu để anh chàng biết mình sẽ khổ sở ra sao vì yêu nữ chính thì khéo bệnh lại càng thêm nặng! Chẳng nên!

- Thế thì tôi sẽ đi với cô Thảo.

- Anh còn chưa khoẻ nên cứ ở lại đây đi.

- Chỉ là vết thương ngoài da, vài ngày cũng đỡ rồi. Với lại, nếu cô Di thật sự gây ra chuyện gì với Cẩm Tú thì tôi sẽ bằng mọi cách ngăn lại.

Trước là vì thái độ kiên quyết của Lương Bằng, sau là vì Dương Thảo nghĩ có thêm người giúp cũng tốt hơn vì một mình cô chưa chắc xoay sở nổi nếu chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát. Hết cách, cô phải đồng ý thôi.

Sáng nay bầu trời quang đãng trong xanh lắm, lại còn đang đứng trong trường đại học nhộn nhịp nam nữ sinh viên khiến Dương Thảo không khỏi nhớ đến những bài làm văn tả về ngày tựu trường. Năm 1970 tuy khá yên ổn ở Sài Gòn nhưng đất nước vẫn còn bị chia cắt và chiến tranh chưa kết thúc, thành thử được nhìn thấy những tà áo dài và sơ mi trắng quần tây thế này quả là một khung cảnh đẹp đẽ!

Vì là ngày quan trọng lẫn ý nghĩa nên ông Lim dù chưa khoẻ lắm nhưng vẫn đến. Dĩ nhiên không thể thiếu Cao Đình, người thực hiện dự án tài trợ lễ phục này. Ông Bộ lại bận đi công tác nên chỉ mỗi Dương Thảo đến, cuối cùng là một vài khách mời đặc biệt có tiếng khác đi dự và trong số đó có nhà họ Phương.

Dương Thảo thỉnh thoảng cứ đưa mắt về phía ông Lim đứng nói chuyện ông Phương Quân, bên cạnh là Phương Di trong chiếc đầm màu trắng dài qua gối đang nhìn dáo dác xung quanh. Để rồi gương mặt xinh xắn kia chợt nhiên sa sầm xuống, hoá ra là vì Cao Đình đang trò chuyện vui vẻ với Mai Cẩm Tú cách đó không xa.

- Tôi nghĩ cô Di cũng không dám làm gì khi có ông bà Phương ở đây. - Lương Bằng đứng bên cạnh, mắt không rời khỏi cô chủ nhỏ tuổi, bảo thế.

Dương Thảo lại nghĩ khác, con bé đồng đánh ấy chuyện gì mà không dám làm!

Một lúc sau, Cẩm Tú rời đi còn Cao Đình đến nhắc nhở nhóm nhân công chuẩn bị vài thứ. Đến khi dời mắt sang chỗ ông bà Phương thì Dương Thảo kêu khẽ:

- Anh Bằng! Phương Di đi đâu rồi?

Ngay bây giờ, Phương Di đã không còn đứng bên cạnh mẹ mình nữa, cô bé vừa biến mất trong tầm quan sát của cả hai người họ.

Đưa ánh mắt e ngại nhìn khắp sân trường với vô số bóng dáng qua lại nhộn nhịp, Dương Thảo cùng Lương Bằng nhanh chóng chia nhau đi tìm. Và có lẽ cuộc kiếm tìm tại đây sẽ trở nên vô ích vì Phương Di đang ở nơi khác. Đó là phòng thay quần áo của các nữ sinh viên. Nhân lúc không ai để ý, cô đã lên vào từ cửa sau. Mục đích của cô chủ này là tìm áo dài mà Cẩm Tú sẽ mặc rồi dùng kéo cắt nát nó! Để xem cô ta còn mặt mũi nào nói chuyện với anh Đình?

Có một chiếc áo dài mang những họa tiết khá đặc biệt và dựa vào chiều cao đó, Phương Di ngầm đoán đây là chiếc mà Cẩm Tú sẽ mặc. Cầm chiếc kéo trên tay, cô mau chóng cắt vào vải áo những đường ngang dọc.

- Mai Cẩm Tú! Cô không được giành anh Đình với tôi!

Miệng lẩm bẩm những từ ngữ tức giận, Phương Di càng cắt nhanh hơn, chiếc áo dài xinh đẹp kia dần biến thành một mớ vải vụn.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính (1970)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chúng ta đều từng mất đi thứ mà mình không muốn mất

- Là ai vậy ạ?

Một chất giọng đột ngột cất lên khiến Phương Di giật mình. Cẩm Tú đứng ngay cửa sau của phòng thay quần áo, giương đôi mắt ngạc nhiên về phía cô chủ họ Phương. Toan hỏi tiếp thì cô hốt hoảng vì thấy rõ chiếc áo dài của mình đang bị cắt vụn bởi mũi kéo sắc bén. Tức thì cô chạy đến giật áo ra khỏi tay người nọ.

- Ôi! Chiếc áo hư mất rồi! Tại sao cô Di làm thế?

- Hoá ra cô cũng biết giận à? - Phương Di vừa cười khinh vừa hỏi.

- Tôi chỉ muốn hỏi lý do vì sao cô cắt nát chiếc áo dài này?

Bấy giờ Phương Di ngừng cười đồng thời nét mặt trở nên vô cảm hơn, nói rõ:

- Là tôi muốn cảnh cáo cô không được đến gần anh Đình nữa! Cô là gì mà dám nói chuyện cười đùa với anh ấy? Tôi không cho phép!

Cẩm Tú không khỏi thấy chán nản, cô chủ nhỏ này chỉ vì sự ghen tị trẻ con mà nhẫn tâm dùng mũi kéo đó cắt hư cả một chiếc áo dài quan trọng nhất của buổi lễ. Cô không nghĩ đến hậu quả nếu nó thất bại ư, ông Lim sẽ thế nào, còn việc tài trợ lễ phục cho các nữ sinh viên trong trường sẽ ra sao? Chẳng muốn nói thêm gì nữa, Cẩm Tú bỏ mặc Phương Di vẫn đang bặm môi, cố nghĩ cách cứu vớt chiếc áo dài.

Phương Di nghĩ Cẩm Tú xem thường mình nên càng giận hơn, liền bước nhanh đến nắm lấy vai cô kéo mạnh. Khung cảnh lúc này diễn ra giống y như lúc Dương Thảo và Phương Di giằng co qua lại. Duy có điều, Cẩm Tú yếu đuối hơn nên bị đẩy ngã, tay vô ý quơ đồ đồ vật xung quanh. Tiếp theo cô kêu lớn do chân bị trật.

Phương Di lại nghe tiếng bước chân vang lên phía sau, xoay qua mới thấy Dương Thảo, Cao Đình và cả Lương Bằng cùng xuất hiện ngay cửa.

Dương Thảo nhìn đồ đạc rơi vãi xung quanh, Cẩm Tú ngồi bệt dưới đất còn trên tay cầm chiếc áo dài bị cắt vụn, tự hỏi chuyện gì vừa xảy ra! Đúng lúc Cao Đình gọi tên Cẩm Tú rồi mau chóng chạy đến bên cô hỏi han. Trông gương mặt nửa tức tối nửa khó xử của Phương Di, tức thì Lương Bằng đến bên cạnh hỏi:

- Cô Di lại gây ra chuyện gì vậy?

Phương Di bướng bỉnh quay mặt đi, tiếp theo thì thoáng giật mình khi nghe giọng Cao Đình thật rõ to chứng tỏ là đang rất giận:

- Phương Di! Em có biết buổi lễ này quan trọng thế nào không? Sao em lại đi cắt nát chiếc áo dài như thế?

Hành động trách cứ đó càng làm Phương Di thêm âm ức, mới lớn giọng:

- Vì em không muốn Mai Cẩm Tú đến gần anh! Em ghét cô ta!

Vốn trầm tính tuy nhiên khi nghe câu đáp lời vô lối ấy thì Cao Đình không khỏi thêm giận dữ, đến nỗi không kiềm được mà bất giác vung tay lên.

- Đứng, cậu Đình! - Lương Bằng kịp thời ngăn lại

- Nếu cậu làm thế chỉ khiến cô Di thêm ghét Cẩm Tú!

Đứng sau lưng Lương Bằng, Phương Di ngớ ngàng. Đầu rồi chàng trai trầm lặng luôn quan tâm cô thuở bé, đầu rồi một chàng trai dù ít cười nhưng vẫn chọc cho cô vui? Đầu rồi một Cao Đình ấm áp với vẻ ngoài trầm mặc khó gần? Để rồi giờ đây anh vì Mai Cẩm Tú mà định đánh cô! Nước mắt chực rơi, Phương Di hét:

- Em ghét anh, Cao Đình!

Phuong Di tức tốc chạy đi, Dương Thảo liền đuổi theo.

Chạy vội ra sân sau trường đại học, Dương Thảo bắt gặp cảnh Phuong Di ngồi khóc nức nở dưới gốc cây bàng. Âm thanh khóc thật to hết muốn xé vụn mọi thứ. Thở dài thật dài, cô chậm rãi bước lại gần rồi ngồi xuống bên cạnh. Quan sát bờ vai kia không ngừng run mạnh, cô khẽ khàng đặt tay lên đó và vỗ nhẹ.

- Đừng chạm vào tôi! Chị cũng ghét tôi lắm mà!

Phuong Di vừa gắt vừa lắc vai, hất mạnh tay Dương Thảo ra. Nhìn cô chủ nhỏ đang nước mắt đầm đìa, Dương Thảo liền bảo:

- Chị không ghét em

- Nói dối! Lần trước chị mắng tôi và bệnh Mai Cẩm Tú còn gì!

- Vì em thật sự làm sai.

- Sai? Thế nào là sai? Tôi chỉ muốn giữ lấy những gì thuộc về mình! Chị thì biết cái gì? Chị làm sao hiểu được cảm xúc của tôi lúc này?

- Chị hiểu chứ vì anh Phong cũng không thích chị..

Đang quệt nước mắt thì Phuong Di ngừng lại, gương đôi mắt nhoè nhoẹt nhìn đối phương. Còn Dương Thảo thì ngược mặt lên cao, nói thật chậm:

- Con người đều muốn giữ lấy những gì mình yêu quý, nhưng nó chẳng hề dễ dàng. Chị cho đến bây giờ cũng đã có được những thứ mình muốn, nhưng đồng thời cũng để mất những thứ không muốn mất nhất.

Phuong Di chớp nhẹ hàng mi ướt, cổ ngấn tiếng nấc rồi hỏi tiếp:

- Chị biết anh Phong thích ai không?

- Là Mai Cẩm Tú.

- Cái gì? - Phuong Di nhăn nhó như thể sắp khóc - Sao chúng ta giống nhau thế?

Dương Thảo cười phì trước biểu hiện sững sốt ấy. Suy cho cùng, Phuong Di cũng có phần tội nghiệp. Trong cuốn "Yêu em tựa hơi thở" do cô bé quá yêu Cao Đình, sự mù quáng của bản thân cộng thêm sự thẳng thắn đến mức lạnh lùng của anh khiến cô trở nên thủ đoạn. Rốt cuộc cũng là vì không cam tâm! Tồn thương nhiều thì càng oán trách. Phuong Di lẫn Cao Phong đều giống nhau!

- Chị không ghét Cẩm Tú sao?

- Cũng có chứ. - Dương Thảo thừa nhận - Nhưng suy cho cùng, vấn đề không phải ở cô ấy mà là Cao Phong! Nếu từ đầu anh ấy đã không yêu chị thì dù có hay không có Mai Cẩm Tú cũng chẳng hề quan trọng.

Im lặng trong chốc lát, Phuong Di lắc đầu nói:

- Nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận việc để mất anh Đình!

- Chúng ta đều từng mất đi thứ mà mình không muốn mất, ai rồi cũng thế thôi vì đó là cuộc đời. Từ từ sau này em sẽ hiểu.

Phuong Di không nói gì, vẻ như đang suy nghĩ. Dương Thảo đưa tay vuốt nhẹ bờ vai mảnh dẻ đó, nếu được cô muốn thay đổi "số phận định sẵn" của cô bé, đừng để vì quá yêu thương một người mà phải trở thành kẻ xấu xa!

Vừa lúc, hai người nghe tiếng Lương Bằng vang lên ngay bên cạnh:

- Khóc xong rồi cô Di thấy tâm trạng khá hơn chưa?

Dương Thảo liền ngược lên, hỏi về vết thương của Cẩm Tú. Lương Bằng bảo may là bị trặc không nặng nên cô vẫn đi lại được và buổi lễ vẫn đang diễn ra, chiếc áo dài bị cắt đành phải thay bằng chiếc áo dài khác.

Biết Lương Bằng có ý muốn an ủi Phuong Di nên Dương Thảo đứng lên và rời đi. Chỉ chờ có thế, anh chậm rãi ngồi xuống cạnh cô chủ nhỏ.

- Cậu Đình nói sẽ không trách cô Di nữa.

- Em không muốn nghe đến tên anh ấy!

Cùng lớn lên từ bé, Lương Bằng không thể không biết sự ương ngạnh cứng đầu của cô "em gái" này. Những gì cô không muốn thì tốt nhất anh đừng nên làm.

- Cô Di định ngồi ở đây đến lúc nào? Hay tôi đưa cô đến chỗ ông Phuong?

Lại thấy Phuong Di lắc đầu nguầy nguậy, Lương Bằng thờ dài rồi bảo:

- Vậy để tôi đưa cô về nhà.

Dứt lời, Lương Bằng xoay người qua có ý muốn cồng Phuong Di. Đưa mắt nhìn tấm lưng to lớn kia, cô chủ nhỏ bất giác càng thêm buồn vì nhớ đến khi còn nhỏ, Cao Đình vẫn thường cồng mình đi chơi. Cô không muốn phải nghĩ về điều ấy nữa. Những lúc bị tổn thương, kỷ niệm càng tươi đẹp thì càng tàn nhẫn đối với ta!

Lần thứ ba nhận lấy sự im lặng từ Phuong Di, Lương Bằng trầm tư một chốc rồi đứng dậy và đỡ cô đứng lên. Chưa hiểu chuyện gì là cô đã bị anh ép ngồi lên trên lưng. Anh giữ chặt hai cánh tay cô đang vòng qua cổ mình, còn cô thì vùng vằng vì muốn nhảy xuống đất. Tức thì Lương Bằng hỏi rành rọt một câu:

- Chẳng lẽ chỉ có mỗi cậu Đình cồng thì cô Di mới chịu?

Sự phản kháng bỗng dừng ngừng lại đột ngột, Phuong Di bất động như thể câu hỏi mạnh mẽ đẩy ngụ ý kia dội thẳng vào trái tim mình. Tại sao cô lại thích Cao Đình? Tại sao cô lại xem anh là chàng trai duy nhất? Cô không trả lời được! Thứ cảm xúc mới lớn thật khiến người ta khổ sở, khó chịu.

- Nếu sau này... anh ấy không còn ở bên em nữa thì sao?

Nghe âm thanh nắc lên khe khẽ ở sau lưng, Lương Bằng im lặng sau đó thì cất bước. Tính ra, tác giả Mộng nói về thời thơ ấu của anh trước khi được nhà họ Cao nhận nuôi cũng có phần bất hạnh. Cha mẹ anh thuộc hai giai cấp khác nhau nên tình yêu của họ bị ngăn cấm. Họ vẫn bất chấp tất cả và sau đó sinh ra đứa con trai là anh. Cứ ngỡ gia đình sẽ sống hạnh phúc mãi mãi nhưng cho đến một ngày, người cha giàu có chịu không nổi cảnh vất vả đã rời khỏi mẹ con anh trở về nhà...

Lương Bằng không trách cha bởi lẽ kể từ đó bản thân cũng quên đi mình từng có một người cha. Và anh vẫn luôn chứng kiến cảnh mẹ mình ngồi trước hiên nhà, đưa mắt về phía xa xăm như thể ngóng trông ai đấy. Và rồi một lần anh hỏi bà:

- Mẹ có oán hận cha không ạ?

Lương Bằng nhớ nụ cười ấy buồn da diết dưới hoàng hôn nhưng mãi nguyên:

- Yêu cha con là quyết định của mẹ. Thay vì trách ông ấy mẹ sẽ tự hỏi bản thân mình muốn lựa chọn điều gì? Muốn đạt được và đánh mất cái gì? Nếu việc mình làm là tự nguyện thì tại sao còn trách người khác?

Về sau, Lương Bằng không bao giờ hỏi mẹ câu "có oán hận cha" nữa, tiếp đến hai năm sau bà mất vì tâm bệnh. Cha anh cũng chẳng hề quay về...

Suốt quãng thời gian lớn lên ở nhà họ Cao, Lương Bằng luôn nhớ về mẹ để rồi anh tự hứa với lòng: tuyệt đối không yêu cô gái con nhà giàu có! Tình yêu thuộc hai giai cấp khác nhau thường không thể có kết thúc mỹ mãn.

- Thay vì hỏi về cậu Đình như thế thì cô Di nên tự hỏi bản thân sẽ lựa chọn điều gì: tiếp tục kiên trì hay là... từ bỏ?

Lương Bằng nói rất khẽ và hẳn là Phuong Di cũng chẳng thể nghe thấy bởi đang từ từ thiếp đi trên lưng anh.

Được mệnh danh là "xứ sở sương mù", thành phố Luân Đôn của Anh quốc hiện lên thật hoa lệ vào ban đêm trong khí hậu ôn hoà và không khí ẩm ướt. Cao Phong cảm nhận rõ sự se lạnh kỳ lạ ở châu Âu mà Sài Gòn không bao giờ có. Anh đang uống rượu tại một quán bar theo lời mời từ Kanye - con trai lớn của ông Liam.

Sau khi cuộc mua bán thành công, ông Liam đã bảo Kanye đón tiếp Cao Phong bằng cách dẫn anh đi tham quan Luân Đôn, gặp gỡ vài thương nhân buôn vải. Kết thúc cuộc tham quan là tiệc rượu xa hoa tại một quán bar nổi tiếng. Mặc âm thanh ồn ào xung quanh, mặc Kanye đang vui vẻ nhảy đầm với những cô gái Tây, Cao Phong vẫn ngồi uống rượu một mình. Anh ở thành phố này cũng đã năm ngày.

Cao Phong nghĩ đến ông Lim, chẳng rõ sức khoẻ của cha đã hồi phục chưa? Tiếp theo anh lại nghĩ về một người... Anh có chút tự hỏi rằng, Dương Thảo đã phản ứng ra sao khi đột nhiên bị "bỏ rơi" trong chuyến đi sang Anh quốc? Hẳn cô sẽ tức giận và biết đâu lại bắt đầu thấy ghét anh rồi cũng nên. Dù bản thân hiểu lắm thế thật không phải nhưng khi ấy anh không suy nghĩ thêm được gì cả.

Có lẽ Cao Phong muốn sang Anh quốc một mình cốt để yên tĩnh đồng thời suy nghĩ về cảm xúc của mình. Anh không biết lý do vì sao cứ luôn để ý mối quan hệ "chưa rõ thật hư" giữa Dương Thảo với Lương Bằng. Quan trọng hơn nữa, anh cần hiểu rõ cái cảm giác mà bản thân có mỗi khi gặp Dương Thảo. Nó thật mơ hồ lẫn khó tả! Khi biết những quan tâm âm thầm từ cô, dường như anh mang cách nhìn khác về người con gái này, phải chăng vì thế mà tâm tưởng cũng thay đổi theo...?

Cao Phong uống cạn rượu thứ mấy chẳng rõ, đầu óc về như không còn tỉnh táo. Đúng lúc, Quý chạy đến bên cậu chủ hỏi han:

- Cậu ơi, cậu sao rồi ạ? Đừng uống nữa, để em đưa cậu về khách sạn.

Chénh choáng vì men rượu, Cao Phong đưa mắt nhìn tên người làm rồi không biết thế nào lại nhìn ra Dương Thảo. Tức thì anh siết chặt tay hắt, cất giọng lẽ nhè:

- Dương... Thảo... cô còn thích... tôi không...? Hay là... cô đã thích...

Chưa nói hết câu là Cao Phong đã ngã nhào vào người Quý.

Bạn đang đọc truyện *Đề Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Yêu một người là bản thân tự nguyện, đối phương không cần đền đáp

Vừa dùng cơm trưa xong đã nghe tiếng điện thoại, Dương Thảo liền bắt máy, chưa kịp lên tiếng thì nghe đầu dây bên kia vang lên chất giọng sôt sắng:

- A lô? Có phải nhà họ Dương không ạ, làm ơn cho tôi gặp cô Thảo!

- Tôi đây, cho hỏi là ai vậy?

- Cô ơi, tôi là Quý người làm ở nhà họ Cao đây ạ! Tôi đang ở bên Luân Đôn với cậu Phong đó cô, có chút chuyện với cậu nên tôi gọi cho cô...

- Cao Phong xảy ra chuyện gì? - Dương Thảo lập tức lo lắng.

- Dạ, tối qua cậu Phong uống nhiều rượu quá, lúc đó trời khuya sương lạnh nên sáng ra cậu bị sốt cao! Tôi không nói được ngoại ngữ, không biết cách mời bác sĩ! Tôi không dám gọi về nhà vì sợ ông bà lo! Tôi rối lăm, đành gọi điện cho cô!

Chất giọng rồi bời từ tên người làm càng khiến nỗi lo của Dương Thảo thêm tăng. Bây giờ phải làm sao, Cao Phong bị sốt còn Quý thì chẳng biết nói tiếng Anh, biết bảo hắt thế nào đây? Đảo mắt cố nghĩ cách thật nhanh, xong cô liền nói ngay:

- Tôi sẽ gọi điện cho ông Liam, nhờ ông ấy gọi bác sĩ đến khám cho Cao Phong! Anh cứ bình tĩnh ở bên cạnh cậu Hai, tôi sẽ đáp chuyến bay sang Anh quốc!

Nhờ là con gái của chủ thương cảng Dương Bộ nên Dương Thảo mau chóng mua được hai vé máy bay khởi hành vào tối nay. Cô sắp xếp hành lý rồi cùng Xuân đi ra ngoài xe. Vừa lúc thế nào công nhà mở, chiếc Peugeot 202s chạy vào trong sân. Dương Thảo thấy Lương Bằng xuống xe và bước nhanh đến chỗ mình, hỏi:

- Cô Thảo, cậu Phong thế nào rồi? Tôi vừa nghe cậu Đình nói cậu ấy bị sốt cao!

- Tôi nghĩ ông Liam đã mời bác sĩ khám cho anh ấy. Bây giờ tôi phải ra sân bay để kịp chuyến bay sang Anh quốc!

- Cô sẽ đi Luân Đôn?

- Tôi không yên tâm khi để Cao Phong như vậy!

- Vậy cứ nhờ ông Liam giúp đỡ, cô định ra sân bay lúc trời tối thế này ư?

- Tôi không thể chờ đến sáng, khi nào nhìn thấy Cao Phong thì tôi mới yên tâm!

Trông thái độ hết sức lo lắng đó, Lương Bằng chợt nhiên nói câu này:

- Đúng là cô Thảo lúc nào cũng đặt cậu Phong lên vị trí hàng đầu. Chi cần là chuyện liên quan đến cậu ấy, cô sẽ không chần chừ một giây phút nào.

Dương Thảo khựng lại trong chốc lát, tiếp theo thì quay qua nhìn anh:

- Yêu một người là như thế, và đây là điều tôi lựa chọn.

Bất giác, Lương Bằng nhớ đến người mẹ quá cố. Bà cũng đã dành cả đời và tình yêu lớn lao cho cha anh - người đàn ông mà bà biết rõ sẽ không bao giờ quay về!

- Tôi... vẫn muốn hỏi cô một lần nữa: Có thật cô chưa từng oán trách cậu Phong?

Dường như Dương Thảo nhận ra một cảm xúc lạ lùng trong đôi mắt vô định ấy, và dù rằng anh cũng đã từng hỏi cô một lần y hệt thế.

- Vấn đề không phải ở Cao Phong mà là tôi chọn lựa điều gì. Tôi muốn ở bên anh ấy, tiếp tục kiên trì. Với người đó, tôi không thể buông tay! Quan trọng hơn hết, đây là tình cảm của bản thân tôi, Cao Phong không cần có trách nhiệm về nó!

Dứt lời, Dương Thảo đóng cửa xe lại rồi bảo Xuân đi gọi Sơn trong khi Lương Bằng vẫn đứng yên lặng với cái nhìn không chớp. Về như anh lại hiểu thêm điều nào đó về mẹ mình thông qua hình ảnh của Dương Thảo.

"Yêu cha con là quyết định của mẹ."

Đúng là, mẹ anh thật sự chưa bao giờ oán hận cha anh! Và có lẽ, chính bà cũng đã hạnh phúc với lựa chọn đó... Thế là đủ rồi!

Thấy Dương Thảo sắp vào trong xe, Lương Bằng nhanh chóng nói với theo:

- Tôi nghĩ cậu Phong cũng đang chờ cô ở Luân Đôn.

Dương Thảo liền mỉm cười, tiếp theo sự nhớ ra một chuyện nên dặn dò:

- Anh lưu ý đến Phương Di nhé, tôi sợ con bé lại làm những chuyện không hay.

Sau đó, chiếc Citroen Traction Avant 1949 chạy ra khỏi sân nhà họ Dương. Đứng tần ngần vài phút, Lương Bằng cũng bước về phía xe ô tô.

Trong xe, Dương Thảo liên tục cầu nguyện rằng, trước khi mình đến được Luân Đôn chỉ hi vọng Cao Phong sẽ không xảy ra chuyện gì! Và trong lúc cô lo lắng cho anh chàng họ Cao thì một sự việc bất ngờ khác sắp diễn ra đã làm thay đổi phần nào diễn biến của tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở". Hơn nữa, nó còn vượt khỏi tầm kiểm soát của cô...

Lương Bằng nhắc trông thấy một bóng dáng khá thân quen bước chậm rãi trên lề đường khi chiếc Peugeot 202s rẽ qua con đường nọ. Chẳng quá lâu sau, anh nhận ra đó là Phương Di. Thắc mắc không rõ cô chủ này đi đâu vào trời tối, anh liền tắt xe vào rồi mau chóng bước ra, tiến đến chỗ cô.

Đang cúi đầu thì Phương Di bất gặp một mũi giày dừng ngay phía trước, chậm rãi ngước lên nhìn mới thấy Lương Bằng đang ở ngay trước mặt.

- Cô Di định đi đâu vào giờ này vậy?

Hôm gặp ở trường đại học đến nay cũng đã hai ngày, Phương Di đáp hồi hột:

- Em đi dạo cho khuây khoả, ở nhà chỉ toàn nghĩ đến chuyện buồn.

- Cô đi như thế lỡ chẳng may gặp kẻ xấu thì sao?

- Có biết bao nhiêu cô gái cũng đi như em mà, anh đừng lo.

Lần trước chứng kiến cảnh Phương Di vì ghét Mai Cẩm Tú mà cắt nát chiếc áo dài sau đó còn nhìn cảnh cô khóc lóc, thử hỏi làm sao Lương Bằng yên tâm. Lại nhớ đến lời nhắc nhở của Dương Thảo, anh nghĩ cũng nên lưu tâm đến cô chủ này.

- Hay thế này, cô Di muốn đi đâu thì tôi sẽ đi cùng.

Trước nụ cười thân thiện đó, Phương Di im lặng một lúc rồi trả lời ngay:

- Em muốn anh cùng em đến chỗ này...

Nếu lúc ấy Lương Bằng biết nơi Phương Di đến là đâu thì chắc chắn sẽ ngăn cản. Là một quán rượu ở khu Bùi Viện, thế ra cô chủ này muốn "nhậu". Hết quan sát khách khứa ra vào nói chuyện ồn ào, Lương Bằng nhìn lại Phương Di đang nốc những ly rượu đồng thời nhăn mặt lè lưỡi vì chất cay nồng, cất tiếng khuyên ngăn:

- Cô Di đừng uống nữa, chỗ này không hay đâu.

- Nếu anh sợ thì về đi... Chỗ này có gì xấu nào, đến uống rượu quên sầu thôi.

- Nhưng cô là con gái, ông bà Phương biết được thì chết.

- Hôm nay cha mẹ em đi dự đám cưới ở tận Mỹ Tho, làm sao biết chứ...

Vừa nói, Phương Di vừa ngửa cổ uống tiếp. Còn Lương Bằng nhìn ái ngại và chẳng biết nên làm sao. Vì hiểu rõ tính Phương Di nên Lương Bằng càng khó dùng chiêu ép buộc, khéo cô sẽ la hét vùng vẫy để rồi người người ở đây lại tưởng anh ức hiếp con gái nhà lành. Chợt, anh thấy Phương Di đưa ly rượu cho mình:

- Đây, đã đến đây thì anh phải uống một ly chứ!

- Tôi không được phép uống rượu đâu thưa cô.

- Anh không có chuyện phiền não à? Anh đã từng thích thăm ai chưa?

Câu hỏi vô tình từ Phương Di bất giác khiến Lương Bằng nhớ đến Dương Thảo... Sự thật mà nói, anh đối với cô chủ ấy có lẽ không phải thứ tình yêu mãnh liệt sâu sắc như cách cô yêu Cao Phong. Có lẽ là một chút ngưỡng mộ, một chút dễ tâm. Nhưng lòng biết rõ hơn ai hết, thứ tình cảm lung chừng này sẽ không có hồi kết, trái tim cô chỉ có Cao Phong. Chẳng những thế, linh cảm mách bảo anh rằng: cậu Phong rồi cũng sẽ đáp lại tấm chân tình đó!

- Sao nào...? Nếu buồn thì anh nên uống đi...

Phương Di chống cằm, gương mặt đỏ bừng và miệng cứ lẩm bẩm. Vẻ như lời nói nửa tỉnh nửa mê ấy đang dần thuyết phục được Lương Bằng. Hình ảnh Dương Thảo hối hả chạy ra sân bay khiến anh nhanh chóng cầm ly rượu lên rồi uống. Thôi được rồi, bây giờ anh cũng uống rượu để quên đi nỗi buồn cùng sự nặng trĩu đang vương vấn này, và sau đó anh sẽ từ bỏ!

Thấy Lương Bằng bắt đầu rót rượu vào ly, Phương Di vừa cười cười vừa nắc cù một tiếng khô ran sau đó lại tiếp tục uống. Những chai rượu dần cạn đáy và hậu quả là khi đêm đã khuya, sắp qua giờ giới nghiêm thì cả hai gần như say khướt.

Bà Lượm, người ở trong nhà họ Phương, liền mau chóng mở cổng. Thấy cô chủ nhỏ say tuý lúy được một chàng trai cũng say mềm diu vào trong bằng những bước lảo đảo. Tính ra Lương Bằng khá tài tình vì còn biết cúi chào bà Lượm rồi nói:

- Tôi... là Lương Bằng... ở nhà họ Cao. Cô Di say quá nên tôi đưa về đây...

- Dạ cảm ơn cậu Bằng, cậu để tôi dìu cô chủ.

Vừa nói, bà Lượm vừa đưa tay ra định đỡ lấy Phương Di thì thỉnh thoảng bị cô chủ nhỏ hất tay ra, có lẽ do đang say nên cô không nhận ra bà. Cả người dựa hẳn vào Lương Bằng, cô nói lí nhí còn tay thì xua liên tục hết như muốn đuổi bà Lượm. Trông thế, anh chàng họ Lương liền bảo với người đàn bà đi ở rằng:

- Thôi, đi cứ nói phòng cô ấy ở đâu để tôi đưa lên đây...

Mở cửa phòng, Lương Bằng hơi loạng choạng bước vào trong, đưa tay bật đèn. Chậm rãi, anh dìu Phương Di đang say khướt nằm xuống giường tiếp theo thì cũng ngồi phịch xuống đất cốt làm mình tỉnh táo hơn. Rất nhanh, có tiếng gõ cửa.

- Tôi nhúng khăn ẩm rồi thưa cậu, để tôi vào chăm cho cô.

- Vất vả cho dì, cứ để tôi làm... Khuya rồi đi cũng về phòng nghỉ đi, khi nào xong tôi sẽ ra về.

Bà Lượm thoáng lưỡng lự nhưng nghĩ còn có ông Vệ gác cổng canh chừng nên bà cũng gật đầu, rồi đi. Lương Bằng đóng cửa phòng lại, đầu đã tỉnh táo hơn chút liền đi lại giường đắp chiếc khăn ẩm lên trán Phương Di. Trông thấy đôi giày cao gót vẫn còn ở trên đôi chân cô, anh ngồi xuống giường chậm rãi tháo nó ra. Định kéo chăn đắp thì bất ngờ anh bị cô choáng tay qua cổ, ôm chặt. Suýt ngã nhào nhưng may thay cơ thể còn khựng lại được, Lương Bằng nhanh chóng gỡ đôi tay kia ra thế nhưng anh chợt nghe cô hỏi đứt quãng:

- Cao Đình... sao anh lại không thích em...?

- Cô Di... tôi không phải cậu Đình...

- Không! Anh hãy trả lời em đi!

Cứ ngỡ say đến không biết trời trăng gì nữa, nào ngờ Phương Di mở mắt ra nhìn chằm chằm Lương Bằng. Dù vậy, trong đôi mắt ấy chỉ phản chiếu hình ảnh một chàng trai khác. Uống rượu vào sẽ quên ư, không phải đâu! Đầu óc chệnh choáng chẳng tỉnh táo mà sao nỗi đau vẫn cứ chất chồng?

Lương Bằng thấy rõ ánh mắt của cô gái đang ôm mình chứa đầy nỗi buồn đến nao lòng, dòng lệ cứ bám theo hàng mi uớt ướt mãi chẳng chịu rơi. Phải chăng, anh cũng giống hết Phương Di, hình bóng trong mắt anh lúc này cũng là một cô gái khác? Cô ấy cũng đau khổ vì không được người mình yêu đáp lại...

Không còn ý định tháo tay Phương Di ra nữa, Lương Bằng khẽ khàng đưa tay lên gạt nhẹ giọt nước mắt chực rơi kia. Cảm nhận chút hơi ấm thoảng qua trên da mặt, Phương Di càng chăm chú nhìn Lương Bằng với nỗi mơ màng da diết. Tiếp theo, hai gương mặt áp sát lại gần, gần hơn nữa. Nụ hôn lướt nhẹ trên hai bờ môi, ban đầu còn ngập ngừng nhưng sau đó trở nên gấp gáp hơn...

Con say kéo hai con người đang cô đơn đến gần nhau trong một đêm tối lặng lẽ, tại căn phòng vừa mới tắt đèn.

Ánh nắng buổi sớm chiều rọi vào cửa sổ phòng, Phương Di sức tỉnh, đầu đau kinh khủng. Đưa đôi mắt mơ màng nhìn quanh, vẫn là căn phòng quen thuộc mọi khi thế nhưng khi tia nhìn chuyển qua bên cạnh thì con buồn ngủ lập tức biến mất, và cô mở bừng mắt bởi trông rõ gương mặt say ngủ của một chàng trai. Tức thì ngồi bật dậy, Phương Di sửng sốt nhận ra Lương Bằng đang nằm trên giường mình.

- Không!!!

Phuong Di hét rất to, đến nỗi Lương Bằng cũng phải tỉnh giấc. Chậm rãi ngồi dậy, anh nheo mắt nhìn quanh căn phòng xa lạ. Đây là đâu vậy? Vừa tự nhủ anh vừa sờ đầu rồi từ từ quay qua bên cạnh. Y hệt Phuong Di, cơn buồn ngủ văng vất biến mất ngay tức khắc khi anh bắt gặp cô đang ngồi trên giường quần tắm chắn ngang người chỉ để lộ bờ vai trần cùng đôi chân trần đang co lại, đôi mắt cô hướng vào chàng trai đối diện nửa thần thờ nửa ảm ức.

Sau một chốc bần thần, Lương Bằng đảo mắt xuống người mình, chúa ơi đằng sau tấm chắn kia là một cơ thể không có lấy mảnh vải che thân nào!

- Cô Di... rốt cuộc, chuyện này là sao vậy...?

Trước câu hỏi hoang mang của Lương Bằng, Phuong Di mím môi kìm tiếng nấc:

- Anh hỏi em thì em biết hỏi ai? Sáng nay tỉnh dậy, em đã thấy chúng ta thế này...

- Tại sao...? Chuyện gì xảy ra vào tối qua? Tôi và cô Di hình như đã uống rất say sau đó tôi đưa cô về nhà rồi... hai chúng ta...

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Không thể có chuyện, anh gọi tên em trong giấc mơ

Lương Bằng lẫn Phuong Di không hẹn mà cùng lúc nhớ đến cái cảnh họ đã ôm và hôn nhau cuồng quýt như thế nào, tiếp theo thì cả hai cùng ngã xuống giường. Tuy rất mơ hồ nhưng tâm trí họ vẫn còn lưu lại một chút hơi ấm vương vấn từ đối phương trong cuộc ân ái ấy. Cái cảm giác đó tồn tại thật rõ ràng!

- Em... em phải làm sao đây? - Phuong Di không kìm được nữa, rơi nước mắt.

Cũng rồi bởi chẳng kém, Lương Bằng nghe tiếng khóc của cô liền nhích lại gần:

- Cô Di... Tôi thật sự xi...

Lời xin lỗi khẩn thiết kia còn chưa kịp nói hết là Phuong Di đã tát vào mặt Lương Bằng một cái. Sợ hãi, rầm rút lẫn khổ sở, giọng cô chủ nhỏ đầy run rẩy:

- Đừng chạm vào em! Đừng lại gần em...!

Bên má hần đỏ nham dầu tay nhưng Lương Bằng chẳng hề thấy đau bởi hiểu rằng ngay bây giờ Phuong Di còn đau hơn mình gấp bội. Anh tự trách bản thân đã thiếu kiềm chế để rồi gây ra sai lầm nghiêm trọng này. Đáng lý tối qua anh không nên uống rượu, không nên đưa cô về phòng và càng không nên hôn cô. Nhắm mắt để bình tĩnh lại, tiếp theo anh mở mắt ra đồng thời nhìn Phuong Di, nói khẽ:

- Tôi thật sự xin lỗi... Đây là lỗi của tôi nhưng tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm.

Phuong Di buồn cười quá đỗi, Lương Bằng nói chịu trách nhiệm thì được gì chứ? Chuyện không nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi, cô mất đi thứ quan trọng nhất của người con gái với chàng trai mình chẳng hề có tình cảm. Nếu Cao Đình biết được thì cô còn mặt mũi nào? Sau một lúc im lặng, cô quệt nước mắt, bảo rõ:

- Anh về đi...

- Nhưng cô Di à...

- Em nói anh mau về đi!

Trông dáng vẻ khổ sở đang run rẩy trong tấm chắn, Lương Bằng bất lực không biết làm gì khác ngoài việc vớ lấy quần áo ở dưới đất mặc vào, sau đó chậm rãi bước đến cửa phòng. Trước khi rời khỏi, anh còn nói câu "Tôi xin lỗi" lần nữa.

Hể nhìn thấy vết máu trên giường là khung cảnh đêm qua cứ hiện ra ngay trước mắt, Phuong Di không thể chịu đựng nổi mà bật khóc.

Mang dáng vẻ thần thờ bước vào sân nhà họ Cao, Lương Bằng chẳng còn tâm trí để ý đến xung quanh nữa ngoài việc nhớ mãi hình dáng đau khổ của Phuong Di ở trên giường. Lớn lên cùng nhau, anh luôn xem cô như em gái. Nay có sự lạ ra nông nổi này, anh thấy mình chẳng khác nào một tên xấu xa!

- Bằng! Cậu vừa đi đâu về thế?

Lương Bằng giật mình khi nghe tiếng ông Lim cất lên rành rọt. Mau chóng đưa mắt nhìn, anh thấy ông đang đứng bên chiếc Chevrolet 1950s với vẻ đắm chiêu.

- Chào ông chủ.

Khi Lương Bằng đã đứng trước mặt thì ông Lim quan sát một lượt từ trên xuống dưới. Chẳng rõ hôm qua anh chàng đi đâu mà cả đêm không về nhà, sáng nay xuất hiện lại nghe thoang thoang mùi rượu, áo quần thì xộc xệch.

- Cậu uống rượu à? Cả đêm cũng ở bên ngoài.

- Tôi rất xin lỗi. - Lương Bằng nói nhưng tâm trí để ở tận đâu - Tối qua tôi có uống chút rượu, do say quá nên đã ngủ lại bên ngoài...

- Tôi không cấm cậu uống rượu nhưng phải biết chừng mực, lần sau chớ có để xảy ra chuyện này nữa. Cậu nghỉ đi, để thằng Được chờ tôi đến xưởng vải.

Chiếc Chevrolet 1950s chạy đi, Lương Bằng vẫn còn đứng yên lặng ở giữa sân. Chưa bao giờ, kể từ sau cái chết của mẹ, lòng anh lại nặng trĩu đến đường này.

Dương Thảo không nghĩ rằng ở thập niên 70, ngồi máy bay đến Anh quốc lại lâu đến vậy. Nếu như ở thế kỷ 21 thì chỉ mất mười hai tiếng. Cô đã đặt chân đến sân bay Luân Đôn Southend nhộn nhịp khách. Nhưng không còn thời gian nghỉ ngơi nhiều nữa, cô phải đến khách sạn để xem tình hình Cao Phong như thế nào.

Đứng chờ ở quầy tiếp tân khách sạn không lâu, Dương Thảo thấy Quý đi xuống. Tên người làm nhác thấy cô chủ họ Dương liền chạy đến mừng rỡ.

- Cậu Phong thế nào rồi? - Đi theo Quý lên trên phòng, Dương Thảo hỏi han.

- Nhờ có bác sĩ nên cậu Phong đỡ rồi thưa cô nhưng vẫn còn mê man lắm.

Cửa mở, Dương Thảo nhanh chóng đi vào bên trong. Trên giường, Cao Phong vẫn đang ngủ, hơi thở nghe nặng nhọc đứt quãng. Cô liền ngồi xuống giường rồi nhẹ nhàng đặt tay lên trán anh, con sốt vẫn chưa hạ mấy. Vuốt nhẹ vầng trán bịn rịn mồ hôi và gương mặt mất thần sắc của anh, cô cất giọng dịu dàng:

- Cao Phong, em đến rồi. Đừng lo, anh sẽ không sao đâu.

Về như lời nói thì thậm ấy đã len lỏi vào giấc ngủ mơ màng kia khiến Cao Phong dù đang bị sốt nhưng vẫn nghe thấy. Cơ hồ, anh cảm nhận được một đôi tay mềm mại dịu dàng vuốt ve gương mặt mình, hơi ấm từ đó toả ra thấm dần vào da thịt như thể sưởi ấm anh. Thật nhẹ, thật khẽ và êm đềm. Con sốt làm đầu óc lẫn cơ thể anh nhức nhối nhưng rồi từng cái chạm ấy đã xua tan đi tất cả.

Dương Thảo ngạc nhiên khi Cao Phong bỗng dưng nắm chặt tay mình, mái đầu kê trên gối hơi cục cựa, đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Lo lắng, cô liền hỏi:

- Phong, anh thấy khó chịu sao?

Đứng ở phía sau cô chủ, Quý rướn người quan sát Cao Phong một chốc rồi bảo:

- Chắc cậu biết cô Thảo đến nên an tâm đó ạ.

- Thật sao?

- Tôi trông nét mặt cậu đã biết, rất thư thái. Với lại, đêm hôm trước ngồi uống rượu, cậu có gọi cái tên "Dương Thảo" nên tôi mới gọi điện cho cô đấy ạ.

Nghe tên người làm huyền thuyên, Dương Thảo đảo mắt bởi nửa tin nửa ngờ. Có lý nào Cao Phong trong lúc say lại gọi tên cô chứ, anh không ghét cô thì thôi! Chẳng phải chính anh không nói không rằng, bỏ cô ở lại mà một mình mà sang đây ư? Nói ra thì cô vẫn còn giận, ấy vậy vừa hay tin anh sốt cao là vội vàng sang tận Luân Đôn xa xôi này. Rốt cuộc vẫn không đành lòng bỏ mặc!

- Cô cứ ngồi bên cậu như vậy đi, khéo mai cậu sẽ tỉnh dậy thôi.

Dương Thảo vẫn ngồi yên cứ như sợ mình mà cử động thì anh sẽ tỉnh giấc. Thôi thì trông nét mặt thư thái của anh, cô đành chịu thiệt mà cho anh nắm tay vậy.

... Sau con sốt li bì, Cao Phong cũng tỉnh dậy. Cảm giác văng vắt vẫn chưa kịp tan thì đã nhận ra mình đang nắm lấy một bàn tay mềm mại, tức thì anh liền nhìn qua bên cạnh. Kinh ngạc thay, gương mặt say giấc của Dương Thảo hiện hiện trong đáy mắt anh. Cô ngủ ngồi cả đêm, đầu ngoẹo sang bên và tựa trên mu bàn tay. Lúc đầu còn ngỡ là mơ, nhưng hơi ấm ấy khiến anh hiểu cô đang có mặt tại đây!

Cao Phong khẽ khàng ngồi dậy, vốn không hề muốn đánh thức Dương Thảo thế nhưng sự chuyển động đó cũng khiến cô choàng tỉnh. Nhấn mặt vì chiếc cổ mỏi nhừ, Dương Thảo từ từ dựng người dậy vừa hay lại thấy Cao Phong đang nhìn mình tự bao giờ. Mau chóng, cô ngồi lên giường đồng thời hỏi han:

- Anh thấy thế nào rồi? Đã hạ sốt chưa?

Một tay vẫn nắm tay Cao Phong, tay kia Dương Thảo sờ lên trán anh xem thử. Ôi may quá, con sốt đã hạ rồi! Trước đáng về an tâm đó, Cao Phong mới cất tiếng:

- Sao cô lại ở đây?

- Thì vừa nghe tin anh sốt là em đã bay sang tận đây.

Đúng lúc, Quý xuất hiện. Trông sắc mặt tươi tỉnh của cậu chủ, hẳn không khỏi vui mừng. Quý lại bắt đầu huyền thuyên, kể rằng sáng hôm kia cậu phát sốt mà hẳn lạ nước lạ cái không thông thạo ngoại ngữ thành ra sợ lắm vì chẳng biết mời bác sĩ thế nào! Sau cùng đành gọi điện cầu cứu Dương Thảo.

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, cũng như hiểu lý do cho sự có mặt của cô chủ họ Dương, Cao Phong thở nhẹ một tiếng:

- Đáng lý anh nên đến tìm ông Liam, ông ấy cũng biết tiếng Việt. Tự dung lại gọi điện cho cô Thảo làm gì?

- Thưa cậu, lúc đó tôi hoảng lắm. Và lại, tôi nghĩ gọi cho cô Thảo là tốt nhất.

- Tại sao?

- Thì tại cái đêm cậu uống rượu say, miệng cứ gọi tên cô hoài.

Nghe tên người làm vô tư nói ra chuyện đó, không khỏi khiến Cao Phong chột dạ lẫn bối rối. Lại đúng ngay lúc này Dương Thảo ngồi ngay bên cạnh càng làm anh thêm ngượng. Mà có thật đêm ấy anh gọi tên cô không? Hình như đúng là như vậy! Đáo mắt khó xử, anh chối ngay rằng:

- Là nhầm thôi! Tôi không có gọi tên ai hết...

Quý toan cất giọng khẳng định thì nhanh chóng, Dương Thảo nói điềm nhiên:

- Em biết ngay là không có chuyện anh gọi tên em. Ngay cả việc sang Luân Đôn sớm hơn dự tính mà cũng không nói gì, anh ghét em đến thế cơ đấy!

Cao Phong nhận ra bản thân lại vừa hành xử không đúng, rõ ràng là anh có gọi tên Dương Thảo trong lúc say, đầu óc nhớ rõ đến thế ấy vậy anh cứ một mực chối cãi. Nay còn nghe cô nhắc về việc "bỏ rơi" kia, thử hỏi làm sao không thấy ngại?

- Ý tôi là... không muốn làm phiền cô phải sang tận đây.

- Nếu sợ làm phiền em thì anh đừng có ngã bệnh chứ. - Dương Thảo yêu cầu - Bây giờ anh bỏ tay em ra được rồi, cả đêm bị anh nắm đến đau cả tay đây này.

Câu nói có phần châm chọc kia, một lần nữa, khiến cậu Hai lúng túng liền buông tay ra. Thế rốt cuộc vì sao anh lại nắm tay cô cả đêm vậy? Chẳng hiểu sao Quý lại biết cậu chủ đang nghĩ gì, liền đáp lời luôn:

- Cả đêm qua, cậu cứ nắm tay cô Thảo suốt khiến cô không thể rời giường được.

Cao Phong kín đáo nhìn Dương Thảo trong khi cô tỏ ra hết sức thản nhiên, ngời bốp bốp bàn tay cứng đơ vì bị nắm chặt.

- Tôi xin lỗi, có lẽ do mê mẩn nên không tự chủ được.

- Anh yên tâm, em sẽ không trách người vừa mới bệnh dậy.

Dứt lời, Dương Thảo đứng lên nói sẽ đi tắm cho khuây khoả. Bây giờ Cao Phong mới thở ra nhẹ nhẹ rồi chậm rãi nhìn xuống bàn tay mình. Vậy ra trong cơn sốt cao, anh cảm nhận bàn tay dịu dàng của ai đó đang chăm sóc là thật chứ không phải tưởng tượng. Anh chỉ biết trong cơn mơ, mình rất muốn giữ lấy bàn tay đó! Cuối cùng Dương Thảo cũng đến Luân Đôn vì anh, để rồi một nụ cười nở trên bờ môi.

Lúc Quý dọn lên bát cháo nóng cho Cao Phong dùng thì Dương Thảo cũng vừa phòng tắm đi ra, trên người mặc chiếc váy suông màu tím nhạt dài qua gối, mái tóc quấn nhẹ buông xoã sau lưng còn ướt nước, trông đáng vẻ đó của cô thật là... quyến rũ! Cao Phong đang ăn cháo liền bị ho mạnh, tự thấy có gì đấy không ổn rồi!

- Trông cô Thảo duyên dáng quá cậu ạ.

Quý vừa dứt lời thì chợt nhăn nhó kêu đau, ra là vừa bị cậu Hai đánh một phát vào bên hông cốt để nhắc nhở.

- Woa, lần đầu được sang Luân Đôn, nhìn thích thật!

Trông cảnh Dương Thảo vừa nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ thích thú vừa tấm tắc khen thì Cao Phong nghĩ ngợi một chốc rồi đưa ra ý kiến:

- Nếu cô thích thì ngày mai chúng ta sẽ đi tham quan Luân Đôn.

- Thật à? Nhưng anh vừa bệnh dậy, khéo không nên đi.
- Tôi khoẻ rồi, mấy khi có dịp được sang đây cũng nên thăm thú cho biết.

Bản thân đã muốn tham quan thành phố hoa lệ này nên Dương Thảo đồng ý.

Lương Bằng có hơi căng thẳng.

Chẳng là anh đang lái xe ô tô đến gặp Phương Di. Kể từ sau đêm xảy ra sự cố tệ hại đó cũng đã ba ngày trôi qua, rồi đột nhiên cô gọi điện hẹn gặp anh.

Đó là một tiệm cà phê sang trọng ở đường Đồng Khởi, chiếc bàn được kê gần cửa sổ là nơi Phương Di ngồi. Hôm nay trông cô thật dịu dàng trong chiếc váy bút chì màu cam đỏ, cổ vuông, mái tóc đen để xoả tự nhiên. Mọi khi cô chủ này rất hay chăm chút về ngoài, không cài nơ thì cũng kẹp tóc, ấy vậy hôm nay lại có phần giản đơn lạ thường. Nhưng hẳn sự giản dị đó mới hài hoà với nỗi suy tư trầm lắng kia. Nỗi buồn trên mặt cô chủ vốn hoạt bát ấy càng khiến Lương Bằng thêm nặng lòng.

- Chào cô Di..

Thoát khỏi mớ suy nghĩ mông lung và trở về thật tại, Phương Di ngược nhìn chàng trai đang đứng trước mặt với vẻ tần ngần, như thể chẳng biết nên ngồi hay nên đứng sẽ tiện hơn. Cô thoáng im lặng, bắt gác quan sát anh.

Ngoài Cao Phong và Cao Đình, người thứ ba mà Phương Di xem như anh trai chính là Lương Bằng. Tuy không quá thân thiết nhưng tuổi thơ của cô cũng có bóng dáng anh. Vui tính, hiểu chuyện, rất hay cười, luôn hoà giải sự xung đột giữa hai cậu chủ, đây là một Lương Bằng chừng chặc trong ký ức cô. Lớn lên, cả hai vẫn giữ mối quan hệ vốn có, không xa cách nhưng không quá gần gũi.

Vậy mà số phận đẩy đưa thế nào để rồi bây giờ, Lương Bằng và Phương Di bị cuốn vào mối ràng buộc không tài nào lường trước chỉ bởi một sự cố.

Người đàn ông đầu tiên của mình, Phương Di nào ngờ đây sẽ là Lương Bằng!

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính (1970)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Em yêu anh và không cần anh đồng ý hay không!

- Anh ngồi đi, định đứng hầu chuyện với em hay sao?

Sau một lúc im lặng đến mức khiến đôi phương thấy khó hiểu, cuối cùng Phương Di cũng chịu lên tiếng. Đối diện, Lương Bằng vẫn còn lừng khờng rồi tiếp theo ngồi xuống chiếc ghế phía đối diện. Bồi bản đến hỏi dùng gì, anh chẳng còn tâm trí nữa nên đáp "Cà phê bretain". Lúc bồi đã đi, anh vẫn chỉ nhìn Phương Di:

- Chuyện tối hôm đó... tôi rất xin lỗi! Tôi thật sự xin lỗi cô Di.

Sau cùng, Lương Bằng nghĩ bản thân phải mạnh dạn đối diện với sự việc này. Tiếp theo anh thấy Phương Di đưa tách trà hoa cúc lên môi uống, rồi cô nhẹ nhàng vén tóc qua vành tai cùng giọng đều đều:

- Nếu em không uống rượu và không ép anh uống cùng thì đã chẳng xảy ra chuyện gì. Một chàng trai và một cô gái, ở trong tình huống ấy khó mà tránh khỏi..

Lúc thấy Phương Di, Lương Bằng đã cảm giác hơi lạ lùng. Với tính cách kiêu kỳ lẫn cao ngạo vốn có mà cô lại mang dáng vẻ trầm tĩnh đến thế thay vì phải giận dữ, khốc lốc và thậm chí sẽ đánh anh đến chết! Anh không biết được cô đang nghĩ gì.

Nhưng tiếp theo, Lương Bằng đã có câu trả lời. Ngồi trước mặt anh, Phương Di đang hướng cái nhìn thẫn thờ ra ngoài cửa sổ, những sợi tóc buông lơi trên vai cũng buồn bã, trông cô thật thất thần. Nhìn kỹ lại thì đôi mắt có hơi sưng lại khô ran, như thể đã khóc rất nhiều. Và rồi anh hiểu, không phải cô không đau đớn trước sự việc kia mà là vì khổ sở đến nỗi đã mất hết cảm xúc!

- Tôi biết bây giờ có xin lỗi thế nào cũng vô ích, thế nhưng xin cô Di yên tâm, những gì Lương Bằng này làm thì nhất định chịu trách nhiệm đến cùng.

Bấy giờ mới rời mắt khỏi những cảnh huệ trên bục cửa sổ, Phương Di quay qua:

- Chịu trách nhiệm? Anh sẽ làm gì, hỏi cưới em à?

- Nếu cô Di đồng ý, tôi cũng sẽ làm như vậy! Tôi có thể nói với ông Cao...

- Lương Bằng! - Phương Di cắt ngang bằng giọng rành rọt - Anh biết rõ người em thích là ai và thậm chí anh cũng không hề thích em! Chúng ta sẽ sống vì cái gì?

Đôi mắt kia đang nhìn mình thật kiên quyết, điều đó khiến Lương Bằng lặng im. Phải, anh biết Phương Di rất thích cậu Đình, bản thân anh cũng còn vương vấn hình bóng Dương Thảo, vậy anh và Phương Di phải sống cùng nhau thế nào đây? Thế nhưng sự cố đáng tiếc kia khiến anh không thể bỏ mặc cô, bởi trong chuyện này cô mới là người gánh chịu thiệt thòi. Và anh là cái kẻ đã gây ra điều đó!

- Cô Di, mọi chuyện đều do số phận sắp đặt. Tôi biết thật trơ trẽn khi nói thế nhưng có lẽ chúng ta đã được ràng buộc với nhau qua chuyện này. Vậy tại sao tôi và cô không cho bản thân cơ hội để hiểu thêm về nhau?

- Ý anh là...

- Cô Di hãy ở bên cạnh tôi một thời gian, cố gắng quên đi cậu Đình.

- Anh nói em quên anh Đình...?

- Cô Di cũng biết rõ người mà cậu Đình thích là Mai Cẩm Tú.

Phương Di bất động khi nghe câu khẳng định rõ ràng đó. Nghĩ đi nghĩ lại, dù cô có còn trong trắng hay không, với Cao Đình hẳn cũng không có ý nghĩa. Trong khi cô và Lương Bằng đã đến nông nỗi này thì vì sao cô không cho mình một cơ hội? Nhưng để quên đi Cao Đình thì... Phương Di chột đứng dậy, buông câu hồ hững.

- Em sẽ suy nghĩ về điều anh nói.

Lúc quay đi, Phương Di vô ý thế nào mà chiếc giày cao gót lại vấp vào chân bàn khiến cô ngã chúi về phía trước. Thời may, Lương Bằng nhanh chóng bật dậy và giữ lấy cô. Lúc hoàn hồn lại, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi nhận ra gương mặt của đối phương đang áp sát mặt mình. Tay Phương Di đặt lên ngực áo Lương Bằng, còn anh thì ôm lấy hông cô. Sự tiếp xúc da thịt ấy bất giác khiến họ nhớ về đêm đó, khi cả hai chìm trong cơn say và trao nhau những nụ hôn âm nồng.

Phương Di đẩy nhẹ Lương Bằng ra, về mặt có chút khó xử. Đối diện, anh chàng họ Lương cũng mang biểu hiện y hệt thế, liền khề khàng bảo:

- Để tôi lái xe đưa cô Di về nhà...

Đổi theo bóng dáng Lương Bằng bước về phía cửa tiệm cà phê, Phương Di nắm chặt bàn tay mà ban nãy vừa chạm vào ngực anh, cùng với những ý nghĩ mơ hồ.

Đúng như lời hẹn, hôm nay Dương Thảo sẽ cùng Cao Phong đi tham quan thành phố Luân Đôn. Để tiện việc đi lại, Dương Thảo không mặc đầm như mọi ngày mà "cải nam trang" với áo sơ mi trắng và quần tây có dây đeo vai, đầu đội mũ Beret che đi mái tóc búi phía sau.

Đi tham quan ở một trong những thành phố mang nét văn hoá ảnh hưởng lớn nhất thế giới, Dương Thảo liên tục trầm trồ. Có tin nổi một cô gái ở thế kỷ 21 nghèo rớt mồng tơi như cô mà có ngày đặt chân lên đất nước Châu Âu tráng lệ này? Những chiếc xe buýt hai tầng sơn màu đỏ nối đuôi nhau chạy qua giao lộ; quảng trường Trafalgar nhộn nhịp ở trung tâm Luân Đôn; ga tàu điện ngầm Euston bên dòng người đứng xếp hàng; phố Carnaby với những cửa hàng san sát tạo nên khu mua sắm sầm uất; đường sá ở Cheapside hiện lên cổ kính dưới bầu trời xám xịt.

Đến Bắc Kensington, khu vực khá giả thuộc Tây Luân Đôn. Tại đây, toà nhà Grenfell đang được khởi công xây dựng. Đứng quan sát một lúc, tự dưng cô nói:

- Toà Grenfell này sẽ hoàn thành vào năm 1974, nhưng bốn mươi ba năm sau vào tháng sáu năm 2017, nó bị cháy lớn...

Dĩ nhiên Cao Phong đã kinh ngạc thế nào, còn tự hỏi cô đang nói linh tinh gì thế? Toà nhà người ta vẫn đang xây dựng tự nhiên lại nói "bị cháy", đã vậy còn là bốn mươi mấy năm sau nữa chứ. Hẳn anh đâu ngờ rằng, đó là chuyện của tương lai!

Đã đến Luân Đôn thì nhất định không thể bỏ qua một nơi: thành phố Oxford! Nơi nổi tiếng có Đại học Oxford - một trong những trường đại học cổ xưa và danh tiếng nhất thế giới. Oxford street hiện lên với dòng người qua lại nhộn nhịp.

Điểm dừng chân sau cùng chính là dòng sông Thames, nơi có biểu tượng lừng danh và cũng quý giá nhất nước Anh: Tháp đồng hồ Big Ben! Đi bộ qua chiếc cầu Westminster để lắng nghe tiếng chuông ngân vang của quả chuông nặng mười ba tấn trên gác mái cao quả là cảm giác tuyệt vời không gì tả được!

Nhìn dòng sông xanh lượn lờ trôi, Dương Thảo dang hai tay đồng thời hít sâu:

- Ôi! Thích quá đi! Quyết định đến Luân Đôn quả là không sai lầm!

Đứng bên cạnh quan sát cô gái một lúc, Cao Phong từ tốn nói:

- Tôi xin lỗi vì đã qua đây mà không báo gì với cô cả.
- Em biết là anh muốn đi một mình hơn.
- Không phải thế, tôi cũng rất muốn đi cùng cô nhưng chỉ là...

Cao Phong chợt ngừng lại, thấy Dương Thảo quay qua nghiêng đầu nhìn với vẻ khó hiểu. Lý do rõ ràng là bởi anh đã rất khó chịu trước thái độ lơ lửng quá mức mà cô dành cho Lương Bằng. Về như lúc đó anh hành xử có chút trẻ con, như thể hồn dỗi cô nên đã quyết định sang Anh quốc một mình.

- Chỉ là gì?

Nghe Dương Thảo tò mò hỏi, Cao Phong nín tiếng thở dài rồi lắc đầu:

- Cô chỉ cần biết nguyên nhân là ở bản thân tôi, chứ không phải vì tôi ghét cô.

Dương Thảo tinh ý nhận ra anh chàng muốn che giấu điều gì đó, tuy nhiên cô đoán hẳn anh khó xử về điều ấy nên không muốn gặng hỏi, đành gạt đầu cho qua.

- Dương Thảo, tôi có chuyện này muốn hỏi lâu rồi. - Cao Phong lừng chừng chốc lát - Thật ra cô thích tôi ở điểm nào?

Cứ tưởng câu hỏi gì quan trọng, nào ngờ... Dương Thảo không giấu nổi vẻ chán nản, thiết nghĩ có sao người ta cứ thắc mắc những điều đó vậy?

- Tất cả mọi thứ ở anh, em đều thích. - Dương Thảo nghĩ mình lại nói một câu sến sẩm rồi - Chỉ cần là Cao Phong thì em đều sẽ thích hết.

Nói ra thì cái câu này ở trong tiểu thuyết hay phim ảnh đều có đầy rẫy thế nhưng đối với một chàng trai sống ở thập niên 70 như Cao Phong thì hiển nhiên sẽ thấy lạ lùng rồi, chẳng những thế còn có chút xúc động!

- Cô bày tỏ thẳng thừng như vậy, tôi biết phải đáp lại thế nào đây.

Chăm chú nhìn Cao Phong một hồi lâu, Dương Thảo mỉm cười rồi nói thật to:

- Em yêu anh, Cao Phong!
- Này, cô la lớn thế người ta chú ý đấy!
- Cao Phong! - Giọng Dương Thảo nhỏ lại - Em yêu anh và không cần anh đồng ý hay không! Đây là tình cảm của bản thân em, anh chẳng cần phải có nghĩa vụ đáp lại. Khi nói "Em yêu anh", chỉ đơn giản là em muốn báo với anh điều đó, vậy thôi!

Rời mắt khỏi khuôn mặt đang mang vẻ kỳ lạ kia, cô tiếp tục nhìn sông Thames.

- Nếu như em tự nguyện yêu anh và giả như lúc nào đó em cảm thấy cần phải từ bỏ thì bản thân em sẽ tự buông tay.

Câu nói trầm lắng ấy chẳng hiểu sao lại khiến Cao Phong hụt hẫng. Hay đúng hơn là trở nên bất an lẫn lo lắng. Đây là điều mà anh đã từng hỏi chính mình: *"Nếu một ngày Dương Thảo thôi thích anh, thôi ở bên cạnh anh thì... sẽ thế nào đây?"*. Đúng như cô nói, nếu yêu anh mà không cần ý kiến thì cô cũng có thể tự kết thúc nó.

- Ở đây đúng là rất thích nhưng mà vẫn không bằng Sài Gòn nhỉ?

Trông cách Dương Thảo vừa co người vừa thở ra, Cao Phong buồn cười:

- Ủm, vậy chúng ta chuẩn bị trở về Việt Nam thôi.

Dương Thảo gạt đầu đồng ý sau đó rời khỏi đây, để lại phía sau dòng sông xanh Thames vẫn êm đềm trôi và tháp đồng hồ Big Ben đã ngừng gióng chuông.

Phương Di ngồi bên cửa sổ nhìn xuống con đường vắng vẻ lác đác vài chiếc xích lô hay taxi "con cóc" hai màu chạy qua. Sau buổi gặp ở tiệm cà phê, cô không ngừng nghĩ về điều Lương Bằng nói. Ở bên anh một thời gian và để có thể quên đi Cao Đình? Cô không chắc sẽ quên được khi đã thâm thích anh suốt năm năm...

Âm thanh gõ cửa vang đều, cùng lúc giọng bà Lụa nói vọng vào:

- Thưa cô, ông cho gọi cô xuống nhà để chào khách ạ.

Muốn được yên tĩnh mà cũng chẳng xong! Phương Di chậm rãi rời khỏi cửa sổ rồi mở cửa phòng, cùng bà Lụa đi xuống nhà.

Phuong Di nghe trong đại sảnh vang lên tiếng nói chuyện khá ồn ào. Lúc đi vào trong, cô trông cảnh cha mẹ mình đang ngồi cùng một chàng trai tầm hai bảy, hai tám tuổi. Hắn mặc quân phục màu trắng bánh bao, mang giày boot da màu đen, trông gương mặt sáng sủa và vẻ như là người có quân hàm không thấp.

- Di! Mau đến đây nào con!

Nghe chất giọng giục giã của cha, Phuong Di nhanh chóng đi đến chỗ họ. Nhắc thấy cô chủ họ Phuong, anh chàng quân nhân kia chậm rãi đứng dậy. Là người Việt mà hần cao lớn, khéo còn cao hơn Lương Bằng. Nước da hơi ngăm, đúng chất quân nhân. Tiếp theo, ông Quân vừa cười vừa giới thiệu cô con gái với hắn:

- Thưa ngài, đây là Phuong Di, con gái duy nhất của tôi. Do được nuông chiều từ bé nên tính nó bướng bỉnh lắm! Di, đây là trung úy Phó Văn Chính, còn gọi là trung úy Chính. Mau chào ngài đi con!

Phuong Di cúi chào cho đúng phép tắc. Đối diện, trung úy Chính làm một hành động rất ư lịch sự theo kiểu phương Tây: nắm lấy tay cô và hôn nhẹ lên mu bàn tay!

- Chào cô Di, rất hân hạnh được gặp cô.

Theo yêu cầu từ cha, Phuong Di đành ngồi lại để lắng nghe cuộc đối thoại giữa họ. Bấy giờ cô mới có dịp quan sát rõ vị trung úy đó. Nhìn mặt mũi sáng sủa thu hút tuy nhiên đôi mắt sâu thẳm như thể chứa đựng những suy nghĩ sâu xa bí mật, còn nụ cười hơi nhếch môi ấy thì lại tạo cảm giác khinh khỉnh, giả tạo. Tóm lại, cảm giác đầu tiên mà cô chủ này dành cho hắn có vẻ không thiện cảm. Chẳng rõ lý do gì mà cha cô có thể kết giao với người có chức vụ thế này.

Đang nghĩ ngợi thì chợt, Phuong Di bất gặp ánh mắt Văn Chính thỉnh thoảng cứ nhìn sang mình, kèm theo đó là một nụ cười bí ẩn. Cô dễ dàng đọc được trong đôi mắt hắn một điều gì như thể là... thú vị! Chậm rãi đảo mắt qua hướng khác, cô cầm tách trà lên uống trong sự im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thế ra, đó chính là yêu!

Vừa xuống sân bay Tân Sơn Nhất, Dương Thảo và Cao Phong đã thấy Lương Bằng đứng chờ sẵn, bên cạnh còn có Sơn. Theo yêu cầu từ ông Lim, họ đến đón hai cô cậu chủ. Trong khi ba người làm loay hoay với hành lý thì Lương Bằng hỏi:

- Cậu Phong và cô Thảo ngồi máy bay có mệt không? Sức khỏe cậu thế nào ạ?

- Có hơi mệt nhưng không sao, tôi cũng khỏi bệnh rồi.

Cao Phong vừa đáp xong thì đến lượt Dương Thảo hỏi rằng:

- Vậy bây giờ anh đưa chúng tôi đến xưởng vải gặp bác Lim?

- Ông dặn tôi đưa cậu Phong về nhà vì có chuyện cần nói. Còn cô Thảo cứ về nhà nghỉ ngơi, ngày mai đến xưởng gặp ông cũng được.

Ông Lim đã chỉ thị như vậy thì tất cả đành phải nghe theo. Lúc Cao Phong đi lên trước, Dương Thảo đã cố tình bước lùi lại để đi song song với Lương Bằng.

- Mấy ngày tôi không ở đây có xảy ra chuyện gì không?

- Là cô muốn hỏi về ai?

- Thì anh Đình, Cẩm Tú rồi cả Phuong Di nữa.

Nghe nhắc đến Phuong Di là Lương Bằng hơi khựng lại, tiếp theo liền trả lời:

- Cậu Đình luôn ở xưởng vải làm việc, còn Cẩm Tú thì tôi nghĩ cô ấy vẫn đi học bình thường. Về phần cô Di... mọi chuyện vẫn ổn.

Nghe vậy, Dương Thảo thấy vô cùng nhẹ nhõm. May là mối tình tay ba "thần sầu" kia không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng khi cô vắng mặt ở Sài Gòn. Trong khi cô chủ này tỏ vẻ an tâm thì bên cạnh, Lương Bằng vẫn im lặng với bao ý nghĩ lớn vồn. Nếu để Dương Thảo biết về sự cố giữa anh và Phuong Di thì hẳn cô sẽ lo lắng. Nên tốt nhất hiện giờ khoan nói về nó, đây là những gì anh đã nghĩ.

Mặc dù đi phía trước, ấy thế Cao Phong chốc chốc vẫn nhìn ra sau quan sát hai người họ. Vừa về đến nơi, chẳng rõ họ lại to nhỏ với nhau về chuyện gì.

Về nhà, Cao Phong đến đại sảnh đầu tiên vì biết cha đang ở đó. Vừa bước vào, anh thấy ngoài ông ra còn có cả mẹ nữa. Về như họ đều chờ anh để nói về một chuyện khá quan trọng nào đấy. Cúi chào hai đấng sinh thành xong, anh hỏi:

- Cha đã khoẻ chưa ạ?

- Cha khoẻ rồi, vất vả cho con. Ông Liam vừa gọi cho cha, bảo là rất hài lòng về số hàng lần này, con đã làm rất tốt. Ông ấy còn nói con vừa ngã bệnh?

- Dạ, con bị sốt nhưng giờ thì không sao. Cha có chuyện gì muốn nói với con ạ?

Bấy giờ ở bàn trà bà Hoàng mới lên tiếng, giọng vẫn điềm đạm:

- Là về chuyện đính hôn giữa con với Dương Thảo đấy.

Chẳng để Cao Phong kịp hỏi thêm là ông Lim đã đứng dậy, tiến đến chỗ con trai:

- Cha và bác Bộ đã bàn bạc, tuần sau tổ chức lễ đính hôn cho hai con. Thời gian qua, công việc ở xưởng vải quá bận bịu, giờ mọi thứ đã xong cũng nên tính đến.

Nếu là trước đây, hẳn Cao Phong sẽ phản đối thế nhưng bây giờ lại thấy đề nghị của cha đến thật đúng lúc. Dù vẫn chưa hiểu rõ tình cảm của bản thân tuy nhiên, anh cũng muốn mình và Dương Thảo có một sự gắn kết nào đấy.

- Con hiểu rồi ạ, mọi chuyện cứ theo ý cha mẹ.

Ông Lim gật gù hài lòng, tiếp theo thì nói Cao Phong về phòng nghỉ ngơi. Nhìn theo bóng dáng con khuất sau cửa phòng, ông tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nhớ hơn một tháng trước nó còn phản ứng dữ dội vậy mà bây giờ lại ngoan ngoãn đồng ý. Có lẽ giữa hai đứa đã bắt đầu có tình cảm.

- Như vậy không phải đã đúng với ý ông à?

- Nếu hai đứa đều chấp nhận hôn sự này thì quá tốt rồi còn gì!

Trong khi ông Lim đang nghĩ về mối quan hệ thông gia tốt đẹp giữa hai nhà Cao - Dương thì bà Hoàng lại im lặng nhăm nháp cà phê. Là bà thấy hài lòng khi Cao Phong đã từ bỏ Mai Cẩm Tú hay là còn vì vấn đề nào khác nữa...?

Âm thanh nói chuyện ồn ào của những nhân công nơi xưởng vải không khiến Dương Thảo bận tâm bởi đầu óc đang nhớ lại cuộc đối thoại với ông Lim.

[...] - Bác với cha cháu đã quyết định tuần sau tổ chức lễ đính hôn cho hai đứa.

- Dạ? Lễ đính hôn? - Dương Thảo bất ngờ - Nhưng cháu chưa nghe cha nói gì cả.

- Có lẽ hôm qua cháu về mệt nên cha cháu chưa nói đến chuyện này.

- Vậy... anh Phong trả lời thế nào ạ?

- Hà, thằng Phong bảo mọi chuyện cứ theo sự sắp xếp của hai bác. [...]

Đến giờ nghĩ lại, Dương Thảo không khỏi ngạc nhiên về thái độ chấp thuận của Cao Phong, đến nỗi cô còn hỏi ông Lim thêm lần nữa và nhận được câu trả lời y thế. Cô tự thấy chuyện này phi lý quá thể, anh vốn thích Mai Cẩm Tú nhiều đến vậy mà.

Bước ra ngoài lối hành lang, cô chủ họ Dương thỉnh thoảng nghe tiếng hét lớn: "Dương Thảo! Nguy hiểm!", vừa quay qua là cô đã thấy Cao Phong từ xa chạy nhanh đến cùng lúc ôm lấy mình. Cả hai nhảy ra xa, ngã mạnh xuống đất. Chưa kịp bình tĩnh một giây phút nào thì Dương Thảo giật mình bởi âm thanh va chạm vang lớn, lúc nhìn lại mới thấy một thanh xà gỗ vừa rơi xuống đất.

Những nhân công quanh đó chứng kiến sự việc diễn ra quá nhanh, mãi một lúc sau mới trấn tĩnh, nhón nháo chạy đến chỗ hai cô cậu chủ.

"Là Cao Phong vừa cứu mình!", ý nghĩ ấy vừa dứt là ngay tức khắc Dương Thảo đặt tay lên lưng anh, cất giọng vô cùng lo lắng:

- Phong! Anh không sao chứ? Đừng làm em sợ!

Về phía Cao Phong, bản thân vẫn còn bần thần lắm. Ban nãy anh trông thấy Dương Thảo, định bước đến chỗ cô thì đột nhiên thấy ở trên cao, ngay khu phơi vải có một thanh xà gỗ nằm chênh vênh. Còn chưa kịp nghĩ đến nguy hiểm sẽ xảy ra là anh sững sốt bởi nó từ từ trượt xuống dưới. Trong khoảnh khắc ấy, phản xạ của cơ thể nhanh hơn cả lý trí, Cao Phong không màng nguy hiểm lao đến ôm lấy cô.

Nghe chất giọng sốt sắng của Dương Thảo ở bên tai cùng những tiếng nói lộn xộn xung quanh, bấy giờ Cao Phong mới bình tĩnh lại đồng thời ngồi dậy.

- Anh ổn chứ? Có bị thương ở đâu không?

Trong khi Dương Thảo không ngừng xem khắp người Cao Phong thì anh lại chăm chú nhìn cô. Nỗi sợ hãi vừa rồi là gì...? Khi nghĩ đến cảnh thanh xà gỗ rớt xuống người Dương Thảo và cô có thể sẽ chết, cái giây phút ngắn ngủi đó khiến tim anh như ngừng đập. Hết kiểu sắp mất đi một thứ rất quan trọng! Để rồi anh bất chấp tất cả, thậm chí là an toàn của bản thân mà lao đến cứu cô!

Dương Thảo ngạc nhiên khi Cao Phong bỗng nhiên ôm lấy mình, vòng tay ấy ngày càng siết chặt hơn, bên tai nghe rõ hơi thở đứt quãng khô khốc của anh. Đường như cô nhận ra anh đang sợ hãi lẫn hoang mang. Thay vì tiếp tục hỏi thì cô vỗ nhẹ lên bờ vai đang căng cứng kia, miệng nói khẽ: "Tốt rồi, tốt rồi". Có lẽ nhờ thế mà Cao Phong bắt gặp nhấm mắt lại, lòng xuất hiện sự bình yên khôn tả.

Mọi người đưa cậu Hai vào trong băng bó, ban nãy ngã xuống đất, tay anh xước qua một mảnh kim loại nên chảy máu. Thời may vết thương không quá nặng.

Theo lời Cao Phong, ai nấy đều quay trở lại tiếp tục công việc. Chỉ chờ có thế, Dương Thảo cúi xuống sờ lên lớp băng trắng, sau đó ngược nhìn:

- Có thật là anh không sao?

Cao Phong gật đầu xong đưa mắt quan sát khắp người Dương Thảo, hỏi han:

- Còn cô có bị thương ở đâu không?

- Em không sao, ngay cả một vết trầy cũng chẳng có. Vừa rồi thật nguy hiểm, anh chạy đến chỗ em làm gì, lỡ chẳng may xảy ra chuyện thì phải làm sao?

- Thế lý nào tôi lại đứng yên để mặc cô bị thương?

Trông ánh mắt kiên quyết đó, Dương Thảo liền thở dài. Cũng phải, nếu không có Cao Phong kịp thời lao đến cứu thì chắc bây giờ cô đã ở trong bệnh viện rồi. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện thanh xà kia rớt xuống người anh thì cô không chịu nổi.

Trước cảnh Dương Thảo cứ chăm chú nhìn bàn tay đang băng bó của mình, Cao Phong bỗng dừng hạ giọng hỏi:

- Hoá ra, cô cũng lo lắng cho tôi à...?

- Anh hỏi lạ, từ trước đến giờ có lúc nào em không lo cho anh?

Cao Phong thoáng im lặng, tại sao hình ảnh Dương Thảo quan tâm Lương Bằng cứ lớn vồn trong đầu? Anh phát hiện ra, mình lại là kẻ hay so đo đến thế ư? Vốn dĩ trước đây anh đâu có như vậy! Trong một lúc không tìm được mà anh hỏi một câu:

- Nếu tôi và Lương Bằng cùng bị thương... cô sẽ quan tâm ai hơn?

- Anh nói gì?

Câu hỏi đột ngột từ Dương Thảo bất giác kéo Cao Phong trở lại thật tại, về như khi nãy bản thân cũng không hiểu lý do gì khiến mình phát ngôn ra câu nói đó. Cảm giác tâm trạng bây giờ có chút bất ổn nên anh bảo nhanh:

- Tôi thấy hơi mệt và muốn nghỉ ngơi, cô yên tâm về nhà đi.

Dù muốn ở lại lâu thêm nhưng Dương Thảo cũng đành gạt đầu đứng dậy. Khi cửa phòng đã đóng, bây giờ Cao Phong mới ngả người dựa lưng vào thành ghế đồng thời đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, từ từ nhớ lại mọi thứ...

Lúc biết Dương Thảo thích và quan tâm mình nhiều thế nào, anh bắt đầu để ý đến cô. *Là rung động!*

Lúc thấy Dương Thảo nói cười vui vẻ với Lương Bằng, anh dần trở nên khó chịu lẫn bứt rứt. *Là ghen tị!*

Anh gần như "hòn dỗi" khi Dương Thảo tỏ ra lo lắng quá mức cho Lương Bằng vì vậy quyết định một mình sang Luân Đôn. *Là sợ đánh mất!*

Anh chỉ muốn cô luôn ở bên mình... *Là chiếm hữu!*

Chỉ mỗi việc cô sang tận Luân Đôn vì hay tin mình sốt, anh đã vui đến dường nào. *Là mãn nguyện!*

Một cơn gió nhẹ thổi qua lay động những cánh hoa rơi xoà xuống bậc cửa sổ. Cao Phong liền nhắm mắt lại, lắng nghe thanh âm vang vọng trong trái tim mình.

Muốn ngắm nhìn người con gái đó thật lâu, không muốn cô biến mất khỏi tầm mắt càng không muốn cô phải chịu sự tổn thương nào...

Thế ra, đó chính là yêu!

Lễ đính hôn của Cao Phong và Dương Thảo cũng được diễn ra.

Quả không hổ danh là hai trong số những nhà giàu có nhất ở đất Sài thành, lễ đính hôn được tổ chức có phần xa hoa. Khách khứa được mời đến nhà họ Cao tham dự rất đông, phần lớn đều là những người có tiếng hoặc quyền thế.

Đêm nay Dương Thảo không mặc đầm mà vận trên người một chiếc áo dài gấm màu đỏ sang trọng cỡ thuyền. Mái tóc uốn nhẹ mọi khi được tết xuong cá để qua một bên vai. Cô còn khoác hờ thêm chiếc áo khoác lông màu xám.

Nói ra thì Dương Thảo thấy mình không hợp với áo dài lắm nhưng thời này, những buổi tiệc quan trọng như vậy không thể không mặc chiếc áo truyền thống. Đứng ở bên bàn rượu, cô đảo mắt nhìn những người có mặt tại đây. Ông Lim, bà Hoàng và ông Bộ đang chào hỏi khách, miệng nói cười còn tay nâng ly. Đứng gần đó là Cao Phong trong áo sơ mi thắt cà vạt và áo ghi lê, bên ngoài là veston với kim băng cài trên túi áo - một kiểu phong cách thời thượng thập niên 70.

- Em chúc mừng cô Thảo.

Giọng nói thùy mị cất lên, Dương Thảo đã biết là ai trước khi quay qua. Mai Cẩm Tú đứng trước mặt thật duyên dáng với chiếc áo dài trắng thướt tha. Sự có mặt của một nữ sinh viên ở buổi tiệc này có phần lạ lùng, là lời mời từ ông Lim. Lần đó ở lễ tài trợ, ông khá ấn tượng về cô gái vừa xinh đẹp vừa tri thức này.

Dương Thảo và Cẩm Tú đứng nói chuyện không lâu thì Cao Đình đi đến. Cậu Ba đêm nay ăn mặc có phần giản dị với áo sơ mi và veston.

- Chúc mừng cô, Dương Thảo.

Đầu tiên anh nói chúc mừng cô chủ họ Dương, tiếp theo thì có ý mời Cẩm Tú ra một góc nói chuyện riêng. Họ vừa rời đi thì người thứ ba đến chỗ cô là Cao Phong.

- Xem ra cha mẹ hai bên rất xem trọng lễ đính hôn này.

- Đó là dĩ nhiên rồi. Điều em ngạc nhiên là anh lại đồng ý với sự sắp xếp này.

Cao Phong thoáng nhìn Dương Thảo, thấy cô cũng đang nhìn mình điềm nhiên.

- Vì tôi chẳng còn lý do gì để phản đối nó nữa cả...

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trái tim ghi nhớ sâu sắc hai thứ: Tôn thương và những điều ấm áp

Cao Phong đón lấy ly rượu và mỉm cười ảm ý trước khi rời đi. Thật tình Dương Thảo không hiểu anh đang nghĩ gì. Chấp nhận lễ đính hôn này một cách dễ dàng, lại còn bảo "chẳng còn lý do phản đối", hay anh chỉ đang làm an lòng cha mẹ thôi?

- Cuối cùng chị vẫn đính hôn với anh Phong...

Dương Thảo quay qua thấy Phương Di đang cầm đĩa bánh, thân nhiên thương thức. Cô chủ nhỏ này chỉ thích mặc đầm xoè dài trên gối, lại còn màu xanh đậm. Nhìn Phương Di một chốc, Dương Thảo đáp lời bằng một câu hỏi:

- Mấy ngày qua, em vẫn ổn chứ?

Dẫu vừa trải qua vài chuyện không hay nhưng Phương Di vẫn trả lời bằng hai từ: "Tốt lắm!" rồi hướng mắt về phía Cao Đình với Mai Cẩm Tú ở phía xa.

- Dù tôi có thế nào, anh ấy cũng đâu quan tâm.

Dương Thảo toan nhắc cô bé này đừng gây chuyện gì nữa thì đúng lúc, giọng của ông Lim cất lên, mời tất cả khách ở đây dùng ăn uống và nghe ông nói vài lời trước khi lễ đính hôn bắt đầu. Cô đành rời đi, cùng Cao Phong bước lên bục.

Sau tiếng vỗ tay của mọi người, Dương Thảo và Cao Phong cùng khui sâm banh, tiếp theo thì họ đeo nhẫn đính hôn cho nhau. Khi nhìn chiếc nhẫn được đeo vào tay mình, cô đã nghĩ vì sao mình có mặt ở đây? Chỉ vì muốn ở bên cạnh nam phụ Cao Phong, cô đã bước chân vào tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở". Liệu chiếc nhẫn đính hôn ấy sẽ mở ra một câu chuyện mới giữa cô và anh chứ...?

Âm thanh vỗ tay lại vang lên. Tiếp theo, những vị khách quay về với bữa tiệc.

Người đầu tiên Cao Phong bước đến nói chuyện sau khi lễ đính hôn xong xuôi, là Mai Cẩm Tú. Quan sát người con gái thanh tao ấy, anh mỉm cười:

- Cảm ơn em đã đến, hôm nay em rất đẹp.
- Lễ đính hôn của cậu Phong, em dĩ nhiên phải đến. Chúc mừng cậu và cô Thảo.
- Thật may mắn khi em đã từ chối tôi.

Lúc đầu còn ngạc nhiên nhưng tiếp đến Cẩm Tú như hiểu ra hàm ý ấy. Cao Phong vốn thích cô nhưng cô không thể đáp lại tình cảm đó, và nếu vì thương hại mà chấp nhận anh thì cô thật tàn nhẫn. Chính Cẩm Tú đã giúp Cao Phong từ bỏ, cũng bởi thế mà anh có thể tìm thấy người con gái thuộc về mình!

- Em rất vui vì cậu đã tìm được hạnh phúc.

Cao Phong đón nhận lời chúc mừng bằng một nụ cười mãn nguyện.

Chẳng rõ sao đêm nay gió lạnh đến thế, Dương Thảo kéo áo khoác lông sát vào người hơn. Cách đây vài phút, cô đã lẳng lặng rời khỏi bữa tiệc ồn ào và ra ngoài đây. Thiết nghĩ, tâm trạng trở nên buồn bã là do cô nhìn thấy cuộc nói chuyện giữa Cao Phong với Cẩm Tú. Vừa đeo chiếc nhẫn đính hôn vào tay Dương Thảo xong là anh đã đến bên cô ấy rồi. Thế mà những ngày qua ở bên cạnh Cao Phong, cô bắt đầu nuôi hi vọng rằng mình đang dần lay động được trái tim anh.

Dương Thảo khẽ cúi nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, tự hỏi lựa chọn này có đúng chăng? Sực tỉnh khi cô nghe một chất giọng cất lên ở phía sau:

- Lễ đính hôn của mình mà cô buồn vậy à?

Chưa kịp xoay qua thì người đó đã bước lên trước mặt, là Lương Bằng.

Lúc này, Cao Phong đưa mắt tìm Dương Thảo. Đang thắc mắc không rõ cô ở đâu thì bất chợt anh nhìn về phía cửa sổ cuối phòng, nơi đó có hướng nhìn ra phía sau vườn. Rất nhanh, anh trông thấy hai bóng người đang ở ngoài kia.

Khi Cao Phong bước ra sau vườn thì đúng lúc nghe giọng Dương Thảo cất lên:

- Tôi nghĩ là mình nên từ bỏ thôi.

Tức thì Cao Phong nhú mày khó hiểu, sau đó thì nghe tiếng Lương Bằng hỏi:

- Cô suy nghĩ kỹ chưa?
- Nếu cứ tiếp tục, e rằng tôi sẽ không chịu nổi...

Rốt cuộc thì hai người họ đang nói chuyện gì vậy? Không quá lâu sau, cậu Hai nhà họ Cao dường như bắt đầu hiểu ra: là Dương Thảo đang đề cập đến mối quan hệ giữa cô với anh! Đột nhiên anh nhớ lại lời cô từng nói:

"Nếu như em tự nguyện yêu anh và giả như lúc nào đó em cảm thấy cần phải từ bỏ thì bản thân em sẽ tự buông tay..."

Dương Thảo, điều đó là không thể được! Với suy nghĩ vội vã đó, Cao Phong liền bước nhanh. Vừa đến nơi, anh kinh ngạc khi trông cái cảnh Lương Bằng giờ tay về phía Dương Thảo còn cô cũng đang từ từ đưa tay lên. Ngay lập tức, anh chạy đến.

Bàn tay Dương Thảo chưa kịp chạm vào tay Lương Bằng thì bất ngờ lần mau chóng, nó được một bàn tay khác nắm lấy! Hai người họ nhận ra sự có mặt của Cao Phong, rồi tiếp theo anh nắm chặt tay cô chủ họ Dương và kéo cô xoay qua đối diện với mình. Nhìn sâu vào đôi mắt đang hằn rõ sự ngạc nhiên kia, anh rành rọt:

- Chẳng phải em từng bảo, nhất định sẽ khiến anh phải yêu em sao? Chẳng phải em đã rất kiên trì ở bên anh ư? Được, em có thể tự ý yêu anh thế nhưng chỉ khi nào anh cho phép thì em mới có quyền rời xa anh!

Dương Thảo bất động, phần vì ngạc nhiên trước phản ứng mạnh mẽ của Cao Phong và phần vì nhận ra câu anh vừa nói sao nghe quen quen. Kiểu như lời thoại kinh điển "Khi nào ta chưa cho phép thì nàng không được chết" luôn xuất hiện trong mấy tiểu thuyết ngôn tình còn gì? Khó hiểu trong chốc lát thì cô sực nhớ ra mình phải đáp lời Cao Phong, nhưng chưa kịp nói là Lương Bằng đã bật cười.

- Cậu Phong hiểu lầm rồi ạ.
- Hiểu lầm? Chính mắt tôi thấy cô ấy định nắm tay anh rồi cùng nhau bỏ trốn...
- Bỏ trốn? - Dương Thảo thấy cụm từ thật kỳ quặc - Cao Phong, anh nghĩ cái gì thế? Mồ đất này hơi cao nên anh Bằng có ý đỡ em bước qua thôi.

Bấy giờ Cao Phong mới nhìn xuống, đúng là ở dưới có một mồ đất khá cao thật.

- Nhưng vừa nãy em còn nói "từ bỏ" rồi còn "không chịu nổi", chẳng phải là đang nói về việc rời xa anh sao?

Dương Thảo liền thở dài, đối diện Lương Bằng vẫn chưa hết buồn cười:

- À, chúng tôi đang bắt đom đóm. Cô Thảo bắt không được nên muốn ngừng lại.

Hắn đây là lần đầu tiên kể từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, Cao Phong mới biết thế nào là hai từ "nhục nhũ". Đường đường là một công tử cao ngạo thế mà làm cái hành động xấu hổ này! Vừa rồi còn tưởng Dương Thảo từ bỏ tình cảm dành cho mình và "đi theo" Lương Bằng nên anh vội vội vàng vàng mà chẳng kịp suy nghĩ.

- Hết hiểu lắm rồi, anh bỏ tay em ra được chưa?

Dương Thảo có ý nhắc nhưng Cao Phong không có ý định buông tay. Đã đến nước này thì không thể chần chừ thêm, ông bà xưa có câu "Đêm dài lắm mộng", càng day dưa thì càng có thêm nhiều chuyện hiểu lầm khiến lòng không yên!

- Anh có chuyện muốn nói rõ, đi theo anh...

Nắm chặt hơn, Cao Phong nhanh chóng kéo Dương Thảo đi cùng mình, chẳng bận tâm cô có đồng ý hay chẳng. Nhưng dù cô có từ chối, anh cũng sẽ ép buộc.

Là người vô can trong chuyện này và giờ còn bị bỏ rơi, Lương Bằng cười, thiết nghĩ cuối cùng thì tấm chân tình của Dương Thảo cũng đã được đền đáp. Toan cất bước thì vừa hay thế nào, anh bắt gặp Phương Di đang ngồi trầm tư bên bàn đá, liền đi đến gần. Hắn nghe tiếng bước chân hay sao mà Phương Di quay qua.

- Cô Di có chuyện gì mà ra đây ngồi một mình?

Trùng hợp thật, cứ đúng ngay lúc tâm trạng không vui là cô lại gặp Lương Bằng.

- Ở trong đó chán quá nên em ra ngoài hóng gió thôi.

Gió to đến mức dù đang mặc veston như Lương Bằng cũng thấy lạnh, trong khi Phương Di chỉ mặc có một chiếc váy tay lửng, ấy thế cô thản nhiên ngồi hóng gió như vậy. Anh biết là cô lại gặp chuyện gì không vui, ban nãy anh thấy cậu Đình nói cười với Mai Cẩm Tú. Khẽ khàng, Lương Bằng cởi áo khoác rồi khoác lên người cô.

Ngồi nãy giờ không hề thấy lạnh, thế mà khi chiếc áo veston vừa đắp lên thì Phương Di lại thấy ấm đến kỳ lạ. Đưa mắt nhìn Lương Bằng một lúc, cô tiếp tục im lặng. Sau sự cố đêm đó, bây giờ mỗi lần gặp nhau là cô thấy không còn tự nhiên như trước. Lại thêm cái lần ở tiệm cà phê càng làm cô chất chồng thêm suy nghĩ.

- Em muốn về nhà...

Và cuộc đối mặt trong thinh lặng này kết thúc khi Phương Di cất lên bốn từ đó.

Trong lúc này, Cao Phong và Dương Thảo đã dừng chân ở một góc vườn yên tĩnh hơn. Từ nãy đến giờ cứ thấy anh khác lạ, cô bèn bảo:

- Anh nắm tay em đến đâu rồi này, có chuyện gì mà anh khó nói thế?

Nhận ra mình có hơi vô ý, Cao Phong mới quay qua và nhìn xuống bàn tay đang nắm trong tay anh, vết sẹo mờ kia hiển hiện trong đáy mắt. Thật là, nắm thế nào lại đúng ngay cái tay mà Dương Thảo từng bị thương, hỏi sao lại không thối?

- Xin lỗi... em có đau lắm không?

Dương Thảo thấy lạ lùng trước cái cảnh Cao Phong vuốt nhẹ lòng bàn tay mình, giọng nói thì dịu dàng ân cần đến khó tả. Để ý thêm một điều, cách xưng hô anh dành cho cô cũng thay đổi rồi, trước là "tôi - cô" bây giờ lại là "anh - em", có kỳ lạ không? Dương Thảo sợ Cao Phong đứng ngoài trời lâu nên bị trúng gió, lại lầm tưởng mình là Mai Cẩm Tú mới khổ! Chợt, cô nghe anh nói tiếp:

- Vừa rồi cứ ngỡ em sẽ chọn Lương Bằng nên anh đã rất sợ hãi. Cũng giống như sáng nay, khi anh sợ mất em vậy...

- Này Cao Phong, rốt cuộc thì anh có chuyện gì vậy?

Trông dáng vẻ sốt ruột ấy, Cao Phong lấy hết can đảm để nói ba từ quan trọng:

- Anh yêu em

Phản ứng đầu tiên của Dương Thảo là chậm rãi rút tay lại, tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Anh vừa nói gì thế?

- Anh nói, anh yêu em

Dẫu nghe đến lần thứ hai rồi mà Dương Thảo vẫn còn mơ hồ lắm, quyết hỏi lại:

- Anh biết em là ai không? Là Dương Thảo không phải Mai Cẩm Tú.
- Anh biết.
- Vậy anh có đang tỉnh táo không?
- Rất sáng suốt.
- Không thể có chuyện này được, rõ ràng người anh thích là...

Dương Thảo chưa nói hết câu là ngay lập tức, Cao Phong liền ôm cô vào lòng. Đôi mắt chớp liên tục, cô tự hỏi đây là thật ư? Sao cứ thấy mông lung thế? Nhưng cái cảm giác ấm áp này vô cùng rõ ràng, khiến cô chẳng tài nào tin được chỉ là mơ.

- Dương Thảo, anh yêu em.

Cao Phong vẫn kiên nhẫn lặp lại câu nói đó bằng chất giọng thì thầm. Lần này Dương Thảo nghe rõ mồn một ngay bên tai rồi. Một người làm gì cũng nhanh chóng như anh mà phải nhẫn nại đến thế này thì không phải đùa giỡn. Bất giác, cả cơ thể cô nhẹ đi như mất hết trọng lượng. Đôi chân lúc nào cũng kiên cường đứng vững giờ đây lại trở nên mềm yếu. Có đúng là sau bao nỗ lực cố gắng đến tuyệt vọng, Dương Thảo cũng đã đổi lại được ba từ "Anh yêu em" từ chàng trai này?

Tự dưng không đứng vững nữa, Dương Thảo suýt khụy xuống may là có vòng tay mạnh mẽ của Cao Phong giữ lại. Anh không khỏi ngạc nhiên liền đỡ cô ngồi xuống bậc hoa gần đây, quan sát vẻ mặt vẫn còn ngỡ ngàng của cô.

- Em làm sao thế?
- Em bất ngờ quá... Có thật là anh yêu em không?
- Anh phải nói bao nhiêu lần nữa thì em mới tin?

Chưa khi nào Dương Thảo bắt gặp đôi mắt ấy trở nên quyết liệt đến vậy. Con xúc động kéo đến, để rồi trước khi nhận ra mình đang khóc thì dòng nước mắt đã chảy ra nhẹ nhàng. Lần đầu tiên thấy cô trở nên uỷ mị, Cao Phong lạ lùng quá đổi:

- Em khóc ư?
- Xin lỗi, vì em thấy hạnh phúc.
- Em lúc nào cũng kiên cường mạnh mẽ khi ở trước mặt anh, thậm chí bị thương cũng che giấu. Vậy sao bây giờ lại khóc thế này?
- Anh có biết trái tim con người luôn ghi nhớ sâu sắc hai thứ: tổn thương và những điều ấm áp...?

Đây là câu nói mà Dương Thảo đã từng đọc ở đâu đó. Cô thấy hoá ra nó rất đúng! Sự tổn thương khiến người ta trở nên kiên cường. Còn sự ấm áp khiến người ta trở nên yếu mềm. Trong cuộc đời, chúng ta luôn ghi nhớ người làm mình đau khổ nhất và người làm mình hạnh phúc nhất!

Vốn quen thấy một Dương Thảo mạnh mẽ, nay mới biết cô cũng có dáng vẻ yếu đuối thế này khiến Cao Phong không kìm lòng được mà cúi xuống hôn lên đôi mắt đang ướt ươn ướt đó. Giọt nước mắt đọng lại dưới cằm được hong khô bởi gió lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sau lưng ánh sáng sẽ luôn là bóng tối

Chiếc Chevrolet 1950s dừng lại ngay một góc đường, mở cửa xe bước xuống là Cao Đình và Mai Cẩm Tú. Tiệc tàn, anh nói sẽ lái xe đưa cô về tận nhà mới an tâm.

- Em cảm ơn cậu.
- Đừng khách sáo, đây là việc anh nên làm.

Gió bất chợt thổi mạnh, Cẩm Tú liền đưa tay lên vén tóc qua vành tai. Quả đúng là thiếu nữ thanh tao, hành động vén tóc trông cũng thật dịu dàng. Và đứng trước một dáng vẻ thủy mị, trước một đôi mắt long lanh thăm thẳm kia, khó trách người trải qua nhiều mất mát như Cao Đình không khỏi rung động. Chỉ một cử chỉ ân cần từ người con gái này cũng khiến anh như nhận được sự an ủi.

Cầm Tú tròn xoe mắt khi bàn tay Cao Đình đưa lên vuốt nhẹ gương mặt mình. Tiếp theo, cô thấy anh nhìn mình thật lâu, thật nồng ấm và sau đó không hề chán chừ anh hôn lên vàng trán cô. Bản thân cũng thích cậu chủ này từ lâu rồi nên Cầm Tú chẳng hề từ chối, chậm rãi ngả đầu vào lòng anh.

Trong lúc hai người chìm đắm trong tình yêu ngọt ngào thì phía bên kia đường, Phương Di và Lương Bằng đã trông thấy. Ánh mắt cô chủ họ Phương bắt động... Nếu cô không về ngay đúng thời khắc này và nếu cô đồng ý ngồi xe ô tô thay vì đi bộ về nhà thì hẳn đã không phải chứng kiến cảnh đau lòng đó. Lạ thay, cô chẳng hề tức giận, la hét hay chạy đến đẩy hai người nọ ra xa mà chỉ đứng yên nhìn.

Rồi chợt nhiên, Phương Di trông thấy một bàn tay to lớn che trước mắt mình tiếp theo thì đẩy nhẹ mình xoay qua. Trước mặt cô lúc này chỉ còn là Lương Bằng.

- Đừng nhìn nữa... Sao phải tự làm tổn thương mình đến thế?

Phương Di giương mắt nhìn anh, lắng nghe câu hỏi trầm kìa mà không đáp lời. Cô cũng không rõ tại sao mình cứ đứng yên đó, chẳng khóc mà cũng chẳng bỏ đi. Phải chăng người ta có thể đau lòng đến nỗi mất đi cảm xúc?

Sự im lặng từ Phương Di khiến Lương Bằng không thể nán ná ở đây lâu, liền nắm tay cô rồi cất bước. Cả hai tiếp tục đi qua những con đường vắng vẻ trong đêm tối tĩnh mịch, với những cơn gió lạnh thổi lùa. Đang bước thì Phương Di bỗng dừng lại, khiến cái nắm tay của Lương Bằng cũng bị kéo giật.

- Bằng, em muốn anh công em...

Quay qua nhìn đôi mắt trong veo ấy một chốc, Lương Bằng bỏ tay cô ra rồi khẽ cúi người quay lưng lại. Phương Di đã từng nghĩ, mình sẽ không thể ngồi trên lưng một chàng trai nào khác ngoài Cao Đình, nhưng ngay bây giờ cô chẳng chút do dự mà vòng tay qua cổ anh chàng họ Lương, chậm rãi ngồi lên lưng anh.

Lương Bằng công cô chủ nhỏ đi tiếp trên con đường rộng thênh dưới ánh sáng từ mù từ những ngọn đèn đường cỏ điển hắt xuống. Tựa đầu lên đôi vai cứng cáp, Phương Di nhắm mắt trong lặng im. Thế ra cảm giác này cũng không tệ, sao cứ nhất thiết phải là Cao Đình mới được? Cho dù bây giờ trái tim cô vẫn còn hình bóng anh nhưng không có nghĩa là sau này cô không thể quên anh. Từ đuôi mắt một dòng lệ chảy ra nhẹ nhàng, thấm vào vai áo người đang công.

Tổn thương và ảm áp, Phương Di đều cùng lúc cảm nhận rõ ràng.

Con đường phía trước vẫn dài ngút, đêm tối phủ lấy bóng dáng cô liêu của hai con người mà từ bây giờ, sẽ chấp nhận quên đi bóng hình mình từng vẫn vương...

Mọi chuyện sắp tới sẽ thế nào đây?

Đó là suy nghĩ của Dương Thảo khi cùng Cao Phong ngồi trên xe ô tô lúc chạy qua đại lộ Nguyễn Huệ. Kể từ hôm đính hôn đến giờ cũng đã hai tháng trôi qua, Dương Thảo dĩ nhiên đang hạnh phúc bên cạnh Cao Phong. Sự việc diễn ra tiếp theo vẫn khá yên ổn và êm đềm, đến nỗi khiến người ta... hoang mang! Lý nào "chuyện tình xuyên không" này sắp đến hồi kết?

Tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" của tác giả Mộng rất dài hơi, nhưng sự xuất hiện của Dương Thảo đã khiến diễn biến truyện thay đổi rất nhiều. Nên bây giờ, chính cô cũng chẳng biết được tình tiết sắp tới sẽ là gì? Cao Phong đã chấp nhận tình cảm của cô, sẽ không vì Mai Cầm Tú mà đau lòng càng không trở thành kẻ độc ác. Duy cái chết bị thương của anh ở cuối truyện vẫn canh cánh trong lòng cô...

Cuối cùng, cái vấn đề khiến Dương Thảo băn khoăn nhất chính là: Khi mọi chuyện đã đến thời khắc tốt đẹp viên mãn thì cô sẽ biến mất khỏi thế giới này ư?

- Em đang nghĩ gì sao?

Dương Thảo sực tỉnh khi nghe Cao Phong hỏi, liền quay qua lắc đầu bảo không có gì. Đoán cô đang nghĩ đến chuyện nào đấy không hay nên anh liền nắm tay cô.

- Đôi khi những điều tốt đẹp đến nhiều quá cũng khiến ta bất an.

- Anh có nhiều thứ tốt đẹp vậy à? - Dương Thảo điềm nhiên, hỏi đùa.

- Tất nhiên, công việc ở xưởng vải vẫn suôn sẻ, và em vẫn đang ở bên cạnh anh.

- May là không có anh Bằng ở đây, khéo lại bị anh ấy chọc ghẹo cho xem.

- Anh thì rất muốn để Lương Bằng thấy chúng ta thế này, sẽ ghen tị lắm đấy.

Dương Thảo siết chặt những ngón tay mình đang luồn vào tay anh. Khi Cao Phong đưa mắt nhìn ra bên ngoài thì Dương Thảo trở về với dáng vẻ trầm tư.

Vào lúc ấy, cô đã quên mất rằng: Đằng sau ánh sáng sẽ luôn là bóng tối! Không phải lúc nào hai trái tim luôn hướng về nhau thì sẽ có kết thúc mỹ mãn.

Và, số phận của nam phụ mãi vẫn không thoát khỏi nữ chính...

Bi kịch, bây giờ mới thật sự bắt đầu!

Sau khi trao đổi với khách xong, ông Lim rời khỏi xưởng may. Chiếc Citroen DS 21 chạy chậm chậm trên đường, đến một giao lộ thì ngừng lại chờ đèn xanh. Trong lúc quan sát quán xá nhộn nhịp ở hai bên đường thì đột nhiên cái nhìn của ông ngừng lại trước cửa một rạp chiếu phim. Cái cảnh Cao Đình đang nắm tay Mai Cẩm Tú với vẻ hạnh phúc đập ngay vào mắt ông. Lúc đầu còn ngạc nhiên tiếp theo thì ông mau chóng hiểu ra: Cả hai đang qua lại với nhau!

Đường đường là cậu Ba nhà họ Cao mà lại đi thương đứa con gái của một nhà bán giày ư? Thật quá quắt! Gương mặt ông Lim nửa tức giận nửa dăm chiêu. Tuy trong mắt ông, Mai Cẩm Tú là một nữ sinh viên thanh tao lễ nghĩa, thế nhưng ông chưa bao giờ nghĩ đến việc để cô trở thành con dâu nhà này. Cứ như Cao Phong đính hôn với Dương Thảo, người mà xét về gia thế được gọi là môn đăng hộ đối. Quan sát biểu hiện thân mật giữa con trai với Cẩm Tú, ông siết chặt tay.

Người thứ hai gặp phải vấn đề nan giải chính là Phương Di. Hiện bây giờ, cô đang ngồi trong Bảo sanh viện Từ Dũ ở đường Hồng Thập Tự.

Sau cái đêm được Lương Bằng công về nhà, Phương Di quyết định cùng anh gấp gờ qua lại xem như bắt đầu một mối quan hệ mới. Tuy vẫn chưa thể yêu thương sâu sắc nhưng tình cảm giữa họ cũng đang thay đổi. Từ việc luôn xem nhau như anh em, nay cả hai dần mang một cảm giác đặc biệt dành cho đối phương. Có thể là sự thoải mái, dễ chịu và có cả quan tâm...

Còn lý do Phương Di đến Bảo sanh viện là vì sự tình thế này: Mấy ngày nay cô tự nhiên nôn mửa, trong người cũng trở nên khó ở, không thích ăn bất kỳ món nào ngoài những món chua chua ngọt ngọt. Tâm trạng lại có phần thay đổi thất thường. Ban đầu còn ngỡ bản thân mắc bệnh gì nhưng rồi cô mau chóng nghĩ đến một việc: Mang bầu! Sự cố lần đó xảy ra cách đây hai tháng rồi, và tới nay cái chuyện tới tháng không hề có nữa. Liệu có phải...?

Lòng Phương Di rối bời, giả như cô đã mang bầu thì phải thế nào đây? Lương Bằng sẽ hỏi cưới cô ư? Còn cha mẹ cô làm sao chấp nhận cái chuyện con gái chưa có chồng mà lại có chửa? Dù rằng, cái bầu này là do sự cố ngoài ý muốn nhưng họ tất nhiên vẫn cảm thấy mất mặt. Thiên hạ cũng sẽ dòm vô cái bụng ngày một to của cô, đồn nhau: Cô chủ danh giá nhà họ Phương ăn nằm với trai để rồi có chửa!

Nghĩ vậy thôi là Phương Di sợ đến tái mặt. Bởi thế, cô đã giật mình khi nghe y tá gọi tên. Chậm rãi đứng dậy, cô thoáng nhìn xuống bụng mình, tim đập thình thịch! Đôi chân run rẩy đi vào phòng gặp bác sĩ...

"Chúc mừng, cô đã có thai hai tháng."

Nghĩ đến nụ cười của vị bác sĩ là Phương Di không khỏi ảm ức. Cứ nghĩ người ta mang bầu là tin mừng ư? Đối với cô chủ này, nó chẳng khác nào án tử! Phương Di quệt nước mắt, nhớ mẹ từng nói phụ nữ nhà ta thường hiếm muộn hoặc khó có con, ấy vậy mà sao chỉ ân ái với Lương Bằng một lần mà cô đã có bầu thế này?

Phương Di mang dáng vẻ thất thần về đến nhà. Nhắc thấy cô chủ mặt mũi bơ phờ, bà Lượm lo lắng hỏi han. Chẳng còn tâm trí đâu nữa, cô lắc đầu cho qua. Lúc nghe bà định nói gì thêm thì chợt, cô cảm giác buồn nôn. Đưa tay lên miệng ngăn một tiếng "ọe", cô tức tốc chạy vào phòng tắm.

Dĩ nhiên, bà Lượm không khỏi ngạc nhiên mà nhìn theo. Mấy ngày qua bà cứ thấy cô chủ lạ lẫm, sức khỏe đang bình thường bỗng nhiên yếu hẳn đi, lại còn hay nôn mửa, khó ăn. Người đàn bà lớn tuổi ấy dễ dàng nhận ra những biểu hiện này giống cái gì, nhưng thiết nghĩ có lý nào một cô gái chưa chồng lại có thể chửa?

Sáng sớm, Mai Cẩm Tú ngạc nhiên khi ông Lim xuất hiện trong tiệm giày của nhà mình. Cô tự hỏi, lý gì mà một ông chủ giàu có như vậy lại đến cái tiệm nhỏ bé nghèo nàn này? Linh tính mách bảo cô rằng, hiển nhiên ông không đến để mua giày mà là vì chuyện khác, nhưng đó là gì thì chưa biết được.

- Thưa, ông có muốn dùng trà không ạ? - Ông Cừu kính cẩn.

- Không cần đâu, tôi cũng không ở đây lâu. - Ông Lim phui nhẹ áo veston rồi đưa mắt qua Cẩm Tú - Tôi đối với cháu thế nào?

Khó hiểu trước câu hỏi kỳ kỳ ấy, tuy vậy Cẩm Tú vẫn lễ phép trả lời:

- Ông Cao đối với Cẩm Tú rất tốt ạ.

- Ừm, tôi biết cháu là con nhà gia giáo có lễ nghĩa, lại học cao và biết suy nghĩ, vậy thì chỉ ít cháu cũng phải hành xử cho đúng đắn chứ.

Nghe xong hai cha con Cẩm Tú liếc nhìn nhau, tiếp theo ông Cừu hỏi:

- Dạ thưa ông, con Tú nhà tôi đã làm gì khiến ông phật lòng ạ?

- Hãy hỏi con gái ông đi!

Thấy cha lại quay qua nhìn mình, Cẩm Tú khẽ lắc đầu sau đó hỏi tiếp ông Lim:

- Thưa, cháu không rõ mình đã làm gì sai ạ?

Ông Lim trông về mặt chờ đợi của hai người nọ, buông một lời lạnh lùng:

- Vậy để tôi nói rõ luôn: Cháu đừng có đến gần cậu Đình nữa!

Kính ngạc trong một thoáng, bấy giờ Cẩm Tú mới vỡ lẽ cái nguyên do ông Lim đến tận đây cũng như thái độ lẫn lời nói có phần nặng nề này giờ. Hoá ra, là ông đã biết mối quan hệ tình cảm giữa cô với Cao Đình. Và điều dễ hiểu rằng, người cao sang như ông không thể chấp nhận chuyện tình này.

- Thưa ông nghĩa là...

- Thế ông không biết con gái ông đang qua lại với con trai tôi ư?

Ông Cửu sùng sốt khi nghe xong câu hỏi dứt khoát nọ. Lần trước hết cậu Phong gì đấy khiến bà Cao hiểu lầm sai người đến tiệm giày đập phá, nay lại đến lượt cậu Đình nữa chứ, rồi ông Cao vì vậy mà đích thân đến tận đây. Ông không hiểu tại sao con gái mình lại cứ dính dáng đến mấy công tử nhà giàu đó.

- Tú à, là thật hả con?

Cẩm Tú không thể nói dối cha, liền nhìn qua ông Lim với dáng vẻ chân thành:

- Thưa ông, cháu đối với cậu Đình là thật lòng.

Tức giận, ông Lim đập mạnh tay xuống bàn khiến những chiếc tách đồ nhào.

- Tôi không chấp nhận con trai mình lấy một cô gái không có gia thế! Nghe đây, nếu cháu không tránh xa Cao Đình ra thì đừng trách tôi vô tình!

Nhận lấy thái độ ngăn cấm quyết liệt đó, Cẩm Tú đứng sững tại chỗ, mắt cay xè.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chủ nhân của cái thai này là ai?

Bà Lượm mang dáng vẻ lo lắng đi qua đi lại trước cửa phòng tắm, bên trong chốc chốc lại vọng ra tiếng nôn mửa. Ban nãy đang ngồi ăn cơm, không hiểu sao Phương Di lại buồn nôn và chạy vội đi, làm lật úp cả chén cơm ăn dở. Thấy chuyện này không ổn rồi, bà Lượm vội vàng vàng đi theo sau, nhưng chưa kịp đi vào cùng thì cô chủ đã đóng cửa lại. Bà ở ngoài này liên tục gọi: "Cô ơi cô!".

Đúng lúc, mẹ của Phương Di là bà Trúc vừa từ chỗ họ hàng về. Vào phòng ăn, bà ngạc nhiên khi không có ai, trên bàn đầy thức ăn cùng một chén cơm rơi vỡ dưới sàn nhà. Vừa hay lại nghe âm thanh gọi giục giã của bà Lượm, bà liền đi xuống xem sao. Nhắc trông thấy bà chủ, bà Lượm ngừng gọi rồi tiến đến cúi đầu chào.

- Đã xảy ra chuyện gì mà ồn ào thế? Sao giờ này mà cô chủ chưa ăn cơm?

- Bà ơi có chuyện không hay rồi... Mấy ngày nay tôi thấy cô Di cứ nôn mửa, lại khó ăn uống, chỉ thích những món chua chua, tôi nghi lắm bà ạ.

Thấy bà Trúc neho mắt khó hiểu, bà Lượm phân vân chốc lát rồi nói:

- Tôi nghi là cô Di mang bầu rồi.

Bà Trúc lập tức kêu lên: "Cái gì?" như thể không tin vào điều vừa nghe. Chuyện lạ lùng gì đây? Con gái bà còn chưa có chồng mà sao lại có chửa?

- Bà có điên không đấy?

- Không tin thì lát nữa cô Di ra, bà gắng hỏi cô xem sao! Chứ tôi thấy những biểu hiện ở cô giống y hệt đàn bà mang bầu vậy.

Còn đang bối rối chưa biết thế nào thì bà Trúc và bà Lượm nghe tiếng mở cửa, đúng lúc Phương Di từ bên trong đi ra. Trông cô phờ phạc, mặt mày, gương mặt mất hết thần sắc. Tức thì, bà Trúc liền chạy đến đỡ lấy con gái đang mệt lả.

- Di ơi Di! Con bị sao vậy? - Bà đưa tay vuốt nhẹ mặt con, lo lắng.

Phuong Di im lặng vì không biết phải trả lời mẹ thế nào về tình trạng này của mình. Đối diện, bà Luộm đánh liều hỏi thẳng cô chủ một câu:

- Cô nói thật đi, cô có bầu rồi đúng không ạ?

Hiển nhiên Phuong Di đã giật mình ra sao, theo phản xạ liền đưa mắt nhìn bà đi ở chăm chăm. Trước vẻ sừng sốt đến bất ngờ đó, bà Trúc lẫn bà Luộm dường như đã nhận được đáp án. Chẳng khác nào nghe tiếng bom nổ ngay trên đầu, bà Trúc nửa hoang mang nửa sốt sắng, siết chặt lấy tay con:

- Phuong Di! Có thật... là con đang mang bầu?

Bao nhiêu chịu đựng và cảm xúc bị dồn nén mấy ngày qua chợt nhiên vỡ oà, Phuong Di cố kìm nước mắt mà nức khề. Cô không muốn chối, càng không muốn che giấu nữa, nhưng lại chẳng đủ can đảm nhìn vào mắt mẹ mà trả lời. Trông thấy đáng về ấy, bà Trúc sững người sau đó liền đánh vào vai con, kêu lên:

- Trời ơi trời! Con ơi là con! Mày ăn nằm với ai để rồi có chửa vậy hả? Mày làm xấu mặt gia đình rồi! Ôi, tôi chết mất!

Thấy bà chủ đầm ngực kêu trời ghê quá, bà Luộm vội vã đỡ lấy bà đồng thời lên tiếng trấn an. Bên cạnh, Phuong Di mím môi để không khóc.

- Con Di... có bầu sao?

Cuộc la lối thảm thiết của bà Trúc lập tức ngưng lại bởi nghe rõ một chất giọng thảng thốt ngay phía sau. Từ từ quay lại, ba người không khỏi hốt hoảng vì ông Quân đứng sừng sững ngay trước mặt với vẻ đờ đùng cùng cái nhìn trân trôn. Tiếp theo, ông giận dữ lao đến Phuong Di đồng thời vung tay lên. Giật mình hiểu ra chồng định làm gì, bà Trúc mau chóng đứng vào giữa ngăn lại.

- Bình tĩnh ông ơi! Con Di đang mang bầu, đừng đánh!

- Bà tránh ra! Tôi phải dạy dỗ đứa con gái hư thân này!

Ông Quân tức giận đến không kiềm chế được. Bà Luộm cũng lật đật chạy đến phụ bà chủ ngăn ông lại. Còn Phuong Di thì sợ hãi đứng nép sát vào tường, dù cố kìm đến mấy thì nước mắt vẫn cứ rơi lã chã.

Trong khi nhà họ Phuong xáo trộn cả lên thì ở tiệm giày họ Mai, không khí lặng lẽ vô cùng. Sau khi lạnh lùng buông lời cảnh cáo xong, ông Lim rời khỏi, để lại cha con Cẩm Tú không biết nói gì. Tiếp theo, Cẩm Tú nghe tiếng thờ dài khi cha lẳng lặng vô phòng. Còn lại một mình, cô ngồi yên trong tiệm giày vắng khách.

Có tiếng cửa mở, Cẩm Tú ngược lên nhìn, là Cao Đình. Vì nhớ cô nên tranh thủ giờ nghỉ trưa, anh tạt qua đây thăm. Chưa kịp nở nụ cười thì anh ngạc nhiên bởi trông cảnh cô ngồi trên ghế với vẻ mặt thần thờ, đôi mắt đỏ hoe như vừa khóc xong.

- Cẩm Tú! Đã xảy ra chuyện gì ư?

Cao Đình nắm lấy bờ vai kia mà hỏi han. Cẩm Tú nhìn anh không nói, lại cứ nhớ đến gương mặt giận dữ của ông Lim, thế nhưng nếu bảo cô đừng gặp anh nữa thì bản thân làm sao chịu nổi. Nghĩ vậy là lại muốn khóc!

- Em không sao thưa cậu...

Toan gắng hỏi tiếp thì đúng lúc Cao Đình nghe giọng ông Cửu cất lên rõ ràng:

- Thưa cậu Đình, mong cậu đừng đến tìm Cẩm Tú nữa.

Cả hai thấy ông xuất hiện ngay cửa phòng, tiếp theo thì bước đến đứng ngay trước mặt cậu Ba. Vẫn chưa hiểu đầu đuôi sự tình, Cao Đình hỏi:

- Bác nói vậy là thế nào ạ?

Biết cha sẽ đề cập đến chuyện ông Lim nên Cẩm Tú liền giữ lấy tay ông, lắc đầu liên tục. Dĩ nhiên ông Cửu làm sao đồng ý, bản thân chỉ muốn bảo vệ con gái.

- Thưa cậu, ông Cao vừa đến đây và nói con Tú đừng qua lại với cậu nữa. Chúng tôi biết thân biết phận vì vậy chỉ mong được sống yên ổn, nếu cậu thật sự thương con Tú thì hãy nghĩ cho nó...

Bấy giờ Cao Đình đã hiểu rõ mọi chuyện. Thế ra là do cha biết anh với Cẩm Tú thương nhau nên đã ra tay ngăn cản. Bản thân anh vốn hiểu rõ chuyện tình của mình sẽ không dễ dàng được chấp nhận nên Cao Đình khề khàng nói:

- Cháu xin lỗi vì hành động của cha cháu. Nhưng cháu muốn nói với bác, cháu nhất định không từ bỏ Cẩm Tú!

Buồng một câu quả quyết, Cao Đình rời khỏi tiệm giày. Dõi theo bóng dáng chàng trai rồi ông Cửu quay qua nhìn con gái, thấy đôi mắt đỏ ánh lên tia hi vọng.

Không rõ ông Quản đã đi qua đi lại trong đại sảnh bao nhiêu lần, và thậm chí là rít thuốc bao nhiêu cái. Nhưng thời may là ông đã bình tĩnh lại trước khi định "đánh chết" con gái. Quan sát đáng vẻ bứt rứt của ông thì có bà Trúc, Phương Di và cả bà Lụa. Ba người cứ nhìn ông rồi thỉnh thoảng lại nhìn nhau.

Sau cùng cũng phải hỏi rõ sự tình, ông Quản dừng hành động đi tới đi lui lại:

- Chuyện đã đến nông nỗi này, có trách có mắng cũng vô ích. Di, nói cho cha mẹ biết cha của đứa bé trong bụng con là ai?

Phương Di, từ nãy đến giờ vẫn đứng yên vì không dám ngồi, liền đảo mắt khó xử. Cô hiểu rõ tính cha mình, một người luôn xem trọng tiền tài vật chất nên việc môn đăng hộ đối là tuyệt nhiên phải có. Trong khi Lương Bằng thì...

- Con phải nói rõ người đó là ai để cha mẹ còn tính đến chuyện cưới gả.

Thêm giọng bà Trúc thúc giục càng khiến Phương Di bối rối gấp bội. Nhưng ông Quản nào đâu chấp nhận đáng vẻ im lặng ấy, nên tiếp tục hỏi:

- Là cậu Đình à?

Tức thì Phương Di ngược lên, lắc đầu liên tục. Nếu là anh thì cô có phải khổ sở thế này không? Đối diện, ông Quản có chút thất vọng bởi vẫn luôn hi vọng có thể làm thông gia với nhà họ Cao. Còn Cao Phong đã được chỉ định đính hôn, chẳng thể nào gây ra chuyện này được. Rốt cuộc thì là ai chứ?

- Hay là... cậu Toàn?

"Cậu Toàn" ở đây tức là Lê Nghĩa Toàn, cậu Tư của một xưởng cà phê. Anh ta từng là bạn học của Phương Di, cũng có tình ý với cô lâu rồi. Nếu không phải cậu Đình thì cậu Toàn cũng được thôi. Nhưng sự chờ đợi trên mặt ông Quản biến mất khi lần nữa, Phương Di lắc đầu. Dường như mất kiên nhẫn, ông sáng giọng:

- Di! Con định im lặng đến bao giờ hả?

Sợ chồng lại mất kiểm chế, bà Trúc liền đứng dậy nói vài lời can ngăn sau đó thì quay qua con gái mà thuyết phục. Trông cảnh cô chủ vẫn bướng bỉnh không nói còn ông chủ thì giận lắm rồi là bà Lụa cũng cố gắng nhớ lại vài chuyện.

- A... có khi nào chính là cậu ta không cô?

Câu thốt lên của bà Lụa như một cánh cửa giải thoát cho những hoang mang trong lòng, tức thì bà Trúc sốt sáng hỏi:

- Sao? Bà biết được chuyện gì ư? "Cậu ta" là ai?

Phương Di bắt đầu lo lắng, tự hỏi bà Lụa biết về Lương Bằng và cái đêm đó ư? Lần ấy cô say quá có còn biết trời đất gì nữa, liệu chẳng lúc anh đưa cô về nhà thì gặp ngay bà Lụa sao? Cô liền nhìn bà, bà cũng nhìn cô như thể nhận ra nỗi lo âu trong ánh mắt kia. Tiếp theo, tất cả giật mình khi ông Quản hét lên:

- Nói mau! Cái thằng đã ăn nằm với con gái tôi là ai?

- Dạ... thưa ông, cái ngày ông bà và Mỹ Tho ăn đám cưới thì tối đó cô Di uống rượu say và được một anh chàng đưa về tận đây. Cậu ta nói là người ở nhà họ Cao rồi còn dìu cô về phòng... Tôi có nói để tôi chăm cho cô thì cậu ta bảo tôi cứ đi nghỉ. Tôi sợ phật lòng khách và cũng vì có ông Vệ gác cổng canh chừng nên đã nghe theo.

- Bà có nhớ mặt hay tên của cậu ta không?

- Cậu ta hãy còn trẻ, tướng tá cao lớn, tên là... Bằng thì phải.

- Cái gì? Lương Bằng?

- Đúng rồi thưa ông, là cái tên Lương Bằng!

Bà Lụa vừa khẳng định dứt khoát thì Phương Di nhắm mắt cắn môi, vậy là xong! Cô thầm trách Lương Bằng thật thà, khi không nói tên cho một bà đi ở làm gì.

Về phần ông Quản, vẻ như còn chưa tin vào điều vừa nghe nên trong một thoáng liền đứng bất động. Bên cạnh, bà Trúc tỏ rõ sự bối rối:

- Lương Bằng không phải là tài xế nhà họ Cao ư? Thế ra cậu ta lợi dụng con Di...

- Không phải ạ, anh Bằng không có ý! Tối hôm đó hai chúng con đều say!

Câu nói vót vát của Phương Di càng khiến ông Quân giận tái mặt tái mày.

- Hừ, chỉ là một tên tài xế mà dám... Tôi phải qua nhà họ Cao làm cho ra lẽ!

Dứt lời, ông Quân tức tốc rời khỏi nhà. Sợ cha sẽ làm gì Lương Bằng nên Phương Di hốt hoảng toan chạy theo thì bị bà Trúc giữ lại không cho đi.

Đang kiểm tra chiếc Chevrolet 1950s thì Lương Bằng thấy cổng nhà họ Cao mở, một chiếc ô tô Simca 5 sang trọng màu xanh đen chạy vào. Vừa lúc cửa xe bật mở, ông Quân hăm hăm bước xuống. Nhận ra ông chủ thời thượng ấy, anh nhanh chóng bước đến, chưa kịp cúi chào thì lập tức bị ông tóm lấy cổ áo rồi găm ghè:

- Cậu...! Lương Bằng! Cậu nghĩ mình là ai mà dám đụng đến Phương Di?

- Thưa ông, có chuyện gì vậy?

Trông dáng vẻ khó hiểu của anh chàng họ Lương, ông Quân càng thêm giận:

- Chuyện gì ư? Cậu phải biết rõ hơn tôi chứ! Sao cậu dám ăn nằm với con gái tôi?

Thắc mắc vì tự dưng ông chủ này làm dữ như thế, nay nghe ông nói về sự cố giữa mình với Phương Di đêm đó thì Lương Bằng khựng lại. Anh không nghĩ ông lại phát hiện ra cái bí mật kia sớm như vậy. Lương Bằng chưa kịp suy nghĩ thêm thì ông Quân đã giật cổ áo anh, gắt lên âm ỉ:

- Sao nào? Cậu làm con Di ra nông nổi như vậy thì phải làm cái gì đi chứ!

Đã đến nước này thì Lương Bằng cũng không che giấu nữa mà nói rõ ràng:

- Thưa ông, chuyện của Phương Di là lỗi ở tôi. Tôi sẽ cưới cô ấy...

- Cưới? Cậu nghĩ mình là ai? - Ông Quân trừng mắt - Lại còn dám gọi thẳng tên con gái tôi nữa hả? Thật là, tôi phải đánh chết cậu mới hả dạ!

Thấy ông Quân vung tay lên, đối diện Lương Bằng không tránh mà chấp nhận cú đánh giận dữ đó. Thời may, giọng nói của Cao Phong thỉnh linh cất lên:

- Ông Phương, xảy ra chuyện gì thế?

Nghe bên ngoài có âm thanh ồn ào nên Cao Phong liền đi ra xem thử, theo sau còn có Dương Thảo. Khi trông cảnh ông Quân một tay nắm cổ áo Lương Bằng, một tay thì giơ lên cao như sắp giáng cú đánh dữ dội lên người anh thì họ mau chóng chạy đến ngăn lại. Tách hai người nọ ra xa, Cao Phong ngạc nhiên:

- Ông Phương! Anh Bằng! Đã xảy ra chuyện gì thế?

Lương Bằng vẫn giữ nguyên tư thế, cúi đầu im lặng. Còn ông Quân, nghĩ bản thân cần phải bình tĩnh nên chậm rãi chỉnh sửa vạt áo veston, hậm hực:

- Cậu Phong hãy hỏi lại tên tài xế của cậu đi!

Khó hiểu, Cao Phong quay qua Lương Bằng, hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nghĩ là có gì đấy nhầm lẫn, Dương Thảo cũng lên tiếng khuyên:

- Bằng, anh nói chúng tôi nghe xem nào, lỡ như xảy ra hiểu lầm...

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tại sao phải lựa chọn một tình yêu bị ngăn cấm...?

Đột ngột, ông Quân cắt ngang lời Dương Thảo bằng thái độ tức tối:

- Hiểu lầm? Chính cậu ta đã ăn nằm với Phương Di rồi làm nó mang bầu kia kìa!

Nghe xong câu chấn động ấy, Dương Thảo lẫn Cao Phong không khỏi kinh ngạc. Cái gì vậy? Họ không nghe nhầm chứ?

Lương Bằng và Phương Di đã...?

Còn Lương Bằng, bản thân vừa nghe rõ mồn một hai từ "mang bầu" thì không giữ yên lặng nữa mà tức thì ngược mặt lên, biểu hiện ngạc nhiên thấy rõ:

- Ông vừa bảo... Phương Di mang bầu sao?

- Cái chuyện này có gì vui mà tôi phải bịa đặt! Phải, con Di đang mang trong người đứa con của cậu đó! Đẹp mặt chưa, trời ơi là trời, tôi phát điên mất!

Bỏ mặc dáng vẻ than trời trách đất khổ sở của ông Quân, Lương Bằng lần thứ hai tiếp tục đứng sững bởi bất ngờ. Phương Di có con với anh rồi ư? Tại sao anh không nghe cô nói gì cả? Đúng lúc, anh bị Cao Phong đẩy nhẹ vai xoay qua đối diện với nhau, trông cậu chủ hết sức nghiêm túc:

- Chuyện giữa anh và Di, đầu đuôi sự tình là thế nào?

Đĩ nhiên Dương Thảo thấy sốc, tự hỏi ở đâu có cái tình tiết kinh thiên động địa này vậy trời? Trong tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở", Phương Di lẫn Lương Bằng thỉnh thoảng chỉ chạm mặt nhau, nào đâu ra có sự yêu đương rồi còn mang bầu?

- Thưa cậu, chuyện này kể ra cũng dài dòng...

Lương Bằng nói một câu không khỏi làm ông Quân thêm điên tiết, hét to:

- Còn ở đây mà dài với dòng nữa sao? Cậu định giải quyết việc này thế nào?

- Ông Phương, xin cho phép tôi được cưới Phương Di! - Lương Bằng quả quyết.

- Cưới cái gì mà cưới! Người như cậu mà đòi lấy con gái tôi? Tôi sẽ cho cảnh sát gông cùm cậu bỏ tù! Ông Cao đâu, tôi phải gặp ông ấy!

Ông Quân vừa quát ầm ĩ lên thì chẳng rõ là hên hay xui, chiếc Citroen DS 21 chở ông Lim từ ngoài chạy vào trong sân nhà. Xuống xe, ông Lim nhận ra ông Quân đến đây tự lúc nào liền vui vẻ tiến đến chào hỏi, nhưng lập tức nghe một câu:

- Ông Cao về đúng lúc lắm! Tôi muốn ông xử lý rõ ràng chuyện này!

- Có gì mà ông Phương tức giận thế?

Vừa nhìn về mặt khó hiểu của ông Lim, ông Quân vừa chỉ vào Lương Bằng:

- Đây, thằng tài xế giỏi giang nhà ông dám ăn nằm với Phương Di nhà tôi, để rồi bây giờ nó chưa chồng mà có chửa! Ông định làm thế nào?

Không khác gì Dương Thảo và Cao Phong, ông Lim cũng chấn động khi nghe câu đó. Với ông, cái việc này còn gây sừng sốt hơn cả mối quan hệ yêu đương giữa Cao Đình với Mai Cẩm Tú. Lập tức ông xoay sang anh chàng họ Lương, hỏi ngay:

- Bằng! Thế này là thế nào?

Tiếp tục nhìn ông chủ bằng ánh mắt trầm tĩnh, Lương Bằng lại thật thà trả lời:

- Thưa ông, chuyện này kể ra cũng dài d...

- Đủ rồi! Cậu thôi ngay cái câu gàn dở đó cho tôi!

Bị ông Quân quát tháo ghê quá, Lương Bằng cũng đành thôi. Vẫn chưa hạ được con giận đang sôi sục, ông Quân toan nói tiếp thì may thật may, tên người làm ở nhà họ Phương tức tốc chạy vô sân, đến chỗ ông mà thưa:

- Ông ơi, bà nói ông về nhà mau ạ! Cô Di vừa ngất!

Tức thì ông Quân sốt sáng, bên cạnh Lương Bằng cũng không ngoại lệ:

- Phương Di thế nào rồi! Cô ấy không sao chứ?

Anh ngưng lại khi ông Quân chẳng hề nề nang mà chỉ thẳng tay vào mặt, bảo:

- Khi nào chưa có sự cho phép của tôi thì cấm cậu đến gần con Di! Ông Cao, tôi phải về xem con gái thế nào, mong ông hãy giải quyết chuyện này đàng hoàng!

Dõi theo ông Quân hậm hực bước đến chiếc Simca 5, ông Lim nhìn qua Lương Bằng với biểu hiện chẳng mấy hài lòng. Định yêu cầu anh vào trong nhà hỏi chuyện thì lại đúng lúc, Cao Đình xuất hiện. Vẫn chưa biết chuyện chấn động gì vừa xảy ra nên anh bước đến chỗ cha, thưa rành rọt:

- Cha, con có chuyện muốn nói về Cẩm Tú...

Được lắm! Hết Cao Đình rồi đến Lương Bằng, ông Lim nghĩ cũng tiện thể thật!

- Cả hai anh, vào trong nhà nói chuyện rõ ràng với tôi!

Ông Lim ngồi mạnh xuống ghế sa lông, phải bình tĩnh lắm mới cất giọng hỏi, đầu tiên là về cái chuyện kinh thiên động địa kia:

- Bàng! Từ trước tới nay, tôi lúc nào cũng tin tưởng cậu và cậu cũng không bao giờ làm tôi thất vọng! Tại sao lại đến có sự là cậu làm cho Phương Di mang bầu?

Mặc dù đang suy tư chuyện của bản thân thế nhưng Cao Đình cũng phải kinh ngạc khi nghe điều ấy. Khó trách, thử hỏi cái chuyện này làm sao không bất ngờ cho được! Hết nhìn cha rồi anh nhìn qua Lương Bằng, cau mày:

- Anh Bằng và Phương Di... xảy ra chuyện gì vậy?

Thiết nghĩ, hẳn bây giờ ai nấy đều đang thắc mắc về cái sự tình "ngang trái" đó nên Lương Bằng không giữ im lặng nữa mà bắt đầu kể rõ mọi chuyện.

Nghe xong, Dương Thảo kêu thảm trong bụng. Thế có ngờ đâu, cái đêm cô sốt sắng chạy ra sân bay là ở đây, Lương Bằng với Phương Di lại gặp phải sự cố "khó đỡ" này. Bây giờ thì sao, gần như những diễn biến tiếp theo của "Yêu em tựa hơi thở" sẽ bắt đầu đi theo chiều hướng hoàn toàn khác nguyên tác. Phải làm sao đây?

- Vậy hôm tôi thấy cậu về nhà vào sáng sớm với quần áo lượm lượm chính là...

Nhận được cái gật đầu của Lương Bằng, ông Lim thở mạnh một tiếng, bảo:

- Giờ thì thế nào? Cậu và Phương Di, phải giải quyết làm sao?

Không lưỡng lự, Lương Bằng chợt nhiên quỳ xuống rồi nói khẩn thiết:

- Thưa, ông cho tôi được phép cưới cô Di.

- Cậu nghĩ gì mà nói vậy? Cậu cũng thấy ông Phương giận dữ ra sao rồi đấy!

- Tôi biết mình không giàu có gì nhưng tôi không thể để cô Di chịu thêm thiệt thòi nữa. Cô ấy mang bầu rồi, đó là con của tôi...

Trông vẻ mặt nửa khẩn khoản nửa kiên quyết đó, ông Lim liền đưa tay lên day day thái dương. Đối diện, Cao Phong và Dương Thảo nhìn nhau e ngại. Còn Cao Đình đã biết rõ có sự thì im lặng nhìn Lương Bằng. Nói ra thì chuyện của hai người cũng có đôi phần giống nhau, suy cho cùng cũng là vì sự phân chia giai cấp.

- Đã đến nước này, cha hãy để anh Bằng cưới Phương Di.

Ông Lim hạ tay xuống đồng thời đưa mắt về phía con trai út, điềm nhiên:

- Một tài xế mà muốn hỏi cưới một cô chủ danh giá ư?

- Tại sao lúc nào cũng phải đặt tình yêu và địa vị lên cùng một bàn cân? Đó là lý do, cha đến nhà Cẩm Tú và nói cô ấy rời xa con?

Có thể Cao Phong ngạc nhiên nhưng Dương Thảo thì không. Quá rõ ràng còn gì, trong tiểu thuyết dĩ nhiên có tình tiết ông Lim ngăn cấm chuyện tình của Cao Đình.

- Thế lý do gì con cứ phải chọn một tình yêu bị ngăn cấm mà không để Mai Cẩm Tú sống bên cạnh người đàn ông phù hợp về tư tưởng, hoàn cảnh lẫn xuất thân?

Lời lẽ đầy triết lý của ông Lim vừa dứt cũng là lúc Cao Đình thoáng bất động.

Dù chẳng rõ hành động ngăn cấm kia là đúng hay sai thế nhưng Dương Thảo phải thừa nhận rằng, ông nói chí lý! Trong tiểu thuyết, nam nữ chính đều quá cách biệt về giai cấp nhưng vẫn dễ dàng gặp gỡ. Như cô nghèo rớt mòng tơi, cả đời chắc cũng không bao giờ gặp được một công tử giàu có. Rồi họ yêu nhau và hạnh phúc, tự hỏi liệu sẽ có một cái kết viên mãn? Tư tưởng giàu và nghèo quá đối lập, trong khi sống cùng nhau điều quan trọng phải là thấu hiểu. Có lẽ bây giờ Dương Thảo cũng phần nào hiểu được lý do Hạt Tiêu lại để cô trở thành con gái ông chủ thương cảng. Nếu chỉ là một cô gái bình thường liệu cô có cơ may gặp gỡ Cao Phong?

Người tiếp theo hiểu rõ nhất chuyện này là Lương Bằng. Mẹ anh, một minh chứng thuyết phục về mối tình phân chia giai cấp. Cuối cùng bà đạt được gì? Chỉ có chờ đợi vô vọng và một cái chết không thanh thản. Cũng như chính anh từng nghĩ rằng, mình sẽ không yêu cô gái nhà giàu. Thế mà số phận trớ trêu, lại để anh và Phương Di bước vào cuộc đời của đối phương bằng một cách không lường trước.

- Dù là thế đi nữa... - Cao Đình nói thật trầm - Con cũng sẽ không từ bỏ Cẩm Tú.

- Con vẫn không chịu hiểu những gì cha nói?

- Vậy thì tại sao cha lại yêu mẹ? Hai người cũng khác nhau về địa vị còn gì...

- Thế con thấy kết cục của cha và mẹ có hạnh phúc không?

Dương Thảo ngẫm cảm phục sự thâm thúy của ông Lim, bởi lần nữa ông đã chứng minh mình là người từng trải như thế nào khi hỏi một câu như vậy. Và Cao Đình, cũng một lần nữa không biết phải đáp lời ra sao. Thậm chí ngay cả Lương Bằng cũng cảm giác như lời nói đó vừa dội thẳng vào trái tim mình.

Thấy cuộc đối thoại ngày càng xấu đi, Cao Phong bấy giờ mới cất tiếng:

- Đình, cậu đừng nói gì thêm nữa, cứ chống đối cha như vậy không phải cách tốt nhất! Cha, con nghĩ chuyện đến đây nên tạm ngừng. Vừa từ xương về, cha cũng mệt rồi để con đưa cha lên phòng nghỉ.

Bản thân cũng không muốn mối quan hệ cha con trở nên bất hoà nên ông Lim đành đồng ý lời đề nghị của con trai lớn. Tiếp theo, Cao Phong liền dìu ông đi lên lầu. Còn Cao Đình thì lẳng lặng quay lưng trở về phòng. Về phía Lương Bằng, anh chậm rãi đứng dậy sau đó thì quay qua nhìn Dương Thảo vẫn còn đứng đó.

- Cô Thảo, tôi biết cô trách tôi vì sao chuyện quan trọng như thế lại không nói gì cả. Tất cả là lỗi ở tôi nhưng xin cô giúp tôi một chuyện...

- Anh cứ nói đi.

- Cô có thể nghĩ cách nào đó để tôi được gặp Phương Di?

Bây giờ nghĩ lại, Dương Thảo thấy mình có hơi vội vã khi nhận lời giúp Lương Bằng. Bởi dù sao cô cũng chưa hiểu rõ hết cái chuyện này, cũng như không chắc được ông Quân có dễ thuyết phục không. Nhưng trông vẻ mặt buồn bã của Lương Bằng thì cô lại chẳng nỡ từ chối. Thành ra hôm nay cô đang trên đường đến nhà họ Phương để hoàn thành nhiệm vụ "chìm xanh" giúp hai người đó.

Cánh cổng sắt mở, chiếc Citroen Traction Avant 1949 chạy vào trong. Dương Thảo hít sâu một hơi rồi bước xuống xe. May thay, người cô gặp không phải ông Quân mà là bà Trúc. Trông sắc mặt bà có vẻ mệt mỏi, chắc là mất ngủ cả đêm.

- Hiếm khi thấy cô Thảo ghé nhà chơi, quý hoá quá.

- Dạ bác đừng nói thế, cháu tiện đường tạt qua thăm hỏi em Di.

Dương Thảo cùng bà Trúc bước vào nhà. Bà Lụa mang trà lên cho khách, rồi nghe bà chủ bảo lên lầu gọi cô Di xuống. Quan sát bà Trúc uống một ngụm trà xong, Dương Thảo kín đáo nhìn quanh nhà rồi hỏi ông Quân có ở nhà không?

- Ông nhà tôi cứ sáng sáng là đến văn phòng làm việc rồi.

Dương Thảo thấy thật may mắn, không có ông Quân ở đây thì cơ hội của mình càng cao. Cô cũng uống chút trà cho có lệ, tiếp theo mới nói:

- Cháu đã biết chuyện của Phương Di và anh Bằng, thật đúng là bất ngờ.

Nghe nhắc đến cái chuyện bất hạnh ấy là bà Trúc lại trở nên khổ sở, bảo:

- Cả ngày qua, nhà tôi cứ lộn xộn cả lên. Chẳng hiểu ra làm sao mà lại đến nông nỗi này. Nếu biết vậy thì hôm đó, tôi đưa con Di về Mỹ Tho cùng rồi.

- Bác à, có chuyện gì thì cũng từ từ giải quyết không gấp gáp được.

Thấy bà Trúc gạt đầu ra điều tán thành, Dương Thảo nhân cơ hội nói luôn:

- Cháu xin phép bác đưa Phương Di đi dạo cho khuây khoả, cũng muốn tâm sự khuyên nhủ thêm với em ấy, được không ạ?

Bà Trúc không suy nghĩ nhiều như chồng, nay lại thấy Dương Thảo có lòng quan tâm nên dĩ nhiên bà đồng ý thôi. Đúng lúc, Phương Di đi xuống. Bình thường trông cô tươi tắn xinh xắn bao nhiêu thì bây giờ lại buồn rầu, ủ rũ lẫn mệt mỏi bấy nhiêu. Hẳn đêm qua cô cũng không ngủ được. Nhắc thấy Dương Thảo, cô liền bước đến. Lúc đầu chẳng ư gì, nhưng kể từ sau cái ngày lắng nghe Dương Thảo tâm sự thì cô bắt đầu mang chút thiện cảm.

- Chị đến gặp tôi có gì không? - Giọng Phương Di cũng trầm hẳn so với mọi khi.

- Chị muốn đưa em đi chơi cho khuây khoả, mẹ em cho phép rồi.

Phương Di nhận được cái gật đầu từ mẹ, lòng có chút lưỡng lự vì còn mệt. Nhưng nghĩ lại, lần trước nhờ nói chuyện với Dương Thảo mà cô hiểu ra vài điều.

Tiếp theo, Dương Thảo mỉm cười khi cô chủ nhỏ này đồng ý.

Hai cô gái chào bà Trúc rồi bước lên xe ô tô. Chiếc xe chạy đi được một đoạn thì Phương Di nhìn về mặt điềm nhiên của Dương Thảo, nghĩ gì đấy liền hỏi:

- Chắc chị không phải chỉ muốn đi chơi với tôi thôi nhì?

- Xem ra, em cũng thông minh đấy. - Dương Thảo quay qua - Chuyện xảy ra giữa em và anh Bằng khiến chị rất bất ngờ. Nhưng trên vai trò là bạn bè, chị cũng không thể bỏ mặc hai người. Hôm nay chị đưa em đi là vì lời nhờ vả của một người.

- Ai? Là... Lương Bằng phải không?

- Phải, anh ấy rất muốn gặp em.

Hoá ra, Dương Thảo vừa nói đưa Phương Di đi chơi mà kỳ thật là muốn đưa cô đến chỗ Lương Bằng. Bất giác, cô liền đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đang xoả tự nhiên đồng thời nhìn xuống chiếc váy suông đơn giản mình đang mặc. Nếu biết sẽ đi gặp anh thì cô đã trang điểm một chút rồi, bây giờ trông bản thân xuề xòa quá.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cuộc chạm mặt giữa cô chủ và trung uý

Điểm hẹn là một tiệm cà phê sang trọng và nằm trong góc hơi khuất. Cả hai cùng đi vào, ra đến sân vườn phía sau tiệm thì Dương Thảo dừng lại nói mình sẽ chờ ở đây còn Phương Di cứ đi tiếp ra đó sẽ gặp Lương Bằng. Dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn kia, Dương Thảo thầm mong sẽ không ai nhìn thấy họ.

Đang đi tới đi lui với dáng vẻ lo lắng thì Lương Bằng chợt thấy Phương Di xuất hiện. Nhanh chóng đến vội vã, anh chạy đến bên cô, ân cần hỏi han:

- Em có sao không? Hôm qua anh nghe nói em bị ngã.

- Em không sao... Còn anh? Hẳn cha em đã nói những lời không hay với anh rồi.

- Đừng lo lắng về chuyện đó, anh hiểu phản ứng của ông Phương.

Lương Bằng đỡ Phương Di ngồi xuống ghế, sau đó thì quan sát cô từ trên xuống dưới, từ trái qua phải hết như không muốn bỏ sót bất kỳ chỗ nào. Trông vậy, Phương Di khẽ vuốt vuốt mái tóc rồi đảo mắt, nói khẽ:

- Đừng nhìn em như thế...

- Anh muốn chắc chắn là em vẫn khỏe.

- Vì không biết sẽ gặp anh nên em chẳng trang điểm chải tóc gì hết.

Lương Bằng cười phì, thật đúng là cô chủ nhà họ Phương, lúc này mà vẫn còn để ý đến những điều như vậy. Anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc trên bờ vai cô.

- Em lúc nào cũng đáng yêu, nên không sao cả.

Nói lời ngon ngọt mà vẻ mặt Lương Bằng vẫn nghiêm túc khiến Phương Di buồn cười, tuy nhiên lòng lại thấy vui vui. Đúng là một anh chàng thật thà! Cùng lúc, cô bắt gặp đôi tay anh nhẹ nhàng đặt lên bụng mình.

- Em biết tin này từ lúc nào? Tại sao không nói với anh?

- Cũng mới năm ngày trước thôi, lúc đó lòng em rối bời và sợ hãi lắm.

Lương Bằng trông thấy khuôn mặt ố trước mắt mình đang khẽ cúi, nỗi buồn len qua hàng mi nặng trĩu. Mí mắt dưới hơi sưng, anh đoán chắc cô đã khóc nhiều lắm. Trong lòng dâng lên nỗi xót xa không sao kìm được để rồi anh tự trách bản thân.

- Di, em hãy yên tâm, anh nhất định thuyết phục ông Phương được cưới em.

Dứt lời, Lương Bằng nhẹ nhàng ôm Phương Di, để mái đầu cô tựa lên ngực mình. Hành động đó từ anh khiến Phương Di có đôi chút bất ngờ. Tuy tình cảm giữa hai người đã gần gũi hơn xưa, và hai tháng qua họ cũng xem nhau như người thương, thế nhưng chưa khi nào Lương Bằng bày tỏ thái độ thân mật với cô. Dường như anh vẫn còn e ngại... Thế mà bây giờ, anh lại chủ động ôm chặt cô trong vòng tay, miệng thì thầm khe khẽ. Việc đó khiến Phương Di không khỏi ngạc nhiên, dù vậy trong lòng dâng lên một niềm hạnh phúc mơ hồ.

Áp mặt vào khuôn ngực rắn rỏi ấy, Phương Di khẽ gật đầu, nghĩ rằng chàng trai này sẽ không bao giờ từ bỏ mình...

Khi đó ở bên ngoài, Dương Thảo đang ngồi với những suy nghĩ mông lung thì đúng lúc một chàng trai bước vào tiệm cà phê buổi sáng còn vắng khách.

Hình dáng cao lớn cùng nước da ngăm ấy cuốn lấy tia nhìn của cô, bản thân khi đó vẫn chưa biết đây là trung úy Phó Văn Chính.

Văn Chính chẳng mấy để ý đến cô chủ họ Dương, định bước ra sau vườn. Tức thì, Dương Thảo sợ cuộc nói chuyện bí mật giữa Lương Bằng và Phương Di bị trông thấy liền mau chóng đứng dậy bước ra phía trước có ý chặn lại.

Khó hiểu vì một cô gái lạ mặt đứng chắn ngay lối đi, Văn Chính không khỏi ngạc nhiên. Nhận được cái nhìn khó hiểu từ đối phương, Dương Thảo lên tiếng:

- Xin lỗi, tôi đã nói chủ tiệm là bao trọn sân vườn ở phía sau này, anh hãy vui lòng tìm vị trí khác.

Bấy giờ mới hiểu ra lý do, Văn Chính tự thấy buồn cười. Một cô gái bỏ tiền bao trọn sân vườn của một tiệm cà phê khang trang thế này ư? Vừa nở nụ cười thú vị, Văn Chính vừa quan sát Dương Thảo từ trên xuống dưới. Cách ăn mặc sang trọng và thời thượng chứng tỏ đây là con gái nhà quyền quý. Điều hấn chú ý chính là gương mặt điềm nhiên lại có sự kiên quyết, mạnh mẽ. Con gái thời này hiếm khi mang được dáng vẻ đó. Cảm giác tò mò trời đây, hấn muốn biết cô là ai?

- Cô có biết hành động này không được lịch sự? Còn chưa biết là ai mà cô đã ngang nhiên chặn đường? Giả như tôi là sĩ quan và đang thi hành công vụ thì sao?

Văn Chính thấy Dương Thảo vẫn nhìn mình bằng ánh mắt bình thản không đổi:

- Theo tôi được biết, sĩ quan phải mặc quân phục và sẽ có quân lính đi cùng.

- Tôi đến đây để giải quyết việc riêng nên không có cấp dưới đi theo.

- Nói khơi khơi như anh thì ai cũng nói được, hãy chứng minh anh là một sĩ quan đi! Còn không thì anh phải theo trình tự người đến trước, người đến sau.

Cảm thấy ấn tượng về những lời ứng đáp ấy, Văn Chính suýt chút đã bật cười. Chẳng hiểu vì sao bản thân không hề tức giận, ngược lại càng thêm thích thú.

- Dương Thảo?

Cuộc đối thoại giữa hai người bị cắt ngang bằng chất giọng bất ngờ của Cao Phong. Thấy anh, Dương Thảo ngạc nhiên về sự xuất hiện đột ngột này. Nhanh chóng bước đến chỗ họ, Cao Phong nhìn Văn Chính trước:

- Chào trung úy, xin lỗi vì có chút chuyện nên tôi đến trễ.

- Không sao, mà cậu Phong quen biết cô gái này?

- À xin giới thiệu đây là Dương Thảo, con gái của ông chủ thương cảng Dương Bộ, đồng thời cũng là vị hôn thê của tôi.

Nghe giới thiệu, Văn Chính có phần bất ngờ. Dòng họ Dương ở đất Sài thành không phải ít tiếng tăm, hoá ra đây là con gái của Dương Bộ, thảo nào lại mang dáng vẻ凛凛 khí chất khác thường. Lần trước hấn có nghe cậu Hai nhà họ Cao làm lễ đính hôn nhưng không đến dự được, thành thử vẫn chưa biết mặt mũi hôn thê của anh ra sao. Đúng là công tử giời giang có khác, chọn vợ cũng rất biết cách.

Về phần Dương Thảo, bản thân không ngờ người đàn ông này đúng là một sĩ quan. Điều đó khiến cô thêm khó hiểu gấp bội, vốn dĩ trong tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" làm gì có nhân vật sĩ quan nào chứ? Rốt cuộc, cái quái gì đang diễn ra? Hết mối quan hệ giữa Lương Bằng và Phương Di bị đảo lộn nay còn thêm một nhân vật hoàn toàn mới vừa xuất hiện nữa, quả thật khiến người ta đau đầu!

Trong lúc Văn Chính mãi suy nghĩ thì Cao Phong nhìn qua Dương Thảo, hỏi:

- Sao em lại ở đây? Em quen với trung úy Chính à?

Khi không Cao Phong lại xuất hiện khiến Dương Thảo mang chút khó xử:

- Em và ngài ấy chỉ mới gặp mặt lần đầu. Còn lý do em đến đây là...

Cô chủ họ Dương còn chưa kịp tìm ra lý do thích hợp thì vừa hay thế nào, chất giọng rõ ràng của Phương Di vang lên:

- Chị Thảo, tôi thấy thoải mái hơn rồi nên chúng ta về thôi.

Dĩ nhiên, sự có mặt của Phương Di lần nữa làm cho Cao Phong lẫn Văn Chính thêm bất ngờ. Không để ai trong số họ hỏi gì là Phương Di đã trả lời luôn:

- Vì tâm trạng em không tốt nên chị Thảo đã đưa em đến đây cho khuấy khoả. Chị ấy để em yên tĩnh một mình, còn mình thì chờ ở bên ngoài.

Là người biết rõ về chuyện giữa Phương Di với Lương Bằng, Cao Phong hiểu phần nào cái việc "tâm trạng không tốt" kia, liền hỏi han thêm vài câu. Khi Phương Di nói chuyện với Cao Phong thì bên này, Văn Chính nhìn Dương Thảo bảo rằng:

- Nếu lúc này cô nói rõ là có cô Di ở đây thì tôi đã không bắt bẻ rồi.
- Không dám, cũng mong ngài bỏ qua cho hành động không phải khi này của tôi.

Dương Thảo nhả nhận đáp lời, tiếp theo thì xin phép trung úy cho mình và Phương Di rời khỏi đây. Nghĩ gì đấy, Cao Phong muốn đưa hai cô gái ra xe. Trước khi đi vào trong, Văn Chính liền thoáng nhìn theo Dương Thảo.

Phương Di vào bên trong xe, còn lại ở ngoài Dương Thảo nghe Cao Phong hỏi:

- Em đã nói gì làm phật ý trung úy Chính à?
- Cũng không có gì. Còn anh gặp ngài ấy để làm gì vậy?

Có một sự lưỡng lự thoáng qua trong mắt, tiếp theo Cao Phong chỉ bảo:

- Anh có chút việc cần bàn với ngài ấy...
- Chuyện gì mà không thể nói cho em biết ư?

Chậm rãi đặt tay lên vai Dương Thảo, Cao Phong cười bảo khi nào xong xuôi rồi sẽ cho cô biết cũng chưa muộn. Bình thường thấy anh luôn tâm sự chia sẻ với mình nhưng hôm nay về như đang cố giấu điều gì nên Dương Thảo cũng không nài ép, bản thân tin khi nào cần thiết anh sẽ tự nói cho mình biết.

- Sao? Em giận anh à?

Có giận đôi gì đâu nhưng nghe Cao Phong hỏi vậy, Dương Thảo cũng theo đà:

- Ừm, em thấy không được vui.
- Thôi nào, hôn thê của anh biết nghĩ lắm mà.
- Muốn em không giận thì anh phải làm một chuyện...

Thấy Cao Phong nhíu mày chờ đợi, Dương Thảo liền yêu cầu anh đứng lại gần hơn. Nhanh chóng, cô nắm lấy cả vạt đồng thời kéo anh cúi thấp xuống, sau đó rướn cổ lên hôn nhẹ vào má anh. Bất ngờ một thoáng, Cao Phong liền cười. Vị hôn thê "lắm mưu nhiều kế" này thật khiến anh chẳng biết trở tay thế nào.

- Rồi, em bỏ qua cho anh.

Dương Thảo buông cả vạt ra mau chóng, vừa lên hôn người ta xong lại mang nét mặt điềm nhiên đến vậy, Cao Phong xin chào thua. Vừa lúc lại nghe tiếng Phương Di ho nhẹ ở trong xe ô tô ra điều nhắc nhở, anh mới nói: "Hai chị em về cẩn thận" sau đó chờ Dương Thảo lên xe rồi đóng cửa lại, quay trở vào tiệm cà phê.

Vừa ngồi xuống ghế là Cao Phong đã đề cập đến vấn đề quan trọng:

- Chuyện tôi nhờ ngài điều tra giúp có kết quả gì chưa?

Thông thả nhắm nháp tách cà phê đậm đặc, Văn Chính nheo mắt và nói:

- Tình hình là vẫn chưa có gì cả. Theo tôi thấy, có thể đó chỉ là một vụ tai nạn.

Nhận được câu trả lời không đúng ý, Cao Phong nén tiếng thở dài. Chẳng là anh đang nhờ trung úy Chính điều tra vụ tai nạn xe của ông Lim cách đây hai tháng trước. Về việc chiếc La Dalat đột nhiên bị hỏng phanh trong khi Lương Bằng khẳng định rõ với anh rằng, trước khi lái xe rời khỏi nhà thì phanh vẫn bình thường.

Phanh ô tô bị hỏng, hoặc là do va chạm mạnh hoặc do đã cũ. Vấn đề phanh cũ thì không thể, còn va chạm thì càng không khi mà suốt đường đi Lương Bằng vẫn lái xe bình thường. Điều này không khỏi khiến người ta nghĩ ngay đến chuyện: có kẻ cố tình phá hỏng phanh nhằm đẩy ông Lim vào nguy hiểm! Với lý do đó, anh mới muốn tìm hiểu rõ thật hư nhưng xem ra việc này không dễ dàng.

- Tôi sẽ tiếp tục cho người điều tra để cậu Phong yên tâm.

Chẳng còn cách nào khác Cao Phong đành gật đầu, lại nói sang chuyện này:

- Vừa rồi, Dương Thảo có nói gì không phải thì mong trung úy Chính đừng để bụng. Tính cô ấy vốn thẳng thắn nên mới như vậy.

Nhắc đến cô chủ lạ lưng đó, Văn Chính cũng tò mò hỏi thêm:

- Tôi không chấp nhất gì cả mà chỉ thấy cô Thảo rất cá tính, hẳn là người có bản lĩnh. Cậu Phong cũng thật biết chọn vợ, lại còn là nhà họ Dương nữa.

- Nói ra thì thình thoảng tôi cũng phải chịu thua với tính khí đó của cô ấy.

- Thế lúc đeo đuổi cô Thảo, hẳn cậu gặp không ít khó khăn?

Cao Phong liền cười nhẹ khi nghe câu hỏi thông cảm từ vị trung ury này:

- Không phải đâu, chính Dương Thảo mới là người đeo đuổi tôi.

Văn Chính không hề giấu giếm vẻ kinh ngạc khi nhìn chăm chú cậu chủ trẻ ấy trong vài phút. Lại đời! Từ trước đến giờ, trai "tán" gái là chuyện dĩ nhiên nào đâu có cái chuyện ngược ngao đến thế, vậy chẳng khác nào cọc đi tìm trâu?

- Quả là một cô gái rất thú vị!

Cao Phong chỉ cười chứ không đáp, và hẳn bản thân cũng chẳng hề nhận ra ẩn ý đằng sau câu nói lộ rõ sự phản kích từ gã trung ury đó.

Phương Di vừa về đến nhà đã thấy ông Quân ngồi ở phòng khách, trầm tư hút điếu xì gà. Vẫn còn nhớ đến sự tức giận của cha ngày hôm đó, cô có hơi lo lắng, hai tay vô thức cầm lớp vải áo trước ngực vò nhẹ. Rồi cô giật mình khi nghe:

- Di! Đến đây cha hỏi chuyện!

Nghĩ đến việc vừa lên đi gặp Lương Bằng là tim đập mạnh, cô bước đi có chút ngập ngừng. Lúc cô đứng trước mặt cha thì đầu hơi cúi, tiếp theo nghe ông hỏi:

- Con vừa đi với ai vậy?

- Dạ, con vừa đi ra ngoài với chị Dương Thảo...

- Hai đứa đã đến đâu?

Theo phản xạ của người đang có chuyện che giấu, Phương Di bất giác nói dối:

- Dạ chúng con chỉ ngồi trên xe ô tô đi dạo phố thôi ạ.

Chậm rãi, ông Quân đứng dậy đồng thời nhìn thẳng vào con gái, lặp lại:

- Có đúng là chỉ đi dạo không, hay còn đến đâu nữa?

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Người con gái mà anh ấy thích...

Phương Di khẽ gật đầu, tiếp theo thì liền nghe cha yêu cầu mình ngừng mặt lên trả lời. Từ nhỏ đến lớn, cứ mỗi lần nói dối là cô không dám nhìn mặt ông, nay nghe như vậy thì bản thân càng thêm sợ sệt. Ông Quân lần nữa bắt con gái phải ngược lên và chất giọng trở nên lạnh lùng rõ ràng hơn. Không còn cách nào khác, Phương Di đành phải ngừng mặt nhìn cha, trong mắt ông đang mang sự tức giận.

- Vậy tại sao con lại cùng Lương Bằng bước ra từ cửa sau một tiệm cà phê? Cha đã cho người đi canh chừng thẳng Bằng đó!

Sừng sốt, Phương Di chớp mắt nhìn ông Quân. Lúc ở tiệm cà phê, khi âm thầm quan sát Dương Thảo đứng nói chuyện với Văn Chính, cô lo lắng hẳn sẽ phát hiện ra mình và Lương Bằng nên cả hai cùng đi ra cửa sau. Dấn dờ vài câu xong, Lương Bằng rời khỏi còn cô thì quay trở lại chỗ Dương Thảo. Nhưng không ngờ rằng, ông Quân lại âm thầm sai người canh chừng anh chàng họ Lương để rồi hẳn bám theo đến tiệm cà phê, thấy được Phương Di cũng ở đây.

- Cha... con... con...

Phương Di chưa kịp nói là lập tức bị ông Quân vung tay tát vào mặt đến nỗi ngã xuống ghế sa lông ở phía sau. Vừa lúc, bà Trúc từ trên lầu bước xuống và chứng kiến cảnh đó liền tức tốc chạy đến đỡ lấy con gái, sốt sắng gọi:

- Di! Di! Con không sao chứ? - Bà quay qua chồng, lớn giọng - Ông làm cái gì vậy? Sao lại đánh con? Nó đang có bầu!

Phương Di vừa sờ mặt vừa sợ hãi nép vào người mẹ, đối diện ông Quân chẳng những không thương tình con gái mà còn thêm giận dữ, quát:

- Tôi đã cảnh cáo nó là không được gặp Lương Bằng cho đến khi tôi cho phép! Vậy mà nó không đếm xỉa đến lời tôi, lén lút đi gặp thằng tài xế đó!
- Ông nhầm lẫn gì sao, con Di đi với cô Thảo mà!
- Chỉ có bà khờ khạo mới bị lừa! Dương Thảo viện cớ đưa con Di ra ngoài đi dạo nhưng thật chất là để nó với thằng Bằng gặp gỡ!

Nửa tin nửa ngờ, bà Trúc liền quay sang Phương Di, gặng hỏi. Biết không thể nói dối được nữa, Phương Di rót nước mát và gạt đầu. Bấy giờ mới biết mình đã bị gạt, bà vừa đánh khẽ vào vai con vừa trách mắng.

- Mày làm mất mặt cái nhà này còn chưa đủ sao? Bấy giờ mày và thằng tài xế ấy còn muốn cái gì nữa? Cùng nhau bỏ trốn phải không?

Tức thì, Phương Di đứng dậy cầm lấy tay ông Quân rồi nói trong tiếng nấc:

- Cha! Cha cho phép chúng con được lấy nhau đi ạ! Chúng con thương nhau...
- Thương? - Ông Quân nhủ mày - Hạng như thằng Bằng chỉ muốn trèo cao!
- Không phải đâu, anh ấy là người tốt.

Trông cảnh con gái nức nở, ông Quân tự dưng lắc đầu với vẻ chán chường:

- Con ơi là con! Giả như lần say rượu đó nó lợi dụng để ăn nằm với con thì sao? Được, cứ cho là Lương Bằng tốt nhưng làm sao biết được nó thương con thật lòng hay không? Nó có thể chỉ vì cái bầu con mang mà chấp nhận chịu trách nhiệm! Lấy nhau rồi, về sau nó vẫn sẽ bỏ rơi con!

Trước cái cảnh Phương Di vừa lắc đầu vừa xin được lấy Lương Bằng là ông Quân chỉ thêm điên tiết. Nếu cứ như vậy khéo có ngày xảy ra chuyện không lường trước nên ông quyết định dùng biện pháp mạnh. Lập tức ông gọi bà Lụa, bảo bà đem ra một ổ khoá, tiếp theo thì nắm tay Phương Di kéo xộc đi lên lầu.

Bị đẩy vào trong phòng, Phương Di xoay qua nhìn ông Quân đứng sừng sững ngay cửa phòng, cái nhìn chưa bao giờ lạnh lùng đến vậy:

- Từ giờ, không có sự cho phép của cha thì con đừng hòng rời khỏi đây!

Mất mở to nhìn cánh cửa đóng sầm ngay trước mặt, Phương Di hốt hoảng chạy đến nắm tay vào cửa đồng thời nức nở gọi lớn:

- Cha! Đừng mà cha! Con xin cha đừng làm vậy!

Bên tai không nghe tiếng đáp lời từ ông Quân mà chỉ có âm thanh của ổ khoá lịch kịch ở bên ngoài cửa, Phương Di hiểu rằng mình đã bị nhốt. Để ngăn không cho con gái đến gặp Lương Bằng, cha cô đã làm cái hành động tàn nhẫn này. Sau đó, cô nghe giọng ông rành rọt căn dặn bà Trúc với bà Lụa: "Tuyệt đối không mở cửa, ngoại trừ việc đưa cơm nước!". Tiếp theo là tiếng khóc lóc của bà Trúc.

Phương Di vẫn tiếp tục đập cửa bỏ mặc hai bàn tay đỏ ửng đến đau buốt, nước mắt rơi lã chã và miệng không ngừng cầu xin ông Quân. Đến khi tiếng bước chân bên ngoài nhỏ dần, chẳng còn bất kỳ âm thanh nào nữa thì cô bất lực dựa lưng vào cửa, từ từ tuột người ngồi phịch xuống đất. Bật khóc trong khổ sở, cô đưa tay ôm mặt, lòng tự hỏi rốt cuộc phải làm sao đây...?

Từ sau ngày hôm ấy, Lương Bằng đã không gặp Phương Di trong suốt bảy ngày sau đó. Linh tính mách bảo anh rằng đã có chuyện không hay xảy đến với cô, điều đó càng khiến anh lo lắng bội phần. Không muốn nghĩ về những điều tồi tệ, Lương Bằng tiếp tục đốt rác. Sáng nay dọn dẹp phòng, thấy một số giấy tờ cũ nên anh đem ra vườn đốt. Nhìn ngọn lửa đỏ, anh cứ thử người vì nghĩ đến Phương Di.

- Anh đang làm gì vậy?

Sực tỉnh, Lương Bằng quay qua thấy Dương Thảo xuất hiện tự khi nào. Nhác thấy cô đi lại, anh liền đứng dậy. Trông đôi mắt chờ đợi kia, Dương Thảo thờ dãi:

- Hôm nay tôi cũng không gặp được Phương Di.

- Tại sao lại như thế chứ...?

Trước câu hỏi lo lắng từ Lương Bằng, Dương Thảo thoáng nhớ đến biểu hiện của bà Trúc khi mình đến nhà. Lần trước bà niềm nở bao nhiêu thì ban nãy tỏ ra hờ hững bấy nhiêu, thậm chí có chút khó chịu. Cô đã đến nhà họ Phương ba lần nhưng không khi nào gặp được Phương Di, lại cứ nghe bà ấy bảo "con Di vắng nhà". Làm gì mà ngày nào cũng vắng? Người tinh ý như Dương Thảo không thể không hiểu ra: kế hoạch làm "chim xanh" của mình đã bị phát hiện!

- Về như bà Trúc đã biết việc tôi đưa Phương Di ra ngoài là để gặp anh.

Đối diện, Lương Bằng nghe thế lại đâm ra lo lắng hơn. Ông Quân phản đối kịch liệt chuyện giữa anh với Phương Di, giả mà ông phát hiện cả hai vừa dám

lén lút gấp mặt thi liệu có nổi giận với con gái?

Muốn xua đi căng thẳng nên Dương Thảo liền đảo mắt xuống ngọn lửa gần tàn:

- Anh đang đốt gì sao?

- Chỉ là mấy giấy tờ không cần thiết... Cô ngồi đây chơi, tôi vào phòng xem lại có còn thứ gì cần đốt nữa.

Đổi theo bóng dáng lăm lăm của anh chàng họ Lương, Dương Thảo khẽ lắc đầu. Lại không nghĩ có lúc phải nhìn anh thất thần đến vậy, trong khi mấy tháng trước anh lúc nào cũng tươi cười vui vẻ. Cũng bởi có ai đoán được anh với Phương Di bị cuốn vào cái chuyện khó khăn đến dường này. Anh mắt nghĩ ngợi của Dương Thảo vô tình lướt xuống một tờ giấy gấp tư nằm lẩn trong nền cỏ xanh. Đoán là Lương Bằng làm rơi, cô liền nhặt lấy. Vừa cầm lên thì xui rủi thế nào lại đọc ngay một dòng chữ viết bằng bút mực kim tinh: "Gửi cô Thảo, tôi có vài lời muốn nói..."

Trong lúc Dương Thảo ngạc nhiên đọc thư thì ngoài cổng sau nhà họ Cao, chiếc xích lô dừng lại và Phương Di vội vã bước xuống. Đưa tiền cho phu kéo xong, cô nhanh chóng núp vào sau bức tường gạch để lấy lại nhịp thở đang dồn dập. Sự hồi hộp vẫn còn bủa vây, ấy thế vẫn không ngăn cô nhớ đến chuyện bỏ trốn ban nãy.

Sáng nay khi đang đứng bên cửa sổ phòng, Phương Di tình cờ thấy cha mẹ rời khỏi nhà trên chiếc ô tô Simca 5. Cô đoán ra ngay cha mẹ có việc phải ra ngoài khoảng vài giờ, tức thì bản thân nghĩ ra cách "tẩu thoát". Suốt một tuần qua cô bị nhốt ở trong phòng đến không chịu nổi, ngoại trừ lúc ăn cơm hoặc tắm rửa. Cô nghĩ Lương Bằng hẳn đang rất lo lắng cho mình, chính cô cũng rất muốn gặp anh vì vậy phải tìm cách ra khỏi phòng. Và lúc này là cơ hội thuận lợi.

Phương Di đến bên cửa, tiếp theo thì già vờ ôm bụng la lớn. Y như rằng, mấy phút sau có tiếng bà Lụa sốt sắng ở bên ngoài, hỏi cô chủ bị gì thế? Phương Di làm bộ làm tịch nói không ra hơi, bảo mình tự dưng đau bụng quá chẳng rõ có ảnh hưởng đến cái thai không! Dĩ nhiên bà Lụa phải sợ hãi rồi, thiết nghĩ cô mà gặp chuyện gì thì khéo chết với ông bà chủ. Thế là mau chóng, bà lấy chìa mở khoá.

Bà Lụa thấy Phương Di nằm trên giường ôm bụng nhăn nhó, quỳnh quáng quá đành đi gọi điện cho bác sĩ. Chính lúc đó, cô chủ nhỏ này lập tức chạy ra ngoài.

Phương Di vượt ngục để nhịp thở đều đặn lại, vì sợ người do cha phái đến canh chừng Lương Bằng đang đứng ở cổng trước nên cô nghĩ đi cổng sau sẽ tốt hơn.

Trở lại trong sân vườn, Dương Thảo vẫn chưa hết ngỡ ngàng sau khi đọc xong bức thư do Lương Bằng viết, trong đó anh đã bày tỏ nỗi lòng cũng như tình cảm âm thầm dành cho cô hai tháng trước. Về như đây là một bức thư tình và vì lý do nào đó anh đã viết xong nhưng vẫn không hề gửi cho cô.

- Chuyện gì thế...? Lương Bằng thích mình...?

Dương Thảo tỏ ra kinh ngạc như vậy cũng không có gì khó hiểu. Trong tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở", Lương Bằng vốn dĩ phải thích Mai Cẩm Tú! Nhưng đằng này lại... Hết việc anh làm Phương Di mang bầu nay lại thêm mối tình thầm lặng dành cho cô nữa, thật là anh chàng này khiến cô chẳng biết đâu mà lần!

Đúng lúc có tiếng bước chân vang khẽ, Dương Thảo liền quay lại và bắt gặp Lương Bằng đang đứng yên với đôi mắt hướng thẳng đến tờ giấy nằm trong tay cô. Dường như anh đã phát hiện ra bức thư tình mình từng cất giấu, những nét mực xanh kim tinh nấn nót bộc lộ rõ ràng tình cảm âm thầm kia. Cả hai đã bất động trong một thoáng, sau đó thì Lương Bằng bước đến đồng thời giật nhẹ bức thư lại.

Quan sát Lương Bằng gấp tờ giấy với biểu hiện khó xử, Dương Thảo từ tốn hỏi:

- Anh... thích tôi sao?

Lúc phát ra câu hỏi đó, Dương Thảo đã không hề ngờ rằng một sự sắp đặt trớ trêu của số phận đã bắt đầu. Bởi cách chỗ họ đứng không xa, đằng sau chậu hoa kiểng chính là Phương Di. Cô vừa âm thầm đi vào từ cổng sau, để rồi trông thấy Lương Bằng và Dương Thảo đứng nói chuyện, liền bước đến. Thế nhưng đôi chân lập tức khựng lại bởi cô tình cờ nghe câu hỏi kia từ cô chủ họ Dương.

Trong khi Phương Di vẫn còn đang khó hiểu thì giọng Lương Bằng lại cất lên:

- Phải, tôi thích cô, Dương Thảo...

Có lẽ Lương Bằng nghĩ rằng đã đến nước này thì không thể che giấu nữa, bản thân trước đó cũng đã rất muốn nói cho Dương Thảo biết về tình cảm của mình. Nhưng vì Cao Phong, anh không thể! Nay vô tình Dương Thảo đọc được bức thư tình xem như ông trời cho anh cơ hội nói rõ tất cả, để từ giờ có thể từ bỏ hoàn toàn.

- Tôi không rõ bản thân bắt đầu thích cô từ lúc nào, chỉ biết đến khi nhận ra thì tôi đã luôn nhìn về phía cô, những gì cô làm tôi đều để tâm...

Đối diện, Dương Thảo chớp mắt nhìn. Và nếu cô kinh ngạc một phần, thì Phương Di kinh ngạc đến mười phần. Từng lời Lương Bằng thổ lộ đều len lỏi vào tai cô chủ đó thật rõ ràng. Hoá ra cô gái mà anh thích chính là Dương Thảo? Vậy cái đêm anh cùng cô uống rượu, trong đôi mắt ấy cứ phản phát nỗi buồn da diết cũng là vì đang nghĩ đến Dương Thảo?

Sự thật, chuyện Lương Bằng thích Dương Thảo không đến nỗi to tát bởi Phương Di trước đó cũng từng thích Cao Đình. Nhưng cái điều làm cô bản thân

đến thế chính là vì sao vào lúc này, anh lại bày tỏ với Dương Thảo? Chẳng lẽ trong lòng anh không hề quên cô gái đó, cũng như những quan tâm anh dành cho Phương Di suốt thời gian qua chỉ là vô nghĩa? Lý nào cho đến bây giờ anh chưa từng thích cô?

"... Làm sao biết được Lương Bằng thương con thật lòng hay không? Nó có thể chỉ vì cái bầu con mang mà chấp nhận chịu trách nhiệm!"

Câu nói hôm nào của ông Quân lại lớn vồn trong đầu Phương Di: rõ ràng, chậm rãi lẫn tàn nhẫn! Một cảm giác đau đớn gây khó chịu bỗng xuất hiện. Tại sao ông trời đối xử bất công với cô đến vậy? Hết Cao Đình rồi đến Lương Bằng, không có một chàng trai nào yêu thương cô!

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mang những nỗi đau này khắc ghi vào tận xương tuỷ

Về phía Lương Bằng, sau khi bộc lộ hết nỗi niềm ở trong lòng thì anh chuẩn bị nói đến điều quan trọng, là về Phương Di. Thế nhưng âm thanh và chạm thỉnh thoảng khiến anh lẫn Dương Thảo đều xoay qua. Là cảnh Phương Di đang bước lùi, chân va trúng chậu kiếng. Đôi mắt ướt nước, cô mím môi để ngăn tiếng nấc.

Chợt hiểu ra mọi chuyện, Lương Bằng tức tốc chạy đến bên Phương Di, miệng chưa kịp giải thích là lần thứ hai lại nhận lấy một cú tát của cô.

- Lương Bằng... anh... tại sao anh lại giấu em?

Nghe chất giọng nghẹn ngào kia, Lương Bằng im lặng một lúc, bên má cảm nhận rõ sự rất buốt. Rất nhanh, anh quay qua rồi chậm rãi cầm lấy bờ vai cô:

- Phương Di, nghe anh nói... Không phải như em nghĩ đâu!

- Không phải? - Phương Di buồn cười - Chính tai em nghe anh nói thích chị ấy!

- Em phải nghe anh nói rõ đã! Đúng là anh từng có tình cảm với cô Thảo nhưng đó là trước đây, và sau khi ở bên cạnh em thì anh chỉ luôn nghĩ về em..

Hắn, Dương Thảo cũng dần hiểu ra cảm giác Lương Bằng dành cho mình chỉ còn là quá khứ vì vậy cô cần phải giúp anh trong tình huống tệ hại này, nếu để Phương Di hiểu lầm thì... Bước vội đến bên hai người nọ, Dương Thảo bảo ngay:

- Phải đấy Di! Chị tình cờ đọc được bức thư anh ấy viết trước đây nên mới hỏi lại rõ ràng, chỉ là anh Bằng đang nói sự thật chứ không phải bày tỏ gì với chị!

- Di! Em hãy tin anh! Tình cảm anh dành cho em là thật, và đứa con trong bụng em càng khiến anh quyết tâm phải lấy em!

Lương Bằng chẳng hề ngờ rằng, sự chân tình của mình đã vô ý khiến cho nỗi hoài nghi trong lòng Phương Di thêm rõ ràng sâu sắc hơn. Cô nhìn chăm chăm anh, cả người bất động. Vì cái thai này nên anh mới muốn cưới cô ư? Lý nào lời của cha từng nói là đúng? Nhận ra bản thân không thể chịu đựng thêm nữa, cô cố kìm nén nỗi đau trong lòng, gạt mạnh tay anh ra rồi chạy đi.

Lương Bằng liền đuổi theo, nhưng ra đến góc đường thì thấy Phương Di mau chóng ngồi vào trong chiếc taxi Renault 750...

Đang đi qua đi lại với tâm trạng thấp thỏm, Dương Thảo bất gặp Lương Bằng chậm rãi bước vào liền đến gần hỏi han tình hình và nghe anh đáp:

- Cô ấy lên taxi và nó chạy đi rồi, tôi đuổi theo không kịp.

Nén tiếng thở dài nặng nề trong lòng ngực, Dương Thảo cất tiếng an ủi:

- Hãy để Phương Di bình tâm lại, ngày mai tôi sẽ tìm cách gặp con bé.

Lương Bằng nhìn xuống bức thư trên tay mình, tiếp theo bước đến đồng lửa đang sắp tàn, buồng nó rớt xuống dưới. Cháy.

Và ngày mai mà Dương Thảo đề cập đó, sẽ không bao giờ đến...

Mang dáng vẻ thất thần, đôi mắt còn chưa khô lệ, Phương Di vừa về đến nhà là tức thì bà Lụa từ bên trong chạy ào ra, khóc như mưa như gió:

- Cô ơi cô! Nhà thương gọi điện đến báo: ông với bà vừa qua đời rồi!

Lạ lùng thay, đang giữa trưa trời nắng chang chang mà sao thỉnh thoảng nghe có tiếng sấm vang động? Phương Di từ từ quay qua nhìn người đàn bà đi ở đang khóc ngất, mặt chợt tái đi, cứ ngỡ đây là một lời nói đùa.

- Bà nói cái gì vậy? Cha mẹ tôi... qua đời là sao?

- Lúc cô chạy ra khỏi nhà, ông bà tự dưng quay trở về. Biết cô lén trốn đi, họ cho xe đuổi theo và gặp tai nạn. Ông bà được đưa vô nhà thương nhưng đã trễ...

Dường như chưa tin vào những điều vừa nghe, Phuong Di hoang mang lắc đầu, miệng cứ liên tục nói "không thể nào". Sợ cô chủ bị chấn động mà hoá điên hoá dại, bà Lụa liền cầm lấy hai cánh tay cô mà lắc mạnh:

- Cô ơi... đừng làm tôi sợ! Ông bà vừa tắt thở trong nhà thương rồi!

Rõ ràng cảm nhận một cơn đau kinh khủng vừa tràn đến như nhấn chìm mình, Phuong Di thấy ngộp thở, đôi mắt vừa mới khô nước giờ đây ầng ậc nước, từng dòng từng dòng rơi lã chã ướt đầm gương mặt đang nhăn nhó khổ sở. Sức khoẻ hiện tại khiến cô không chịu nổi cú sốc lớn, liền ngất lịm trong vòng tay bà Lụa.

... Phuong Di từ từ mở mắt ra, thấy đầu óc trống rỗng, mắt thì khô ran cay xè. Bao nhiêu sự việc, hình ảnh lẫn lời nói của ngày hôm nay cứ xoay vần trong tâm tưởng vẫn còn bị nhấn chìm bởi nỗi đau chất chồng. Tiếp theo, cô nghe văng vẳng tiếng khóc của bà Lụa ở dưới nhà, dường như đang nói qua điện thoại:

- Dạ thưa bác sĩ, hức hức... tôi sẽ đến nhà thương đưa xác ông bà về...

Không hiểu sao, dù cách một tầng lầu mà Phuong Di nghe giọng bà lại rõ ràng đến thế. Cứ như thể cô đang ở trong bệnh viện, nhìn bà khóc lóc thảm thiết bên cạnh thi thể của cha mẹ mình. Lạ lùng quá đỗi, sao cô lại không thể khóc được? Cứ như bao nhiêu nước mắt trong người đều đã bị ai đó hút cạn khô cả rồi. Nhưng sự thật là lệ đang từ hai bên đuôi mắt trào ra liên tục, ướt đầm gối kê đầu, chỉ là cô mất hết cảm giác thôi. Chạm rã ngồi dậy, cô xuống giường rồi bước ra khỏi phòng.

Cũng không biết lý do gì Phuong Di có thể rời khỏi nhà mà bà Lụa chẳng hề trông thấy. Cô cứ đi, đi mãi dưới bầu trời rắng chiều đã nhập nhoạng hoàng hôn giữa dòng người ngược xuôi. Gương mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ kè với những giọt lệ nối nhau không ngừng, đáng vẻ thì mắt hờn, trông cô không khác gì kẻ ngây ngất dại dại trong mắt bao người đi qua.

Đôi chân vô định đang bước thì đột nhiên dừng lại, Phuong Di thấy trước mặt là một bệnh viện lác đác bóng người ra vào. Bất giác cô nghĩ đến Lương Bằng, về những lời bày tỏ của anh dành cho Dương Thảo. Đành ông, rốt cuộc cũng chẳng có lấy một người đáng hoàng tử tể! Kể thì vô tình lãnh đạm, kể thì tàn nhẫn bất công.

Ông trời đối với Phuong Di cũng quá nhẫn tâm, đem bao nhiêu bất hạnh trút hết lên người cô, đẩy đưa đến tận cùng cho bằng được mới thôi! Được rồi, ông trời đã muốn đưa đẩy thì cô phải vùng dậy; đã muốn cô suy sụp thì cô phải vùng vằng; đã muốn cô chết thì cô càng phải sống! Kể từ giờ Phuong Di này sẽ không dựa dẫm vào bất kỳ ai ngoài chính bản thân mình! Mang những nỗi hận, những nỗi đau, những nỗi cắn rứt của ngày hôm nay mà khắc ghi vào tận xương tủy.

Khẽ kháng đưa tay sờ lên bụng mình, Phuong Di đưa đôi mắt ráo hoảnh nhìn vào bệnh viện. Lạnh lùng, quả quyết lẫn vô cảm, cô chậm rãi đi vào trong.

Có một thứ mà đã đến nước này, cũng đành phải từ bỏ!

Cái chết của ông bà Phuong khiến ai nấy đều bất ngờ. Một ngày sau, nhà họ Phuong tổ chức lễ tang. Người ta đến cúng viếng chỉ thấy họ hàng của hai vợ chồng chứ tuyệt nhiên không thấy Phuong Di, cô con gái duy nhất đầu cả! Dĩ nhiên cái chuyện lạ lùng này lại bị đem ra bàn tán sau lưng.

Nhà họ Cao và nhà họ Dương không thể vắng mặt, tất cả đến đông đủ để thấp nhen nhang cho người quá cố. Tranh thủ lúc thuận tiện, Lương Bằng đã hỏi bà Lụa về Phuong Di nhưng chỉ nhận được câu trả lời buồn bã: "Từ chiều hôm qua, cô Di đã rời khỏi nhà, cho đến giờ vẫn chưa thấy về..."

Nhìn lên tấm hình để tang của hai vợ chồng vắng số, lòng Lương Bằng không khỏi khác khoai mà tự hỏi: Rốt cuộc em đang ở đâu, Phuong Di...?

Dương Thảo đưa tay ra, định vẫy gọi chiếc taxi Renault 1954 thì từ xa một chiếc Peugeot 202s chạy trườn đến trước mặt. Cửa kính xe hạ xuống, Lương Bằng nhìn ra bên ngoài hỏi cô muốn đi đâu. Dương Thảo đáp mình phải đến rạp hát Thủ Đô ở Chợ Lớn vì có cuộc hẹn với Cao Phong. Anh liền nói cô lên xe để mình chở đi. Thoáng lưỡng lự trong một chốc, Dương Thảo cũng mở cửa xe và ngồi vào trong.

Ô tô Peugeot 202s chạy dọc qua những con đường thưa thớt người vào buổi xế dịu nắng. Kể từ sau khi biết Lương Bằng từng thích thầm mình, Dương Thảo không còn tự nhiên mỗi lúc gặp anh, nửa e ngại nửa lại thấy có lỗi dù biết bản thân chẳng làm gì sai trái. Và về như Lương Bằng cũng tự hiểu nên ngày lúc này, quan sát cô qua kính chiếu hậu vài phút thì anh chậm rãi lên tiếng:

- Việc tôi từng thích cô Thảo, xin cô đừng quá để tâm nữa.

Nghe Lương Bằng nhắc trúng ngay vấn đề mà mình đang nghĩ đến, gương mặt Dương Thảo dẫu đang bình thường nhưng cũng không giấu được vẻ bối rối.

- Chẳng phải cô từng nói, thích một người là bản thân tự nguyện sao? Nên, đôi phương càng không cần có trách nhiệm đáp lại. - Lương Bằng mỉm cười, mắt vẫn nhìn hai bên đường - Tôi thích cô cũng như cô thích cậu Phong, quan trọng là lựa chọn của bản thân và tôi đã chọn việc từ bỏ. Tôi không kiên tâm như cô Thảo...

Vốn là người tình tế, Dương Thảo dễ dàng hiểu những lời Lương Bằng nói không đơn thuần chỉ để mình đứng e ngại nữa mà đó còn là sự bộc bạch chân thành tận đáy lòng, về một thứ tình cảm đã trở thành quá khứ. Cô nghĩ, nếu anh đã mang được những suy nghĩ "thấu tình" đến thế thì cô cũng nên "đạt lý", chẳng nên khiến mối quan hệ giữa hai người trở nên khó xử.

- Tôi hiểu rồi, anh Bằng.

Câu đáp lời ấy làm lòng Lương Bằng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, tiếp theo lại nghe:

- Anh có tin gì của Phương Di chưa?

Sự nhẹ nhõm ngự trị không bao lâu thì lòng lại quay về với nỗi nặng nề, Lương Bằng trở nên buồn bã hơn. Đây chính là vấn đề khiến trăn trở suốt mấy mươi ngày qua: sự mất tích đột ngột của Phương Di! Kể từ sau tang lễ của ông bà Phương đến nay cũng đã qua một tháng, ngày nào anh cũng đến gặp bà Lượm hỏi han về cô nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu tuyệt vọng. Lo lắng, hoang mang càng lúc càng chất chồng trong tim anh. Cái chết bất ngờ của cha mẹ nhất định là cú đã kích lớn đối với Phương Di, vậy trong lúc đau đớn này cô lại đang ở nơi nào...?

- Dù chưa có tin tức gì nhưng tôi tin không lâu nữa Phương Di sẽ trở về...

Chất giọng khê khàng của Lương Bằng nghe buồn làm sao. Bản thân chẳng biết làm gì hơn, Dương Thảo chỉ có thể đặt tay lên bờ vai kia siết mạnh như thể muốn cùng anh tin tưởng vào niềm hi vọng đó. Nhất định Phương Di sẽ quay về thôi!

Xe dừng ở ngã tư Tổng Đốc Phương - Lão Tử, Dương Thảo bước xuống xe. Ngước nhìn toà nhà rạp hát sang trọng Thủ Đô, cô chậm rãi đi vào.

Cao Phong vừa từ xưởng về đến nhà, một lát nữa sẽ có cuộc hẹn với Dương Thảo nên anh phải tranh thủ thay quần áo. Ngôi nhà rộng lớn vắng vẻ, có lẽ cha mẹ vẫn chưa về, vừa nghĩ thế anh vừa bước nhanh trên từng bậc cầu thang. Thế nhưng Cao Phong đã lầm bởi vừa đặt chân lên lầu thì nghe âm thanh nói chuyện phát ra từ trong phòng khách nhỏ. Tiếp theo, anh phát hiện hai người đang ở trong đó là cha và mẹ. Khó hiểu bởi cuộc đối thoại khá căng thẳng, anh chậm rãi bước đến.

- Tôi biết, chính bà đã cho người lên lút phá hỏng phanh chiếc ô tô La Dalat mà hai tháng trước Lương Bằng lái xe đưa tôi đi!

Hiển nhiên, Cao Phong đã kinh ngạc đến đường nào! Chuyện gì vậy? Cha và mẹ đang nói đến vụ tai nạn lần ấy? Tại sao cha anh lại nói mẹ anh phá hỏng phanh?

- Ông vừa về đến nhà đã hùng hổ lao vào đây, nói toàn lời khó nghe.

Giọng bà Hoàng vẫn điềm đạm, tuy nhiên tiếng ông Lim lại ngày càng giận dữ:

- Bà không cần giả vờ nữa! Tôi không phải thằng ngu dễ dàng cho người ta hại mình! Tôi cho người điều tra, cuối cùng cũng tìm ra cái tên đã lên lút đi vào bãi đỗ xe, phá hỏng phanh xe ô tô! Nó khai chính bà thuê nó!

Đứng ở bên ngoài, Cao Phong sửng sốt. Cuối cùng cha anh cũng đã tìm thấy thủ phạm và có phải sự thật chính mẹ anh là người đứng phía sau?

Một khoảng lặng kéo đến ở trong phòng, chẳng rõ là ai đã im lặng trước.

- Sao bà không nói gì nữa? Có cần tôi mang hấn đến đối chất với bà?

Ông Lim càng lên giọng thì tay Cao Phong càng siết chặt, nỗi lo lắng lan truyền khắp cơ thể. Rất nhanh, tiếng bà Hoàng cất lên rành rọt:

- Phải, tôi làm đấy!

Đôi vai đang căng cứng tức thì xụi lơ, Cao Phong rũ người đồng thời thả lỏng bàn tay vừa nắm chặt. Cái nhìn bất động xen lẫn bản thân, bản thân nào ngờ đầu kẻ mà mình nghĩ rằng có mưu đồ bất chính với cha, muốn đẩy ông vào chỗ nguy hiểm lại cũng chính là mẹ mình! Vì sao...? Lý do bà làm vậy là gì?

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Chấp nhận đánh mất thứ này để đạt được thứ khác!

- Bà độc ác đến thế là cùng! Ngay cả chồng mà cũng muốn bức hại ư?

Ông Lim hỏi một câu đầy kinh sợ hết không tin vào sự thật. Sự việc nối tiếp là một âm thanh đập tay xuống bàn rất lớn đồng thời giọng bà Hoàng vút lên tức giận:

- Ông còn hỏi sao? Bản thân ông đã làm gì nào? Rốt cuộc, ông có xem thằng Phong là con trai ruột của mình hay không?

- Bà nói cái gì?

- Thằng Phong là con trưởng, đáng lý phải là người kế thừa chính thống xưởng vải Đồ Thấm của nhà họ Cao, vậy mà ông lại dám đổi di chúc định giao xưởng vải cho Cao Đình! Chỉ vì nó là con của ả Lệ Trâm!

Không thể đứng yên nữa, Cao Phong liền đẩy cửa phòng khách và bước vào. Vợ chồng ông Lim bất ngờ trước sự có mặt của con trai, trong một thoáng liền khựng lại. Đưa mắt nhìn cha rồi đến mẹ, Cao Phong hỏi rõ ràng:

- Rốt cuộc, tất cả chuyện này là gì? Tại sao mẹ lại muốn hại cha? Còn cha lại thay đổi quyền thừa kế của con và thằng Đình? Ai đó hãy nói cho con biết đi!

Hiểu Cao Phong đã nghe hết cuộc nói chuyện, ông Lim vừa nhìn anh vừa chỉ tay:

- Đây, người mẹ tốt của con chỉ vì di chúc thừa kế mà đẩy cha vào chỗ chết!

Chồng vừa dứt lời là bà Hoàng nhanh chóng đi đến bên Cao Phong mà rằng:

- Phong, con phải hiểu mẹ gây ra chuyện bất nhân đó là vì con! Chính người cha vô tình của con đã khiến mẹ không còn sự lựa chọn... Ông ta chỉ vì ả đàn bà Lệ Trâm, sẵn sàng tước đi mọi quyền lợi của con mà đánh tất cả cho Cao Đình!

Trong khi Cao Phong vẫn còn đang bối rối thì ông Lim lại rành rề tiếp:

- Không phải tôi từ bỏ thằng Phong mà chỉ là làm thêm tờ di chúc đề đề phòng!

- Đề phòng? Lý do là gì?

- Bà nên tự hỏi lại bản thân mình chứ!

- Con đã nghe chưa? - Bà Hoàng quay qua con trai - Rõ ràng chưa bao giờ ông ấy xem mẹ là vợ thật sự! Lúc nào cũng đối xử bất công! Con phải đứng về phía mẹ!

Trông cảnh Cao Phong im lặng đứng bên cạnh mẹ, ông Lim chợt hỏi một câu:

- Thế ra chính hai mẹ con đã thông đồng với nhau?

Bị hiểu lầm, Cao Phong mau chóng ngược mặt nhìn cha, giải thích:

- Không phải! Nếu biết mẹ sẽ gây ra chuyện này thì con đã ra sức ngăn cản rồi!

Tuy nhiên, biểu hiện chân thật từ Cao Phong đã không làm cho sự hoài nghi trong lòng ông Lim vơi bớt, ngược lại càng thêm rõ rệt. Để rồi bản thân ông không ngờ rằng, mình cùng lúc bị vợ lẫn con trai hãm hại. Về mặt lạnh tanh, ông không nói gì nữa mà lập tức rời phòng. Không muốn mọi chuyện dừng lại tại đây nên bà Hoàng liền đuổi theo chồng. Còn Cao Phong thì đứng yên, vừa nãy nhìn vào đôi mắt căm giận kia thì anh hiểu cha vẫn chưa buông bỏ nghi ngờ dành cho mình.

Ý nghĩ mông lung trong đầu chợt tắt khi Cao Phong bỗng nghe một tiếng ngã lớn, tiếp theo là giọng bà Hoàng hét hoảng. Biết đã xảy ra chuyện chẳng lành, anh nhanh chóng chạy đi. Thấy mẹ đứng yên lặng ở đầu cầu thang, anh liền bước đến và trông cảnh cha nằm bất động dưới sàn nhà! Sững sờ, anh tức tốc chạy xuống rồi đỡ lấy ông, gọi trong sợ hãi:

- Cha! Cha ơi...! Tại sao lại thế này?

Đúng lúc, bà Hoàng chậm rãi bước xuống và đứng sau lưng con và cất tiếng:

- Mẹ chỉ muốn kéo ông ấy lại nào ngờ, ông ấy trượt chân ngã lăn xuống đất!

Bây giờ không còn tâm trạng để xem ai có lỗi nữa, Cao Phong liền gọi lớn, bảo người làm mau gọi xe cứu thương!

Không quá lâu sau, ông Lim được đưa vào bệnh viện. Và cũng một lúc sau đó, Cao Đình, Lương Bằng và một số nhân công xưởng vải đều có mặt tại đây.

- Vì sao cha tôi lại bị ngã? Bây giờ tình hình thế nào? - Cao Đình hỏi gấp gáp.

- Ở dưới nhà bếp, tôi nghe tiếng cậu Phong gọi lớn nên lật đật chạy lên nhà, lúc đó đã thấy ông nằm bất tỉnh rồi! Bác sĩ đang cấp cứu cho ông, chẳng rõ thế nào...

Giọng gấp gáp của bà Viên vừa dứt là Cao Đình xoay qua Cao Phong đang đứng lặng yên, liền bước đến túm lấy cổ áo anh trai mà gắng hỏi:

- Anh nói xem nào! Tại sao cha lại ngã nặng đến mức như vậy?

Bỏ mặc sự giận dữ đó, Cao Phong vẫn chỉ cúi mặt đầu lặng lẽ và hoàn toàn im lặng. Cuộc đối thoại căng thẳng giữa cha và mẹ, về việc ông nghi ngờ anh, rồi mẹ anh vì không cẩn thận đã vô tình đẩy ông ngã xuống cầu thang. Nói? Cao Phong phải nói gì đây? Lý nào lại để cho mọi người biết mẹ có ý định giết cha anh?

Cao Đình mím môi giận dữ bởi không nhận được câu trả lời, tay càng siết chặt cổ áo sơ mi ấy. Tức thì, Lương Bằng và những nhân công chen vào ngăn lại. Cuộc giằng co chẳng rõ còn kéo dài đến bao giờ nếu cửa phòng bệnh không mở ra. Nhắc thấy bác sĩ xuất hiện, mọi người ngừng lại đồng thời bước đến hỏi han.

Mở đầu bằng âm thanh thờ dài, vị bác sĩ nhìn hai cậu chủ rồi chậm rãi bảo:

- May là không nguy hiểm đến tính mạng, tuy nhiên vì ngã ở trên cao xuống mà ông Cao lại lớn tuổi, cú va chạm ở lưng khiến ông ấy có thể bị liệt nửa thân dưới và tinh thần cũng sẽ không còn tỉnh táo như trước nữa.

Nghe xong, ai nấy đều thất thần khôn tả. Ông Lim sẽ bị liệt, chẳng những vậy còn mất đi ý thức? Chuyện đời thật khó lường! Lần trước gặp tai nạn xe nguy hiểm đến thế mà ông chỉ bị thương nhẹ, thế mà nay chỉ ngã từ trên cầu thang xuống thôi lại ra nông nỗi này! Ông sẽ phải sống ra sao suốt phần đời còn lại?

Cao Phong ngã mạnh xuống dãy ghế chờ phía sau, nét mặt không khỏi bần thần.

- Anh! - Cao Đình thiếu kiềm chế đến nỗi nắm lấy vai áo của Cao Phong kéo vực dậy - Rốt cuộc, anh có liên quan gì đến chuyện này không?

Tình hình đã tồi tệ rồi, Lương Bằng phải kiên quyết hơn để kéo Cao Đình ra. Trong khi mọi người cố khuyên nhủ cậu Ba thì Cao Phong khê khằng đứng dậy, từng bước chân không vững nên phải tựa tay vào tường mà đi ra bên ngoài.

Bà Hoàng đứng ở ngoài cổng bệnh viện, nét mặt không mang chút biểu hiện nào nên chẳng rõ bà có đang lo lắng cho tình hình của chồng. Vừa lúc Cao Phong xuất hiện với vẻ mặt hôn, đề rồi trông thấy mẹ thì liền mím môi bước đến gần. Chẳng cho con trai kịp nói gì là bà đã lên tiếng trước:

- Vệ sĩ vừa báo với mẹ tình hình của cha con.

Trước gương mặt điềm nhiên lạnh lùng kia, Cao Phong lắc đầu hỏi:

- Tại sao mẹ có thể bình thản đến vậy? Ông ấy là chồng của mẹ!

- Không phải! Người đàn ông xấu xa nhẫn tâm đó chưa một lần yêu thương mẹ!

Tuy không lớn nhưng giọng bà Hoàng có vẻ như run rẩy, nửa đau khổ nửa căm hận! Đối diện, Cao Phong chẳng nói gì nữa, bản thân hiểu rõ người phụ nữ ở trước mặt mình đây chưa bao giờ thấy hạnh phúc.

Kìm nén cảm xúc lại, bà Hoàng biết lúc này còn có một việc quan trọng hơn rất nhiều so với nỗi đau bị bỏ rơi đó, chậm rãi siết chặt tay con trai:

- Phong, chuyện đã đến nước này rồi thì chúng ta cần tranh thủ cơ hội giành lại quyền kế thừa xương vải nhà họ Cao cho con!

- Ý mẹ là gì?

- Bây giờ cha con đã mất ý thức còn chưa biết khi nào sẽ chết, đến lúc bản di chúc kia được đưa ra thì mọi thứ sẽ thuộc về Cao Đình. Lúc đó, con sẽ mất tất cả!

Cao Phong nhắm mắt một hồi bởi đang trong tình huống này mà mẹ mình vẫn còn nghĩ đến quyền kế thừa. Bà muốn có xương vải Đồ Thấm đến vậy ư? Ngay cả chồng và con trai có thế nào cũng không bận tâm? Cố nén những cảm xúc dữ dội trong lòng xuống, Cao Phong đáp một lời vô cảm:

- Con sẽ không nghe theo ý mẹ.

Bà Hoàng nhìn biểu cảm cương quyết đến lạnh lùng của con, trở nên quyết liệt:

- Không sao cả, mẹ sẽ làm theo ý mình để giành lại quyền kế thừa cho con! Nhà họ Đào chúng ta cũng góp vốn không nhỏ trong xương vải, chỉ cần tất cả cùng hợp lại thì đủ sức "lật quyền" của Cao Lim mà giao tất cả vào trong tay con, Phong à!

Hiển nhiên, Cao Phong lần nữa đã tỏ ra kinh ngạc đến dường nào liền chăm chú nhìn mẹ. Anh chợt hiểu, không chỉ xương vải Đồ Thấm mà bà còn muốn đầu tư vào nhà họ Cao! Lẽ nào bà muốn cho hai nhà Cao - Đào đối đầu nhau?

- Mẹ phải làm đến đường này mới vừa lòng sao?

- Mẹ cũng như bao người mẹ khác trên thế gian này, đều vì con trai của mình. Bất cứ ai cản đường, mẹ đều không bỏ qua! Cho dù là Cao Đình hay nhà họ Dương!

Lý do bà Hoàng nhắc đến nhà họ Dương vì Dương Bộ và Cao Lim vốn là bạn bè chí cốt, bản thân cũng hiểu nếu bà làm gì nhà họ Cao thì Dương Bộ sẽ không dễ yên. Cao Phong biết điều ấy, và người anh nghĩ đến đầu tiên là Dương Thảo. Với tính cách vốn có, cô nhất định chống lại bà Hoàng và... Chỉ nghĩ vậy thôi là hàng ngàn nỗi lo lắng bủa vây lấy anh. Đến nước này, anh càng hiểu rõ: mẹ mình sẵn sàng xuống tay với bất kỳ ai cản đường cho dù đấy là người con gái anh thương!

Không muốn nghe thêm bất kỳ điều gì nữa, Cao Phong từ từ quay lưng cất bước. Dõi theo bóng dáng cao lớn lặng lẽ đó, bà Hoàng nói:

- Nếu đồng ý thì tối nay con hãy trở về nhà gặp mẹ, còn không thì con hãy đến đồn cảnh sát tố giác việc mẹ đã làm với cha con!

Chân vẫn bước đi chậm rãi, ấy vậy Cao Phong đang cố ngăn nước mắt sắp trào ra và rồi nhếch môi cười nhạt nhẽo với chính mình.

Một bên là cha, một bên là mẹ, anh biết phải làm sao?

Trước cửa rạp chiếu Thủ Đô, Dương Thảo đứng chờ trong sốt ruột, không ngừng nhìn dòng xe cộ qua lại nhộn nhịp trên đường phố đã lên đèn. Bản thân chẳng rõ Cao Phong có việc đột xuất hay đã gặp chuyện gì mà lại để cô đợi suốt ba tiếng. Thường, anh rất ít khi lỡ hẹn và điều đó càng khiến cô thêm lo lắng. Định bụng sẽ đến nhà họ Cao xem thử thì cô nghe tiếng sấm rền, mưa đột ngột đổ xuống.

Không thể không rửa cái vện đen đui, Dương Thảo chán nản tự nhủ giá như có đi động thì có phải tốt hơn không? Cái thời đại gì mà phải đến tận nơi, tận nhà mới biết được mọi chuyện. Liệu này khéo có việc gì gấp gáp như đang hấp hối là chắc thôi luôn, người muốn gặp vừa mới đến nơi thì mình cũng "thăng thiên"!

Trong khi Dương Thảo vừa co người vừa nhìn cơn mưa lớn, ở phía bên kia đường, Cao Phong đang đứng lặng lẽ dưới mưa và quan sát cô. Anh đến cũng khá lâu rồi nhưng vẫn ở bên đây âm thầm nhìn cô, bởi lúc này trái tim không ngừng đan xen những cảm xúc ngổn ngang lẫn khổ sở. Nửa muốn bước đến ôm lấy người con gái đó nửa lại không thể... Bây giờ bản thân đang đứng trước hai sự lựa chọn đau đớn nên anh buộc phải dừng lại tại đây. Dù biết rõ tình cảm Dương Thảo dành cho mình nhiều thế nào, nhưng anh chẳng còn con đường nào khác.

Chiếc Peugeot 202s quen thuộc chạy đến chỗ Dương Thảo đang đứng, tiếp theo Lương Bằng bước xuống cầm theo cây dù. Có lẽ cô sẽ biết hết mọi chuyện vừa xảy ra ở nhà họ Cao qua lời kể của anh chàng họ Lương.

Đứng nhìn khung cảnh Lương Bằng che dù cho Dương Thảo, dù thương tâm đến mấy thì Cao Phong vẫn khẽ khàng quay lưng. Nước mưa đổ xuống người anh dừ dội và lạnh lẽo, tràn lấp vào đôi mắt cay xè với cái nhìn bình thản.

Bà Hoàng trông thấy Cao Phong bước vào nhà với bộ dạng ướt đẫm mưa, gương mặt bọt bọt không chút thần sắc tuy nhiên ánh mắt thì cương quyết lạ lùng.

- Phong, sao con lại dầm mưa? Có lạnh không?

Ngừng giọng sốt sắng lại, bà Hoàng ngạc nhiên khi con trai nắm chặt lấy cánh tay mình đồng thời ngước mặt lên nhìn sâu vào mắt bà, hỏi rõ ràng:

- Có thật là mẹ sẽ vì con mà làm tất cả mọi chuyện?

Rất ít khi nhìn Cao Phong bằng cái nhìn dịu dàng, thế mà lúc này bà lại hướng đôi mắt đó vào con rồi nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen đẫm nước kia, gạt đầu.

Dường như Cao Phong đã khẽ cười, dù chẳng rõ nó mang hàm ý gì nhưng sau đó anh đã buông một lời mạnh mẽ:

- Được thôi! Con sẽ lấy lại những gì thuộc về mình và bảo vệ những gì con có!

Bà Hoàng dĩ nhiên không giấu nổi vẻ vui mừng liền ôm lấy con trai vỗ về. Tựa cảm lên vai bà, ánh mắt Cao Phong chưa bao giờ lạnh lùng và kiên định đến thế!

Đứng nhìn bàn làm việc của ông Lim khá lâu, Cao Phong đưa bàn tay trái lên, tia nhìn dừng lại trên chiếc nhẫn đính hôn. Vừa nghĩ đến Dương Thảo, anh vừa chậm rãi tháo nó ra và đặt xuống bàn. Như thể từ giờ anh sẽ trở thành con người khác, chấp nhận đánh mất thứ này để đạt được thứ khác! Để mặc chiếc nhẫn mang trọn tình yêu của mình nằm yên ở đấy, anh lặng lẽ rời khỏi căn phòng tĩnh mịch.

Bất hạnh đời người chính là, chúng ta không thể biết được bản thân sẽ phải trả giá như thế nào cho sự lựa chọn của ngày hôm nay...

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Nam phụ bỗng nhiên thay đổi

Cao Phong đột nhiên biến mất khỏi nhà họ Cao suốt bảy ngày sau đó.

Sau khi ông Lim bình phục thì phải ngồi xe lăn, cả người bất động chẳng khác nào người mất hết thần trí. Bà Hoàng là người chăm sóc cho ông.

Cao Đình tạm thời quản lý xưởng vải Đồ Thấm, vốn dĩ từ trước đã không hoà thuận với bà Hoàng, nên việc sống chung một nhà mà giờ đây chỉ có hai người ra vào sớm tối gặp mặt nhau lại càng khó chịu hơn rất nhiều.

Về phía Dương Thảo, sự ra đi không nói lời nào của Cao Phong không khỏi khiến cô ngày ngày thấp thỏm lo âu, đứng ngồi không yên. Khi nghe Lương Bằng kể về sự việc không hay xảy ra với ông Lim, cô liên tục tự hỏi liệu sự việc đó có liên quan đến anh? Một linh cảm xấu mơ hồ dần xuất hiện trong lòng, cô cảm giác rằng thời gian sắp tới đây sẽ có một bước chuyển lớn diễn ra không chỉ với tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" mà còn là đối với mình lẫn Cao Phong.

Dương Thảo bước chân vào đây là với mong muốn thay đổi số phận của nam phụ Cao Phong, cứu rồi anh thoát khỏi bóng tối tội lỗi chỉ vì không được ai yêu thương, thậm chí ngăn cái kết bi thảm dành cho anh ở cuối truyện.

Có thể được không..?

Cứ hể nghĩ đến câu hỏi ấy là Dương Thảo tự khắc thấy sợ hãi, bởi bản thân thật sự không biết được diễn biến tiếp theo sẽ như thế nào.

Cứ ngỡ mọi chuyện vẫn sẽ đậm chất tại chỗ cho đến ngày kia...

Ngày hôm đó, nhà họ Cao diễn ra cuộc họp gia đình. Lần này người yêu cầu các thành viên hội tụ lại cũng như làm chủ cuộc họp không ai khác là Cao Phong.

Chiếc bàn dài sang trọng với những chiếc tách sứ, hai bên là người của nhà họ Cao và nhà họ Đào đang yên lặng chờ đợi. Tất cả đều hướng mắt về phía vị trí của người làm chủ cuộc họp gia đình này, Cao Phong trong một dáng vẻ hoàn toàn thay đổi so với trước đây. Một gương mặt lạnh lùng và mang chút gì đó tàn nhẫn; đôi mắt sắc bén sâu thẳm; chiếc mũi cao vốn dĩ là điểm nhấn đẹp nhất giờ đây cũng mang vẻ cao ngạo. Mái tóc cắt ngắn sát ốt và tóc mái phía trước vuốt thẳng lên càng làm tăng đường nét trên khuôn mặt trở nên góc cạnh nam tính. Anh vẫn mặc sơ mi và áo ghi lê, khoác áo veston dài tới gối.

Điều đáng nói chính là nhóm vệ sĩ năm người đứng bên cạnh Cao Phong. Họ là các vệ sĩ được đào tạo bài bản về việc bảo vệ cũng như kỹ năng, với tên gọi "Ngũ vệ", mỗi thành viên trong nhóm mang tên đúng với vị trí của mình: Nhất, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ... Thời bấy giờ, vệ sĩ đi theo chính khách hoặc giới thượng lưu thường là giúp họ thực hiện những công việc "bí mật" khác.

Từ lúc trông cảnh Cao Phong cùng Ngũ vệ bước vào căn phòng lớn này, Cao Đình đã mang một cảm giác không hay, nhất là khi nhìn thấy sự thay đổi đến khác lạ của anh trai. Sự biến mất đột ngột trong bảy ngày qua càng chứng minh rằng anh đang lên một kế hoạch quan trọng nào đấy và có thể làm thay đổi nhà họ Cao.

Quan sát những người cần có mặt tại đây đã đến đông đủ, Cao Phong cất tiếng:

- Hôm nay triệu tập người của hai nhà Cao - Đào là vì tôi có một quyết định quan trọng cần thông báo. Ai cũng biết cha tôi, ông Cao Lim, một tuần trước đã gặp phải biến cố và giờ đây trở thành người mất ý thức phải ngồi xe lăn, thế nên việc quản lý xưởng vải Đồ Thấm cũng như làm chủ nhà họ Cao cần phải là một người khác. Đó chính là tôi, Cao Phong - con trai trưởng của ông ấy.

Bắt đầu vang lên những âm thanh bàn tán khe khẽ. Tức thì, Cao Đình hỏi ngay:

- Tất cả quyền hành đều vào tay anh? Tuy cha bây giờ không tỉnh táo nhưng một thời gian sau sẽ khoẻ lại, nói gì thì nói ông vẫn làm chủ xưởng vải và đứng đầu nhà họ Cao. Bây giờ anh tự tiện gom hết quyền hành trong tay, có được hay không?

Khẽ nhếch môi cười trước lời lẽ hùng hồn đó, Cao Phong điềm nhiên đáp:

- Cha có khoẻ lại hay không còn chưa biết chắc được, trong khi việc ở xưởng vải và việc quản lý nhà họ Cao chẳng thể chờ đợi.

- Anh vừa nói cái gì? Ý anh là không muốn cha khoẻ lại sao?

- Cậu đừng có xuyên tạc lời nói của tôi. Với tư cách là con trai trưởng, tôi có quyền khi đưa ra quyết định này mà không cần sự chấp thuận từ một ai.

Cao Đình bắt đầu hiểu ra ý đồ kia, liền hướng ánh mắt vô cảm vào anh trai:

- Thế ra anh đang muốn "gạt" cha sang một bên, một mình chuyên quyền?

Biết rõ Cao Đình thông minh nên sẽ dễ dàng phát hiện ra mục đích thật sự của mình, Cao Phong chẳng hề bất ngờ mà chỉ nở một nụ cười hài lòng. Và cái biểu cảm thoả mãn tự đắc đó khiến Cao Đình mang vẻ mặt kiên quyết hơn:

- Tôi không để anh làm vậy đâu!

Đối diện, bà Hoàng thấy buồn cười, vẻ như chẳng cần che giấu hay làm bộ nữa nên bà bật ra âm thanh cười khẽ. Cao Đình khẽ liếc người đàn bà mưu mô này một cái, giờ cũng hiểu cái lý do bà chẳng hề tỏ ra lo lắng gì trước sự "mất tích" của con trai mấy ngày trước. Hoá ra, hai mẹ con Cao Phong đã sớm chuẩn bị cái ngày quan trọng này: lợi dụng thời cơ thích hợp thu tóm mọi thứ về tay mình! Rất nhanh, anh nghe tiếng đẩy ghế tiếp theo thì thấy Cao Phong chống hai tay lên bàn khẽ cúi người nhìn thẳng vào mình, hời hợt rợn:

- Cao Đình, cậu là cái gì mà dám chống lại tôi? Hơn phân nửa ở đây là người nhà họ Đào, còn nhà họ Cao thì có ai theo phe cậu chứ?

Bấy giờ, Cao Đình mới đảo mắt một lượt những gương mặt nghiêm nghị ngay tại chiếc bàn này, cảm giác như bản thân hoàn toàn đơn độc trong sự cô lập đáng sợ ấy! Sự thật anh vốn hiểu rất rõ, nếu Cao Phong có ý "chuyên quyền" thì bản thân cũng chẳng thể nào ngăn cản được. Vấn đề ở đây là người của nhà họ Cao chỉ có một nửa, hầu hết những người có mặt tại đây đều ủng hộ theo phe bà Hoàng.

Cao Phong có chút thoả mãn bởi nhìn rõ nỗi bất lực từ Cao Đình, chậm rãi đứng thẳng dậy nhìn lại mọi người lần nữa, tay kéo nhẹ vạt áo veston:

- Cứ quyết định như vậy! Tệ hơn, tôi cũng có vài thay đổi khác. Đó là vài ngày sau, cậu Đình phải xuống xưởng vải ở Bình Dương tiếp quản công việc kinh doanh ở đó. Còn cha tôi sẽ được đưa đến biệt thự ở ngoại thành để tiện cho việc nghỉ ngơi.

Nghe xong, Cao Đình không giấu nổi kinh ngạc. Muốn đẩy anh rời khỏi xưởng vải Đồ Thảm, xuống tận Bình Dương để không còn tham dự vào việc kinh doanh chủ đạo ở Sài Gòn nữa. Chẳng những thế còn mang người cha đang mất ý thức rời khỏi ngôi nhà này. Cao Phong đã bộc lộ quá rõ ràng tham vọng của mình!

- Đó là điều không thể! - Cao Đình đứng dậy, tức giận - Tôi sẽ không đi đâu hết!

- Tôi nói rồi, cậu không có quyền ở đây, tất cả phải nghe theo tôi! Thay vì phản đối vô vọng thì tốt nhất cậu nên chuẩn bị hành lý và thăm hỏi cha lần cuối.

Trông nụ cười lạnh lùng đó, Cao Đình giương mắt nhìn không chớp.

Khi bên trong đại sảnh diễn ra cuộc họp kịch tính thì ở ngoài, ông Bộ và Dương Thảo đã nhanh chóng bước vào trong nhà. Vừa hay tin Cao Phong trở về, còn mở một cuộc họp gia đình là hai cha con nhà họ Dương đã tức tốc đến đây. Nhắc thấy hai vệ sĩ đứng ngoài cửa đại sảnh, Dương Thảo bước đến hỏi:

- Cậu Phong đâu rồi?

- Thưa, cậu Phong đang ở bên trong cùng với bà chủ và cậu Đình.

Chưa kịp hỏi tiếp thì vừa lúc cửa phòng mở, Dương Thảo bắt gặp Cao Phong chậm rãi bước ra ngoài. Nếu như bình thường hẳn cô đã chạy đến bên anh rồi ấy vậy lúc này lại chỉ đứng nhìn chăm chú. Chàng trai ở trước mặt cô sao nửa quen nửa lạ, từ khuôn mặt lạnh lùng vô cảm cho đến mái tóc vuốt ngược lên, chiếc áo khoác veston xám dài tới gối càng làm tôn lên uy quyền, tất cả những điều ấy khiến cô nghĩ rằng đó là một Cao Phong khác chứ không phải Cao Phong mình từng yêu thương. Theo sau anh là nhóm Ngũ vệ cũng đáng sợ chẳng kém.

Bất giác trong khoảnh khắc đó, cô cảm giác anh đã không còn thuộc về mình...

Dương Thảo đã đứng bất động khá lâu, đến nỗi ông Bộ phải tiến đến trước mặt Cao Phong cốt chặn lối đi của anh. Bấy giờ Cao Phong mới nhận ra sự có mặt của ông chủ thương cảng, dĩ nhiên sau đó anh đã nhìn qua Dương Thảo vẫn còn đang đứng yên với cái nhìn ngạc nhiên. Trông thấy cô gái ấy thì mặt Cao Phong càng trở nên lạnh lùng hơn, như thể chứng minh bản thân giờ đã khác trước.

- Xin hỏi ông Dương và cô Thảo đến đây có chuyện gì?

Lần nữa, Dương Thảo nhận ra sự thay đổi rõ ràng kia khi nghe Cao Phong gọi mình bằng từ "cô Thảo" đầy khách khí. Tự nhiên lòng lo lắng đến không kìm được.

- Nghe nói cậu về nhà sau mấy ngày mất tích nên tôi và con Thảo đến xem tình hình thế nào. Và cũng tiện thể thăm hỏi ông Cao.

- Cảm ơn ông Dương, để chuẩn bị vài thứ nên tôi phải rời nhà vài ngày. Bấy giờ thấy tôi rồi thì ông có thể về, còn cha tôi đang ngủ nên không gặp được.

Trước thái độ hời hợt kỳ lạ của chàng trai trẻ, ông Bộ thoáng nhui mày:

- Cậu nói chuyện với người bề trên bằng dáng vẻ xem thường đó ư?

- Xin lỗi ông Dương, hiện tại tôi có rất nhiều chuyện phải giải quyết nên không có nhiều thời gian tiếp chuyện với ông, có gì thất lễ mong ông bỏ qua.

Khi nói câu ấy, Cao Phong càng tỏ ra cao ngạo chứ không hề kính cẩn. Chính điều đó càng khiến nét mặt của ông Bộ thêm đanh lại, đôi mắt sâu hút do có tuổi phản chiếu sự không hài lòng. Ngay giờ là người im lặng hoàn toàn, bây giờ Dương Thảo mới bước đến trước mặt Cao Phong, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Sao anh bỏ đi mà không nói lời nào với em? Em đã rất lo lắng cho anh, không biết ở nhà họ Cao lại xảy ra chuyện gì...

Chẳng thể Dương Thảo nói dứt câu là mau chóng, Cao Phong đã cắt ngang:

- Dương Thảo, kể từ bây giờ em đừng can thiệp vào việc ở nhà họ Cao nữa.

Dương Thảo tròn xoe mắt ngạc nhiên, bên cạnh ông Bộ lập tức đánh giọng:

- Con Thảo lo chuyện nhà họ Cao thì thế nào? Dù gì hai nhà Cao - Dương cũng sẽ trở thành thông gia, con gái tôi rồi cũng làm vợ của cậu...

Cao Phong, lần thứ hai, chẳng hề nề nang gì mà cắt ngang lời của ông Bộ:

- Thông gia? Vợ? À phải nhì, tiện thể cũng nên nói rõ ràng về chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trong tình yêu, lời hứa là thứ vô dụng nhất!

Cùng Cao Phong bước vào đại sảnh vừa mới kết thúc cuộc họp gia đình, Dương Thảo và ông Bộ ngồi xuống ghế. Đối diện, Cao Phong chậm rãi cất giọng trước:

- Ông Dương là người hiểu rõ nhất về chuyện hôn ước giữa tôi với Dương Thảo đều do sự sắp xếp giữa ông với cha tôi. Nay, cha tôi đã như vậy nên tôi sẽ là người nắm quyền ở nhà họ Cao vì vậy việc sắp đặt này cũng nên dừng lại.

Linh cảm xấu lại lần nữa xuất hiện, tuy nhiên Dương Thảo vẫn im lặng vì muốn để cha mình nói chuyện với Cao Phong: "Ý cậu là gì?".

- Tôi muốn từ hôn.

Bốn từ kia vừa phát ra từ môi Cao Phong là cả người Dương Thảo chợt nhiên nhẹ hẫng. Vậy là cảm giác trước đó không hề sai! Cuối cùng, cái "linh cảm xấu" ấy cũng đã đến! Cao Phong muốn hủy bỏ hôn ước với cô? Sau bao nhiêu nỗ lực mà cô cố gắng lay động trái tim anh, kể cả khi chính anh nói yêu cô và cả hai đều đang trông đợi vào một tương lai tốt đẹp thì đây là đáp án sau cùng mà anh muốn...? Rốt cuộc, chuyện gì đã xảy ra? Một điều nào đó mà Dương Thảo không hề hay biết?

- Cái gì? - Ông Bộ giật dử - Từ hôn với Dương Thảo? Tại sao?

Thờ ra một tiếng chán chường, Cao Phong đặt hai tay lên bàn, bảo rõ hơn:

- Hôn nhân mà không có tình yêu thì làm sao hạnh phúc?

- Không có tình yêu? - Dương Thảo thỉnh linh hỏi - Thế ai là người vì tưởng em bỏ trốn cùng Lương Bằng mà vội vã nắm tay em giữ lại, thế ai là người đã nói "anh yêu em", và ai là người đã hứa từ giờ về sau sẽ luôn bảo vệ em? Là anh, Cao Phong!

Nghe từng lời Dương Thảo nói mà Cao Phong hoàn toàn im lặng. Một người mạnh mẽ, cứng cỏi như cô lại mang chất giọng xúc động như thế không khỏi khiến lòng anh trở nên nặng nề. Vốn dĩ bề ngoài thay đổi chẳng có gì quan trọng, bên trong vỏ bọc này vẫn là chính anh! Những kỷ niệm đó, những xúc cảm đó vẫn vẹn nguyên bên trong trái tim ấy. Dù vậy, anh buộc phải kiềm chế nó.

- Có lẽ tôi đã khiến em hiểu lầm, đây chỉ là ngộ nhận.

Ánh mắt Dương Thảo hướng vào Cao Phong vừa bất động vừa hụt hẫng tê tái. Buồn cười thật! Sao anh nỡ lòng nói tất cả chỉ là "ngộ nhận"?

- Cao Phong! - Dương Thảo liền nắm tay anh - Đó không phải là lời thật lòng! Nói em biết, đã có chuyện gì xảy ra với anh? Chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết.

Hơi ấm từ bàn tay mềm mại kia truyền sang bất giác khiến trái tim có chút yếu mềm, thế nhưng lý trí mạnh mẽ đến mức khiến Cao Phong vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng đồng thời hồ hững rút tay lại.

- Chẳng có gì cả, là tôi thật sự muốn từ hôn em.

Dứt lời, Cao Phong nhanh chóng đứng dậy. Hiên nhiên không dễ dàng từ bỏ, Dương Thảo cũng rời chỗ rồi đứng ngay trước mặt và giữ chặt hai cánh tay anh.

- Nhìn thẳng vào mắt em nói lại một lần nữa, Cao Phong!

Lúc nào cũng thế, sự quyết liệt từ Dương Thảo luôn khiến Cao Phong chùn bước. Nhưng rồi hình ảnh về người cha đang ngồi trên xe lăn, về vẻ mặt nhằn tâm của người mẹ và rất nhiều những điều khác nữa mà mỗi đêm luôn nghĩ đến, nỗi sợ hãi khiến anh như tiếp thêm sức mạnh mà nhìn thẳng vào cô chẳng chút do dự:

- Tôi muốn từ hôn!

Sao đôi mắt ấy lại kiên tâm đến thế? Dương Thảo tự hỏi, đôi bàn tay nắm chặt kia cũng từ từ thả lỏng, khẽ lắc đầu mà rằng:

- Vậy ra, với anh lời hứa lại dễ dàng buông bỏ đến thế?

Bây giờ mới hiểu, trong tình yêu thì lời hứa luôn là thứ vô dụng nhất!

Nhìn người con gái này một lúc, Cao Phong khẽ cúi mặt thì thầm vào bên tai cô:

- Em muốn biết lý do thật sự? Là vì tôi muốn lấy Mai Cẩm Tú.

Hết sức kinh ngạc, vồng mặt đen tuyền dần ra hết mức, lập tức Dương Thảo đẩy nhẹ Cao Phong ra, lại một lần nữa nhìn anh không chớp mắt:

- Anh... muốn lấy Cẩm Tú?

- Em vốn dĩ biết rõ, cô gái mà tôi thích ngay từ đầu là ai.

Trước mắt là một khoảng trắng mờ mịt, âm thanh bên tai Dương Thảo chẳng còn rõ ràng nữa, dù vậy cái tên Mai Cẩm Tú cứ dội thẳng vào màng nhĩ cô.

Thế ra, biến động đầu tiên của bản tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" cái biên này chính là Cao Phong muốn lấy Cẩm Tú ư?

- Đủ rồi! Cậu từ bỏ con gái tôi để lấy một người khác? Tôi không chấp nhận!

Một cách hung hăng, ông Bộ lao đến đẩy nhẹ Dương Thảo sang một bên rồi túm lấy cổ áo Cao Phong, không chân chừ mà đánh vào mặt anh. Sự tức giận của một người cha đủ khiến anh ngã ra sau suýt nữa là đập lưng vào chiếc tủ gỗ sang trọng nhưng thời may là chân còn đứng vững lại được. Thấy Cao Phong bị đánh, Ngũ vệ liền bước nhanh đến vừa ngăn ông Bộ vừa đỡ lấy cậu chủ.

- Tại sao Cao Lim lại có đứa con trai tệ hại đến thế?

Ông Bộ quát, hai tay vùng vằng như muốn thoát khỏi sự kìm giữ của nhóm vệ sĩ. Tình hình căng thẳng, Dương Thảo cũng cố ngăn cha lại, tiếp theo đưa mắt nhìn Cao Phong đang xoa nhẹ một bên má.

- Chuyện này đã nói rõ rồi, mong ông Dương về cho. Tiễn khách!

Y lệnh, người vệ sĩ tên Nhất liền giơ tay ra có ý mời hai cha con ông chủ thương cáng rời khỏi đây. Quan sát biểu hiện vô cảm của Cao Phong, Dương Thảo quay qua cha và nói: "Chúng ta về thôi". Lúc diu ông đi ngang qua, cô còn bảo rõ:

- Em sẽ không đồng ý từ hôn.

Từ sau lưng cô vang lên âm thanh thờ dài, chẳng quá lâu sau là tiếng Cao Phong:

- Tuy em, tôi cũng sẽ không từ bỏ việc lấy Cẩm Tú.

Đứng yên lặng trong chốc lát, đôi mắt kia một lần khói mờ mịt lướt qua, dù thế cô vẫn cương nghị cất bước và cùng cha rời khỏi phòng.

Nghे những tiếng bước chân nhỏ dần, bấy giờ Cao Phong mới khẽ nhắm mắt lại.

- Thưa, bây giờ cậu muốn làm gì ạ? - Nhị đến bên cạnh hỏi.

Hít sâu một hơi xong rồi mau chóng mở mắt ra, anh trả lời dứt khoát:

- Đến nhà của Mai Cẩm Tú!

Nghे tiếng gọi ở ngoài cổng, bà Lượm từ dưới nhà bếp xỏ dép đi ra. Y như rằng, đằng sau cánh cổng sắt là Lương Bằng. Kể từ sau đám tang của ông bà Phưong, ngày nào anh cũng đến hỏi thăm bà rằng Phưong Di đã về chưa. Ban đầu có hơi phiền hà nhưng về sau chính bà cũng bị thuyết phục trước tình cảm chân thành của anh. Bà mở cổng, Lương Bằng liền đi vào chào một tiếng.

- Cậu Bằng vào trong nhà ngồi, để tôi đi rót ly nước.
- Không cần đâu di, tôi ghé qua một chút rồi đi vì có việc.

Nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Lương Bằng, bà Lượm thở dài:

- Nhọc công cậu ngày nào cũng đến hỏi thăm tin tức về cô Di.
- Xem ra, hôm nay vẫn như mọi khi à di?

Nhận được cái lắc đầu buồn bã từ bà Lượm, Lương Bằng mỉm cười dù lòng chẳng vui sướng gì cho cam. Có lẽ cái nụ cười thường trực đó theo thói quen cứ nở trên môi cũng giống như việc mỗi ngày anh đều đến nhà họ Phương hỏi han về Phương Di đầu biết rõ câu trả lời vẫn y như một.

- Thôi chào di, tôi về.

Dứt lời, Lương Bằng chậm rãi cất bước. Bà Lượm dõi theo bóng dáng lặng lẽ kia thấy tội nghiệp vô cùng. Tính ra, anh chàng họ Lương là một người tốt và thật lòng thương cô chủ nhà bà. Giờ nghỉ lại, giả mà lúc ấy ông chủ chấp nhận để anh lấy cô thì có lẽ bây giờ mọi chuyện đã mang một cái kết tốt đẹp. Chẳng rõ Lương Bằng còn đến đây hỏi được bao lần bởi sắp tới, ngôi nhà này cũng sắp bị rao bán rồi.

Người đàn bà đi ở đứng tần ngần một lúc rồi toan đi vô đóng cổng lại thì bất chợt nghe tiếng bánh xe ngừng lại cái kết. Bà quay qua, neho mắt thấy một chiếc taxi "con cóc" ngừng ở ngoài đường. Không lâu sau, cô gái trong chiếc áo dài hoa với mái tóc dài ngang eo mở cửa bước xuống. Cô đứng xoay lưng trả tiền cho tài xế mãi lát sau mới quay lại. Vừa trông thấy gương mặt đó là bà Lượm đã mừng rỡ.

- Trời ơi cô Di..

Đối diện, Phương Di từ tốn đi về phía bà. Lúc cô vừa bước chân vào cổng nhà thì ở bên kia đường, Lương Bằng cũng vừa rẽ qua một ngã ba phía xa xa.

Trên đường, Lương Bằng có đi ngang qua tiệm giày của nhà họ Mai. Bình thường vốn không có gì ấy thế mà lúc này anh phải dừng lại, đưa mắt quan sát ba tên vệ sĩ mặc veston đen kỳ lạ đứng ngay trước cửa tiệm. Khó hiểu, anh liền bước đến. Nhác trông thấy một chàng trai sắp vào tiệm, một tên vệ sĩ đưa tay ngăn lại:

- Xin hỏi anh đến để mua giày hay làm gì?
- Tôi là bạn của cô Tú, muốn ghé qua thăm hỏi.
- Thế thì xin lỗi anh, theo lệnh của cậu Phong nhà họ Cao thì từ đây cho đến ngày mai, nếu không phải khách mua giày thì không ai được vào tiệm.

Hiển nhiên, Lương Bằng ngạc nhiên đến dường nào. Họ vừa nhắc đến cậu Phong ư? Vì sáng sớm đã ra ngoài nên anh không biết Cao Phong vừa trở về nhà sau một tuần "mất tích", càng không biết đến cuộc họp gia đình căng thẳng kia. Hiểu mình khó lòng vượt qua nhóm vệ sĩ nên anh không nói gì nữa mà cất bước.

Qua khỏi nhà họ Mai một đoạn là có con hẻm nhỏ, Lương Bằng liền đi vào trong. Nhóm vệ sĩ đó không biết được tiệm giày này có một cửa sau thông với con hẻm ấy.

Đứng trước cửa sau của tiệm, Lương Bằng áp tai nghe ngóng thử. Có tiếng khóc khe khẽ của Mai Cẩm Tú, tiếp theo là tiếng của ông Cửu. Nhanh chóng anh đưa tay gõ cửa, nghe giọng ông hỏi vọng ra: "Ai đó?". Lương Bằng liền nói tên mình, sau đó cánh cửa mở hé ra. Cẩm Tú, đôi mắt đỏ hoe, ra đầu cho anh đi vào trong nhà.

- Có chuyện gì vậy, tại sao cậu Phong cho vệ sĩ đứng canh ở trước tiệm giày?

Nhìn con gái cứ nắc nứ liên hồi, ông Cửu kể lại sự việc. Cách đây một tiếng, Cao Phong đến tiệm giày này. Chẳng nói rõ đầu đuôi gì cả mà chỉ bảo rằng: "Tôi sẽ cưới em, Mai Cẩm Tú."

Lúc đầu Cẩm Tú còn nghĩ anh đang đùa hoặc có nhầm lẫn gì, thế nhưng anh lặp lại câu nói kia lần nữa bằng vẻ mặt nghiêm túc thì cô biết đây là sự thật.

"Em không hiểu, thưa cậu..."

"Trước mắt em không cần phải hiểu, ngày mai tôi sẽ cho người đến đón em về nhà họ Cao, sau đó sẽ từ từ nói cho em nghe."

"Em sẽ không đi cho đến khi cậu nói rõ ràng."

"Lẽ nào em muốn tiệm giày này đóng cửa mãi mãi?"

Dứt lời, Cao Phong lạnh lùng rời đi và không quên dặn vệ sĩ ở đây canh chừng.

Cẩm Tú không hiểu, rốt cuộc vì sao cậu chủ đó lại làm thế. Chẳng phải anh đã đón nhận Dương Thảo ư, thậm chí còn rất hạnh phúc trong lễ đính hôn.

Thế thì vì sao...? Ngay từ lúc Cao Phong bước vào tiệm, cô cũng nhanh chóng nhận ra anh đã thay đổi, vẻ như mang chút gì đó nhẫn tâm hơn so với trước đây.

Nghe kể xong, Lương Bằng đảo mắt nghĩ ngợi, hoàn toàn chẳng hiểu chuyện lạ lùng nào đang diễn ra. Cậu Phong tự dưng muốn cưới Cẩm Tú, vậy còn cô Thảo? Lòng nôn nóng muốn biết rõ thật hư, anh không thể nán ná ở đây thêm, liền nói:

- Cẩm Tú hãy bình tĩnh, tôi sẽ về nhà họ Cao xem rõ chuyện này là thế nào.

- Anh Bằng, nếu được xin anh hãy nói cậu Đình đến gặp em..

Cẩm Tú nắm tay Lương Bằng, đôi mắt đầy cầu khẩn.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Công cuộc giải cứu nữ chính thoát khỏi tay nam phụ

Cũng giống mọi người, Lương Bằng lập tức nhận thấy chàng trai đang đứng trước mặt đây có thật là cậu Phong mình từng biết từ nhỏ đến lớn? Sao trông vẻ ngoài cậu lại thay đổi đến vậy? Không còn một cậu chủ trẻ trung kiêu ngạo, khuôn mặt điển trai luôn vui vẻ giờ đây được thay thế bằng một khuôn mặt lạnh lùng gai góc, mang dáng dấp kẻ "độc tài" trải qua nhiều thâm trầm.

- Cậu Phong, bề ngoài của cậu...

Trước cảnh Lương Bằng quan sát mình từ trên xuống dưới bằng vẻ bất ngờ là Cao Phong cười khinh, giọng điềm nhiên:

- Con người ta sẽ khác đi khi đứng ở vị trí khác.

- Vị trí khác?

- Từ giờ, tôi sẽ là người nắm quyền ở nhà họ Cao.

- Vậy còn ông và cậu Đình?

- Thăng Đình vài ngày nữa sẽ tiếp quản công việc ở chi nhánh xưởng vải dưới Bình Dương. Còn cha tôi thì sẽ được đưa đến biệt thự ở ngoại thành.

Lần nữa, Cao Phong khiến Lương Bằng không khỏi kinh ngạc. Dễ hiểu, việc làm của cậu Hai chính là "gạt bỏ" cha lẫn em trai để có thể chuyên quyền ở nhà họ Cao.

- Cậu làm vậy là không được! - Lương Bằng phản ứng y hệt Cao Đình.

- Bây giờ tôi đang nắm quyền ở đây, bất kỳ ai cũng không được can thiệp.

Nhận thấy Cao Phong bắt đầu khó chịu, Lương Bằng biết rằng bản thân không có quyền can thiệp vào chuyện quyền hành nhà họ Cao, liền hỏi:

- Vậy lý do gì cậu muốn cưới Mai Cẩm Tú? Chẳng phải cậu đã đính hôn rồi ư?

Cao Phong thấy bản thân có phần đánh giá thấp Lương Bằng rồi, cả ngày hôm nay chẳng thấy anh ở nhà thế mà vừa về đến đây đã nắm rõ hết sự tình.

- Thương ai thì lấy người đó, có gì lạ? Còn vấn đề hôn ước với Dương Thảo, sáng nay tôi cũng nói rõ với cô ấy là muốn từ hôn.

Rốt cuộc thì còn bao nhiêu chuyện "chấn động" khác mà mình chưa biết? Đây là suy nghĩ của Lương Bằng khi nghe rõ chữ "từ hôn". Bất giác, anh nhớ đến hình ảnh tay trong tay hạnh phúc của hai cô cậu chủ sau buổi đính hôn. Nụ cười rạng rỡ khi đó khiến anh nghĩ rằng hẳn họ đã tìm thấy định mệnh của mình. Thế mà sao...? Anh không tưởng tượng nổi về đau khổ của Dương Thảo khi nhận được lời từ hôn ấy.

- Chẳng phải cậu yêu cô Thảo sao? Cậu làm thế mà không sợ cô ấy đau lòng ư?

Hướng đôi mắt vô cảm vào Lương Bằng, Cao Phong nhấn mạnh một câu:

- Trước cô Thảo sau cũng cô Thảo, anh tùy tiện quá rồi đấy! Lương Bằng, anh nên biết thân phận, chuyện của mình tôi tự khắc biết phải làm gì.

Thoáng bất động, Lương Bằng dường như không tin cậu Phong đang đứng kia chính là "cậu Phong" của ngày trước. Sau vài phút im lặng, anh cúi đầu và rời đi.

Khi mở cửa phòng ra, Cao Đình trông thấy Lương Bằng. Như biết anh chàng này sẽ đến gặp mình nên anh cũng chẳng hề ngạc nhiên, liền ra dấu đi vào trong.

Lương Bằng đưa mắt quan sát những túi hành lý ở trên giường, mới hỏi:

- Cậu Đình sẽ xuống Bình Dương sao?

Đến bên bàn làm việc, Cao Đình tiếp tục thu dọn những vật dụng cần thiết khác.

- Tôi còn sự lựa chọn khác ư? Bây giờ Cao Phong đã nắm quyền nhà họ Cao rồi.

- Cậu Đình, có một chuyện rất quan trọng mà chúng ta phải ngăn cậu Phong lại!

Lương Bằng thấy Cao Đình thần nhiên xếp sổ sách trên bàn, vẻ như đối với cậu chủ này bây giờ đã chẳng còn màng đến bất kỳ chuyện gì nữa. Tuy nhiên anh biết, nếu đó là việc có liên quan đến Mai Cẩm Tú thì Cao Đình nhất định sẽ quan tâm.

- Tôi vừa biết tin, cậu Phong đang ép cưới Mai Cẩm Tú...

Đôi tay chậm rãi thu dọn kia lập tức ngừng lại, Cao Đình quay qua nhú mày:

- Anh nói gì? Cao Phong ép cưới Mai Cẩm Tú?

- Đúng vậy thưa cậu, tôi đã đến tiệm giày và nói chuyện với Cẩm Tú. Hiện nay, vệ sĩ đang canh chừng ở trước cửa tiệm, ngày mai cậu Phong sẽ đưa cô ấy về đây.

Đối diện, Cao Đình bỏ sổ sách xuống bàn đồng thời bước đến nắm chặt lấy bờ vai của Lương Bằng lắc mạnh, chất giọng kinh ngạc quá đổi:

- Tại sao? Chẳng phải Cao Phong đã đính hôn với Dương Thảo ư? Lý do gì anh ta lại muốn cưới Cẩm Tú chứ?

- Cậu hãy bình tĩnh, cậu Phong hủy hôn với cô Thảo rồi! Chính tôi cũng không hiểu nguyên nhân chuyện này là gì? Có quá nhiều thứ khó hiểu, từ việc cậu Phong biến mất khỏi nhà suốt bảy ngày sau đó trở về cứ như trở thành một người hoàn toàn khác, bề ngoài lẫn tính cách. Nói tóm lại, cậu ấy đã không còn như trước nữa...

Cao Đình buông tay khỏi vai đối phương, vẻ mặt lúc này hẳn rõ nỗi lo lắng lẫn hoang mang. Anh không cần biết Cao Phong đã thay đổi thế nào, điều anh quan tâm bây giờ chính là ngày mai Cẩm Tú sẽ bị đưa về nhà họ Cao rồi bị người anh trai tàn nhẫn của mình ép cưới. Đây có phải lý do Cao Phong một mực bắt anh về tận Bình Dương? Hoá ra là vì muốn cướp đoạt Cẩm Tú.

- Không được, tôi phải đến gặp Cao Phong hỏi cho ra lẽ!

Cao Đình toan chạy đến mở cửa phòng thì tức khắc Lương Bằng ngăn lại, bảo:

- Cậu nghĩ với con người bây giờ, cậu Phong sẽ thay đổi ý định ư?

- Nhưng tôi không thể bỏ mặc Cẩm Tú!

Trông dáng vẻ thiếu kiềm chế của cậu chủ vốn mang tính điềm đạm này, Lương Bằng lập tức siết chặt đôi vai đó rồi kéo anh xoay qua đối diện mình:

- Cậu Đình, chúng ta sẽ nghĩ cách đưa Cẩm Tú rời khỏi nhà...

Cao Đình ngừng hành động vội vã lại, liền đưa mắt nhìn anh chàng họ Lương.

Sáng hôm sau, chiếc Citroen Traction Avant 1949 đang trên đường đến nhà họ Cao. Ở bên trong, Dương Thảo mang vẻ mặt trầm tư, đôi mắt đong đầy suy nghĩ cứ đứng yên. Và đó chính là về cái chuyện, Cao Phong ép cưới Mai Cẩm Tú! Sự tình là đêm qua, Lương Bằng có đến nhà họ Dương tìm Dương Thảo, với ý định cùng cô nghĩ cách cứu Cẩm Tú thoát khỏi sự cưỡng ép kia.

Dương Thảo thật sự không thể hiểu nổi Cao Phong định làm gì? Mặc dù bản thân cũng là người mang đầu óc suy tính, biết nghĩ trước nghĩ sau, thế mà cô hoàn toàn mù mờ trước hành động quá đổi kỳ quặc từ anh. Là Cao Phong đang tính toán chuyện gì hay lòng thật sự muốn đoạt lấy Cẩm Tú khỏi tay Cao Đình?

Trong tiểu thuyết bản gốc, đúng là Cao Phong yêu Cẩm Tú rất sâu đậm và cũng từng muốn chiếm lấy cô thế nhưng lại không hề có cái tình tiết anh chuyên quyền ở nhà họ Cao và cả việc ép cưới này. Đến lúc này thì Dương Thảo hiểu, mọi chuyện đang diễn ra theo một cách hoàn toàn khác so với nguyên tác!

Cho dù có ngồi suy đoán ra sao cũng không có câu trả lời, việc trước mắt lúc này là Dương Thảo phải thực hiện kế hoạch cùng Lương Bằng: giải cứu

Cầm Tú khỏi Cao Phong! Theo những gì đã bàn tính đêm qua, cô sẽ đến nhà họ Cao kiểm cố ngăn Cao Phong lại hòng kéo dài thời gian cho Cao Đình giải cứu Cầm Tú.

Khi Dương Thảo đến nhà họ Cao thì thời may, đúng lúc Cao Phong và Ngũ vệ cũng chuẩn bị lên xe. Mau chóng cô xuống xe, bước nhanh đến chỗ anh.

Cao Phong không khỏi ngạc nhiên khi Dương Thảo xuất hiện, sớm không đến trễ không đến lại vào ngay lúc này mới kỳ lạ chứ! Kể từ khi nói về chuyện từ hôn ngày hôm qua, anh về như không muốn phải gặp cô hay đúng hơn là đang tránh né. Anh sợ phải nhìn thấy khuôn mặt buồn bã đó, đôi mắt cương nghị khô tâm đó, tất cả mọi phản ứng từ cô đều khiến trái tim anh mất đi sự mạnh mẽ.

- Cao Phong, em có chuyện muốn nói với anh.

Đoán là cô lại đề cập đến chuyện đính hôn nên Cao Phong đáp hồi hột:

- Nếu về việc hủy hôn thì tôi nghĩ chẳng còn gì để nói...

- Vậy thì em chỉ muốn hỏi anh vài điều thôi, cho em một chút thời gian!

Ánh mắt Dương Thảo hướng vào Cao Phong nửa bình thản nửa như có sự van nài, chính điều đó làm anh thoáng lưỡng lự.

- Tôi cho em mười lăm phút.

Khoảng thời gian này có vẻ hơi ít nhưng không sao, trong lúc nói chuyện Dương Thảo sẽ khéo léo kéo dài thêm thời gian nữa. Cứ tùy cơ ứng biến thôi!

Kế hoạch giải cứu Mai Cầm Tú thế này: Đầu tiên sẽ thuê một người giả làm khách, vào trong tiệm vờ mua giày sau đó thì có tình "gây sự" với ông Cửu. Nếu xảy ra tranh cãi ẩu đả thì chắc chắn ba tên vệ sĩ đứng ngoài cửa sẽ vào can thiệp. Tranh thủ lúc ấy, Lương Bằng và Cao Đình sẽ đưa Cầm Tú rời khỏi tiệm.

Sau khi nghe Lương Bằng nói tỉ mỉ về kế hoạch, Cầm Tú nhìn ông Cửu lo lắng:

- Nếu như con bỏ trốn thì liệu cậu Phong có làm gì cha không?

Nhìn cô con gái mỏng manh xinh đẹp trong một chốc, ông Cửu ân cần bảo rằng:

- Nếu tiệm giày bị đóng cửa, cha vẫn có cách xoay sở. Quan trọng là con bình an và hạnh phúc sau này của con.

Cầm Tú vẫn còn phân vân, bên cạnh Cao Đình trông thế liền trấn an:

- Em đừng lo, anh sẽ không để Cao Phong làm gì ông Cửu. Trước mắt, em phải rời khỏi đây, chờ mọi chuyện lắng dịu rồi anh sẽ tìm cách để cha con em gặp nhau.

- Đúng đấy, cô Thảo đang giữ chân cậu Phong ở nhà nên đừng chần chừ nữa!

Lời thúc giục của Lương Bằng vừa dứt, Cầm Tú liền ôm lấy cha, nước nở gât đầu.

Khi ông Cửu rời phòng đi lên tiệm trên thì ở đây, ba người nọ im lặng chờ đợi. Khoảng mười phút sau, họ nghe âm thanh cãi vã ở bên ngoài. Kín đáo nhìn qua khe cửa, Lương Bằng thấy ba tên vệ sĩ đang vào can ngăn, liền đưa tay ra dấu. Rất nhanh, Cao Đình dẫn Cầm Tú âm thầm đi ra cửa sau. Ba người bước vội vã trong con hẻm vắng rồi ra ngoài. Họ đi về phía chiếc Peugeot 202s đang đậu ở góc đường.

Tuy nhiên phía bên kia đường, hai tên vệ sĩ khác đã kịp thời phát hiện ra họ...

Dương Thảo thoáng giật mình khi nghe Cao Phong thỉnh linh cất giọng:

- Em bảo có chuyện muốn nói mà sao lại im lặng? Tôi không có thời gian đâu.

Phát hiện mình hơi lơ đãng, Dương Thảo tự nhủ phải bình thường hơn để không bị nghi ngờ. Chỉ vì đầu óc mãi nghĩ đến chuyện giải cứu Mai Cầm Tú! Dù sao cũng phải hỏi gì đó, cô liền nhìn về phía anh để rồi vô tình thấy bàn tay trái kia đang gõ nhịp trên bàn. Ngay ngón áp út vốn dĩ là chiếc nhẫn đính hôn thể nhưng bây giờ lại chỉ có một chiếc nhẫn bạc bề dày đính ngọc xanh lam.

- Nhẫn đính hôn... anh đã tháo ra rồi sao?

Câu hỏi thấp dần từ Dương Thảo khiến Cao Phong theo quán tính đảo tia nhìn xuống ngón áp út bên bàn tay trái của mình. Lặng im chốc lát, anh hờ hững bảo:

- Đã từ hôn thì còn đeo nhẫn làm gì?

Quan sát Cao Phong vừa nói vừa nhìn lảng đãng trong sân vườn rộng, Dương Thảo bất giác thấy lồng ngực vương chút nặng nề. Hôm qua cô đã khẳng định không từ hôn, thế ra anh chẳng màng đến thậm chí còn thảo luận cả nhân. Khẽ kháng nắm chặt ngón áp út đeo nhẫn, cô cố dần xuống nỗi xúc động ở trong lòng.

Bỗng, một tên vệ sĩ từ ngoài cổng chạy gấp gấp vào đây:

- Cậu Phong, không hay rồi ạ!

Nhìn theo bóng dáng hần chạy đến trước mặt cậu chủ là lập tức, Dương Thảo lo lắng cho kế hoạch kia đã xảy ra chuyện.

- Có chuyện gì mà hốt hải thế? - Cao Phong hỏi.

- Thưa, ban nãy chúng tôi phát hiện cậu Đình và Lương Bằng đang lén lút đưa Mai Cẩm Tú trốn khỏi tiệm giày!

Tên vệ sĩ vừa dứt lời thì đối diện, Dương Thảo khẽ nhắm mắt cắn môi. Hồng rồi!

- Cái gì? - Cao Phong mau chóng đứng dậy - Tại sao Cao Đình và cả Lương Bằng đều đến đó...? Họ muốn đưa Mai Cẩm Tú đi đâu...?

Tự dưng ngưng lại, đôi mắt đảo liên tục để rồi hiểu ra mọi chuyện, bấy giờ Cao Phong từ từ nhìn qua Dương Thảo vẫn ngồi yên lặng, hỏi rõ ràng:

- Là em đúng không? Em ở đây để cản chân tôi trong khi đó Cao Đình sẽ cùng Lương Bằng đưa Mai Cẩm Tú trốn đi!

Dương Thảo ngược mặt nhìn, không nói gì. Cao Phong đã vỡ lẽ ra rồi, sao bản thân lại quên mất cô gái đang ngồi ở trước mặt kia không hề đơn giản? Cái cách cô làm với anh cũng y hệt lần cô chấp nhận "hi sinh" đánh lạc hướng bà Hoàng để Xuân có thể rời khỏi nhà đến báo tin cho hai cậu chủ. Nhận ra mình đã quá sơ suất, Cao Phong liền cười cười nhưng giọng nói thì đánh lại:

- Em khá lắm, Dương Thảo! Tôi còn tưởng em thật sự có chuyện muốn nói nên đồng ý ở lại, vậy mà em dám gạt tôi?

Biết Cao Phong đang rất tức giận, Dương Thảo liền chậm rãi nói:

- Sự thật là em cũng có vài chuyện cần nói với anh...

- Em thôi đi! Rõ ràng là em đang thông đồng với Cao Đình và Lương Bằng!

- Phải, chính em đã bảo hai anh ấy thực hiện kế hoạch này! Cao Phong, lý do gì anh phải ép cưới Mai Cẩm Tú? Rốt cuộc thì anh muốn làm gì vậy?

Chính miệng Dương Thảo đã thừa nhận và điều ấy khiến Cao Phong giận hơn.

- Chuyện của tôi, em không cần biết.

- Cao Phong! - Dương Thảo cũng đứng dậy - Anh cứ hành xử như thế chỉ khiến mọi chuyện thêm tệ đi! Thậm chí Cẩm Tú có thể hận anh...!

Sự giận dữ nhất thời khiến Cao Phong không kiềm chế được mà hét lên:

- Tôi không quan tâm!

Đối diện, Dương Thảo bất động. Trông thấy gương mặt lạnh lùng đáng sợ đó, cô lắc đầu. Người con trai ở trước mặt đây, vì sao lại đột nhiên thay đổi đến vậy? Cô không hiểu nổi nữa rồi... Anh muốn cưỡng đoạt Cẩm Tú đến thế này ư?

- Anh đã không còn như trước nữa, Cao Phong.

Chẳng hiểu sao khi nghe lời nói nhẹ hẫng xen lẫn thất vọng đó thì trong lòng Cao Phong dâng lên một nỗi khó chịu không tả được. Anh biết việc mình làm là xấu xa, tệ hại nhưng lại không có cách nào nói rõ cho Dương Thảo hiểu. Nhưng thiết nghĩ, để cô chứng kiến anh trở nên như vậy âu cũng là điều hay.

- Bấy giờ Mai Cẩm Tú đang ở đâu?

- Thưa cậu, vệ sĩ của bà đã đuổi theo và đang giữ chân họ ở khu Thủ Thiêm.

- Nơi đó vắng vẻ, rất thuận tiện... Nhất, mau chóng chạy xe đến đó yêu cầu nhóm vệ sĩ kia không được làm gì cho đến khi tôi đến! Nhị, chuẩn bị xe!

Ngũ vệ y theo lệnh mà làm. Cao Phong liền rời khỏi bàn, đến bên cạnh Dương Thảo tiếp theo đột ngột nắm lấy cánh tay cô, kéo lại gần mình.

- Tôi sẽ cho em thấy, tôi thay đổi đến dường nào!

Dương Thảo chẳng kịp phản kháng là đã bị Cao Phong kéo đi về phía xe ô tô.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Công cuộc giải cứu nữ chính thoát khỏi tay nam phụ (tiếp theo)

Chiếc Mercedes 190 Ponton nhanh chóng dừng lại, bánh xe quệt một đường dài, bụi tung mù mịt. Cửa xe bật mở, Cao Phong bước xuống và kéo theo Dương Thảo. Vệ sĩ của bà Hoàng dàn qua hai bên nhường đường cho cậu Hai. Cao Phong ngừng lại ở vị trí thích hợp, đưa mắt nhìn ba người đang đứng trước mặt cách mấy chục bước chân: Lương Bằng, Cao Đình và Mai Cẩm Tú sợ sệt đứng nép sau lưng anh.

- Mọi người không sao chứ? - Dương Thảo lo lắng hỏi.

Thấy Cao Phong mang về mặt lạnh tanh còn tay thì siết chặt tay cô chủ họ Dương là Cao Đình lên tiếng, giọng vẫn điềm đạm:

- Chuyện này không liên quan đến cô Thảo, anh đừng gây khó dễ cô ấy.

Nhếch môi cười khinh, Cao Phong thả tay Dương Thảo ra nhưng sau đó nhanh như cắt, vòng tay qua eo cô và kéo sát lại gần để cô nép vào một bên người mình.

- Yên tâm, tôi không làm gì cô ấy đâu. Còn cậu, bản thân mình lo chưa xong mà ở đó rảnh rỗi đi lo cho người khác sao?

Đưa mắt nhìn quanh, bốn phía đều là đồng hoang nhà trống với đồng cỏ, ngay phía trước là Cao Phong và một dàn vệ sĩ đứng chắn lối, còn chiếc Peugeot 202s thì nằm ở quá xa, Lương Bằng nhận thức ngay tình hình chẳng mấy sáng sủa. Giả như ngay tại đây xảy ra chuyện không hay với hai cậu chủ thì phải thế nào? Rồi còn Dương Thảo và Mai Cẩm Tú, những cô gái hoàn toàn vô can trong chuyện này.

- Cậu Phong đừng như vậy nữa, hà cớ gì cậu phải ép Cẩm Tú lấy mình?

- Lương Bằng, tôi đã nói đây là chuyện của hai anh em tôi, người như anh không có quyền xen vào! - Cao Phong nhìn qua Cao Đình - Tôi sẽ cho cậu một cơ hội cuối cùng: bây giờ đưa Mai Cẩm Tú đến đây, tôi sẽ xem chuyện cậu có ý "cướp" cô dâu của anh trai chưa từng xảy ra và để cậu về Bình Dương!

Buồn cười trước cụm từ "cô dâu của anh trai", Cao Đình không nhịn được mà phải cười thành tiếng, nghe nhạt nhẽo.

- Tôi không cần ban ân huệ đâu, anh vốn biết rõ tôi sẽ chẳng đời nào chấp nhận đưa Mai Cẩm Tú đến cho anh.

Câu trả lời này không nằm ngoài dự tính của Cao Phong, tính ương ngạnh của đứa em trai duy nhất này lý nào anh không biết? Sống với nhau mười năm cũng đủ hiểu rồi! Bây giờ Cao Phong mới đảo mắt sang Cẩm Tú:

- Mai Cẩm Tú, lựa chọn là ở em!

Vẫn còn sợ sệt, Cẩm Tú càng lùi ra sau lưng Cao Đình hơn đồng thời lắc đầu:

- Cậu Phong, xin cậu đừng ép buộc em... Ngoài cậu Đình ra, em không muốn ở bên ai khác nữa, cậu biết rất rõ điều đó mà.

- Hai người đứng là giống nhau thật. Đây được gọi là chân tình phải không?

Không ngừng cố gắng thoát khỏi vòng tay Cao Phong, Dương Thảo không khỏi lo âu khi hết nhìn ba người nọ rồi đến anh. Trông nụ cười khinh khinh, đôi mắt sắc bén vô cùng cùng những lời mỉa mai sâu cay ấy là lòng cô dâng lên nỗi sợ hãi cùng cực! Bởi cô cứ nhớ đến một Cao Phong tàn nhẫn, khốc liệt trong tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở", người đã dùng mọi thủ đoạn để chia rẽ Cao Đình - Cẩm Tú. Và vì có một tình tiết diễn ra là: Cao Phong từng muốn em trai biến mất mãi mãi.

- Đừng... đừng lại đi, anh Phong...

Lần đầu tiên nghe Dương Thảo gọi tên mình bằng giọng khẩn khoản đến vậy, Cao Phong khề khàng quay qua và thấy cô nhìn mình với vẻ tha thiết.

- Sao em phải lo lắng đến thế?

- Em xin anh đừng làm hại họ...

Dương Thảo vừa dứt lời thì tiếng Cao Đình lại cất lên, lần này nghe rành rọt:

- Cô Thảo đừng cầu xin kẻ nhẫn tâm đó! Tôi thà chết cũng không khuất phục!

Rời mắt khỏi Dương Thảo, Cao Phong chậm rãi nhìn về phía Cao Đình đang mang về mặt thần nhiên đến ngạo mạn. Trong một khoảnh khắc, anh khẽ nhìn qua bên cạnh, hướng về phía nhóm vệ sĩ của bà Hoàng. Tự dưng cậu chủ này nở nụ cười thú vị, tiếp theo quét tia nhìn lạnh lẽo trở lại Cao Đình rồi nói những lời kỳ lạ:

- Chết? Có nhiều thứ còn kinh khủng hơn cả cái chết...

Cao Phong giờ tay ra, bên cạnh Tam như hiểu ý liền đặt vào tay cậu một khẩu súng lục. Dĩ nhiên, vừa trông thấy cái vật đầy sát khí đó là Dương Thảo lập tức bất động. Nổi rừng mình chạy lan khắp cột sống hết muốn đông cứng cô.

Người phản ứng tiếp theo là Lương Bằng, anh nhanh chóng đứng lên phía trước.

- Cậu Phong! Cậu muốn làm gì vậy? Xin đừng...!

Cao Phong ra dấu cho Nhị, Tứ, Ngũ, ba người y lệnh không nói không rằng mà tiến đến. Hai người giữ lấy Lương Bằng còn người kia giữ lấy Mai Cẩm Tú. Bị kéo đi, Lương Bằng lẫn Cẩm Tú đều vùng vẫy kịch liệt. Tiếp đến, Cao Phong từ từ giương súng hướng về phía Cao Đình. Mặc cho những người nọ liên tục ngăn cản, Cao Đình vẫn đứng yên tại chỗ nhìn hòng súng đang nhắm vào mình. Biểu hiện không tránh né đó chứng tỏ anh đã sẵn sàng đón nhận cái kết thâm nhất.

Dương Thảo càng vùng vẫy kịch liệt hơn trong vòng tay ghì siết kia, chất giọng hồi hã cứ vang lên không ngừng: "Anh Phong! Đừng, làm ơn!". Mặc cho cô dùng sức đẩy mình ra nhưng Cao Phong vẫn ôm chặt, hết kiểu cho dù có bao nhiêu sức mạnh khác gom lại cũng không thể khiến anh buông cô ra. Đôi mắt thật lạnh khốc, để rồi anh không chút nương tình mà ngón trỏ bóp cò.

Thời khắc viên đạn từ hòng súng bay ra cũng là lúc Dương Thảo sững sờ, cứ như thể nó bắn vào tim cô khiến cho mọi thứ đều ngừng lại...

"Lúc mắt đối mắt, Cao Phong lạnh lùng giương súng về phía Cao Đình. Giây phút ấy, anh đã chấp nhận bán linh hồn cho quỷ dữ để em trai biến mất vĩnh viễn..."

Khi những dòng miêu tả của tác giả Mộng kết thúc trong suy tưởng thì cũng là lúc Dương Thảo hiểu rằng, Cao Phong đã không còn đường quay về.

Âm thanh súng nổ vang lên làm khuấy động không gian rộng lớn tĩnh lặng nơi đây. Cùng lúc Cao Đình ngã khụy xuống, chân bên phải phun trào máu, từng dòng đặc quánh chảy không ngừng xuống nền đất. Anh nhăn mặt cắn răng cố kìm cơn đau da thịt bị đạn bắn xoáy, mồ hôi tuôn ra đầm đìa.

- Cậu Đình! - Lương Bằng hét lên.

- Không, cậu Đình...! - Tiếng gọi của Cẩm Tú thật lớn, xen lẫn âm thanh nước nở. Chẳng rõ sức mạnh ở đâu mà cô đủ sức đẩy tên vệ sĩ ra, chạy đến bên chàng trai.

Hành động chống cự của Dương Thảo càng thêm kịch liệt, miệng gọi thất thanh:

- Cao Đình! Cao Đình!

Cao Phong, một tay vẫn kìm giữ Dương Thảo, tay còn lại đưa súng cho Tam. Thần nhiên nhìn cảnh Cẩm Tú khóc tức tưởi và áp hai bàn tay run rẩy che lấy vết thương cho Cao Đình, anh lạnh lùng lớn giọng: "Mau kéo hai người đó ra!".

Ngũ vệ tiếp tục tách hai người nọ ra xa, bấy giờ Cao Phong mới ra lệnh cho họ đưa Mai Cẩm Tú về nhà họ Cao, đồng thời cả Lương Bằng và Dương Thảo. Chậm rãi, anh tiến đến bên Cao Đình đang nằm thở gấp gấp dưới đất, răng cắn chặt môi. Viên đạn ghim vào đùi, máu vẫn liên tục chảy.

- Muốn chết, không dễ vậy đâu... Sống thế này mới là giày vò!

Thì thào vào tai em trai xong, Cao Phong đứng lên rồi nói với nhóm vệ sĩ:

- Mau đưa cậu Ba vào bệnh viện, khéo chậm trễ là cái chân này sẽ tiêu luôn đấy.

Bà Hoàng đang ngồi ở trong đại sảnh, nhắc thấy Cao Phong và Ngũ vệ trở về thì liền hỏi tất cả vừa đi đâu. Nhất mau chóng thuật lại toàn bộ sự việc. Nghe xong, bà có đôi chút ngạc nhiên trước hành động tàn nhẫn bắn em trai của Cao Phong dù chính bà cũng đã căn dặn nhóm vệ sĩ của mình không được buông tha Cao Đình.

- Không ngờ con lại làm đến mức này.

Cao Phong quay qua đáp lại chất giọng thần nhiên vô cảm vốn có của mẹ:

- Chẳng phải mẹ muốn nhìn thấy thằng Đình sống dở chết dở ư?

Biểu hiện lãnh đạm đó khiến bà Hoàng không giấu được nụ cười hài lòng. Xem ra đứa con trai này của bà đã thật sự toàn tâm toàn ý hướng về mẹ nó rồi.

- Lỡ chẳng may thằng Đình chết thì mệt lắm đấy.
- Bắn như thế chẳng chết nổi đâu, cùng lắm là cái chân đó đi cà nhắc thôi.
- Mẹ có nghe việc con từ hôn Dương Thảo và muốn cưới Mai Cẩm Tú.

Biết mẹ thế nào cũng đề cập đến chuyện này vì vốn dĩ không thích Cẩm Tú, Cao Phong phui nhẹ vạt áo veston và từ tốn trả lời:

- Người quan trọng nhất với Cao Đình là Mai Cẩm Tú. Con muốn giữ cô ta bên cạnh để đầy đoạ nó. Còn Dương Thảo mẹ cũng biết rồi, với những gì con làm thì cô chủ đó tuyệt đối không thuận ý. Để tránh day dưa thì tốt nhất cứ cắt đứt quan hệ.

Nói ra thì bà Hoàng có phần bất ngờ về sự thay đổi nhanh chóng của Cao Phong. Đặc biệt là về tình cảm dành cho Dương Thảo với cả Mai Cẩm Tú, hai cô gái ấy đều từng là người mà con trai bà đem lòng thương mến. Nay, Cao Phong đột nhiên dứt khoát lãnh đạm, thậm chí chẳng chút nể tình mà thẳng thừng xuống tay.

- Dù vậy nhưng nếu cưới Cẩm Tú...

Không để bà Hoàng kịp nói là Cao Phong hướng đôi mắt quyết liệt vào bà, nói:

- Con đã nghe theo ý mẹ, nên có vài chuyện mẹ hãy để con tự quyết định, bản thân con biết phải làm thế nào cho tốt.

Cúi chào xong, Cao Phong bình thần quay lưng rời phòng. Còn lại một mình, bà Hoàng đưa tách trà lên môi nhấm nháp, ánh mắt trở nên thâm sâu.

Thấy cậu chủ đi đến, Ngũ vệ chào một tiếng. Nhìn họ, Cao Phong căn dặn:

- Vào bệnh viện, xem tình hình của Cao Đình ra sao rồi báo lại cho tôi. Còn cô Thảo, Cẩm Tú và Lương Bằng đang ở đâu?
- Thưa, Mai Cẩm Tú đang khóc một mình trên lầu hai. Còn cô Thảo hiện đang ở cùng Lương Bằng, họ ở phòng cạnh phòng khách nhỏ.
- Để hai người đó ở chung một phòng sao?

Câu hỏi nghe đầy khó chịu, Cao Phong bước nhanh lên lầu.

(Câu cuối của soái Phong cảm giác có mùi ghen rồi đó.:D)

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Dù có thế nào cũng đừng làm tổn thương cô gái yêu cậu!

Dương Thảo và Lương Bằng ngồi chờ trong phòng với vẻ vô cùng sốt ruột bởi lo lắng cho tình hình của Cao Đình. Chợt nghe tiếng mở cửa phòng, cả hai liền bắt gặp Cao Phong đi vào, theo sau còn có Ngũ vệ. Lập tức, anh chàng họ Lương đứng bật dậy tiến đến gần đồng thời túm lấy cổ áo cậu Hai, gần giọng:

- Cậu Đình thế nào rồi? Cậu mau nói đi!

Nhìn vào đôi mắt giận dữ ở phía đối diện, Cao Phong thờ dài một tiếng:

- Tôi không biết.
- Cậu nói không biết là thế nào?
- Thằng Đình đang ở trong bệnh viện, phải chờ xem thế nào đã chứ.

Nghiến răng khi Cao Phong mang dáng vẻ hời hợt như vậy sau khi đã nhấn tâm bản vào chân em trai, Lương Bằng không kìm được mà vung tay đánh thật mạnh vào gương mặt lãnh cảm ấy. Sức đánh mạnh đến nỗi Cao Phong ngã xuống ghế sô pha ở phía sau, vệt máu đỏ thẫm chảy ra từ khoé miệng. Tức thì, Ngũ vệ đứng vây quanh Lương Bằng nhằm ngăn lại. Rất nhanh sau đó Cao Phong đứng dậy, vừa quệt nhẹ máu vừa đến trước mặt anh chàng nóng nảy kia đánh trả lại một cái.

Dương Thảo sững sờ thấy Lương Bằng chơi với ngã xuống đất, tiếp theo Cao Phong lại tiến thêm bước nữa thì cô liền chạy đến, cúi xuống đỡ lấy anh. Trông cảnh cô chủ họ Dương sốt sắng hỏi han Lương Bằng, Cao Phong lên tiếng:

- Phụ nữ thì nên tránh sang một bên đi!

Tức thì Dương Thảo quay qua, ngược mặt nhìn Cao Phong, kiên quyết:

- Em tuyệt đối không để anh đụng đến anh Bằng!

Cao Phong bất giác cười khinh trước hành động bảo vệ thái quá đó, tiếp đến thì im lặng còn gương mặt cũng đanh lại. Bất ngờ lẫn nhanh chóng, anh cảm lấy tay Dương Thảo kéo vực dậy. Để cô áp sát vào người mình, mặt đối mặt, anh hỏi:

- Em muốn chịu đòn thay Lương Bằng?

- Phải! Muốn đánh anh ấy thì anh cứ đánh em trước đi!

Chẳng những không nhún nhường mà Dương Thảo còn dùng ánh mắt mạnh mẽ quyết liệt nhìn đối phương. Và điều đó càng khiến Cao Phong thêm giận.

- Cũng phải, mối quan hệ giữa hai người thân thiết lắm mà.

- Anh muốn làm gì em thì cứ làm! Như cái cách anh đã làm với anh Đình vậy!

Nghe thế, nổi bức bối trong lòng Cao Phong tăng lên, bàn tay siết chặt lại.

Cứ tưởng Cao Phong định làm gì Dương Thảo nên Lương Bằng nhanh chóng đứng bật dậy, liền bị Ngũ vệ kim giữ lại. Dương Thảo quay mặt qua bởi lo lắng anh sẽ bị đánh. Nhưng chẳng nhìn được bao lâu, cô đã bị Cao Phong kéo xoay người lại.

- Anh ta còn chưa bị gì cả mà em tỏ ra lo lắng đến thế à?

Dương Thảo và Cao Phong vẫn nhìn chăm chăm vào nhau. Cố vùng thoát khỏi sự vây hãm của Ngũ vệ, Lương Bằng liền nói lớn:

- Cậu Phong, cậu có thể đối xử nhẫn tâm với cậu Đình hay với tôi nhưng dù thế nào cũng đừng làm tổn thương cô Thảo, người luôn yêu cậu!

Chẳng hiểu sao, Dương Thảo khi nghe thế lại không kim được lòng đang chưa xót mà cười nhạt một tiếng. Người con gái như cô, dù có yêu Cao Phong đến dường nào, cũng chỉ là vô nghĩa! Ngay cả em trai cùng chung dòng máu kia mà anh còn tàn nhẫn bắn một phát đạn, thế cô có là gì? Hoạ chăng là Mai Cẩm Tú thì còn có thể lay động được trái tim lạnh lẽo đó.

Thấy Dương Thảo chẳng nói thêm nữa, mặt lại có ý lộ rõ về buồn bã, Cao Phong thiết nghĩ không nên gây gổ với cô làm gì. Cho dù bây giờ trước mặt đã tỏ ra lạnh lùng xa cách nhưng suy cho cùng trái tim anh vẫn quan tâm đến cô, vì vậy đầu óc lơ đãng mà gây tổn thương. Và điều khiến anh cảm thấy không yên chính là việc để Dương Thảo và Lương Bằng ở chung một phòng thế này.

- Đưa Lương Bằng qua phòng khác! - Sau cùng, Cao Phong cũng phải làm cách này - Để một mình cô Thảo ở đây được rồi.

Không rõ cậu chủ bây giờ đối với Dương Thảo là thế nào, thành thử nghe cậu yêu cầu để cô ở lại đây thì nỗi lo lắng càng tăng, nhưng Lương Bằng không đủ sức chống lại Ngũ vệ mà đành để họ kéo mình ra khỏi phòng.

Bấy giờ mới buông tay Dương Thảo ra, Cao Phong bảo hồi hột:

- Em hãy chịu khó ở lại đây vài ngày, đến khi nào mọi chuyện xong xuôi.

- Vài ngày là bao giờ? Mọi chuyện xong xuôi nghĩa là gì?

Nhìn Dương Thảo đang hỏi mình mà mắt lại nhìn sang hướng khác, Cao Phong không muốn trả lời vội, chân bước thẳng ra đến cửa phòng. Tuy nhiên cũng không thể để cô ôm mãi thắc mắc kia nên khi đứng ở ngưỡng cửa, anh vẫn kịp đáp rằng:

- Là đến lúc đám cưới của tôi với Mai Cẩm Tú diễn ra.

Tức thì, Dương Thảo hướng ánh mắt bất động về phía Cao Phong, tiếp theo chưa kịp nói gì nữa là cánh cửa gỗ sang trọng đã đóng sầm ngay trước mắt. Lập tức, cô chạy đến đồng thời đập mạnh tay vào cửa, miệng liên tục gọi:

- Cao Phong! Anh không thể nhốt em ở đây được! Mau thả em ra!

Bỏ mặc âm thanh la lớn đằng sau cánh cửa, Cao Phong chậm rãi đi lên lầu hai. Căn phòng nằm ở cuối có hai vệ sĩ đứng canh gác, nhắc thấy cậu chủ thì liền cúi đầu. Cao Phong hỏi Mai Cẩm Tú thế nào? Một trong hai vệ sĩ đáp lời rằng, Cẩm Tú khóc suốt từ lúc được đưa về đây. Nén tiếng thở dài, ngay bây giờ anh cũng đang nghe tiếng nức nở từ bên trong vọng ra.

Cửa phòng mở, Cao Phong đi vào, lại trông cảnh Cẩm Tú ngồi úp người trên ghế sa lông và vùi mặt vào hai cánh tay, nức lên liên hồi.

- Em muốn khóc đến bao giờ?

Tức thì Cẩm Tú ngược mặt lên, xoay qua nhìn Cao Phong đang đứng nhìn mình.

- Cậu Phong! - Cẩm Tú nhanh chóng chạy đến bên chàng trai, sốt sắng - Cậu Đình thế nào rồi ạ? Vết thương có nặng không?

Khẽ khàng đặt tay lên bàn tay đang nắm chặt vạt áo veston, Cao Phong khá hồ hững khi tháo gỡ ra, nói một câu y hệt với Lương Bằng:

- Tôi không biết, phải chờ bệnh viện báo tình hình đã.

Cẩm Tú nhận ra trong ánh mắt ấy là sự vô cảm đến đáng sợ, liền rút tay lại đồng thời bước lùi ra xa hơn, lắc đầu đầy bất mãn:

- Tại sao cậu có thể độc ác như thế? Cậu Đình là em ruột của cậu!

- Tôi đã cho thằng Đình một cơ hội nhưng chính nó lại từ bỏ.

- Đây là vì cậu Đình muốn bảo vệ em..

- Và đó cũng là lý do tôi không thể tha cho nó!

Cẩm Tú nhắm mắt lại, nước mắt cứ vậy lại trào ra như thể bên trong con người kia chứa cả ao hồ lênh láng. Cô không hiểu lý do gì khiến người con trai ở trước mặt này cứ muốn cướp đoạt mình đến thế? Tiếp theo, Cẩm Tú thấy Cao Phong từ từ tiến về phía mình, bản thân trở nên sợ hãi liền đưa mắt nhìn quanh. Trên bàn có tách trà của ai uống dở, cô tiện tay cầm lấy rồi thỉnh thoảng ném vào người anh.

Âm thanh vỡ xoảng vang lên ngay bên dưới chiếc giày da đắt tiền, Cao Phong chậm rãi nhìn xuống sàn, đôi mắt phản chiếu những mảnh sứ nằm ngổn ngang cùng vệt nước màu nâu sẫm của trà bám trên vải áo veston. Sức ném từ Cẩm Tú không quá mạnh đến nỗi khiến anh thấy đau, thế nhưng sự phản kháng ấy mới là điều làm anh bức bối. Cao Phong nhìn lại Cẩm Tú, gương mặt thanh tao hiền lành mọi khi giờ đây trở nên phần nộ. Cô xem anh chẳng khác gì kẻ thù!

Cao Phong im lặng chốc lát sau đó liền cởi bỏ áo veston, thấy nhẹ lên thành ghế. Tia nhìn vẫn rất vô cảm khi anh vừa cởi nút áo sơ mi ở cổ tay vừa bước đến gần hơn. Cẩm Tú sợ sệt lùi dần, lùi dần ra sau cho đến khi giạt mình bởi vấp phải chiếc ghế sa lông, ngã người xuống. Nhanh như cắt, Cao Phong cầm giữ lấy hai tay Cẩm Tú đè mạnh lên ghế để cô chẳng có cơ hội vùng vẫy. Từ trên cao, anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt nửa lo lắng nửa giận dữ kia.

- Nếu cậu dám cưỡng đoạt tôi, thì tôi cần lưỡi chết ngay tại đây! - Cẩm Tú đã thay đổi xưng hô như thể chứng minh cho đối phương thấy lập trường của mình.

Một cô gái vốn dĩ nhu mì và yếu đuối, lại vì mình mà trở nên gan dạ quyết liệt đến vậy không khỏi làm Cao Phong thấy buồn cười, tự nhủ bản thân cũng có phần quá đáng. Nhưng với tình hình trước mắt, anh chỉ còn cách này để áp chế sự phản kháng từ Cẩm Tú. Không muốn nhóm vệ sĩ bên ngoài nghe được, anh liền cúi mặt xuống và bởi thế càng khiến Cẩm Tú hiểu lầm, ra sức vùng vẫy hơn. Cứ ngỡ đôi môi Cao Phong sẽ đặt lên môi cô, nào ngờ nó lướt qua rồi ngừng lại ngay vành tai:

- Nếu em muốn cứu Cao Đình thì phải nghe theo lời của tôi.

Dứt lời, Cao Phong phát hiện cổ tay mảnh mai ở trong bàn tay mình đã ngừng kháng cự. Rời mặt khỏi bờ vai Cẩm Tú, anh chuyển dời ánh mắt sang cô, nhận thấy cô nhìn mình bằng vẻ nửa kính ngạc nửa ngờ vực.

- Tôi cần em trợ giúp để thực hiện một kế hoạch.

Trong khi gương mặt Cẩm Tú hần hễ về khó hiểu thì đối diện, ánh mắt Cao Phong lại mang sự kiên quyết đến kỳ lạ...

Sau ngày hôm ấy, mọi chuyện cứ tiếp diễn theo cách rất bình thường, chẳng hề xảy ra trở ngại nào nữa. Dương Thảo và Lương Bằng vẫn bị "giám lỏng" ở hai phòng khác nhau, Cẩm Tú cũng thế tuy nhiên đã không còn ý định chống đối hay phản kháng lại Cao Phong. Cả ngày cô giữ yên lặng, chốc chốc đi qua đi lại bên cửa sổ, đôi mắt kia về như chất chứa nhiều suy nghĩ.

Trong phòng sách, ô cửa sổ bằng kính được cài chốt phản chiếu một hình bóng đang đứng trầm tư, chẳng có bất kỳ cử động nào từ bóng dáng đó.

- Bệnh viện đã báo tin về tình hình của Cao Đình như thế à? - Hoá ra, chiếc bóng tĩnh lặng phản chiếu từ cửa sổ chính là Cao Phong.

Đứng ở trước bàn làm việc, Nhị kính cẩn chấp hai tay phía trước, trả lời:

- Đúng vậy thưa cậu, cái chân bị bắn của cậu Đình sẽ không còn đi lại như trước nữa, thời gian về sau cậu ấy sẽ gặp vất vả với việc phải đi khắp khiêng.

- Hiện nay nó đang thế nào?

- Cậu Đình có vẻ bị đá kích, cả ngày nằm trên giường không nói năng gì.

Đặt tay lên bậc cửa sổ, Cao Phong từ tốn gõ những nhịp đều đặn và rất khẽ, bản thân đủ sức hình dung ra dáng vẻ thất thần của Cao Đình ngay lúc này. Hình ảnh viên đạn ghim vào chân em trai khiến máu phun trào, đang lớn vồn trước đôi mắt tỉnh lặng của anh. Phải mang theo cái chân khập khiễng cho đến hết đời, chắc rằng Cao Đình sẽ hận anh trai đến thấu xương!

- Chờ đến lúc đám cưới xong thì đưa cậu Ba xuống Bình Dương, phải vệ sĩ theo để báo cáo tình hình cho tôi. Nhưng trước đó phải để nó gặp mặt một người đã.

Nói xong, Cao Phong nhanh chóng rời phòng, phía sau Nhị đi theo với vẻ tò mò. Tiếp theo, anh ta cũng đã hiểu ra người mà cậu Hai đề cập là ai khi đang cùng anh đứng trước cửa phòng của Mai Cẩm Tú. Dặn dò một tiếng, Cao Phong mở cửa vào.

Đang chìm trong vô số suy nghĩ miên man, Cẩm Tú bỗng tỉnh quay qua. Chẳng kịp để cô gái hỏi là Cao Phong đã cất tiếng thông báo:

- Cao Đình đã khoẻ hơn rồi, vài ngày nữa sẽ xuống Bình Dương. Chân không thể đi lại như trước nên tinh thần nó đang sa sút. Em hãy vào thăm nó đi.

Nghe xong Cẩm Tú gật đầu liên tục, ánh mắt buồn bã tức thì ánh lên niềm vui.

Trong lúc Cao Phong đưa Cẩm Tú ra ngoài xe thì từ bên trong cửa sổ của căn phòng ở lầu một, Dương Thảo đang nhìn xuống sân vườn rộng lớn để quan sát cảnh hai người đó đứng nói chuyện bên cạnh chiếc Peugeot 202s. Cô khó hiểu vì chỉ mỗi Cẩm Tú lên xe. Hẳn là có chuyện gì rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Điều em để lại cho tôi chỉ có thể là vết cắt này!

Có tiếng mở cửa phòng, Dương Thảo rời mắt khỏi cửa sổ nhìn qua thấy bà Viên cùng hai người làm khác đi vào. Họ nói là sang đây để quét dọn và mang trái cây cho cô dùng. Dương Thảo chẳng nói chẳng rằng mà rời đi, đến bên ghế sa lông ngồi xuống trong khi một cô bé người làm đặt đĩa trái cây lên bàn.

- Di à, mai là đám cưới của cậu Phong với chị tên Cẩm Tú đúng không ạ?

Câu hỏi từ cô bé người làm vang lên khe khẽ, bất giác khiến Dương Thảo để ý.

- Ừ đúng rồi, mà cũng không làm rình rang gì đâu vì bà không mấy ưng ý.

- Mà chẳng phải trước đó cậu Phong đính ước với cô Thảo sao?

Dường như nhận ra Dương Thảo đang lắng nghe cuộc bàn luận nhỏ nhẻ này nên bà Viên ho nhẹ một tiếng đồng thời đưa mắt ra dấu cho hai cô bé người làm. Hai đứa nọ kín đáo nhìn sang cô chủ họ Dương vẫn đang ngồi yên trên ghế, gương mặt trông điềm nhiên như thể chẳng mấy bận tâm về việc bị mang ra bàn tán.

Thật ra Dương Thảo chẳng khó chịu gì về hai người đi ở này, chỉ là bản thân đang nghĩ đến chuyện ngày mai Cao Phong sẽ cưới Cẩm Tú. Sau cùng anh cũng chẳng bận tâm đến cảm giác trong lòng cô, nhất quyết lấy cô gái khác. Xem như bao công sức đều uổng phí, bây giờ còn lo nghĩ làm chi nữa? Nếu đã vậy thì tại sao anh không để cô trở về nhà mà cứ bắt ép ở đây? Cô không thể chịu nổi cảnh phải chứng kiến ngày vui của anh diễn ra.

Phải thoát khỏi đây! Đó là suy nghĩ duy nhất tồn tại lúc này. Rất nhanh, Dương Thảo hướng mắt xuống chiếc đĩa trái cây, con dao sắc bén thu hút sự chú ý của cô. Đến nước này rồi có lẽ đành phải học theo tiểu thuyết thôi, dẫu bản thân không thích cách làm ấy chút nào... Nhanh như cắt, Dương Thảo cầm lấy con dao.

- Ba người ở yên đó! Nếu dám bước đến thì tôi sẽ tự sát!

Dương Thảo cầm lấy dao kề lên cổ đồng thời nói lớn. Dĩ nhiên, bà Viên và hai cô bé người làm hoảng hốt trước cảnh lưỡi dao sắc bén kia đang lăm le chiếc cổ mảnh khảnh ấy. Ba người vừa đưa tay lên trấn an vừa liên tục nói cô đừng nghĩ quẩn.

- Cô ơi cô, có gì phải rồ dại như vậy? Tội tôi chỉ là người ở, không chịu nổi trách nhiệm đâu ạ! Lỡ như cậu Phong biết được thì chết mất!

Dương Thảo nhích từng bước lên phía trước. Đối diện ba người nọ vẫn đứng ngay cửa phòng, nửa muốn tránh ra nửa muốn ngăn lại. Tiếp đến, cô thấy một trong hai cô bé người làm chạy vụt đi. Và không lâu sau, tiếng bước chân bên ngoài vang lên dồn dập, sau đó là sự xuất hiện của Cao Phong. Cứ ngỡ sẽ có cơ hội thoát thân nào ngờ bây giờ lại có thêm lớp rào chắn khác, Dương Thảo mím nhẹ môi.

Nhắc thấy Cao Phong, bà Viên mừng rỡ nói anh mau ngăn cô lại! Ra dấu cho bà ra ngoài và cả Ngũ vệ đứng yên ở cửa, Cao Phong chậm rãi đi vào rồi đưa mắt nhìn Dương Thảo đang đứng ở giữa phòng, trên tay cầm con dao kề ngay cổ. Anh tự nhủ, lý nào cô muốn tự sát? Thật là không hợp với tính cách của cô chút nào!

- Em làm gì vậy? Bỏ dao xuống đi!

Dương Thảo chẳng còn đường lui nữa, dù thật sự không hề có ý muốn chết, nhưng vẫn phải kiên quyết đến cùng.

- Anh đừng lại gần em, nếu không em sẽ tự sát!

- Tại sao?

- Anh còn hỏi, lý do gì lại bắt nhốt em suốt mấy ngày qua? Chẳng phải ngày mai anh sẽ cưới Mai Cẩm Tú ư? Em ở đây còn có ý nghĩa gì?

Trước thái độ âm ức của cô, Cao Phong thở ra luồng khí nhẹ, nói rõ ràng:

- Vì tôi không muốn em phá hỏng đám cưới ngày mai.

Dương Thảo tự thấy chua xót lắm sao! Hoá ra vì Cao Phong sợ cô sẽ ngăn cản ngày vui của mình nên mặc nhiên giam lỏng cô ở nhà họ Cao! Anh tàn nhẫn với cô đến vậy là cùng! Đã thế thì hôm nay, cô nhất định phải rời khỏi đây cho bằng được!

- Dù thế nào đi nữa... anh cũng sẽ cưới Cẩm Tú sao?

Đứng đối diện là một Dương Thảo mang vẻ mặt bình thản với chất giọng thật trầm khi hỏi câu đó, Cao Phong nhìn thấy trong đôi mắt kia dường như không hề phản chiếu hình ảnh của mình mà trở nên mờ mịt, có màn nước long lanh. Dầu biết rõ quyết định này đối với cô là vô cùng đau đớn khổ sở nhưng anh vẫn phải trả lời như vậy cho dù lòng cũng khổ đau chẳng kém.

- Đúng thế!

- Được rồi! - Dương Thảo cương quyết - Vậy hãy để em rời khỏi đây...!

Cao Phong âm thầm nhích từng chút đến gần Dương Thảo, vẫn lạnh lùng bảo:

- Sau khi đám cưới kết thúc, em có thể về nhà.

- Cao Phong! Tại sao lại đối xử với em như vậy? Có phải thậm chí nếu em chết ngay tại đây thì anh cũng không hề lay chuyển?

- Em sẽ không làm thế vì đó không phải tính cách của em.

Trước biểu hiện điềm nhiên của Cao Phong, Dương Thảo tự dưng cười cười, lòng thấy bất nhẫn vô cùng. Tính cách của cô ư, anh hiểu được bao nhiêu? Phải, cô mạnh mẽ kiên cường nên sẽ tuyệt đối không bao giờ nghĩ đến chuyện tự sát, thế nhưng cũng bởi quá cố chấp mà cô sẽ làm đủ mọi cách để đạt được mục đích mà bản thân muốn thay vì chấp nhận thỏa hiệp. Nghĩ vậy, Dương Thảo liền nhắm mắt lại đồng thời siết chặt con dao đưa mạnh vào nữa.

- Tôi đã nói em ngừng lại!

Chất giọng trầm tĩnh của Cao Phong vang rõ, tức thì Dương Thảo mở mắt ra. Trước mắt cô là cảnh anh đang đứng ngay đối diện rất gần, còn tay thì chẳng rõ từ lúc nào đã kịp thời chụp lấy mũi dao suýt chút nữa thôi là đã chĩa vào cổ mình. Ánh mắt Cao Phong thật quyết liệt khi nhìn vào Dương Thảo, tay thì dùng sức giữ chặt cái vật kim loại sắc bén kia, đến nỗi qua những kẽ tay bắt đầu có máu. Tia nhìn của Dương Thảo dõi theo từng dòng máu đỏ thẫm đặc quánh rơi xuống dưới sàn.

- Anh làm gì vậy, Cao Phong! Mau buông ra, tay anh bị đứt rồi!

Bỏ mặc sự lo lắng cùng chất giọng giục giã đó, Cao Phong nói rành rọt:

- Nếu em muốn tự sát thì trước hết hãy cắt đứt bàn tay này đi!

Giương mắt nhìn Cao Phong không chớp, sau đó lại nhìn xuống lòng bàn tay anh lúc này đã nhuộm đỏ, lòng bỗng chốc đau đớn khôn tả. Biết phải thế nào đây? Có oán có hận thế nào đi nữa thì cô vẫn yêu anh, trái tim vẫn tràn đầy nỗi đau khi chứng kiến anh bị tổn thương. Kim giọt nước mắt sắp rơi, cô bất lực buông tay.

Thở phào nhẹ nhõm, bấy giờ Cao Phong mới rút con dao rời khỏi Dương Thảo rồi thả rơi xuống đất, yêu cầu bà Viên mang nó ra ngoài. Tiếp theo, anh cảm nhận một đôi tay mềm mại đang cầm lấy bàn tay bị đứt của mình. Quay qua anh thấy Dương Thảo đang cẩn thận nhẹ nhàng sờ vào vùng da thịt xung quanh vết thương đâm đũa máu. Cô cúi mặt, mắt nhìn chẳng rời.

- Sao anh phải làm đến thế chứ? Vết đứt sâu quá...

Quan sát Dương Thảo vừa nhìn vết đứt vừa hỏi nghẹn ngào là Cao Phong xót xa, bị thương ở tay mà sao trái tim này lại đau đớn vô cùng. Phải chăng vì anh thấy dòng lệ lấp lánh kia đang quẩn quanh nơi đôi mắt luôn cương nghị ấy? Cái cách Dương Thảo gắng gượng không khóc cũng y như anh cố gắng để không yếu lòng mà ôm lấy cô, mặc cho bàn tay kia đang đưa lên định chạm vào mặt cô vậy.

- Vết đứt này cũng giống như vết đứt ở trong tay em lần đó. Nếu sau này chúng ta không thể ở bên cạnh nữa thì điều em để lại cho tôi chỉ có thể là vết

cất này!

Im lặng không nói gì, Dương Thảo vẫn cúi mặt vì không muốn để Cao Phong nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của mình. Khẽ khàng, cô lấy khăn mùi xoa ra quần vào tay anh để ngăn máu chảy ra từ vết thương. Chiếc khăn vừa được thắt nút xong là anh cũng rút tay lại. Cô ngước mặt lên, thấy anh cũng đang nhìn mình.

- Chỉ cần qua hết ngày mai thì em sẽ được rời khỏi đây.

Dứt lời và một cách nhanh chóng, Cao Phong quay lưng bước thẳng ra đến cửa phòng. Ở phía sau, từng lời nói của Dương Thảo như đuổi theo anh:

- Anh cứ việc lấy người mà anh muốn lấy...

Dù chân vẫn bước ấy thế lòng Cao Phong đã khựng lại trong chốc lát, và bóng dáng đó đã mất hút trong tầm mắt Dương Thảo.

Về đến phòng, Cao Phong nghe Nhất hỏi có cần gọi bác sĩ đến băng bó vết thương? Anh khẽ lắc đầu rồi ra dấu cho Ngũ vệ đi ra ngoài.

Còn lại một mình, Cao Phong ngồi xuống ghế và ngả đầu ra phía sau, mắt nhắm lại. Những hình ảnh diễn ra lúc nãy cứ lộn xộn trong đầu không thôi: cảnh Dương Thảo kề dao lên cổ; cảnh cô nhìn vết đứt trong tay anh với vẻ đau lòng; cảnh cô cẩn mẫn băng bó cho anh bằng khăn mùi xoa rồi cả câu nói sau cùng ấy. Vì sao lúc này Cao Phong thấy khổ sở còn lòng ngực lại nặng nề như vậy?

Mở mắt ra, Cao Phong chậm rãi đưa bàn tay bị thương lên ngang tầm mắt, cái nhìn chưa bao giờ buồn bã đến thế. Chiếc khăn trắng bị nhuộm đỏ như chính trái tim của anh và Dương Thảo đang không ngừng rỉ máu.

Đôi mắt thất thần chớp liên tục, Cao Đình nằm yên trên giường, xung quanh căn phòng tĩnh lặng là mùi thuốc sát trùng. Thân thể cứng đờ ra như thế, tay chân duỗi thẳng trông anh chẳng khác gì cái xác không hồn. Dáng vẻ này kéo dài suốt mấy ngày qua rồi, kể từ sau khi anh tỉnh dậy và biết tin cái chân phải chỉ có thể đi bằng những bước cao bước thấp từ đây cho đến hết đời. Bác sĩ bảo như vậy đã là may mắn, nhưng với anh nó chẳng khác nào tàn phế!

Đang lãnh lặn mà nay phải đi khắp khiêng, và cái kẻ độc ác gây ra điều đó lại là anh trai cùng cha khác mẹ kia! Trong lòng Cao Đình không ngừng vang lên câu hỏi thống thiết: "Vì sao anh nỡ đối xử với tôi như thế?". Nhưng thiết nghĩ, bây giờ anh cũng chẳng còn sức lực để oán hận Cao Phong. Nhắm mắt lại và tự hỏi, phần đời còn lại phải sống ra sao đây với một bên chân tàn tật?

Tiếng mở cửa vang lên, Cao Đình vẫn nhắm mắt bởi nghĩ là nhóm vệ sĩ do Cao Phong phái đến vào đây để xem tình hình. Tuy nhiên, anh đã lầm! Một bàn tay mềm mại vuốt nhẹ lên gương mặt đang trắng bệch, khiến anh lập tức mở mắt ra.

- Mai Cẩm Tú?

Cao Đình thốt lên ngạc nhiên đồng thời thấy Cẩm Tú mỉm cười dịu dàng. Mau chóng nắm lấy tay cô, anh chậm rãi ngồi dậy. Ở trước mặt anh, Cẩm Tú vẫn thanh tao xinh đẹp, đôi mắt vẫn long lanh sáng ngời và hướng vào anh đầy trù mến.

- Em có sao không? Mấy ngày qua anh rất lo cho em.

- Không sao ạ, em vẫn tốt. Nghe tin cậu khoẻ lại, em liền tức tốc vào đây thăm.

Niềm vui chưa được lâu là cái nhìn ấy lại trở nên buồn bã, một tay nắm tay Cẩm Tú còn tay kia thì sờ nhẹ xuống chân phải đang băng bột, giọng rất trầm:

- Từ người lãnh lặn nay trở thành kẻ tàn tật rồi.

Vốn đã trầm mặc ấy thế ngay lúc này, gương mặt u buồn đó càng trở nên đen tối hơn cứ như thể bao nhiêu đau khổ của thế gian ngoài kia đều về hết lên đây. Dáng ngồi cong lưng không khác gì một người đang bị đọa đày nơi tận cùng bể khổ. Còn đôi mắt đó nhìn cứ như không nhìn, có phản chiếu hình ảnh nào đâu. Tất cả dáng vẻ ấy của Cao Đình khiến lòng Cẩm Tú đau như cắt, hàng mi chớp nhẹ vài cái rất nhanh đã uớt ướt rồi. Cô phải an ủi tinh thần đang sa sút đó.

- Chân còn giữ được là may mắn rồi, đi khắp khiêng một chút cũng không sao.

- Trở nên như vậy mà gọi rằng may mắn ư?

- Chỉ là một bên chân phải đi cà nhắc, thế cũng còn tốt hơn rất nhiều so với...

Bất giác Cẩm Tú ngừng lại, điều không nên nói thì không thể nói ra. Dĩ nhiên Cao Đình cũng lấy làm khó hiểu, liền quay qua hỏi khẽ:

- Tốt hơn so với cái gì?

Nhớ đến lời căn dặn từ Cao Phong, Cẩm Tú cố kìm nén lại mà khẽ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Yêu nhau mà phải xa cách, không yêu mà lại kề cận

Cao Đình cảm giác Cẩm Tú có điều gì đó khác thường, tiếp theo mới nhớ ra một chuyện quan trọng liền hỏi ngay:

- Mấy ngày qua em đã ở đâu? Cao Phong có làm gì em không?

Bấy giờ Cẩm Tú mới ngước nhìn cậu chủ ấy, im lặng một lúc rồi chậm rãi trả lời:

- Em đang ở nhà họ Cao, cậu Phong chẳng làm gì em hết...

- Rốt cuộc anh ta muốn giam em đến khi nào chứ?

- Có lẽ sang ngày mai nữa là mọi chuyện sẽ xong xuôi.

- Xong xuôi cái gì?

Cẩm Tú, một cách cẩn thận lẫn trân trọng, cầm lấy tay Cao Đình đồng thời nhìn sâu vào đôi mắt đang chờ đợi kia, giọng nói đầy tha thiết:

- Cậu Đình, cho dù thế nào đi nữa cậu cũng phải nhớ rõ điều này: Em yêu cậu! Dẫu em có lựa chọn ra sao thì tất cả đều vì cậu... Nèn, nhất định cậu phải tiếp tục sống khoẻ mạnh và cố gắng chờ đợi. Ngày nào đó em sẽ trở về bên cậu! Em hứa!

Đối diện, Cao Đình hết sức kinh ngạc trước những lời lẽ lạ lùng kia, cứ như thể đây sẽ là lần gặp cuối và từng câu, từng chữ đó chẳng khác nào là lời tạm biệt. Tức thì anh nhanh chóng nắm lấy bờ vai mảnh mai kia, lo lắng hỏi:

- Cẩm Tú, nói anh biết đã xảy ra chuyện gì?

Khẽ khàng gạt hai tay của Cao Đình xuống, Cẩm Tú liền ôm lấy anh và thì thầm:

- Hứa với em, cậu phải sống thật khoẻ mạnh. Nhớ, hãy chờ em! Tạm biệt cậu...

Không muốn phải bật khóc nên Cẩm Tú rất nhanh liền buông tay ra khỏi người Cao Đình rồi lập tức rời khỏi phòng mặc cho anh liên tục gọi theo bằng chất giọng thẳng thốt. Một cô gái vốn yếu đuối như Cẩm Tú mà lúc này phải dứt khoát ngoảnh mặt đi không quay đầu lại, đau đớn vỡ oà nhưng phải dùng hết sức lực để kìm giữ làn nước mắt đang quẩn quanh nơi khóe mi...

Đúng với dự định, ngày hôm sau là đám cưới của Cao Phong và Mai Cẩm Tú.

Tuy nhà họ Cao giàu có bậc nhất nhưng lễ cưới hồi này diễn ra khá âm thầm và không hề rình rang hay phô trương như lần đính hôn với nhà họ Dương. Phần vì Cẩm Tú không phải con nhà gia thế, và phần vì tình hình trong gia đình vẫn chưa được yên ổn nên bà Hoàng không muốn tổ chức đám cưới xa hoa. Khách khứa hầu như cũng không mời bất kỳ người quyền thế nào đến tham dự.

Chỉ có chú rể Cao Phong trong bộ veston trắng và cô dâu Cẩm Tú trong chiếc áo dài đỏ gấm thêu hoa cùng làm lễ lên đèn.

Màn đêm dần buông, Cao Phong bước chậm rãi lên lầu để trở về phòng tân hôn. Lúc đứng trước căn phòng có dán chữ "Hỷ" trên hai cánh cửa, anh đưa mắt nhìn hai tên vệ sĩ đứng canh. Họ là người do bà Hoàng yêu cầu, theo như bà nói là nếu cậu và vợ Hai có cần gì thì cũng có người làm giúp. Thật chất Cao Phong rõ mười mươi rằng, mẹ muốn "giám sát" đêm tân hôn của mình!

Ánh mắt rời khỏi hai tên vệ sĩ, Cao Phong chẳng hề tỏ ra khó chịu hay có ý đuổi họ đi, cứ thế thân nhiên mở cửa rồi bước vào phòng. Đứng dựa lưng vào cánh cửa, tay để ra phía sau, anh chậm rãi quan sát căn phòng rộng được trang trí bằng các vật dụng mang màu đỏ, nơi mà thời gian tới bản thân sẽ phải ngủ ở đây với một người con gái không yêu mình và mình cũng không hề yêu cô...

Cao Phong bước đến giữa phòng đồng thời hướng mắt về phía chiếc giường cưới, Cẩm Tú trong chiếc áo dài đỏ thắm đang ngồi lặng lẽ và chẳng rõ từ lúc nào cũng đang nhìn chàng trai kia hết kiểu đã chờ đợi lâu rồi.

Tần ngần trong chốc lát, Cao Phong bước từng bước đến bên giường, vẻ như cố ý đi chậm thật chậm để không phải ngừng lại. Khi anh đã đứng ngay trước mặt thì Cẩm Tú chẳng hề ngăn ngại mà ngước lên nhìn. Phản chiếu trong đôi mắt hai người họ là điều gì rất bình thản không chút tránh né.

Bên ngoài, hai tên vệ sĩ thấy đèn trong phòng đã tắt và không gian trở nên yên ắng thì liền nhìn nhau cười ý nhị, đoán rằng đêm tân hôn của cậu chủ đã diễn ra.

Và vào thời khắc đó, cũng có một người mang suy nghĩ giống hệt thế. Đó là Dương Thảo khi đang đứng lặng lẽ bên ô cửa sổ ngược nhìn trăng. Gió đêm thổi thốc từng cơn, tràn vào căn phòng trống trải chìm trong bóng tối. Mặc dù nhìn trăng nhưng lòng cô không hề muốn ngắm, cũng bởi trăng đang bị mây đen che phủ mờ mịt y hệt tâm trạng tâm tối lúc này của cô.

Dương Thảo biết hôm nay là đám cưới của Cao Phong, cũng biết bây giờ anh đang trải qua đêm tân hôn. Chỉ cần nghĩ vậy thôi là cô, người luôn mạnh mẽ kiên cường, cũng cảm thấy đau khổ. Trái tim không ngừng thổn thức, thương tâm đến tận cùng. Nhưng lạ thay, gương mặt cô hoàn toàn tĩnh lặng, đôi mắt trống rỗng ráo hoảnh. Là vì không còn muốn khóc hay bởi bản thân đã đánh mất cảm xúc rồi?

Chậm rãi, Dương Thảo đưa bàn tay trái lên, tia nhìn nhuốm màu buồn bã quét nhẹ qua chiếc nhẫn đính hôn vẫn còn nằm yên trên ngón tay.

Người đó đã từ bỏ rồi, cô còn cố chấp làm gì?

Ấy vậy lòng chẳng nở tháo nhẫn ra chỉ vì muốn giữ mối liên kết sau cùng này.

Chưa bao giờ Dương Thảo khổ tâm đến như vậy.

Khổ sở biết bao khi yêu không được mà dùng cũng chẳng đáng.

Giọt nước mắt đọng lại nơi khoé mi vô tình bị gió lạnh thổi nhẹ đi, rơi xuống thấm đẫm vào chiếc nhẫn đính hôn.

Khẽ nhắm mắt lại, Dương Thảo tựa đầu bên ô cửa sổ mà nhìn ra bên ngoài không có lấy một tia sáng nào ngoài màn đêm mịt mùng.

Thế nhưng sự thật là, không riêng gì Dương Thảo mà có hai người nữa cũng đang chìm trong nỗi khổ tâm chẳng nói lên lời.

Nơi căn phòng tân hôn chẳng hề diễn ra cuộc ái ân hạnh phúc nào, chỉ có Cẩm Tú nằm yên lặng trên giường, quay lưng về phía chiếc trường kỷ bằng gỗ ở giữa phòng nơi mà Cao Phong cũng đang nằm trên đó. Dù ai nấy đều nhắm mắt nhưng trong lòng vẫn thức, đều trải qua sự trần trọc lẫn thương nhớ về người khác.

Thời gian sắp tới, những đêm bên cạnh nhau quạnh quẽ thế này sẽ còn nhiều.

Tự hỏi thế nào mới là cô đơn...?

Phải chăng là yêu sâu đậm nhưng phải xa cách, còn không yêu mà cứ luôn kề cận? Người muốn thấy mặt lại không thể gặp, người kề bên thì quay lưng hững hờ.

Bên ngoài vắng lặng như tờ. Ô cửa sổ phản chiếu những cành cây lay động trong gió khuya, chốc chốc cứ đập khe khẽ vào tấm kính hệt như thanh âm vô vọng ngân lên không ngừng trong lòng mỗi người vào đêm hôm ấy.

Tiếng mở cửa phòng khiến Dương Thảo sực tỉnh, cả đêm qua mãi suy nghĩ thế nào mà ngủ quên trên ghế chẳng hay. Vừa dựng người dậy, cô đã thấy vệ sĩ tên Tam trong nhóm Ngũ vệ đứng ngay trước mặt, vẫn kiêu chấp hai tay phía trước với vẻ kính cẩn, trông như đang chờ đợi cô chủ tỉnh giấc hẳn.

- Thưa, cậu Phong nói cô Thảo có thể về nhà họ Dương được rồi.

Anh ta vừa dứt lời thì đối diện, Dương Thảo bắt gặp buồn cười. Sau mấy ngày "giam lỏng" cô tại đây, cuối cùng Cao Phong cũng đã cho cô rời khỏi. Dù gì cái đám cưới hằng mong ước của anh cũng diễn ra ngày hôm qua rồi.

- Cao Phong hiện đang làm gì?

- Cậu với mợ Tú đi dạo ngoài vườn thưa cô.

Quả là yêu thương thấm thiết, mới sáng sớm đã cùng nhau đi dạo trong vườn thật khiến người khác thấy ghen tị! Chẳng nói gì thêm nữa, Dương Thảo mau chóng đứng dậy, thiết nghĩ cũng nên rời khỏi nhà họ Cao thôi. Giờ đây cô đã chẳng còn lý do gì để đến nơi này, càng không nên ở lại nữa.

Đúng như lời Tam nói, Cao Phong và Mai Cẩm Tú đang ngồi trò chuyện ngoài vườn thoang thoảng mùi hoa thơm và tiếng chim hót. Trông họ thật giống cặp đôi uyên ương tình cảm sâu đậm. Vốn dĩ Cao Phong thì không có gì phải nói, duy Cẩm Tú là khiến Dương Thảo thấy khó hiểu vô cùng. Nhớ vào cái ngày bỏ trốn, cô một hai quyết liệt không rời khỏi Cao Đình, ấy vậy sau đó dễ dàng chấp nhận đám cưới với cậu Hai nhà này. Vì cô khó phản kháng lại sự ép buộc từ Cao Phong hay vì cô chợt nhận ra anh mới là người mình thương?

Những suy nghĩ không ngừng lộn vồn trong đầu trên mỗi bước chân của Dương Thảo, ánh mắt lúc này lại thẳng thắn nhìn về phía hai người họ. Về phía Cao Phong, đang đứng nói chuyện với Cẩm Tú thì chợt bắt gặp Dương Thảo từ xa đi lại để rồi chẳng rõ lý do gì anh lại cố ý cúi mặt xuống gần hơn, mỉm cười ân cần với Cẩm Tú đang ngồi trên ghế. Đôi bàn tay vừa đặt ở thành ghế rất nhanh sau đó lại nhẹ nhàng vuốt lên tấm lưng áo dài ôm khít eo của cô, rõ ràng anh muốn Dương Thảo phải chứng kiến cái cảnh thân mật này.

Và dĩ nhiên là Dương Thảo có thấy chứ! Càng tiến đến gần, cô càng trông rõ màn tình tứ diễn ra giữa cặp vợ chồng mới cưới đó. Cẩm Tú ngồi xoay mặt vào trong nên không biết thế nào, riêng Cao Phong thì cô thấy rất rõ cái biểu cảm thân tình dành cho người vợ trẻ. Nếu bảo bản thân không khó chịu quá là gat người, tuy vậy cô chủ ấy biết làm gì hơn ngoài việc vẫn giữ một gương mặt bình thản.

Dừng bước ở vị trí thích hợp, Dương Thảo cố cất giọng thật tự nhiên:

- Mới sáng sớm mà hai người đã ra vườn đi dạo, thật là thắm thiết.

Bấy giờ Cẩm Tú mới quay qua và đứng dậy, vẫn còn khép nép cúi đầu chào:

- Cô Thảo, để cô phải cười nhạo rồi. Đêm qua vợ chồng em đều khó ngủ nên sáng nay mới dậy sớm ra vườn cho khuây khoả.

Đêm tân hôn chẳng rõ họ làm gì mà đến nỗi khó ngủ! Dương

Thảo thăm nhủ xong mới nhìn lại Cẩm Tú, bảo rõ:

- Từ giờ cô đã là vợ Hai của nhà họ Cao, cũng có địa vị rồi vì vậy không cần phải giữ lễ với tôi.

Cẩm Tú toan nói gì đó nhưng Cao Phong đã mau chóng lên tiếng tán thành:

- Cô Thảo đứng đấy, em cứ cứ xử cho đúng với vai trò là vợ của Cao Phong này. - Xong, anh dò mắt qua Dương Thảo - Mấy ngày qua đã làm phiền em, đám cưới cũng diễn ra rồi và như đã hứa, tôi sẽ để em trở về nhà.

Vô cớ bắt giam người như vậy, Cao Phong đúng là chẳng xem nhà họ Dương ra gì! Nay trước thái độ thân thiện kia, Dương Thảo không kìm được mà cười khẽ.

- Cảm ơn anh đã khoan đãi, em chỉ mong anh đừng trách phạt anh Bằng.

- Tôi sẽ không gây khó dễ gì cho anh ấy đâu. - Cao Phong nói, lòng thì nghĩ đến lúc này mà Dương Thảo còn quan tâm đến Lương Bằng - Để Từ lái xe đưa em về nhà.

Chẳng còn sức lực gì để phản đối, Dương Thảo quay lưng rồi đi như một sự chấp thuận. Bước được một đoạn, cô chợt nhớ ra một điều nên xoay lại:

- Chúc anh và Cẩm Tú trăm năm hạnh phúc!

Vừa nghe bốn từ "trăm năm hạnh phúc" ấy là Cao Phong thoáng khựng lại, tiếp theo thì không dẫn lòng được mà âm thầm dõi theo bóng dáng vững vàng kia tiến về phía chiếc ô tô Chevrolet 1950s. Cái nhìn thoả mãn thoáng chốc đã biến mất rất nhanh, thay vào đó là sự trống rỗng. Bên cạnh, Cẩm Tú cũng nhận thấy điều này.

Tiếp theo, Cao Phong nói mình phải đến xưởng vải. Chất giọng trầm hẳn, ngay cả bàn tay âu yếm vừa đặt lên lưng Cẩm Tú cũng rời đi mau chóng, anh xoay gót.

Nói là đến xưởng vải nhưng Cao Phong vẫn yêu cầu Nhất lái chiếc Citroen DS 21 đến nhà họ Dương. Ô tô đậu ở bên kia đường, anh ngầm quan sát Dương Thảo bước xuống xe rồi đứng tần ngần trước cổng nhà khá lâu trước khi đi vào trong.

- Cho vệ sĩ âm thầm bảo vệ cô Thảo, nếu xảy ra chuyện gì thì phải báo với tôi.

Ngồi đằng sau vô lăng, Nhất gật đầu. Vẫn còn chưa đi vội, Cao Phong nán lại thêm chốc nữa để nhìn ngôi nhà sang trọng kia hiển hiện trong sương sớm. Ban nãy cô ý để Dương Thảo thấy mình thân mật với Cẩm Tú cốt để cô từng chút một mà từ bỏ tình cảm, nhưng sau lưng vẫn không nở rời mắt khỏi cô. Thật là hết cách!

Bất giác, Cao Phong nhìn xuống chiếc nhẫn bạc đính ngọc xanh lam ở ngón áp út, khẽ khàng vuốt ve như thể nó ẩn chứa một thứ rất quan trọng với anh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ, Nguyên Không Làm Nữ Chính (1970)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chúng ta có quen biết nhau sao?

Dương Thảo thắc mắc suốt mấy ngày qua mình bị "giam" ở nhà họ Cao mà người nhà họ Dương không hề sang bên đó hỏi han tình hình, hoá ra bây giờ mới biết là do Cao Phong sắp đặt cả rồi, khi cô chủ này nghe Xuân thuật lại thể này:

- Cậu Phong cho người sang đây báo là cô Thảo đã cùng cậu xuống Bình Dương giải quyết công chuyện nên vài ngày nữa mới trở về...

Nghe xong, Dương Thảo vô cùng buồn cười, chẳng thể ngờ Cao Phong lại viện ra cái lý do như vậy để qua mắt mọi người. Nhưng còn Dương Bộ thì

sao, ông ấy không nghi ngờ gì ư? Thế là cô hỏi Xuân về cha mình, tiếp theo thì hay tin: Ông vừa ngã bệnh, mãi đến hôm nay thì khoẻ lại được một chút. Hẳn đó là nguyên nhân ông chưa kịp biết gì về tình hình của con gái.

Dương Thảo ngồi trên giường, đưa ánh mắt lo lắng nhìn cha đang tựa lưng vào gối, khuôn mặt với những nếp nhăn đã hồng hào trở lại, hơi thở vẫn còn yếu.

- Những ngày qua con đi đâu vậy?

Hiển nhiên chẳng đời nào Dương Thảo nói cho ông biết sự việc kia, liền bảo:

- Con có chuyện quan trọng phải giải quyết nên mấy ngày qua không về nhà. Con xin lỗi vì đã không gọi điện báo khiến cha lo lắng.

Ho khan một tiếng, ông Bộ nhìn sang con gái đồng thời lắc đầu:

- Thôi, bình an trở về là được rồi. Cha vừa nghe tin, Cao Phong đã cưới một cô gái nào đó làm vợ, thật là không biết phải nói gì nữa...!

Quá mệt mỏi chán chường nên Dương Thảo không muốn đề cập đến cái vấn đề đó nữa mới nói rằng những chuyện ấy cứ tạm gác qua một bên, rồi hỏi:

- Cha bệnh như vậy còn việc ở thương cảng thì làm sao ạ?

- Mấy ngày nay phải giao cho phó giám đốc Trần đảm đương, có lẽ ngày mai cha sẽ đến văn phòng làm việc tiếp.

Ông Bộ lại ho một tràng dài, bên cạnh Dương Thảo vuốt nhẹ tấm lưng cong oằn kia. Bình thường thấy cha khoẻ mạnh như vậy, nay vừa ngã bệnh mới biết sức khoẻ ông cũng suy giảm rồi. Nghĩ thế cô thấy lo lắng, thiết nghĩ cũng nên đỡ dần công việc ở thương cảng. Suy đi nghĩ lại, bây giờ Dương Thảo không biết bản thân phải làm gì tiếp theo, Cao Phong đã cưới Cẩm Tú, cô còn lý do nào ở cạnh nữa? Và lại, công việc sẽ giúp tâm trạng cô nguôi ngoai phần nào.

- Cha à, hay là từ nay cha cứ để con đi theo đỡ dần công việc nhé. Tuy không rành rẽ gì về thương cảng nhưng con có thể học, dù gì đi nữa sau này con cũng phải tiếp quản vị trí của cha.

Nhìn con gái trong chốc lát, ông Bộ nghĩ chẳng có lý do gì để từ chối cả.

Lương Bằng dừng xe ở một giao lộ chờ đèn xanh. Anh vừa từ chỗ ông chủ Từ về sau khi giao xong mấy thước vải cao cấp. Thoát khỏi chuyện bị "giám lỏng", anh không còn làm tài xế riêng cho Cao Phong nữa mà được cậu chủ giao cho việc làm mới: đi giao vải cho khách! Hẳn cậu Hai thấy để anh chàng họ Lương rảnh rồi quá lại đâm ra làm toàn những việc không đâu nên thành thử phải để anh bận tới mắt tới mũi thì may ra tốt hơn. Như vậy cũng giống như bị "hạ chức".

Đèn xanh bật, Lương Bằng tiếp tục lái chiếc ô tô tải về xưởng vải. Đến ngã ba họ vô ý thế nào lại suýt tông phải một chiếc taxi "con cóc" Renault 750, đầu xe quệt trúng kính chiếu hậu của taxi. Ô tô tải dừng lại, anh mau chóng bước xuống thì cùng lúc tài xế cũng mở cửa đi ra ngoài. Cái kính hơi vẹo vào trong và còn bị nứt.

- Cậu có biết lái xe không vậy? Đến ngã ba phải chạy chậm chứ!

Rõ ràng ông tài xế rẽ sai làn đường nên Lương Bằng mới không tránh kịp, nhưng bản thân không thích đôi co làm lớn chuyện nên anh bảo:

- Có gì tôi sẽ đền bù thiệt hại cho chú...

Lương Bằng vừa dứt lời thì vừa lúc cửa xe taxi mở, một cô gái trẻ măng trong áo dài thướt tha bước xuống và nhanh chóng cất tiếng:

- Chú à, nếu không mau lên thì tôi sẽ trễ giờ đi hát đấy.

Chất giọng vô cùng quen thuộc đó vừa truyền đến tai là Lương Bằng lập tức khựng người, liền quay qua nhìn về phía cô gái đó. Một gương mặt xinh xắn lạnh lợi được tô son đánh phấn, đôi mắt với cái nhìn từng rất hồn nhiên giờ đây được kẻ mi khiến nó trở nên sắc sảo, bờ môi vốn mang sắc hồng tự nhiên lại được đánh son đỏ, mái tóc phía sau cắt ngắn ngang vai, trông cô thật chừng chạc với chiếc áo dài gấm ôm khít eo. Đó không ai khác, chính là Phương Di!

Dĩ nhiên Lương Bằng phải nhận ra Phương Di rồi! Trông cô bây giờ có khác thật đấy nhưng vẫn là dáng hình đó không thay đổi. Bất ngờ trong một thoáng, anh mừng rỡ bỏ mặc tài xế mà vội vàng chạy đến bên cô. Hành động đầu tiên anh làm là vòng tay ôm chặt lấy cô chủ họ Phương, miệng không ngừng nói:

- Phương Di! Em trở về rồi sao? Tốt quá, tốt quá!

Về phần Phương Di, bản thân có hơi đột ngột trước cuộc chạm mặt này tuy nhiên cô chẳng hề tỏ ra vui mừng như Lương Bằng, trái lại vẫn mang một khuôn mặt hết sức điềm nhiên và không hề đáp lại cái ôm thắm thiết kia.

- Xin anh vui lòng buông tay ra, chúng ta đang đứng ở giữa đường.

Bấy giờ Lương Bằng mới để ý ánh mắt hiếu kỳ của những người đang qua lại xung quanh, vừa nãy thiếu kiểm chế nên anh đã hành xử vội vã. Chậm rãi buông Phương Di ra nhưng tay vẫn nắm chặt bờ vai cô, anh đảo mắt quan sát cô từ trên xuống dưới, từ trái qua phải như không bỏ sót bất kỳ thứ gì trên thân thể đó.

- Di à, thời gian qua em đã đi đâu? Có biết anh rất lo lắng không? Anh tìm em khắp nơi, thậm chí ngày nào cũng đến hỏi di Lượm về tình hình của em...

Phương Di cắt ngang câu hỏi han chân tình ấy bằng hành động gạt nhẹ tay Lương Bằng ra đồng thời nhìn thẳng vào anh, thản nhiên nói:

- Chúng ta có quen biết nhau sao?

- Em hỏi gì lạ vậy?

- Xin lỗi, tôi nhớ là mình không hề quen anh. Còn nữa, vui lòng đừng gọi tôi là Phương Di, bây giờ tên tôi là Như Quỳnh.

- Cái gì? Như Quỳnh? Nhưng rõ ràng em là Phương Di...

- Tôi lặp lại một lần nữa, tôi tên Như Quỳnh!

Chất giọng rõ ràng cùng ánh mắt kiên quyết từ đối phương bắt gặp khiến Lương Bằng phải ngừng lại, cứ như bản thân vừa nhầm lẫn Phương Di với một cô gái khác. Thế nhưng anh nhìn ra sao cũng thấy đây rõ ràng là cô chủ họ Phương, càng không thể nào là người giống người như hai giọt nước được. Từng đường nét quen thuộc đó, cả cái cách cô nhìn anh, hay đôi vai mảnh dẻ này cũng đều là của Phương Di. Không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Lương Bằng hỏi:

- Di, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Đủ rồi, tôi không muốn nói thêm điều gì với anh, tôi phải đi đây!

Một cách nhanh chóng, Phương Di vội gọi chiếc taxi khác rồi ngồi vào trong. Lương Bằng đập tay vào kính xe và gọi cô nhưng tài xế đã lái xe đi thật nhanh. Dõi theo taxi hoà vào dòng xe cộ ngược xuôi, anh vẫn còn đứng ngây ra mà chẳng hiểu đầu đuôi sự tình gì cả. Phương Di đã trở về nhưng vì sao lại tỏ ra không hề quen biết anh, lại còn đổi cả tên? Tiếp theo, anh tức tốc leo lên ô tô tài...

Nếu Phương Di quay về thì nơi đến đầu tiên nhất định sẽ là nhà họ Phương. Và người duy nhất lúc này có thể cho Lương Bằng lời giải đáp không ai khác ngoài bà Lượm! Người đàn bà đi ở xuất hiện sau cánh cổng sắt, còn chưa hiểu chuyện gì đã bắt gặp cảnh Lương Bằng sốt sáng đi vào hỏi:

- Di, có phải Phương Di đã về đây không?

- Sao cậu Bằng biết? Cậu vừa gặp cô Di à? - Bà Lượm ngạc nhiên.

- Đúng vậy, chúng tôi tình cờ gặp nhau trên đường nhưng cô ấy trở nên rất khác so với trước đây lại còn nói không quen biết tôi! Rốt cuộc chuyện này là sao vậy?

- Tôi cũng không hiểu nữa thưa cậu. Mấy ngày trước cô Di về lại nhà, lúc đó tôi thấy cô khác lắm rồi. Sau khi thấp nén nhang cho ông bà chủ thì tôi nghe cô nói bây giờ đang đi hát cho phòng trà Maxim's. Rồi nghe đâu cô đổi tên thành Như Quỳnh, hiện nay khá là có tiếng ở đó. Cô không cho tôi báo cậu biết...

Đối diện, Lương Bằng ngỡ ngàng. Thế ra Phương Di đã trở thành ca sĩ ở phòng trà thượng lưu ấy, thảo nào lại còn đổi tên! Sao đang yên đang lành, cô lại đi làm cái nghề này? Sự nhớ ra chuyện quan trọng hơn, anh gấp gấp hỏi:

- Vậy còn đứa bé trong bụng Phương Di thì sao?

Tự dưng bà Lượm neho mắt nhìn, đáng vẻ như đang suy nghĩ dữ lắm:

- Tôi không nghe cô Di nói gì đến cái bầu cả và cũng chẳng thấy ốm nghén nữa...

Chẳng hiểu sao, lòng Lương Bằng bỗng chốc xuất hiện nỗi lo lắng khó tả, không chỉ về bản thân Phương Di mà còn cả đứa con của hai người.

Dùng cơm trưa xong, bà Hoàng cùng con trai và con dâu vào phòng trà nói chuyện. Trong lúc bà Viên mang những đĩa bánh mứt bày lên bàn, bà Hoàng âm thầm quan sát Mai Cẩm Tú. Cô ngồi yên trên ghế sofa, cách chồng một khoảng vừa đủ, đáng vẻ khép nép kín kẽ, tay đặt lên đầu gối.

Bà Hoàng vốn dĩ muốn giải quyết Cao Đình nhưng nào ngờ Cao Phong đi trước một bước, khiến em trai phải đi cà nhắc và còn điều nó xuống Bình Dương. Bản thân bà thấy để đứa con nghiệp chường ấy sống như thế âu cũng hay, tiếp theo lại nghĩ đến việc xử trí Cẩm Tú. Ấy thế mà Cao Phong lần nữa lại thay đổi kế hoạch của bà khi nhất quyết đòi cưới cô. Cái chuyện bà Hoàng dễ dàng chấp thuận đám cưới này là vì trước mắt phải để Cao Phong củng cố quyền hành trong nhà, không nên để hai mẹ con xảy ra mâu thuẫn. Bà tạm thời nhắm mắt cho qua, để chờ một thời gian nữa sẽ tính đến việc tống khứ Cẩm Tú rời khỏi nhà họ Cao.

Thấy mẹ cứ nhìn Cẩm Tú không rời mắt, Cao Phong mới hỏi chuyện:

- Mẹ có gì muốn căn dặn vợ con à?
- Chỉ là thắc mắc không biết cả buổi sáng con Tú đi đâu.

Quay qua mẹ chồng đang nhấm nháp nước trà, Cẩm Tú lễ phép thưa:

- Dạ là cậu... à, anh Phong bảo con nếu không có gì làm thì cứ đi chơi đây đó...
- Thế sáng nay cô đã đi đâu rồi?
- Con chỉ về nhà thăm cha thôi ạ.
- Kể ra cô cũng không đỡ đần được việc gì cho thằng Phong.

Cao Phong bỏ một miếng mứt dừa vào miệng, đáng vẻ như không phải thưởng thức mà là đang ngẫm nghĩ. Anh vốn biết mẹ mình đã âm thầm phai vệ sĩ bám theo để xem nhất cử nhất động của Cẩm Tú, biết hết những việc cô làm.

- Mẹ à, Cẩm Tú thì biết gì về kinh doanh, ở xưởng vải cũng chẳng có việc gì để cô ấy làm. Cứ để cô ấy ở nhà, rảnh rỗi thì đi chơi không thì mua hột xoàn, váy vóc.

Nghe thế, bà Hoàng liền hạ tách trà xuống rồi bảo băng quơ:

- Làm gì cũng phải chừng mực, đừng có đem tiền ném qua cửa sổ. Nói đi nói lại, cưới vợ về cũng chỉ để hầu hạ, săn sóc chồng thôi.

Cẩm Tú lại đáp dạ, bên cạnh Cao Phong mỉm cười xong liền gợi ý:

- Dù sao Cẩm Tú cũng mới về nhà, mẹ đừng gây khó dễ. Đợi thêm một thời gian nữa con sẽ để cô ấy đến biệt thự ở ngoại thành chăm sóc cho cha.

Lần này bà Hoàng thoáng im lặng, cũng không hiểu lý do gì con trai đề cập đến chuyện cho Cẩm Tú đi chăm nom cha chồng đang ngồi xe lăn trong khi người làm đầy rẫy ra đây. Trông gương mặt Cao Phong rất thân nhiên, kiểu như cũng chẳng có dụng ý sâu xa nào nên bà càng thấy mù mờ khó đoán.

Đứng lúc, Quý đi vào thưa có trung úy Chính đến thăm hỏi. Thiết nghĩ mình nên trở về phòng nên Cẩm Tú đứng dậy, chào mẹ và chồng một tiếng. Lúc ra đến cửa lại tình cờ gặp Văn Chính bước đến, cô liền cúi chào. Văn Chính cũng mỉm cười đáp lại, nghe đâu đây là vợ mới cưới của cậu Hai. Tính ra tay công tử này quả nhiên có mắt nhìn, hết Dương Thảo rồi đến Cẩm Tú, ai cũng xinh đẹp thanh tao.

Đi vào phòng, Văn Chính ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bà Hoàng, nói:

- Tiện thể có việc đi ngang qua nên ghé vào đây thăm hỏi bà Cao.
- Được trung úy hạ cố đến thăm, thật là vinh hạnh.

Quan sát cuộc nói chuyện vui vẻ giữa mẹ với Văn Chính, Cao Phong mang nhiều suy nghĩ. Vậy ra mối quan hệ giữa hai người họ vốn dĩ đã thân thiết từ lâu, bây giờ nghĩ lại việc mình từng nhờ tay trung úy đó tìm ra thủ phạm phá hỏng phanh chiếc La Dalat thì anh mới thấy bản thân thật ngớ ngẩn. Hẳn ta biết rất rõ bà Hoàng đứng phía sau dàn dựng mọi thứ nhưng vẫn tỏ ra không biết gì, khéo léo bao che cho bà. Xem chừng, bây giờ anh mới biết mẹ mình có một đồng minh ghê gớm thế này, bà "bất tay" với cả sĩ quan!

Thấy Cao Phong ngồi trầm tư khác thường, Văn Chính lấy làm ngạc nhiên:

- Cậu Phong có chuyện gì bận tâm hay không hoan nghênh tôi đến nhà?
- Trung úy lại quá lời, tôi nào dám. - Cao Phong cười bảo.

- Chỉ là đùa cho vui thôi. Mà, lúc này tôi có gặp vợ Hai, đúng là một cô gái xinh đẹp thủy mị. Nhưng tôi có hơi bất ngờ vì cậu từ hôn cô Thảo nhà họ Dương.

Bản thân không hiểu lý do gì mà Văn Chính đề cập đến chuyện này, Cao Phong liền im lặng. Bên cạnh, bà Hoàng mới đáp lời thay con trai:

- Thằng Phong đính ước với Dương Thảo là ý muốn của ông nhà tôi. Nay, nó một mực muốn cưới Cẩm Tú thì người làm mẹ là tôi không thể phản đối.

Trong lòng Cao Phong có hơi buồn cười trước điệu bộ đóng kịch của mẹ.

- Thế cô Thảo đồng ý à? Còn ông Dương có nói gì không? - Văn Chính tò mò.
- Chờ lúc nào thuận tiện, tôi sang xin lỗi ông Dương một tiếng. Hình như ngài có vẻ quan tâm đến chuyện đính hôn của thằng Phong nhà tôi?
- À không, tôi thắc mắc vậy thôi. Với lại, tiện thể hỏi cho kỹ càng để tôi có đi gặp cô Thảo cũng hành xử cho phù hợp hơn.

Bề ngoài, câu nói ấy tưởng như vô thưởng vô phạt thế nhưng chẳng rõ vì sao Cao Phong bắt giác cảm nhận một sự ám muội kỳ lạ qua chất giọng thú vị của gã trung úy này. Đặc biệt là khi hắn nhắc đến hai từ "cô Thảo" thì trong đáy mắt chợt nhiên ánh lên nỗi háo hức kín đáo. Và điều này mang đến cho anh một dự cảm chẳng lành, về một chuyện không hay sắp diễn ra.

Vào phòng đóng cửa lại, Cao Phong đến bên cửa sổ, bên dưới là cảnh bà Hoàng tiễn chân Văn Chính ra ngoài xe. Bản thân không lường trước được mối liên hệ mật thiết giữa hai người họ, anh bắt đầu nhận ra kế hoạch của mình đã trở nên khó khăn hơn dự tính. Chẳng thể ngờ "phe cánh" của mẹ anh lại hùng hậu đến vậy!

Dẫn xuống một tiếng thờ nặng nề, Cao Phong chẳng còn cách nào khác ngoài việc vẫn phải tiếp tục thực hiện những dự định đã đề ra trước đây. Quay qua cầm lấy mấy cuốn sổ sách của xưởng vải, anh đang nghĩ đến một người: Đào Văn Vận! Đó là cậu út và là người rất được mẹ anh yêu thương chăm sóc. Cậu Vận quản lý một phần việc kinh doanh ở xưởng rượu, có mầu mê cờ bạc...

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sòng bạc Đại Thế Giới của Đông Dương

Buổi tối, Lương Bằng đến phòng trà Maxim's. Tất nhiên không phải anh có nhã hứng để nghe nhạc hay nhảy đầm mà là muốn kiểm chứng thực hư xem, Phương Di có đang hát ở cái nơi dành cho giới thượng lưu này. Anh phải gặp cô cho bằng được, và bằng mọi cách hỏi cho rõ ràng mọi chuyện.

Lương Bằng chọn chiếc bàn ở cuối phòng, nơi có thể nhìn bao quát sân khấu và cả phòng trà để Phương Di có xuất hiện ở đâu cũng sẽ dễ dàng nhận ra. Sau màn ca hát của những ca sĩ có tên tuổi ở Maxim's, người em-xi (MC) lên bục nói qua loa vài lời xong thì liền nhắc đến một nữ ca sĩ "mới nổi" dạo gần đây với cái tên Như Quỳnh. Tức thì, Lương Bằng chăm chú hướng mắt lên sân khấu chờ đợi. Chẳng quá lâu sau, "cô Quỳnh" kia bước ra ngoài trong sự vỗ tay của khán giả.

Đúng là Phương Di rồi! Lương Bằng tự nhủ như thế khi trông rõ khuôn mặt má phấn môi son dưới ánh đèn mờ ảo. Áo dài, tóc búi cao, trang điểm sắc sảo khiến cô không khác gì so với các nữ ca sĩ diễm lệ bấy giờ. Sau khi lên tiếng chào khán giả, cô bắt đầu cất giọng hát. Anh chàng họ Lương không khỏi ngạc nhiên vì bây giờ mới biết Phương Di hát cũng khá hay, dù vậy anh chẳng hề muốn cái chuyện cô đi hát cho bao nhiêu người nghe thế này và phần lớn lại toàn đàn ông.

Bài hát kết thúc, Phương Di mỉm cười bước xuống sân khấu lần lượt đi đến từng bàn chào hỏi. Trông cái cảnh cô cười cười nói nói với khách là Lương Bằng khó chịu rồi, mắt vẫn không rời khỏi cô một chút nào. Cho đến khi Phương Di trông thấy anh ngồi ở cuối phòng thì cái nhìn nghiêm túc ấy mới trở nên dịu lại.

Cứ ngỡ Phương Di sẽ tiến đến chỗ Lương Bằng như bao vị khách khác, nào ngờ cô thân nhiên bỏ đi ngang qua và dừng lại ở chiếc bàn kế bên chỗ anh. Nơi đó có hai công tử trong bộ veston màu đen lịch lãm, đang phần khởi chờ đợi "huê khôi" mới nổi của Maxim's đến ngồi cùng bàn. Về như cố ý hay sao mà Phương Di ngồi xoay mặt về phía Lương Bằng, cốt để anh có thể thấy rõ biểu hiện vui vẻ của mình.

Không cần nói cũng biết, chiêu "khích tướng" ấy đã hữu hiệu khi phía bàn bên kia, Lương Bằng liên tục nhìn Phương Di với dáng vẻ chẳng mấy hài lòng. Chậm rãi đứng dậy, anh tiến đến chỗ ba người nọ và nhìn cô, yêu cầu:

- Di, đi theo anh!

Bỏ mặc câu nói thúc giục đó, Phương Di vẫn tiếp tục nói chuyện cùng khách.

- Phương Di! Em có nghe anh nói không?

Giọng Lương Bằng trở nên to và rõ ràng hơn, bấy giờ Phương Di mới quay qua:

- Tôi đã nói là không quen biết anh mà.

- Có chuyện gì thì chúng ta ra bên ngoài nói..

- Anh gọi sai tên tôi, lý gì tôi phải nghe theo?

- Phương Di!

- Tôi nói rồi, tên tôi là Như Quỳnh!

Cuộc đối đáp căng thẳng giữa hai người khiến một công tử ngạc nhiên hỏi:

- Cô quen anh ta à?

Tức thì, Phuong Di xoay mặt trở lại, dứt khoát đáp: "Không quen!". Vốn là người nhẩn nại, ấy thế mà thái độ bướng bỉnh của cô chủ họ Phuong ngay bây giờ khiến Lương Bằng không kiềm chế được liền nắm lấy tay cô kéo dậy. Bị kéo đột ngột, Phuong Di đứng lên trong tình trạng mất thăng bằng suýt nữa là ngã nhào vào anh rồi. Tức giận, đôi mắt cô lạnh lùng hơn:

- Anh muốn làm gì? Buông tay ra! Đây là lần thứ hai anh khiếm nhã với tôi!

- Thế ra, em cũng nhớ anh là người hôm qua em đã gặp? Vậy thì xem như hai ta cũng quen biết nhau... Bây giờ thì em đi theo anh!

Lương Bằng chưa kịp xoay lưng là Phuong Di đã giật tay lại, đánh giọng:

- Nếu anh còn làm càn thì tôi sẽ nói quản lý đuổi anh ra khỏi đây!

Anh chàng họ Lương toan nói tiếp thì cùng lúc, hai công tử kia liền can thiệp. Nhưng Lương Bằng nhất quyết phải đưa Phuong Di rời khỏi đây. Âm thanh ồn ào huyên náo khiến ai nấy đều chú ý. Dù Lương Bằng có mạnh đến mấy, trước việc Phuong Di ra sức phản kháng lại cùng sự giúp đỡ của hai người nọ, thì sau cùng tay anh cũng vượt khỏi tay cô. Cùng lúc quản lý Maxim's xuất hiện.

Nghe khách kể lại mọi chuyện, vị quản lý nhìn qua Lương Bằng, nhả nhận:

- Xin lỗi nếu anh vẫn hành xử khiếm nhã với cô Quỳnh thì mời anh rời khỏi đây.

Lương Bằng, không quan tâm đến quản lý Maxim's, chỉ nhìn Phuong Di và hỏi:

- Di, em thật sự không muốn nói chuyện rõ ràng với anh sao?

Im lặng chốc lát, Phuong Di thẳng thừng quay mặt đi, quyết bướng bỉnh đến cùng. Đối diện, Lương Bằng điềm tĩnh đến kỳ lạ bởi vốn hiểu tính khí khó thuần phục của cô chủ ấy. Không muốn gây thêm chuyện nên sau cùng anh đành kìm nén mà rời đi. Lúc anh bước ra cửa, ánh mắt của cô gái đó lại âm thầm nhìn theo.

Ra đến bên ngoài, Lương Bằng không nhịn nữa mà đánh mạnh một phát vào cái cây bên đường, sau đó liền ngồi thụp xuống. Mặt cúi gằm, trong lòng bao nhiêu ý nghĩ hỗn độn cứ vây quanh, anh không hiểu nổi hành động ương ngạnh của Phuong Di. Cô muốn anh làm gì thì mới chịu nói chuyện đàng hoàng với nhau?

Không được! Không thể bỏ cuộc thế này! Lương Bằng tự nhủ và từ từ ngẩng mặt lên nhìn bảng hiệu phòng trà Maxim's. Có vẻ anh đã nghĩ ra được một cách...

Cuối cùng, Dương Thảo cũng cùng cha đến xem tình hình công việc ở thương cảng. Những chuyện như phải kiểm tra hàng hoá được vận chuyển đến và đi, quản lý các tàu thuyền ra vào... là cả quá trình khó khăn! Vẫn còn may là ông Bộ chỉ làm chủ một thương cảng vừa tầm, chẳng quá lớn như Thương cảng Sài Gòn bấy giờ được xem là quan trọng nhất tại địa bàn Đông Dương. Vào giai đoạn này, nền tảng mang lại sự thịnh vượng cho Sài Gòn không gì khác ngoài thương cảng.

Ngoài chỉ dẫn về công việc, ông Bộ cũng muốn Dương Thảo gặp gỡ những người quan trọng có ảnh hưởng đến việc giám sát thương cảng. Và trong số đó là trung úy Phó Văn Chính. Đề chuyện kiểm soát thuận lợi, chủ thương cảng phải hợp tác với quân nhân địa phương để ngăn chặn sự cố không hay có thể xảy ra.

Lúc nghe ông Bộ bảo rằng, từ giờ Dương Thảo sẽ bắt đầu tham gia vào công việc ở thương cảng, Văn Chính đã tỏ ra bất ngờ. Chung quy, hẳn thấy cô đúng là có bản lĩnh, con gái thời nay mấy ai đủ khả năng tham gia vào công việc kinh doanh, huống chi ở đây lại là việc giao thương đầy khó khăn này.

Ông Bộ và trung úy Chính cũng có giao tình, nói chuyện dăm ba câu lại cười một lần. Đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại kia, Dương Thảo tự thấy hơi buồn chán. Cô không nghĩ mình sẽ phải có mối quan hệ "thâm giao" với Phó Văn Chính, cảm giác vị trung úy này có phần giả tạo thế nào ấy.

Nhắc thấy Dương Thảo có chút lơ đãng, Văn Chính mới hỏi rằng:

- Cô Thảo có gì không vừa ý với tôi sao?

- Ngài là trung úy, tôi nào dám chứ. - Dương Thảo phát hiện ánh mắt đó đang nhìn mình mang chút dò xét.

Cũng biết phần nào tính cách của cô gái này nên Văn Chính chỉ buông một câu:

- Nếu cần giúp đỡ gì, cô Thảo cứ tự nhiên đến tìm tôi ở sở cảnh sát.

Ngồi trong chiếc ô tô Chevrolet 1950s, Cao Phong nghe Tứ báo cáo tình hình của hai người. Sau đám cưới của anh thì Cao Đình đã được đưa xuống Bình Dương, sức khỏe cũng dần hồi phục duy có điều cậu Ba trở nên lặng lẽ hơn trước nữa. Việc quản lý chi nhánh xưởng vải ở dưới đó, anh cũng tiếp nhận rồi. Tiếp theo là Dương Thảo, Tứ nói rằng cô đang giúp ông Bộ đỡ dần thêm công việc ở thương cảng.

- Hôm qua, cô Thảo vừa đi gặp trung úy Chính.

Nhắc đến Văn Chính là Cao Phong bắt đầu bận tâm, tất cả cũng vì ánh mắt khác lạ của hắn cũng như dự cảm chẳng lành trong lòng anh vài ngày trước. Nay nghe việc Dương Thảo gặp gỡ hắn, khiến anh có chút lo nghĩ. Công việc ở thương cảng buộc cô phải thường xuyên gặp gỡ gã trung úy này...

Ô tô dừng lại, Tứ thông báo đã đến sông bạc Đại Thế Giới. Cao Phong bước xuống xe, ngược nhìn toà nhà màu trắng uy quyền nơi hội tụ dân ăn chơi bậc nhất Sài thành thời bấy giờ. Lý do anh đến sông bạc lớn nhất Đông Dương do người Pháp lập ra này không phải để tham gia vào mấy trò đỏ đen, mà là tìm người. Phũ phàng áo ghi lê, anh chậm rãi bước vào qua cái nhìn cảnh trọng của bảo vệ canh gác.

Do người Hoa thao túng việc bài bạc tại khu Chợ Lớn nên năm 1937 Pháp thành lập ra sông bạc Đại Thế Giới - Casino Grande Monde, công khai thu thuế. Sau Đệ nhị Thế chiến, người Pháp quay lại tiếp tục khai thác sông bạc này. Mỗi ngày, Đại Thế Giới phải chi bốn trăm ngàn đồng bạc Đông Dương cho chính quyền Nam Kỳ.

Cao Phong đi qua khuôn viên rộng lớn của Đại Thế Giới, không chỉ có sông bạc mà tại đây còn có quán rượu, nhà hàng, vũ trường sang trọng. Và ở phía xa, nơi có một người đàn ông trạc tứ tuần đang nhảy đầm vui vẻ với những cô gái xinh đẹp là lướt, khuôn mặt đỏ bừng do say rượu. Thở dài một tiếng, anh tiến đến chỗ ông.

- Cậu Vận!

Đào Văn Vận đang chìm đắm trong nỗi vui thú thì nghe tiếng gọi quen thuộc, quay qua mới thấy đứa cháu quý hoá của mình. Hết sức bất ngờ khi cậu con trai thuộc dạng đứng đắn của bà chị lại xuất hiện tại sông bạc thượng lưu này, ông liền ngừng nhảy đầm, nghiêng đầu neho mắt nhìn nhìn.

Tìm được chỗ ngồi thích hợp cho cuộc trò chuyện, Cao Phong lên tiếng trước:

- Cứ mỗi lần muốn tìm cậu là cháu lại phải đến sông bạc.
- Thế cậu Phong đến tận đây để tìm cậu Út này làm gì? - Ông Vận hỏi đùa.
- Việc ở xường rượu cậu đã làm xong hết chưa?
- Lâu lâu cũng phải cho cậu mầy đi chơi đổi gió chứ!

Cao Phong nhìn ông Vận cầm ly rượu trên tay lắc nhẹ và đang tỏ vẻ khó chịu.

- Cháu không cấm cậu chơi bài nhưng công việc thì phải làm cho xong.
- Cháu đây, giọng điệu y hệt mẹ cháu! Bà ấy kêu cháu đến đây chứ gì?
- Nếu cậu muốn chơi thì cứ ký giấy uỷ quyền cho cháu là được thôi.
- Ày không được, mẹ cháu đánh cậu chết đấy.

Ông Vận cười lớn, mùi rượu nồng nặc phả hết vào mặt cháu trai. Đối diện, Cao Phong cũng cười khẽ, lại nghĩ cái chuyện thuyết phục người cậu này ký giấy giao một phần quyền kinh doanh nhà họ Đào cho mình, không hề dễ dàng. Câu nói ban nãy của anh nghe có vẻ băng quơ nhưng kỳ thực đây là chiến lược đầu tiên.

Đờ lầy ông Vận say xỉn vào trong xe ô tô, Cao Phong yêu cầu Tứ lái xe đi. Trên đường về nhà, anh lại nghe người vệ sĩ báo một chuyện:

- Ông chủ Từ cho người gọi điện, bảo muốn mời cậu Phong đến dự tiệc sinh nhật của cô Huyền, con gái ông ấy vào tối nay. Cậu thấy thế nào?

Ông chủ Từ là khách "sộp" của xường vải bao năm nay, đã có ý mời thì làm sao Cao Phong từ chối nên liền gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Làm cho một người mỉm cười hạnh phúc cả đời, mới là khó khăn nhất!

Và một người nữa cũng được ông chủ Từ mời là Dương Thảo. Khi đứng bảy giờ tối, chiếc Citroen Traction Avant 1949 dừng trước cổng ngôi biệt thự sang trọng đang thấp đèn lung linh cùng âm thanh nói chuyện ồn ào, Dương Thảo xuống xe trong bộ váy suông dài chấm gót màu trắng sữa. Lần đầu tiên đến dự tiệc sinh nhật tại nhà riêng theo kiểu thời thượng này, cô cũng thấy hiếu kỳ.

Bước vào phòng khách, Dương Thảo đưa mắt nhìn quanh, khách mời toàn người giàu có. Nhắc thấy cô chủ họ Dương bước vào, cô Huyền liền đi đến chào một tiếng. Hai người trò chuyện chưa được bao lâu thì một nhân vật tiếng tăm khác xuất hiện: Phó Văn Chính! Được đích thân trung úy đến dự tiệc sinh nhật, cô Huyền vui mừng, vội vội vàng vàng chạy đến. Hắn mặc veston gần màu với cảnh phục nên trông bảnh bao lắm, khiến vài tiểu thư khuê các tại đây đều kín đáo nhìn.

Dương Thảo đến bên bàn, cầm ly rượu lên nhấp nháp một chút. Tiếp theo lại bất gặp có ai đó đi lại đứng bên cạnh, cô quay qua mới biết là Văn Chính.

- Cô Thảo đi một mình à, còn ông Dương?

- Cha tôi vẫn chưa khỏe, đến bữa tiệc của những người trẻ này làm gì.

- Cũng phải. Lúc trước thấy cô thường đi chung với cậu Phong..

Dương Thảo cảm giác vị trung úy lại bắt đầu dò xét gì ở mình nữa. Cái chuyện Cao Phong từ hôn cô rồi cưới vợ khác, ở đây ai cũng biết cả rồi. Nay hắn mở miệng nói thế, chẳng rõ muốn chọc tức cô hay có dụng ý nào khác.

- Lúc trước là lúc trước, bây giờ là bây giờ, sẽ có rất nhiều chuyện phải thay đổi.

Không nghĩ Dương Thảo lại điềm nhiên đến thế khi nghe người khác đề cập đến vị "hôn phu cũ", Văn Chính nở nụ cười kín đáo xong liền giả vờ bảo:

- Xin lỗi vì tôi nhắc đến chuyện không hay rồi. Nghe đâu cậu Phong cũng đến dự bữa tiệc này, chắc là sẽ có mợ Tú đi cùng.

Rõ ràng hắn cố trêu tức Dương Thảo, biết lòng cô sẽ chẳng thoải mái khi thấy Mai Cẩm Tú sánh bước bên Cao Phong nên cố ý nói vậy. Mà bây giờ nghĩ lại cô có chút hối hận khi đến đây, sao lại quên mất rằng cậu Hai nhà họ Cao cũng sẽ đến.

- Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến.

Theo hướng chỉ tay của Văn Chính, Dương Thảo mau chóng nhìn thấy Cao Phong bước vào, đầu tiên là chào hỏi ông chủ Từ và cô Huyền. Anh mặc áo sơ mi cổ trụ màu xám nhạt, với áo veston màu đen dài qua đầu gối vốn là sở thích từ trước đến nay. Điều bất ngờ là không có Cẩm Tú! Thấy Cao Phong đi một mình, trong lòng Dương Thảo bất giác thờ nhẹ một tiếng, bản thân chỉ không muốn trở nên khó chịu ngay tại bữa tiệc này. Chợt, cô bất gặp ánh mắt anh vô tình hướng về phía mình, biết anh sẽ đến đây nên cô tự nhủ phải tỏ ra bình thường.

Quả nhiên chẳng sai khi không lâu sau, Cao Phong đã đứng trước mặt Dương Thảo và Văn Chính. Vừa cất tiếng chào thì anh liền nghe Văn Chính hỏi:

- Sao chỉ có mỗi cậu Phong đến, tôi nghĩ sẽ có mợ Tú nữa.

- Cẩm Tú thấy mệt nên tôi bảo cô ấy cứ ở nhà nghỉ ngơi...

Cao Phong vừa dứt lời thì tiếng vỗ tay của ông chủ Từ nhanh chóng vang lên, trước là cảm ơn các khách quý đến tham dự, sau là báo tiệc sinh nhật bắt đầu. Cô Huyền bước lên bục nói vài lời xong thì cắt bánh kem, mọi người bên dưới cùng vỗ tay chúc mừng sinh nhật cô. Tiếp theo những bản nhạc du dương tràn ngập khắp căn phòng và mở màn cho buổi khiêu vũ.

Hạ ly rượu xuống, Văn Chính định mời Dương Thảo thì đúng lúc ông chủ Từ đi đến mời rượu và có nhã ý nói chuyện thêm. Thấy hắn rời đi, Dương Thảo đảo mắt khó xử bởi chỉ còn mỗi mình với Cao Phong. Tuy gã trung úy có khiến cô không ưa tuy nhiên để hắn đứng bên cạnh thì chẳng đến nỗi tệ. Buồn cười thật, từ bao giờ mà cô lại có cảm giác thiếu thoải mái đối với Cao Phong như vậy?

Dòng suy nghĩ chợt ngừng khi Dương Thảo trông cảnh Cao Phong đặt ly rượu xuống bàn tiếp theo lại đưa tay ra trước mặt mình, nhã nhặn mời:

- Nếu em không từ chối thì tôi mời em cùng khiêu vũ bản nhạc này.

Thật kỳ lạ, ánh mắt Cao Phong rất thẳng thắn chẳng hề mang chút do dự nào, có lẽ chính vì thế mà Dương Thảo sau khi lưỡng lự một chốc thì liền nhẹ nhàng đặt tay lên tay anh. Hai người bước ra giữa phòng, tay cầm tay cùng nhau khiêu vũ với những cặp đôi khác. Bài hát trữ tình trầm lắng cứ cất lên miên man.

Dương Thảo vốn khiêu vũ không giỏi, nhớ cách đây mấy tháng trước lần đầu tiên khiêu vũ ở phòng trà Ritz, cô đã liên tục đạp lên chân Cao Phong. Do tính khí kiêu ngạo nên cô quyết tâm học khiêu vũ cho bằng được. Giờ nghĩ lại thấy thật đúng đắn, thường xuyên đến dự những buổi tiệc thế này nếu con gái của ông chủ Dương mà khiêu vũ tồi thì chẳng biết giấu mặt đi đâu.

Dĩ nhiên Cao Phong cũng nhận ra sự tiến bộ đó và không khỏi ngạc nhiên:

- Em khiêu vũ khá hơn rất nhiều lúc ở Ritz.

- Bị anh chê bai nên em nhất quyết học khiêu vũ cho bằng được.

Trông cảnh Dương Thảo vừa nói vừa cúi nhìn từng bước chân của mình thì Cao Phong bất giác bảo rằng: "Đừng nhìn bên dưới mãi như thế..." rồi chẳng kịp đề cô phản ứng là nhanh như cắt, đôi tay anh đang ôm chiếc eo thanh mảnh kia kéo lại gần. Dương Thảo do bất ngờ nên hơi rướn người lên một chút, lòng lại nghĩ cái tình tiết này sao giống hệt trong mấy bộ phim Hàn Quốc? Đến lúc bình tĩnh lại, cô phát hiện mặt hai người đã rất gần nhau, ai nấy

đều đang nhìn chăm chú vào đôi phương. Ngực cô áp hờ vào ngực anh và tay họ vẫn nắm chặt.

- Khiêu vũ thì em phải nhìn thẳng vào người đối diện chứ.

Giọng Cao Phong nhẹ hẫng, hết như con gió thổi lướt qua trên da mặt Dương Thảo khiến bản thân trong một lúc chẳng biết làm gì ngoài việc đứng yên. Mắt cô tròn xoe nhìn anh không chớp, trái tim bỗng nhiên đập nhanh hơn. Dù đã yêu nhau một thời gian mà khi đứng trước khuôn mặt điển trai mang nét dịu dàng đến vậy không khỏi làm lòng cô bồi hồi. Cảm giác xao xuyến lúc này cô dành cho anh cứ như người ta lần đầu tiên mới biết rung động.

Hắn Cao Phong cũng có cảm giác y hệt Dương Thảo, nhất là khi nhìn sâu vào đôi mắt lấp lánh như đang cười ấy. Ánh mắt gần gũi, từng đường nét đến thân thuộc đó khiến anh trong lúc này trở nên yếu lòng. Tia nhìn của anh dừng lại trên đôi môi đang mở hé kia, một sự thôi thúc trỗi dậy để rồi không kìm được mà anh từ từ áp mặt đến gần hơn, gần hơn nữa...

- Nếu trong lòng anh không có em thì đừng làm như vậy.

Như người sợ tình giữa con mèo, Cao Phong lập tức khựng lại. Đôi mắt đang mơ màng cũng trở nên sáng rõ hơn, anh thấy Dương Thảo nhìn mình vô cùng nghiêm túc lẫn thẳng thắn. Có cảm tưởng, dù bản thân cũng bị nhấn chìm trong dòng cảm xúc tha thiết kia nhưng cô vẫn bình tĩnh, không dao động.

- Những chuyện thế này anh chỉ nên làm với vợ của mình...

Người con gái Cao Phong yêu bằng cả con tim đang đứng ở trước mặt đây ấy vậy lại không thể nào gần gũi, chẳng những thế còn nghe cô nói một lời như vậy quả thật là khiến anh hiểu rõ hai từ "khô tâm"! Sau một thoáng bất động, Cao Phong rời tay khỏi người Dương Thảo, tiếp đến cười nhẹ và nói câu "tôi xin lỗi". Gót giày đã hạ xuống chạm đất từ lâu, Dương Thảo vẫn đứng yên tại chỗ khi quan sát tâm lưng áo kia quay đi. Cái buông tay nhẹ hẫng của anh hết như trái tim cô cũng vừa rơi xuống đâu đó rồi.

Bản nhạc còn chưa hết mà đã có hai con người buông tay nhau giữa chừng.

Buổi tiệc sinh nhật kết thúc thì Dương Thảo gặp rắc rối với việc về nhà. Chiếc Citroen Traction Avant 1949 bị nổ lốp và Sơn đứng bên cạnh gỡ đầu nhả mặt. Còn chưa biết phải làm sao thì cô bỗng nghe tiếng Cao Phong cất lên bên cạnh:

- Có chuyện gì vậy?

- Dạ cậu Phong, xe ô tô bị nổ lốp... - Vừa trả lời xong, Sơn nói nhỏ với Dương Thảo rằng - À, hay là cô nhờ cậu Phong đưa về nhà họ Dương đi ạ.

Với Dương Thảo, lời đề nghị này chẳng ho hay chút nào, liền đảo mắt phân vân. Đứng bên cạnh, Cao Phong vẻ như cũng hiểu được ít nhiều sự khó xử kia nên bảo:

- Em có thể ngồi trong vườn nhà ông chủ Từ chờ xe ô tô sửa xong.

Bản thân không muốn ngồi chung xe với Cao Phong, Dương Thảo chỉ còn cách đợi Sơn quay lại, sau cùng đành gật đầu đồng ý.

Được sự chấp thuận của ông chủ Từ, Dương Thảo ngồi xuống ghế đá bên ngoài vườn hoa tĩnh mịch, tiếp theo ngạc nhiên trước cảnh Cao Phong cũng ngồi bên cạnh mình trong khi đáng lý anh nên về nhà mới phải. Hơi ngả người ra sau, ngồi bất chéo chân và gác hờ khuỷu tay lên thành ghế, Cao Phong bắt gặp cái nhìn khó hiểu từ Dương Thảo, miệng nói vu vơ:

- Tự dưng tôi muốn ngồi ở đây một lát...

Dương Thảo không nói gì, thiết nghĩ mình cũng chẳng có quyền hạn ngăn cấm anh. Sau cùng, hai người ngồi ở hai đầu ghế chừa một khoảng trống ở giữa, im lặng ngắm nhìn khu vườn chìm trong đêm tối lạnh lẽo. Không khí hơi buồn tẻ vì cô và người ngồi bên cạnh đều chẳng nói gì với nhau. Hình ảnh về nụ hôn cứ lơ lửng trước mắt cô chẳng khác nào cuộn phim chiếu chậm. Dòng suy nghĩ bị cắt ngang khi bờ vai cảm nhận một vật gì vừa tựa lên rất nhẹ nhàng, cô liền khẽ quay qua.

Cao Phong chẳng rõ từ lúc nào đã tựa đầu vào vai Dương Thảo mà ngủ quên! Trông vẻ mặt an nhiên đó như thể đôi vai mảnh dẻ này là nơi an toàn ấm áp nhất trên thế gian đối với anh. Nhất đứng bên cạnh cậu chủ, liền lên tiếng:

- Có lẽ do cậu Phong hơi say, ban nãy tôi thấy cậu uống khá nhiều.

Hình như lúc khiêu vũ xong, Dương Thảo cũng có để ý Cao Phong đứng uống rượu với vẻ trầm tư, cứ hể rồi mắt đi rồi nhìn lại là thấy anh uống xong một ly. Chẳng rõ anh nghĩ gì mà tâm trạng buồn đến nỗi uống nhiều như vậy. Không nói gì cả, cô chỉ nhẹ nhàng kéo vạt áo veston sát vào người anh để tránh bị cảm. Tiếp theo, bàn tay cô có chút lúng túng khi chạm rầy vuốt nhẹ gương mặt ngủ say của anh, một đường từ bên thái dương kéo xuống tận xương hàm.

Dương Thảo biết Cao Phong đã lấy Cẩm Tú và bản thân hành động thế này thật không đúng, thế nhưng trước cảnh anh dựa vào vai mình mà an tâm ngủ khiến cô chỉ muốn ôm trọn lấy cơ thể to lớn ấy. Để anh ở mãi trong lòng cô đừng rời xa nữa, chôn vùi anh vào trong từng mạch máu thớ thịt ấm nóng của mình. Cô vòng tay ôm anh, chỉ mong thời khắc bình yên này trôi qua chậm một chút...

Cao Phong choàng tỉnh, mắt mở bừng ra chớp vài cái xong lại cảm giác mình đang tựa vào vai ai đó rồi ngủ quên. Rất nhanh, anh ngược nhìn lên mới thấy Dương Thảo đang tựa hờ vào đầu mình, mái tóc anh chạm nhẹ vào gò má hồng hào kia. Thế ra, cô cũng ngủ gật luôn rồi.

Một cách cẩn thận lẫn khê khàng. Cao Phong đỡ lấy mái đầu Dương Thảo và từ từ dựng người ngồi thẳng dậy. Anh phân vân không biết nên để cô dựa vào đâu, nếu như là trước đây thì chắc chắn đã để cô dựa vào vai mình rồi.

- Cậu dậy rồi à? - Nhất quay qua - Cô Thảo không dám đánh thức cậu, sau đó cũng ngủ quên luôn. Cậu à, tôi thấy cô thương cậu lắm...

Cao Phong im lặng chốc lát, tiếp theo thì để Dương Thảo tựa đầu xuống thành ghế đá. Anh nhìn cô khá lâu, có lẽ cũng y hệt cái cách cô nhìn anh ngủ lúc nãy, bàn tay đưa lên muốn chạm vào mí mắt đang nhắm đó nhưng anh ngừng lại.

Vừa hay bên ngoài công vang lên tiếng xe ô tô, biết Sơn đã quay về nên Cao Phong khê khàng bế Dương Thảo lên rồi đi ra ngoài, chờ Nhất mở cửa xe ra thì nhẹ nhàng đặt cô ngồi vào bên trong. Ngắm nhìn cô thêm chốc lát, anh nhắc nhở Sơn:

- Đưa cô Thảo về nhà cẩn thận.

Đổi theo chiếc Citroen Traction Avant 1949 chạy đi trong màn đêm đen kịt, ánh mắt đứng yên của Cao Phong đọng đầy nỗi buồn. Bản thân biết chứ, rằng Dương Thảo yêu anh nhiều thế nào. Người đàn ông này luôn luôn biết!

Nhưng điều anh mang đến cho cô chỉ là tổn thương và từ bỏ...

Làm cho một người mỉm cười hạnh phúc cả đời, mới là khó khăn nhất!

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Những nỗi đau này, hoá ra cũng đã chịu đựng hết rồi!

Lần này, Lương Bằng đã tìm ra cách tiếp cận Phương Di tốt hơn. Đó là lên vào phòng trang điểm! Thường sau khi hát xong một bài, các nữ ca sĩ sẽ xuống sân khấu đến phòng thay quần áo hoặc trang điểm. Và anh đứng chờ sẵn dưới góc khuất chân cầu thang. Không quá lâu sau, Phương Di xuất hiện. Nhanh như cắt, anh bước đến từ phía sau đưa tay bịt miệng cô, tiếp theo kéo cô vào trong phòng.

May là bên trong không có ai, Lương Bằng thấy an tâm rồi quay qua nhìn Phương Di đang mang biểu hiện kinh ngạc. Lúc này bị bịt miệng còn bị ai đó đẩy vô phòng khiến cô hốt hoảng, cứ ngỡ là trộm cắp ở đâu ra nào ngờ là Lương Bằng.

- Lại là anh?

Nghe Phương Di buông ba từ chán chường, Lương Bằng cũng nói nhanh:

- Chính em khiến anh phải làm cái hành động mờ ám này còn gì?

- Anh đúng là cố chấp hơn tôi nghĩ, ruột cuộc thì anh muốn thế nào?

- Anh muốn em thừa nhận mình là Phương Di!

- Tôi là ca sĩ Như Quỳnh!

Phương Di, một tay khoanh trước ngực còn một tay đưa lên vuốt nhẹ những sợi tóc bông bồng xoa trên bờ vai, chưng ra cái vẻ mặt hết sức thản nhiên.

Lương Bằng im lặng một lúc, bản thân biết thế nào cô cũng nói câu này, đúng là nghe đến phát ngán rồi! Nhưng lần này anh không dễ dàng chịu thua, khi nào chưa có được lời giải đáp thoả đáng thì anh tuyệt đối không rời khỏi căn phòng này!

Biết hành động sắp làm là khiếm nhã nên Lương Bằng hít sâu một hơi rồi bạo gan đưa tay kéo cổ áo váy của cô gái trẻ xuống một chút. Đối diện, Phương Di đã sững sờ đến đường nào liền gạt mạnh tay anh ra và ép sát cổ áo lại. Cô nhìn chăm chăm anh như thể đứng trước mặt mình là một kẻ đê tiện! Về phần Lương Bằng, bản thân vừa làm chuyện thiếu đứng đắn xong ấy vậy nét mặt vẫn điềm tĩnh. Tất nhiên không phải anh thích giở trò bậy bạ mà chỉ là muốn thấy một thứ quan trọng.

- Anh nhớ rõ em có một nốt ruồi son ở phía trên ngực... Quả đúng như vậy!

- Anh... đừng nói bậy bạ!

- Em phải hiểu rõ lý do vì sao anh biết được điều ấy.

Phương Di thấy Lương Bằng vừa nói vừa hướng ánh mắt thẳng thắn vào mình, lòng lại đâm ra tức tối. Bởi câu nói ẩn ý kia khiến cô ngay lúc này nhớ về cái đêm ân ái đó, điều đã gắn kết hai người lại với nhau và thay đổi vận mệnh của họ.

- Lương Bằng, anh...!

Chưa kịp nói dứt câu là Phương Di tức thì đưa tay lên bịt miệng lại, trước đó cô nhất quyết không thừa nhận quen biết anh để rồi do thiếu kiềm chế mà buột ra cái tên "Lương Bằng" vậy chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này? Trong khi Phương Di cắn môi khó xử thì Lương Bằng nở nụ cười hài lòng:

- Chính em vừa gọi tên anh đấy, cô Di à!

- Phải, tôi là Phương Di! Thế thì đã làm sao nào?

- Anh không hiểu! Tại sao em đôi tên còn hát ở phòng trà, lại tỏ ra xa lạ với anh?

- Vì tôi chẳng muốn liên quan gì đến anh nữa.

Vốn biết rõ nguyên nhân, Lương Bằng mau chóng đẩy Phương Di quay qua:

- Có phải em vẫn đề tâm chuyện anh từng thích cô Thảo? Anh nói rồi, đó là trước đây khi anh và em bắt đầu qua lại với nhau. Lần trước không phải anh bày tỏ với cô ấy mà chỉ đơn giản là nói ra hết mọi chuyện để kết thúc!

- Anh nghĩ tôi ngốc à? - Phương Di lạnh lùng - Khi không anh nói lời bày tỏ với Dương Thảo làm gì? Kết thúc ư? Đừng tưởng tôi sẽ tin! Rõ ràng anh chưa hề thương tôi, tất cả cũng vì đứa con trong bụng này...!

Trước phản ứng gay gắt đó, Lương Bằng hạ giọng để làm dịu tình hình:

- Anh sẽ chứng minh cho em thấy tình cảm của anh.

- Điều ấy không quan trọng nữa.

- Di, dù em có chối bỏ thế nào thì đứa con của chúng ta vẫn còn đó!

Tự dưng Phương Di chăm chú nhìn Lương Bằng, nửa vô cảm nửa buồn cười:

- Đứa con...? À phải nhỉ, tôi quên báo với anh: Tôi không còn mang thai nữa rồi.

Lương Bằng nhủ mảy, vẻ như đang cố hình dung ra câu nói vừa rồi có nghĩa là gì? Phương Di bảo không còn mang thai ư? Từ lúc biết tin cho đến nay chỉ mới mấy tháng làm sao có chuyện cô đã sinh con! Vậy là thế nào...?

- Em nói thế nghĩa là gì?

- Đứa bé chết rồi! - Phương Di nói rành rọt, vô tình đến không tưởng - Tôi đã phá bỏ nó vào cái ngày cha mẹ tôi chết trong nhà thương!

Bấy giờ thì đã hiểu ra và Lương Bằng chỉ biết đứng sững sờ. Bản thân có nghe lầm chẳng, anh không tin được! Làm sao một người mẹ có thể đang tâm giết chết máu mủ của mình? Có phải cô giận anh nên mới nói như vậy? Tức thì, anh lắc đầu.

Phương Di, hẳn là muốn dằn vò chàng trai này đến cùng, liền cầm lấy tay Lương Bằng đặt lên bụng mình. Đôi mắt tưởng như có lửa ở trong đó, cô bảo rõ:

- Anh xem, nó chết rồi! Chẳng còn chút cử động nào nữa... Lúc phá bỏ nó, tôi đau đớn lắm đấy! Là số nó không nên sinh ra đời!

Đang chìm trong nỗi bần thần khôn tả nhưng khi nghe câu nói lạnh lẽo đó của Phương Di, trong lòng lập tức xuất hiện sự cuồng giận mà không kìm được để rồi Lương Bằng rút tay lại đồng thời vung lên cao suýt đánh cô một bạt tai.

Phương Di chẳng hề bất ngờ càng không né tránh, ngược lại còn nhìn trân trân vào gương mặt đang giận dữ kia, may cho cô là bàn tay vừa vung lên đó đã kịp ngừng đúng lúc. Trong ánh mắt cô chủ trẻ ấy có một chút thách thức, một chút oán trách và một chút đau khổ! Đường như ngay chính bản thân cô cũng rất thương tâm khi nói về cái chết của đứa con chưa thành hình kia! Và hẳn vì thế mà Lương Bằng đã không đánh... Nhưng nỗi mất mát này khiến anh đau lắm! Phải làm sao?

- Sao em có thể nhẫn tâm đến vậy, Phương Di?

Lương Bằng hạ tay xuống, bất giác hỏi một câu buồn tẻ tâm can. Nhìn rõ nỗi khổ đau của anh, Phương Di nhắm mắt cố ngăn giọt nước mắt chực rơi! Khi đó cha mẹ đều qua đời, rồi chấp nhận từ bỏ tình yêu, cả việc muốn bỏ đi đứa con... Cô như ở tận cùng bế khổ! Những nỗi đau này cứ ngỡ là không thể chịu được, ấy vậy sau cùng nhận ra mình cũng đã chịu đựng hết rồi.

Cửa phòng mở, bóng dáng lặng lẽ của Lương Bằng bước ra ngoài. Anh đi nhanh lắm không một lời tạm biệt, đến nỗi khi Phương Di nhìn lại chỉ còn thấy bóng anh liêu xiêu đổ nghiêng xuống đất. Bấy giờ, cô mới chậm rãi xoa nhẹ lên bụng mình...

Một chị ca sĩ xuất hiện ngay cửa phòng, bảo có vị khách đặc biệt muốn gặp cô Quỳnh! Cố gắng lấy lại dáng vẻ bình thường, Phương Di quệt nhanh nước mắt rồi đi theo. Ra đến nơi, cô ngạc nhiên bởi thấy Phó Văn Chính.

Khi ấy Lương Bằng bước nặng nề trên con đường về đêm, chốc chốc nghe văng vẳng tiếng rao khuya lạc lõng của ai đó. Anh đi như người mất hồn, vô định chẳng biết về đâu. Những câu nói tàn nhẫn của Phương Di cứ lặp đi lặp lại trong đầu làm anh gần như phát điên, muốn phá huỷ mọi thứ! Nhưng anh mệt mỏi rồi... Đứa con, mối liên kết duy nhất giữa anh và người con gái đó, đã mất!

Dương Thảo đang có mặt ở xưởng vải Đồ Thảm, nhưng không phải gặp Cao Phong mà là Lương Bằng. Chẳng là vừa nãy, cô đang trên đường về văn phòng thì tình cờ thế nào lại gặp ngay một người: Phương Di! Cô chủ trẻ đó ngồi trên chiếc ô tô La Dalat mui trần chạy lướt qua xe Citroen Traction Avant 1949 trong cái nhìn bất ngờ từ Dương Thảo. Còn tưởng mình nhầm, cô đã ngoái đầu dỗi theo lần nữa. Đúng là Phương Di đã trở về rồi, nhưng vì sao lại ngồi cùng Phó Văn Chính? Trông cả hai nói cười rất vui vẻ, không khỏi khiến người ta lấy làm lạ.

Nhắc thấy Lương Bằng đi đến, Dương Thảo lập tức hỏi ngay:

- Anh có biết Phương Di quay về chưa? Tôi vừa trông thấy...
- Tôi biết rồi, cô Thảo. - Lương Bằng cắt ngang - Chúng tôi đã gặp nhau trước đó.
- Thế sao anh không báo tôi biết?
- Chỉ là tôi không muốn làm phiền cô...

Dương Thảo nhận ra có gì đó hơi lạ, thời gian trước Lương Bằng sốt sắng lo lắng cho Phương Di bao nhiêu thì bây giờ lại mang dáng vẻ hờ hợt bấy nhiêu.

- Đã xảy ra chuyện gì sao?

Lương Bằng thoáng nhìn Dương Thảo một lúc rồi bảo cả hai cùng đến chỗ nào kín đáo hơn để nói chuyện.

Cao Phong lại đến sòng bạc Đại Thế Giới, hiển nhiên để tìm ông Vận. Hôm nay là một ngày đại xui xẻo đối với ông. Lúc bước vào trong khuôn viên, Cao Phong dễ dàng bắt gặp cậu mình ngồi uống rượu với dáng vẻ bức dọc. Có vài cô gái xinh đẹp đến mời mọc nhưng ông lạnh lùng đẩy ra. Thầm nghĩ gì đấy, anh bước chậm rãi đến chỗ ông. Nhắc thấy cháu trai, ông Vận càng thêm khó chịu.

- Cháu biết ngay là cậu đang ở đây.

Vừa mới thua sạch túi nay lại nghe câu nói muôn thuở từ Cao Phong, cộng thêm chất giọng cảm thán ấy khiến ông Vận điên tiết:

- Cậu mày đang bức bối lắm rồi đấy!

Quan sát gương mặt đỏ kè của cậu, Cao Phong cười nhẹ. Những kẻ bước chân vào sòng bạc danh tiếng này, ném hết tiền vào mấy trò đỏ đen, cuối cùng là thua sạch túi. Anh chỉ thất vọng không hiểu vì sao mẹ mình có thể an tâm giao một phần việc kinh doanh xưởng rượu của nhà họ Đào vào tay người có máu cờ bạc này.

- Cậu thua sạch tiền rồi à?
- Rõ ràng là tao chắc thắng ván đó, vậy mà cuối cùng lại...
- Đừng nói là cháu không thương cậu.

Dứt lời, Cao Phong rút trong túi ra mấy tờ bạc ném nhẹ ra trước mặt ông Vận.

- Vậy là thế nào?
- Thua như thế cậu không phục rồi, nếu không gỡ gạc lại thì cậu

tức chết mất.

Hết nhìn Cao Phong rồi nhìn xuống những tờ bạc hấp dẫn kia, ông Vận hỏi:

- Cho cậu tiền chơi bạc, cháu không sợ mẹ biết à?
- Cậu cháu mình không nói thì làm sao mẹ cháu biết? Cậu cầm lấy đi.

Ra vẻ dè chừng vậy thôi chứ trong lòng mừng rơn, ông Vận vội vàng gom đống bạc giấy lại. Bao nhiêu đây ông đủ sức gỡ gạc lại mấy ván. Bên cạnh, Cao Phong quan sát nét mặt thích thú đó rồi chống tay lên bàn, hơi ngả người về phía ông, bảo:

- Thay vì ở Đại Thế Giới sao cậu không đến chỗ khác kiếm chác nhiều hơn?

- Là ở đâu? Kim Chung, chỗ đó toàn dân nghèo!

- Không phải, ý cháu là Ma Cao.

Tức thì ông Vận nhìn Cao Phong chăm chú. Lại đòi chưa, bình thường thằng cháu này không than phiền ông đánh bạc thì thôi nay còn gợi ý sang tận Hồng Kông nữa. Như biết cậu nghĩ gì, Cao Phong vuốt nhẹ vạt áo veston của ông, nói:

- Cháu bình sinh ghét cờ bạc nhưng cậu lại có thú vui này, đừng bảo là cháu không thương cậu bằng cậu Biện, cháu đưa cậu tiền sang Ma Cao chơi một chuyến.

- Sao hôm nay cháu tốt với cậu quá vậy?

- Đạo này xưởng vải làm ăn khấm khá, cháu cũng muốn cho cậu chút đỉnh. Và lại cháu nói thẳng, cháu đang muốn tham gia vào việc kinh doanh xưởng rượu của nhà ta, chỉ chờ cậu ký ủy quyền một thời gian.

- Nhưng quyền chú không có bao nhiêu, chủ yếu cậu Biện với mẹ cháu nắm hết!

- Cậu nghĩ đi đâu rồi, cháu đâu có muốn lấy hết quyền quản lý xưởng, chẳng qua là muốn thử sức thôi. Cháu có chút quyền của cậu là được rồi. Đến khi cậu về, cháu giao lại cho cậu là xong. Cậu yên tâm, cháu sẽ không để mẹ biết cậu đi đâu.

Ông Vận neho mắt nhìn nụ cười nhếch môi kia, đứa cháu này không hổ danh là con trai của Đào Thị Hoàng, cái gì cũng tính toán rất cẩn thận chu đáo. Dù biết Cao Phong "xúi" mình đi Ma Cao chơi bạc là vì xưởng rượu nhưng đó cũng không phải điều gì tệ hại hay thua thiệt đối với ông. Nó cũng là cháu ruột, ông có ủy quyền cho nó thì sau đòi lại mấy hời. Quan trọng là, với kẻ có máu cờ bạc như ông Vận thì chỉ cần có tiền để ném vào chiếu bạc là sướng nhất đời rồi.

- Cậu theo ý cháu, chiều nay cháu đến xưởng rượu để cậu ký ủy quyền cho.

Cao Phong nở nụ cười hài lòng, nhìn theo ông Vận đi vội vào sòng bạc. Xem như "trở ngại" thứ nhất này tạm thời được giải quyết êm xuôi.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chuyện tình cảm, đôi khi phải biết dừng đúng lúc!

Dương Thảo dường như không tin vào những gì vừa nghe, về chuyện Phương Di đi hát ở phòng trà và lấy cái tên Như Quỳnh, điều gây sững sốt hơn nữa là chính cô phá bỏ đứa con trong bụng mình chỉ vì hiểu lầm Lương Bằng. Dương Thảo bối rối chẳng biết phải nói gì, chỉ đưa mắt nhìn anh chàng họ Lương vẫn mang dáng vẻ bình thản, dù cô hiểu rõ lòng anh đau đớn thế nào.

- Anh định sẽ làm gì tiếp theo?

- Tôi còn biết phải làm gì nữa? - Lương Bằng buồn cười - Phương Di không cần tôi, đứa con cũng chết rồi... vậy theo cô Thảo tôi còn có thể làm gì đây?

Biết bây giờ có an ủi thế nào cũng vô ích, Dương Thảo khẽ khàng cầm tay anh:

- Nói thế nghĩa là anh muốn từ bỏ Phương Di sao?

Lương Bằng khẽ quay mặt đi, không đáp. Trái tim bây giờ không chỉ ngổn ngang mà còn đau khổ, anh hoàn toàn bất lực trước chuyện tình ngang trái này. Tự hỏi sao ông trời đối xử bạc với anh đến vậy? Trước đó là sự ngăn cấm của ông Quân, nay cứ ngỡ cả hai sẽ được bên nhau thì cuối cùng đứa con lại mất.

- Lương Bằng, tôi biết sẽ khó khăn nhưng mong anh đừng từ bỏ. Tôi cảm giác, mọi chuyện không hoàn toàn đúng như những gì Phương Di nói. Tôi khá hiểu tính của Di, không thể có chuyện em ấy phá bỏ cái thai.

- Tôi biết cô an ủi tôi nhưng mọi thứ kết thúc rồi...

Trông đôi mắt thần thờ đó, Dương Thảo chậm rãi buông tay anh ra, hỏi rằng:

- Lý nào anh đến với Phương Di chỉ vì đứa con?

- Nhưng việc cô ấy làm là quá nhẫn tâm!

- Chưa chắc điều đó là sự thật! Giả như Phuong Di vì giận nên mới nói vậy thì sao? Anh chưa tìm hiểu kỹ đã từ bỏ thì anh sẽ mãi mãi mất cô ấy!
- Liệu tôi có thể khiến Phuong Di hồi tâm chuyển ý?
- Chỉ cần kiên tâm là được.

Lương Bằng liền quay qua nhìn thẳng vào mắt Dương Thảo, buông một lời:

- Cô cũng dùng sự kiên tâm và chân tình để mong có được tình cảm của cậu Phong? Nhưng cuối cùng thì thế nào? Cậu ấy vẫn từ bỏ cô và cưới Mai Cẩm Tú! Sau khi nói chuyện với Phuong Di xong, tôi chợt hiểu ra rằng: Dù là bất cứ chuyện gì kể cả trong tình cảm, đôi khi phải biết dừng đúng lúc! Nếu không, người cuối cùng bị tổn thương chỉ là bản thân mình.

Dương Thảo giương mắt nhìn anh, trong một thoáng dường như mọi tâm tư chợt ngưng đọng lại. Những lời nói ấy như đâm thẳng vào tim cô, nhấm nháp nhưng thật sự đúng! Với Cao Phong, chẳng phải cô cũng dùng cả tấm chân tình rồi sao, ấy vậy sau cùng đổi lại một kết cục thế này?

- Dừng lại đúng lúc hay không, bản thân chúng ta hiểu rõ nhất! Với Cao Phong, tôi đã cố gắng đến tận cùng và chẳng có gì hối hận. Nhưng còn anh, Lương Bằng? Hãy tự hỏi lại bản thân, rằng đây là lúc anh nên từ bỏ Phuong Di sao? Tôi sẽ không can thiệp vào chuyện này nữa, quyết định là ở anh...

Dứt lời, Dương Thảo quay bước. Còn lại một mình, Lương Bằng vẫn đứng yên lặng, đôi mắt trống rỗng hướng vào khoảng không phía trước. Bóng dáng lẻ loi như người lạc mất phương hướng, chẳng rõ phải làm sao mới là đúng?

Mặc dù nói sẽ không can thiệp nữa nhưng Dương Thảo vẫn để tâm chuyện giữa Lương Bằng và Phuong Di, vì vậy quyết định đến phòng trà Maxim's để gặp cô chủ đó nói chuyện rõ ràng một lần xem sao. Cứ coi như cô thích lo chuyện bao đồng, nhưng có những chuyện nếu không làm gì cả thì cô sẽ không chịu nổi. Sau cùng cô cũng đang ngồi tại phòng trà dành cho giới thượng lưu này.

Dương Thảo đã thấy Phuong Di xuất hiện trên sân khấu, đúng như Lương Bằng kể, trông cô thật khác so với trước đây. Không còn gương mặt xinh xắn lạnh lùng nữa mà thay vào đây là một cô ca sĩ đánh phấn tô son, nhìn chừng chặc hẳn. Lại còn cả cái "nghệ danh" Như Quỳnh nữa. Đang ngồi quan sát Phuong Di đến bên bàn chào hỏi khách thì cùng lúc, cô nghe một chất giọng vang lên bên tai:

- Không ngờ lại gặp cô Thảo ở đây.

Vừa thấy mặt người đó là Dương Thảo cảm giác không thoải mái rồi, trong lòng còn giấu tiếng thờ dài. Đối diện, Văn Chính chẳng ngần ngại mà ngồi xuống ngay trước mặt cô chủ này và mang biểu hiện thú vị bởi thấy trùng hợp.

Dương Thảo cũng cười nhẹ như một kiểu đáp lại cho có lệ. Đã định không nói gì thêm thế nhưng cô bỗng nhớ đến cái cảnh Phuong Di cùng Văn Chính ngồi trên chiếc La Dalat mùi trần và nói chuyện rất thân thiết. Khẽ đảo mắt, cô tự hỏi vị trung úy này đến đây nghe nhạc hay là để gặp Phuong Di?

- Trung úy Chính, tôi có chuyện này muốn hỏi: Ngài và Phuong Di là bạn bè à?

- Sao cô Thảo lại hỏi thế?

- Chỉ là tôi tình cờ trông thấy hai người ngồi trên ô tô nói chuyện rất vui vẻ.

Văn Chính thắc mắc không rõ lý do gì khiến cô chủ họ Dương lại quan tâm đến mối quan hệ giữa hắn với Phuong Di. Vì tò mò? Hay vì cô... thăm đề ý hắn?

- Tôi nghe nói ở phòng trà này có một nữ ca sĩ tên Như Quỳnh mới nổi, vừa hát hay lại xinh đẹp nên tò mò đến xem sao. Nào ngờ lúc gặp mặt mới biết là cô Di. Trước, chúng tôi cũng chỉ nói với nhau dăm ba câu thế mà gặp lại cứ như bạn bè thân thiết, thành ra bây giờ cũng có đôi chút gần gũi.

Hồng thật! Gần gũi nghĩa là thế nào? Dương Thảo liên tục tự hỏi, nếu Phuong Di qua lại với Văn Chính thì Lương Bằng phải làm sao? Sự thật, cô có cảm giác Phuong Di vẫn còn tình cảm với Lương Bằng! Nếu không thì cô ấy hà cớ gì phải trách cứ anh chàng cho đến tận bây giờ? Phụ nữ còn hận tức là chưa từ bỏ được. Còn về Văn Chính, cô không tin hắn có ý nghĩ đàng hoàng với Phuong Di. Cô từng nghe cha mình nói lại rằng, vị trung úy này là một tay đào hoa!

- Nếu ngài chỉ xem Phuong Di là bạn thì tốt.

- Ý cô Thảo là...

- Tôi biết Phuong Di có người thương rồi, hiện họ có chút mâu thuẫn nên chưa ở cạnh nhau được. Cho phép tôi nói thẳng, nếu ngài chỉ muốn tán tỉnh trêu đùa với em ấy thì mong ngài hãy ngừng lại. Phuong Di cũng đã trải qua nhiều chuyện bất hạnh, tôi chỉ mong thời gian về sau em ấy sẽ sống vui vẻ.

Hoá ra Dương Thảo sợ Văn Chính có ý đồ xấu với Phuong Di nên chẳng hề nể nang mà nói thẳng ra như vậy. Hắn thấy buồn cười, bởi sự thật rằng bản thân cũng mang suy nghĩ "tán tỉnh" Phuong Di. Lần đầu gặp ở nhà họ Phuong, hắn có chút để ý cô rồi, nay cô vì cái chết của cha mẹ mà thay đổi còn đến hát ở phòng trà, hỏi sao hắn không muốn chinh phục cô? Và về như cô cũng không phản đối điều đó.

- Lời tôi nói khiến ngài khó chịu sao?

Câu hỏi của Dương Thảo kéo tâm tư của Văn Chính trở lại, tiếp theo thì nhìn cô chăm chú. Thú thật, so với Phương Di thì Dương Thảo cũng thú vị không kém. Với cô gái mạnh mẽ này, hẳn mang cảm giác nửa tò mò nửa muốn có cho bằng được.

- Được thôi, nhưng có điều kiện. Đó là cô Thảo cho phép tôi được đeo đuổi cô.
- Trung ury Chính thật biết đùa.
- Tôi nghiêm túc đấy! Đây cô Di ra khỏi tôi thì cô phải là người thay thế chứ.

Dương Thảo nhận ra Văn Chính không hề đùa, trong không gian mờ ảo của phòng trà cô thấy rõ đôi mắt kiên quyết kia đang nhìn thẳng vào mình. Tình huống này nằm ngoài dự tính khiến cô hơi bối rối, nhưng thời may thế nào cô bắt gặp Phương Di khuất bóng sau cánh gà, nghĩ đây là lúc thích hợp để nói chuyện nên cô mau chóng đứng dậy, nói với Văn Chính mình có việc phải đi.

Đôi theo bóng dáng Dương Thảo bước vội, Văn Chính nhoen miệng cười. Chưa kịp cảm ly rượu lên uống thì âm thanh kéo ghế ở phía đối diện vang lên, hẳn khá bất ngờ khi thấy Cao Phong đang ngồi xuống, bắt chéo chân và mắt nhìn lên sân khấu. Ái chà, sao tối nay hẳn lại tình cờ gặp nhiều người quen ở Maxim's này nhỉ?

- Cậu Phong cũng có nhã hứng đến đây nghe nhạc ư?
- Tôi đến gặp bạn thôi. - Cao Phong điềm nhiên - Vừa rồi tôi thấy trung ury Chính và Dương Thảo ngồi cùng nhau, hai người đi chung à?
- Cô Thảo đến trước, còn tôi đến sau.
- Tôi cứ tưởng hai người đi chung vì cả hai nói chuyện rất vui vẻ.

Văn Chính kín đáo quan sát Cao Phong, tuy nét mặt tỏ ra bình thản nhưng những lời vừa nói lại cho thấy cậu chủ này không vui, lại còn để tâm đến chuyện giữa hắn với Dương Thảo. Nghĩ vậy nên hắn muốn "phá bình" kẻ kiêu ngạo này.

- À, chắc là do tôi nói rằng mình muốn đeo đuổi cô Thảo.

Bàn tay đang phải nhẹ trên đầu gối chợt nhiên khựng lại, Cao Phong thoáng đảo mắt, cái vấn đề này anh không thể làm lơ được rồi.

- Thế Dương Thảo đã trả lời ngài ra sao?

Rõ ràng là rất quan tâm ấy vậy cậu Hai nhà họ Cao vẫn quyết giữ dáng vẻ bình thường đó. Văn Chính ngẫm cười, đã thế thì hẳn càng phải đẩy lên cao trào.

- Đó là bí mật giữa chúng tôi. Mà thiết nghĩ cậu Phong để ý chuyện này làm gì, cậu đã không còn là hôn phu của cô Thảo nữa rồi, nên biết dừng đúng lúc.

Cao Phong chậm rãi quay qua nhìn Văn Chính và phát hiện hắn cũng đang nhìn trực diện vào mình, vừa dò xét lại như vừa khẳng định rõ những điều vừa nói. Anh im lặng, bàn tay bất giác trở nên thừa thãi nên tiện thể cầm lấy ly rượu mà uống. Vậy ra cái linh cảm chẳng lành kia chính là cái việc này đây...

Lúc này đang diễn ra cuộc đối thoại khá căng thẳng giữa Dương Thảo và Phương Di. Từ lúc chạm mặt nhau, Phương Di đã tỏ rõ sự khó chịu trên gương mặt lạnh lùng. Dương Thảo cũng thấy điều đó nhưng vẫn phải cất tiếng:

- Chị đã nghe anh Bằng nói mọi chuyện về em. Di, có đúng là em đã phá bỏ đứa con? Thành thật trả lời chị đi, em làm vậy là không công bằng với anh ấy.
- Chưa chi mà Lương Bằng đã kể với chị rồi à? Đúng là hai người quá thân thiết ấy nhỉ? - Phương Di cười nhạt - Có công bằng hay không cũng là chuyện giữa tôi với anh ấy, không cần chị phải xen vào.
- Tại sao em vẫn không tin, giữa chị và anh Bằng bây giờ không có gì hết!
- Xin lỗi, nếu là những lời cũ rích ấy thì tôi nghe đến phát chán rồi.
- Phương Di!
- Nếu chị muốn tôi ngừng hiểu lầm mối quan hệ của hai người thì chẳng phải chị đừng nên can thiệp vào sao? Chị cứ đến trước mặt tôi nói giúp cho anh ấy hết lần này đến lần khác, thử hỏi tôi phải nghĩ thế nào đây?

Dáng vẻ đanh thép và ánh mắt tức giận từ Phương Di khiến Dương Thảo ngừng nói, bản thân bắt đầu hiểu hành động nói đỡ của mình chỉ làm tình hình thêm tệ.

- Chị hiểu rồi, chị gặp em vì muốn nói những gì cần nói. Điều cuối cùng, chị khuyên em cẩn thận với trung ury Chính, ngài ấy không phải người đơn giản...

Thấy Phương Di vẫn khoanh tay hờ hững như chẳng hề để tâm lời nhắc nhở, Dương Thảo nghĩ không cần nói thêm gì nữa và rời khỏi. Nhìn theo một

chốc, Phương Di quay vào phòng trang điểm, tâm trạng càng lúc càng tồi tệ hơn.

Vừa đi được vài bước thì Dương Thảo dừng lại vì tình cờ gặp Cao Phong. Anh đứng tựa lưng vào bức tường, mắt nhìn mông lung lên đầu đó ở trên cao, điều thuốc trong miệng cháy âm ỉ toả ra những làn khói trắng quẩn quanh càng khiến khuôn mặt suy tư kia thêm mờ mịt. Cô không nghĩ sẽ gặp anh ở đây, và về như anh có ý đứng chờ cô vì vừa nghe tiếng bước chân là anh đã nhanh chóng xoay mặt qua.

- Em vừa đi gặp ai sao?

- Là Phương Di, anh biết chứ? - Tay trái Dương Thảo cầm lấy khuỷu tay phải.

- À, tôi có nghe trung úy Chính nói. Thật không ngờ Phương Di lại hát ở phòng trà Maxim's. - Cao Phong rời lưng khỏi bức tường, rút điều thuốc ra khỏi miệng và ném vào góc tường gần đó rồi tiến lại gần cô gái.

- Anh hút thuốc từ khi nào vậy?

- Chỉ là mới gần đây thôi...

- Nếu không còn gì nữa thì em đi trước.

Lúc Dương Thảo bước ngang qua, một cách bất ngờ, liền bị Cao Phong nắm lấy khuỷu tay giữ lại. Cô lập tức nhìn anh đầy ngạc nhiên trong khi anh vẫn không nhìn qua và mắt vẫn hướng về phía trước, dáng vẻ đó mang chút suy tư như thể đang lưỡng lự trước một việc nào đấy. Dù khó hiểu nhưng cô vẫn chờ đợi.

Biết không thể giữ im lặng như vậy nữa, Cao Phong bấy giờ mới quay qua:

- Em và trung úy Chính đang qua lại với nhau à?

- Tại sao anh hỏi thế?

- Tôi vừa nói chuyện với trung úy Chính xong, ngài ấy bảo là đang đeo đuổi em

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Giật mình tỉnh mộng, mới biết ở bên cạnh ta đã là người khác rồi!

Dương Thảo tỏ rõ vẻ chán chường, chẳng ngờ Phó Văn Chính lại đi nói cái chuyện ngớ ngẩn ấy cho Cao Phong nghe. Không muốn bị hiểu lầm, cô liền bảo:

- Trung úy Chính chỉ đùa thôi, không có chuyện đó đâu.

- Thật ư? - Thấy Dương Thảo gật đầu, Cao Phong vẻ như vẫn còn nghi hoặc - Tôi cảm giác ngài ấy chẳng hề đùa! Em có nghĩ như vậy không?

Bắt đầu trở nên khó hiểu, Dương Thảo chăm chú nhìn Cao Phong, thiết nghĩ điều này có liên quan gì đến anh? Cho dù Văn Chính nói thật hay nói đùa thì đã làm sao? Ngay cả chuyện cô nghĩ thế nào cũng đâu quan trọng. Cao Phong không còn là hôn phu của cô nữa, lý do gì lại phải quan tâm đến việc ấy?

- Em đã nói những điều cần nói, tin hay không là tùy anh...

Dứt lời, Dương Thảo định giật khuỷu tay ra khỏi cái nắm giữ kia thế nhưng những ngón tay của Cao Phong càng lúc càng siết chặt hơn. Cô khẽ nhăn mặt và nhìn lại anh lần nữa, gương mặt đó trở nên đăm chiêu cùng cái nhìn hướng thẳng vào cô, hệt muốn chứng minh rằng anh sẽ không dễ dàng bỏ qua vấn đề này.

- Rốt cuộc anh làm sao thế, Cao Phong?

- Khi nào em chưa trả lời rõ ràng thì tôi vẫn không để em đi.

- Anh muốn em trả lời cái gì?

- Có phải em đồng ý để Phó Văn Chính đeo đuổi?

Im lặng và đồng thời giương mắt nhìn Cao Phong, Dương Thảo hỏi rành rọt:

- Em chấp nhận hay không thì liên quan gì đến anh? Là chính anh từ hôn em trước, chúng ta bây giờ chẳng còn mối quan hệ nào nữa!

Nhận được câu đáp lời lạnh lùng đó, Cao Phong thoáng bất động trong một chốc. Bản thân sao lại quên mất mình là người muốn từ hôn, là người buông tay Dương Thảo trước? Anh bây giờ đối với cô có vị trí gì? Nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc anh làm gì có tư cách mà can thiệp vào chuyện riêng của cô? Cao Phong hiểu rõ chứ, thế nhưng trái tim mang nỗi khổ tâm này lại không chịu nghe lời.

Trước cảnh Dương Thảo đang cố giật tay ra thì Cao Phong càng không muốn buông, cứ cố chấp ngắm nhìn cô lâu hơn nữa. Anh đúng là ích kỷ, vì kế hoạch của bản thân mà nhất quyết cưới Mai Cẩm Tú để rồi khiến Dương Thảo tổn thương, nhưng anh càng tội tệ hơn khi không chấp nhận chuyện có người đàn ông khác đến gần cô đâu cho họ có mang lại hạnh phúc cho cô đi nữa. Chẳng thể ngờ được, tình yêu lại khiến người ta mù quáng, cố chấp lẫn độc ác đến vậy!

Vào lúc này, Cao Phong dường như mất bình tĩnh nên thay vì buông tay thì ngược lại, anh đã làm một hành động đầy cường ép. Nhanh như cắt, anh kéo Dương Thảo lại gần và tiếp theo là đặt nụ hôn lên môi cô. Nhưng nó không hề nhẹ nhàng ngọt ngào mà chỉ là một nụ hôn ép buộc, vội vã lẫn mạnh bạo. Về phần Dương Thảo, lúc cảm nhận rõ đôi môi kia phủ chụp lên môi mình thì cơ thể cứng đờ, ngỡ ngàng vì chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra. Mãi đến khi hành động của Cao Phong thêm dữ dội, Dương Thảo mới bừng tỉnh và dùng sức đẩy mạnh.

- Dừng lại... Cao Phong! Buông... em ra...!

Dương Thảo nói dứt quãng bởi môi Cao Phong vẫn chưa chịu rời môi mình, hai tay cô đặt ở trước ngực anh, liên tục đẩy mạnh ra. Sự phản kháng từ cô trở nên vô nghĩa, không biết lý do gì lại khiến người đàn ông này có sức áp chế mạnh mẽ đến vậy. Đến khi mọi thứ sắp vượt khỏi tầm kiểm soát thì Dương Thảo lập tức giơ tay lên tát mạnh vào mặt Cao Phong. Thời may, cú đánh ấy đã tách hai người rời ra xa!

Cao Phong, sau cơn mất lý trí kia, bỗng nhiên bình tĩnh lại nhờ cái tát nọ. Có lẽ chính anh cũng không hiểu vì sao bản thân lại hành xử như vậy, sự điềm tĩnh lẫn lạnh lùng mọi lần biến đi đâu mất rồi? Giờ đây chỉ còn lại một Cao Phong mang dáng vẻ thất thần, đôi mắt trống rỗng và tâm trạng khó chịu đến cùng cực. Đối diện, Dương Thảo vẫn còn chưa tỉnh tâm, về mặt trông cay đắng. Cô đưa mu bàn tay lên che lấy đôi môi bị đau, lồng ngực thở gấp gấp.

- Lý do anh làm vậy là gì...? Càng ngày em càng không thể hiểu nổi anh!

Dương Thảo vội vàng bỏ đi, cổ họng con xúc động đang dâng lên trong lòng. Cao Phong đứng yên lặng, vẫn giữ nguyên khuôn mặt quay sang một bên do cú tát, mái đầu hơi cúi thấp. Không gian xung quanh vắng lặng như tờ, khiến nỗi day dứt càng thêm rõ ràng và hẳn chính anh cũng không hiểu nổi bản thân muốn gì nữa...

Bước vào phòng đại sảnh vắng lặng, Cao Phong chậm rãi đến bên ghế sofa, ngồi phịch xuống. Một hồi, anh ngửa đầu ra sau tựa lên thành ghế và gác tay che ngang tầm mắt, khi chìm trong bóng tối anh có thể nghe rõ nhịp thở nặng nề phát ra từ lồng ngực mình. Không lâu sau, tiếng bước chân khẽ vang lên. Còn chưa nhận thức điều gì thì anh thoáng giật mình khi một bàn tay mềm mại chạm lên bờ vai áo veston, hết đang xoa dịu sự chịu đựng của nó. Cảm giác thân quen đến nỗi khiến anh mau chóng hạ tay xuống, mở bừng mắt.

- Cậu Phong, đừng ngủ ở đây kéo cảm lạnh.

Niềm mong mỏi trong đáy mắt Cao Phong biến mất khi nó phản chiếu nụ cười của Mai Cẩm Tú. Bây giờ đã khá khuya mà sao cô vẫn chưa ngủ? Anh ngồi thẳng dậy và nhìn cô đang ngồi xuống chiếc ghế ở phía đối diện.

- Cậu có tâm sự à?

- Đang làm vợ chồng mà em cứ gọi tôi bằng "cậu Phong" như vậy, để mẹ tôi nghe thấy khéo lại không hay. - Cao Phong đáp lời bằng một câu chẳng ăn nhập.

- Bà đã ngủ rồi, người làm thì ở nhà sau, chẳng ai nghe thấy đâu thưa cậu. Sao hôm nay cậu về trễ thế, lại còn nồng nặc mùi rượu?

Dẫu chẳng còn tình cảm nào với cô gái ngồi trước mặt thế nhưng chất giọng dịu dàng cùng dáng vẻ thanh tao ấy cũng khiến Cao Phong thấy lòng nhẹ nhàng hơn.

- Tôi vừa gặp chút chuyện không vui.

- Nếu cần người lắng nghe chia sẻ thì cậu cứ nói với em.

Nhìn sâu vào đôi mắt ân cần đó khá lâu, sau đó Cao Phong tự nhiên nói rằng:

- Xin lỗi, bởi vì tôi mà em phải chịu thiệt thòi.

- Cậu Phong đừng nói thế, cũng là Cẩm Tú này lựa chọn. - Nụ cười của Cẩm Tú phảng phất nỗi buồn - Cậu nào đâu khác em, trong lòng cũng khổ tâm như vậy thôi. Chúng ta đều vì người quan trọng nhất mà đi đến ngày hôm nay...

Cao Phong bắt gặp nụ cười khế, và trông nó còn buồn hơn so với Cẩm Tú. Có những lúc càng đi tiếp thì càng trở nên tuyệt vọng! Mang trong người nhiều nỗi khổ tâm chỉ khiến bản thân thêm bất lực. Tâm trí muốn quên mà nỗi nhớ cứ sâu đậm. Nghĩ lại lúc này khi bàn tay Cẩm Tú đặt lên vai thì Cao Phong

đã tưởng đó chính là Dương Thảo. Cái cảm giác êm đềm mà day dứt ấy khiến anh không khỏi liên tưởng đến lúc ở Luân Đôn, cô đã ở bên cạnh chăm sóc anh ân cần đến dường nào. Nhưng khi mở mắt ra thì anh mới biết bản thân đã lầm!

Nhớ mới hôm nào còn gần nhau trong gang tấc, vậy mà giờ đây đã cách xa.

Đau đốn làm sao khi một ngày ta giật mình tỉnh mộng, mới biết hoá ra ở bên cạnh ta đã là người khác rồi...

Bà Hoàng sau cùng cũng biết cái tin Đào Văn Vận sang tận Ma Cao chơi bạc!

Không phải vì hờ hênh mà thông tin bị lộ ra ngoài, là do Cao Phong cố tình thôi.

Cái điều mà cậu Hai này chờ đợi cũng đến, khi mà sáng nay đang ở văn phòng xưởng vải, anh bất gặp mẹ mình bước vào với vẻ mặt nửa sốt ruột nửa tức giận. Nhắc thấy con trai, bà Hoàng đã hỏi ngay:

- Con biết cậu Vận sang Ma Cao chơi bạc mà vẫn không ngăn lại ư?

Cao Phong, mắt vẫn nhìn vào những tờ biên nhận hàng hoá, có phần tài tình khi tỏ ra chẳng hề hay biết lại còn giả vờ đáp rằng:

- Con biết cậu thích bài bạc, cứ tưởng cậu đến Đại Thế Giới nào ngờ là Ma Cao.

- Thật là con không biết? Mẹ còn nghĩ là con cho cậu Vận tiền nữa đấy!

- Thình thoảng con cũng cho cậu chút tiền để cậu giải khuây. Mẹ cũng biết cậu Vận mê trò đỏ đen đến thế nào, thôi thì cứ để cậu đi ít hôm rồi sẽ về thôi.

Nếu em trai đơn giản chỉ chơi bạc ở Đại Thế Giới thì bà Hoàng đã không giận dữ và lo lắng đến thế, cái lý do rõ ràng cho chuyện này là gì bà cũng nói ra:

- Vừa nãy mẹ nhận được điện thoại của cậu Vận con ở Ma Cao, chẳng rõ chơi bởi ra làm sao mà bây giờ thiếu sòng bạc một số tiền lớn. Nay bị người ta giữ ở bên ấy, không có tiền thì cậu con không được về nước!

Chuyện này cũng không nằm ngoài dự tính, Cao Phong kín đáo cười nhẹ. Tiếp theo mới chịu rời mắt khỏi những giấy tờ mà ngước lên nhìn mẹ.

- Phiền phức rồi! Những ông trùm sòng bạc ở Hồng Kông không có đơn giản đâu, cậu Vận mà thiếu nợ họ thì con e là cậu không được lành lặn mà về nhà!

Vốn là người mặt lạnh như tiền, vui hay buồn đều chẳng bộc lộ, vậy mà vừa nghe xong điều đó là bà Hoàng bất giác tái mặt. Cũng bởi trong hai người em trai, bà lại thương em út Đào Văn Vận nhất, đây chẳng có gì khó hiểu khi bà lại giao một phần quyền kinh doanh xưởng rượu cho đứa em mê bài bạc đó.

- Vậy bây giờ con nghĩ xem phải làm gì? - Bà Hoàng vẫn giữ bình tĩnh.

- Theo con thì sòng bạc chỉ cần tiền thôi, mẹ cứ mang tiền qua Ma Cao trả nợ cho cậu Vận thì cậu sẽ được trở về bình an.

Bà Hoàng không kìm được tiếng thở dài, đến là khổ với thằng em trai phá của. Bây giờ ngoài cách đó ra, bà đâu còn làm được gì? Quan sát biểu hiện bất lực của mẹ, Cao Phong không khỏi hải lòng. Việc anh xui cậu mình đến tận Ma Cao cũng vì đoán sẽ có ngày này, và điều anh muốn chính là mẹ sẽ rời khỏi đây một thời gian.

- Mẹ đi Ma Cao cũng mất tầm một tháng, vậy cứ để việc chăm sóc cha cho Cẩm Tú làm, con thì phải lo việc ở xưởng vải rồi. Ý mẹ thế nào?

- Đã có vệ sĩ và người làm, hà có gì phải bảo con bé ấy nữa.

- Mẹ không coi Cẩm Tú là con dâu sao, con dâu chăm sóc cha chồng là lẽ thường tình. Mẹ xem cô ấy dịu dàng chu đáo, có gì không tốt? Và lại cứ để cô ấy ngồi không mẹ lại nói ra nói vào, thật con cũng chẳng biết làm thế nào.

Nghe Cao Phong nói cứ như phật lòng lắm, bà Hoàng liền im lặng chốc lát. Hiện tại bây giờ là bà phải chuẩn bị bay sang Hồng Kông, tình hình ông Lim vẫn chẳng có tiến triển, để Cẩm Tú đến chăm sóc xem chừng cũng không thay đổi gì. Thôi thì coi như bà để con trai tỏ lòng hiếu thuận với cha nó vậy.

Sau khi bà Hoàng rời khỏi văn phòng thì Cao Phong yêu cầu Ngũ chạy xe về nhà họ Cao và đưa Cẩm Tú ra ngoại thành.

Ngôi biệt thự xây theo kiến trúc tân thời nằm ở ngoại thành, mang cái tên Vòm Bạc là nơi ông Lim được đưa về đây chăm sóc. Biệt thự được xây bằng bê tông đá rửa, mái nhà bằng, vuông thành thẳng cạnh, vốn được ưa chuộng thời bấy giờ. Nhà nằm trong khuôn viên nhiều cây cối, có một nhóm vệ sĩ túc trực ngày đêm do bà Hoàng phái đến, không chỉ bảo vệ mà còn giám sát tình hình sức khỏe của chồng.

Kể từ lúc cha được đưa về đây, Cao Phong chẳng mấy khi gặp ông thường xuyên, chủ yếu là do mẹ anh không cho phép. Anh đoán hẳn bà muốn hạn chế cái chuyện con trai gần gũi ông, dĩ nhiên vì mục đích riêng của cá nhân bà. Nay tiện thể cậu Vận bị "kẹt" ở Ma Cao, bà Hoàng phải rời Việt Nam,

giúp Cao Phong thêm cơ hội thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch.

Cầm Tú mang danh nghĩa con dâu đến chăm nom cha chồng, ý muốn sẵn sóc thì cũng có nhưng phần lớn vẫn là do nghe theo sự sắp xếp của Cao Phong. Nhóm vệ sĩ là thân tín của bà Hoàng, tuy đích thân nhận được cuộc gọi cho phép từ bà thế mà vẫn để ý nhất cử nhất động của Cầm Tú, không chút nào lơ là.

Cầm Tú vốn phận liễu yếu đào tơ, tính tình lại có đôi chút yếu đuối, nay phải ở lại biệt thự Vòm Bạc mà trông nom cha chồng, thật chất là làm "tay trong" qua mặt nhóm vệ sĩ đặc lực ngoài kia mà báo tình hình của ông cho Cao Phong biết. Kể ra phụ nữ như cô chấp nhận làm cái việc gian nan này cũng can đảm lắm thay. Cao Phong hiểu rõ đề Cầm Tú ở đây là mạo hiểm, thân gái như cô đâu dễ dàng đầu lại đám thuộc hạ đáng sợ của mẹ mình. Bởi vậy anh cần trọng cần dặn cô:

- Em cứ ở đây làm những việc bình thường để hầu hạ chăm sóc cha. Với đám vệ sĩ phải giữ dáng vẻ bình thường, càng tỏ ra sợ hãi càng dễ bị lộ tẩy.
- Cậu Phong yên tâm, em tự khắc biết phải làm sao cho tốt.
- Dăm ba ngày, tôi sẽ cho Ngũ đến đón em về lại nhà. Thời gian tới, tôi cũng cố gắng dẹp bỏ vệ sĩ của mẹ tôi và cho thay vào người của mình.

Cầm Tú gật đầu với cái nhìn kiên định, trông thế Cao Phong thấy đôi phần an tâm hơn, bản thân nghĩ cô cũng là người biết suy tính. Trước khi rời đi, anh còn ngồi xuống ngay trước xe lăn, đưa mắt quan sát ông Lim ngồi bất động ngoe đầu sang bên, mắt mở thần thờ không chút ý thức. Chẳng nói lời nào, anh chỉ khẽ khàng nắm lấy bàn tay cứng đờ ấy như gửi đến cha một lời trấn an âm thầm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bạch phiến, bóng tối của thời Việt Nam Cộng Hoà

Trong khi Cao Phong đang ở ngoại thành thì lúc này Dương Thảo lại đối diện với một chuyện vô cùng tồi tệ. Đầu đuôi sự tình thế nào cô không rõ, chỉ thấy hết sức bất ngờ khi một toán cảnh sát ập vào nhà họ Dương, và người dẫn đầu không ai xa lạ, Phó Văn Chính. Vừa thấy vị trung úy xuất hiện với dáng vẻ nghiêm túc, hai bên cảnh sát đứng dàn xung quanh phòng đại sảnh, Dương Thảo đưa mắt nhìn qua một lượt. Đứng phía sau cô là Xuân, Quý và vài người ở khác.

- Xin hỏi, có chuyện gì mà trung úy Chính lại dẫn theo cảnh sát đến tận đây?

Văn Chính đạo mạo trong bộ quân phục, bước đến trước mặt cô gái, nói:

- Cô Thảo chưa biết tin gì ư? Cha cô, Dương Bộ, đang bị tạm giữ ở sở cảnh sát.
- Cha tôi bị bắt? Vì sao?
- Vừa có người báo tin, thương cảng nhà họ Dương lén lút nhập hàng cấm. Cách đây một tiếng, chúng tôi đã đến kiểm tra và phát hiện đó là sự thật.
- Hàng cấm đó là gì?
- Bạch phiến, thưa cô.

Hiển nhiên Dương Thảo đã từng sốt đến mức nào. Bạch phiến? Có sao lại có chuyện cha cô cả gan nhập bạch phiến vào thương cảng chứ? Từ những năm 1955 của chế độ Đế Nhất Cộng Hoà, việc buôn bán á phiện, bạch phiến ở miền Nam dưới thời của tổng thống Ngô Đình Diệm đã không còn gì xa lạ, thậm chí gần như được công khai cho đến thời Đế Nhị. Chuyện buôn bán thứ hàng cấm này còn bao trùm lên Quân đội, Hải quân và Lưỡng viện (Thượng và Hạ viện)... Ngờ ngàng trong phút chốc, Dương Thảo liền phản bác bằng chất giọng lo lắng:

- Chắc chắn có sự nhầm lẫn! Cha tôi không bao giờ nhập bạch phiến!

Văn Chính nhìn Dương Thảo, sắc mặt bình thản không hề thay đổi:

- Có nhầm lẫn hay không chúng tôi sẽ phải điều tra kỹ. Nhưng việc tìm thấy bạch phiến ngay trong kho thương cảng thì e rằng, ông Dương sẽ gặp khó khăn.

Rốt cuộc, lý do vì sao cái thứ chết người đó lại ở trong kho hàng thương cảng?

- Tôi cốt đến đây báo tin cho cô Thảo biết đồng thời thực hiện công vụ: cảnh sát sẽ khám xét toàn bộ nhà họ Dương để xem có cất giấu bạch phiến hay không.

Dương Thảo thấy Văn Chính ra dấu cho toán cảnh sát đi kiểm tra khắp ngôi biệt thự, bản thân dĩ nhiên không thể ngăn cản quân nhân thi hành công vụ.

Cô đứng yên lặng, chốc chốc lại đưa mắt quan sát cảnh sát lục soát mọi góc ngách. Dương Thảo bất giác nhìn Văn Chính trong khi hắn cũng đang nhìn mình. Cô tin trong nhà tuyệt đối không có bạch phiến, thế nhưng tâm trạng vẫn thấp thòm. Bởi biết đâu sẽ diễn ra tình huống cảnh sát phát hiện thấy hàng cấm mặc dù chẳng ai biết lý do tại sao, cũng như chuyện nó "thình lình" xuất hiện trong kho thương cảng.

Tất cả còn đang căng thẳng chờ đợi thì bất chợt có tiếng xe ô tô chạy vào trong sân rồi dừng lại, ai nấy đều nhìn thấy chiếc Chevrolet 1950s và tiếp theo là Cao Phong bước xuống. Sự xuất hiện ngay đúng lúc này của vị công tử nhà họ Cao khiến Văn Chính lấy làm ngạc nhiên. Người tiếp theo bất ngờ trước điều này, tất nhiên là Dương Thảo. Cô thấy anh đi nhanh vào bên trong, đầu tiên là nhìn qua một lượt những người đang có mặt, sau đó thì tiến đến đứng ngay trước mặt mình.

- Không biết tôi đến đây có làm cản trở công vụ của ngài? -

Người mà Cao Phong lên tiếng hỏi đầu tiên lại là trung úy Chính.

Nheo mắt nhìn Cao Phong một thoáng, Văn Chính lấy làm thắc mắc:

- Sao cậu Phong lại đến đây vào lúc này vậy?

- Tôi tình cờ biết tin bác Bộ đang bị tạm giữ ở sở cảnh sát vì bị nghi đã nhập bạch phiến vào thương cảng nên liền đến đây xem tình hình thế nào.

Lắng nghe lời Cao Phong nói, chẳng hiểu sao Văn Chính trở nên trầm tư. Chuyện Dương Bộ bị tạm giữ vì liên quan đến bạch phiến chỉ vừa diễn ra cách đây một tiếng, ngoài sở cảnh sát và nhà họ Dương ra chỉ e rằng còn chưa ai biết ấy vậy mà cậu Hai này lại nắm bắt thông tin nhanh nhạy đến thế quả khiến người ta thấy khó hiểu. Trừ phi, hoặc là Cao Phong quen biết người của sở hoặc là cho người theo dõi nhà họ Dương!

Suy nghĩ bị cắt ngang khi Văn Chính nghe cấp dưới báo cáo rằng, trong nhà không có chứa bạch phiến! Đứng sau lưng Cao Phong, Dương Thảo thấy nhẹ nhõm.

- Thật may mắn là không tìm thấy bạch phiến. Cô Thảo...

Văn Chính chợt nhiên ngừng lại bởi có ý muốn bước đến gần Dương Thảo hơn nhưng cùng lúc Cao Phong khéo léo đứng ngay phía trước như muốn che chắn cho cô. Hắn nhận thấy hành động đột ngột này có phần kỳ lạ, liền hỏi:

- Cậu Phong muốn làm gì?

- Tôi chỉ tiện thể bước lên vài bước thôi. - Cao Phong hết sức điềm nhiên - Trung úy Chính có gì cần căn dặn thì cứ đứng ở vị trí đó nói cũng được rồi.

Dẫu bề ngoài vẫn bình thường nhưng kỳ thật, Văn Chính cảm giác hơi khó chịu. Nhưng trước mắt cần phải giữ hoà khí và quan trọng hơn là hoàn thành công vụ.

- Cô Thảo, chúng tôi sẽ điều tra về chuyện của ông Dương, nếu có tin tức gì hoặc cần hỏi thêm thì tôi sẽ trực tiếp đến gặp cô.

Thấy Văn Chính toan quay gót, lập tức Dương Thảo cất tiếng hỏi:

- Tôi có thể đến sở cảnh sát gặp cha tôi được không?

- Hiện nay thì chưa. Cô hãy nghe lời tôi, ở đây và chờ đợi.

Dứt lời, Văn Chính rời đi. Dõi theo hắn cùng toán cảnh sát chuẩn bị lên xe, Dương Thảo vẫn cố chấp muốn đuổi theo nhưng bị Cao Phong giơ tay ngăn lại. Mặc anh khuyên nhủ thế nào cô cũng không màng, liền vùng thoát khỏi vòng tay đang kìm giữ mình và chạy vội ra ngoài. Những chiếc xe jeep lần lượt chạy ra khỏi nhà họ Dương, ở phía sau cô vẫn đuổi theo. Nhưng chỉ được một đoạn là Dương Thảo đã bị Cao Phong nắm tay kéo lại.

- Đừng đuổi theo nữa, vô ích thôi! Ngài ấy đã nói em cứ ở lại chờ tin!

- Không, buông em ra! Em nhất định phải xin trung úy được gặp cha!

Trước thái độ bướng bỉnh đó, Cao Phong càng ra sức kìm giữ. Bản thân bắt đầu suy nghĩ về cái chuyện khi không bạch phiến lại tìm thấy ở thương cảng, anh tin ông Bộ không "có gan" nhập hàng cấm ấy. Điều này đồng nghĩa, có ai đó đứng phía sau dàn dựng! Cao Phong không an tâm khi để Dương Thảo ở nhà một mình, chưa kể bản tính ương bướng cố chấp càng khiến cô hành xử thiếu suy xét...

Không chần chừ, Cao Phong nhanh chóng cúi xuống rồi vác Dương Thảo lên vai. Sau vài phút bất ngờ, cô chủ họ Dương ngỡ ngàng trước cái việc mình đang nằm vắt vẻo trên vai một người, đôi chân đung đưa không chạm đất. Tức thì cô túm chặt lấy cánh tay Cao Phong, miệng liên tục kêu lên:

- Dừng lại! Mau bỏ em xuống!

Cao Phong không màng đến, vừa vác cô trên vai vừa đi nhanh về phía chiếc ô tô Chevrolet 1950s. Điều anh có thể làm bây giờ chính là đưa cô về nhà họ Cao!

Ô tô dừng lại trong sân vườn, Cao Phong chưa kịp tháo dây an toàn là ở phía sau Dương Thảo đã nhanh hơn, liền mở cửa xe và chạy đi. Cô nhất quyết phải gặp Văn Chính cho bằng được! Bình thường, cô ít khi chạy trên đôi giày cao gót thể mà lúc này lại can đảm chạy như vậy cộng thêm đáng về vội vàng vàng nên chưa đến được cổng là cô đã trật chân, ngã xuống đất.

Cú nhói ở gót chân bấy giờ mới khiến Dương Thảo bình tâm, nhìn lại thì thấy mình đang ngồi bệt dưới đất. Cô đưa mắt xuống bàn chân, chiếc giày cao gót chưa đến tám phân bị đứt quai, vẫn nằm yên trong chân mình. Tự dưng cô thấy bất lực quá, nghĩ đến cảnh ông Bộ đang ở sở cảnh sát bị thẩm vấn, sức khỏe còn chưa hồi phục sau lần cảm mạo kia. Chỉ vậy thôi cũng đủ khiến cô xúc động rồi, dù bản thân vốn mạnh mẽ và có bị thương cỡ nào cũng không khóc.

Đột ngột, Dương Thảo thấy cả người mình được nhấc bổng lên. Tiếp theo mới biết, Cao Phong đang bế lấy cô. Anh thần nhiên nhìn, sau đó mới hỏi:

- Ngã thế này em vừa lòng chưa?

Vừa bị vác lên vai xong bấy giờ đến lượt bế trên tay, Dương Thảo cảm giác mình chẳng khác nào nữ chính yếu đuối và vô dụng. Chưa kể, cô phát hiện Ngũ vệ đang đứng gần đấy lại thêm việc bị Cao Phong nhìn chằm chằm thế này không khỏi khiến bản thân thấy ngại ngùng. Bàn tay đang đặt hờ trên ngực anh, cô vỗ nhẹ:

- Bỏ em xuống đi... Em tự đi được!

- Cho em xuống rồi em tiếp tục bỏ chạy nữa ư? Sao em cố chấp quá vậy?

Chẳng bận tâm đến biểu hiện khó xử trên mặt Dương Thảo, Cao Phong vẫn bế cô trên tay đồng thời đi vào trong nhà. Bắt gặp bà Viên cùng vài người ở đứng nhìn theo, Dương Thảo ngại đến nỗi chỉ còn biết vòng tay qua cổ anh và úp mặt vào bờ vai áo veston thoáng thoảng mùi nước hoa ấy. Sau cùng thì cô cũng thấy thoải mái hơn khi hai người đã vào bên trong phòng.

Cao Phong đặt Dương Thảo ngồi lên giường, tiếp theo cúi xuống tháo giày cao gót và cầm bàn chân bị trật lên xem. Mắt cá chân hơi sưng, gót chân bị xước da rướm máu. Trước thái độ quan tâm đó, Dương Thảo nhìn anh một lúc rồi rút chân lại, bản thân tốt nhất không nên chìm đắm vào thứ cảm xúc này. Cao Phong chậm rãi ngước lên, phát hiện cô đang quay mặt sang bên vói vẻ không thoải mái. Có vẻ cũng hiểu phần nào nên anh liền đứng dậy, bảo rằng:

- Tôi sẽ cho người băng bó vết thương cho em.

Chuyện bị thương này chẳng quan trọng, Dương Thảo nhìn trở lại anh, hỏi:

- Anh đưa em về đây làm gì?

- Bác Bộ gặp chuyện, tôi cũng không thể bỏ mặc em một mình ở nhà họ Dương.

- Anh lại muốn giam lỏng em lần nữa ư?

- Lần này là vì tốt cho em thôi.

Cao Phong bỏ hai tay vào túi quần, nét mặt trở nên trầm tư hơn khi nói một điều:

- Em không nghĩ rằng có người muốn hãm hại bác Bộ ư?

- Điều ấy là quá dễ đoán. - Dĩ nhiên Dương Thảo cũng có cùng suy nghĩ - Chính vì thế em mới muốn gặp cha và tìm hiểu rõ ràng việc này.

Cao Phong cười khê, rất nhanh sau đó liền bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

- Dưới thời Cộng Hoà này, việc buôn bán bạch phiến không đơn thuần như em nghĩ. Những nhân vật quyền thế trong chính quyền và quân đội sẽ bảo vệ, bao che các tổ chức của người Tàu Triều Châu để nhập cảng lậu thuốc phiện nên đường dây vận chuyển là rất lớn. Chuyện của bác Bộ phải bình tĩnh xem xét...

Quan sát tấm lưng chuyển sang màu đen do đứng ngược chiều sáng đó, Dương Thảo im lặng vì chẳng cần Cao Phong nói cô cũng biết rất rõ. Theo những tài liệu được ghi lại, giai đoạn 1955 - 1975 những tổng thống được chính quyền Mỹ đưa lên đều có các mảnh khoe để kiếm tiền bất chính và một trong số đó là buôn bán bạch phiến. Vấn nạn này đã bao trùm lên cả Lưỡng viện, cũng như bóng tối bạch phiến phủ chụp lên một phần Đô thành Sài Gòn thời bấy giờ.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Liệu cậu sẽ bảo vệ cô ấy được bao lâu?

- Tóm lại em hãy nghe lời tôi, ở lại nhà họ Cao vài ngày. Tôi sẽ cho người đi thám thính tình hình bác Bộ thế nào.

Sau cùng, Cao Phong chốt lại bằng một câu dặn dò nghiêm túc. Đối diện, Dương Thảo sau một lúc suy nghĩ liền bảo rõ:

- Việc em ở đây như vậy sẽ khiến người làm trong nhà họ Cao bàn ra bàn vào.

- Điều đó em không cần lo, tôi sẽ nói với họ rằng bác Bộ xảy ra chuyện và việc em ở lại đây là để được an toàn. Dù sao đi nữa, cha chúng ta vốn có mối quan hệ khá thân thiết, tôi cũng đâu thể làm ngơ bỏ mặc em.

Đúng lúc có tiếng gõ cửa phòng, từ bên ngoài giọng của Tam vọng vào thưa rằng có ông Đào Văn Biện chờ ở dưới đại sảnh. Nghĩ đến người cậu không để đối phó này, đôi mắt Cao Phong phản chiếu dòng suy tư khó đoán, tiếp theo thì mau chóng rời phòng.

Cánh cửa đóng lại ngay trước mắt, Dương Thảo đến giờ vẫn không hiểu nguyên do gì khiến Cao Phong phải nhúng tay vào việc gia đình mình? Chuyện anh đột nhiên xuất hiện ở nhà họ Dương ngay lúc Văn Chính đến, chính cô cũng đã phát hiện ra một điều. Thật dễ đoán là suốt thời gian qua anh đã phải người theo dõi. Chỉ là cô thắc mắc mục đích anh làm thế là gì, vì muốn giám sát nhà họ Dương hay là giám sát cô? Càng lúc Dương Thảo càng trở nên mù mờ...

Là em trai còn lại của bà Hoàng, Đào Văn Biện hay còn gọi là Ba Biện, chỉ xấp xỉ ngũ tuần và hoàn toàn khác xa so với Đào Văn Vận. Ông Biện nắm một nửa quyền quản lý xưởng rượu nhà họ Đào, biết tính toán, tâm tư thâm sâu khó lường. Nếu ông Vận đầu óc đơn giản, suốt ngày chỉ thích trò đồ đen thì ngược lại, ông Biện rất chuyên tâm vào việc làm ăn, lại không bộc lộ thứ mình đam mê là gì.

Ông Biện đứng ở giữa đại sảnh, miệng ngâm điều gì gà nghi ngút khói bạc, tay để ra phía sau lưng và nét mặt trầm tư. Vừa lúc Cao Phong bước vào, chào một câu:

- Cậu Biện đến tìm cháu có gì không ạ?

Chậm rãi quay lại, ông Biện nhìn thẳng vào đứa cháu trai, tuy chẳng hề có ngụ ý gì thế nhưng đôi mắt sâu hút ấy khiến người đối diện muốn tránh né.

- Cậu nghe nói cậu Vận sang Ma Cao chơi bạc bị thua, mẹ cháu phải sang tận đó để trả nợ cho sòng bạc nên đến hỏi cháu thực hư ra sao.

- Cậu cũng biết cậu Vận mê đánh bạc thế nào, mẹ cháu thì lại chỉ lo cho cậu ấy.

- Thật là cái thằng phá của, bao nhiêu chuyện tốt không tập lại đi tập người ta bài bạc! Cậu nói với mẹ cháu rằng có ngày nhà họ Đào sẽ chết trong tay nó!

- Mẹ cháu sẽ không để điều đó xảy ra đâu ạ.

Ông Biện rút một hơi thuốc, nghĩ lời cháu trai nói cũng đúng. Chị gái ông là ai chứ, Đào Thị Hoàng, một người phụ nữ không hề đơn giản! Rồi ông hỏi tiếp:

- Có phải cậu Vận đã ký uỷ quyền cho cháu sao? Đang yên đang lành, khi không cháu lại muốn quản việc kinh doanh ở xưởng rượu vậy?

Biết thế nào cậu Biện cũng đề cập đến chuyện này, Cao Phong khéo léo đáp:

- Cậu Vận sợ công việc tri tri nên uỷ quyền cho cháu làm thay. Vấn đề là cháu muốn thử sức, càng làm nhiều thì càng học hỏi mở mang được nhiều thứ. Cháu cũng là con cháu nhà họ Đào, sau này rồi sẽ kế nghiệp gia đình.

Ông Biện phẩy nhẹ điều gì gà làm rơi vãi những bụi thuốc, mắt nheo lại, cười:

- Quả là mẹ nào con nấy! Hết xưởng vải rồi đến xưởng rượu, cháu đúng là tham vọng quá đó Cao Phong! Nếu chỉ muốn làm thử để biết thì cũng tốt thôi...

Cao Phong mỉm cười và im lặng, bởi câu nói lấp lửng cuối cùng kia về mang một hàm ý dò xét nào đấy. Người sành sỏi như ông Biện không thể không nghĩ đến cái chuyện là Cao Phong có "mục đích riêng" trong việc uỷ quyền này.

- Cậu phải về văn phòng đây. Tiện thể nhắc cháu chuyện này, chủ thương cảng Dương Bộ đang bị giam ở sở cảnh sát, nghe đâu là nghi ngờ ông ấy lén lút nhập bạch phiến. Tốt nhất, cháu đừng dính dáng gì đến nhà họ Dương ấy nữa.

Cao Phong gật đầu, sau đó dõi theo bóng dáng ông Biện rời khỏi đại sảnh. Nếu cậu biết được anh chẳng những muốn tìm hiểu chuyện bạch phiến mà còn đưa cả Dương Thảo về nhà họ Cao thì khéo sẽ nổi giận lôi đình... Cao Phong không mấy hiểu rõ về cậu Biện, chỉ biết ngoài quản lý xưởng rượu cậu còn âm thầm làm thêm công việc nào đấy và bà Hoàng chẳng bao giờ cho anh biết. Tính ra khối lượng tài sản của ông Biện rất nhiều, nếu chỉ kinh doanh thì không được như vậy. Vì vậy, điều anh cần làm là tìm hiểu người cậu này đang giữ bí mật gì.

Ngày hôm sau, Cao Phong ở xưởng vải xem tình hình công việc của nhân công thì Phó Văn Chính đến. Ba chiếc xe jeep chạy vào đỗ ịch ngay bên trong xưởng, vị trung uý cùng một toán cảnh sát bước xuống. Cùng lúc, Cao Phong cũng tiến về phía họ, theo sau là Ngũ vệ. Khi hai người đã đứng đối diện nhau thì anh hỏi:

- Trung úy Chính có chuyện gì mà đến tận đây thế?

Văn Chính tháo mũ quân cảnh xuống, kẹp hờ vào cánh tay, hỏi ngược lại rằng:

- Cậu Phong đã đưa cô Thảo về nhà họ Cao rồi ư?

- Đúng vậy, trung úy có gì không vừa ý?

- Chẳng phải tôi đã nói cô Thảo nên ở nhà ư, giả như có việc cần tra hỏi thì sao?

- Chuyện xảy ra với bác Bộ khiến tôi không mấy yên tâm nên thiết nghĩ để cô ấy về nhà họ Cao vài ngày cũng tốt.

Nghe xong câu giải thích ấy, Văn Chính thấy buồn cười nên cười nhạt một tiếng:

- Cậu Phong khiến tôi lấy làm khó hiểu thật. Tính ra cậu đâu còn mối quan hệ thân thiết nào với cô Thảo nữa, vì sao phải quan tâm chuyện này đến vậy?

- Bác Bộ là bạn thân của cha tôi. Còn Dương Thảo ít nhiều cũng từng là vị hôn thê của tôi, xét về tình về lý tôi cũng nên giúp đỡ.

- Cậu muốn giúp thế nào thì giúp nhưng việc tự ý đưa cô Thảo rời nhà họ Dương thì không đúng. Như vậy có ý nào cậu muốn gây khó dễ cho tôi?

Trông biểu hiện khó chịu thấy rõ từ Văn Chính, Cao Phong bỏ hai tay vào túi quần đồng thời đưa mắt nhìn sang nơi khác, trong một lúc chỉ có thể im lặng. Bản thân anh một phần vì lo lắng cho Dương Thảo và phần còn lại cũng bởi tay trung úy này cứ tìm cơ tiếp cận cô. Thiết nghĩ hẳn nên thẩm vấn rõ ràng ông Bộ thay vì đến tìm con gái ông, việc bạch phiến tìm thấy ở thương cảng có liên quan gì đến cô chứ? Rõ ràng lục soát nhà đã không phát hiện điều gì khả nghi.

- Cậu Phong hãy để cô Thảo trở về nhà! - Văn Chính thẳng thừng yêu cầu.

Cao Phong giữ nguyên dáng vẻ thản nhiên, khẽ nheo mắt do ánh nắng, hỏi rõ:

- Trung úy muốn báo tin về bác Bộ à?

- Sự việc vẫn còn đang điều tra, chưa thể báo tin tức gì cả.

- Nếu chỉ đơn giản là hỏi chuyện thì ngài có thể trực tiếp đến nhà họ Cao gặp Dương Thảo. Đến khi nào có tin rõ ràng về bác Bộ thì tôi sẽ để cô ấy trở về nhà.

Lần thứ hai, Văn Chính lại nở cái nụ cười khinh khinh tuy nhiên không còn thấy buồn cười nữa mà trở nên mất kiên nhẫn. Ánh mắt bắt đầu lạnh tanh, hẳn nhìn Cao Phong chăm chú, tự hỏi lý nào tên công tử của dòng họ giàu có bậc nhất Sài thành này định chống đối lại sĩ quan? Rõ ràng hành động ngăn cản đó là vì không muốn hẳn có cơ hội gặp riêng Dương Thảo, thế thì rõ mười mười anh vẫn còn tình cảm sâu đậm với vị hôn thê cũ. Thật là kiêu ngạo đến mức khiến người ta khó chịu...

- Cậu cố ý làm khó sĩ quan sao?

- Ngài đừng hiểu lầm, tôi chẳng hề muốn làm khó gì hết.

- Nếu vậy thì tôi lặp lại lần nữa: Để cô Thảo trở về nhà họ Dương đi!

Cao Phong không đáp lời nhưng ánh mắt hướng vào Văn Chính đầy kiên quyết, hàm ý khẳng định chuyện ấy là không thể! Hiển nhiên trung úy Chính hiểu, tiếp theo chẳng rõ lý do gì lại chậm rãi rút khẩu súng trong bao da ra. Quan sát hành động lên đạn kia, Cao Phong lặng thinh chờ đợi. Văn Chính ngấm ngấm khẩu súng:

- Rõ là cậu xem thường tôi! Ngay cả khi tôi làm thế này cậu cũng không sợ ư?

Dứt lời, Văn Chính không chút do dự mà kê hòng súng lên trán Cao Phong, phía trên lông mày đúng ba phân. Ngay lập tức, Ngũ vệ đồng loạt rút súng rồi cùng giương thẳng về phía Văn Chính. Hiển nhiên trước cái cảnh trung úy bị năm hòng súng nhắm vào thì toán cảnh sát phải bảo vệ cấp trên, cũng rút súng lên đạn. Trông cảnh đó không khiến nhân công ở xưởng phải hốt hoảng.

Cơ mặt Cao Phong không hề dịch chuyển, ánh mắt nửa lạnh lùng nửa điềm tĩnh nhìn Văn Chính đang khẽ nhếch mép, biểu hiện lộ rõ thích thú. Hòng súng lạnh lẽo kia vẫn dí sát vào trán anh, cái cảm giác cân cân ấy không thoải mái chút nào.

- Đúng là cậu Phong, một chút biến sắc cũng chẳng có! - Vị trung úy kê sát mặt lại gần chàng công tử - Đừng nghĩ nhà họ Cao quen biết với Đô trưởng thì cậu xem thường chức trung úy của tôi. Mà, đám vệ sĩ của cậu cũng được việc lắm!

- Vậy cái việc một trung úy kê súng vào đầu một thương nhân thế này thì sao?

Chất giọng vô cảm nhưng rõ ràng từ Cao Phong khiến Văn Chính tắt hẳn nụ cười. Dẫu rất muốn bắn thử một phát đạn để xem cậu chủ này sẽ phản ứng ra sao thế nhưng hẳn trên cương vị là sĩ quan, đành thu hồi súng. Bấy giờ Cao Phong cũng giơ tay lên ra dấu cho Ngũ vệ, họ lần lượt rút súng lại. Toán

cảnh sát cũng thế.

- Được rồi, nếu có tin tức gì tôi sẽ đến nhà họ Cao. Nhưng cậu Phong đừng quên cô Thảo không phải người chỉ biết ngồi chờ. Liệu cậu sẽ bảo vệ cô ấy được bao lâu?

Buông một lời nghiêm túc xong, Văn Chính quay lưng rồi đi. Hình ảnh những chiếc xe jeep chạy đi phản chiếu trong đáy mắt đứng yên của Cao Phong, rất nhanh sau đó thì mất hút giữa dòng xe cộ qua lại trên con đường lớn.

Đêm dần buông, Dương Thảo ngồi yên với bao ý nghĩ lớn vồn trong đầu. Trước mặt là bữa cơm tối ngon lành được bày biện sẵn trên bàn nhưng không tài nào thuyết phục cô động đũa. Lòng cứ lo lắng cho cha lúc này đang bị giam, chẳng rõ tình hình thế nào, tâm trí đâu mà ăn uống. Cô sức tỉnh vì có tiếng mở cửa, ngược lên thì bắt gặp Cao Phong đi vào. Vừa nãy về đến đây, anh nghe bà Viên báo là cô Thảo không chịu ăn cơm tối liền đến xem sao.

Dương Thảo thấy Cao Phong ngồi xuống bên cạnh, đưa mắt nhìn cơm và thức ăn đều nguội cả rồi. Khẽ thở dài, anh quay qua thắc mắc:

- Em không đói hay là không muốn ăn?

- Cả hai! - Dương Thảo đáp hồi hột.

- Dù có như vậy cũng phải cố ăn, em muốn ngã bệnh à?

Vừa nói Cao Phong vừa cầm lấy chén cơm rồi lấy đũa gắp một nắm cơm, tiếp theo đưa lên miệng cô gái. Giương mắt nhìn những hạt cơm trắng đang kề gần miệng mình, Dương Thảo vô cùng ngạc nhiên. Trông thế, anh bảo rõ ràng:

- Em mà ngã bệnh thì khéo nhà họ Cao lại mang tiếng bạc đãi khách.

- Mang tiếng? Việc tự ý từ hôn em và cưới người khác, anh còn chẳng sợ nữa là.

Chiếc đũa có hơi khựng lại khi Cao Phong nghe Dương Thảo đề cập lại vấn đề chẳng hay ho ấy. Không gian giữa hai người trở nên yên ắng mau chóng.

Dương Thảo khẽ quay mặt sang bên, buông lui cái nhìn ở đâu đó trong căn phòng rộng. Bản thân vốn không muốn nói đến chuyện ấy vào lúc này nhưng câu nói khách khí của anh khiến cô bất giác khó chịu. Còn Cao Phong cũng chậm rãi đặt chén cơm xuống bàn, gác đũa. Lòng không ngừng suy nghĩ nên anh nhìn những đĩa thức ăn trong vô thức, chẳng quá lâu sau lại buột miệng:

- Dù có trách tôi thì em cũng đừng bạc đãi bản thân...

Nghe chất giọng buồn man mác ở bên cạnh, Dương Thảo không khỏi mềm lòng.

- Có phải bạc đãi gì đâu, chỉ là em không đói.

Lời vừa dứt là cái bụng ngay tức khắc kêu "ùng ục" làm Dương Thảo cảm giác xấu hổ. Miệng nói không đói nhưng dạ dày lại đòi ăn. Tiếp theo, cô nghe Cao Phong cười khẽ đồng thời đẩy chén cơm qua ngay trước mặt mình, kèm câu hỏi:

- Em muốn tự ăn hay là tôi dứt?

Xấu hổ một lần đã quá đủ rồi, Dương Thảo không muốn bị anh mạng ra trêu chọc nữa đành cầm chén cơm với đôi đũa lên mà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Đừng viện cớ vì đôi phương mà đẩy bản thân vào chỗ khổ tâm!

Mai Cẩm Tú xuống tận Bình Dương thăm Cao Đình, đây là lý do cô đang có mặt ở văn phòng của xưởng vải. Chăm sóc cha chồng được vài ngày, cô gọi điện cho Cao Phong có ý muốn đến thăm Cao Đình, chẳng qua là tranh thủ lúc này bà Hoàng đang ở tận Ma Cao. Một thời gian không gặp, Cẩm Tú lo lắng cho người thương lắm, phải tận mắt thấy anh vẫn khỏe mạnh thì mới an tâm.

Đang đi qua đi lại thì Cẩm Tú nghe âm thanh mở cửa, đúng lúc thấy Cao Đình xuất hiện. Khuôn mặt u buồn dường như hốc hác hơn trước, mái tóc cũng dài loà xoà, cả người như toát lên một nỗi trầm mặc sâu sắc, chân bên phải đi khập khiễng. Không hiểu vì sao đi đứng khó khăn mà anh chẳng cần chống nạng. Trước đáng vẻ xuống sắc đó, Cẩm Tú lấy làm xót xa, liền chạy đến bên cạnh mà hỏi han.

- Cậu Đình, thời gian qua sống thế nào? Sao em trông cậu tều tụy vậy?

Đáng lẽ ra được gặp mặt Cẩm Tú thì Cao Đình phải mừng rỡ mới phải, thế nhưng lại chỉ nhìn cô bằng đôi mắt trầm tĩnh, biểu hiện mang chút lạnh nhạt.

- Tôi vẫn khỏe, chỉ cứ yên tâm

- Cậu không vui khi gặp em sao? - Cẩm Tú ngạc nhiên bởi cách xưng hô kỳ lạ đó.

- Nếu như trước đây thì có, nhưng bây giờ chẳng còn nghĩa lý gì cả.

- Cậu giận em chuyện gì ư?

Cao Đình không giấu nổi chua xót trước câu hỏi vô tư ấy, liền gạt nhẹ tay Cẩm Tú đang nắm lấy cánh tay mình, bước khập khiễng lên phía trước vài bước.

- Em đã đồng ý lấy Cao Phong rồi còn gì? Chẳng phải em nhất quyết muốn ở bên cạnh tôi ư? Thế vì sao lại dễ dàng chấp nhận trở thành vợ anh ta?

Cẩm Tú khẽ chớp mắt, bản thân suýt quên chuyện mình đã lấy Cao Phong. Ngày trước ở trong bệnh viện, cô chưa kịp nói với Cao Đình về việc quan trọng này, và dĩ nhiên chỉ một thời gian sau là anh sẽ biết cái tin cô được gả vào nhà họ Cao. Thử hỏi làm sao anh không đau đớn? Cẩm Tú tiến lại gần Cao Đình, lúc này chưa thể giải thích rõ lý do nhưng cũng muốn nói vài lời:

- Việc em lấy cậu Phong là bất đắc dĩ! Người em thương vẫn luôn là cậu Đình!

- Vậy cái chuyện bất đắc dĩ kia là gì?

- Em chưa thể nói ra được!

Cao Đình cười chua chát, mĩa mai thay khi cô gái đang đứng trước mặt liên tục nói yêu mình mà lại chẳng giải thích được một lời trước cái chuyện đi lấy người khác. Có phải đúng như lời đồn đại của những nhân công tại đây, là do Mai Cẩm Tú ham mê vinh hoa, tham phú phụ bần?

- Cậu Đình à, em...

Bất giác Cao Đình giơ tay lên hòng ngăn lại câu nói sắp phát ra từ đôi môi kia.

- Xin đừng gọi như thế nữa, với vai vế bây giờ thì tôi không dám nhận hai tiếng "cậu Đình" ấy đâu. Tôi nên gọi chị là chị dâu mới phải.

Cẩm Tú lắc đầu liên tục, lại dễ dàng trở nên sụt sướt khi khoé mắt bắt đầu có nước, liền bước lên phía trước đồng thời nắm lấy bàn tay anh.

- Em đã từng nói, dù có lựa chọn điều gì thì cũng là vì cậu! Tuy lúc này em chưa thể nói rõ tất cả nhưng mong cậu tin tưởng và cố gắng chờ em.

- Chuyện bày ra trước mắt thế này, em bắt tôi tin cái gì?

- Tin một ngày nào đó em sẽ về lại bên cậu! Mọi việc em làm đều có nỗi khổ.

Nhìn gương mặt xinh đẹp đang mang vẻ khổ sở, đôi mắt tha thiết long lanh nước ấy, Cao Đình cười nhạt nhẽo trước khi buông một lời:

- Đừng viện cớ vì đối phương mà đẩy bản thân vào chỗ khổ tâm! Tôi thà cùng người mình thương chết đi còn hơn là nhận lấy thứ ân huệ từ lòng ích kỷ.

Đối diện, Cẩm Tú chỉ biết đứng bất động. Sao câu nói đó lại khiến trái tim cô đau đớn muôn vàn thế này? Chân tình lại biến thành ân huệ ích kỷ?

Cao Đình lần thứ hai lại khẽ khàng gạt tay Cẩm Tú ra, giữ giọng bình thản:

- Sống ở đây không tệ như tôi nghĩ. Hàng ngày quản lý việc kinh doanh, lúc nghỉ ngơi có thể đọc sách ngắm cảnh, một cuộc sống yên bình khác xa so với chốn Sài thành xô bồ. Không phải gặp mặt người mình ghét, càng không bị quản thúc, đúng là quá phù hợp với một kẻ chẳng còn gì như tôi.

Hắn đây là điều duy nhất mà Cẩm Tú thấy được an ủi. Từ lúc gặp mặt đến giờ, Cao Đình chỉ dành cho cô một thái độ trách cứ, đôi mắt lãnh đạm và những cái gạt tay hững hờ khiến lòng cô càng chất chồng đau thương. Nay biết anh có cuộc sống thoải mái an nhàn như vậy, cô cũng phần nào yên lòng. Cẩm Tú muốn nói một điều, dẫu biết sẽ khiến anh thêm tức giận:

- Sẽ có ngày, cậu hiểu rõ tấm lòng của em. Và xin cậu đừng oán trách cậu Phong.

Y như rằng, Cao Đình nhìn Cẩm Tú bằng ánh mắt sững sờ lẫn đau đớn. Ai là kẻ đã đẩy anh đến bước đường cùng này? Vậy mà người con gái anh thương lại ở trước mặt nói anh đừng oán trách hắn? Không thể chịu đựng thêm, anh dứt khoát:

- Tôi chẳng còn gì để nói nữa, mời chị dâu về cho!

Như cố ý chà sát vào vết thương lòng kia, Cao Đình nhấn mạnh hai từ "chị dâu" bằng chất giọng lạnh lùng lại có phần cay đắng. Cẩm Tú im lặng, chớp mắt một cái đã thấy hai dòng lệ chảy dài xuống đôi gò má mất thần sắc. Muốn gửi lại lời dặn dò bình an nhưng bờ môi mấp máy không tài nào mở nổi,

sau cùng đành bỏ dở sự quan tâm này, cô lẳng lặng quay bước ra về.

Đằng sau cánh cửa vừa khép lại, Cao Đình ngồi phịch xuống ghế, trái tim như chết lặng cùng nỗi thương tâm không dứt.

Phuong Di có hơi bất ngờ trước cảnh Lương Bằng đứng chờ mình ngay trước cửa phòng trà Maxim's. Anh dựa lưng vào chiếc ô tô Peugeot 202s, tay khoanh trước ngực, nét mặt trầm lặng hết như đang chìm trong muôn vàn suy nghĩ. Cô những tưởng sau khi biết tin đứa bé chết rồi thì anh sẽ không bao giờ đến gặp mình, bởi làm sao anh tha thứ được cho việc làm độc ác đó chứ? Thế mà sau mấy ngày, ngay bây giờ Lương Bằng lại xuất hiện ở đây, đợi cô về.

Vừa thấy Phuong Di bước ra từ phòng trà, Lương Bằng mau chóng tiến đến.

- Em hát xong rồi à, vậy thì lên xe để anh đưa về.

Lương Bằng cầm tay Phuong Di nhưng đột ngột bị cô kéo giật lại. Anh quay qua, bắt gặp cô đang giương mắt nhìn chằm chằm, tiếp theo thì hỏi:

- Sao anh còn đến đây? Chẳng phải chúng ta kết thúc rồi ư?

- Kết thúc? Từ khi nào? Anh chưa bao giờ nói như thế!

- Không phải đứa con mất rồi thì giữa tôi và anh chẳng còn liên quan gì à?

Nhắc đến đứa bé, lòng Lương Bằng vẫn còn nặng nề lắm. Phải, đêm đó anh cũng nghĩ rằng mình và Phuong Di đã chấm dứt nhưng về như thứ tình cảm này không kết thúc đơn giản như vậy. Nghe những lời Dương Thảo nói và sau bao nhiêu đêm thức trắng suy nghĩ, sau cùng anh quyết định vẫn ở bên cạnh Phuong Di. Con đã mất rồi, anh chẳng thể mất luôn cô. Lương Bằng có thể trách cứ, không đoái hoài một thời gian nhưng hơn ai hết, anh hiểu rõ đây chưa phải lúc để từ bỏ người con gái này. Anh sẽ dùng tình cảm của mình, chứng minh cho cô thấy.

- Anh nói rồi, anh cần em không phải chỉ vì đứa con.

Nghe xong câu đáp lời kia, Phuong Di vẫn nhìn Lương Bằng không rời mắt. Thật sự bản thân không nghĩ rằng anh sẽ nói như vậy, đến giờ cô vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng rằng anh sẽ toàn tâm toàn ý thương mình. Là do anh không thuyết phục được cô hay vì cô quá cố chấp trước việc nhìn nhận tấm lòng đó?

- Muốn làm gì là tùy anh, miễn đừng phiền đến tôi.

Phuong Di giật tay lại, toan cất bước thì bị Lương Bằng chặn lối, một mực bảo:

- Để anh đưa em về.

Phuong Di lách người bước qua khỏi Lương Bằng, đến ngay góc đường vẫy tay gọi một chiếc taxi "con cóc". Nhưng rồi đột ngột, cô bị anh nắm lấy khuỷu tay đồng thời kéo đi ngược trở lại. Phuong Di mím môi, cố thoát khỏi sự lôi kéo đó tuy nhiên vô ích thôi, sự ép buộc của Lương Bằng mạnh hơn nhiều. Và anh chẳng nề nang gì cái chuyện lôi một cô gái đang phản kháng vào trong xe ô tô.

- Buông ra! Anh làm gì thế? Tôi là lên bây giờ!

Có lẽ Lương Bằng chẳng hề sợ gì trước lời đe dọa ấy hoặc cũng có thể là anh muốn thách thức sự bướng bỉnh này đến cùng khi mở cửa xe và đẩy nhẹ cô gái vào trong, tiếp theo thì khoá luôn cửa. Lúc anh ngồi vào sau vô lăng thì Phuong Di ở phía sau liên tục cựa cựa cửa xe, sau đó còn đập tay vào kính xe.

- Lương Bằng! Tôi bảo anh cho tôi xuống! Ngay lập tức!

- Em muốn xuống cũng được, chờ khi về đến nhà đã.

Đáp thần nhiên, Lương Bằng xoay bánh lái rồi chạy xe rời khỏi phòng trà...

Ô tô dừng lại trước cổng nhà họ Phuong, Lương Bằng xuống xe và mau chóng mở cửa cho Phuong Di. Thấy cô ngồi yên không chịu ra, anh hỏi đùa:

- Chẳng phải cô Di muốn xuống xe lắm à? Bây giờ cô xuống được rồi!

Phuong Di bậm môi liếc một cái trước nụ cười châm chọc của chàng trai, bản thân còn chưa hết giận chuyện ban nãy bị anh cưỡng ép trắng trợn. Cô định bỏ mặc không trả lời nhưng lý nào cứ ngồi ì trên chiếc Peugeot 202s này, khéo Lương Bằng lại nghĩ cô muốn anh chở về nhà họ Cao luôn thì khổ!

Lương Bằng kín đáo cười khi Phuong Di hậm hực xuống xe, chẳng nói chẳng rằng đẩy anh qua một bên rồi bước về phía cánh cổng đã được mở ra từ lúc nào. Nhắc thấy cô chủ về cùng anh chàng họ Lương, bà Lụa thắc mắc:

- Cậu Bằng đến nhà chơi hả cô?

- Chơi cái gì mà chơi, bà không được phép để anh ấy vào nhà! Người gì mà không biết xấu hổ! Mặt dày còn hơn cái bánh chưng!

- Ai cũng nói anh mặt mỏng, chỉ mỗi em là khen anh mặt dày.

- Anh...! Được lắm!

Phuong Di tức tối không thèm đáp trả thêm lời nào, ngoảnh mặt đi thẳng vào nhà. Trông dáng vẻ đui lý của cô, Lương Bằng buồn cười.

Dương Thảo không biết Cao Phong định "giám giữ" mình trong bao lâu nữa. Liệu trong những ngày cô không có ở nhà họ Dương thì Phó Văn Chính có đến tìm và báo tin tức về ông Bộ? Bao nỗi thấp thỏm bủa vây khi cô đứng bên cửa sổ phòng nhìn vào màn đêm đen kịt, đây đã là đêm thứ năm cô ở đây. Một lúc sau, Dương Thảo dời mắt khỏi những tán lá rậm rạp lay động trong gió mà chuyển hướng đến chiếc trường kỷ, nơi Cao Phong nằm nhắm mắt. Cũng chẳng rõ anh có đang ngủ không vì bàn tay che ngang mặt rồi, tư thế thì yên lặng lắm.

Bàn này dùng com tôi xong, Cao Phong không trở về phòng cứ muốn ngủ lại ở đây mặc Dương Thảo phản đối. Anh bảo mệt quá rồi ngã lưng xuống trường kỷ, tiếp theo không động đậy gì nữa. Dương Thảo thấy khó xử, nửa muốn đuổi anh ra ngoài nửa lại chẳng nỡ. Cô là thân con gái, anh lại có vợ, đêm hôm ở chung một phòng khéo để người làm trong nhà được dịp bàn tán.

Âm thanh cựa mình vang khẽ, Cao Phong bây giờ mới dịch người nằm nghiêng sang bên, bàn tay đã hạ xuống rồi và mắt vẫn nhắm nghiền. Trông cảnh anh nằm hơi ngoẹo đầu, nhịp thở đều đều, Dương Thảo thật không đành lòng đánh thức. Lại thấy Cao Phong nằm hơi co người, nghĩ anh lạnh nên cô liền bước đến với tay lấy chiếc áo veston vắt trên thành trường kỷ, đắp lên ủ ấm cho anh.

Bàn tay đang vuốt nhẹ lên lớp vải áo liền đột ngột bị một bàn tay khác nắm chặt lấy, Dương Thảo vừa bất ngờ xong mới phát hiện Cao Phong đã mở mắt từ lúc nào. Hoá ra từ nãy đến giờ anh không hề ngủ! Chẳng kịp để cô phản ứng là ngay tức thì, anh hơi nhồm người lên và kéo cô xuống!

Sự việc tiếp theo là Dương Thảo đã nằm trên trường kỷ ngay bên dưới Cao Phong, ngực anh áp hờ lên ngực cô, dù cách qua một lớp vải áo vẫn có thể cảm nhận rõ nhịp đập của trái tim. Khẽ chớp mắt vài cái, Dương Thảo nhặt giọng hỏi:

- Vậy ra anh chỉ giả vờ ngủ sao?

Cao Phong, vừa chống khuỷu tay xuống trường kỷ vừa nâng nửa thân trên dậy, đang chăm chú nhìn Dương Thảo. Tiếp theo, anh khẽ nhún vai rồi mang cánh tay còn lại ôm lấy hông cô và trả lời:

- Lúc này hình như có chộp mắt một chút, sau đó bị em đánh thức rồi.

- Nếu anh đã tỉnh thì trở về phòng đi.

- Tôi mệt lắm, không dậy nổi nữa.

- Tuỳ anh, nhưng hãy mau buông em ra!

Thấy Dương Thảo có ý muốn thoát khỏi mình, Cao Phong càng siết chặt cánh tay đang vòng qua chiếc hông mảnh mai đó. Cảm giác như bản thân bị kẹt giữa hai thế gọng kìm, bên trên là ngực anh còn bên dưới là trường kỷ, cô chẳng tài nào thoát ra được. Dương Thảo đặt bàn tay lên bờ vai anh, ra sức đẩy.

- Rốt cuộc anh làm thế này là ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Trong cuộc đời, chúng ta sẽ vì người này mà làm đau lòng người khác!

Cao Phong có chút thích thú trước biểu hiện khó chịu đó, rõ ràng thấy sự phản kháng của cô là yếu ớt nên không chút để tâm, cứ muốn trêu chọc đến cùng.

- Tôi chỉ muốn ôm em một lát...

- Hết chuyện tự ý ở lại trong phòng em rồi đến cái việc ôm ấp này, anh không sợ Mai Cẩm Tú trông thấy sao?

- Hiện tại Cẩm Tú không có ở đây.

- Dù là thế thì anh cũng không nên làm vậy! Mau buông em ra!

Cao Phong, quan sát Dương Thảo đang cố gắng thoát khỏi mình, chậm rãi hỏi:

- Em ghét được tôi ôm đến vậy sao?

Bàn tay đẩy vai Cao Phong liền ngừng lại, Dương Thảo lần nữa nhìn trở lại anh. Nếu như trước đây liệu cô có cần ra sức làm cái hành động thừa thãi này? Bất kỳ cô gái nào cũng muốn được người mình thương ôm ấp như thế! Nhưng, nhìn nhận lại mối quan hệ hiện nay của hai người, thử hỏi làm sao cô có thể thích việc nằm trong lòng một người đàn ông đã có vợ?

- Anh không nghĩ Cẩm Tú sẽ đau lòng ư?

Niềm vui hiem hoi trên gương mặt biến mất, Cao Phong không ngờ sẽ nhận được câu hỏi này. Anh hiểu ý của Dương Thảo, bản thân cũng muốn nói rằng Cẩm Tú sẽ không đau lòng trước người cô ấy không yêu! Trong khi Dương Thảo là người hỏi câu đó, thì liệu bản thân có cảm giác ra sao?

- Vậy còn em, em sẽ đau lòng nếu tôi làm vậy với Cẩm Tú à?

- Anh vốn dĩ biết rõ đáp án sẽ là gì.

Dương Thảo khẽ quay mặt đi, giọng thật trầm. Biểu hiện đó của cô khiến Cao Phong nhận ra bản thân lần nữa lại trở thành kẻ xấu xa. Anh muốn cô thừa nhận để thỏa mãn sự ích kỷ của mình, còn mạng Cẩm Tú ra làm cô khổ tâm. Anh vẫn chăm chú nhìn người nằm bên dưới, không thấy đôi mắt lấp lánh hay cười đầu nữa mà chỉ còn hàng mi trĩu xuống, nỗi buồn tưởng chừng đang len lỏi qua khoé mắt.

- Trong cuộc đời, chúng ta sẽ vì một người này mà làm đau lòng một người khác.

Câu nói trầm buồn mang theo hơi thở nhẹ lướt qua vầng trán khiến Dương Thảo bất giác để tâm. Tiếp theo cô ngước lên nhìn, bắt gặp ánh mắt Cao Phong chưa rời khỏi mình một khoảnh khắc nào.

- Anh đã khiến em đau lòng thì đừng làm Cẩm Tú đau lòng nữa...

Cao Phong bất giác im lặng, người anh có lỗi không phải Mai Cẩm Tú mà là Dương Thảo! Vòng tay anh vẫn giữa chặt lấy cô như không muốn rời xa. Còn cô cũng nắm chặt vai anh không chút động đậy. Hai bờ ngực nửa gần nửa xa, vừa ấm áp lại có chút gì lạnh lẽo bao quanh. Và chẳng rõ họ còn nhìn nhau đến bao giờ nếu bên ngoài cửa phòng không đột ngột vang lên tiếng bà Viên:

- Thưa cậu Hai, mẹ Hai đã về nhà rồi ạ!

Bấy giờ như bưng tỉnh, Cao Phong lẫn Dương Thảo đều không hẹn mà cùng chậm rãi rời tay khỏi người kia. Anh dựng người dậy, kéo nhẹ áo veston ra vắt lại trên thành trường kỷ, lòng tự hỏi vì sao Cẩm Tú lại về nhà vào lúc đêm khuya. Còn Dương Thảo chớp nhẹ hàng mi, cũng từ từ đứng lên. Trước khi mở cửa phòng anh hơi lúng kàng, hẳn là định nói gì đấy với cô nhưng sau cùng lại thôi.

Cửa phòng mở ra rồi đóng lại và hành động xoay lưng của Dương Thảo diễn ra cùng một lúc. Cô đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới sân vườn chìm ngập trong đêm tối, chỉ mỗi ánh đèn tù mù từ chiếc đèn cổ hắt xuống một khoảng sáng vừa đủ. Một chiếc Chevrolet 1950s đậu ở giữa sân, đứng gần đấy là Cẩm Tú vận áo dài mỏng manh đứng co người trong gió lạnh. Tại sao cô không chịu vào nhà?

Đấy cũng chính là điều Cao Phong thắc mắc khi bước đến trước mặt Cẩm Tú. Cô cúi đầu lặng lẽ, lớp vải áo trước ngực như đang thổn thức.

- Em làm sao vậy? Hôm nay đến thăm Cao Đình thế nào rồi?

Cứ nghe nhắc đến Cao Đình là lòng Cẩm Tú xót xa khôn nguôi, thứ cảm xúc đau đớn lại dâng lên tầng tầng lớp lớp y hệt sóng biển đánh dữ dội vào bờ. Hẳn vì vậy mà cô không kìm được liền nhích lên trước vài bước cho đến khi mái đầu đang cúi ấy có thể tựa vào lòng Cao Phong. Tiếng nước nở khe khẽ của cô đang chôn vùi giữa vòm ngực anh. Dĩ nhiên Cao Phong đã bất ngờ thế nào, tiếp theo thì nghe:

- Cậu Đình trách em bỏ rơi cậu ấy để lấy cậu, rồi đuổi em về...

Cái nhìn đứng yên chốc lát chợt dịu lại, Cao Phong đã hiểu phần nào trước dáng vẻ khổ sở của Cẩm Tú. Cũng dễ đoán ra cái việc Cao Đình sẽ oán trách cô thôi. Cảm giác có lỗi khi chính mình đã gây ra bất công cho Cẩm Tú, anh chẳng biết làm gì ngoài việc nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai run rẩy đó như một lời an ủi.

Và cái khung cảnh tưởng chừng như rất thấm thiết của đôi vợ chồng trẻ này đã phản chiếu rõ ràng trong đôi mắt bất động ở phía sau cửa sổ. Dương Thảo chăm chú nhìn vòng tay Cao Phong ôm lấy Cẩm Tú khi mà vừa nãy thôi, nó còn giữ chặt cô trong sự ấm áp. Khẽ khàng, cô quay lưng và đến bên trường kỷ ngồi xuống. Chỗ này vẫn còn lưu lại chút hơi ấm của một người.

Dương Thảo cầm lấy áo veston mà Cao Phong đã để lại, nhắm mắt và nhẹ nhàng áp vào ngực để hương thơm quen thuộc cùng sự ấm nồng kia xoa dịu nỗi đau đang cồn cào trong trái tim.

Rốt cuộc, chúng ta cũng có thể vì người khác mà tự làm đau lòng mình!

Bình thường vẫn luôn dùng com trưa ở văn phòng nhưng hôm nay Cao Phong phải về nhà ăn cơm. Lý do là vì ban nãy, bà Viên gọi điện báo với anh rằng Dương Thảo lại không dùng com, chẳng những thế còn khoá cửa phòng. Hết cách, anh đành về nhà. Trên đường đi, ngồi trong xe ô tô, anh nghe Nhất báo lại một việc:

- Theo căn dặn của cậu, chúng tôi đã cho người theo dõi ông Biện. Đúng là ông ấy đang âm thầm vận chuyển và buôn bán hàng hoá gì đó, về như việc này được giữ bí mật và hiện tại chuyện điều tra gặp chút khó khăn.

Cao Phong gác tay lên cửa kính xe đã hạ, hướng ánh mắt suy tư ra bên ngoài. Thật ra thì cậu Biện đang buôn bán loại hàng hoá gì mà phải che giấu như thế? Hành động mờ ám như vậy chứng minh quá rõ ràng, thứ hàng ấy chắc chắn không hề đơn giản! Rồi tay khỏi kính xe rồi gác hờ lên đầu gối, anh ngả người ra sau, bảo:

- Bằng mọi cách phải điều tra cho ra thứ hàng đó là gì!

Nhất đáp dạ xong và mau chóng lái chiếc Citroen DS 21 rẽ qua một ngã ba, không lâu sau đã về đến nhà họ Cao. Cổng mở, xe ô tô chạy vào trong sân.

Ngay phía trên cao, Dương Thảo đang đứng yên lặng quan sát Cao Phong bước xuống xe, đứng như dự tính là anh đã về nhà. Việc bị "giám lỏng" ở đây suốt một tuần qua đối với cô đã vượt quá sức chịu đựng rồi, bản thân vốn không thích ngồi chờ đợi nên cô làm sao yên tâm khi chưa hề nhận được tin tức gì về cha mình. Đến nước này, Dương Thảo buộc phải nghĩ ra cách để thoát khỏi nhà họ Cao! Và cái việc Cao Phong về nhà trưa nay sẽ giúp cô thực hiện được kế hoạch.

Dương Thảo đến bên cửa phòng, chú ý lắng tai nghe. Từ dưới nhà, văng vẳng tiếng nói chuyện giữa Cao Phong với bà Viên. Bà đang nói rõ tình hình cho anh biết, về việc cô lại không dùng com trưa. Tiếp theo, cô nghe anh bảo sẽ lên phòng xem sao. Chỉ chờ có vậy, cô nhanh chóng cầm lấy một bình hoa cổ rồi ném mạnh xuống.

Dĩ nhiên âm thanh vỡ xoảng bất ngờ đó lập tức thu hút sự chú ý của Cao Phong. Linh cảm có chuyện chẳng lành, anh lập tức bước vội lên những bậc cầu thang.

Khi đó ở trong phòng, Dương Thảo quan sát những mảnh vỡ nằm ngổn ngang, tiếp theo không chần chừ liền cầm lấy một mảnh sứ và chậm rãi kê lên cổ tay mình. Kế hoạch mà cô chủ này muốn làm chính là... tự sát! Khác với lần trước chỉ cầm con dao với ý định hù dọa, lần này cô sẽ làm thật. Nghĩ đi nghĩ lại, Dương Thảo chỉ có thể dùng đến cách mạo hiểm này. Tuy không nắm chắc phần thắng nhưng có làm còn đỡ hơn không!

Tiếng bước chân bên ngoài bắt đầu vang lên, Dương Thảo hít sâu một hơi, trái tim trong lồng ngực đập nhanh và rồi cất mạnh một đường nơi cổ tay. Tức thì cô cảm thấy đau, nhắm mắt nhìn dòng máu lấp lánh chảy ra từ vết đứt khá dài. Cùng lúc bên ngoài cửa phòng, giọng Cao Phong cất lên rành rọt:

- Dương Thảo, xảy ra chuyện gì vậy? Tiếng vỡ vừa rồi là gì thế?

Bên trong Dương Thảo nằm xuống sàn, xung quanh là những mảnh sứ vỡ. Tay trái để mặc cho máu chảy từng dòng, tay phải nắm chặt mảnh sứ bị nhuộm đỏ.

Hiển nhiên sự yên ắng ấy càng khiến Cao Phong thêm lo lắng, tay không ngừng đập cửa đồng thời gọi to. Anh nắm lấy chốt cửa, xoay vặn thế nào cũng vô ích, nó đã bị khoá từ bên trong. Tức thì, anh yêu cầu bà Viên đi lấy chìa khoá còn mình thì mau chóng đi vòng qua hành lang bên ngoài.

Mỗi phòng có một cửa sổ nhìn ra bên ngoài lối hành lang chung, và nhờ thế Cao Phong sẽ biết được chuyện gì đang diễn ra trong phòng. Anh tức tốc đến bên cửa sổ nhìn vào, ánh nắng ban trưa khiến việc quan sát bị hạn chế. Phải một lúc sau, anh mới nhìn rõ khung cảnh đang hiện ra trước mắt: Dương Thảo nằm bất động bên cạnh các mảnh sứ vung vãi, một bên tay máu loang đỏ! Kinh ngạc trong một lúc, Cao Phong tức khắc hiểu ra mọi việc liền bước lùi ra xa tiếp theo thì đập mạnh vào ô cửa sổ. Tầm kính vỡ toang, anh lao vào bên trong.

Cùng lúc cửa phòng cũng bật mở, hai người vệ sĩ cùng bà Viên bắt gặp cảnh Cao Phong đang đỡ lấy Dương Thảo, chẳng ai hiểu chuyện gì cho đến khi thấy bình hoa bị vỡ và vết cắt nơi cổ tay của cô thì mới vỡ lẽ.

- Dương Thảo! - Cao Phong ôm lấy vai cô gái, không ngừng gọi trong gấp gáp - Tỉnh lại đi! Tại sao em làm vậy? Người đâu, mau chuẩn bị xe! Nhanh lên!

Vừa ra lệnh, Cao Phong vừa bế thốc Dương Thảo lên, chạy vội ra khỏi phòng.

Dương Thảo nằm trên giường bệnh, mắt nhắm nghiền với gò má mất thần sắc, cổ tay bị cắt cũng đã được băng bó. Cao Phong đứng bên cạnh giường, chẳng dám thở ra một tiếng nhẹ nhõm. Khẽ khàng đưa tay vuốt nhẹ lên vầng trán lạnh băng đó, bản thân anh đến giờ cũng còn chưa trấn tĩnh. Anh chẳng ngờ được cô lại dám tự sát ngay trong nhà họ Cao, gần như là ở trước mặt mình! Lý do là gì? Với tính cách từ trước đến nay, tại sao cô có thể hành động như vậy?

Bên ngoài vang lên tiếng bác sĩ, Cao Phong nhìn Dương Thảo thêm một lát rồi rời phòng. Cửa vừa đóng lại thì Dương Thảo từ từ mở mắt ra, bản thân vừa mới tỉnh lại cách đây không lâu. Chậm rãi ngồi dậy, cô nhìn xuống cổ tay được băng bó, thiết nghĩ mình cũng liều lĩnh thật! Bây giờ mới cảm nhận rõ cái đau nhức ấy, kể ra tự sát bằng cách này đúng là khổ sở quá.

- Tình hình cô ấy thế nào?

- Cậu Phong yên tâm, vết cắt tuy hơi rộng nhưng không sâu nên cô Thảo nghỉ ngơi vài ngày sẽ khoẻ! Cũng may là cậu phát hiện kịp thời...

Lặng nghe cuộc trao đổi giữa Cao Phong và bác sĩ, Dương Thảo tự nhủ, dĩ nhiên là không sao rồi! Chính cô cố ý để Cao Phong thấy mình tự sát và đưa đến đây còn gì! Tranh thủ họ vẫn đang nói chuyện, Dương Thảo khẽ khàng xuống giường rồi đến bên cửa sổ. Quan sát tới lui dãy hành lang bên ngoài, đây là phía sau phòng bệnh ít người qua lại, cô cố gắng mở cánh cửa ra. Không chần chừ thêm giây phút nào, cô trèo ra bên ngoài...

Văn Chính hết sức ngạc nhiên khi thấy Dương Thảo xuất hiện ở sở cảnh sát, lại trong dáng vẻ mệt mỏi: Mặt mày tái xanh, mái tóc dài qua vai hơi rối và bộ váy suông trông nhàn nhúm. Hấn thắc mắc không rõ cô vừa gặp chuyện gì mà bộ dạng trở nên như vậy. Nhác trông thấy vị trung úy, cô liền chạy đến hỏi gấp:

- Cha tôi thế nào rồi? Xin ngài cho tôi được gặp ông ấy...!

Văn Chính chưa trả lời vội, lại thấy Dương Thảo hơi lảo đảo nên định cầm lấy tay cô mà đỡ giúp. Vừa chạm vào lớp băng trắng, hấn lập tức nghe cô kêu khẽ. Bấy giờ mới để ý nơi cổ tay kia bị thương, hấn hành động nhẹ nhàng hơn, cầm lên xem.

- Cô Thảo bị đứt tay à?

- Không phải... Là tôi cắt cổ tay tự sát...

- Cái gì, tự sát? Vì sao?

- Chuyện này để sau hãy kể, bây giờ ngài cho tôi đi gặp cha tôi được không?

Trước cái cảnh Dương Thảo đang mệt mỏi mà còn van nài được gặp ông Bộ, Văn Chính thở ra một luồng khí mạnh tiếp theo thì chậm rãi đỡ cô ngồi xuống ghế.

- Cô hãy kể đầu đuôi sự việc cho tôi nghe, rồi tôi sẽ nói về tình hình của cha cô.

Bạn đang đọc truyện *Đề Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Cứ muốn giữ lấy em...

Cao Phong kinh ngạc khi đập vào mắt là cảnh chiếc giường bệnh hoàn toàn trống trải, Dương Thảo chẳng thấy đâu còn cửa sổ thì mở toang. Anh nhớ cách đây nửa tiếng mình còn nhìn cô nằm ngủ vậy mà vừa rồi đi đã thành ra thế này. Lập tức anh gọi lớn và rất nhanh, hai người vệ sĩ cùng bước vào.

- Nãy giờ các anh vẫn đứng ở ngoài cửa phòng canh chừng chứ?

- Vâng thưa cậu, chúng tôi chẳng hề rời đi nửa bước.

Cao Phong im lặng đưa mắt quan sát căn phòng tiếp theo thì dừng lại ngay cửa sổ mở toang, liền bước nhanh đến nhìn ra bên ngoài. Có một lối hành lang vắng vẻ ở ngoài này! Hiên nhiên lúc này anh hiểu ra Dương Thảo đã trốn khỏi đây! Trong đầu mau chóng nhớ lại những sự việc vừa xảy ra, chuyện cô bỏ com và bà Viên gọi anh về nhà, rồi một người như cô lại vô cớ cắt cổ tay tự sát... Đôi mắt mở bừng vì sau cùng cũng phát hiện ra sự dàn xếp tinh vi ấy, anh mím nhẹ môi.

- Dám mạo hiểm cắt cổ tay tự sát để rời khỏi nhà họ Cao! Dương Thảo, tôi đã quá xem thường em rồi...!

Bây giờ đã biết rõ kế hoạch của Dương Thảo thì Cao Phong cần phải đoán ra cô đang ở đâu, không quá lâu sau anh liền nghĩ đến một nơi.

Sau khi Dương Thảo kể rõ mọi chuyện vừa diễn ra, Văn Chính không khỏi bất ngờ lẫn thán phục trước hành động quá ư bạo gan kia. Ngay cả một quân nhân ngày đêm đối diện với súng đạn như hấn mà cũng không ngờ được cô gái mảnh mai này dám giả vờ tự sát để thoát khỏi sự giam giữ của người khác. Càng ngày hấn càng hiểu rõ về Dương Thảo, chẳng những mạnh mẽ kiên cường mà vẻ như còn bất chấp mọi thứ để đạt được mục đích! Và hấn thêm thích thú bội phần.

Dáng vẻ im lặng khó hiểu từ Văn Chính khiến Dương Thảo cất tiếng lần nữa:

- Trung úy, tôi theo ý ngài kể hết mọi chuyện rồi, vậy ngài cho phép tôi chứ?

Chung quy thì vụ của ông Bộ không đến nỗi nào phức tạp. Dương Bộ từ trước đến nay vẫn làm ăn chân chính không phạm pháp, chưa kể thương cảng lại nằm trong sự quản lý chặt chẽ của chính quyền, không thể có chuyện dùng một cái ông lại nhập trái phép bạch phiến vào cảng mà chẳng ai hay biết. Nhìn sơ qua đã rõ, ông bị hãm hại. Tuy là vậy nhưng cũng phải tiến hành điều tra thêm, một thời gian sau không có chứng cứ buộc tội nào nữa thì hẳn ông sẽ được thả về. Nhưng Văn Chính tự thấy nếu giải quyết dễ dàng như thế lại chẳng có gì thú vị. Một mặt muốn tỏ ra uy quyền của sĩ quan điều tra, mặt khác là viện cớ tiếp cận Dương Thảo. Cô rất lo lắng cho cha mình, nên sẽ phải cầu cạnh hẳn thường xuyên.

- Cô Thảo bình tĩnh nghe tôi nói. - Cuối cùng Văn Chính cũng lên tiếng - Vụ án bạch phiến này vẫn đang được xem xét kỹ lưỡng nên trước mắt cô chưa thể gặp ông ấy. Nhưng cô yên tâm, ông Dương vẫn rất khỏe, chúng tôi chỉ thăm vấn thôi chứ không tra khảo hay gây khó dễ gì cả.

- Gặp mặt một chút cũng không được ư?

- Chờ vài ngày nữa xem thế nào rồi tôi sẽ cố gắng thu xếp để cô gặp ông Dương.

Văn Chính đã tỏ ra kiên quyết như vậy thì Dương Thảo còn cách nào nữa, bản thân đâu có quyền hành gì mà đưa ra yêu cầu với một sĩ quan. Nghe hẳn nói ông Bộ vẫn khỏe, thế này thôi cô cũng yên tâm phần nào, liền đứng dậy ra về. Tức thì hẳn cũng đứng lên theo rồi ngó ý muốn đưa cô ra ngoài gọi giúp xe taxi.

Lúc cùng Văn Chính bước ra ngoài sở cảnh sát, bất chợt Dương Thảo cảm giác hơi choáng nên suýt chút thì bước hụt chân xuống bậc tam cấp bằng xi măng. May thay bên cạnh, Văn Chính kịp thời cầm lấy cánh tay cô mà giữ lại. Hẳn hỏi cô có sao không, cô khẽ lắc đầu và tiếp đến phát hiện một tay hẳn đang đặt lên lưng mình, hành động có phần gần gũi quá. Khéo léo, Dương Thảo rút tay lại và đứng ra xa hơn cốt để giữ khoảng cách vừa đủ. Dương như Văn Chính cũng có đề ý.

Ở phía bên kia đường, Cao Phong vừa bước xuống ô tô thì vô tình bắt gặp cái cảnh Dương Thảo được trung úy Chính đỡ lấy, bàn tay kia rõ ràng đã chạm vào tấm lưng cô. Tức thì anh đóng mạnh cửa xe, bước nhanh đến chỗ họ. Lúc anh đã đứng ngay phía trước thì hai người nọ mới nhận ra sự có mặt ấy.

- Không biết cậu Phong đến đây có chuyện gì? - Văn Chính vờ hỏi đầu biết rõ mục đích của cậu chủ này khi xuất hiện tại sở cảnh sát.

- Chào trung úy, tôi đến để đón Dương Thảo...

- Cậu lại đưa cô ấy về nhà họ Cao?

Bỏ mặc câu hỏi đó, Cao Phong nhìn sang Dương Thảo đồng thời đưa tay ra, bảo:

- Còn chưa khỏe mà em đã tự ý rời bệnh viện, bây giờ mau theo tôi trở về!

Nhìn chằm chằm bàn tay mở rộng của anh, Dương Thảo liền lắc đầu nói:

- Dù là về nhà họ Cao hay về bệnh viện, em cũng sẽ không đi cùng anh.

- Vậy em muốn đi đâu?

- Dĩ nhiên là về nhà họ Dương.

- Tôi đã nói rồi, chuyện của bác Bộ còn chưa rõ tình hình ra sao nếu em về nhà lúc này có thể sẽ gặp nguy hiểm. Nghe lời đi, về cùng tôi!

- Cao Phong, nếu anh vẫn cố ép em về nhà họ Cao thì em sẽ lại tìm cách thoát khỏi đó! Vết cắt ở cổ tay em vẫn chưa đủ với anh sao?

Dương Thảo vừa hỏi kiên quyết vừa giơ cổ tay được băng trắng lên ngay trước mặt Cao Phong, hàm ý như nhắc nhở anh về cái lý do khiến cô đi đến việc làm mạo hiểm này. Và hẳn vì thế đã khiến Cao Phong khựng lại trong chốc lát, bản thân hiểu rõ đối với người con gái này càng cưỡng ép thì càng làm sự việc trở nên xấu đi.

- Em không về nhà họ Cao thì chí ít cũng nên quay lại bệnh viện, vết thương...

Cao Phong chưa dứt lời là Dương Thảo nhanh chóng cắt ngang, nói rành rọt:

- Không, bây giờ em chỉ muốn về nhà họ Dương thôi! Vết thương này cũng chẳng đến nỗi quá nguy hiểm, nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khỏe.

Ngay cả bệnh viện cũng từ chối trở về, quả nhiên Dương Thảo đang cố ý phản kháng lại Cao Phong. Anh chợt im lặng trước thái độ kiên định đó, đôi mắt phút chốc trở nên lạnh đậm hơn. Có vẻ Văn Chính hiểu được ý nghĩ đang phản chiếu qua cái nhìn vô ngôn đó nên bèn cắt giọng:

- Thiết nghĩ cậu Phong đừng ép buộc cô Thảo nữa, đây là sở cảnh sát, cô ấy có thể tố cáo cậu về việc bắt giam người trái phép.

Cao Phong không màng đến lời đe dọa từ tay trung úy này, điều anh quan tâm là quyết định của Dương Thảo. Nhìn lại cô lần nữa, anh hỏi:

- Em thật sự không trở về bệnh viện?

Đối diện, Dương Thảo gật đầu quả quyết. Bây giờ Cao Phong hiểu mình đã chẳng còn sự lựa chọn nào ngoài việc chấp nhận. Trong lòng xuất hiện thứ

cảm xúc nặng nề đến khó chịu, dù vậy anh vẫn phải giữ vẻ bề ngoài bình thường, bàn tay đang giờ lên cũng khẽ kháng siết chặt lại như thể hiện rõ sự bất lực ngay lúc này.

- Được rồi, em cứ về nhà họ Dương, nhớ chăm sóc vết thương cẩn thận...

Buông xong một câu dặn dò, Cao Phong liền quay lưng thế nhưng đi chưa được hai bước thì anh đã nghe tiếng Dương Thảo vang lên từ phía sau:

- Anh đừng cho người theo dõi em nữa!

Bên tai nghe rất rõ, ấy vậy Cao Phong vẫn tiếp tục cất bước hết kiểu tăng lờ đi lời yêu cầu rõ ràng ấy. Anh tiến về phía chiếc Citroen DS 21 đang chờ, mở cửa xe rồi ngồi vào bên trong. Lúc xe chậm chậm chạy đi, anh còn kịp nhìn qua kính chiếu hậu, thấy cảnh Văn Chính vẫy tay gọi xe taxi cho Dương Thảo. Bàn tay đặt trên đầu gối hơi nắm chặt lại, ánh mắt trở nên lạnh lùng khi anh nhớ lời hăm từng nói:

"Liệu cậu sẽ bảo vệ cô ấy được bao lâu?"

Cao Phong tức giận bởi cuối cùng, điều đó lại trở thành sự thật!

- Cô Thảo đã trở về nhà họ Dương, tiếp tục cho người theo dõi giám sát!

Cao Phong nói với Nhị bằng chất giọng kiên quyết pha chút lạnh tanh. Nếu Dương Thảo càng muốn tránh xa anh thì anh càng phải dõi mắt theo, biết rõ mỗi một việc cô làm, nhất cử nhất động đều không bỏ qua! Cho dù không thể ở bên cạnh thì anh vẫn cứ muốn giữ lấy cô trong sự ích kỷ và độc đoán của mình!

Nhắc thấy cô chủ trở về sau mấy ngày mất tăm mất tích, Xuân mừng lắm liền chạy ra tận ngoài cổng đón cô vào trong nhà. Nhỏ hỏi han đủ chuyện, sau đó mới thấy cổ tay trái bị băng bó kia lại tỏ ra ngạc nhiên lẫn lo lắng:

- Cô bị thương à? Có nặng lắm không, mau đưa em xem!

- Không sao, chị không cẩn thận nên đứt tay thôi.

Dương Thảo dùng tay phải nắm cổ tay trái lại, tiếp theo nói với Xuân là muốn về phòng nghỉ ngơi, liền nhanh chóng bước lên lầu.

Đóng cửa phòng lại, Dương Thảo đến bên chiếc giường quen thuộc và thả người xuống đấy, cảm giác êm ái khiến cô vô cùng dễ chịu. Sau bao nhiêu ngày ở nhà họ Cao, chỉ quanh quẩn trong nhà không được ra ngoài nửa bước, giờ đây cô mới thấy thoải mái lần đầu tiên. Nằm hơi nghiêng người, Dương Thảo nhớ lại biểu hiện không vui của Cao Phong lúc ở trước sở cảnh sát. Cô không muốn về ngôi nhà của anh bởi ở đó đã có Mai Cẩm Tú, bản thân không muốn trở thành kẻ thứ ba phá hoại gia đình người ta. Chưa kể nếu tiếp tục bên cạnh nhau như vậy cô sợ rằng ngày nào đó mình sẽ không đủ can đảm rời xa anh...

Dương Thảo nhắm mắt lại, lòng chỉ hi vọng cha sẽ sớm quay về nhà, còn những chuyện khác cô tạm thời sẽ không để tâm đến nữa.

Kể từ sau khi Dương Thảo trở về nhà họ Dương, đến nay đã qua mười ngày, tình hình cũng yên ổn không xảy ra chuyện gì. Vấn đề là ở chỗ, việc của ông Bộ vẫn chưa được giải quyết. Cao Phong đứng tựa bên cửa sổ văn phòng, nhìn ra bên ngoài khung cảnh chiều buông nắng nhạt. Anh hút một điếu thuốc, chỉ mới hơn nửa điếu đã dập nó xuống gạt tàn, đốm lửa vẫn còn cháy âm ỉ.

Miệng nhả ra khói trắng bay lớn vòn, ẩn đằng sau làn khói là khuôn mặt suy tư, đôi mắt phản chiếu hình ảnh cánh cửa sổ bị gió thổi đập vào tường kêu khê, Cao Phong đang nghĩ đến một chuyện hệ trọng khác cũng liên quan đến bạch phiến. Ngày hôm qua, anh nhận được thông tin từ vệ sĩ phái đi theo dõi ông Biện. Cuối cùng, anh cũng biết rõ nguồn gốc số tài sản kêch xù của ông cũng như thứ hàng hoá bí mật mà ông vận chuyển buôn bán...

Cuộc đối thoại giữa hai cậu cháu ông Biện dần tái hiện trong trí nhớ, bắt đầu từ chỗ Cao Phong đến xưởng rượu vào chiều hôm qua. Khi anh gần như xông vào văn phòng thì ông Biện đang có cuộc họp với cấp dưới, nhắc thấy cháu trai đột nhiên xuất hiện chẳng báo trước, ông bảo:

- Nếu chuyện không quá cấp bách thì cháu ra ngoài chờ cậu họp xong.

- Không, cháu muốn nói chuyện với cậu ngay bây giờ!

Nhận ra đáng về kỳ lạ đó, ông Biện ngầm hiểu hẳn là việc rất hệ trọng nên ra dấu cho những người cấp dưới tạm thời đi ra ngoài. Lúc cửa phòng đóng lại, ông ngậm điếu xì gà rồi châm lửa hút tiếp, quan sát Cao Phong tiến đến bên bàn với gương mặt nghiêm túc sau đó thì ném nhẹ một bịch thuốc ra trước mắt ông.

- Cậu đang vận chuyển bạch phiến sao? - Chẳng ngờ Cao Phong đi thẳng vào vấn đề mà không chút vòng vo.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Trai tài gái sắc

Hành động hút thuốc trong một thoáng liền ngừng lại, nhưng rất nhanh sau đó ông Biện vẫn tiếp tục hút đồng thời nhòai người cầm lấy bạch thuốc lên xem. Đôi mắt nheo lại do khói cay phản chiếu dòng suy nghĩ sâu thẳm, ông liền cười nhạt:

- Cháu tìm thấy nó ở đâu vậy?
- Trong một nhà kho bí mật của cậu ở ngoại thành...
- Đúng như cậu nghĩ, cháu cho người theo dõi cậu!

Ông Biện ngược lên nhìn thẳng vào cháu trai, miệng nhấn mạnh câu vừa rồi. Biết rõ nếu vạch trần chuyện này thì cậu Ba cũng sẽ phát hiện ra hành động giám sát của mình, tuy nhiên Cao Phong bây giờ không còn quan tâm đến điều đó nữa, lúc này anh chỉ muốn tìm hiểu lý do vì sao cậu mình lại dính líu đến bạch phiến? Anh nhanh chóng ngồi xuống, mặt đối mặt với ông, hỏi rõ ràng:

- Tại sao cậu lại buôn bạch phiến? Dẫu chính phủ gần như công khai vận chuyển thứ hàng cấm này nhưng thương nhân chúng ta nếu dính đến nó thì không hay!

Ông Biện xem chừng chẳng sợ hãi gì, hơi ngả người ra sau, chân gác chéo.

- Xưởng rượu từ trước đến nay vẫn làm ăn đàng hoàng, hằng năm còn nộp đủ thuế, việc bạch phiến này lại bí mật nên không thể có chuyện bị lộ được. Chưa kể, phía sau ta còn có một hậu thuẫn vững chắc.

- Hậu thuẫn?
- Cháu không cần biết, tóm lại là đừng lo lắng về chuyện này.
- Cậu à...
- Thế cháu tưởng cái nhà họ Đào này trở nên giàu xụ như vậy chỉ do sản xuất rượu? Là nhờ phần lớn cái thứ hàng cấm này đẩy cháu ạ! Còn lý do cậu buôn bạch phiến chẳng có gì cả, là người kinh doanh hể cái gì sinh lợi nhiều thì cậu làm thôi.

Trước dáng vẻ thần nhiên đó, Cao Phong im lặng một lúc sau đó hỏi tiếp:

- Thế... mẹ cháu có biết chuyện này không?
- Cháu nghĩ sao? - Ông Biện rút điều xì gà ra khỏi miệng, cười khà khà - Mẹ cháu còn ủng hộ cậu nữa là đằng khác!

Cao Phong gần như bất động trên ghế, thề ra nhà họ Đào này đang che giấu cái bí mật "kinh thiên động địa" về bạch phiến? Chẳng những cậu ruột mà ngay cả mẹ mình cũng dính líu đến việc buôn bán hàng cấm, thử hỏi làm sao anh không kinh ngạc? Thảo nào, bà Hoàng không bao giờ cho con trai tham gia vào việc kinh doanh xưởng rượu, khi mà tất cả về bề ngoài chỉ dùng để che mắt thiên hạ.

- Bây giờ cháu sẽ làm gì sau khi đã biết mọi chuyện?

Cao Phong nhận ra câu hỏi từ ông Biện không mang ý nghĩa đơn thuần, rõ ràng ông đang muốn dò xét cháu trai.

- Cháu còn có thể làm được gì đây? - Cao Phong đáp lại hành động thăm dò của ông Biện bằng câu hỏi ngược - Lý nào lại đi tố giác mẹ và cậu ruột của mình?
- Cháu cũng còn một cách khác nữa: Tham gia buôn bạch phiến với cậu.
- Không! Cháu tuyệt đối không dính đến thứ hàng cấm này!
- Cháu giống hệt Cao Lim, lúc nào cũng làm người chính trực ngay thẳng.

Buông một lời mang tính mỉa mai hơn là khen ngợi, ông Biện bảo rõ ràng:

- Nếu cháu không muốn tham gia thì cậu chẳng còn gì để nói nữa, cháu về đi. Cuộc họp khi nãy của cậu còn chưa xong.

Quan sát hành động gạt thuốc với vẻ thần nhiên của ông, Cao Phong chỉ còn biết mau chóng đứng dậy, không cần thiết nói thêm lời nào nữa mà đi thẳng về phía cửa phòng. Khi anh vừa chạm tay vào nắm cửa thì liền nghe giọng cậu cất lên:

- Cháu nên biết rõ quyền hạn của bản thân đến đâu, đừng có tùy tiện hành xử theo ý mình. Tốt nhất, cháu hãy bảo vệ sĩ nghiêm việc theo dõi cậu!

Nếu cánh cửa gỗ ngay trước mặt là cửa kính thì hẳn đã phản chiếu rõ khuôn mặt đầy trầm tư cùng đôi mắt sắc lạnh của Cao Phong. Không vâng lời mà cũng không phản đối, anh tiếp tục cái hành động rời khỏi phòng.

Bây giờ nghĩ về cuộc đối thoại đó, Cao Phong hiểu cậu Biện đang ngẫm cảnh cáo mình cũng như xem thử thái độ sắp tới của anh sẽ là gì. Và chính điều này khiến kế hoạch kia bỗng chốc gặp khó khăn. Chuyện nhà họ Đào âm thầm vận chuyển bạch phiến hoàn toàn nằm ngoài suy đoán của Cao Phong, đề rồi bây giờ bản thân rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan. Một mặt muốn dẹp bỏ thế lực hùng hậu của mẹ, mặt khác anh phải làm gì để thực hiện điều ấy vào lúc này? Chàng trai này khẽ nhắm mắt, khổ sở đến mức chẳng còn hơi sức mà thờ dài.

Âm thanh mở cửa phòng khiến Cao Phong sực tỉnh, cùng lúc Tam đi vào báo:

- Thưa, Đô trưởng mời cậu tham dự tiệc sinh nhật vào tối ngày mai.

Thiết nghĩ, trong khi Cao Phong đang đau đầu với chuyện gia đình thì làm người lại nhàn hạ hưởng lạc. Nhưng dù thế nào cũng khó lòng từ chối lời mời của Đô trưởng, và lại đúng lúc anh đang có việc cần nhờ vả ông ấy đây.

Với mô thức ít ỏi có được ở thế kỷ 21, Dương Thảo hiểu mang máng "Đô trưởng" là danh xưng của người đứng đầu Đô thành Sài Gòn bấy giờ, do chính tổng thống bổ nhiệm. Người giữ vị trí này phải là một sĩ quan cấp Đại tá trở lên. Việc Dương Thảo cố gắng nhớ lại lịch sử Sài Gòn chính là vì ngay bây giờ, cô đang ngồi trên chiếc ô tô sang trọng Renault Juvaquatre để đến dự tiệc sinh nhật của vị Đô trưởng kia. Điều đáng nói, người đang ngồi phía sau vô lăng là Phó Văn Chính.

Thân là trung úy, dĩ nhiên Văn Chính phải có mặt! Khi biết Dương Thảo nhận lời mời, hẳn ngó ý muốn đích thân đưa cô đi. Tài tình hơn nữa, hẳn đoán cô chủ này sẽ từ chối nên đã chuẩn bị sẵn cách ứng phó luôn rồi. Đó là hẳn bảo với cô rằng: Nếu gặp Đô trưởng và nói rõ chuyện của ông Bộ thì biết đâu sẽ có cách giải quyết! Hẳn còn cố ý nhấn mạnh: "Tôi có thể giúp cô Thảo gặp ngài ấy". Vậy là chỉ cần lợi dụng tình cảm cha con thì hẳn đã khiến đối phương tuyệt nhiên nhận lời.

Rõ ràng vì trung úy Chính đang có ý định đeo đuổi Dương Thảo. Nếu có thể cùng cô chủ này sánh bước ở buổi tiệc thì còn gì bằng, chưa kể trong lòng lại muốn trêu tức một người, vì kẻ đó hết lần này đến lần khác đều khiến hắn khó chịu!

Về phần Dương Thảo, bản thân không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc nhận lời của Văn Chính. Cha cô Dương Bộ, một chủ thương cảng vốn cũng có tiếng và những mối quan hệ với người có địa vị, thế nhưng khi hay tin ông dính líu đến bạch phiến thì ai nấy đều tỏ vẻ cách xa không muốn phải giúp đỡ gì. Đúng như người ta nói, khi gặp hoạn nạn thì mới biết người nào mới thật sự là bạn bè.

Chiếc Renault Juvaquatre dừng lại trước một dinh thự xa hoa lộng lẫy, những ánh đèn thấp sáng lung linh bọc quanh khuôn viên rộng lớn càng khiến nó chẳng khác gì một toà lâu đài dành cho vua chúa xa xưa. Bước xuống xe, Dương Thảo ngược nhìn toà nhà đồ sộ uy quyền với hai hàng lính canh gác trước cổng, thầm nghĩ đúng là nhà Đô trưởng có khác! Sau đó đưa mắt nhìn những chiếc ô tô hạng sang đậu tấp nập, người người ăn mặc quyền quý ra vào, cô bỗng thấy hồi hộp. Có mặt tại đây phần lớn đều là quan chức.

Còn đang đứng tần ngần thì Dương Thảo thấy Văn Chính bước đến bên cạnh, lịch sự đưa khuỷu tay ra như đề nghị cô quàng tay vào đó. Cô đảo mắt lưỡng lự nhưng lại nghĩ hẳn cũng có lòng tốt muốn giúp mình gặp Đô trưởng, thôi thì một cái khoác tay chẳng gây thiệt hại gì nên sau cùng cô đành đồng ý.

Thế nhưng ông trời như muốn trêu đùa khi mà Dương Thảo vừa cùng Văn Chính bước vào khuôn viên nhộn nhịp khách khứa tham dự là đã bắt gặp cảnh Cao Phong đứng nói chuyện với một vị khách cũng sang trọng lắm, vẫn đề nữa là đi cùng anh còn có Mai Cẩm Tú. Vì vậy bước chân cô thoáng chút khựng lại, khiến cho Văn Chính đi bên cạnh mau chóng hiểu ra. Đưa mắt nhìn Cao Phong, hẳn kín đáo cười nhẹ và hiển nhiên càng phải cùng cô đến đó thật nhanh.

Cao Phong ngừng nói bởi trông rõ cảnh Dương Thảo cùng Văn Chính bước đến gần, đã vậy cô còn khoác tay hắn ra điều thân mật lắm. Đầu tiên, Văn Chính nhìn qua vị khách nọ, lịch sự chào một tiếng:

- Quận trưởng, ngài vẫn khỏe chứ?

Thế ra đây là Quận trưởng, Dương Thảo vừa nhìn ông vừa nhủ thầm. Vị Quận trưởng cười nói với Văn Chính xong, không quên hướng mắt sang cô gái bên cạnh.

- Giới thiệu với ngài, đây là cô Thảo, con gái của ông chủ Dương Bộ.

- Ô, thế à? Rất vui khi được gặp cô Thảo.

Dương Thảo mỉm cười đáp lễ, bản thân chẳng rảnh gì về việc ứng xử trước những quan chức. Quận trưởng định hỏi gì thêm thì đúng lúc một vị khách khác đi đến tay bắt mặt mừng với ông, sau đó họ liền rời khỏi đây để lại bốn người nọ tiếp tục màn chào hỏi vẫn chưa xong. Lại vẫn là Văn Chính lên tiếng trước:

- Không ngờ tôi vừa vào là đã gặp ngay cậu Phong và mợ Tú.

- Dạ, tôi cũng không nghĩ trung úy Chính sẽ đến cùng cô Thảo. - Cẩm Tú nói.

- Sợ cô Thảo bơ vơ nên tôi ngỏ ý đi cùng thôi. Mọi Tú đêm nay trông thật xinh đẹp, đứng bên cạnh cậu Phong quả là trai tài gái sắc, cũng như tôi với cô Thảo vậy.

Dương Thảo chẳng rõ Văn Chính có ý gì khi thản nhiên nói một câu "sến sẩm" đến thế! Trai tài gái sắc ư, ôi trời ạ! Bấy giờ Dương Thảo mới nhìn Cẩm Tú, nữ chính này vốn đã mang dáng vẻ thanh tao xinh đẹp, nay được vận áo dài quý phái còn làm tóc trang điểm, nếu gọi hai từ mỹ nhân quả chẳng sai. Còn Cao Phong thì phong độ điển trai, dáng người cao ráo vừa chuẩn rất hợp với áo ghi lê và veston, quần tây và giày da theo kiểu phương Tây. Cái vẻ đạo mạo lẫn kiêu ngạo đó càng khiến cậu Hai thêm cuốn hút. Phải nói hai người đứng gần nhau đúng là trời sinh một cặp. Nghĩ vậy thôi là Dương Thảo đã thấy không vui rồi!

Dẫu hoàn toàn im lặng thế nhưng Cao Phong vẫn quan sát nhất cử nhất động của cô chủ họ Dương. Thế nên bất kỳ biểu hiện hay thái độ nào ở cô, anh đều thu hết vào tầm mắt, không hề bỏ sót. Thành ra cái chuyện khoác tay của Dương Thảo với Văn Chính cứ làm anh phải chú ý, còn thêm nét mặt kỳ lạ nơi cô sau khi nghe vị trung uý bảo cả hai giống "trai tài gái sắc" khiến anh nghĩ cô đang ngại ngùng. Chính vì mang sự hiểu lầm ấy nên Cao Phong nói một câu chẳng hề khách khí:

- Công bằng mà nói, Dương Thảo không thể xinh đẹp bằng Mai Cẩm Tú. Còn trung uý Chính có tài cán hay chẳng cũng cần phải xem lại.

Dẫu hơi bất nhẫn trước lời nói không nể nang kia nhưng Văn Chính vẫn giữ nguyên nụ cười vui vẻ, càng lúc càng ghét tay công tử này. Riêng Dương Thảo thì khác, bản thân vốn thích đôi co với Cao Phong lại thêm việc thấy tự ái khi bị anh "chê bai" thẳng thừng như vậy, lòng nhất định không bỏ qua.

- Phụ nữ không xinh đẹp mà vẫn khiến nhiều đàn ông yêu thương mới là đáng ngưỡng mộ đấy, cậu Phong!

Vừa nhận mệnh hai từ ở cuối, Dương Thảo vừa cố ý nắm chặt khuỷu tay Văn Chính hơn đồng thời hướng ánh mắt như thể thách thức vào Cao Phong. Đối diện, Cao Phong chăm chú nhìn cô, tiếp theo mắt liếc xuống bàn tay kia, hiểu rõ cô cố ý chọc tức mình. Dương Thảo vừa nói "nhiều đàn ông" nghĩa là gì? Có phải cô đề cập đến Lương Bằng lẫn Văn Chính, thật là khiến anh không thể chịu nổi mà!

Cẩm Tú quan sát màn đối đáp qua lại ấy, trong lòng buồn cười lắm, bèn nói:

- Anh Phong chỉ có ý đùa vui thôi, mong cô Thảo đừng để bụng.

- Anh ấy là gì mà tôi phải để bụng!

Dương Thảo càng tỏ ra thản nhiên thì Cao Phong càng thêm bức bối. Thời may, cái việc ăn miếng trả miếng đó cũng kết thúc khi Phương Di thỉnh linh xuất hiện. Một nữ ca sĩ mới nổi ở phòng trà thượng lưu như Maxim's thế nào cũng được mời đến đây. Cùng lúc gặp gỡ cả bốn người nọ, cô chẳng nói gì ngoài việc cười nhạt.

Tiếp theo, Phương Di cũng bỏ đi vào trong. Ở đây ngoài ba người kia ra thì Cẩm Tú hẳn phải ngạc nhiên lắm về sự thay đổi của cô chủ họ Phương. Bản thân là người ít biết về chuyện của Phương Di nhất nên cô chẳng rõ sự tình như thế nào, chỉ hay tin ông bà Phương cùng mất do tai nạn xe. Ngay cả chuyện bây giờ Phương Di trở thành ca sĩ ở phòng trà mà Cẩm Tú cũng không biết.

Có người lính chạy ra báo với các khách khứa ở ngoài khuôn viên rằng, buổi tiệc sinh nhật của Đô trưởng đã bắt đầu diễn ra. Thế là mọi người lần lượt đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Vì yêu mà hoà hợp, vì ham muốn mà hoà hợp, hai điều này là khác nhau!

Buổi tiệc xa hoa diễn ra được khá lâu thì Cao Phong rời khỏi đại sảnh, bước ra khuôn viên đang chìm ngập trong đêm tối và tĩnh lặng. Dinh thự của Đô trưởng nơi đầu cũng có lính canh gác, anh đi ngang qua họ và tiến về phía hồ nước được xây bằng gạch men cao cấp, ở giữa có bức tượng nữ thần Venus với những vòi phun nước. Ngồi xuống ghế gỗ, phía trước là vườn hoa thơm ngát, anh ngả người ra sau rồi gác chéo chân, mắt nhìn trụ đèn cỏ đang toả ra thứ ánh sáng dịu dịu.

Tiếng của đôi giày cao gót vang lên khá rõ trong màn đêm tĩnh lặng, Cao Phong thấy một bóng dáng áo dài thướt tha đang tiến đến gần mình, sau đó thì ngồi xuống bên cạnh. Ánh đèn mờ ảo soi rọi lên khuôn mặt son phấn sắc sảo kia.

- Mai Cẩm Tú đâu rồi, sao anh lại ngồi ở đây một mình?

Phương Di quan sát chàng trai ở trước mặt, thắc mắc. Cao Phong vẫn chẳng hề quay qua, đôi mắt dán chặt vào hình ảnh những bông hoa lay động trong gió.

- Cô ấy hơi mệt nên đã về nhà trước rồi.

- Người như Cẩm Tú không khác gì bông hoa huệ... Nói ra cũng thật bất ngờ khi em hay tin anh cưới cô ấy, trước đây cứ ngỡ anh chỉ yêu mỗi Dương Thảo.

Sau khi từ hôn, Cao Phong không thích nghe người khác đề cập đến chuyện tình cảm giữa mình với Dương Thảo ngày trước. Cứ như thể anh không muốn bất kỳ ai bước chân vào nơi sâu kín nhất trong tim mình, khuấy động cảm xúc mà bản thân đang cố kìm nén qua từng ngày. Chưa kể, Phương Di và anh chẳng phải thân thiết dù cả hai cùng lớn lên bên nhau, việc nói ra điều đó vào lúc này để làm gì?

- Chuyện giữa em và Lương Bằng thì sao? Cha mẹ mất, em đột nhiên biến mất, tiếp theo trở về lại đi hát ở phòng trà. Đứa bé trong bụng em thế nào?

Ban này cố ý làm Cao Phong khó xử bao nhiêu thì bây giờ đến lượt Phương Di. Tuy nhiên cô vẫn mang dáng vẻ bình thường, còn chậm rãi kéo nhẹ vạt áo dài.

- Từ khi nào mà anh có thói quen tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác thế?

Bóng tối nơi đây che giấu nụ cười khinh khỉnh của Cao Phong, thiết nghĩ Phương Di rõ ràng là đào bới chuyện của người ta trước thế mà bây giờ như thể trách ngược lại. Vốn dĩ anh không có nhã hứng quan tâm việc của cô, trong lòng đang đối diện với bao nhiêu khó khăn khác còn thì giờ đâu mà để ý.

Không nghe Cao Phong nói gì, Phương Di liền khẽ nhìn qua, ánh mắt vô tình thế nào lại trông thấy ở phía xa ngay bên ngoài dãy hành lang cô tịch, xuất hiện bóng dáng Dương Thảo. Ánh đèn từ cửa sổ phòng đại sảnh hắt ra cộng thêm màn đêm nơi hành lang khiến thân hình cô trở thành nửa sáng nửa tối, nhưng người ta có thể biết ánh mắt cô đang hướng đến chỗ hồ nước.

Ban này Dương Thảo nghe Văn Chính nói sẽ đến phòng làm việc của Đô trưởng xem thử có thể gặp riêng ông để nói chuyện không. Vì thế cô ra ngoài hành lang đứng chờ hắt, trùng hợp thay vừa đúng lúc bắt gặp cảnh này. Một tiếng trước cô đã không thấy Cẩm Tú đâu nữa, sau đó Cao Phong cũng biến mất. Hoá ra là anh cùng Phương Di ra ngoài khuôn viên trò chuyện. Dương Thảo khá để ý vì chẳng rõ họ nói gì với nhau mà ngồi gần như vậy.

Dáng vẻ quan sát của Dương Thảo lập tức bị Phương Di phát hiện, để rồi trong một thoáng cô gái này nghĩ ra cách hòng trừ tức đối phương. Chuyện Lương Bằng từng thích Dương Thảo luôn khiến Phương Di dễ bụng, đến giờ vẫn còn chưa bỏ qua được. Nay tiện thể trong hình huống này, Phương Di quyết phải làm Dương Thảo tức tối mới được, bởi bản thân hiểu cô vẫn còn yêu Cao Phong.

Một cách mau chóng, Phương Di nhích đến gần Cao Phong hơn sau đó thì nhẹ nhàng vòng cánh tay thon dài qua cổ anh, bàn tay còn lại thì chạm nhẹ lên vai anh. Hiển nhiên, Cao Phong phải cảm thấy bất ngờ lẫn khó hiểu bởi hành động khác lạ ấy, tuy nhiên vẫn ngồi yên vì muốn chờ xem "cô em gái" này định làm gì.

- Đàn ông ấy mà, lo trăm công nghìn việc, thỉnh thoảng cũng nên ở bên ngoài chơi bởi một chút cho thoải mái đừng suốt ngày cứ nghĩ đến vợ. Nếu anh muốn thì em sẽ giới thiệu những cô gái xinh đẹp cho anh thưởng thức.

Rời mắt khỏi những bông hoa đã ngừng lay động, bấy giờ Cao Phong mới chuyển dời tia nhìn xuống bàn tay Phương Di đang vuốt nhẹ vạt áo veston, chốc chốc còn cố ý đụng chạm vào ngực mình. Là đàn ông, anh biết rõ cái hành động vuốt ve này có nghĩa là phụ nữ đang cố quyến rũ đối phương. Thế lý do gì Phương Di làm vậy? Muốn thử anh hay là... Chậm rãi, Cao Phong xoay mặt qua, khiến hai ánh mắt giao nhau ở vị trí rất gần. Phương Di cười nhẹ, lại kín đáo quan sát biểu hiện của Dương Thảo ở phía xa, hình như cô chủ đó đang mang vẻ mặt khó chịu.

Suy nghĩ của Phương Di hoàn toàn đúng vì Dương Thảo thật sự bất động khi nhìn chăm chú cảnh tượng hai người đó mặt đối mặt gần lắm, và đặc biệt là cái việc Phương Di ôm lấy cổ Cao Phong, lại cứ thì thầm bên tai anh điều gì đấy. Rốt cuộc họ định làm chuyện gì ở nơi khuôn viên vắng vẻ và trong đêm tối thế này? Tiếp theo, đôi mắt cô đầy kinh ngạc vì Phương Di kể môi lại gần má Cao Phong làm người ta liên tưởng ngay đến một nụ hôn sắp diễn ra.

- Cô Thảo đang nhìn gì vậy?

Chất giọng của Văn Chính cất lên khiến Dương Thảo giật mình, lập tức xoay qua. Nhận ra dáng vẻ bối rối kỳ quặc ấy, hần định nhìn ra bên ngoài xem thử nhưng lại bị cô kéo lấy sự chú ý bằng câu hỏi:

- Ngài đã gặp Đô trưởng chưa, tình hình thế nào?

- À, tôi vẫn chưa gặp được, nghe lính nói ngài ấy bận tiếp chuyện với ai đó...

Trong khi Văn Chính thuật lại chuyện đến gặp Đô trưởng thì ở bên hồ nước, Cao Phong sau một lúc im lặng liền cười cười, giờ đã hiểu Phương Di muốn biến anh thành kẻ trắng gió. Đã thế thì anh cũng không từ chối, lập tức cầm lấy hai cánh tay đó rồi bất ngờ đè cô nằm ngửa xuống ghế. Sự việc diễn ra chớp nhoáng khiến Phương Di chưa kịp định hình đã trông thấy gương mặt thích thú của Cao Phong, ánh mắt dịu dàng khác thường còn miệng thì nói khẽ:

- Thay vì là những cô gái khác thì anh lại muốn em hơn...

Đến lượt Phương Di không khỏi ngạc nhiên, từ trước đến giờ cứ tưởng Cao Phong đứng đắn mẫu mực, chẳng những thế còn chung tình không hai lòng, vậy mà giờ lại hành xử y hệt kẻ phong lưu. Còn chưa hết khó hiểu thì ngay tức khắc thấy anh cúi xuống định hôn mình, theo phản xạ cô quay mặt sang một bên tránh.

Thấy rõ Phương Di đang hoảng hốt, Cao Phong không kìm được mà cười đắc ý.

- Hiểu rồi chứ, Phương Di? Những chuyện như thế này chỉ nên làm với người mình thương thôi. Vì yêu mà hoà hợp, vì ham muốn mà hoà hợp, vốn dĩ hai khái niệm này là hoàn toàn khác nhau.

Vẫn chưa kịp hiểu hết câu nói đó là Phương Di cảm nhận cái buột tay nhanh chóng của Cao Phong, tiếp đến anh đứng dậy bỏ đi. Nằm yên trên ghế, mắt nhìn không chớp bầu trời đêm ở trên cao, cô đang ngẫm lại từng lời anh vừa nói. Thảo nào Cao Phong lại hành xử kỳ lạ, hoá ra vì muốn "đáp trả" thôi. Khẽ khàng ngồi dậy, cô chỉnh trang lại đầu tóc và áo dài, chưa được bao lâu thì đã nghe:

- Rốt cuộc thì em muốn làm gì Cao Phong?

Dễ dàng nhận ra ai đang hỏi mình, Phương Di từ từ quay qua đồng thời nhếch môi cười một cái, trả lời ngắn gọn hai từ: "Quyến rũ!". Nếu cô có ý muốn chọc tức thì đáng tiếc là không thành rồi bởi Dương Thảo cũng sớm đoán ra cái hành động "ve vãn" khi nãy nên chẳng lấy gì làm lạ. Cô còn biết Phương Di có tình dễ mình trông thấy. Không nói gì, Dương Thảo ngồi xuống bên cạnh.

- Vậy kết quả thì sao?

- Dĩ nhiên anh ấy không thể khước từ! - Phương Di nói dối trắng trợn.

- Thế sao bây giờ em lại ngồi đây một mình? Về mặt còn đầy thất vọng?

Đúng là chả có cái đại nào giống cái đại nào, hết bị Cao Phong "đáp trả" một vỏ xong bây lại bị Dương Thảo bóc mẽ, Phương Di bực mình thấy rõ. Hai người này quả là trời sinh một cặp, người thì thông minh tinh ý, kẻ thì mưu tính chẳng vừa.

- Đã biết rõ thì sao chị còn hỏi tôi?

- Chị chỉ thắc mắc lý do em làm như thế.

- Là đùa vui thôi.

- Chị biết em muốn chọc tức chị.

Nghe tiếng cười nhạt nhẽo của Phương Di, Dương Thảo im lặng một lúc, rồi nói:

- Chị đã hứa không xen vào chuyện giữa em với Lương Bằng nữa, nhưng em lôi kéo Cao Phong vào việc này là không được, anh ấy chẳng liên quan gì hết.

- Xem kia, chị đang ghen đây à?

- Em muốn nghĩ sao thì tùy, chị nhắc em nên lo chuyện của bản thân cho tốt. Có một câu nói thế này: Những thứ lỡ làm mất còn có thể tìm lại; nhưng với những thứ đã vứt đi rồi thì sẽ không bao giờ quay về! Đừng để đến khi Lương Bằng hoàn toàn rời xa thì em mới biết hối hận.

Dứt lời, Dương Thảo đứng lên rồi thản nhiên rời đi, bỏ lại Phương Di ngồi yên lặng. Cái lý lẽ kia không ngừng lớn vồn trong đầu để rồi cô buồn cười tự hỏi: Lương Bằng đã bao giờ thuộc về cô chưa mà lại gọi là "đánh mất"?

Cuối cùng, người đến gặp Đô trưởng không phải Văn Chính mà là Cao Phong. Vì mối quan hệ khá thân thiết giữa ông Lim với người đứng đầu Sài thành này nên anh dễ dàng gặp riêng ông. Vừa thấy Đô trưởng, cậu Hai nhà họ Cao cúi chào.

- Hiếm khi cậu Phong đến gặp tôi nên đừng khách khí, mời cậu ngồi.

Hai người vừa ngồi xuống thì Đô trưởng liền hỏi han tình hình:

- Lần trước hay tin ông Cao gặp tai nạn, tôi chưa có dịp thăm hỏi, bây giờ ông ấy thế nào? Lại nghe đâu cậu Phong bây giờ đứng ra quản lý xưởng vải.

- Sức khoẻ của cha tôi đã khá lên rồi, hiện đang nghỉ ngơi trong biệt thự ở ngoại thành. Vì là con trưởng nên tôi tạm thời thay ông ấy gánh vác chuyện nhà.

- Có con trai như cậu Phong đây, ông Cao không cần phải lo lắng rồi. Hôm nay cậu muốn gặp riêng tôi là vì chuyện gì?

Mang chút lưỡng lự khi Cao Phong nhìn Đô trưởng, nhưng chẳng thể chần chừ thêm nên liền đem chuyện của ông Bộ kể rõ lại.

- Xảy ra chuyện như thế à? Tôi vừa từ nước ngoài về nên chưa kịp hay tin gì.

- Tôi không dám có yêu cầu gì nhiều chỉ hi vọng Đô trưởng đứng ra xem xét sự việc, để ông Dương sớm được thả.

- Nể tình ông Bộ và cả việc cậu Phong đã lên tiếng thì tôi sẽ xem xét vụ này.

Cao Phong mỉm cười cảm ơn, tiện tay cầm chai rượu ngoại rót vào ly mời Đô trưởng. Tính ra, hàng năm xưởng vải Đỗ Thẩm nộp thuế cho chính quyền với số tiền không nhỏ, xem như cũng giúp các ngài ở trên có thêm lợi thành ra họ cũng có chút nể mặt. Lại thêm mối giao hảo thân tình bấy lâu nên anh tin

Đồ trưởng sẽ đồng ý thôi. Vụ việc của ông Bộ đến nay chẳng có thêm chứng cứ gì, chỉ tìm thấy ít bạch phiến trong kho thương cảng, nếu giải quyết âm thầm một chút cũng êm xuôi thôi, chỉ cần không dính líu đến đường dây buôn bán nào thì yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ, Nguyên Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Anh không tin vào sự tình cờ, chỉ là anh muốn gặp em!

May thay, niềm hi vọng của Cao Phong cũng thành sự thật. Đúng ba ngày sau, ông Bộ chính thức được thả. Và người đưa ông về đến nhà là Phó Văn Chính.

Dĩ nhiên Dương Thảo vui mừng đến thế nào, thậm chí lúc thấy cha bước xuống chiếc xe jeep mà bản thân còn tưởng đây chỉ là mơ. Cô vui mừng chạy đến ôm chầm lấy ông, bao nhiêu lo lắng chờ đợi suốt nửa tháng qua cũng theo đó mà tan biến. Trước sự xúc động của con gái, ông Bộ xót xa và không ngừng vỗ về.

Sau khi ông Bộ được người làm đưa vào nhà thì bấy giờ Dương Thảo mới nhìn lại Văn Chính, trong đáy mắt ấy phản chiếu sự dịu dàng lẫn biết ơn.

- Là ngài đã giúp cha tôi được thả về phải không?

Chẳng hiểu sao Văn Chính lại không trả lời ngay, cái nhìn vẻ như mang theo sự phân vân nhưng sau đó cũng gật đầu, bảo rằng:

- Tôi có làm gì đâu, là Đồ trưởng đứng ra giải quyết vụ việc thôi.

- Nhưng nếu không có trung uý Chính nói giúp thì cũng không được như vậy. Tôi rất cảm kích và biết ơn ngài.

Dương Thảo mỗi lần gặp Văn Chính, nếu không hỏi hột thì cũng tỏ vẻ xa cách nhưng ngay bây giờ cô lại dành cho hắn một nụ cười đẹp đẽ, thái độ có phần nào nhẹ nhàng hơn, tuy nhiên vị trung uý này lại cảm thấy không được vui. Sự thật Văn Chính chẳng hề nói gì trước mặt Đồ trưởng về việc của ông Bộ, điều đó đồng nghĩa hắn không phải người đã giúp Dương Thảo! Ban nãy hắn ngạc nhiên khi biết tin Đồ trưởng yêu cầu thả ông Bộ, việc bạch phiến này xem như xong xuôi. Hắn đơn giản chỉ nhận lệnh đưa ông về nhà thôi.

Bản thân Văn Chính đang muốn kéo dài vụ điều tra lâu thêm chút nữa, nào ngờ Đồ trưởng lại đích thân xem xét việc này. Hắn chợt nhớ vào cái đêm sinh nhật nọ, hình như có tình cờ thấy Cao Phong bước ra từ trong phòng làm việc của ông. Rất có thể, chính tay công tử đó mượn mối quan hệ của nhà họ Cao mà âm thầm nhờ vả Đồ trưởng. Thật là điên người! Lần nữa Cao Phong lại làm hỏng những dự tính của hắn, đã vậy còn trở thành "ân nhân trong tối" của Dương Thảo.

- Ngài có việc gì bận tâm à?

Bất gặp dáng vẻ khó hiểu từ Dương Thảo, tức thì Văn Chính cười bảo:

- Tôi nghĩ thật may mắn khi ông Dương bình an trở về nhà. Nếu còn có chuyện gì cần giúp đỡ, cô Thảo cứ tự nhiên đến tìm tôi.

Sự biết ơn phản chiếu trong đôi mắt Dương Thảo khiến Văn Chính không khỏi nghĩ rằng, nếu Cao Phong đã ra đòn "phủ đầu" hắn như thế thì hắn cũng "mặt dày" tự nhận mình là người giúp đỡ ở trước mặt cô chủ họ Dương. Việc làm tốt đẹp của anh mãi mãi không được cô biết ra, chẳng những thế còn vô tình giúp hắn lấy lòng người đẹp này, xem như đây là cách trả thù tốt nhất rồi!

Trong khoảng thời gian này, đêm nào cũng như đêm đó, Lương Bằng luôn đều đặn chờ Phuong Di từ phòng trà Maxim's về đến nhà. Dù suốt trên đường đi, cả hai không nói gì với nhau, người thì lái xe, người lại im lặng quan sát cảnh vật bên ngoài. Lúc đầu cũng có hơi ngột ngạt, dần dà những ngày sau cũng quen hơn. Thỉnh thoảng, Lương Bằng lại gọi chuyện trước còn Phuong Di thì tùy hứng muốn trả lời hay không. Biểu hiện thờ ơ của cô không khiến anh khó chịu, bởi điều quan trọng mà anh muốn là mỗi ngày được thấy cô vẫn ở bên cạnh mình. Tình Phuong Di бурơng, Lương Bằng biết vì thế phải nhẫn nại từ từ thuyết phục.

Cũng giống việc Lương Bằng chở Phuong Di về nhà mỗi đêm, thì cái chuyện mở sẵn cổng đứng vào giờ đó của bà Lượm cũng trở thành thông lệ. Đêm nay chẳng khác gì mọi lần, Phuong Di vừa xuống xe là đi thẳng vào trong, rõ ràng cũng có để ý ánh mắt bà Lượm nhìn mình chờ đợi nhưng cô một mực không cho phép Lương Bằng vào nhà. Bởi vậy người đàn bà đi ở đó cứ âm thầm thờ dài.

- Cực cho cậu Bằng rồi, đêm nào cũng đưa đón cô Di về tận nhà, vậy mà cô lãnh đạm với cậu quá, còn không cho vào nhà uống ly nước.

Lương Bằng buồn cười trước lời nhận xét của bà Lượm, vốn dĩ lòng không để tâm chuyện đó mới đáp lại rằng:

- Là tôi khiến Phương Di đau lòng trước nên phải chuộc lỗi. Dù cô ấy có tỏ ra lạnh lùng, thờ ơ hơn nữa thì tôi cũng không trách, càng không bỏ cuộc.

Tự dưng bà Lượm nhìn chàng trai này bằng ánh mắt khác lạ, không phải vì nghĩ anh quá cố chấp hay điên rồ, mà trong đó phản chiếu sự phân vân nào đấy. Dường như bà biết rõ Phương Di mang một bí mật và cũng rất muốn nói cho Lương Bằng nghe thế nhưng lời dặn từ cô chủ khiến bà không làm trái được. Trước việc thấy anh khổ tâm thế này, bà lại thêm thương xót. Muốn nói mà chẳng thể nói, đứng ở giữa hai điều đó làm bà cũng khổ lây theo anh.

Dõi theo chiếc Peugeot 202s đã chạy đi, bà Lượm đóng cổng rồi đi vô nhà. Phương Di ngồi yên lặng trên ghế sa lông, chẳng biết đang nghĩ gì mà ánh mắt trống rỗng lắm. Bà Lượm chậm rãi bước đến gần, hỏi cô chủ có muốn ăn gì không để bà xuống bếp nấu. Nhận được cái lắc đầu khể khạng kia, bà liền nói:

- Cô đừng để bị đói nghen cô, còn phải nghĩ đến đứa con ở trong bụng.

Bà Lượm vừa nói một câu lạ lùng quá đỗi, chẳng phải Phương Di bảo rằng đã phá thai ư? Đâu phải vậy, sự thật là cái bầu vẫn còn!

- Bà yên tâm, tôi không đẩy đoạ bản thân để con chịu khổ đâu.

- Nhưng tôi lại thấy cô đang tự làm khổ mình đấy.

Phương Di quay qua vói về khó hiểu, bà Lượm ngồi xuống nắm tay cô, khuyên:

- Tôi chăm cô Di từ bé, lẽ nào không biết cô nghĩ gì? Rõ ràng cô thương cậu Bằng mà sao cứ trách cậu hoài, lại còn giấu luôn cả chuyện đứa con vẫn còn? Tôi sống đến từng này tuổi, biết đời người vui sướng hồng có bao nhiêu, thậm chí còn ít hơn. Hay do trong thời gian cô vắng nhà, anh thường xuyên đến đây nên hai người thành tri kỷ mất rồi? Nhận thấy bà có ý định nói thêm, cô liền lên tiếng cắt ngang:

Phương Di không rõ bà Lượm có nhận tiền "mua chuộc" từ Lương Bằng không mà sao hôm nay nói giúp cho anh dài hơi đến vậy, lại còn vãn về này nọ trong khi bình thường hỏi bao nhiêu thì bà chỉ trả lời có bấy nhiêu, thậm chí còn ít hơn. Hay do trong thời gian cô vắng nhà, anh thường xuyên đến đây nên hai người thành tri kỷ mất rồi? Nhận thấy bà có ý định nói thêm, cô liền lên tiếng cắt ngang:

- Thôi đi nghỉ đi, tôi muốn yên tĩnh. Chuyện này tôi tự biết cách giải quyết.

Bà Lượm không muốn cô chủ đã đi hát về mệt mà còn trở nên khó chịu ảnh hưởng đến cái thai nên đành thờ dài một cái, đứng dậy đi xuống bếp.

Còn lại một mình, Phương Di nhìn xuống bụng rồi nhẹ nhàng xoa. Buổi chiều đó, cô đã bước chân vào bệnh viện với ý định phá bỏ cái thai ấy vậy sau cùng lại quay ngược trở ra với những giọt nước mắt ngấn dài. Người xưa nói, hổ dữ không ăn thịt con, huống chi cô là một người mẹ làm sao nỡ lòng giết đi đứa con đang thành hình? Dẫu có trách cứ gì cha nó thì nó vẫn vô tội. Sau cùng cô quyết định sẽ sinh con ra rồi một mình nuôi dưỡng.

Phương Di thân hình mảnh dẻ, người nhỏ nhắn, cái bầu gần bốn tháng chẳng thấy nhô ra bao nhiêu, thành thử chỉ cần mặc váy suông rộng một chút là cô có thể qua mắt được người ở phòng trà và cả Lương Bằng.

Nhìn lên ảnh thờ của cha mẹ, Phương Di bất giác nhớ đến lời bà Lượm ban nãy. Con người đứng là tự chuốc khổ vào mình, cũng biết bản thân cố chấp nhưng sao cô vẫn chưa buông được sự trách cứ? Cô hiểu mình còn thương nên còn giận Lương Bằng, hay đúng hơn là thấy đau khổ trước việc không hiểu rõ được lòng anh ra sao. Phương Di không thể phủ nhận chuyện giữ lại đứa con là bởi trong thâm tâm vẫn hi vọng ngày nào đây được trùng phùng với anh.

Tính ra, cái chuyện Lương Bằng đến giờ còn kiên nhẫn ở bên cạnh Phương Di mặc dù nghĩ đứa con mất rồi, cũng khiến cô mang chút niềm vui. Điều đó chứng minh anh đến với cô không hoàn toàn chỉ vì trách nhiệm. Tuy nhiên cô cảm thấy giữa hai người còn thiếu điều gì đấy chưa thể lấp đầy. Rốt cuộc vì cô quá cố chấp hay bởi đang chờ đợi một lời từ Lương Bằng...?

Cao Phong vừa tạt qua nhà họ Đào, vì nghe tin mẹ và cậu Vận từ Ma Cao trở về rồi, chỉ ít cũng phải qua đó xem thử tình hình thế nào. Thật là bản thân còn chưa biết nên làm gì tiếp theo thì mẹ đã trở về nhà ngay lúc này khiến anh gặp khó khăn. Lúc Cao Phong đến nơi lại chẳng thấy ông Vận đâu mà chỉ mỗi bà Hoàng đang ngồi trong phòng khách, cái thú vui mọi khi vẫn là uống trà. Chung quy hai mẹ con cũng chỉ nói với nhau vài câu, Cao Phong không nghe bà đề cập gì đến chuyện mình xúi giục cậu sang Ma Cao chơi bạc. Là do ông Vận giữ miệng hay vì bà Hoàng đem chuyện đó giữ trong lòng rồi suy đoán ra bao nhiêu thâm ý? Nhưng tính ra thì việc ông Vận ủy quyền cho anh cũng chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Cao Phong có đề cập đến việc buôn bán bạch phiến của ông Biện. Lạ thay, bà Hoàng vẫn hết sức bình thản chẳng có lấy một cái nhú mày hay tỏ ra bất ngờ, trông thế là tức khắc anh biết cậu Biện đã nói cho bà biết rồi. Cũng giống hệt như em trai, bà Hoàng buông một lời điềm nhiên:

- Con cứ quản lý xưởng vải cho tốt, còn về chuyện này cứ xem như chưa biết...

Cao Phong mang tâm trạng nặng nề rời khỏi nhà. Rốt cuộc không hiểu vì sao mẹ với cậu lại tỏ ra dửng dưng trước chuyện buôn bán tệ lậu đó! Có lẽ với họ, chuyện bị phát hiện chẳng đáng phải để tâm. Trong khi Cao Phong không hề dính dáng đến mà lòng cứ thấp thỏm lo âu, chỉ sợ một ngày nhà họ Đào gặp phải nạn lớn. Nếu chuyện bạch phiến này không được giải quyết ôn hòa thì kế hoạch anh dự định lúc đầu cũng đổ bể. Bây giờ lý nào lại tìm cách khác...?

Dòng suy nghĩ rối rắm trong đầu biến mất, Cao Phong nghe một tiếng nói quen thuộc cất lên ở cách đấy không xa, bây giờ mới hướng mắt về phía đó.

Dương Thảo đứng trước một tiệm may, chào chủ tiệm một tiếng xong thì rời đi. Chậm rãi, Cao Phong bỏ hai tay vào túi quần và cất bước đi theo sau. Vừa này nghe Tứ báo lại là cô Thảo đang đi dạo trên phố, thỉnh thoảng ghé qua vài cửa hàng mua ít đồ nên anh liền đến đây cốt để bám theo cô.

Trong lòng bây giờ đang mệt mỏi lẫn khổ tâm, Cao Phong muốn tìm đến chút bình yên, nhẹ nhõm và người có thể mang lại cho anh cảm giác đó chẳng ai khác ngoài Dương Thảo. Chỉ cần nhìn thấy cô, lặng lẽ đi phía sau thế này, là anh cảm giác mọi ưu phiền và cả gánh nặng trong lòng đều vơi bớt.

Đi giữa chừng, Dương Thảo đột nhiên cúi xuống sửa lại chiếc giày cao gót, bấy giờ mới phát hiện dường như có ai đó đang bám theo ở phía sau. Cứ ngỡ là kẻ xấu xa nào ai ngờ lúc ngược lên nhìn thì mới phát hiện là cậu Hai nhà họ Cao. Chẳng hiểu ra làm sao mà Dương Thảo lại đoán được anh đã cố ý đi theo mình, có lẽ là vì dáng vẻ ung dung đĩnh đạc ấy. Nếu chỉ vô tình gặp nhau thì Cao Phong hoặc là sẽ gọi cô hoặc là làm ngơ bỏ đi luôn, đằng này anh đứng cách cô một khoảng vừa đủ thật khiến người ta nghĩ đến việc bị theo dõi.

Vốn dĩ chỉ muốn chuyện đi theo này diễn ra âm thầm, nào ngờ bị chiếc giày cao gót đó gián tiếp "tố giác", Cao Phong vừa đảo mắt vừa đưa tay lên mũi quẹt nhẹ. Thấy Dương Thảo đang đứng chờ đợi, đến nước này dù có khó xử đến mấy, anh cũng phải đi đến trước mặt cô để nói chuyện rõ ràng.

- Sao anh lại ở đây?

Dĩ nhiên câu hỏi đầu tiên của Dương Thảo phải là điều này. Và cái người ở phía đối diện kia cũng đang cố tìm câu trả lời cho hợp lẽ, đáp nhanh rằng:

- Tôi tình cờ đi qua đây vì có chút chuyện.

- Thật không? Không phải là anh cố ý bám theo em chứ?

- Tôi nói dối em làm gì? - Rõ ràng Cao Phong vừa nói dối không chớp mắt đấy.

- Tình cờ ư? Hoá ra lại có sự ngẫu nhiên đến thế...

Dương Thảo nói một câu lấp lửng, rõ mười mươi là không tin vào điều này.

Quan sát dáng vẻ nghi hoặc của cô, Cao Phong cố ý giấu nụ cười ẩn tình, lòng không khỏi nghĩ: Sài thành này là bao nhiêu khu phố, bao nhiêu con đường, bao nhiêu lối rẽ, liệu người ta có dễ dàng gặp được nhau thế này? Có sự ngẫu nhiên nào giữa hai con người không hẹn trước? Cao Phong nhìn cô gái ở trước mặt, chỉ muốn nói rằng: Anh không tin vào sự tình cờ, chỉ là anh muốn gặp em! Cố tình đi tìm em, cố tình chờ ở đó, cố tình bước theo sau. Vì nhưng nhớ nên mới cố tình làm mọi thứ, làm gì có chuyện đặt cược hết vào ngẫu nhiên.

- Vậy anh cứ giải quyết chuyện của anh, em phải đi đây.

Thấy Dương Thảo quay lưng, Cao Phong chờ thêm một lúc sau đó đi tiếp. Thành linh đôi chân ngừng bước, lần nữa anh bất gặp cô xoay lại nhìn chăm chú. Làm bộ làm tịch rất tài tình, anh thần nhiên quay ra sau lưng quan sát tới lui cứ như thể cô đang nhìn người khác chứ chẳng phải mình. Tiếp theo liền nghe cô hỏi vọng đến:

- Thật sự là anh không đi theo em chứ?

- Em cũng lạ đời nhỉ, trên con đường này có biết bao nhiêu người cùng đi mà sao em cứ phải nhắm vào tôi?

Âm thanh hơi khó chịu của Cao Phong khiến những người qua đường chú ý.

Dương Thảo tự thấy Cao Phong mới là lạ đời, cũng do anh cứ đi theo nên cô thắc mắc hỏi, nếu như không đúng thì hà cớ gì anh phải tỏ ra cáu bẳn. Rõ ràng có gì đấy mờ ám thế mà vẫn thần nhiên như không. Làm gì có cái chuyện trùng hợp hai người không hẹn mà cùng đi với nhau hết từ đầu đường này qua đầu đường khác? Chưa kể, chẳng phải mọi khi anh hay ngồi xe ô tô à, miệng bảo là có việc mà lại thành thói nhân hạ y hội đi dạo. Được rồi, Dương Thảo không muốn làm khó Cao Phong nữa, chẳng nói chẳng rằng quay gót đi tiếp.

Lúc đi ngang qua một tiệm may Âu phục, Dương Thảo liền đảo mắt nhìn vào tấm kính lớn của tiệm và vẫn thấy Cao Phong đi theo sau cách một đoạn không gần cũng không xa. Bây giờ thì cô có thể khẳng định, anh cố ý bám đuôi mình, còn lý do tại sao thì chẳng tài nào hiểu nổi. Cô đoán hẳn anh rảnh rồi quá không có gì làm hoặc đây là sở thích gần gũi của anh. Nhưng Dương Thảo chẳng hề có ý định dừng lại gặng hỏi, vì biết Cao Phong thế nào cũng chối. Sau cùng cô quyết định tiếp tục công cuộc đi dạo và để mặc anh bám theo đến lúc chán thì thôi.

Dù sao đi nữa, cô cũng thấy một chút mới mẻ lẫn thú vị, muốn thử cái cảm giác có người đàn ông lặng lẽ dõi theo mình ở phía sau.

Về phần Cao Phong, bản thân nhanh chóng nhận ra dáng vẻ phôi phôi khác lạ của Dương Thảo, tự hỏi không rõ cô đang nghĩ gì. Vừa rồi vì muốn che giấu mục đích "bất chính" của mình nên anh hơi sẵn giọng khi trả lời, tiếp theo thấy cô im lặng quay đi thì lại đâm ra sợ cô giận dữ. Anh cũng tự cho mình "mặt dày vô sỉ", nói dối chẳng biết ngượng. Đang nghĩ ngợi miên man thì ánh mắt Cao Phong dừng lại trên chiếc nhẫn đính hôn nơi ngón áp út kia, tưởng Dương Thảo tháo bỏ lâu rồi nào ngờ đến tận bây giờ vẫn còn đeo. Anh ngoài mặt đã cưới vợ, cô hà tất còn đeo nhẫn làm gì? Vừa hỏi xong thì bản thân cũng có câu trả lời rồi, Cao Phong cười nhẹ, những ưu phiền trong lòng biến mất nhường chỗ cho một chút hạnh phúc nhỏ nhoi.

Đôi chân vẫn mãi miết bước qua những con đường, anh muốn cùng người con gái ấy đi mãi không ngừng, dưới bầu trời ngập nhòa hoàng hôn lặng lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đêm trình tiết

Trong khi Cao Phong còn chưa rõ thời gian sắp tới phải tiến hành kế hoạch như thế nào thì bất ngờ xảy ra một chuyện không lường trước được...

Sự việc đó phải bắt đầu kể lại từ cái ngày Cao Phong có chuyến công tác xuống Tiền Giang, đây chẳng có gì lạ lắm, chuyện đáng nói diễn ra tiếp theo chính là Mai Cẩm Tú âm thầm đi thăm Cao Đình. Đang yên đang lành, hà cớ gì cô xuống đây nữa trong khi đang phải chăm sóc cha chồng? Ngọn nguồn cũng bởi do cô vô tình nghe hai tên vệ sĩ nói với nhau về tình hình cậu Ba. Nào là cậu thời gian gần đây tự dưng uống rượu, tinh thần khi không lại sa sút, nghe đâu việc kinh doanh ở Bình Dương cũng hơi trì trệ nên cậu Phong dự định một thời gian sẽ xuống đó xem sao.

Nghe xong, thử hỏi làm sao Cẩm Tú yên tâm đây? Nghĩ tới nghĩ lui, sau cùng bất chấp lời căn dặn của Cao Phong mà lén lút đến chỗ Cao Đình.

Thời may Cẩm Tú còn biết nghĩ, tìm cách tránh tai mắt của bà Hoàng, đi vào xế chiều thì tối mịt đã đến nơi. Mười giờ khuya không thể vào xưởng, thành ra Cẩm Tú đến ngay nhà riêng của Cao Đình. Lúc bước vào thấy nhà tối om, chẳng bật đèn đóm gì cả, lại yên ắng đến mức khó hiểu. Lý nào cậu Ba không có người hầu kẻ hạ ư? Cẩm Tú lén mò tiến sâu vào bên trong, lát sau liền ngừng lại vì phía trước có cửa phòng mở hé lộ ra ngoài thứ ánh sáng tù mù. Chạm rãi, cô đẩy cửa bước vào.

Cao Đình đang nửa nằm nửa ngồi trên trường kỷ, đầu ngửa ra sau mắt lim dim, tay phải còn cầm vắt vẻo ly rượu. Trên bàn những chai rượu ngoại nằm lăn lóc, trông thế cũng đoán ra anh vừa uống một chầu say mềm. Tức thì Cẩm Tú chạy đến ngồi xuống, vừa đỡ lấy đầu anh dậy vừa sốt sắng hỏi:

- Cậu Đình! Sao lại uống say đến mức này?

Vừa mới nhắm mắt một chút đã bị đánh thức, Cao Đình ngoẹo đầu sang bên, neho mắt nhìn chằm chằm người đang ở trước mặt. Dù đang say nhưng anh vẫn nhận ra gương mặt Mai Cẩm Tú dưới ánh đèn ngủ mờ mờ.

- A...! Là chị dâu, không biết chị đến nên thất lễ quá!

Trông cảnh Cao Đình vừa cười cợt vừa gọi mình bằng chị dâu, Cẩm Tú xót xa:

- Em nghe nói mấy hôm nay cậu chỉ biết uống rượu nên lo lắng xuống xem thử.

- Ôi, chị dâu tốt với em chồng thật! - Cao Đình ngồi thẳng dậy, cất giọng nửa tỉnh nửa say - Nhưng tôi không cần đâu... Chị về đi!

- Em xin cậu, đừng gọi em là chị dâu và cũng đừng hắt hủi em như vậy...

Đêm tối tĩnh lặng, tiếng Cẩm Tú nghe buồn da diết lại có chút nghẹn ngào. Bấy giờ Cao Đình mới nhìn cô chằm chằm, dù trong không gian nửa tối nửa sáng vẫn thấy rõ đôi mắt trong veo kia ngân ngấn nước, liền cười nhạt:

- Vợ của anh trai mình, không gọi bằng chị dâu thì gọi là gì? Em nói tôi hắt hủi? Thế lý do gì em phải xuống tận đây trong đêm khuya như vậy trong khi mối quan hệ giữa hai chúng ta đã đến nông nổi này? Em muốn tôi phải làm sao?

- Cậu đừng vì em mà hủy hoại bản thân.

- Vì em? Em cũng đề cao mình quá!

Dứt lời, Cao Đình cầm lấy một chai còn sót chút ít rượu đưa lên miệng và ngửa cổ uống. Lập tức, Cẩm Tú cầm lấy tay anh giữ lại, bảo rành rọt:

- Em nói cậu đừng uống nữa!

- Em làm ơn thôi đi! Tại sao còn phải quan tâm đến tôi như vậy?

- Vì em thương cậu!

Tiếp tục nhìn vào đôi mắt long lanh đầy kiên quyết đó, Cao Đình lạnh nhạt:

- Chính em mới là người nên ngừng cái chuyện này lại! Ngoài miệng nói thương tôi nhưng những điều em làm thì hoàn toàn trái ngược! Làm ơn đừng đến đây nữa!

Chẳng nể nang gì, Cao Đình giật mạnh tay ra đồng thời uống rượu tiếp. Cẩm Tú ngồi yên nhìn anh chìm ngập trong men rượu, trái tim trong lồng ngực đau thắt khi giữa một bên là lý trí và tình cảm. Cô lấy Cao Phong bởi mục đích riêng của anh, nhưng tất cả cũng vì Cao Đình! Nay lý do chưa thể nói rõ, và chính điều đó càng khiến Cao Đình thêm đau khổ lẫn thất vọng. Ngay cả bản thân cô cũng bị dày vò. Trái tim yếu đuối của người con gái chẳng đành lòng để chàng trai mình thương tự sa đoạ. Đã đến nước này, cô chỉ còn một cách...

- Em sẽ chứng minh cho cậu thấy tình cảm của em.

Cao Đình còn chưa kịp hiểu lời nói lạ lùng ấy là bên tai đã nghe âm thanh "bực" liên tiếp rất khê, mới khê kháng quay qua nhìn. Đôi mắt mơ màng bỗng chốc mở to kinh ngạc, con say cũng theo đó mà biến mất khi anh trông rõ Cẩm Tú ở trước mặt mình vừa trút bỏ chiếc áo dài vụn trên người, mảnh vải thướt tha kia trượt theo thân thể cô rơi xuống sàn. Dưới ánh đèn tù mù, tấm thân trắng nõn trinh nguyên hiện lên thật xinh đẹp. Dầu rất ngượng ngùng thế nhưng Cẩm Tú không tránh né mà nhìn sâu vào mắt Cao Đình, sau đó thì nghe anh ngạc nhiên hỏi:

- Em đang làm gì vậy...?

- Nếu cậu không tin vào tình yêu của em thì đêm nay em sẽ chứng minh điều ấy! Mặc dù lấy cậu Phong nhưng em vẫn còn trinh tiết!

Hiển nhiên Cao Đình đã bất ngờ đến dường nào, lấy chồng hơn hai tháng mà Cẩm Tú vẫn chưa mất đi cái ngàn vàng? Anh mở miệng định hỏi tiếp thì nhanh như cắt, cô đã ngã vào người anh đồng thời để hai bờ môi quện chặt vào nhau.

- Mai Cẩm Tú chỉ thuộc về Cao Đình.

Giọng thầm thì cùng hương thơm vương từ bờ môi Cẩm Tú, trong khoảnh khắc khiến đầu óc Cao Đình trở nên mụ mị. Cô gái anh yêu thương đang dâng hiến tấm thân này, nằm gọn trong vòng tay anh để rồi bản thân cảm nhận rõ ràng một làn da mịn màng nóng hổi, mùi hương mê hoặc kia hoà quện với men rượu làm chàng trai này chẳng còn đủ tỉnh táo nữa liền ôm chặt lấy cô cùng ngã xuống trường kỷ. Cao Đình và Cẩm Tú hôn nhau say đắm trong căn phòng yên lặng như tờ...

Tiếng còi tàu hoả kéo rít lên trong sương sớm vào một buổi sáng chớm lạnh. Âm thanh từ những vòng bánh xe cuộn cuộn va đập vào đường ray không ngừng kêu leng keng, rất nhanh sau đó thì tắt hẳn khi tàu đã chạy vô ga. Hành khách từ trên các toa tàu lần lượt bước xuống và trong đó có Dương Thảo. Cô đang đứng tại sân ga nổi tiếng thời bấy giờ ở miền Nam, ga Đà Lạt mang kiến trúc độc đáo, có ba mái hình chóp chính là cách điệu của đỉnh núi Langbiang.

Lý do Dương Thảo lên tận Đà Lạt là để gặp ông Liam, thương nhân người Anh lần trước, cốt bàn chuyện thuê tàu của thương cảng. Lần nữa, ông chọn mua một lượng vải lớn ở xưởng vải Đồ Thẩm và muốn vận chuyển bằng đường thủy. Lần này ông đích thân qua Việt Nam, phần vì công việc phần vì đến Đà Lạt thăm thú.

Lúc nghe ông Bộ nói về việc đáp tàu hoả lên Đà Lạt, Dương Thảo nửa thích thú nửa phân vân. Thích thú là bởi được đến thành phố mệnh danh "Tiểu Paris" vào thập niên 70 này, còn phân vân là vì phải gặp Cao Phong. Bản thân muốn hạn chế gặp mặt anh nhưng nay vì công việc khiến cô đâu thể từ chối. Ông Bộ lớn tuổi đi đường xa chẳng may xảy ra chuyện gì thì khổ nên cô đành nhận lời đi thay.

Khi nhận điện thoại của ông Liam, Cao Phong đang có chuyến công tác ở Ninh Thuận, sau khi xong việc anh sẽ đến Đà Lạt. Chính vì thế, Dương Thảo đi tàu hoả một mình lên đây, xem như cũng là cái may. Cô kéo va ly ra ngoài sân ga, đưa mắt quan sát bốn bề tĩnh lặng sương sớm còn trôi lững lờ, phía xa xung quanh là những hàng thông cao vút. Đúng là thành phố ngàn hoa, thật xinh đẹp trắng lè. Cô gọi một chiếc xe taxi rồi đến khách sạn nơi ông Liam đang ở.

Chào đón cô chủ họ Dương bằng nụ cười hết sức lịch sự, ông Liam bắt tay cô, hai người trao đổi với nhau bằng tiếng Anh. Nôm na là ông đến Đà Lạt cũng vài ngày rồi và dự tính bốn ngày sau sẽ về lại Sài Gòn. Dương Thảo thì đáp rằng do cha mình không muốn phá hỏng chuyến thăm thú của ông nên yêu cầu mình lên tận Đà Lạt. Sau đó ông Liam có ý bảo cô về phòng nghỉ ngơi, đến trưa thì họ có thể bắt đầu bàn công việc.

Dương Thảo mỉm cười chào ông, sau đó theo chân người tiếp tân đi nhận phòng.

Lúc này ở nhà họ Cao, người làm đang lo lắng đi ra đi vào phòng của vợ Hai. Chẳng là cách đây nửa tiếng, Mai Cẩm Tú bỗng nhiên ngất xỉu, chưa rõ nguyên do là gì nhưng bà Hoàng cũng tốt bụng cho người đi gọi bác sĩ đến khám. Mặc cho người hầu sốt ruột thì bà vẫn ung dung uống trà đọc sách, thành thử chỉ mỗi bà Viên ở bên cạnh Cẩm Tú. Lúc đầu bà nghĩ vợ bị bệnh gì, nhưng thấy vợ cười nở trên môi bác sĩ lại đoán là chẳng đến nỗi nào. Tiếp theo liền nghe ông báo một tin:

- Xin chúc mừng, vợ Hai có thai được một tháng rồi!

Nghe xong, Cẩm Tú nằm bất động trên giường, ánh mắt kinh ngạc xen lẫn bất ngờ. Bên cạnh, bà Viên và mấy người làm nhìn nhau vui mừng, hỏi lại lần nữa.

- Chắc chắn như thế, vài ngày qua vợ khó ớ là do mang thai đấy.

- Trời Phật phù hộ! Vợ Tú có tin vui rồi! Khéo phải báo cho cậu Phong với bà biết ngay! - Bà Viên liền giục một con bé hầu đi gọi điện cho cậu Hai.

Trong khi những người làm hoan hỉ thì Cẩm Tú chẳng hề tỏ biểu hiện mừng rỡ mà nằm yên lặng, con người đảo qua đảo lại liên tục phân chiếu rõ vô số cảm xúc không nói nên lời. Bất ngờ là một chuyện, mà còn có sự hải đán xen hạnh phúc. Hơn ai hết, cô biết rất rõ đứa bé trong bụng mình chính là giọt máu của Cao Đình, kể từ sau cái đêm đáng nhớ cách đây một tháng! Thế nhưng đồng thời bản thân cũng lo lắng vô vàn bởi nếu Cao Phong hay tin thì sẽ biết cô lên lút xuống Bình Dương. Rồi còn bà Hoàng, liệu người phụ nữ đáng sợ đó có phát hiện ra sự thật? Chỉ nghĩ vậy thôi là cô bất giác đưa tay lên bụng, khẽ nhắm mắt.

- Mẹ thấy khó chịu ở đâu à?

Cầm Tú mở bừng mắt khi nghe tiếng bà Viên hỏi, liền lắc đầu bảo không sao. Bà trấn an cô đừng nghĩ ngợi nhiều, khi mang bầu đàn bà rất nhạy cảm rồi còn nói cậu Phong sẽ rất vui nếu biết tin này. Bà vừa dứt lời là con bé hầu chạy vào, báo rằng:

- Mẹ ơi, người ở xưởng Ninh Thuận bảo cậu Phong vừa lên Đà Lạt rồi ạ!

- Được rồi, cứ chờ cậu về nhà báo tin cũng được...

- Tiếc quá, nhanh một chút nữa là tốt rồi! Thôi mẹ nằm nghỉ đi, để tôi xuống báo cho bà mừng, mẹ có cần gì thì cứ gọi con Mận.

Lúc đám người làm rời đi, Cầm Tú còn nghe văng vẳng âm thanh bàn tán sôi nổi, nào là mẹ Hai có bầu sớm rồi cái tin mừng này sẽ giải nạn cho nhà họ Cao khi mà suốt thời gian qua trong nhà xảy ra bao nhiêu chuyện. Cô khẽ khàng nhìn xuống bụng, đôi tay xoa nhẹ nhẹ. Chẳng ngờ rằng sau đêm ấy một sự kết tinh lại thành hình trong bụng cô, cuối cùng thì giữa cô và Cao Đình cũng xuất hiện mối liên kết vững chắc. Cầm Tú mỉm cười, hạnh phúc ngập tràn đến nỗi bản thân bây giờ chỉ muốn gặp mặt anh để báo tin ngay.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Có cần tôi nhắc lại rằng, chính em mới là người ôm tôi trước?

Bà Hoàng phải ngừng việc uống trà lại, đưa mắt nhìn bà Viên đứng trước mặt:

- Mai Cầm Tú có thai ư?

- Đúng vậy đó bà, mẹ Hai có thai một tháng rồi ạ! Bác sĩ căn dặn mẹ phải nằm nghỉ ngơi nhiều do sức khỏe hơi yếu.

- Thai một tháng sao?

Bà Viên khó hiểu trước biểu hiện có phần ngạc nhiên từ bà chủ, gật đầu đáp dạ. Chẳng rõ nghĩ gì mà khuôn mặt bà Hoàng không hề vui mừng trước việc con dâu mang thai, ngược lại từng đường nét đó trở nên đanh lại, tia nhìn ánh lên vẻ cay nghiệt ngấm ngấm. Tuy nhiên bà vẫn giữ dáng vẻ điềm nhiên dù bàn tay cầm tách trà run nhẹ hết kiêu đang cố kìm cơn giận ở trong lòng.

- Đã báo tin cho cậu Phong biết chưa?

- Dạ, cậu Hai vừa lên Đà Lạt rồi, vẫn chưa nhận tin vui này.

- Dăm ba ngày nữa cậu cũng về thôi, giờ thì lo chăm sóc mẹ cẩn thận đi.

Bà Hoàng đặt tách trà xuống bàn đồng thời nắm chặt bàn tay lại, lý do cũng bởi bà đang tự hỏi: Đứa con trong bụng Cầm Tú có phải là của Cao Phong? Lúc nghe báo Cầm Tú mang thai được một tháng thì bà lập tức nhớ đến một việc, và chính vì thế đã khiến lòng bà mau chóng nảy sinh sự nghi ngờ...

Cao Phong vừa đặt chân lên Đà Lạt thì xui thay, đúng lúc ông Liam nhận được cuộc gọi của gia đình từ bên Luân Đôn, dường như xảy ra chuyện gì đó khiến ông muốn trở về Anh quốc sớm hơn dự tính, thế là họ đánh đi tàu hỏa về lại Sài Gòn.

Lúc xuống sân ga Đà Lạt là sáng sớm, bây giờ bước lên tàu đi về lại cũng đúng ngay thời điểm này không khỏi khiến Dương Thảo thấy trùng hợp. Cô đang ngồi trong toa thượng hạng riêng, mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ ngắm nhìn khung cảnh núi rừng ở xa xa chìm trong màn sương mờ ảo. Đáng lý có thể thấm thú thành phố xinh đẹp này thêm ít ngày, nào ngờ phải về sớm làm cô tiếc nuối.

Có tiếng mở cửa toa, Dương Thảo rời mắt khỏi cảnh sắc lướt qua ở ngoài kia mà nhìn sang Cao Phong đang bước vào đây và ngồi xuống ở phía đối diện.

- Ông Liam đâu rồi?

- Đang đứng ở ngoài hành lang toa xe để hút thuốc và ngắm nhìn Đà Lạt! - Cao Phong cởi áo veston ra cho thoải mái - Hắn ông ấy tiếc lắm vì chỉ mới đến đây.

Thấy Dương Thảo cười cười xong lại im lặng, Cao Phong hỏi tiếp:

- Hơn một tháng qua công việc ở xưởng vải bận rộn, tôi cũng không có dịp gặp em. Thời gian qua em và bác Bộ vẫn khoẻ chứ?

Dương Thảo trả lời nhưng mắt hướng vào đầu đó vì muốn tránh phải nhìn anh:

- Cha em đã lớn tuổi nên sức khoẻ hơi yếu, còn em vẫn bình thường thôi.

Về như bản thân chẳng mấy để tâm đến câu trả lời khách khí kia, Cao Phong chỉ kín đáo quan sát Dương Thảo. Mấy mươi ngày không gặp mặt anh cảm giác dường như cô ốm hơn một chút, sắc mặt cũng hơi kém, chẳng rõ là do công việc ở thương cảng hay lại buồn phiền chuyện gì. Anh cũng muốn hỏi Văn Chính có đến tìm cô không, nhưng lại nghĩ thế nào cũng nhận một câu trả lời qua loa nên đành thôi. Hai người cứ ngồi yên như thế trong toa tàu vắng lặng, cùng ngắm nhìn phong cảnh.

Bỗng, một tiếng nổ khá lớn vang lên ở toa xe nào đó phía trên, tiếp theo là chuỗi âm thanh ồn ào trời dậy cùng những tiếng bước chân chạy rầm rập. Không rõ chuyện gì đang xảy ra, Cao Phong nói Dương Thảo ở yên đây chờ rồi đứng dậy mở cửa rời khỏi toa riêng. Bên tai nghe tiếng la lối của nhiều người khiến Dương Thảo sốt ruột, sau đó bất gặp vài người chạy lướt qua nơi mình đang ngồi, liền mở cửa đi ra ngoài. Về như đã xảy ra chuyện gì đấy và khi cô bước lên những toa xe phía trên thì trông thấy rất nhiều người đang chạy ngược trở xuống. Chưa đầy mười phút, cô đã đứng ở giữa dòng người nhốn nháo.

Còn đang loay hoay chưa biết làm sao thì đúng lúc, một bàn tay vươn đến nắm lấy tay Dương Thảo rồi mau chóng kéo cô đi lách qua giữa đám đông người. Mãi đến khi đi vào một toa xe nhỏ hẹp chật đầy những kiện hàng thì cô mới phát hiện ra đối phương là Cao Phong. Có vẻ anh vừa vất vả thoát ra khỏi nơi hỗn loạn nào đó bởi vầng trán bịn rịn mồ hôi, phải mất một lúc sau mới thở đều trở lại.

- Tôi đã dặn em ở yên trong toa riêng còn gì?

- Vì thấy anh lâu trở về nên em mới ra ngoài xem sao. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế? - Dương Thảo thắc mắc.

- Ở toa xe trên phát nổ nên hành khách nhốn nháo chạy hết xuống đây! Mà trạm kế tiếp phải một tiếng nữa mới đến nên ai nấy đều đang lo lắng.

- Phát nổ ư? Liệu có nguy hiểm...

- Tôi nghĩ chẳng đến nỗi nào đâu vì không thấy bốc cháy.

- Vậy còn ông Liam?

- Ông ấy cũng tìm được chỗ an toàn rồi.

Cao Phong vừa dứt lời thì cả toa xe chợt lắc mạnh một cái khiến Dương Thảo giật mình, theo phản xạ lập tức ôm chặt lấy anh. Trong đầu cứ nghĩ đến những tai nạn thảm khốc thường xảy ra ở thế kỷ 21, dù là xe khách hay tàu hoả đều làm người ta rợn người! Xe lửa tạo cảm giác chông chênh làm sao! Cô liền nghĩ có lẽ số mình chưa đến lúc tận đâu, tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" còn chưa kết thúc thì cô làm sao chết được chứ! Nghĩ vậy, cô nhắm mắt và liên tục cầu nguyện.

- Em đừng sợ, xe chỉ hơi lắc một chút thôi.

Cảm giác sợ hãi lướt qua nhanh chóng bấy giờ Dương Thảo mới cảm nhận mặt mình đang áp lên một bờ ngực rắn rỏi, lớp vải áo toả ra mùi nước hoa thoang thoang, chốc chốc bờ ngực ấy còn khẽ phập phồng do hít thở. Tức thì Dương Thảo ngước lên, ánh mắt chạm ngay cái nhìn điềm tĩnh kia để rồi phát hiện mình đang ôm Cao Phong còn anh thì cúi mặt nhìn xuống. Bất giác xấu hổ, cô không ngờ bản thân lại nhát cáy đến thế, chưa gì đã ôm chặt người ta. Dương Thảo toan buông tay để bước lùi ra thì đột ngột Cao Phong vòng tay qua hông cô ôm lại.

- Phía sau là hàng hoá, lưng em mà đụng trúng thì sẽ đổ hết.

Dương Thảo giữ nguyên tư thế, đầu hơi ngoái ra sau để nhìn. Toa xe này khá hẹp, toàn là những thùng hàng chất chồng, chỉ có một khoảng trống vừa đủ cho hai người đứng sát vào nhau. Ban nãy gấp quá nên chẳng để ý, đáng ra không nên chạy vào đây. Cô nhắm mắt thở mạnh, đúng lúc lại nghe tiếng Cao Phong hỏi:

- Nơi đây giống như chỗ ẩn nấp riêng của hai người...

Dương Thảo nhìn trở lại và bất gặp đôi mắt đang mang mười phần thích thú cùng cái nụ cười có chút tà đạo kia. Cao Phong thấy cô hướng mắt vào mình ở cự ly gần như thế cũng chẳng hề tỏ ra ngại ngùng tránh né gì, "mặt dày" thân nhiên cứ nhìn chăm chú. Về phần Dương Thảo, trước cái cảnh mặt đối mặt cách nhau vừa đúng mười phân, ngay cả hơi thở của đối phương cũng phả hết vào vầng trán, lại còn hai bờ ngực áp vào nhau không một kẽ hở, tay anh ôm lấy người mình, thì bất giác thấy sợ sùng. Đây là người ít bộc lộ cảm xúc thế mà bây giờ lớp da mặt mỏng của cô hồng hết cả lên, chẳng giấu nổi vẻ xấu hổ. Tình huống trở trêu này giống hệt cái đêm cô bị anh kéo nằm xuống trường kỷ.

Cao Phong buồn cười vì thấy Dương Thảo vừa đảo mắt vừa mím môi, tầm nhìn lại dừng ngay gò má ửng hồng đó mới biết cô đang ngượng, đến nỗi cả khuôn mặt lẫn chiếc cổ cũng chuyển qua cùng một màu đỏ.

- Thế ra em cũng biết ngại à?

- Chứ còn gì nữa...! Anh có thể buông tay ra không? Em sẽ đứng cần thận.

- Không được.
- Anh không biết xấu hổ nhưng em thì biết!
- Có cần tôi nhắc lại rằng, chính em mới là người ôm tôi trước?

Lần đầu tiên, Dương Thảo cứng lưỡi trước việc đôi co với Cao Phong, cái sự thật tàn bạo kia khiến cô chẳng còn can đảm lớn giọng nữa. Nghĩ gì đấy, cô liền buông tay khỏi người anh, tiếp theo không nói không rằng mà tự ý đẩy vòng tay mạnh mẽ ấy ra. Nhưng đời nào Cao Phong dễ yên như vậy, những ngón tay lại siết chặt. Dương Thảo cảm giác càng đẩy ra thì tay anh càng ghim giữ, thậm chí cứ như thể chính cô mang vòng tay đó ôm sát vào hông mình. Tiếp theo, cô giật nảy người khi anh ép sát hai thân thể vào nhau hơn, hết muốn nhắc cô lên cao thêm chút.

- Em chịu khó chờ tàu đến ga đi, đừng có cục cựa.
- Anh đừng đẩy chúng ta sát vào nhau nữa...

Dương Thảo khéo léo áp hai cánh tay lên ngực Cao Phong để tạo chút khoảng trống cho hai bờ ngực cốt tránh động chạm gây nguy hiểm, miệng nói mà cứ cố ngoái đầu nhìn ra ngoài cửa sổ như mong tàu đến ga mau mau.

Chỉ cần thấy người yêu khổ sở thôi là đã cảm giác xót xa rồi, vậy mà lúc này càng trông cảnh Dương Thảo khó xử bao nhiêu là Cao Phong càng thấy thú vị bấy nhiêu, thậm chí còn mang ý nghĩ muốn ức hiếp cô đến thoả thích mới thôi. Nói ra thì đàn ông nào lại chẳng muốn gần gũi cô gái mình yêu, anh cũng không ngoại lệ cho dù bản thân có đứng đắn mẫu mực đến đâu chẳng nữa. Dương Thảo đang ở rất gần, nói đúng hơn là chẳng tồn tại khoảng cách nào giữa họ, Cao Phong cảm nhận được qua lớp vải áo mỏng manh kia là sự ấm nóng của một cơ thể, đôi mắt không tự chủ được mà lướt nhìn từ khuôn mặt xuống cổ áo váy của cô. Cùng lúc lại ngửi thấy một hương thơm dịu dịu dễ chịu toả ra, anh nhắm mắt lại rồi chậm rãi kề mũi lại gần vành tai và cổ của cô hít nhẹ.

Dương Thảo chợt rùng mình bởi một làn hơi thở phả nhẹ vào da cổ mẫn cảm. Đoán ra hành động mờ ám nào đó, cô chẳng hề báo trước mà lập tức quay mặt qua khiến Cao Phong hơi bất ngờ, phải rụt người lại.

- Anh dám làm chuyện gì bất chính thì đừng trách!

Nghĩ Dương Thảo đang ở thế bị động mà còn tỏ ra quyết liệt, Cao Phong cười:

- Thế em sẽ làm gì nào?

Vừa làm chuyện xấu xong còn dám nghênh ngang thách thức, Dương Thảo thấy anh xem thường mình lắm rồi! Được, đã vậy thì cô làm cho anh biết! Mau chóng cầm lấy bả vai trái của anh và không chần chừ, cô cắn mạnh. Hoàn toàn bất ngờ trước đòn "phản công" này, Cao Phong liền nhăn mặt, cắn răng chịu đau. Về như Dương Thảo không hề nương tình, cảm nhận rõ lực hàm của mình khá mạnh.

- Em làm rồi đấy!

Cuối cùng miệng Dương Thảo cũng chịu rời khỏi vai đối phương, thần nhiên nhăn mạnh. Cao Phong mím nhẹ môi, sự đau nhói ê ẩm truyền từ bờ vai lên não khiến anh khẽ xuyết xoa một tiếng. Khổ thêm điều nữa, một tay anh đang ôm hông cô, tay còn lại thì bị kẹp chặt giữa thân mình và những kiện hàng nên không thể đưa lên xoa vai cho đỡ đau.

- Em nở đối xử với tôi như vậy à?
- Là do anh thách thức em trước! Đàn ông đã có vợ mà chẳng đứng đắn gì hết!

Cao Phong nghĩ, cô nói thể chẳng khác nào đang mắng anh vô si! Đúng là kêu oan chẳng ai thấu, gần gũi người thương mà cũng là tội ác tày trời!

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Em chỉ là một đoạn đường ngắn trong cả cuộc đời dài của anh!

Nhận ra Cao Phong đang ầm ức, Dương Thảo chợt dạ tự hỏi mình có cắn mạnh quá không. Nhìn lại tư thế của anh lúc này, một tay thì ôm hông cô tay còn lại thì chẳng cục cựa được gì, cô cũng thấy xót xa thay. Nghĩ ngợi chốc lát, cô liền nhẹ nhàng đặt tay lên bờ vai vừa bị cắn của anh, ân cần xoa nhẹ nhẹ.

Cao Phong, lúc đầu tỏ ra ngạc nhiên tiếp theo lại cười phì. Có ai như Dương Thảo không chứ, dùng hết sức bình sinh cắn người ta xong bây giờ thì thương xót xoa lấy xoa để. Đây có phải là kiểu "vừa đánh vừa xoa" mà người xưa hay nói? Đối với anh, cô ngoài mặt cứ tỏ quyết liệt nhưng trong lòng

thật sự lại yếu mềm

- Được rồi, chờ tàu đến ga thì chúng ta sẽ thoát khỏi tình cảnh này.

Không hiểu sao khi nghe vậy, tay liền ngừng xoa và trong lòng Dương Thảo bỗng dâng lên một nỗi buồn khó tả. Nếu tàu đến sân ga thì hai người sẽ không còn được ở bên nhau vui vẻ thế này nữa. Điều đó không khỏi khiến cô liên tưởng đến mình chỉ là một lữ khách đi qua sân ga của đời anh, dừng lại trong chốc lát và rồi đành phải rời đi mặc dù trong lòng luôn muốn nán lại thật lâu. Khẽ khàng, Dương Thảo tựa đầu lên vai Cao Phong, hai tay vòng qua ôm lấy cổ anh và ánh mắt buồn man mác vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dương Thảo tự hỏi rằng, đã đến nước này liệu bản thân còn muốn chờ đợi điều gì nữa đây? Cao Phong đã cưới Cẩm Tú, chỉ mỗi cô là cố chấp đến cùng cực, tự mình làm khổ mình! Tại sao chân tình này đối với cô lại khó buông đến thế?

Người ở bên cạnh Cao Phong từ nay về sau, sẽ không phải là Dương Thảo. Cứ ngỡ sẽ cùng nắm tay đi đến vô cùng vô tận, nào ngờ duyên phận chỉ có thể đến đây. Gặp gỡ rồi chia lìa, nếu không có ước hẹn thì chẳng cần ai phải chờ đợi ai nữa...

Cảm nhận tâm tư Dương Thảo đang dao động, Cao Phong không hỏi gì mà im lặng lắng nghe thời gian đang dần dần trôi, bên tai ngoài âm thanh của bánh xe lao đi xé gió còn có tiếng đập khe khẽ của hai trái tim mong muốn được kề cận. Ánh mắt âm thầm của anh động lại trên mái tóc dài ở ngay bên cạnh, thấy cô vẫn thở ra rất đều. Một cách trân trọng, Cao Phong để hai mái đầu khẽ tựa vào nhau, vòng tay anh vẫn giữ chặt lấy cô không biết mỏi.

Dương Thảo nhắm mắt lại, dòng lệ quẩn quanh nơi hàng mi khép chặt.

Hoá ra em chỉ là một đoạn đường ngắn trong cả cuộc đời dài của anh!

Rồi một ngày nào đó, em sẽ chỉ còn là điều đã qua với anh nhưng anh đối với em lại là mãi mãi không quên...

Vừa về đến nhà, Cao Phong đã bị bà Viên cùng vài người làm kéo đi nhanh vào bên trong. Ai nấy đều khăn trương gấp gáp, vẻ mặt thì phần khởi thấy rõ, khiến anh thắc mắc ở nhà vừa diễn ra chuyện gì vui ư? Trong đại sảnh, bà Hoàng đang ngồi như thể chờ đợi, chẳng ăn bánh hay uống trà như mọi khi. Kế bên đó là Cẩm Tú với dáng vẻ thấp thòm. Anh biết chắc là có việc gì rất hệ trọng, liền hỏi:

- Mẹ, đã xảy ra chuyện gì à?

- Con thử hỏi vợ con xem.

Câu đáp lời ý nhị đó làm Cao Phong thêm tò mò, mới quay qua Cẩm Tú, cái nhìn như một kiểu chờ đợi không lời. Chậm rãi, cô ngược nhìn anh, khuôn mặt không phải đang hỏi hớp chuẩn bị báo tin mừng mà là lo lắng xen lẫn khó xử. Bà Viên lại nghĩ khác, cứ tưởng vợ ngại ngùng xúc động nên lên tiếng thay:

- Chúc mừng cậu Phong, cậu sắp làm cha rồi!

Quả nhiên đúng như Cẩm Tú nghĩ, phản ứng từ Cao Phong nào đâu phải mừng rỡ, đôi mắt đó phản chiếu rõ sự kinh ngạc vô cùng. Chắc anh đang tự hỏi, từ lúc đám cưới cho đến nay hai người chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, chưa một lần đụng chạm thì có gì bản thân "lại được" làm cha?

- Bà vừa nói cái gì? - Cao Phong hỏi lại do quá ngạc nhiên, nhưng biểu hiện bất ngờ đó lại khiến người ngoài nghĩ anh đang mừng rỡ.

- Là vợ Tú có bầu rồi cậu ạ, thai được một tháng rồi!

Bà Viên vẫn vỗ tư báo tin mừng kia, riêng Cao Phong thì đứng bất động. Suýt chút nữa miệng đã buột ra câu hỏi: "Cẩm Tú có thai với ai?" thì may thay, anh kìm lại được bởi sự nhớ đến sự có mặt của mẹ mình. Trong một thoáng, cậu Hai này bắt gặp ánh nhìn dò xét của bà đang hướng vào con trai, kiểu như chờ xem thái độ của nó ra sao. Bỗng dưng trở nên biến hoá khôn lường, Cao Phong mau chóng "diễn vai" một người chồng đích thực của Cẩm Tú, vui mừng nắm tay vợ.

- Chúng ta có con rồi sao? Đúng là tin mừng đến đúng lúc!

Bà Hoàng nheo mắt, vẫn quan sát kỹ lưỡng hành động mừng rỡ của Cao Phong. Về phần Cẩm Tú có hơi bất ngờ trước biểu hiện quá ư tự nhiên đó, nhưng bản thân đâu phải kẻ ngu si đần độn mà không hiểu anh đang diễn kịch, tiếp theo cũng cười:

- Thấy anh vui như vậy, em chẳng biết nói gì hơn...

Ở đây chắc chỉ mỗi người ở là nghĩ niềm vui trên mặt hai vợ chồng trẻ là thật. Thế nhưng họ nào có ngờ rằng, gương mặt của hai người này đã hoàn toàn thay đổi khi cùng nhau trở về phòng. Sau khi biết bên ngoài không có vệ sĩ canh chừng, bây giờ Cao Phong mới ngồi xuống trước mặt Cẩm Tú, hỏi đúng năm từ:

- Đó là con của ai?

- Em sẽ nói hết mọi chuyện, chỉ xin cậu đừng giận... Nó là của cậu Đình!

- Cao Đình? Nghĩa là thế nào?

Nào thế che giấu được nữa, Cẩm Tú phải kể lại đầu đuôi sự việc đêm hôm ấy. Nghe xong, phản ứng đầu tiên của Cao Phong là tức giận:

- Chẳng phải tôi đã dặn, khi nào chưa có sự cho phép của tôi thì em không được tùy tiện đến gặp Cao Đình sao?

- Em biết lần đó mình đã sai nhưng khi biết tin cậu Đình sa sút như thế em chẳng nỡ bỏ mặc! - Cẩm Tú lần đầu tiên nắm tay cậu Hai, ánh mắt khẩn khoản - Cậu Phong đừng trách cậu Đình, tất cả đều do em! Nhưng cầu xin cậu để em được sinh đứa trẻ này ra! Nó là giọt máu của anh ấy!

Dáng vẻ van nài tha thiết từ Cẩm Tú phản chiếu trong đôi mắt suy tư, Cao Phong trong một thoáng chỉ im lặng. Có ngờ đâu, cố sự lại ra nông nổi này. Tất cả cũng đều vì tình yêu sâu đậm của Cẩm Tú dành cho Cao Đình, đến nỗi bất chấp việc đang bị theo dõi mà xuống tận Bình Dương. Cô nói đã cố gắng tránh tai mắt của bà Hoàng, nhưng chuyện này vẫn có nguy cơ bị lộ.

Ban này Cao Phong không đoán được mẹ mình đang nghĩ gì, biểu hiện nơi bà vẫn thản nhiên lắm, ai mà biết được bên trong vỏ bọc lãnh đạm đó có thể đã nhận ra sự thật rồi cũng nên. Điều duy nhất anh nên làm lúc này chỉ là chờ đợi hành động tiếp theo từ bà. Còn về Cẩm Tú nay đã mang thai rồi, đó lại là cốt nhục của nhà họ Cao, dẫu sao đi nữa cũng phải cố gắng bảo vệ. Sau một khoảng lặng kéo dài, Cao Phong cũng chịu cất giọng đáp lại sự mong mỏi nơi Cẩm Tú:

- Em cố gắng giữ đứa bé này, đừng để xảy ra bất trắc. Và tuyệt đối từ đây cho đến lúc nó chào đời, em không được gặp mặt Cao Đình!

Được sự chấp thuận của Cao Phong, Cẩm Tú mừng rơi nước mắt, gật đầu liên tục. Chỉ cần có thể sinh con ra thì cô sẽ chấp nhận mọi yêu cầu dù là khó khăn nhất.

Đang ngồi trên xích lô thì đột ngột Dương Thảo nghe có tiếng gọi ở phía sau, quay lại nhìn mới thấy Lương Bằng đang chạy theo đồng thời vẫy tay. Tức thì cô bảo lái xe dừng lại, vừa bước xuống thì đúng lúc anh cũng đến bên cạnh. Sau đó hai người cùng đi dạo và nói chuyện.

- Một thời gian rồi mới gặp, cô Thảo thế nào? - Lương Bằng hỏi trước.

- Tôi vẫn ổn, hiện đang bắt đầu làm việc ở văn phòng của cha tôi. Còn anh?

- Tôi cũng bình thường cô ạ, tiện thể báo với cô một chuyện: Tôi đã quyết định cùng Phương Di bắt đầu lại từ đầu.

Ngừng bước, Dương Thảo xoay qua, dáng vẻ không khỏi vui mừng khi nghe thế.

- Thật ư? Tốt quá!

- Những lời cô nói, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Có lẽ tôi muốn cho bản thân và cả Phương Di thêm một cơ hội để sau này không phải hối tiếc. Dù đứa con đã mất, dù bây giờ cô ấy vẫn còn chưa chấp nhận nhưng tôi sẽ kiên trì đến cùng.

- Tôi chắc chắn, hai người sẽ cùng nhau đi đến cùng.

Về như Lương Bằng đang phân vân khi nói ra lời này:

- Lần trước, tôi xin lỗi vì đã nói những điều không hay. Tôi biết cậu Phong lấy Mai Cẩm Tú là việc rất đau khổ với cô Thảo, vậy mà tôi vẫn cố tình đề cập đến nó.

- Đúng là có chút nhẫn tâm nhưng câu nói của anh cũng giúp tôi hiểu ra một số chuyện. Với lại, cũng do tôi quá cố chấp chờ đợi anh ấy...

- Dạo gần đây cô Thảo có còn gặp cậu Phong không?

- Thỉnh thoảng cũng có, chủ yếu đều vì công việc thôi, chẳng thể khác được.

Trông nụ cười hơi buồn đó, Lương Bằng hiểu Dương Thảo đối với Cao Phong vẫn chưa thể nguôi ngoai. Việc cứ dăm ba hôm lại gặp mặt nhau như thế quả khiến người ta khó mà quên được. Cứ như vết thương hở miệng, ngày ngày bị cứa vào không sao lành lại. Anh chợt nhớ đến một việc vô cùng quan trọng, và biết nếu Dương Thảo hay tin thì chắc chắn càng đau lòng gấp bội.

- Cô Thảo đã biết tin mẹ Tú mang thai chưa?

Mọi biểu hiện trên khuôn mặt ấy đều ngừng lại, trong phút chốc chỉ còn sự bất động. Nhanh chóng ngược nhìn, Dương Thảo nghe Lương Bằng khẳng định:

- Cậu Phong sắp làm cha rồi...!

Cái câu rõ ràng đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu Dương Thảo vào lúc ấy, thậm chí ngay bây giờ khi đang đứng một mình ở bến cảng, cô vẫn còn nghĩ về nó. Ông trời thật bất công! Vì sao lại để cô biết tin chấn động kia vào lúc này chứ? Tâm trạng còn đang vui vẻ, thế mà dùng một cái như sấm sét giữa ban trưa không khỏi khiến người ta giật mình. Cẩm Tú có thai rồi, dĩ nhiên cha của đứa bé là Cao Phong. Nghĩ lại vài ngày trước, Dương Thảo còn cùng anh

trên tàu hoả, trải qua khoảnh khắc vui vẻ. Đến giờ cô vẫn chưa thể quên cảm giác ở trong lòng anh...

Cao Phong đã có vợ, vậy mà Dương Thảo vẫn cho phép bản thân mang những cảm xúc mẫn nguyện đến xấu xa đó, có lẽ vì vậy ông trời khiến cô phải bồng tỉnh.

- Sao chỉ có một mình em, còn ông Liam?

Dương Thảo không hề giật mình khi nghe câu hỏi vang lên đột ngột kia. Bấy giờ mới xoay qua, cô thấy Cao Phong đứng đây tự bao giờ.

- Em vừa gặp ông Liam ở văn phòng, việc bàn bạc cũng xong rồi.

- Tôi cứ ngỡ ông ấy đến đây nên tranh thủ ghé qua. Còn em sao vẫn chưa về?

- Em muốn ở đây yên tĩnh một lát...

- Lại có chuyện gì buồn sao?

Dương Thảo tự hỏi, lý do gì Cao Phong cứ xuất hiện trước mặt mình, còn mang theo nụ cười dịu dàng ấy và luôn tỏ ra quan tâm hôn thê cũ như cô chứ? Đây cũng là lý do anh khiến cô nuôi hi vọng, hết lần này đến lần khác. Đáng ra những điều duy nhất này anh chỉ nên dành cho Cẩm Tú.

- Nhân tiện, em cũng chúc mừng anh.

- Về chuyện gì?

- Nghe nói mẹ Hai đã có thai, vậy là anh sắp làm cha rồi.

Nụ cười trên môi nhạt dần, Cao Phong trông rõ cái cảnh Dương Thảo nhìn thẳng vào mình với đôi mắt không vui không buồn, hoàn toàn phẳng lặng cứ như mặt biển chẳng một chút gợn sóng. Khi cái tin Cẩm Tú mang thai được truyền ra, người đau lòng nhất hẳn là cô! Việc lấy vợ đã đành, nay còn sắp làm cha, anh đối với cô mà nói đến nước này xem như hoàn toàn kết thúc.

"Đó là con của Cao Đình, không phải của anh..."

Cao Phong rất muốn nói như thế, thậm chí trong lòng như thể đang gào thét. Dù vậy, trái ngược với một trái tim đang đau đớn lại là một vẻ bề ngoài điềm tĩnh.

- Cảm ơn lời chúc mừng của em

Bi kịch đời người nằm ở chỗ, điều nên nói thì không nói, điều không nên nói thì cứ thốt ra. Rõ ràng trong lòng rất thương yêu nhưng mở miệng lại chỉ thêm xa cách.

Đối diện, Dương Thảo tự dưng cười khẽ và chăm chú nhìn Cao Phong. Cuối cùng thì, đoạn đường mà cô muốn được đi cùng anh cũng đã ngừng lại tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nỗi đau của một người mẹ mất đi đứa con

Mấy mươi ngày, Mai Cẩm Tú hầu như ở trong phòng suốt. Cơ thể bình thường vốn chẳng đến nỗi quá yếu ớt, chẳng hiểu sao khi mang bầu sức khoẻ lại giảm sút, chỉ cần ở ngoài gió một chút là cảm mạo ngay. Việc ăn uống cũng khó khăn, đêm đến ngủ cô cứ hay giật mình khiến Cao Phong phải sang phòng khác, để bà Viên ở bên cạnh sáng tối chăm nom. Bà nói mẹ bị ốm nghén, phải chịu "bị hành" trong vài tháng. Bác sĩ cũng kê toa thuốc dưỡng thai, cô cả ngày nằm trên giường. Bà Viên cũng dùng đến trà gừng với vỏ quýt cho cô chữa nghén nữa.

Hôm nay trời đẹp, trong người cũng khá hơn một chút, Cẩm Tú muốn ra ngoài đi dạo. Đúng lúc thế nào vừa bước chân ra khỏi phòng, cô đã gặp ngay bà Hoàng. Chào mẹ chồng một tiếng xong cô liền nghe bà hỏi:

- Cô muốn đi đâu đấy?

- Dạ, ở mãi trong phòng con thấy buồn chán nên định ra ngoài cho khuây khoả.

Bà Hoàng quét mắt nhìn khắp người Cẩm Tú, tiếp theo nở nụ cười mỉa mai. Nghĩ loại con dâu này mặt dày vô sỉ, sau lưng chồng làm chuyện bại hoại mà vẫn ngang nhiên như chẳng có gì, còn nằm đây hưởng thụ cơm nước dâng tận miệng. Bà biết rõ cái thai ấy không phải của con trai mình, trong lòng giận lắm mà phải cố kiềm chế không một phát đánh chết cô! Lần trước chứng kiến Cao Phong giả vờ vui mừng khiến bà như muốn nhồi máu cơ tim. Bà

Hoàng vẫn mắt nhắm mắt mở im lặng, nhưng không có nghĩa là chấp nhận cho qua.

- Cô mang bầu, đi một mình lỡ xảy ra chuyện thì làm sao? Con Mễ đâu, đi theo mẹ Hai chăm nom, nhớ phải cẩn thận.

Cầm Tú ngạc nhiên trước thái độ quan tâm từ mẹ chồng, nghĩ là bà đang lo cho cháu nội nên mới trở nên tốt bụng như vậy. Cô cảm ơn một tiếng rồi cùng con bé người làm tên Mễ rời đi, bản thân chẳng hề biết rằng ở phía sau ánh mắt người đàn bà tàn nhẫn kia đang dõi theo với vẻ độc địa. Mai Cầm Tú ngây thơ hiền lành không thể ngờ được, mình đã bị rơi vào một kế hoạch độc ác.

Dương Thảo đang ngồi trong tiệm cà phê khang trang trên đường Tự Do vì có hẹn với Phó Văn Chính. Không phải do thương thâm nhớ trộm gì hấn mà chẳng qua vì cô muốn tìm hiểu một chuyện: lần trước ông Bộ bị nghi ngờ nhập bạch phiến vào thương cảng, cũng đoán ra là có kẻ cố ý hãm hại. Cô vẫn chưa biết đó là ai! Cha cô được thả về rồi nhưng không có nghĩa là không truy cứu nữa. Mà người duy nhất giúp cô điều tra chuyện này chỉ là trung úy Chính.

- Ngài đã có manh mối gì chưa?

Đối diện, Phó Văn Chính hạ tách cà phê xuống, chép miệng đầy khoan khoái.

- Những gì liên quan đến bạch phiến đều không dễ dàng tra ra. Chưa kể, nếu có ai đó cố ý dấn dụng thì càng cần trọng chứng để lộ chút sơ hở.

- Vậy có nghĩa là ngài cũng chịu thua?

Văn Chính cười trừ không nói, những ý nghĩa đầy mưu tính đang kết nối lại với nhau trong đầu hấn. Kẻ hại ông Bộ ư, hấn biết rõ lắm! Tuy nhiên chẳng đại gì mà nói ra, hấn có một kẻ sách nhỏ nhỏ thú vị khác muốn thực hiện.

- Trước đây ông Dương từng có hiềm khích với một thương nhân khá tiếng tăm.

- Ý của trung úy Chính là người đó hại cha tôi? - Dương Thảo dò hỏi.

- Sự việc chưa điều tra kỹ nên không thể khẳng định, nhưng cũng có thể là như vậy. Lý do vì sao? - Văn Chính nhích người lại gần hơn, giọng hạ thấp - Người này đang âm thầm buôn bán bạch phiến.

Dương Thảo bắt ngờ, sau đó thì đảo mắt nghĩ ngợi. Quả nhiên, chuyện cha cô bị hãm hại có liên quan đến một đường dây vận chuyển bí mật. Điều đó chẳng lấy gì làm khó hiểu, để có thể bỏ một lượng bạch phiến vào thương cảng hòng đổ oan cho nhà họ Dương thì người ấy phải nắm trong tay thứ hàng cấm này. Cô rất muốn biết, vị thương nhân từng có hiềm khích với cha mình là ai?

- Ngài có biết tên của người thương nhân đó?

Tự dưng Văn Chính tiếp tục cười ả ý, chỉ e nói ra sẽ khiến Dương Thảo bối rối.

- Chính là Đào Văn Biện, một trong những quản lý của xưởng rượu nhà họ Đào.

- Họ Đào ư?

- Ông ấy là em ruột của bà Đào Thị Hoàng, tức mẹ của cậu Phong đấy thưa cô!

Tay trung úy này vừa dứt lời thì y như rằng, Dương Thảo lập tức ngồi sững ra. Làm sao không bắt ngờ cho được khi vị thương nhân kia lại là cậu ruột của Cao Phong, và cái điều khiến cô sững sốt nhất không gì khác ngoài thông tin ông ta đang âm thầm buôn bán bạch phiến. Liệu Cao Phong có biết cái chuyện kinh thiên động địa đang diễn ra bên họ ngoại của mình?

Quan sát biểu hiện có phần rối bời trên gương mặt kia, Văn Chính khẽ cười thầm. Hiển nhiên Dương Thảo phải hoang mang rồi, bởi cái kẻ bị nghi rằng đã cố ý vu oan giá họa cho ông Bộ lại có thể là Đào Văn Biện, cậu của Cao Phong. Hấn điều tra được, thời gian trước từng diễn ra cuộc tranh chấp gì đấy giữa Dương Bộ với Đào Văn Biện, cũng kể từ đấy ông chủ họ Đào này tỏ rõ thái độ với ông Bộ.

Thế là đã rõ mục đích của trung úy Chính là gì rồi! Hấn muốn chia rẽ tình cảm giữa Dương Thảo và Cao Phong! Bản thân hiểu rõ hơn ai hết, Đào Văn Biện không liên quan gì đến bạch phiến ở thương cảng nhưng hấn vẫn cố tình đề cập đến mối hiềm khích năm xưa cốt để buộc Dương Thảo phải nghi ngờ nhà họ Đào, từ đó đối với Cao Phong sẽ không còn như trước nữa...

Chiếc Chevrolet 1950s dừng lại trong sân nhà, Cao Phong bước xuống với dáng vẻ hồi hã bởi vừa nhận được tin Mai Cầm Tú bị ngã dẫn đến sảy thai!

Nhác thấy cậu Hai, bà Viên chạy đến đồng thời báo anh biết bằng giọng xót xa:

- Mẹ bị sảy thai rồi cậu ơi!

- Tại sao lại đến nông nỗi này?

- Đầu đuôi sự tình tôi chẳng rõ ra làm sao, chỉ biết sáng nay mẹ đi dạo rồi bị trượt té và chảy máu dữ lắm! Gọi bác sĩ đến khám thì mới hay mẹ bị sảy thai rồi! Bác sĩ còn bảo sau này mẹ sẽ khó có con...

Cao Phong nhắm mắt, kìm lại một âm thanh thở dài nặng nề. Tiếp theo bà Viên bảo anh mau vào phòng an ủi vợ. Bước vào phòng, anh trông cảnh Cẩm Tú ngồi yên trên giường, đôi mắt thần thờ vô hồn hướng ra ngoài cửa sổ nơi những cành cây trơ trụi đang lay động. Khuôn mặt xinh đẹp giờ đây trắng bệch hoàn toàn chẳng còn sức sống, thân thể mảnh mai mềm oặt trong bộ váy ngủ rộng thùng thình. Trông cô như người mất hồn. Chậm rãi tiến đến bên giường, Cao Phong nhìn Cẩm Tú, nước mắt bám trên da mặt vừa được hong khô.

- Em đừng quá đau lòng, đây là sự cố không ai muốn...

Nãy giờ Cẩm Tú chẳng khác gì khúc gỗ yên lặng, vậy mà tia nhìn bất chợt cử động rồi trở nên linh hoạt, mau chóng hướng vào chàng trai đang đứng cạnh bên:

- Sự cố? Không phải...! Chính mẹ cậu đã gây ra chuyện này!

- Em nói gì vậy?

- Dù không thông minh nhưng em chẳng đến nỗi ngu si mà không biết, lúc bước trên cầu thang thì em cảm nhận rõ ràng ở sau lưng có kẻ đẩy mình! Khi ấy ngoài em ra còn lại chính là con bé Mễ, người hầu đi theo mẹ cậu!

- Chuyện này phải tìm hiểu kỹ càng.

- Từ khi em lấy cậu, bà ấy không hề nhìn em một chút nào, đã vậy còn tỏ ra xét nét đủ điều. Thế mà sáng nay nghe em nói ra vườn đi dạo, bà liền ân cần quan tâm còn bảo con Mễ đi theo chăm sóc! Rõ ràng là sắp đặt từ trước! Cái ngày chờ cậu từ Đà Lạt trở về, ngồi trong đại sảnh bà ấy hỏi em một câu: "Có thật đây là con của Cao Phong?", điều đó chứng tỏ bà đã sớm phát hiện ra sự thật rồi...

Lắng nghe một tràng lập luận đầy bất nhẫn của Cẩm Tú, Cao Phong yên lặng, trong lòng xuất hiện vô vàn nghi vấn. Liệu những gì cô nói là đúng? Mẹ anh có thể phát hiện ra đứa con trong bụng nàng dâu là của người khác? Và có đúng chính bà đã cố ý sai con bé Mễ đi theo Cẩm Tú hòng đẩy cô ngã để bị sảy thai? Cao Phong chẳng còn đủ kiên nhẫn để ở đây suy đoán nữa, liền lập tức rời khỏi phòng.

Bà Hoàng không lấy gì làm khó hiểu trước việc con trai đến gặp mình với vẻ suy tư khác lạ, bản thân biết nó trở về nhà sau khi hay tin Mai Cẩm Tú ngã sảy thai. Và hẳn bà cũng đoán ra phần nào cô con dâu hiểu biết ấy đã nghi ngờ mẹ chồng dàn dựng toàn bộ chuyện này.

- Cẩm Tú bị sảy thai, xem ra mẹ cũng không hề lo lắng gì! - Cao Phong mở đầu bằng một câu mang đầy hàm ý sâu xa.

- Con có nghe câu: "Con mẹ, mẹ xót, xót chi con dâu" chưa? Đã gọi bác sĩ đến khám, kẻ hầu người hạ đang chăm nom, còn cần đến sự quan tâm của mẹ làm gì?

Trước thái độ lãnh đạm đến khó tin đó, Cao Phong không do dự mà hỏi thẳng:

- Lý nào đúng như những gì Mai Cẩm Tú nói, là mẹ khiến cô ấy sảy thai?

- Cẩm Tú bảo với con như thế à?

- Cô ấy nói rõ ràng là bị con bé Mễ đẩy sau lưng, nó theo hầu mẹ thì lý do gì lại dám cả gan hãm hại mẹ Hai?

Bà Hoàng thoáng im lặng, chỉ không biết có nên ngay lúc này mà ba mặt một lời nói rõ với Cao Phong không, tiếp theo lại nghe con trai lên tiếng:

- Để con gọi con bé Mễ lên đây tra hỏi rõ ràng!

- Được rồi, mọi chuyện đúng như Mai Cẩm Tú đã nói với con đấy.

Cao Phong dường như không tin vào lời thừa nhận từ mẹ mình, kinh ngạc hỏi:

- Sao mẹ có thể độc ác đến thế?

- Độc ác? Hừ, mẹ còn chưa lời Mai Cẩm Tú ra hỏi tội là may lắm rồi! - Ánh mắt bà Hoàng bấy giờ mới lộ vẻ giận dữ - Con nhỏ đó nghĩ có thể qua mặt được mẹ ư? Rõ ràng là ăn nằm với kẻ khác có chứa mà dám đường hoàng nói rằng đây là cháu của mẹ! Cứ tưởng nó hiểu biết lễ nghĩa, nào ngờ lại vô liêm sỉ đến vậy!

- Làm sao mẹ biết đứa bé đó không phải con của con?

- Đừng quên mẹ con cũng là đàn bà, mang thai sinh đẻ đều trải qua hết rồi! Mai Cẩm Tú có thai một tháng, thế con có nhớ lúc ấy con đang ở đâu không? Con đang công tác ở dưới Tiền Giang, bảy ngày sau mới về nhà! Mẹ cũng đã hỏi vệ sĩ ở biệt thự Vòm Bạc, có một ngày cô ta đã bỏ đi đâu đó, qua hôm sau mới trở về!

Lần này thì Cao Phong chẳng còn gì để nói nữa, bản thân không ngờ sự thật bại lộ là do vấn đề về thời gian mang thai của Cẩm Tú! Mẹ anh là đàn bà, dĩ

nhien dễ dàng phát hiện ra những điều như vậy. Rất nhanh, anh nghe bà lên tiếng rành rọt:

- Cao Phong, rốt cuộc thì con đang nghĩ cái gì trong đầu vậy? Biết rõ Mai Cẩm Tú có thai với người khác thế mà vẫn im lặng cho qua, con muốn mẹ tức chết à?

Cao Phong không thể nói đó là con của Cao Đình, nếu vậy bà sẽ phát hiện ra anh và Cẩm Tú chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, và rằng anh đang ngầm ngầm thực hiện kế hoạch riêng. Cái việc bà ra tay giết đi một đứa trẻ còn trong trứng nước khiến anh thấy rùng mình. Sự tàn ác này đã vượt ngoài suy nghĩ của anh.

- Đây là chuyện riêng của vợ chồng con.

- Được, xem như con bị bỏ bùa mê thuốc lú rồi mới si mê Mai Cẩm Tú đến dường này! Mẹ sẽ tạm thời cho qua cái chuyện bại hoại đó, về mà nhắc nhở con vợ yêu của con nên biết giữ thân giữ phận nếu không thì đừng hòng ở nhà họ Cao nữa!

Câu nói phần nộ của bà Hoàng không chỉ mỗi Cao Phong nghe mà còn có cả Mai Cẩm Tú! Cô đứng bên ngoài cửa phòng và lắng nghe toàn bộ cuộc đối thoại của hai người họ. Vào lúc chính tai nghe thấy người đàn bà đó thừa nhận việc đã hại mình sảy thai, trong lòng cô gái vốn hiền lành nhu mì này bỗng chốc xuất hiện một con cuồng nộ dữ dội, nếu đem so sánh nó với những cơn bão biển ngoài kia thì có lẽ khủng khiếp hơn nhiều. Đây là nỗi đau của người mẹ vừa bị mất đi đứa con! Tiếp theo cô lặng lẽ trở về phòng, dường như có điều gì đây đã khác đi...

Nguồn: facebook.com/anhtho.vat

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Mọi thứ sẽ không còn như trước

Hết Mai Cẩm Tú bây giờ đến lượt Cao Phong xuống Bình Dương gặp Cao Đình. Theo lẽ thường, anh trai đến thăm em trai cũng là điều tốt thôi thế nhưng kỳ thực trong lòng Cao Phong lại mang ý định riêng nên vừa gặp mặt đã nở nụ cười ẩn ý:

- Một thời gian không gặp, tôi xem chừng cậu chẳng đến nỗi tệ.

Ánh mắt ở phía đối diện mang đầy sự căm ghét, oán hận lại có chút bất nhẫn. Cao Đình đang đứng trước mặt anh trai với dáng vẻ đường hoàng, vẫn là cái kiêu trâm mặc mà thông minh, tóc đã được cắt ngắn gọn gàng, râu cũng cạo nhẵn, chung quy thì vẫn là một cậu Ba anh tuấn ngày nào chỉ ngoại trừ cái chân bên phải bị khập khiễng. Vừa nghe báo có Cao Phong đến là anh đã ăn vận tươm tất, càng không muốn lộ vẻ bạc nhược hay đang suy sụp.

Và sự thật, cách làm thông minh của Cao Đình đã khiến Cao Phong hơi ngạc nhiên, cũng bởi cách đây vài ngày còn nghe nói cậu Ba chỉ biết uống rượu khiến việc ở xưởng bị trì trệ nên anh mới xuống đây xem sao. Nào ngờ trông em trai vẫn rất khoẻ mạnh, ra dáng một quản lý lắm, đặc biệt là đôi mắt ấy hệt như có lửa hùng hực muốn thiêu đốt kẻ đứng trước mặt vậy. Thiết nghĩ, Cao Đình lấy lại phong độ là do sĩ diện hay vì Mai Cẩm Tú đã giúp ngo ra? Cao Phong cười khê khi nghĩ thế.

- Nếu anh muốn xem bộ dạng sa đoạ của tôi ra sao thì xin lỗi đã khiến anh thất vọng! Sống ở đây tốt hơn tôi nghĩ! Suy cho cùng phải cảm ơn anh rồi, anh trai...

Miệng thì nói ra những lời thản nhiên nhưng tia nhìn thì sắc lẹm lại phản chiếu rõ nỗi oán trách chưa nguôi, rõ ràng là Cao Đình đến chết cũng không tha thứ cho Cao Phong! Lấy làm buồn cười trong một lúc, cậu Hai đáp lại rằng:

- Tôi xuống đây cốt xem tình hình cậu thế nào, xem ra vẫn rất tốt. Sẵn tiện đây cũng muốn báo với cậu một tin: Cẩm Tú có thai rồi.

Sự lạnh băng trong đôi mắt bỗng chốc biến mất, cả thái độ đề phòng cũng không còn, ngay lúc này biểu hiện ở Cao Đình chẳng có gì khác ngoài kinh ngạc quá đỗi! Cẩm Tú đã mang thai...? Dĩ nhiên chàng trai này làm sao quên được cái đêm đáng nhớ ấy, khi mà bản thân vẫn nhớ rất rõ mùi hương cùng sự ấm áp toả ra từ thân thể cô. Từ đó đến nay chỉ mới một tháng, vậy có lý nào đứa con là...

- Đó là con của cậu, Cao Đình!

Lời nói rõ ràng từ Cao Phong đã giúp Cao Đình có được đáp án chính xác nhất!

- Cẩm Tú bây giờ thế nào rồi? Anh đã làm gì cô ấy?

- Tôi làm gì cô ấy ư? Ý cậu là sao?

- Cẩm Tú là vợ anh nhưng lại mang thai với tôi, vậy lý nào anh để yên?

Phản ứng lo lắng lẫn kích động đó, lần nữa làm Cao Phong tự thấy buồn cười:

- Cậu nghĩ tôi sẽ làm gì? Đánh mất cô ấy? Tôi không đề tiện đến mức như thế.

- Có chuyện gì mà anh không dám chứ! - Cao Đình gằn giọng - Để tôi được gặp Mai Cẩm Tú! Tôi nhất định sẽ bảo vệ hai mẹ con cô ấy!

- Chẳng cần phải như vậy nữa... Bởi vì cô ấy đã bị sảy thai!

Tại Cao Đình bỗng dưng ù đi, những từ ngữ vừa nghe giống hết tiếng súng bắn thẳng vào màng nhĩ anh, nhức nhối và đau buốt đến khó tin. Anh cảm giác từ nãy đến giờ, bản thân vừa trải qua điều gì rất mờ ám. Chẳng phải ư, vừa được báo tin sắp làm cha sau đó chưa đầy năm phút thì lại nhận tin con mất, chẳng khác nào anh vừa được đưa lên thiên đàng và tiếp theo bị ném ngược xuống địa ngục.

- Anh nói cái gì...?

Cao Phong nhìn rõ dáng vẻ thất thần của em trai, im lặng trong một thoáng rồi chậm rãi đến gần đứng ngay trước mặt đối phương, lặp lại rõ ràng:

- Con của cậu chết rồi!

Và phản ứng đầu tiên của Cao Đình là mím môi điển tiết đồng thời vung tay lên định đánh Cao Phong, tuy nhiên hai người trong số Ngũ vệ liền mau chóng kìm giữ anh lại. Dĩ nhiên Cao Đình đã phản ứng dữ dội ra sao, miệng không ngừng gào lên, dáng vẻ ôn nhu điềm tĩnh vốn có hoàn toàn bị đánh sập. Anh bị vệ sĩ giữ hai tay ở phía sau, cả người như ngã chúi về phía trước. Đối diện, Cao Phong hơi cúi mặt xuống, với tư thế này có thể nhìn sâu vào đôi mắt đang rực lửa kia.

- Thái độ này của cậu là sao? Đánh tôi? Có phải tôi hại chết con cậu đâu.

- Khốn nạn! Cẩm Tú đang mang thai hà cớ gì lại bị sảy? Nếu không phải anh thì vì sao chứ? Vì sao? - Cao Đình thét đến gân cổ nổi cuộn cuộn.

- Do cô ấy đi không cẩn thận nên trượt ngã.

Cao Đình phun nước bọt khinh bỉ, nghĩ rằng anh sẽ tin vào cái lý do ngớ ngẩn đó sao? Hành động phản kháng càng trở nên kịch liệt, anh muốn lao đến đánh chết cái kẻ đang mang dáng vẻ dửng dưng và lãnh cảm ở trước mặt mình!

- Nếu oán hận thì chỉ một mình tôi thôi, tại sao lại đụng đến Cẩm Tú và con tôi?

- Tôi ghét cậu, đúng! Nhưng tôi không giết con cậu.

- Đồ bất nhân! Có giỏi thì anh giết tôi đi!

Cao Phong hướng ánh mắt vô cảm vào khuôn mặt mang sự cuồng nộ đó, trong đầu không khỏi giận dữ. Chết? Ngoài cái chết ra, Cao Đình còn có thể nghĩ được gì khác chăng? Để ngăn cản mẹ mình, Cao Phong đã phải chấp nhận đánh đổi nhiều thứ, là bản thân và cả tình yêu, để làm việc cần phải làm. Thậm chí cả cô gái yếu đuối như Mai Cẩm Tú cũng can đảm lựa chọn con đường chồng gai này, vậy mà Cao Đình luôn sống trong sự bảo bọc thì lại chỉ nghĩ đến cái chết!

- Thay vì chết thì tại sao cậu không dừng cảm chống lại tôi? - Ngón trỏ và ngón giữa áp lại, Cao Phong gõ từng cái lên trán em trai, giọng nghe thật lạnh - Đó là lý do, cái thứ nhu nhược buông xuôi như cậu chẳng bao giờ vượt qua tôi! Nếu vẫn còn là một người đàn ông thì hãy nghĩ cách cướp lấy Mai Cẩm Tú trong tay tôi đi!

Cao Đình nghiêng rặng liếc mắt nhìn. Còn Cao Phong thì đứng thẳng dậy, bảo:

- Mà cũng phải, với tình hình hiện tại cậu sẽ lấy cái gì để đấu với tôi? Tiền bạc không! Thế lực cũng không! Nhà họ Cao ai sẽ ủng hộ cậu...? À, có lẽ còn một người: chú Nhuận, em trai cùng cha khác mẹ với cha! Chẳng phải hai người có mối quan hệ rất tốt à? Rất tiếc là hiện nay chú ấy lại ở Pháp, không thể giúp gì được cho cậu...

Vừa cười ẩn ý, Cao Phong vừa kín đáo nhìn về mặt trầm tư của Cao Đình, tiếp theo thì ung dung rời khỏi văn phòng. Buông tay cậu Ba, Ngũ vệ cũng đi ra theo.

Ngồi phịch xuống đất, Cao Đình bất động cùng biểu hiện chẳng khác gì kẻ mất hồn. Cứ nghĩ đến cảnh Mai Cẩm Tú đang một mình ở trong nhà họ Cao là tim anh như bị ai bóp chặt đau đến ngạt thở. Siết chặt tay, ánh mắt trở nên quyết liệt, anh nhất định phải tính món nợ này với Cao Phong, vì Cẩm Tú và vì đứa con của mình.

Khi đó ở bên ngoài, Nhất vừa ngồi vào trong xe là đã nhanh chóng hỏi rằng:

- Làm vậy có tàn nhẫn với cậu Đình không ạ?

Cao Phong ngồi yên lặng ở ghế sau, khuỷu tay gác hờ lên kính xe đang hạ xuống và chống cằm, đôi mắt chứa đựng vô số ý nghĩ khó đoán, thân nhiên bảo:

- Không bị dồn đến bước đường cùng thì con người sẽ không biết bật dậy!
- Vậy là cậu muốn ông Nhuận về nước?
- Với tình hình này, tôi không tiện gọi chú ấy về được nên cố tình gợi ý như thế.
- Lỡ như cậu Đình vẫn im lặng?
- Nếu Cao Đình bạc nhược đến mức đó thì làm kẻ bỏ đi là vừa!

Nhất không hỏi thêm nữa mà lái chiếc Citroen DS 21 chạy đi. Cái nhìn của Cao Phong vẫn kịp lướt qua dãy văn phòng nằm giữa khoảng sân trống trải, lại nhớ đến dáng vẻ khác lạ của Cẩm Tú đêm hôm đó. Sau khi nói chuyện với bà Hoàng xong và trở về phòng, anh nhận ra cô dường như đã thay đổi. Mới trước đó còn bần thần đau khổ ấy vậy lúc này trở nên mạnh mẽ đến khó tin, cô nhìn anh rồi nói:

- Kế hoạch của cậu cần phải tiếp tục! Cậu không thể dung túng cho tội lỗi của mẹ mình hết lần này đến lần khác được!

Thái độ dữ dội đó khiến Cao Phong không thể viện thêm lý do nào nữa, đành phải chấp nhận. Anh nghĩ, Cẩm Tú thay đổi là vì nỗi đau mất con. Sắp tới đây, cô sẽ bắt đầu kế hoạch riêng của mình và anh chỉ có thể chờ xem như thế nào.

Về đến nhà, Cao Phong bước vào đại sảnh đã trông thấy cảnh bà Hoàng đang ngồi nói chuyện điện thoại với ai đó rất vui vẻ. Hiếm khi mẹ bộc lộ những cảm xúc như vậy nên anh tự nhủ hẳn người ở bên kia đầu dây phải rất thân thiết hoặc có mối quan hệ đặc biệt nào đấy với bà. Bất gặp con trai đứng nơi ngưỡng cửa, bà Hoàng nói thêm vài lời rồi gác máy, tiện thể vẫy tay gọi một cái. Chẳng quá lâu sau khi Cao Phong đã ngồi xuống bên cạnh, bà mới nói:

- Mẹ vừa nói chuyện với bà Tôn, vợ của Quận trưởng.
- Hoá ra là thế, thảo nào... - Cao Phong nhủ thầm xong liền hỏi - Hai người nói chuyện gì với nhau mà vui thế?
- Chỉ là hỏi thăm xã giao và bàn chút chuyện phiếm. À, con có còn nhớ Lệ Hà?
- Lệ Hà nào ạ?
- Tôn Lệ Hà, con gái của Quận trưởng đấy. Lúc nhỏ cũng đến nhà họ Cao ta chơi và cứ lẻo đẻo đi theo con. Nãy nói chuyện với bà Tôn, nghe đầu Lệ Hà vừa du học về, lại muốn gặp con để nói chuyện. Hay để mẹ sắp xếp cho nhé!

Cao Phong thắc mắc vì sao mẹ lại muốn mình gặp mặt con gái Quận trưởng:

- Để làm gì ạ? Thời gian này con bận việc ở xưởng vải lắm.
- Bận thế nào cũng phải đi! Con xem, bao nhiêu năm du học, vừa về đây là Lệ Hà đã đòi gặp con ngay. Đừng quên lúc trước con bé cũng có tình ý với con đấy.
- Mẹ à, đó đã là chuyện cũ rồi còn nhắc lại làm gì?

Quan sát vẻ chán chường của Cao Phong, bà Hoàng uống ngụm trà rồi tiếp:

- Cha con vì thân tình với Dương Bộ nên mới muốn con và Dương Thảo đính hôn, mẹ không ngờ phạt ý ông ấy nên cũng chiều theo. Đáng lý, người mà mẹ ưng là Lệ Hà, vừa xinh đẹp lại lanh lợi, còn là con gái của Quận trưởng.

Đang dựa lưng vào thành ghế, Cao Phong liền ngồi thẳng dậy và nhìn mẹ:

- Mẹ gọi con lại chỉ để nói những điều này? Chuyện Lệ Hà thích con thì đã sao, bây giờ con đã lấy vợ rồi, còn gì nữa đâu chứ.
- Lấy vợ thì cũng có thể thôi vợ mấy hồi.
- Mẹ à, để Cẩm Tú nghe được thì không hay.

- Hừ, nó có tư cách gì mà nói này nọ chứ, cái việc dám lén phét bên ngoài kia mẹ còn chưa bỏ qua đâu! - Bà Hoàng nhìn thấy ánh mắt khó chịu từ con trai, liền thờ ơ - Được rồi, không nói nữa! Tóm lại, vài ngày tới con hãy đi gặp Lệ Hà.

Đã định lên tiếng từ chối thì bất giác Cao Phong chợt nhớ ra một chuyện. Đó là Cẩm Tú từng yêu cầu anh bằng mọi cách phải thuyết phục bà Hoàng để cô được tiếp tục chăm sóc cho ông Lim. Với anh, đây là việc chẳng mấy dễ dàng! Do qua Ma Cao nên mẹ anh mới đồng ý để Cẩm Tú săn sóc cha chồng, nay bà trở về rồi dĩ nhiên còn lý do gì để con dâu làm như vậy nữa. Nay tiện thể bà một mực muốn con trai đi gặp Lệ Hà, thôi thì anh cũng mượn cớ này mà đánh liều xem sao.

- Thôi được, con sẽ nghe theo ý mẹ nhưng với một điều kiện. Cẩm Tú vừa bị sảy thai nên tinh thần sa sút, con muốn để cô ấy đến biệt thự Vòm Bạc yên tĩnh nghỉ ngơi, tiện thể tiếp tục chăm nom cho cha. Mẹ thấy thế nào?

Bà Hoàng lại đắn đo suy nghĩ, thật là không hiểu ra làm sao khi Cao Phong vẫn hết sức quan tâm Cẩm Tú mặc dù cô dám lên lút sau lưng chồng, chẳng biết giữ đạo làm vợ. Đến nỗi bà nghĩ cô ta dùng bùa lên con mình nữa. Với suy nghĩ ấy, bà càng muốn Cẩm Tú rời khỏi nhà họ Cao càng nhanh, để làm được điều này thì phải tìm vợ khác cho Cao Phong và đây chính là Tôn Lệ Hà. Thôi thì trước mắt cứ tạm chấp nhận yêu cầu này, quan trọng có thể khiến Cao Phong gặp mặt Lệ Hà.

Nguồn: facebook.com/anhtho.vat

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cuộc chạm mặt ở trang trại ngựa

Từng nhìn thấy những con ngựa qua phim ảnh và tin tức, lại còn nghĩ ngày nào đó có thể được ngồi trên lưng ngựa, thì nay điều ước tưởng chừng như xa vời ấy cũng thành hiện thực đối với Dương Thảo. Hôm nay là một ngày nắng rất đẹp, bầu trời trong xanh không một gợn mây và cô chủ này đang có mặt tại trang trại ngựa của Quận trưởng Sài thành. Mọi chuyện bắt đầu từ lời mời của Quận trưởng dành cho ông Bộ, vì không muốn làm phật lòng mấy vị quan chức nên ông dù vẫn chưa khỏe mấy cũng nhận lời. Hiện nhiên Dương Thảo phải đi cùng.

Việc nuôi ngựa tại trang trại ở Việt Nam chưa mấy phổ biến, nhất là vào thời này. Mặc dù vậy, một số gia đình giàu có vẫn mang cái thú vui thượng lưu đó, rồi mua những mảnh đất vừa đủ ở ngoại thành để nuôi ngựa, thỉnh thoảng cuối tuần thì đi cưỡi ngựa vui chơi. Nhà Quận trưởng là một trong số đó. Với Dương Thảo, việc có mặt ở đây chẳng phải điều tồi tệ gì mà cái đáng nói chính là cô gặp hai người: Cao Phong và cả Phó Văn Chính! Có vẻ như lần nào cô cũng quên mất rằng, hai người đó sẽ luôn có mặt ở những nơi dành cho giới quyền quý thế này.

Quận trưởng còn mời thêm một vài gia đình thượng lưu khác, ngoài các bậc tiền bối ra thì cũng có những hậu bối, chính là con cái của họ! Hầu hết ở đây đều là các cô chủ đang ở tuổi cập kê xinh đẹp cao sang, thành thử Cao Phong và Văn Chính đều trở thành tâm điểm chú ý của mấy cô gái.

Dương Thảo đang đứng bên cạnh một chú ngựa và nhìn về phía những trai thanh nữ tú ở cách mình không xa, xem chừng ai nấy đều có vẻ như quen biết nhau. Dĩ nhiên, người mà cô để ý nhất là Cao Phong. Anh vận bộ trang phục cưỡi ngựa, đơn giản chỉ là áo sơ mi cổ cao, ghi lê, quần trắng với boot cưỡi ngựa cao đến đầu gối. Cậu Hai trời sinh đã có diện mạo phong độ nay còn ăn mặc kiểu Tây như thế càng tôn thêm khí chất anh tuấn bất phàm. Điều khiến Dương Thảo lưu tâm là cô gái mặc đầm xoè khá giống kiểu peplum đứng bên cạnh cứ quàng tay anh. Nghe đâu đấy là Tôn Lệ Hà, con gái của Quận trưởng. Cô tầm bằng tuổi Phương Di, trông lạnh lùng xinh xắn, hẳn do du học nước ngoài nên việc đụng chạm giữa nam và nữ có phần thoải mái chẳng câu nệ. Còn đang nghĩ ngợi thì chợt, Dương Thảo hơi giật mình bởi bất gặp ánh mắt Cao Phong hướng đến chỗ mình. Tức thì, cô liền khéo léo quay mặt đi như thể phủ nhận hành động quan sát này giờ.

Cao Phong không nghĩ rằng sẽ gặp Dương Thảo ở đây, bản thân đến cũng chỉ vì nghe theo ý mẹ gặp mặt Lệ Hà, nào ngờ chẳng những chạm mặt cô mà còn cả trung úy Chính. Nhắc đến điều này, đi theo anh còn có ông Biện. Không biết lý do gì mà người bạn rợn như cậu lại có cái thú cưỡi ngựa vui chơi, anh cảm giác ông được mẹ mình "phái" đến đây cốt để giám sát cháu trai. Cũng bởi điều đó nên Cao Phong khó lòng nói chuyện riêng với Dương Thảo, không thể để mẹ biết được anh vẫn còn tình cảm với cô. Dẫu này giờ biết cô âm thầm nhìn mình nhưng anh chỉ có thể ở bên cạnh Lệ Hà, nghe cô nói liên tục không biết mệt.

Dương Thảo vuốt ve chú ngựa, kỳ thực là tự hỏi Cao Phong đã rời mắt khỏi đây chưa, lòng chỉ hi vọng anh đừng nghĩ là cô đang có ý gì. Tiếp theo, cô nghe một chất giọng khá quen cất lên ngay sau lưng, rồi người đó xuất hiện ở trước mặt.

- Tôi không nghĩ là cô Thảo cũng biết cưỡi ngựa.

Văn Chính trong bộ trang phục cưỡi ngựa trông thật cao lớn và đạo mạo.

- Tôi không biết cưỡi ngựa, chỉ tiện thể đi theo cha tôi đến đây thôi.

Nghe Dương Thảo đáp vậy, Văn Chính chỉ nở nụ cười, ánh mắt kín đáo nhìn cô từ trên xuống dưới. Hầu hết những cô chủ ở đây đều mặc đầm, riêng Dương Thảo lại mặc sơ mi, quần và boot da mặc dù cô chẳng biết cưỡi ngựa. Nhưng vẻ như nam phục kiểu này càng khiến cô trông giống một nữ anh hào, rất phù hợp! Niềm vui thú khi quan sát cô chủ này lập tức biến mất, Văn Chính lại bị phá bình bởi cái kẻ mà mình không bao giờ ưa nổi. Cao Phong, rõ ràng đang đứng nói chuyện với Lệ Hà ấy vậy chẳng rõ từ lúc nào đã đứng ngay tại đây rồi.

- Kể ra tôi và trung úy Chính thật có duyên.

- Tôi cũng thấy như vậy, mà đúng hơn là cả ba chúng ta, phải không cô Thảo?

Thấy Văn Chính nhìn sang Dương Thảo hỏi, Cao Phong cũng đảo mắt qua cô.

- Tôi không biết là em có thể cưỡi ngựa.

- Em chỉ nhân tiện đi theo cha chứ không biết cười ngựa gì hết. Còn anh hình như không chỉ biết cười mà hẳn là cười rất giỏi?
- Tôi cười ngựa cũng thường thôi.
- Cậu Phong khiêm tốn rồi, lúc nãy cứ nghe cô Hà khen cậu hết lời. Tôi trông hai người có vẻ thân thiết lắm, chắc là mối quan hệ rất đặc biệt.

Những lời mà tay trung úy này nói, bề ngoài nghe có vẻ vô hại thế nhưng lại đầy ẩn ý, mà dĩ nhiên toàn là ý không tốt lành. Cao Phong biết hẳn cố tình nói thế trước mặt Dương Thảo, lại còn nhấn mạnh năm từ "quan hệ rất đặc biệt" hệt kiểu muốn cô nghĩ anh thiếu đứng đắn. Vẫn giữ dáng vẻ điềm nhiên, anh trả lời ngắn gọn: "Chúng tôi chỉ như anh trai em gái thôi". Đối diện, Dương Thảo có chút lưỡng lự khi định hỏi Cao Phong điều gì đó nhưng đột ngột, Lê Hà từ đâu xuất hiện.

- Anh Phong! Sao đang nói chuyện với em mà anh đi đâu thế?
- Tôi gặp bạn nói chuyện phiếm thôi.
- A, là trung úy Chính! Vậy còn cô ấy là ai?

Thấy Lê Hà nhìn mình tò mò, Dương Thảo cũng tự giới thiệu bản thân:

- Tôi là Dương Thảo, con gái của chủ thương cảng Dương Bộ, xin chào cô Hà.
- Dương Thảo? Sao nghe cái tên này quen quen...?
- Cô Thảo từng là vị hôn thê của cậu Phong đấy, cô Hà.

Lần nữa, Cao Phong lại nhìn qua Văn Chính trong khi hẳn vẫn mang dáng vẻ hết sức bình thường như thể chẳng hề có ý đồ gì khi nói câu đó.

- À thì ra là thế, thảo nào...

Dương Thảo bất giác thiếu thoải mái trước ánh nhìn nửa sấm soi nửa chẳng mấy thân thiện của Lê Hà. Bản thân không muốn ai nhắc đến mối quan hệ đã qua này thành thử cô ngầm trách Văn Chính toàn nói những điều thừa thãi.

- Anh Phong, chẳng phải anh nói sẽ chỉ em cười ngựa à?
- Cô Hà cứ lên ngựa trước, chờ một lát tôi đến sau.
- Không, em sợ lắm! Anh phải ngồi cùng em cơ!

Vừa nói Lê Hà vừa nắm chặt tay cậu Hai nhà họ Cao đứng đưa qua lại, ra vẻ nũng nịu. Cao Phong, nửa khó xử trước hành động quá thân mật này nửa lại chú ý đến sắc mặt Dương Thảo, nên khéo léo rút tay ra.

Thấy cô chủ ấy tỏ rõ sự quyến luyến quá, Dương Thảo cũng đoán ra cô đối với Cao Phong không đơn thuần chỉ là tình cảm anh em. Giữa nơi đông người mà Lê Hà chẳng hề ngại ngần cứ nín nịu kéo kéo người ta, chẳng những vậy còn có ý làm nũng nữa, nếu không phải chàng trai mình thích thì sẽ không làm thế. Chưa kể Cao Phong có vợ rồi, chỉ ít Lê Hà cũng nên giữ khoảng cách, đằng này lại...

Chớp lấy cơ hội mau chóng, Văn Chính liền ngó ý dân xếp thế này:

- Thì cậu Phong cứ đi với cô Hà, còn tôi cũng muốn chỉ dẫn cô Thảo cười ngựa.

Không muốn chứng kiến thêm cái cảnh kẻ nắm người kéo ở ngay trước mặt, Dương Thảo gật đầu đồng ý. Còn Cao Phong toan cất tiếng thì bất giác thấy phía bên kia ngọn đồi nhỏ, ông Biện thỉnh thoảng nhìn về phía này. Lại nghĩ đến mẹ mình để rồi những lời muốn nói đành phải kìm nén, anh cùng Lê Hà rời đi.

Biết Dương Thảo đang nghĩ ngợi lung tung, Văn Chính lời kéo sự chú ý khi bảo:

- Để tôi chỉ cô cách cười ngựa.
- Tôi nghĩ là chỉ cần ngồi trên lưng ngựa và đi vài vòng là được rồi.

Khi đó ở một mảnh đất trống cách khá xa biệt thự Vòm Bạc đang diễn ra một cuộc trao đổi bí mật ở trong xe ô tô. Một bên là Mai Cẩm Tú trong dáng vẻ rất ư điềm tĩnh, biểu hiện nhu mì hiền lành mọi khi đã không còn. Sự thay đổi kỳ lạ này khiến ai nấy đều không khỏi thắc mắc, kể cả người vệ sĩ tên Thạc - đứng đầu nhóm vệ sĩ của bà Hoàng - ngồi bên cạnh cũng phải e dè. Không cần quá nhiều lời, Cẩm Tú đưa cho hắn một tấm hình chụp cùng cuộn băng cát sét ghi âm rồi hỏi:

- Anh có nhận ra họ không?

Giương mặt biến sắc, Thạc nhìn chăm chăm bức ảnh trắng đen trên bàn tay cứng ngắc của mình, trong đó là cô vợ trẻ và hai đứa con.

- Hiện nay, chỉ có tôi mới biết họ đang ở đâu!

Vệ sĩ như đã nói, là những người đi theo chính khách hoặc giới thượng lưu, ngoài mặt bảo vệ họ và bên trong còn âm thầm làm nhiều việc khác, có khi tốt có khi xấu. Đây là lý do vệ sĩ thường có nhiều kẻ thù và họ phải giữ bí mật về bản thân, đặc biệt về gia đình. Bởi một khi bị kẻ thù bắt đi thân nhân, vệ sĩ sẽ rất khôn khổ! Và cái cách Cẩm Tú đang làm chính là điều đó.

Trước thái độ im lặng hết kiểu đang suy xét của Thạc, Cẩm Tú bảo luôn:

- Yên tâm, tôi sẽ không làm hại đến họ, ngược lại còn cho sống ở nhà đẹp và ăn ngon. Anh có thể nghe tiếng nói của con gái mình ở trong băng cát sét ghi âm.

Thạc cảm nhận giọt mồ hôi rịn ra trên trán, bàn tay trong một chốc không kìm được mà run nhẹ khi bật băng cát sét. Giọng nói ngọng nghịu của đứa bé gái cất lên rõ ràng, đó chẳng hề là sự cầu cứu hay sợ hãi mà rất hồn nhiên vui vẻ. Để mặc những âm thanh trong trẻo kia không ngừng phát qua băng, Thạc đưa mắt nhìn Cẩm Tú sau cùng cũng hỏi thẳng vào vấn đề:

- Rốt cuộc, mẹ muốn tôi phải làm gì?

- Tôi biết anh thương gia đình, vì vậy đành dùng kế này để trao đổi. - Cẩm Tú mỉm cười, nhưng không giả tạo mà thật tình - Anh theo bà Cao bao lâu rồi?

- Hai tháng.

- Thời gian ngắn như thế chứng tỏ lòng trung thành cũng chưa nhiều, đúng chứ?

- Xin mẹ nói thẳng, đừng vòng vo nữa!

- Tôi muốn anh thay thế toàn bộ vệ sĩ đang ở biệt thự Vòm Bạc bằng người của cậu Phong! Ngoài ra, chính anh sẽ là người báo cáo tin tức giả cho bà Cao!

Bây giờ Thạc đã hiểu ra mục đích của đối phương, không phải Cẩm Tú mà là Cao Phong muốn ông Lim thoát khỏi sự giám sát từ mẹ mình. Hẳn kẻ đảo mắt đần độn, đây cũng là điều dễ hiểu khi bản thân đứng giữa hai lựa chọn: phản bội chủ hoặc cứu gia đình! Hắn ở bên cạnh bà Hoàng chưa lâu, nếu nói về quan hệ chủ - tớ rõ ràng là không quá sâu sắc như kiểu thuộc hạ thân tín lâu năm. Còn đối với vợ con, dĩ nhiên phải quan trọng hơn. Chưa kể Cẩm Tú bây giờ đã thay đổi, tay vệ sĩ này chẳng biết được liệu cô có nhân tâm xuống tay với vợ con mình?

- Anh bây giờ đã không còn sự lựa chọn, tôi làm thế này nghĩa là xem trọng anh. Nếu anh thuận theo, tôi đảm bảo sau khi xong việc gia đình anh sẽ được trở về an toàn. Còn nếu anh chống đối thì tôi e rằng...

Câu nói lấp lửng cùng ánh mắt kiên quyết ấy khiến nỗi lo lắng càng tăng gấp bội vì thế sau cùng, Thạc chỉ còn cách gật đầu.

Dương Thảo đã làm quen với ngựa, sau vài tiếng được Văn Chính giúp đỡ thì bây giờ cũng có thể ngồi trên lưng nó mà cười đi mấy vòng. Thật là khó tả trước cái cảm giác ở trên lưng ngựa và ngắm nhìn toàn cảnh trang trại với bãi cỏ xanh mướt trải dài, cô gái ở thế kỷ 21 này thấy đây quả là một trải nghiệm tuyệt vời! Chính vì vậy, cô cứ cười ngựa chậm chậm, đi bao nhiêu vòng rồi vẫn chưa hết chán.

Vừa quan sát đáng vẻ thích thú lẫn vui vẻ của Dương Thảo, Cao Phong vừa bước đến chỗ Văn Chính đang đứng dõi theo cô gái với một nụ cười đầy tình ý. Dừng bước, anh tháo bao tay ra và mắt nhìn lơ đãng khi nói:

- Thời gian này tôi thấy trung úy Chính có vẻ rất tích cực ở cạnh Dương Thảo.

Văn Chính kiểu như chẳng mấy quan tâm đến sự có mặt của đối phương, vẫn chăm chú nhìn người mình muốn nhìn, miệng hỏi vu vơ:

- Điều đó làm phật lòng cậu Phong à?

- Sao ngài cứ luôn xuyên tạc lời của tôi vậy?

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Chỉ cần đó là anh, em sẽ tin tưởng!

Văn Chính vốn biết rõ tình cảm của Cao Phong dành cho Dương Thảo thế nào, ngày trước việc anh từ hôn còn khiến hắn tưởng anh yêu Mai Cẩm Tú xinh đẹp thủy mị kia thế nhưng sau đó những hành động tiếp theo từ tay công tử đó lại giúp hắn nhận ra sự thật rằng: Cao Phong chưa bao giờ muốn từ bỏ người con gái từng là vị hôn thê của mình! Ở trước mặt Văn Chính, cậu Hai này miệng thì phủ nhận ấy vậy làm thì khác đi, nên khiến hắn cứ thấy buồn cười.

- Chẳng là cô Thảo đối với tôi đã cởi mở hơn, từ đó cả hai trở nên thân thiết.
- Nói vậy tức là, cô ấy chấp nhận ngài?
- Cũng không hẳn, nhưng tôi tin chỉ cần có thành ý thì rồi cô ấy cũng sẽ chịu.
- Trên đời này, không phải cứ toàn tâm toàn ý thì đều đạt được đâu trung uý.

Văn Chính bây giờ mới chịu quay qua nhìn Cao Phong vẫn còn phui nhẹ chiếc bao tay dính bụi đất, biểu hiện đều mang rõ mùi phản bình thân.

- Cậu Phong được khá nhiều phụ nữ để ý đến nhưng chẳng hiểu gì về họ. Phụ nữ ấy mà, ngoài mặt kiêu kỳ xa cách nhưng thật chất trái tim đều mềm yếu. Họ chỉ cần ai đó chân thành đối xử tốt là sẽ xiêu lòng thôi. Đặc biệt là kiểu phụ nữ như cô Thảo, càng dễ lay động bởi chân tình. Hắn điều này, cậu phải hiểu rõ hơn bất cứ ai?

Đoán, dạo này do ái tình hay sao mà quân nhân khô khan như Phó Văn Chính đây lại có thể nói ra những lời ý nhị, văn vẻ lai láng đến thế. Đến nỗi khiến Cao Phong cũng phải gạt bỏ dáng vẻ thân nhiên kia mà chăm chú nhìn hắn. Nói rằng hắn phong lưu đa tình, bao nhiêu phụ nữ đều chẳng từ chối, có phải do miệng lưỡi ngon ngọt và cả cái việc dễ dàng nắm bắt tâm lý phái nữ này?

Không gian đang bình thường thì bỗng vang lên tiếng ngựa hí liên hồi kèm theo âm thanh hốt hoảng của Dương Thảo khiến ai nấy đều đồng loạt nhìn về phía xa, thấy cảnh con ngựa chẳng rõ bị gì mà có vẻ phát điên không ngừng dậm hai chi trước lên quờ quạng trong không trung, phía sau như muốn quật ngã người đang ngồi trên lưng nó. Nhận ra mối nguy hiểm đang đến với Dương Thảo, Cao Phong lẫn Văn Chính đều lập tức chạy đến đó.

Dương Thảo ngồi trên lưng ngựa, không biết nó bị gì mà đột nhiên lồng lên như thế, sợ hãi cố cầm chặt dây cương hòng kìm giữ lại. Nhưng một cô gái làm sao đủ sức trấn áp sức mạnh của con vật này, lại thêm việc chỉ mới biết cưỡi ngựa thành ra cô bị giật liên tục, tinh thần càng thêm hoảng mang. Xung quanh có Cao Phong, Văn Chính và một số người cũng đang tìm cách trấn áp con ngựa, và về như tình hình chẳng mấy khả quan. Ông Bộ thì khẩn trương lo cho con gái lắm, muốn vào giúp nhưng người hầu giữ lại vì sợ ông gặp chuyện bất trắc.

- Dương Thảo! Thả lỏng dây cương! Em càng nắm chặt cương càng khiến con ngựa thêm đau và hung hăng hơn!

Cao Phong vội vàng đi xung quanh con ngựa vẫn đang phát điên, nói to. Dương Thảo dù nghe như vậy nhưng khó mà làm theo được, con người trong nỗi sợ hãi và hoảng loạn thì theo phản xạ lại càng nắm chặt dây cương hơn. Do có khá nhiều người vây quanh nên con ngựa thêm hoảng nên càng lồng lộn, liên tục nhảy dậm lên. Âm thanh huyền não trời dậy cả một góc trang trại, xen lẫn tiếng ngựa hí vang là tiếng hét thất thanh của mọi người.

Trong tình hình nguy cấp, Cao Phong toan yêu cầu người đi gọi Ngũ vệ đến thì đúng lúc bắt gặp Văn Chính rút súng ra. Chưa biết hắn định làm gì nhưng anh lập tức đặt tay lên khẩu súng giữ lại, cất giọng rõ ràng:

- Nguy hiểm lắm! Ngài có thể bắn trúng Dương Thảo!
- Tôi chỉ bắn lên trời để dọa con ngựa thôi! - Văn Chính bảo rõ.
- Như vậy cũng không được! Con ngựa giật mình sẽ càng thêm hoảng loạn!
- Hừ, thứ súc vật như nó chỉ có thể trấn áp bằng súng!

Dứt lời, Văn Chính gạt mạnh tay Cao Phong ra, bắn một phát đạn vào không trung. Cao Phong nghiêng rặng tức giận, chưa kịp nhìn hắn thì đã nghe con ngựa hí lên một tràng dài và rất lớn, quay qua đã thấy nó gần như dậm cả thân mình trên không và Dương Thảo tưởng chừng có thể ngã ngay xuống đất. Thế nhưng cô đã kịp vòng hai tay ôm chặt cổ ngựa, tiếp theo thì nó cầm đầu phi đi thật nhanh. Sự việc diễn ra quá bất ngờ khiến ai nấy trong một chốc chỉ biết đứng ngây ra, riêng Cao Phong thì mau chóng leo lên ngựa rồi tức tốc đuổi theo.

Cả người bị xóc mạnh do con ngựa đang phi rất nhanh, Dương Thảo đã bỏ cương còn hai tay vẫn ôm chặt cổ nó. Con đường phía trước như chao nghiêng do cô không thể ngồi vững mà hết tuột qua bên này lại tuột sang bên kia hông ngựa. Hoang mang lẫn rối bời, cô nhắm mắt mím môi cố nghĩ cách tự cứu mình. Đúng lúc thế nào, bên tai lại nghe tiếng vó ngựa khác chạy lên rất gần, cô liền xoay qua thì thấy Cao Phong đang cưỡi ngựa chạy song song.

- Dương Thảo, hãy bình tĩnh! Em có thể đưa dây cương qua cho tôi không?
- Em không biết nữa... nhưng em sẽ thử...!

Tự nhủ bản thân phải cố gắng lên, Dương Thảo dưng thẳng người dậy một chút, lấy hết can đảm bỏ một tay ra khỏi cổ con ngựa để với xuống cầm lấy dây cương. Bên cạnh, Cao Phong cũng điều khiển ngựa của mình chạy áp sát lại gần con ngựa điên kia, một tay cố với qua lấy dây cương từ tay Dương Thảo. Nhờ hai bên hỗ trợ qua lại nên cuối cùng anh cũng lấy được sợi dây bằng da đó.

- Tôi sẽ dùng hết sức kéo cương còn em phải ngồi thật vững để không ngã!

- Em biết rồi! Chỉ cần đó là anh, em sẽ tin tưởng!

Dương Thảo nhìn Cao Phong bằng ánh mắt mạnh mẽ, như thể chỉ cần có anh ở bên cạnh thì bản thân chẳng còn thấy sợ hãi gì nữa. Về phần Cao Phong, khi nghe câu nói đó xong anh càng quyết tâm phải cứu được cô! Tay phải cầm chặt dây cương ngựa của Dương Thảo, anh ra sức kìm hãm sức chạy như điên đó lại! Sợi dây quấn chặt lấy bàn tay, siết vào da thịt trúng ngay vết thương bị dao cắt lúc trước khi cố ngăn Dương Thảo tự sát, Cao Phong khẽ nhíu mày vì cảm nhận cái đau buốt. Về như vết sẹo lại bị nứt ra, dòng máu đặc quánh men theo sợi dây chảy dài.

Đôi mắt sùng sốt của Dương Thảo đã nhìn thấy từng giọt máu rơi xuống từ bàn tay kia, liền nói lớn: "Anh buông dây cương ra đi!". Hiển nhiên Cao Phong làm sao buông cương, vẫn cố gắng kìm hãm con ngựa. May thay khi sức chạy của nó đã giảm dần, tốc độ cũng bắt đầu chậm lại rồi sau cùng là dừng hẳn. Mau chóng bỏ dây cương ra, Cao Phong xuống ngựa đồng thời đỡ lấy Dương Thảo. Có lẽ vẫn chưa bình tĩnh nên vừa xuống đất là cô đã ngã vào vòng tay anh do chân đứng không vững. Tức thì Cao Phong nắm chặt lấy bờ vai đang run rẩy.

- Tốt rồi...! Đã không sao nữa!

Được chàng trai trấn an, Dương Thảo dần dần bình tâm trở lại.

Tiếng thảng ngựa vang lên ở ngay phía sau, sau đó Dương Thảo thoáng giật mình khi đột nhiên bị Văn Chính kéo ra khỏi vòng tay Cao Phong, tiếp theo thấy hần nhìn khắp người mình và hỏi han liên tục. Đối diện, Cao Phong sau một lúc bất ngờ thì cười nhạt một tiếng, bản thân không nhìn nổi buồn cười trước hành động vô duyên của tay trung uý. Tuy nhiên anh vẫn giữ im lặng, lúc này mới nhớ đến cái đau trong lòng bàn tay. Cùng lúc, ông Bộ, Lệ Hà và Ngũ vệ mới xuất hiện.

- Dương Thảo! Con có bị thương không?

Ông Bộ sốt sắng quan sát khắp người con gái, mặt tái đi do quá sợ hãi. Dương Thảo lắc đầu, trấn an cha bằng một nụ cười.

- Tại sao vai con lại chảy máu!

Nghe cha hỏi một câu, Dương Thảo liền nhìn qua vai và thấy màu đỏ nhuộm một phần vải áo sơ mi, đó không phải do cô bị thương... Sự nhớ đến vết thương của Cao Phong, cô còn chưa kịp hỏi là đã trông thấy cảnh Lệ Hà cầm lấy bàn tay anh, miệng kêu lên không ngừng:

- Ôi trời, tay anh chảy máu rồi! Phải mau cầm máu lại ngay!

Ánh mắt Dương Thảo cứ dõi theo hành động Lệ Hà lấy khăn mùi xoa cầm máu cho Cao Phong. Cô rất muốn đến bên anh hỏi han và chăm sóc vết thương mà cả hai lần đều do mình gây ra ấy. Thế nhưng biểu hiện quan tâm quá mức từ con gái Quận trưởng đã ngăn đôi chân Dương Thảo đi về phía ấy. Cùng lúc, cô chạm phải ánh nhìn của Cao Phong, về như anh cũng có cùng tâm trạng khi muốn bước đến gần cô nhưng lại không thể!

- Để tôi đưa cô Thảo về lều nghỉ ngơi.

Tâm trạng vẫn còn rối bời, Dương Thảo để mặc Văn Chính đẩy mình quay lưng và rời đi. Dù chân bước nhưng cô vẫn ngoái đầu nhìn Cao Phong. Hai người cứ hướng mắt vào nhau cho đến khi những bóng người vây quanh vô tình che khuất.

Dương Thảo được dìu ngồi xuống ghế, trong khi mọi người hỏi thăm tình hình thì đứng cách chục bước, ông Biện neho mắt nhìn Cao Phong đang chậm rãi đi về đây, bên cạnh là Lệ Hà và Ngũ vệ.

- Cháu làm cậu giật mình đấy! Mạo hiểm cưỡi ngựa đuổi theo cô Thảo.

- Lúc đó tình hình nguy cấp nên cháu chẳng nghĩ gì nhiều.

- Cháu có thể kể chuyện đó cho đám vệ sĩ làm mà.

Nghe câu nói dò xét ấy ấy, Cao Phong khẽ đảo mắt, bản thân nhận ra mình đã sơ xuất để lộ tâm tư trước mặt người cậu thâm sâu này. Lúc này vì sợ Dương Thảo gặp nguy hiểm, anh đâu còn tâm trí để ý đến chuyện khác ngoài việc phải cấp tốc cứu cô. Nếu để cậu Biện nhận ra tình cảm thật của anh thì khéo mẹ anh cũng sẽ biết... Tiếp theo Cao Phong nghe ông bảo mình hãy đi chăm sóc vết thương.

Dõi theo bóng dáng cháu trai, ông Biện cười nhếch mép sau đó lại đảo mắt qua Dương Thảo. Buổi sáng nay, ông và cô có trò chuyện một lúc. Mọi thứ vẫn bình thường cho đến khi ông đề cập về chuyện bạch phiến tìm thấy ở thương cảng.

- Đó chẳng qua là do có kẻ muốn hãm hại nhà họ Dương của cháu.

Đây là câu trả lời đầu tiên từ Dương Thảo, điều đó khiến ông Biện lấy làm tò mò:

- Sao cháu lại nghĩ vậy?

- Thế lý nào cháu phải đi nghỉ ngơi cha mình ư?

- À không, ý tôi chỉ muốn hỏi rằng cháu có biết ai ra tay dàn dựng chuyện đó?

Dứt lời, ông Biện phát hiện ánh mắt Dương Thảo nhìn mình có vẻ kỳ lạ, vừa mang ý dò xét vừa như thể ẩn chứa suy nghĩ sâu xa nào đấy.

- Hiện tại, cháu chưa biết rõ kẻ đó là ai thế nhưng cháu nhất định sẽ tìm cho ra!

Người đàn ông này tự nhủ, vì sao khi nói câu đó thì Dương Thảo lại càng nhìn mình trực diện hơn như chẳng khác nào muốn bảo ông chính là thủ phạm

- Tôi với cha cháu không có mối quan hệ tốt, dù vậy tôi cũng nghĩ rằng ông Dương chẳng có cái gan nhập lậu bạch phiến.

- Đó là điều dĩ nhiên! Bạch phiến gây ra bao nỗi thống khổ cho người dân, cháu không muốn nhà họ Dương nhúng tay vào tội ác đó! Và lại, đồng tiền mà kiếm trên xương máu như thế cũng không giữ được lâu dài, giả sử ông chủ Đào đây mà buôn bán bạch phiến thì liệu tối đến có dám ngủ ngon giấc? Ông có thể thành thói sống sung sướng trên những tờ bạc bất nhân ấy ư?

Lần này thì ông Biện không hề nhầm lẫn, rõ ràng Dương Thảo có ý nhắm vào ông khi thể hiện cái nhìn quyết liệt dữ dội ấy. Chẳng nói gì ngoài việc cười nhẹ, ông liền tự hỏi lý do gì cô gái này lại hỏi một câu mang tính công kích như vậy? Phải chăng cô đang muốn nhử ông?

Trở lại thực tại, ông Biện vẫn chưa rời mắt khỏi Dương Thảo, trong lòng bất giác xuất hiện dòng suy nghĩ: Lẽ nào cô ta biết điều gì đó về chuyện buôn bạch phiến của nhà họ Đào? Đúng là không thể xem thường được! Rút điều gì gà thượng hạng ra, ông châm lửa rít một hơi thuốc rồi thổi ra làn khói, buông một câu:

- Đúng là con gái Dương Bộ, thật khiến người ta thấy bức bối lẫn căm ghét!

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đưa con trong bụng cô ấy vẫn còn sống!

Bà Lượm có vẻ hốt hoảng khi trông cảnh Lương Bằng bế Phuong Di đi vào trong nhà, chưa kịp hỏi han đã nghe anh bảo phải đưa cô lên phòng nằm nghỉ. Sau vài phút, anh cũng đặt Phuong Di xuống giường và khẽ khàng đắp chăn lại.

- Cô Di sao lại ngất thế cậu? - Cùng chàng trai bước ra khỏi phòng, bà Lượm hỏi.

Đưa mắt nhìn Phuong Di qua cửa phòng khép hờ, Lương Bằng nhìn lại bà, nói:

- Cũng không phải ngất, chẳng qua cô ấy mệt quá nên ngủ quên trên xe.

- Thế mà tôi còn tưởng... Thật là, cậu nên khuyên cô đừng đi hát nữa.

- Di cũng biết tính cô Di nhà này rồi đấy, tôi càng nói thì cô ấy càng phản kháng.

Trông nổi lo lắng hiện lên trên gương mặt già nua của người đàn bà đi ỏ, Lương Bằng thở nhẹ một tiếng rồi trấn an bà, chờ thêm một thời gian nữa anh sẽ cổ vũ Phuong Di tiếp. Mí mắt nhăn nheo chảy xệ, bà tỏ vẻ lo âu:

- Tôi chỉ lo sức khỏe của cô không chịu nổi.

- Phuong Di đâu có đến nỗi yếu ớt như vậy.

- Nếu như bình thường đã chẳng sao, đằng này cô vẫn đang mang thai...

Do không kim được nên bà Lượm vô ý buột miệng nói ra cái sự thật đó. Đối diện, Lương Bằng lập tức nhíu mày đồng thời hỏi đầy khó hiểu:

- Mang thai? Bà nói gì thế? Chẳng phải Phuong Di đã phá bỏ cái thai rồi sao?

Lần này đến lượt bà Lượm thờ dãi thiết dãi, trách bản thân già cả lú lẫn khi không để lộ ra bí mật này, bây giờ biết phải ứng đáp sao đây? Trước, Phuong Di một mực ép bà phải giữ kín chuyện này với Lương Bằng, nửa lời cũng không được phép nói ra. Thế mà giờ đây, chẳng những nửa lời mà gần như cả câu đều thốt ra rồi, lẽ nào bà phải đi chối? Mà liệu bà chối thì chàng trai trước mặt này có tin?

- Cô Di dặn đi dặn lại tôi không được nói ra nhưng tôi thấy cô với cậu Bằng khổ quá thành thử chẳng muốn che giấu nữa. Sự thật cô Di chưa có phá bỏ cái thai đâu.

Lương Bằng thoáng bất động, hai con mắt đồng loạt chớp chớp vài cái, tự thấy cái tin báo này mơ hồ lẫn mông lung làm sao. Kỳ lạ, lúc nghe Phuong Di bảo đã bỏ con thì anh không tin đó là sự thật, để rồi bây giờ nghe tin ngược lại thì anh cũng không tin nổi. Con người đúng thật kỳ quặc quá đấy! Phải chăng khi đứng trước bi kịch quá lớn hoặc hạnh phúc quá lớn, con người lại đắm ra sợ hãi để phải tin?

- Di nói thật chứ? Có đúng là con của tôi vẫn còn sống?

Nhận được cái gật đầu rõ ràng kia, bấy giờ Lương Bằng mới dám mỉm cười, chẳng những thế còn là một nụ cười sung sướng vô vàn. Thế ra đúng như Dương Thảo từng nói, Phương Di chẳng qua quá giận nên dối gạt anh thôi. Chẳng hiểu sao khi niềm hạnh phúc lớn lao tràn đến thì cũng là lúc anh mất đi sức lực, liền ngồi phịch xuống đất. Tường chừng như bao nhiêu sự chịu đựng lẫn mệt mỏi đau khổ suốt thời gian qua đã vắt kiệt anh, để rồi bây giờ khi những điều ấy biến mất thì cũng mang theo hết cả sức lực.

Chợt, âm thanh cựa mình từ trong phòng vang khẽ, tức thì Lương Bằng và bà Lụa nhanh chóng đi vào. Trên giường, Phương Di đang từ từ ngồi dậy, đưa mắt quan sát biểu hiện khác lạ của hai người nọ. Bà Lụa tự hiểu ý, liền bảo sẽ xuống bếp nấu chút gì cho cô chủ. Lúc bà rời đi, Lương Bằng chậm rãi đi lại rồi quỳ gối xuống đất, nửa thân trên tựa hồ vào thành giường cốt để Phương Di ngang tầm mắt mình. Chẳng để cô kịp hỏi là anh nhẹ nhàng áp tay lên bụng cô, cái nhìn như đang kim nén vô số cảm xúc không nói nên lời.

- Anh làm gì vậy? - Hiển nhiên Phương Di lấy làm khó hiểu.

- Tại sao em lại nói dối anh? Là muốn trừng phạt hay gây vò anh? Di Lụa nói anh biết cả rồi, đứa con vẫn còn ở trong bụng em, đúng không?

Đôi mắt đứng yên một lúc tiếp theo liền đảo qua lại, Phương Di mím nhẹ môi, nửa khó xử khi Lương Bằng đã biết ra sự thật nửa thảm trách bà Lụa không chịu nghe theo lời mình. Trước thái độ im lặng cùng vẻ bối rối đó, Lương Bằng đã có được câu trả lời cuối cùng, để rồi quá vui mừng mà ôm chầm lấy cô.

- Anh biết em không phải kẻ tàn nhẫn đến vậy! Tốt quá, con chúng ta còn sống..

Về mặt Phương Di chẳng hề mang cảm xúc gì khi nằm trong vòng tay đầy ấm áp của Lương Bằng. Đôi mắt vẫn vô cảm, không phản chiếu vui hay buồn, càng không giận dữ hay oán trách, hoàn toàn phẳng lặng. Đợi con xúc động của anh qua đi, cô khẽ khàng đẩy nhẹ bờ ngực đang áp vào mình ra, bình thản:

- Đúng, tôi đã giữ lại cái thai bởi vì nó là con tôi! Chỉ có vậy thôi! Không phải vì anh hay bất cứ lý do nào khác, vậy nên nó chẳng liên quan gì đến anh.

- Đã như thế rồi mà em vẫn còn cố chấp một cách vô lý và không chấp nhận anh ư? Em có biết anh đã vui đến mức nào khi biết con chúng ta còn sống?

- Nó chỉ là con của tôi thôi!

Phương Di tỏ ra quyết liệt đến khó hiểu, khiến Lương Bằng cũng không biết rốt cuộc cô đang nghĩ gì và muốn cái gì. Dẫu cuộc nói chuyện đang rơi vào căng thẳng thế nhưng Lương Bằng không thấy khó chịu hoặc giận dữ, điều quan trọng mà bản thân cần biết chính là đứa con còn sống. Còn về phần Phương Di, tạm thời anh sẽ không quá ép buộc cô phải thừa nhận tình cảm dành cho mình.

- Chuyện này ngừng lại ở đây, em hãy nghỉ ngơi đi, anh không làm phiền nữa.

Ân cần vỗ nhẹ lên bờ vai mảnh mai đó, Lương Bằng mau chóng đứng dậy rời phòng. Cánh cửa khép lại, không gian xung quanh trở nên yên ắng đến mức tê nhạt, Phương Di liền nằm xuống giường, chỉ muốn ngủ một giấc đến sáng mai. Tốt nhất đừng nghĩ ngợi gì nữa, cô nhắm nghiền mắt và tự nhủ...

Cao Phong đưa mắt nhìn qua một lượt dàn vệ sĩ mới thay thế cho đám vệ sĩ cũ của bà Hoàng ở biệt thự Vòm Bạc, nét mặt không giấu được sự hài lòng. Bản thân không nghĩ rằng, Cẩm Tú lại có thể tìm ra cách giải quyết vấn đề này trong thời gian ngắn như vậy, quả nhiên không nên xem thường. Nói ra thì Cao Phong không phải là không có cách, chỉ là lòng vẫn còn lưỡng lự trước kế hoạch mình vạch ra... Đứng bên cạnh, Cẩm Tú liền hỏi cậu Hai có gì không vừa ý?

- Thế này đã tốt rồi, từ giờ nơi này chỉ là người của chúng ta, cũng thuận tiện.

- Em cũng sắp xếp đưa một bác sĩ nước ngoài về đây chữa trị cho ông Cao. Về phần bà Cao, đã có Thạc đứng ra lo liệu.

Cao Phong nhìn sang tay vệ sĩ nghiêm nghị đứng ở giữa, nhớ lúc trước mỗi lần đến đây đều gặp hấn đầu tiên, đôi mắt tinh tường đó lúc nào cũng dõi theo Cẩm Tú vậy mà bây giờ đã gần như trở thành người của cô. Xem như chuyện của cha đã tạm ổn, bây giờ anh chỉ còn chờ chú Nhuận từ Pháp trở về nước nữa.

Trong lúc Cao Phong nghĩ đến những bước tiếp theo của kế hoạch thì Cẩm Tú cũng chìm trong những suy nghĩ riêng. Cá nhân cô từ trước đến giờ không muốn chen vào mâu thuẫn giữa hai nhà Cao - Đào cũng như việc làm của Cao Phong, cô đơn giản đi cùng anh chỉ vì để giữ an toàn cho Cao Đình. Thế nhưng, kể từ sau khi bà Hoàng nhẫn tâm hại Cẩm Tú sảy thai thì cô gái này đã thay đổi mục đích, bản thân sẽ không nhu nhược bị động để người ta giẫm đạp nữa, cô phải đứng dậy và khiến người đàn bà đó trả giá cho những gì mình gây ra.

Bất chợt, cái nhìn của Cẩm Tú lướt xuống bàn tay của ông Lim đặt trên tay cầm xe lăn để rồi vô tình phát hiện một cử động khẽ từ ngón giữa. Ngạc nhiên, cô chăm chú nhìn lại lần nữa nhưng chẳng thấy gì cả, lòng tự nhủ có lẽ chỉ là nhìn lầm..

Đang ở trong tiệm hoa chọn mua những cành cắm chướng thì Dương Thảo bỗng nghe một chất giọng khá quen thuộc cất lên gần đó, lúc quay qua mới biết là bà Hoàng vừa bước vào đây. Ngẫu nhiên thật, lần trước hai người gặp nhau cũng ở trong tiệm hoa này. Định bụng tránh đi để không phải chào hỏi, nhưng Dương Thảo còn chưa kịp làm thế thì nhanh như cắt, lại nghe bà cất tiếng:

- Thật trùng hợp, không ngờ lại gặp cô Thảo!

Mắt bà ấy rất cuộc làm bằng cái gì mà lại tinh đến vậy? Ngần ấy tuổi rồi mà chỉ cần nhìn qua một chút đã phát hiện ra đối phương! Dương Thảo nhủ thầm như thế khi chậm rãi xoay qua, đành phải lịch sự chào lại một tiếng.

Bà Hoàng nở nụ cười ẩn ý và chẳng rõ lại đang nghĩ gì, tiếp theo liền thu ngắn khoảng cách giữa hai người bằng cách đến gần cô. Trước, bà hỏi thăm tình hình của ông Bộ, sau là đề cập đến chuyện Cao Phong từ hôn.

- Xem như tôi thay mặt con trai gửi lời xin lỗi đến cô Thảo và ông Dương. Dù không mấy ưng cách làm của thằng Phong nhưng tôi biết thế nào được khi nó cứ nhất quyết phải lấy Mai Cẩm Tú bằng được.

Dương Thảo trông bộ mặt son phấn giả vờ của bà Hoàng, lại nghĩ miệng nói xin lỗi nhưng biểu hiện vô cảm như băng đá, rõ ràng biết cô đau khổ thế nào vậy mà ngay lúc này bà cố tình lập đi lập lại cái câu Cao Phong muốn lấy Cẩm Tú để xát muối vào vết thương của cô. Thật tình chẳng hiểu nổi, vì sao chàng trai cô yêu lại có một người mẹ thế này? Biết bà Hoàng đang chờ xem thái độ của mình nên Dương Thảo vẫn giữ vẻ hoà khí, không nói gì ngoài việc gật khẽ.

- Lần trước nghe nói cô Thảo cùng trung úy Chính đến trang trại ngựa của Quận trưởng? Xem ra quan hệ giữa hai người rất thân thiết.

- Cháu đối với trung úy Chính chỉ như bạn bè, còn ngài ấy thế nào thì không rõ.

- Tôi thấy hai người cũng xứng đôi lắm! - Bà Hoàng tự dưng chuyển đề tài - Cô Thảo thấy Cao Phong với cô Hà thế nào?

- Cháu chưa hiểu ý bác lắm.

- Cô Hà vốn có tình ý với thằng Phong, tôi cũng muốn hai đứa gặp gỡ qua lại.

- Chẳng phải anh Phong có vợ rồi ư, sao bác còn...

- Nay cưới vợ, mai cũng có thể thôi vợ mấy hồi.

Giờ thì Dương Thảo đã hiểu, bà Hoàng không thích Cẩm Tú nên có ý định mai mối cho Cao Phong và Lệ Hà. Thảo nào lần trước, anh lại rảnh rồi đi cười ngựa và cả cô Hà kia cũng chẳng ngại ngần gì khi tỏ rõ thái độ thân mật. Không muốn tiếp tục cuộc đối thoại vô nghĩa này, cô liền báo mình có việc phải đi.

- Để tôi trả tiền giúp cô Thảo số hoa cầm chương ấy xem như là quà xin lỗi.

Chẳng để bà Hoàng kịp mở ví tiền ra là Dương Thảo đã ngăn lại, giọng rành rọt:

- Không cần đâu ạ! Tự cháu mua thì cháu sẽ trả tiền, bác đừng như vậy.

- Cô Thảo đừng khách khí.

- Không phải khách khí mà là cháu không muốn nhận tiền của nhà họ Đào! Chung quy, cháu thích dùng đồng tiền chính đáng do mình làm ra chứ không phải là những đồng tiền mờ ám, chẳng rõ lai lịch. Xin phép bác, cháu đi trước!

Dõi theo bóng dáng Dương Thảo rời khỏi tiệm hoa, bà Hoàng lấy làm khó hiểu trước câu nói hết sức lạ lùng ban nãy, cũng bởi thế nên bà đem toàn bộ sự việc này kể lại cho ông Biện nghe khi hai người ngồi trên xe ô tô về nhà. Trước đó cũng đã nghi ngờ phần nào về chuyện Dương Thảo phát hiện ra việc buôn bạch phiến, nay cô còn nói những lời này với bà Hoàng, thì ông chắc rằng mối nghi hoặc của mình là đúng! Kẹp điều xì gà ở giữa hai ngón tay, ông nheo mắt:

- Điều này, cần phải xem lại cái cô Thảo ấy.

- Nhưng chuyện bạch phiến rất bí mật, làm sao lộ ra được?

- Thằng Phong về như còn mối quan hệ mật thiết với Dương Thảo.

- Sao có thể? Nó si mê con Cẩm Tú kia thì đúng hơn!

Nhìn khuôn mặt điềm nhiên không một cái cau mày của chị gái, ông Biện cười:

- Con người giỏi nhất cái gì chị biết không? Là đóng kịch! Chẳng ai lại bất chấp nguy hiểm để cứu cái người mà mình đã hết tình cảm.

Đôi mắt bà Hoàng phản chiếu dòng suy nghĩ mờ mờ, lại nhếch mép cười:

- Thôi được, vậy thì kiểm chứng xem sao. Lần này phải nhờ đến cô Hà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Kế hoạch sắp đặt của con gái Quận trưởng

Chiếc ô tô Citroen DS 21 dừng lại trong sân nhà Quận trưởng, Cao Phong, bà Hoàng và cả ông Biện cùng bước xuống. Hôm nay Cao Phong đến đây là theo lời mời dự tiệc trà ngoài trời của Lệ Hà, còn mẹ và cậu anh thì muốn bàn vài chuyện với Quận trưởng. Lúc hai người nọ đi theo người làm vào trong nhà thì Cao Phong đi ra sau vườn, nơi sẽ diễn ra buổi tiệc trà. Lệ Hà đang ngồi uống trà bên chiếc bàn sang trọng được kê ngoài trời, bên cạnh có mấy chậu hoa kiểng xinh đẹp. Đúng là thú vui tao nhã của tiểu thư khuê các.

Nhắc thấy Cao Phong, Lệ Hà mang dáng vẻ vui mừng chạy đến trước mặt.

- Hôm nay thời tiết rất đẹp, nếu không uống trà thưởng thức cảnh thì thật phí.

- Cảm ơn cô Hà đã mời tôi đến, nhưng chỉ có hai chúng ta thôi à?

- À không, em còn mời hai vị khách đặc biệt nữa đấy!

Cao Phong chưa kịp hỏi thì đúng lúc Lệ Hà nghiêng người nhìn ra phía sau lưng anh như thể vừa trông thấy ai đó, nhanh chóng cất giọng: "Hai người đến rồi sao?". Cao Phong chậm rãi quay qua, nụ cười trên môi tắt hẳn bởi trước mặt là Dương Thảo và Phó Văn Chính. Anh không ngờ lại gặp hai người họ ở tiệc trà này, bởi con gái Quận trưởng chẳng mấy thân thiết với Dương Thảo hay Văn Chính.

Văn Chính cũng đã thấy Cao Phong rồi, tuy nhiên không lấy làm lạ gì, khi nhận lời mời từ Lệ Hà có lẽ hẳn cũng đoán ra cậu Hai nhà họ Cao nhất định cũng đến. Riêng Dương Thảo thì không thể mang dáng vẻ bình thường. Hỏi làm sao mà tự nhiên được khi rõ ràng cô nghe Lệ Hà nói qua điện thoại rằng muốn mời cô và Văn Chính đến dự tiệc trà xem như để làm quen, cũng là tiện cho việc giúp đỡ sau này giữa Quận trưởng với ông Bộ. Rốt cuộc, vì sao có cả Cao Phong nữa?

Dù đứng đối diện với Dương Thảo nhưng Cao Phong chẳng nói được lời nào, hẳn cũng đang mang những suy nghĩ giống hệt cô. Lệ Hà trước đây chẳng hề đề cập gì đến Dương Thảo hay Văn Chính nên anh cứ nghĩ chỉ có hai người, nào ngờ... Dĩ nhiên, Cao Phong bắt đầu nhận ra buổi tiệc trà ngoài trời này mang mục đích riêng. Tiếp theo như thể có điều gì xui khiến, anh liền đưa mắt nhìn lên. Ngay bên cửa sổ phòng làm việc của Quận trưởng, bà Hoàng đang ngồi yên lặng đồng thời nhìn xuống đây. Khuôn mặt điềm nhiên của bà, trong khoảnh khắc giúp Cao Phong nhận ra ý đồ khéo léo được che đậy ngay từ ban đầu!

- Đừng đứng ở đây nữa, chúng ta mau đi uống trà thôi!

Lệ Hà vừa nói vừa khoác tay Cao Phong rồi kéo anh đi nhanh đến chỗ chiếc bàn kê ở giữa khu vườn, ở trên là những tách trà bốc khói nghi ngút. Phía sau, Dương Thảo và Văn Chính cũng chậm rãi bước theo. Lúc chuẩn bị ngồi xuống ghế, chẳng hiểu lý do gì mà Lệ Hà lại nói Dương Thảo ngồi cạnh mình, để trung úy ngồi cạnh Cao Phong. Tự khắc Dương Thảo có đôi chút khó hiểu, không phải cô chủ này cứ bám riết Cao Phong à, sao tự dưng lúc này lại...

Lệ Hà lần lượt đưa tách trà cho từng người, miệng cứ liên tục nói:

- Hôm nay tôi mời ba người đến đây cốt để quan hệ của chúng ta thân thiết hơn.

- Cô Hà thật có lòng. - Văn Chính lắc nhẹ tách trà - Trước đó, tôi những tưởng chỉ có mỗi mình được uống trà với hai quý cô xinh đẹp đây.

Dầu đầu óc đang lờn vờn những suy nghĩ, ấy vậy Cao Phong vẫn thấy buồn cười thay, bởi môi chạm vào thành tách cũng kéo nhếch lên một chút.

- Nếu chỉ có ba người thì khéo tôi sẽ bị tách ra, vì trung úy Chính và cô Thảo vốn dĩ là một cặp với nhau còn gì.

Dương Thảo suýt bị sặc trà khi nghe câu nói hồn nhiên của Lệ Hà, liền đặt tách trà xuống bàn rồi đưa tay vuốt nhẹ ngực, tiếp theo quay qua bảo rằng:

- Cô Hà hiểu lầm rồi, mối quan hệ giữa chúng tôi đơn thuần là bạn bè thôi.

- Thật à? Tôi không tin đâu, trông hai người xứng đôi lắm mà. Đặc biệt tôi thấy trung úy Chính đối với cô Thảo, trước thì chu đáo sau lại ân cần, nào giống bạn bè.

Thấy Dương Thảo định nói tiếp, Văn Chính tức thì cất tiếng bảo đùa rằng:

- Thật ra cô Thảo chỉ xem tôi như bạn, còn tôi mới là kẻ có tình ý với cô ấy.

Ngồi bên cạnh, Cao Phong khẽ khàng đặt tách trà lên chiếc đĩa sứ, vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc gì ngoài đôi mắt đang phản chiếu sự vô cảm. Anh hơi ngả người ra sau tựa lưng vào thành ghế, chân bắt chéo. Về phía Lệ Hà, sau khi nghe lời bộc bạch từ Văn Chính, liền thốt nhẹ:

- Ôi, người như trung úy Chính mà cũng đơn phương sao? Cô Thảo thật là, ngài ấy hoàn hảo như vậy mà cô còn chê bai ư? Hay trong lòng cô có ai khác rồi?

Dương Thảo tự hỏi, Lệ Hà là vô tư thật hay giả vờ vô tư khi từ nãy đến giờ cứ cố ép mình vào tình huống khó xử. Hết chuyện mời Cao Phong đến dự tiệc trà, nay lại vừa gán ghép cô với Văn Chính rồi còn hỏi một câu khiến cô như bị mắc kẹt giữa hai bên, trả lời thế nào cũng không xong. Nếu Dương Thảo bảo không thì trò gán ghép kia sẽ lại tiếp diễn, ngược lại bảo có thì thế nào Lệ Hà cũng hỏi: "Đó là ai?". Vì vậy, cô chỉ cười gượng gạo trong im lặng.

Dĩ nhiên, Cao Phong phải nhận ra thái độ khó xử của Dương Thảo, lòng cũng muốn nghe thử cô trả lời thế nào. Thế nhưng anh biết, cô sẽ chọn cách lặng im. Và hành động quan sát Dương Thảo của Cao Phong đã lọt vào tầm mắt của Lệ Hà. Vẫn giữ nguyên nụ cười vô tư, cô bắt chọt nắm tay anh:

- Anh Phong sao nãy giờ không nói gì vậy?

Mau chóng rời mắt khỏi cô chủ họ Dương, Cao Phong khoát lấp bằng câu trả lời:

- Mọi người đang nói chuyện vui vẻ, tôi chẳng nỡ xen vào.

- Chắc là anh giận em vì tưởng rằng chỉ có hai chúng ta uống trà với nhau?

Ánh mắt Cao Phong không hướng vào Lệ Hà mà là thoáng nhìn lên cửa sổ phòng Quận trưởng, bà Hoàng vẫn còn ngồi bên cửa sổ nói chuyện với ông. Xem chừng bà rất tập trung vào việc bàn bạc nhưng kỳ thực đôi mắt ấy chẳng hề rời khỏi buổi tiệc trà này. Cao Phong hiểu rõ, mẹ đang muốn thăm dò mối quan hệ giữa mình và Dương Thảo! Bất giác, hình ảnh Cẩm Tú đau khổ khi bị sẩy thai xuất hiện ngay trước mắt, khiến anh tự nhủ không thể để lộ sơ hở...

- Vì tôi tưởng có thể được nói chuyện riêng với cô Hà. - Chất giọng Cao Phong trở nên dịu dàng khó tin.

- Ngày mai em sẽ bù đắp cho anh bằng một buổi hẹn riêng, được không?

Lệ Hà ôm lấy cánh tay Cao Phong, nhào người về phía trước nũng nịu. Đối diện, cậu Hai cũng chẳng có ý phản đối, liền vỗ nhẹ lên bàn tay cô.

Hành động thân mật bất ngờ của hai người khiến Văn Chính lấy làm ngạc nhiên. Còn Dương Thảo thì bắt đầu không thoải mái rồi, cứ liên tục uống trà.

Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường cho đến khi Lệ Hà lên tiếng nhờ Dương Thảo đưa hộ bình trà sứ. Hành động đưa và nhận của hai cô gái vốn dĩ chẳng có gì khác thường thế nhưng không hiểu vì sao vào lúc đó, Cao Phong lại đặc biệt đưa mắt quan sát. Để rồi trong khoảnh khắc rất ngắn và lướt qua nhanh, đôi mắt anh phản chiếu hình ảnh bàn tay Lệ Hà đã âm thầm rút lại khiến chiếc bình trà trượt ra khỏi tay Dương Thảo, theo đà liền rơi xuống đất!

Âm thanh vỡ xoảng vang lớn phá tan bầu không khí yên tĩnh trong khu vườn, tiếp theo là tiếng la lớn của Lệ Hà, ai nấy đều trông thấy cô đứng bật dậy đồng thời cầm lấy bàn tay và nhả mặt như thể bị đau: "Ôi nóng quá!".

Đối diện Dương Thảo vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì, dường như từ lúc cô đưa bình trà cho Lệ Hà cho đến khi nó rơi xuống vỡ tan thì mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến cô còn chưa nắm bắt được tình hình. Và khi nghe tiếng la của Lệ Hà thì cô cũng phần nào sực tỉnh lại, bấy giờ mới đưa mắt nhìn xuống những mảnh sứ nằm dưới đất, sau đó thì nghe Văn Chính sốt sắng hỏi:

- Cô Hà có làm sao không? Khéo lại bị bỏng đấy!

Cảnh Văn Chính cầm lấy tay Lệ Hà lên xem, một vết bỏng ửng đỏ xuất hiện trên mu bàn tay trắng trẻo đó rồi cả việc cô nhả mặt mím nhẹ môi, tất cả đều hiện ra ngay tầm mắt Dương Thảo. Nhanh chóng, cô chủ họ Dương đứng dậy, nói:

- Cô Hà, ban nãy tôi...

- Là cô Thảo có ý phải không? - Lệ Hà tự dưng xoay phắt qua, cắt ngang lời Dương Thảo bằng dáng vẻ tức giận - Lúc nãy tôi còn chưa kịp cầm lấy bình trà thì cô đã buông tay rồi! Có phải cô muốn tôi bị bỏng?

Dương Thảo chớp mắt nhìn, không khỏi ngạc nhiên trước những lời gán ghép đó. Làm sao có chuyện cô cố ý buông rơi chiếc bình sứ ấy, rõ ràng cô thấy Lệ Hà đã đưa tay ra và thậm chí còn đỡ lấy đáy bình nhưng rồi chẳng hiểu lý do gì mà nó lại đột ngột rơi xuống đất vỡ tan khiến cô chủ đó bị bỏng.

- Cô Hà hiểu lầm rồi, tôi cứ ngỡ cô đã cầm lấy bình trà nên mới bỏ tay ra.

- Không đúng! Rõ ràng, tôi còn chưa kịp chạm vào bình nữa là...

Trong khi Văn Chính chưa hiểu sự tình ra làm sao thì Cao Phong lại là người biết rõ vụ việc nhất bởi lúc nãy đã vô tình quan sát hành động của Lệ Hà. Dù vậy, anh chẳng thể lên tiếng bênh vực Dương Thảo được, lý do chính là từ lúc nào ông Biện đã xuất hiện ở lối hành lang dẫn ra khu vườn sau này! Có vẻ ông chỉ muốn hút thuốc xì gà, thế nhưng Cao Phong hiểu rõ mục đích ông ra đây cốt để giám sát sự việc đang diễn ra, hay đúng hơn là muốn xem thử phản ứng của anh thế nào trước việc Dương Thảo bị đổ oan! Trong lòng cảm thấy giận dữ khi bị mẹ và cậu đẩy vào tình huống trớ trêu này, Cao Phong còn có thể làm gì khác ngoài việc...

- Em xin lỗi cô Hà đi!

Cuộc đối thoại căng thẳng giữa hai cô gái mau chóng ngừng lại do chất giọng rõ ràng của Cao Phong. Bấy giờ, Dương Thảo mới đưa mắt nhìn anh, hỏi:

- Anh vừa nói gì?

Biết rõ rằng Dương Thảo không sai nhưng Cao Phong chỉ có thể làm cái hành động là nhìn trực diện vào cô, lạnh lùng yêu cầu rằng:

- Em làm cô Hà bị bông thì phải xin lỗi!

- Em đã nói rồi, không phải em cố ý buông bình trà!

- Thế lý nào cô Hà nói oan cho em? Em là người đưa bình trà thì đáng lý phải cẩn thận, chờ cô Hà cầm lấy bình mới được chứ!

- Cao Phong, anh không rõ tình hình lúc ấy như thế nào thì đừng nói như vậy!

- Bình trà bị rơi vỡ, rõ ràng có một người đã buông tay trước! Cô Hà tuyệt đối không vu oan giá họa cho ai, như thế người sai chỉ có thể là em!

Lý lẽ đanh sắc cùng ánh mắt kiên quyết của Cao Phong khiến Dương Thảo lập tức bất động, cái nhìn đứng yên không chớp. Chuyện gì vậy, hết Lệ Hà rồi bây giờ đến cả anh cũng muốn gán ghép tội lỗi cho cô ư? Cô không biết anh có nhìn thấy sự việc diễn ra khi đó, thế thì vì sao anh có thể chắc chắn rằng Lệ Hà nói đúng còn cô thì như thể đang chối tội? Sự thật, Dương Thảo khẳng định rằng mình đã trông thấy Lệ Hà cầm lấy bình trà...

Về phía Lệ Hà, bản thân đang ngẫm toán trước kế hoạch vừa vạch ra nên kín đáo giấu nụ cười thích thú. Dĩ nhiên mọi chuyện cô làm đều theo ý của bà Hoàng bày ra trước đó, cốt để dò xét tình cảm của Cao Phong đối với Dương Thảo. Do không hề biết anh đã phát hiện ra kế hoạch mình dàn dựng nên khi được anh hết mực bênh vực bảo vệ thì cô lấy làm vui mừng lắm. Rõ ràng, Cao Phong xem trọng Lệ Hà hơn nên mới buộc tội Dương Thảo.

Là người ngoài cuộc này giờ, Văn Chính nghĩ nên nói giúp cho Dương Thảo:

- Theo tôi, chuyện này có thể có nhầm lẫn, hẳn cô Thảo không cố ý...

Cao Phong chẳng chút nể nang mà buông một câu khi nhìn qua Văn Chính:

- Trung ury Chính không cần phải bao che cho cô ấy.

Bất giác Dương Thảo cười nhạt một tiếng, buồn cười thật trong khi cô chẳng làm gì sai mà Cao Phong lại dùng hai từ "bao che" ư?

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Hôm nay, anh vì cô gái khác đối xử bất công với em, em sẽ không quên!

- Em sẽ không xin lỗi, vì em không làm gì sai cả! - Dương Thảo dứt khoát nói.

Lệ Hà có vẻ tức giận, chưa kịp lên tiếng là Cao Phong đã nhanh hơn khi hỏi rõ:

- Có lỗi mà không chịu nhận, em cũng hay thật?

- Anh phải là người biết rõ tính em, nếu không phải chuyện mình làm thì tuyệt đối không bao giờ em nhận!

Dương Thảo quả quyết nhìn đối phương, và tiếp theo ai nấy đều thoáng giật mình khi thỉnh lnh Cao Phong đập mạnh tay xuống bàn đồng thời đứng bật dậy, đôi mắt hướng vào cô với vẻ tức giận vô cùng:

- Đúng! Em cố chấp, bướng bỉnh, lúc nào cũng chỉ muốn làm theo ý mình! Đừng tưởng trước đây tôi nuông chiều em thì em nghĩ bản thân luôn đúng! Chính cái sự ương bướng cố chấp đó mà bây giờ em trở thành kẻ không hiểu lý lẽ như thế này!

Lần thứ hai, Dương Thảo nhìn Cao Phong không chớp mắt. Trước đây, anh từng phàn nàn về sự bướng bỉnh cứng đầu của cô thế nhưng đó chỉ là những lời đùa vui trêu chọc mà thôi. Thậm chí, anh còn véo má hôn thê, ức hiếp bảo rằng: "Chỉ có anh mới chịu nổi em!". Thế mà ngay bây giờ, ở trước mặt Văn Chính lẫn Lệ Hà, Cao Phong có thể nặng lời chỉ trích Dương Thảo đến vậy, đúng là muốn đem cô ra làm cho tổn thương đến cùng!

Hết nhìn Dương Thảo vẫn cứng đầu im lặng rồi nhìn sang Lệ Hà đang mím môi tức tối, bàn tay siết chặt lại như thể nhất định phải dồn đối phương đến đường cùng, lại còn thêm ông Biện đang quan sát sự việc nữa, càng khiến nỗi lo lắng ngập tràn trong lòng để rồi Cao Phong đành phải đi đến cách này...

Mọi người đều ngạc nhiên khi nghe Cao Phong gọi lớn, một lúc sau Ngũ vệ nhanh chóng xuất hiện. Nhất đứng phía sau lưng cậu chủ, hỏi có chuyện gì? Gương mặt lạnh đạm đến không tưởng, Cao Phong lạnh lùng ra lệnh:

- Chưa có sự cho phép của tôi thì không được cho cô Thảo rời khỏi đây!

Hiển nhiên, Dương Thảo, Văn Chính, Lệ Hà lần ông Biện đều bất ngờ trước việc làm mạnh tay này của Cao Phong. Nghĩ lại mà xem, sự việc đơn thuần chỉ là một chiếc bình trà bị vỡ ấy thế mà cậu Hai nhà họ Cao dùng đến cả Ngũ vệ để buộc Dương Thảo phải xin lỗi Lệ Hà, há chẳng phải là quá sức tương tượng sao? Xem nét mặt lạnh băng của anh thì chuyện này đúng thật không hề đùa.

Trong khi Dương Thảo đứng bất động vì ngỡ ngàng thì Văn Chính không nhịn được nữa, liền tỏ rõ thái độ với vị công tử:

- Cậu Phong, thế này có phần quá đáng rồi! Dùng Ngũ vệ chen ép một cô gái ư?

- Tôi lặp lại lần nữa, trung uý tốt nhất đừng chen vào chuyện này. Đây là nhà của Quận trưởng, Dương Thảo làm phật lòng con gái của ngài ấy, nếu không xin lỗi thì đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi đây!

Lời khẳng định đanh thép từ Cao Phong không khiến Lệ Hà thoả mãn hả hê. Phía trên dãy hành lang ngoài trời, ông Biện vừa hút xì gà vừa cười khinh.

Nóng mặt vì cậu chủ đó hết lần này đến lần khác xem thường mình, Văn Chính bỏ mặc câu cảnh cáo kia mà rời chỗ, đi đến bên Dương Thảo vẫn đang đứng yên rồi cầm lấy khuỷu tay cô, kéo đi. Tức thì, bốn vệ sĩ liền đứng dàn ra bao quanh.

- Tránh ra! Các người dám chống lại sĩ quan sao?

Văn Chính lớn giọng, gương mặt nhìn chằm chằm Ngũ vệ vẫn một mực vâng lệnh chủ, giữ nguyên vị trí mà chẳng chút lay chuyển.

Cao Phong, hết nhìn cái siết tay của Văn Chính dành cho Dương Thảo rồi lại nhìn lên vẻ mặt không chút cảm xúc của cô, trong lòng sôi ruột không kìm được. Chẳng phải vì anh khó chịu trước hành động bảo vệ từ Văn Chính mà là anh không ngừng hi vọng Dương Thảo dùng việc chống đối mình, nói một lời xin lỗi với Lệ Hà để sự việc này có thể kết thúc! Anh thậm chí còn mong bướng bỉnh nữa, lời xin lỗi ấy là bất công nhưng với cô không phải là quá thiệt thòi!

Nãy giờ im lặng khá lâu, Dương Thảo hiểu rằng mình chỉ có một sự lựa chọn. Với tình huống hiện giờ, Cao Phong đã dùng đến Ngũ vệ hùng bức ép cô! Tức giận, trách cứ về như đã không còn nữa, giờ đây cô chỉ thấy đau lòng, đau đến khó thở! Với tính cách vốn có, dù cho bị kẻ dao ngay cổ thì Dương Thảo cũng tuyệt đối không nhận lỗi thế nhưng vào giây phút này, cô sẽ làm! Để thoả mãn Lệ Hà, để Văn Chính có thể rời khỏi đây và đặc biệt là để trả thù Cao Phong!

Thấy Dương Thảo giật tay ra, Văn Chính hiểu cô muốn làm gì liền ngăn lại:

- Cô Thảo không cần phải như thế! Tôi đủ sức đưa chúng ta rời khỏi đây! - Hắn nhìn Cao Phong bằng ánh mắt lạnh băng - Đừng tưởng tôi sợ đám vệ sĩ của cậu!

- Thế thì ngài cứ thử đi. - Cao Phong nhạt giọng.

- Cậu...!

- Dù rời trung uý, đây là việc của tôi, tự tôi sẽ giải quyết!

Dương Thảo nhanh chóng bước đến ngay trước mặt Lệ Hà, cố đè nén xúc cảm dữ dội trong lòng mà nói rõ:

- Được! Cô Hà nhất quyết muốn tôi xin lỗi thì tôi sẽ làm...!

Bấy giờ Cao Phong mới ngấm thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên sự yên tâm chưa được bao lâu thì anh trông cảnh Lệ Hà cầm bình trà khác lên và nhanh như cắt ném mạnh xuống trước mặt Dương Thảo. Một tiếng vỡ xoảng, tiếp theo là mảnh vỡ lẫn nước trà nóng đều bắn tung toé. Dương Thảo nhắm mắt mím môi ngăn tiếng kêu đau do miếng sứ bắn lên đầu gối làm trầy một đường rướm máu.

Bất ngờ lẫn phần nộ, Cao Phong trong một phút không kìm được liền siết chặt tay thế nhưng đúng lúc, một bàn tay khác lập tức nắm lấy tay anh giữ lại. Quả không hổ danh là vệ sĩ đặc lực nhất trong Ngũ vệ, Nhất đã kịp thời ngăn cậu Hai bằng hành động âm thầm ấy. Anh không rõ chuyện gì vừa xảy ra, nhưng trước việc Cao Phong yêu cầu vệ sĩ ngăn Dương Thảo rời khỏi đây, bản thân cũng phần nào hiểu cậu chủ có nỗi khổ tâm nào đấy ngay lúc này.

Về như cái siết tay từ Nhất đã giúp Cao Phong bình tĩnh lại, biểu hiện tức giận mau chóng biến mất, anh lấy lại cái biểu cảm lạnh lùng nãy giờ, bàn tay dần thả lỏng. Tiếp đến, anh liền nghe Lệ Hà buông một lời cay độc:

- Làm người ta thế nào thì phải nhận lại thế đấy!

Không hề tỏ ra giận dữ, Dương Thảo chỉ nhìn Lệ Hà và nhấn mạnh từng chữ:

- Vậy nghĩa là cô Hà hài lòng rồi đúng chứ?

Chẳng để cô chủ mang lòng dạ xấu xa đó trả lời, cô lại đưa mắt sang Cao Phong:

- Với anh, thế này đã đủ chưa?

Trước cảnh Dương Thảo chịu đựng khổ sở lần bắt công mà bản thân lại bất lực chỉ có thể trợ mắt nhìn, điều đó khiến Cao Phong đau đớn vô cùng, thế mà anh vẫn giữ vẻ bề ngoài điềm nhiên đến đáng phục và bình thản bảo:

- Nếu cô Hà đã đồng ý bỏ qua thì tôi không có ý kiến gì nữa...

Kiểm chế lăm Dương Thảo mới ngăn nước mắt chực rơi trước lời tàn nhẫn ấy.

- Cao Phong! Ngày hôm nay, anh vì cô gái khác mà đối xử bất công với em, em tuyệt đối sẽ không quên!

Ánh mắt Cao Phong chẳng chút lay động khi nghe câu nói đau lòng đó, kể cả khi Dương Thảo đã quay lưng bỏ đi cùng Văn Chính. Bản thân bất giác tự hỏi, vì sao trái tim đang đau đến mức này kể cả sự cuồng nộ đang khuấy động đến thế mà anh vẫn có thể giữ được vẻ bình tĩnh khi đứng ở đây?

Dõi theo bóng dáng hai người nọ rời khỏi biệt thự, Lê Hà mỉm cười thoải lòng, liền hướng mắt nhìn lên chỗ ông Biện và thấy ông vừa hút xong xì gà, nhếch mép cười một cái trước khi bỏ đi vào trong. Cao Phong vì cô mà ép Dương Thảo đến mức đáng thương như vậy, thật khiến cô vui mừng không ngớt. Mang dáng vẻ sung sướng đến đứng bên cạnh, cô khoác tay anh rồi nói:

- Chúng ta đi dạo nhé, xem như để đáp ứng mong muốn của anh đối với em.

Im lặng trong một thoáng, Cao Phong chợt nở nụ cười khó hiểu, gật đầu đồng ý.

Thế là hai người lên chiếc Citroen DS 21 và Nhất làm tài xế. Chiếc ô tô rời khỏi biệt thự Quận trưởng, chạy ra ngoài đường lớn. Ngồi trong xe, Lê Hà vẫn quảng lấy tay Cao Phong, phấn khích về chuyện của Dương Thảo đến nỗi còn nói liên tục:

- Cô Thảo đó nghĩ mình là ai chứ? Tưởng có trung úy Chính bảo vệ thì ra về ư? Đúng là cứng đầu! Cũng may có anh bênh vực cho em...

Chưa dứt lời là Lê Hà giật mình khi thỉnh thoảng Cao Phong giật tay ra, hành động quyết liệt lẫn mạnh bạo đến nỗi khiến cô chủ này suýt bị ngã ra sau thành ghế. Còn chưa kịp hiểu là cô bắt gặp cảnh anh quay qua nhìn mình đầy căm phẫn.

- Đủ rồi đấy! - Hơi thở cậu Hai lạnh như băng - Đừng có nói về người khác như vậy sau khi đã làm ra cái trò đê tiện đến thế! Chính mắt tôi đã nhìn thấy cô cầm lấy bình trà rồi cố ý buông tay ra!

Bất ngờ trước chuyện hành động xấu xa của mình khi ấy đã bị Cao Phong phát hiện, Lê Hà liền đảo mắt vẫn cố chối:

- Anh nói gì em không hiểu! Em nào đâu làm vậy chứ...

Một cách giận dữ, Cao Phong cầm mạnh lấy tay Lê Hà, kéo cô đến gần mình.

- Tôi không cần biết cô và mẹ tôi đã thông đồng gì với nhau khi dàn dựng cái vở kịch ngớ ngẩn này nhưng tôi cảnh cáo cô lần cuối, Tôn Lê Hà, nếu còn đụng đến Dương Thảo lần nữa thì đừng trách tôi nhẫn tâm!

- Anh không sợ em đem những lời này kể cho mẹ anh nghe ư?

- Cô thử xem, đến lúc đó tôi không đảm bảo được mình sẽ nương tay với cô đâu!

Lúc này dịu dàng bao nhiêu là bây giờ trông Cao Phong đáng sợ bấy nhiêu, từng cái trừng mắt đe dọa đến chất giọng lạnh lẽo tựa hồ như băng tuyết, tia nhìn hướng thẳng vào Lê Hà không khác gì mũi dao sắc bén có thể cắt đứt mọi thứ ngay trong tầm mắt. Chưa bao giờ thấy đáng vẻ tàn nhẫn thế này từ anh, nên Lê Hà không khỏi sợ hãi, mặt mày trắng bệch đi.

Cao Phong liền buông tay con gái Quận trưởng ra, tiếp theo lệnh cho Nhất dừng xe lại. Chiếc ô tô tấp vào một bên đường, anh lạnh lùng yêu cầu:

- Mời cô Hà xuống xe cho!

Chẳng tin nổi Cao Phong lại dám đuổi mình xuống xe ngay giữa đường như vậy, Lê Hà mặc dù chưa hết sợ hãi nhưng vẫn cố tỏ ra uy quyền khi tức giận hỏi:

- Cao Phong! Anh quên tôi là ai rồi à, tôi là con gái của Quận trưởng đấy!

- Chính vì nể tình cha cô, Quận trưởng, nên tôi đã giữ thể diện cho cô từ nãy đến giờ! Từ nay về sau, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa! Mời xuống xe!

Lê Hà mím môi, khuôn mặt từ trắng tái liền chuyển qua đỏ bừng do quá giận. Tay công tử này nghĩ mình là ai mà lớn giọng coi thường cô đến mức đó? Cao Phong nhận ra cô chủ họ Tôn ấy vẫn cứng đầu ngồi ì tại chỗ, tức thì đánh giọng gọi Nhất. Anh chàng vệ sĩ lập tức hiểu ý, liền xuống xe rồi ra phía sau mở cửa, mặc cho Lê Hà la lối thế nào cũng kéo cô ra ngoài. Sau đó Nhất trở lại xe và lái ô tô đi, Cao Phong ngồi bên trong vẫn bỏ mặc cho Lê Hà vừa chạy theo vừa liên tục đập tay vào kính xe, miệng gọi thất thanh.

Phụ nữ, tốt nhất đừng bao giờ dùng thủ đoạn để có được trái tim đàn ông!

Dương Thảo không hề nhận ra chiếc ô tô Hotchkiss màu đen đã dừng lại trước cổng nhà họ Dương cho đến khi giọng Văn Chính cất lên báo một tiếng, bấy giờ cô mới đưa mắt nhìn và biết đã về nhà rồi. Dương Thảo cảm ơn, toan bước xuống xe thì nghe hân ngỏ lời mời cô vào trong nhà. Vừa bước qua cổng thì cô lại đổi ý, muốn ngồi ngoài vườn thêm một lát. Ngồi xuống chiếc ghế gỗ, cô thấy Văn Chính cứ nhìn vết thương ở đầu gối mình nên liền bảo rằng:

- Chỉ bị xước da một chút thôi, ngại đừng lo.

- Cô có đau không?

Thoáng im lặng, sau đó Dương Thảo cười nhẹ trông buồn làm sao, đáp một câu:

- Vết thương ngoài da thế này không đau bằng vết thương ở trong lòng...

Văn Chính hiểu cô chủ đó đang đề cập đến chuyện khi nãy ở biệt thự Quận trưởng, về hành động quá đáng của Cao Phong. Đến giờ, vị trung úy này vẫn chưa hết khó hiểu trước việc làm kỳ quặc kia, chẳng phải Cao Phong luôn quan tâm Dương Thảo ư, ngay cả chuyện hân ở bên cạnh cô thôi mà anh cũng khó chịu rồi huống chi đáng này lại vì Lệ Hà mà ép buộc cô đến thế! Kể cả khi Dương Thảo bị thương, anh cũng rất thân nhiên chẳng chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Đối với tôi, sự hiện diện của cô ấy đã trở nên gần gũi như hơi thở!

Quan sát đáng vẻ buồn bã ngay trước mặt trong một lúc, Văn Chính lại nói:

- Hôm nay cậu Phong thật kỳ lạ, chẳng giống ngày thường chút nào. Chẳng lẽ là do cậu ấy có tình ý với cô Hà nên mới bẽ bàng vô lý như thế?

Ngay cả Dương Thảo cũng không ngừng tự hỏi điều gì đã khiến Cao Phong trở nên nhút nhát đến vậy, đối xử với mình vô tình quá đỗi. Càng ngày, cô càng không biết người đàn ông ấy nghĩ gì mặc dù trước đây bản thân luôn hiểu anh. Kể từ khi Cao Phong nhất quyết từ hôn, những lời yêu thương ngày trước anh từng nói cũng phủ nhận, vào lúc đó cô bắt đầu nhận ra mình hoàn toàn chưa hiểu gì về anh! Sau đó, Cao Phong còn làm những hành động khác lạ, khi thì lạnh lùng xa cách lại có lúc ân cần dịu dàng khiến Dương Thảo trở nên mù mờ, lẫn lộn giữa thật và hư. Đằng sau điều đó có ẩn tình gì hay chỉ là anh đang đùa giỡn cô?

Đề rồi ngày hôm nay, Cao Phong ở trước mặt Dương Thảo trở nên khác hoàn toàn, từ ánh mắt đến lời nói đều hết sức vô cảm. Anh bỗng nhiên không hiểu lý lẽ, ngược lại còn buộc tội cô một cách vô cớ. Hay kể cả việc cô bị thương mà anh cũng chẳng màng, rốt cuộc nguyên nhân là vì sao? Có đúng như Văn Chính nói, anh làm tất cả chỉ vì có tình cảm với Lệ Hà? Muốn bẽ bàng cô ấy bằng mọi giá!

Nói đi cũng phải nói lại, Dương Thảo ngay từ đầu cảm giác buổi tiệc trà này có gì không ổn. Về sự có mặt của Cao Phong, và cả thái độ thay đổi của Lệ Hà. Nhưng bây giờ, cô chẳng còn tâm trí nào để suy nghĩ thêm nữa bởi lúc này trong lòng rất khó chịu, nặng nề, có chút buồn bã lẫn đau đớn.

- Cô Thảo chớ nghĩ ngợi nhiều, đừng vì kẻ vô tình mà làm khổ mình.

Thấy Dương Thảo gật đầu vội vàng về chẳng mấy chốc, Văn Chính thở mạnh như thể biết cô đang nghĩ gì, tiếp đến dần đo chốc lát rồi khẽ khàng nắm lấy tay cô. Hiên nhiên Dương Thảo thoáng giật mình, suy nghĩ thả trôi ở đâu đó bất giác quay trở về khi cảm nhận hơi ấm xa lạ phủ trên đôi tay mình. Quay qua, cô ngạc nhiên bởi bất giác ánh mắt Văn Chính thấm đượm tình cảm, khi cất tiếng:

- Tôi từng nói muốn đeo đuổi cô Thảo, đó hoàn toàn là lời thật lòng.

- Trung úy Chính, việc này...

- Có thể tôi phong lưu nhưng đối với cô, tình cảm là không hề giả dối. Tôi cảm mến cô, nhất định sẽ một lòng đối đãi tốt với cô.

Trước biểu hiện chân tình đó, Dương Thảo im lặng nhìn Văn Chính rồi chuyển dời ánh mắt xuống tay mình đang nắm gọn trong lòng bàn tay kia. Cứ ngỡ trung úy chỉ đùa vui, nào ngờ lại có lòng muốn đeo đuổi mình đến thế, khiến cô cũng có hơi bất ngờ. Nhưng vấn đề là, cô đối với hân chẳng có cảm giác gì. Chúng ta không thể chấp nhận ở bên cạnh một người mà mình không hề thấy rung động! Rất nhanh, cô chậm rãi rút tay lại và mỉm cười trả lời:

- Tôi chỉ muốn hai ta giữ mối quan hệ như bây giờ, là bạn bè. Tôi không biết thời gian về sau sẽ như thế nào nhưng hiện tại, tôi chưa thể đón nhận tình cảm này...

Chẳng những rút tay ra mà Dương Thảo còn nói rõ như vậy, khiến Văn Chính cảm giác như cùng lúc nhận cả hai lời từ chối, trong lòng không khỏi xuất hiện sự không vui. Tuy nhiên, hẳn chẳng hề tỏ vẻ khó chịu mà ngược lại còn cười nhẹ:

- Tôi hiểu, tôi sẽ không ép buộc cho đến khi cô có thể quên đi cậu Phong.

Dương Thảo lại lặng thinh, lòng tự hỏi liệu phải mất bao lâu để quên được anh?

Dáng vẻ suy tư của Dương Thảo khi ngồi cạnh Văn Chính, qua những thanh song sắt rào quanh bờ tường ngôi biệt thự, phản chiếu trong đôi mắt tĩnh lặng của Cao Phong. Sau khi bỏ Lệ Hà ở giữa đường, anh yêu cầu Nhất chạy xe đến nhà họ Dương cốt xem thử cô về nhà chưa. Thấy cô ngồi trong vườn, khuôn mặt ảm đạm thoáng qua những kẻ lá, vẫn phảng phất rõ nỗi buồn không lời. Anh biết chuyện diễn ra ở nhà Quận trưởng nhất định làm cô đau lòng lắm.

- Cậu không định giải thích với cô Thảo sao? - Tiếng của Nhất cất lên sau vô lăng, lúc này trên đường đi cũng đã nghe cậu chủ kể lại sự việc.

Bàn tay đặt lên kính xe đã hạ, nửa thả lỏng nửa lại nắm chặt, như thể Cao Phong đang lưỡng lự điều gì đấy, lát sau chỉ cười khẽ:

- Kế hoạch của tôi vẫn chưa cho ai biết được, kể cả Dương Thảo... Tôi vì muốn bảo vệ mà làm tổn thương cô ấy, bây giờ nói ra sự thật há chẳng phải công cốc?

- Thật không ngờ cô Thảo lại chấp nhận xin lỗi cô Hà.

- Với tính cách của Dương Thảo, sẽ không bao giờ thừa nhận việc mình không làm. Lời xin lỗi ấy, chẳng qua là nhắm vào tôi thôi. Có lẽ bây giờ, cô ấy không những giận mà biết đâu cũng bắt đầu thấy hận tôi rồi.

Dù chỉ thấy nửa gương mặt kia qua kính chiếu hậu, nhưng Nhất vẫn thấy rõ nỗi buồn da diết lớn vón nơi đáy mắt đang nhìn về phía Dương Thảo của Cao Phong.

- Luôn khổ tâm như vậy, thế đã bao giờ cậu nghĩ đến chuyện từ bỏ cô Thảo?

Cái nhìn kia trong chốc lát bất chợt đứng yên, tiếp theo Cao Phong hạ giọng:

- Đối với tôi, sự hiện diện của cô ấy đã trở nên gần gũi như hơi thở. Cậu đã bao giờ thấy người ta sống mà không cần thở?

Bản thân chưa từng trải qua mùi vị ái tình, thành thử Nhất chẳng mấy hiểu rõ cảm xúc khổ đau trong lòng Cao Phong, nên khi nghe anh nói vậy thì Nhất chỉ có thể im lặng, không thể an ủi nhưng chí ít cũng đồng cảm lắng nghe.

Cao Phong vẫn chưa rời mắt khỏi Dương Thảo, cái nhìn da diết sâu thẳm ấy như thể cuốn hết mọi thứ kể cả những tia nắng nhàn nhạt ngoài kia vào trong con ngươi sẫm màu. Không gian hơi tối bên trong xe ô tô, cùng ánh sáng ở bên ngoài, tạo nên sự tương phản càng làm cho gương mặt tĩnh lặng của anh trở nên góc cạnh. Từng đường nét nam tính được vẽ lên bởi những xúc cảm sâu thương, ngay lúc này trông chàng trai chẳng khác gì một bức họa...

Cao Phong chẳng mấy ngạc nhiên trước việc bà Hoàng và ông Biện cùng ngồi trong đại sảnh nhà họ Cao, dĩ nhiên là đang chờ anh về. Không thể tránh né, anh chậm rãi đi đến đứng trước mặt hai người, chào một tiếng.

- Tại sao con lại bỏ rơi Lệ Hà như vậy?

Lệ Hà bị bỏ rơi ở giữa đường, thế nào cũng phải tự thân về nhà, liệu cô chủ đó có chịu đựng nỗi sự xúc phạm và ảm ức đó. Trong khi bà Hoàng lại đang ở nhà Quận trưởng, vì vậy cô càng phải đem nỗi bất bình kia mà khóc lóc kể lại với bà. Chỉ là Cao Phong không biết cô ta có kể đến đoạn, anh vì Dương Thảo mà lên tiếng đe dọa, bộ dạng đánh đá khi đó cũng bị anh dọa đến sợ khiếp vía.

- Sao con không trả lời? - Bà Hoàng bắt đầu mất kiên nhẫn - Khi ấy có cả Quận trưởng, con có biết mẹ và cậu Biện khó xử đến thế nào không?

- Tôn Lệ Hà đã nói gì với mẹ?

- Thì nói là tự dung bị con bỏ rơi giữa chừng, phải đón xe taxi về nhà.

Xem ra, Tôn Lệ Hà đó vẫn còn biết sợ trước lời cảnh cáo kia, chẳng đề cập gì đến Dương Thảo. Bản thân chưa nguôi cái chuyện mà mẹ đã làm nên Cao Phong đáp lời rất hời hợt, hệt kiểu không để tâm gì đến sự phật lòng của Quận trưởng:

- Cô Hà cứ nói luôn miệng, đứng lúc trong lòng lại không vui nên con có hơi lỗ mãng mà đuổi cô ấy xuống xe.

Đưa con trai này từ trước đến giờ hành xử đều suy nghĩ trước sau, làm gì có cái chuyện trong lòng mang chút buồn bực rồi đuổi thẳng người khác như vậy, huống chi đây lại là con gái Quận trưởng. Bà Hoàng hồ nghi anh đã nhận ra kế hoạch dàn xếp của mình ở buổi tiệc trà nên bây giờ mới đâm ra khó chịu.

- Con hãy đi xin lỗi Lệ Hà...

- Thời gian tới, việc ở xưởng bận bịu lắm, con không đi gặp cô ấy được nữa! Con cũng đã nghe theo ý mẹ, gấp mặt nói chuyện rồi, bây giờ con phải tập trung làm việc! Nếu mẹ sợ người ta phật lòng thì cứ gặp cô ấy mà hàn huyên tâm sự.

Phán xong một câu dứt khoát, chẳng để mẹ kịp nói thêm lời nào, Cao Phong cứ thế rời khỏi đại sảnh mà đi thẳng lên lầu.

Ngay cả phản ứng mà cũng bị Cao Phong ngăn không cho, khiến bà Hoàng tức tối hừ lạnh một tiếng, lại chẳng hiểu nổi đứa con này đang nghĩ cái gì.

- Chị xem, rõ ràng thằng Phong đối với cô Hà là không hề có tình cảm gì. - Ngồi bên cạnh, ông Biện định hút điếu xì gà nhưng nghĩ gì đấy lại thôi.

- Sao lại thế cơ chứ? Lúc đó chẳng phải nó một mực bệnh vực cô Hà ư?

- Con ruột của mình mà chị cũng không hiểu được tâm tư à? - Ông Biện cao giọng, đôi mắt bỗng chốc sâu hút - Thằng Phong đâu có ngu, nó biết chị dàn xếp chuyện này, nếu đứng ra bảo vệ Dương Thảo thì há chẳng phải hại cô ta sao? Càng muốn bảo vệ, lại càng phải che giấu đi! Con trai chị đóng kịch giỏi lắm!

Bà Hoàng nhớ lại cái biểu cảm lạnh như băng của Cao Phong thêm cả chuyện bảo Ngũ vệ ngăn không để Dương Thảo rời khỏi, hành động đó cứ y như thật! Bởi thế mới khiến bà nửa tin nửa ngờ, nay nghe em trai giải thích rành rẽ thì bản thân có thể chắc chắn Cao Phong vẫn chưa dứt tình với Dương Thảo.

- Thế này thì không ổn rồi, Dương Thảo kia về như đã biết phần nào về vụ bạch phiến, giả như thằng Phong vì cô ta mà...

Ông Biện cười khinh trước câu nói lấp lửng từ chị gái, nhanh chóng nhích lại gần đồng thời ghé miệng vào tai bà, nói bằng hơi thở:

- Chị có nghe người xưa nói câu "Để tránh đêm dài lắm mộng, phải diệt trừ hậu họa" chưa? Đối với Dương Thảo, chỉ còn có cách này.

Bà Hoàng bắt gặp ánh nhìn cái nheo mắt thâm hiểm của ông Biện, tự hiểu ý ông muốn nói là gì rồi. Tuy có xấu xa thủ đoạn nhưng giết người thì bà chưa từng làm.

Như hiểu ngụ ý được vẽ trên gương mặt đánh phấn dày cuộm đó, ông Biện nói:

- Chuyện này, chị cứ để em xử lý!

Lúc trước nghe bác sĩ từng bảo, ông Lim có thể phải ngồi xe lăn trong tình trạng không ý thức đến hết đời, Cao Phong xót thương khôn nguôi cứ ngỡ chuyện này là chẳng thể thay đổi. Thế mà có ngờ đâu, kỳ tích vẫn có cơ may xuất hiện, lại còn đến đúng ngay lúc không ngờ nhất. Sự tình là anh vừa nhận được điện thoại của Mai Cẩm Tú, báo rằng đã thấy ông Lim cử động chút ít, chẳng những thế vị bác sĩ ngoại quốc còn nói ông đang trong tình trạng hồi phục. Anh vui mừng đến nỗi bỏ dờ việc ở xưởng vải mà chạy đến biệt thự Vòm Bạc.

Đó là lý do ngay lúc này, Cao Phong đang ở trước mặt ông Lim với chân phải khụy gối, quan sát đáng vẻ vô thức ngồi trên xe lăn.

- Cha! Cha có nghe con nói gì không?

Ông Lim vẫn ngoẹo đầu sang bên, ánh mắt vô hồn, thân thể hoàn toàn yên lặng. Cẩm Tú đứng ở phía sau Cao Phong, khẽ cúi người xuống nói rằng:

- Ông Cao chỉ mới có dấu hiệu hồi phục, việc thấy ông ấy cử động là rất hiếm.

- Tôi vẫn muốn thử xem, cha có hiểu những gì mình nói và đáp lại bằng một cử động dù rất nhỏ...- Cao Phong vẫn mang niềm hi vọng mong manh, lần nữa nhìn ông Lim hỏi - Con là Cao Phong, nếu cha nghe thấy lời con nói thì hãy cử động ngón tay, một chút thôi cũng được.

Ai nấy đều hồi hộp chờ đợi, nhưng đối diện ông Lim vẫn chẳng có phản ứng gì. Về mặt Cao Phong hiện rõ nỗi thất vọng, dù biết bản thân phải nhẫn nại chờ nhưng vừa nghe Cẩm Tú báo ông đã cử động thì trong lòng không khỏi khấp khì. Vị bác sĩ nước ngoài nói tiếng Việt lơ lớ, trấn an cậu Hai phải kiên nhẫn và tiếp tục hi vọng. Cao Phong gạt một cái lấy lệ, toan đứng dậy thì bỗng nhiên, đôi mắt buồn bã liền bắt lấy cử động cực nhỏ từ ngón trỏ của ông Lim.

- Bác sĩ! Tay cha tôi vừa động đấy!

Ở đây chẳng ai ngoài Cao Phong trông thấy điều ấy nên vị bác sĩ hỏi rõ lại lần nữa, liệu cậu Hai có nhìn rõ không hay do mong mỏi quá mà tự huyền hoặc mình. Cao Phong quả quyết khẳng định, bản thân không phải do tưởng tượng.

- Thế thì tốt rồi, cứ tiếp tục như vậy thì tần suất cử động của ông Cao sẽ nhiều lên, từ đó mà mau chóng hồi phục, ngày đó sẽ đến gần thôi.

Lời giải thích từ bác sĩ đã thấp lên hi vọng cho mọi người, nhất là Cao Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Thứ gì của nhà họ Cao thì phải thuộc về người họ Cao!

Cao Lim là con trưởng đời thứ tám của nhà họ Cao, dưới ông có một người em trai và một người em gái: Cao Nhuận và Cao Thị Hạnh. Năm mười tám, bà Hạnh được gả cho công tử họ Đặng, gia đình cũng thuộc dạng bề thế ở tỉnh Đồng Nai và sở hữu một đồn điền cao su. Thân là phận gái, bà Hạnh cũng không can thiệp gì vào chuyện của dòng họ, xuất giá tòng phu nên cứ theo chồng mà sống sung sướng an nhàn. Còn Cao Nhuận tuy học không cao nhưng khá khôn khéo thành thử cũng từ hai bàn tay trắng dựng nên cơ nghiệp là một xưởng dệt ở thành phố Tân An. Nhà họ Cao xem trọng con trưởng nên Cao Lim được thừa kế xưởng vải, xem như làm người đứng đầu cả dòng họ.

Người nhà họ Cao không ít, tuy nhiên ai nấy đều đi xa lập nghiệp, chỉ một phần tiếp tục ở lại Sài Gòn và làm việc trong xưởng vải Đồ Thảm. Thành thử chuyện lớn bé gì xảy ra trong dòng họ thì họ cũng ít biết, như cái việc ông Lim bị vợ đưa ra biệt thự ngoại thành, rồi con trưởng Cao Phong chuyên quyền, cùng với mẹ ruột làm chủ nhà họ Cao. Chính vì vậy mà ông Nhuận lúc nhận điện thoại của Cao Đình thì từ Pháp bay về Việt Nam, cũng có phần bất ngờ khi biết rõ tình hình hiện nay.

Ông Nhuận từ trước vốn không mấy thích nhà họ Đào, nên đối với chị dâu lại không có mối quan hệ tốt. Nay ông biết rõ cái sự tình đang diễn ra ngay trong nhà họ Cao thì thể nào cũng xảy ra cuộc tranh chấp với bà Hoàng. Ngồi trong đại sảnh, Cao Phong không ngừng nghĩ về tình hình căng thẳng sắp tới. Trước mặt anh là ông Nhuận vừa từ sân bay về đây, bên cạnh còn có cả bà Hoàng nữa. Sau khi chào hỏi nhau vài câu cho lấy lệ, ai nấy bỗng dưng đều im lặng. Phải mấy mươi phút sau, không khí yên ắng mới bị phá vỡ bởi tiếng va chạm của tách trà vào đĩa sứ, và người mở đầu cuộc đối thoại là ông Nhuận.

- Vậy bây giờ anh Hai tôi như thế nào, đang ở đâu?

Bà Hoàng vẫn giữ phong thái ung dung, thường thức vị trà dâng dâng trong miệng, tiếp theo mới từ tốn trả lời:

- Chú Ba cứ bình tĩnh, chẳng có gì phải vội. Anh Hai chú hiện nay sức khỏe đã ổn, còn được nghỉ ngơi yên tĩnh ở ngoại thành.

- Thế lý do gì anh ấy lại bị ngã?

- Người có tuổi đi đứng không cẩn thận, té ngã là chuyện thường.

Trông dáng vẻ điềm nhiên của chị dâu, ông Nhuận chẳng muốn phải hỏi thêm. Qua cuộc nói chuyện với Cao Đình, ông cũng chưa rõ sự tình đằng sau cái tai nạn ngã cầu thang của ông Lim, nhưng chắc rằng nó không hề đơn giản như bà Hoàng nói hai từ "chuyện thường". Tạm thời không hỏi đến nữa, ông chuyển chủ đề:

- Nghe nói bây giờ, chị và thằng Phong nắm hết quyền hành trong nhà họ Cao?

- Chú Ba nói gì nghe nặng lời thế? Cứ như là mẹ con chị cướp quyền vậy. Ông nhà gặp tai nạn, xưởng vải không thể ngừng hoạt động, nhà cũng phải có người làm chủ mà thằng Phong lại là con trưởng nên tạm thời đứng ra gánh vác.

- Nếu vậy thì vì sao đuổi thằng Đình xuống tận Bình Dương?

Lần này đến lượt Cao Phong thay mẹ trả lời, cũng phải lựa lời nói cho hợp tình:

- Chú không thể nói là "đuổi" được, chẳng qua chi nhánh dưới Bình Dương không ai trông coi nên cháu mới điều thằng Đình xuống đấy. Tính nó chú cũng biết rồi, không thích bon chen tranh giành, về đó làm quản lý xem như cũng tốt.

Lúc gọi điện, Cao Đình chỉ kể sơ về tình hình bản thân nên ông Nhuận chỉ biết đôi ba phần, không thể hiểu rõ ràng tường tận nên chẳng thể tra hỏi gì thêm trước điều Cao Phong nói. Thế nhưng về đây thấy toàn vệ sĩ của bà Hoàng, trong nhà chẳng có ai ngoài hai mẹ con này, bản thân từ lâu lại biết rõ tham vọng của chị dâu vì vậy dù bà Hoàng và Cao Phong có "viện cớ" ra sao thì ông cũng đoán ra ý đồ thâm độc của nhà họ Đào rồi. Thật, về nhà họ Cao mà cứ có cảm giác xa lạ!

Bà Hoàng trông thái độ im lặng từ em chồng, trong lòng cũng liên tục nghĩ ngợi. Bà không rõ vì sao Cao Nhuận lại về đây ngay lúc này, rõ ràng vẫn còn đang ở bên Pháp công tác còn gì. Chuyện xảy ra trong nhà, bà đã cố tình không cho ông biết, thậm chí bà Hạnh ở Đồng Nai e rằng còn chưa nhận tin tức gì, tất nhiên chỉ vì không muốn hai người em chồng này gây khó dễ cho Cao Phong. Rốt cuộc thì ai đã báo cho Cao Nhuận hay tin? Thời gian qua, tình hình nhà họ Cao bắt đầu ổn định rồi, bà Hoàng cố gắng để vị trí của con trai vững vàng hơn, nào ngờ...

- Chú sẽ ở lại nhà chứ ạ? - Cao Phong hỏi ngay vấn đề cần thiết.

Ông Nhuận hiểu hàm ý của cháu trai, liền cười ý nhị rồi buông một lời:

- Cái biệt thự này, nhìn qua chú cứ tưởng là của nhà họ Đào đấy, chẳng còn nhận ra là của nhà họ Cao nữa...

Cao Phong không nói gì ngoài việc cười nhẹ một cái, riêng bà Hoàng thấy chứng tai trước lời "xia xoi" ấy nên bảo với vẻ thân nhiên:

- Chú nói thể chẳng khác nào đang chê trách chị dâu này.

- Tôi không dám, sự việc ở ngay trước mắt nên có sao nói vậy. Nếu chị không phàn nàn thì tôi muốn đi thăm anh Hai, sau đó tiện thể xuống Bình Dương xem thẳng Đình thế nào, có lẽ tôi sẽ ở tạm dưới đây vài hôm.

Bà Hoàng biết ngay thế nào cũng vậy, so với Cao Phong thì Cao Đình vẫn được ông Nhuận thích hơn! Nghe đâu hồi trước, ông cũng là con trai của bà thứ, có lẽ vì thế mà cảm thông cho đứa cháu thứ hai này.

Trong khi bà Hoàng ngẫm mĩ mai thì Cao Phong lại kín đáo thờ phào, bản thân trước đó cũng biết chú Ba sẽ không thích ở lại đây mà sẽ xuống Bình Dương. Anh cũng muốn chú và Cao Đình tiện thể bàn chuyện với nhau, bây giờ bên nhà họ Cao đang yếu thế nếu có ông Nhuận đứng ra giúp đỡ Cao Đình thì rất tốt, chưa kể biết đâu ông cũng sẽ đánh tiếng với bà Hạnh nữa.

Bà Hoàng hiển nhiên phải chấp thuận cho ông Nhuận đi thăm ông Lim, đích thân bà và cả Cao Phong cùng đưa ông đến biệt thự Vòm Bạc. Xe ô tô vừa đỗ ịch trong sân vườn là đã có một tốp vệ sĩ từ bên trong bước ra mở sẵn cửa cho họ xuống xe. Trông thế, ông Nhuận không khỏi nhủ thầm, anh Hai được tiếng là nghỉ ngơi dưỡng bệnh nhưng thật chất giống như bị giam lỏng giám sát hơn! Kỳ thực, ông không biết rằng vệ sĩ ở đây đều là người của Cao Phong.

Đi vào nhà, ông Nhuận bắt gặp ông Lim ngồi bất động trên xe lăn, bên cạnh còn có một cô gái trẻ măng xinh đẹp, nghe Cao Phong giới thiệu thì mới biết là vợ Hai nhà họ Cao tên Mai Cẩm Tú. Từ khi cô đến đây, người làm cũng không còn, một tay cô săn sóc cha chồng rất mực chu đáo. Và thêm một điều nữa, vị bác sĩ nước ngoài được Cẩm Tú âm thầm mời đến cũng phải tạm "tránh mặt".

Ông Nhuận hỏi về tình hình của ông Lim, Cẩm Tú đáp rằng từ đó đến nay cha chồng vẫn luôn như thế, không xấu đi cũng không tốt hơn. Ông nén tiếng thở dài, cúi xuống và nắm tay anh trai, quan sát tới lui. Đến thăm cốt chỉ để thấy mặt thế thôi, chứ ông Lim ra nông nổi này thì làm sao hai anh em nói chuyện gì được.

Ngồi cũng hơn nửa tiếng lại nghĩ còn phải tranh thủ xuống Bình Dương nên ông Nhuận nhanh chóng đứng dậy, lúc quay lưng đi liền phát hiện có chuyện bất thường. Đây là từ phía sau, Cẩm Tú kín đáo nhét một mảnh giấy gấp tư vào trong bàn tay đang đặt hồ sau lưng của ông. Có chút ngạc nhiên nhưng ông Nhuận cũng là người thông minh, vẫn tỏ ra bình thường trước mặt bà Hoàng, còn tay thì siết lại giữ mảnh giấy ở bên trong. Thừa lúc bà Hoàng không chú ý, ông đưa mắt nhìn qua Cẩm Tú, thấy cô khẽ gật một cái như truyền đến tín hiệu ngầm.

Lúc ra ngoài sân, tranh thủ bà Hoàng vào trong chiếc Citroen DS 21 thì phía bên này, Cao Phong đứng cạnh ô tô Simca 1501 liền nói với ông Nhuận:

- Cho cháu gửi lời hỏi thăm thẳng Đình.

Vốn từ nhỏ Cao Phong chẳng thích gì em trai khác mẹ kia, nay lại nghe anh bảo một lời chân tình thế, ông Nhuận cũng tự thấy buồn cười.

- Thứ gì của nhà họ Cao thì phải thuộc về người họ Cao!

Cao Phong, lập tức hiểu ra ngụ ý sâu xa từ chú mình, mau chóng đáp lại rằng:

- Thì cháu cũng mang họ Cao mà, chú Ba!

Ông Nhuận trong một thoáng im lặng, tiếp theo mỉm cười như thể thừa nhận: Đứa cháu trai này quả nhiên chẳng thể xem thường!

Lúc ô tô chạy ra khỏi cổng biệt thự một đoạn, bấy giờ ông Nhuận mới mở mảnh giấy nhận được từ Cẩm Tú ra xem. Trong đây là nét chữ thanh mảnh đẹp đẽ của một cô gái có học thức cao, một dòng ngắn gọn đập vào đôi mắt đứng yên kia.

Hay tin ông Nhuận về đến Bình Dương và đang chờ ở văn phòng, Cao Đình tức tốc từ dưới xưởng chạy đến ngay. Vừa gặp mặt là hai chú cháu đã ôm lấy nhau, vỗ vai mừng rỡ, điều đó cho thấy mối quan hệ vô cùng thân thiết của họ. Ông Nhuận nhớ lần cuối nhìn thấy Cao Đình là khi ấy anh mới mười tám tuổi, vẫn còn đứng chưa đến mang tai mình, thế mà giờ đây gặp lại đứa cháu luôn u uất này đã hai mươi hai rồi chẳng những thế còn đứng cao hơn ông cả gang tay. Đang ôm siết lấy bờ vai cứng cỏi kia thì ông chợt nhận ra chân phải của Cao Đình đi có vẻ khó khăn.

- Chân cháu bị làm sao thế?

Thấy chú đẩy nhẹ mình ra và chăm chú nhìn xuống cái chân khập khiễng, Cao Đình im lặng một lúc rồi nói ngắn gọn rằng:

- Chuyện này cũng dài dòng lắm ạ, để cháu từ từ kể chú nghe.

Ông Nhuận liền gật đầu tiếp theo liền nói cho Cao Đình biết mình vừa ghé thăm ông Lim, và ở đó có một cô gái tên Mai Cẩm Tú hiện đang là vợ của Cao Phong.

- Mai Cẩm Tú? Chú gặp cô ấy rồi ư? Cô ấy vẫn khỏe chứ? - Cao Đình sốt sắng.

Mặc dù hơi khó hiểu trước thái độ quá mức của Cao Đình đối với chị dâu, nhưng ông Nhuận vẫn đề cập đến vấn đề quan trọng hơn:

- Chú trông cô ấy cũng bình thường, có điều cô gái này đã lên đùi vào tay chú một mảnh giấy. Cháu xem đi!

Cao Đình mau chóng mở mảnh giấy ra xem, cứ ngỡ là Cẩm Tú nhắn gửi gì cho mình thế nhưng bên trong đó chỉ có duy nhất một dòng chữ mà khi đọc xong, anh cũng bất ngờ giống hệt ông Nhuận: "Ông Cao đã cử động được rồi".

Sáng nay vừa bước xuống cầu thang, Cao Phong đã nghe tiếng của ông Biện cất lên khá nhỏ, phát ra từ trong đại sảnh khép hờ cửa:

- Nhớ, phải ra tay cho nhanh gọn và cẩn thận!

Khó hiểu chẳng biết vì sao mới sáng sớm mà cậu lại đến nhà họ Cao, đã vậy còn nói chuyện với ai mà nghe có vẻ bí mật lắm, Cao Phong chậm rãi tiến đến gần đại sảnh. Được vài bước thì anh thấy cửa phòng chợt mở, một người đàn ông mới qua tứ tuần và ăn vận khá lôi thôi, mặt mày lấm lét, đội cái mũ kết rách rưới đi vội ra ngoài. Nhớ thấy Cao Phong đang đứng, trông đĩnh đạc khôi ngô nên đoán là cậu chủ nhà này, ông ta liền cúi chào một cái rồi bước thẳng ra cửa.

Dõi theo bóng dáng vừa đi vừa nhìn trước sau của gã đàn ông lạ mặt, Cao Phong nghĩ hẳn người này đang làm gì mờ ám đây. Sau đó lại nghe giọng cậu từ trong đại sảnh vọng ra, anh liền bước vào trong. Nhìn cháu trai, ông Biện hỏi:

- Bây giờ cháu đến xưởng vải sao?

- Dạ, mẹ cháu đâu rồi ạ?

- Lại cùng mấy vị phu nhân đi mua hột xoàn rồi, thôi cháu đi đi kéo trễ việc.

Cao Phong toan hỏi về người đàn ông bí ẩn ban nãy nhưng trông cảnh ông Biện vừa hút xì gà vừa gác chân đọc báo ra điều nhàn hạ thì lại thôi, đành quay lưng đi.

Cao Phong vào trong xe ô tô, hôm nay đến lượt Nhị làm tài xế, liền lên tiếng hỏi cậu chủ đến thẳng xưởng vải hay còn muốn đi đâu? Mấy ngày nay không biết Dương Thảo thế nào, hôm nay việc ở xưởng cũng chẳng có gì cấp bách, nghĩ ngợi chốc lát anh liền bảo Nhị lái xe đến nhà họ Dương. Tức thì anh chàng vệ sĩ bảo, sáng nay cô Thảo đã đến sân bay từ sớm rồi...

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Người không muốn rời xa nhất trong kiếp này...

Dương Thảo đang đứng trước cổng sân bay Tân Sơn Nhất vẫy tay gọi taxi. Chẳng là sáng nay cô vừa tiễn ông Bộ ra đây để đáp chuyến bay sang Pháp gặp đôi tác, lần này ông đi khá lâu có lẽ cũng tầm một tháng mới về. Cô đưa mắt nhìn quanh, con đường phía trước vắng vẻ chẳng thấy chiếc xích lô hay taxi gì cả.

Ở một giao lộ cách đây không xa, có chiếc taxi "con cóc" đang đậu và người tài xế không ai khác chính là gã đàn ông bí hiểm sáng nay ở nhà họ Cao. Tạm gọi gã là Hiểng vì một con mắt cứ như bị tật nhìn lệch qua một bên, và lúc này gã đang nhìn chăm chăm về phía Dương Thảo. Gã nhận lệnh của ông Biện, mang cô chủ đó vô rừng để "giết người bịt miệng". Quan sát cô đang chờ xe, xung quanh lại đặc biệt vắng vẻ do còn sớm, thế là gã liền lái ô tô chạy đến gần.

Lúc taxi "con cóc" của gã Hiểng chạy lại trước cửa sân bay thì phía bên kia đường là chiếc La Dalat đang đậu, dĩ nhiên bên trong là Cao Phong. Anh nghe Nhị báo ông Bộ có chuyến công tác sang Pháp liền nghĩ hẳn một thời gian dài ông mới về, chỉ mỗi Dương Thảo ở nhà thì cũng lo ngại thật. Có lẽ anh sẽ âm thầm phái thêm vệ sĩ bảo vệ quanh biệt thự họ Dương.

Ánh mắt đang chăm chú nhìn Dương Thảo bỗng dừng khựng lại, cũng bởi Cao Phong bắt gặp một chiếc taxi đang chạy đến chỗ cô và tài xế bước xuống là người đàn ông sáng nay! Sao lại có sự trùng hợp như vậy? Trong lòng xuất hiện linh cảm chẳng lành, anh vẫn tiếp tục quan sát sự việc, và tiếp đến thì kinh ngạc vì thấy gã chụp một chiếc khăn lên mặt Dương Thảo, đợi cô bất tỉnh thì liền đưa lên xe.

Tức thì Cao Phong mở cửa xe rồi lập tức chạy về phía đó, nhưng đã quá trễ khi chiếc taxi mau chóng chạy đi. Anh liền ngừng lại, thời may Nhị nhanh trí lái ô tô đến kịp, thế là anh nhanh chóng vào trong xe để đuổi theo.

Bám theo taxi Renault 750 ra khỏi ngoại thành, Cao Phong tự hỏi rốt cuộc gã đàn ông đó là ai, lý do gì lại ra tay với Dương Thảo, là vì muốn cướp của hay nghe theo lệnh của người khác? Hai từ "người khác" vừa hiện lên trong đầu là tức khắc anh nhớ đến cuộc nói chuyện bí mật giữa gã với ông Biện. Đôi mắt trong phút chốc ánh lên vẻ lo lắng lẫn hoài nghi, có lý nào chính cậu anh đã...

- Thừa cậu, hình như gã phát hiện ra chúng ta rồi!

Chất giọng e ngại của Nhị cất lên đánh tan mọi suy nghĩ đang lờn vờn, Cao Phong mau chóng hướng mắt về phía trước và thấy chiếc taxi đột ngột rẽ ngoặt vào một con đường mòn gập ghềnh, tốc độ cũng đột ngột tăng, gã phóng xe như bay hết muốn cắt đuôi kẻ đang bám phía sau! Cao Phong yêu cầu Nhị bằng mọi giá không được để sông gã! Anh chàng vệ sĩ cũng cố gắng điều khiển ô tô chạy trên địa hình khó khăn này, thế nhưng đến khúc ngoặt thứ hai thì bị mất dấu!

Xe ngừng lại, Cao Phong tức tốc bước xuống rồi nhìn quanh, bốn bề đều là cỏ dại mọc cao, chẳng có lấy bất kỳ con đường nào nữa. Quái lạ, rõ ràng gã vừa chạy vào đây sao bây giờ đã không thấy nữa, cứ như thể chiếc Renault 750 đã hoàn toàn bốc hơi! Anh nghiêng rặng bởi lòng nóng như lửa đốt, chẳng rõ Dương Thảo bây giờ đang thế nào, không thể nản nã ở đây lâu hơn nên anh đành lên xe. Và khi chiếc La Dalat vừa rời khỏi thì phía trên sườn đồi, chiếc taxi đậu im lìm trong lùm cỏ cao, gã Hiêng đảo mắt nhìn xuống cười nhạt tiếp theo liền cho xe chạy tiếp lên trên đồi.

Dừng xe ở vị trí thích hợp, gã Hiêng quay xuống nhìn Dương Thảo vẫn còn nằm bất tỉnh trên yên xe sau, rồi nhanh chóng bước ra ngoài và khoá hết các cửa xe. Gã lúi trong cốp sau ra một đồng rom rạ cùng mấy can dầu...

Lúc này, ô tô La Dalat vẫn đang chạy nhanh trên đường thì đột ngột, Cao Phong bảo Nhị dừng lại, đầu óc không ngừng suy nghĩ. Bản thân chắc rằng đã thấy chiếc taxi rẽ vào con đường mòn ấy, thế thì vì sao...? Anh cảm giác mình đã bỏ sót điều gì đấy liền yêu cầu Nhị tức tốc quay lại con đường đó.

... Hương mê về như đã tan, Dương Thảo bây giờ mới tỉnh lại, từ từ mở mắt ra đã thấy trần xe ô tô liền chậm rãi ngồi dậy. Đưa tay sờ đầu, chưa kịp lấy lại sự tỉnh táo thì cô kinh ngạc bởi cái cảnh mình đang ngồi trong xe và xung quanh chỉ toàn lửa với khói mù mịt! Mau chóng trấn tĩnh, cô phát hiện lửa còn cách xe ô tô một đoạn, về như ai đó vừa chất rom rạ xung quanh rồi châm lửa đốt.

Dấu tình thế hiện giờ rất cấp bách nhưng Dương Thảo buộc mình phải nhớ lại sự việc vừa diễn ra: cảnh mình đứng chờ ở trước cổng sân bay, một chiếc taxi chạy đến tiếp theo thì cô bất ngờ bị một chiếc khăn up lên mũi, sau đó hoàn toàn không nhớ gì nữa! Rất nhanh, cô gái này hiểu ra rằng: gã tài xế kia đã có ý định giết mình! Tuy nhiên bây giờ không phải lúc để tìm ra nguyên do, cô cần phải thoát khỏi chiếc xe này ngay lập tức trước khi lửa kịp tràn đến.

Dương Thảo dùng hết sức mở cửa xe nhưng vô ích, nó hoàn toàn bị khoá chặt! Cô liền mở thử cửa xe trước và dĩ nhiên nó cũng bị khoá rồi. Hiểu bản thân bị nhốt chặt trong đây, cô mím môi sợ hãi đồng thời đưa mắt nhìn ra ngoài cửa kính, chẳng thấy được gì ngoài vòng lửa đang bốc cao ngùn ngụt. Khói trở nên dày đặc hơn. Không thể bỏ cuộc, cô tiếp tục đẩy cửa xe, miệng bắt đầu kêu cứu:

- Có ai không? Làm ơn cứu tôi với! Cứu tôi...!

Trong khi đó, Cao Phong vẫn còn đang quan sát xung quanh con đường ban nãy, cứ ngỡ mọi thứ đã trở nên vô vọng thì may thay, anh thấy những cành cây dài nằm ngang chắn lối một con đường nhỏ dẫn lên trên đồi. Bước nhanh đến, anh liền kéo mấy cành cây đó ra, bây giờ mới biết gã tài xế gian manh kia đã dùng kế nguy trang che giấu con đường độc đạo này.

Sự việc tiếp theo là chiếc La Dalat liền chạy lên trên sườn đồi. Đúng lúc thay, gã Hiêng từ trên đồi đi ngược trở xuống, thỉnh thoảng nhìn thấy ô tô vừa bám đuôi mình thì gã hoảng hốt quay đầu bỏ chạy. Tức thì, Cao Phong cùng Nhị xuống xe.

- Bằng mọi giá phải bắt cho được hắn ta!

Nhị gạt đầu rồi đưa cho Cao Phong một khẩu súng lục, đề phòng có chuyện bất trắc xảy ra còn có cái dùng đến.

Quay trở lại chỗ Dương Thảo, cô vẫn còn trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Bàn tay liên tục đập vào cửa xe đến đau buốt, giọng kêu cứu cũng khàn đi, sức lực bắt đầu yếu dần do khói đang từ từ tràn vào trong xe. Bị hít một ít khói, cô ho sặc sụa, lại nghĩ có lý nào mình đành phải bỏ mạng ở đây? Gì chứ, tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" đến hồi kết thúc rồi sao, vậy nó sẽ mang cái kết là nữ phụ bị giết chết thảm thương ở trong rừng ư? Còn cái tên Hạt Tiêu chết tiết ấy nữa, sao lúc này không xuất hiện cứu cô? Ôi, lý nào lại có thể...?

Dương Thảo mệt mỏi dựa đầu vào kính xe, hai bàn tay cũng chẳng còn sức lực nữa, vừa lờ mờ mắt vừa thở khó khăn, con ho kéo đến với tần suất nhiều hơn. Đến khi sắp chìm vào mê man thì bỗng nhiên, bên tai cô nghe văng vẳng tiếng gọi quen thuộc: "Dương Thảo! Em ở đâu?" khiến cô lập tức mở bừng mắt. Bản thân không biết là mơ hay thực bởi nhận ra đó là giọng của Cao Phong! Làm sao có chuyện anh đến cứu cô kịp thời như vậy...?

Tiếp theo, nỗi mơ hồ mau chóng biến mất khi Dương Thảo nghe tiếng Cao Phong rất gần, cứ như thể cách bên kia màn lửa đang cháy chính là anh! Cô dựng người dậy đưa mắt nhìn ra ngoài, cố tìm kiếm một bóng dáng thân thuộc qua màn khói khá dày đặc. Và rất nhanh sau đó, phản chiếu trong đáy mắt bất ngờ lờ mờ của cô là bóng dáng Cao Phong chạy nhanh vào trong màn lửa.

- Dương Thảo!

- Cao Phong...!

Hai người lập tức gọi nhau trong khi Cao Phong chạy đến bên xe ô tô, bắt gặp cảnh Dương Thảo ngồi bên trong và giương mắt nhìn mình, nửa vui mừng nửa lo sợ. Định mở cửa xe thì phát hiện gã Hiêng đã khoá nó bằng ổ khoá, anh nghiêng rặng tức giận rồi chạy vòng qua kiểm tra hết ba cửa xe còn lại, tất cả đều khoá y thế! Lửa đang lan đến bánh xe, Dương Thảo thì ho sặc sụa bởi khói, Cao Phong không ngừng nghĩ cách, lý nào phải đập vỡ kính xe? Bất chợt, anh nhớ đến khẩu súng mà Nhị đưa cho mình liền tức tốc lấy ra kẻ ngay ổ khoá, bắn một phát.

Cuối cùng cũng có thể mở được cửa xe, Cao Phong mau chóng vào bên trong đỡ lấy Dương Thảo lúc này đang sắp lịm đi do khói, khoác áo veston lên

người cô để tránh bị bắt lửa. Anh hít sâu một hơi, nhìn đám lửa cháy lan cận kề và tiếp theo liều mình xông ra bên ngoài, thời may chỉ bị lửa bén một ít lên quần.

Nhẹ nhàng đặt Dương Thảo đang mơ màng ngồi xuống đất, Cao Phong vuốt gương mặt lem luốc của cô, miệng liên tục gọi. Chẳng quá lâu sau, cô khẽ khàng mở mắt, nhận ra anh đang ở trước mặt mình. Thấy cô đã tỉnh, Cao Phong mừng rỡ ôm lấy thân hình mảnh mai đang khẽ run lên trong chiếc áo veston:

- Tốt rồi...! Dương Thảo, mọi chuyện không sao rồi!

Tựa cảm lên bờ vai vững chắc, cảm nhận rõ hơi ấm đang quán chặt lấy mình, Dương Thảo vẫn còn chưa bình tĩnh, đôi mắt cứ mờ to không chớp. Nhưng rồi cái nhìn trở nên nhoè nhoẹt, cả người bắt đầu run lên không sao kiểm soát được, cô bật khóc! Ban đầu âm thanh "hức hức" nghèn nghẹn nơi cổ họng, tiếp theo thì vỡ oà ra thành tiếng. Cô khóc to lắm, nhiều lắm, như thể bao nhiêu chịu đựng, đau đớn và ảm ức từ trước đến giờ, ngay lúc này theo dòng cảm xúc mà tuôn trào ra không dứt.

- Cao Phong...! Cao Phong...! Đừng rời xa em!

Một Dương Thảo cứng cỏi và mạnh mẽ, dường như chưa bao giờ khóc ấy vậy vào thời khắc này lại liên tục gọi tên Cao Phong, có chút yếu ớt, có chút bất lực nhưng mang sự khao khát vô hạn. Bốn từ "Đừng rời xa em" cất lên từ một trái tim đã chịu đựng quá nhiều, từ khổ đau đến ruồng bỏ, thậm chí là cả lúc ở bên bờ vực sống chết. Rốt cuộc, phụ nữ vẫn là phụ nữ, bản chất vốn dĩ luôn yếu đuối!

Bên tai nghe tiếng khóc nức nở của Dương Thảo, Cao Phong thêm xót xa nên vòng tay càng siết chặt hơn. Biết có thể sẽ khiến cô đau nhưng anh sợ lắm, sợ trong một khoảnh khắc buông tay thì sẽ mất cô mãi mãi! Nếu Cao Phong đến trễ, nếu lửa lan nhanh hơn... bản thân chẳng thể tưởng tượng nổi kết cục bi thảm ấy nên liền nhắm mắt lại. Anh ôm trọn lấy Dương Thảo, để thân thể to lớn này phủ lên chở che lấy cơ thể mong manh đó. Nghe cô liên tục gọi tên mình, khát cầu đừng từ bỏ, không khỏi khiến tim anh đau đớn vạn lần.

Khoảnh khắc đó, Cao Phong không muốn buông tay nữa, đánh mất một lần có thể sẽ đánh mất vĩnh viễn! Anh ghét bản thân đã luôn tự dối lòng, trách bản thân đã luôn ích kỷ và hận bản thân khi mà đến tận giờ phút này mới hiểu rằng: có lẽ đây là người mình không muốn rời xa nhất trong kiếp này...

Mai Cẩm Tú ngạc nhiên trước cảnh Cao Phong bế Dương Thảo đi thẳng vào trong biệt thự Vòm Bạc, tức tốc bước vội lên lầu và liên tục gọi bác sĩ.

Sau khi khám bệnh và xem qua tình hình, vị bác sĩ ngoại quốc liền bảo:

- Cậu Phong đừng quá lo, cô ấy chỉ ngất do kích động và hít phải khói.

- Có thật là không nguy hiểm?

Nhận được cái gật đầu lần nữa từ bác sĩ, Cao Phong mới cảm giác cả người nhẹ đi đồng thời ngồi phịch xuống chiếc ghế gần đó. Đứng bên cạnh, Cẩm Tú hết nhìn Dương Thảo nằm trên giường, mặt mũi và chiếc váy vận trên người dính vài vệt lem luốc, sau đó nhìn sang dáng vẻ vẫn chưa hết thất thần của Cao Phong.

- Đã xảy ra chuyện gì với hai người vậy?

Im lặng chốc lát, Cao Phong tự nhủ phải tỉnh táo lại, quay qua Cẩm Tú rồi bảo:

- Bây giờ tôi muốn được yên tĩnh...

Nghĩ cả hai vừa trải qua chuyện tồi tệ, Cẩm Tú nhìn vị bác sĩ nọ sau đó rời khỏi phòng. Cánh cửa chưa kịp đóng lại là đúng lúc Nhị đi vào thưa đã bắt được gã tài xế nọ, hỏi cậu chủ cần làm gì? Ánh mắt trở nên lạnh băng, Cao Phong nói rõ:

- Dùng cách gì cũng được, nhất định phải bắt hắn khai ra kẻ đứng phía sau!

Khi anh chàng vệ sĩ bước ra ngoài, Cao Phong nhìn trở lại Dương Thảo, cái nhìn từ phần nộ chuyển sang dịu dàng lẫn ân cần. Khẽ khàng, anh luồn tay vào bàn tay cô và nắm chặt, đầu hơi cúi với mong mỏi cô sẽ sớm tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Anh vốn dĩ không cần biết em bị tổn thương ra sao!

Mãi đến tối, Dương Thảo mới giật mình tỉnh giấc, đôi mắt mờ mờ chớp chớp vài cái rồi nhìn quanh, nhận ra đây là một nơi hoàn toàn xa lạ. Vẫn còn cảm giác hoang mang sau vụ chết hụt kia, cô mau chóng ngồi dậy, chợt khựng lại bởi cảm nhận tay mình đang bị siết chặt. Bấy giờ mới đưa mắt nhìn, cô

ngạc nhiên trước cảnh Cao Phong ngồi dựa trên ghế sofa và tựa đầu qua bên vai ngủ quên, trên người vẫn còn mặc áo sơ mi với ghi lê ám mùi khói, tay phải nắm chặt tay cô.

Về như bây giờ Dương Thảo mới bắt đầu nhớ lại sự việc kinh khủng sáng nay, lúc mình bị nhốt trong ô tô và xung quanh toàn khói lửa, sau đó Cao Phong xuất hiện chẳng khác gì phép màu, cứu mình thoát khỏi nguy hiểm. Tiếp theo, cô nhớ mang máng bản thân đã khóc rất nhiều khi ở trong vòng tay anh.

Dương Thảo không muốn đánh thức Cao Phong nên định bụng sẽ khẽ khàng rút tay ra, nào ngờ một chút cử động nhỏ ấy thôi cũng đủ làm anh thức giấc. Nhận ra mình vừa ngủ quên, Cao Phong nhanh chóng ngồi thẳng dậy đồng thời hướng mắt lên giường, để rồi phát hiện Dương Thảo đã tỉnh tự lúc nào, còn đang nhìn mình không chớp mắt. Vui mừng, anh liền chuyển người từ sofa sang bên giường, chậm rãi buông tay để có thể nắm lấy bờ vai cô, hỏi han:

- Em thấy trong người thế nào? Có khó chịu ở đâu thì nói với anh!

Dương Thảo vẫn yên lặng giường mắt nhìn, trước là khó hiểu về thái độ ân cần nhẹ nhàng đến kỳ lạ từ Cao Phong, sau là ngạc nhiên bởi cách xưng hô của anh bỗng dưng thay đổi, từ "tôi" xa cách đến "anh" đầy thân mật. Nghĩ gì đấy, cô liền rút tay lại thay vì đáp lời trước về lo lắng kia. Nhận ra biểu hiện mang chút thờ ơ đó, Cao Phong tiếp tục hỏi bằng chất giọng quan tâm

- Em sao thế? Nhất định là thấy không khỏe rồi, để anh gọi bác sĩ..

Chẳng để Cao Phong nói hết câu là Dương Thảo đảo tia nhìn trở lại, hỏi rằng:

- Đây là đâu?

- Biệt thự Vòm Bạc ở ngoại thành của nhà họ Cao.

- Tại sao em lại ở đây?

- Em quên rồi ư? Sáng nay suýt chút nữa em đã bị hại chết ở trong rừng, may là anh đến cứu kịp, sau đó đành đưa em về đây chăm sóc.

- Anh cứu em làm gì?

- Lý nào anh lại đứng trơ mắt nhìn em chết?

Trông biểu hiện khó hiểu trên mặt Cao Phong, Dương Thảo bất giác cười nhạt một tiếng. Đúng là không thể hiểu nổi cậu Hai nhà họ Cao đang nghĩ cái gì? Rõ ràng trước đó anh còn đối xử bất công lẫn tàn nhẫn với cô vào cái ngày ở nhà Quận trưởng, thế mà bây giờ lại bất chấp đến cứu cô, chẳng những vậy còn đưa về tận đây để săn sóc. Rốt cuộc, chàng trai này muốn Dương Thảo phải làm thế nào?

- Chẳng phải anh đã không cần em nữa sao?

- Em đang nói gì thế? - Cao Phong vẻ như vẫn chưa hiểu.

- Buổi tiệc trà ở nhà Quận trưởng, anh vì Lệ Hà mà một mực ép em phải xin lỗi còn gì! Đã thế còn đem cả Ngũ vệ ra đe dọa nữa chứ!

Giờ thì Cao Phong đã hiểu ra thái độ lẫn lời nói hờ hững từ cô chủ họ Dương. Sao anh có thể suýt quên chuyện lần đó mình đã đối xử quá đáng với cô thế nào, cho dù lý do cũng vì muốn bảo vệ thế nhưng nhất định cũng làm cô bị tổn thương. Trông gương mặt Dương Thảo lãnh đạm và có chút trách cứ, Cao Phong hơi khó xử liền siết chặt lấy bờ vai đó rồi từ tốn nói:

- Anh biết hôm ấy mình hơi quá đáng, nhưng không phải anh cố ý làm thế...

- Hơi quá đáng? Anh có biết là đã nhẫn tâm với em đến mức nào không? Trách mắng, chỉ trích rồi còn làm ngơ trước cảnh em bị thương nữa!

- Tình thế khi đó em cũng thấy rồi còn gì, Lệ Hà cố ý làm khó em, anh chỉ muốn em xin lỗi một tiếng để có thể rời khỏi nhà Quận trưởng.

- Nếu như bình thường, anh sẽ đứng về phía em cho dù Lệ Hà có gây khó dễ đến mức nào! Đây chính là Cao Phong mà em biết... Nhưng lúc ấy anh cứ như một người hoàn toàn khác, bức ép em để thỏa lòng cô ấy!

Đối diện, Cao Phong chợt nhiên im lặng, bản thân không biết nói thế nào để Dương Thảo hiểu. Đúng, nếu sự việc chỉ đơn thuần là Lệ Hà muốn gây khó dễ thì anh có lẽ vẫn sẽ đứng về phía Dương Thảo hay chỉ cần nói vài lời khuyên nhủ Lệ Hà, thế nhưng sự thật rằng đây là sự sắp xếp của mẹ anh, bà buộc anh đưa ra lựa chọn: hoặc bảo vệ cô hoặc làm tổn thương cô! Và tình thế khi đó khiến anh phải chọn về thứ hai để có được về thứ nhất...

Trước sự im lặng của Cao Phong, Dương Thảo buồn cười liền nhạt giọng:

- Sự thật là anh có ý gì đó với Tôn Lệ Hà.

- Không phải..

- Anh vốn dĩ không cần biết em bị tổn thương ra sao vào lúc đó!

Hắn đây là lần đầu tiên, Dương Thảo dùng ánh mắt phần uất như thể nhìn chàng trai này. Cũng bởi thế khiến lòng Cao Phong thêm rối bời, nói sự thật thì không được, nhưng nếu im lặng thì anh chẳng thể nào xoá tan mâu thuẫn giữa hai người. Sau cùng hết cách, anh chỉ biết khẽ lắc đầu và tiếp theo ôm chầm lấy cô.

Không nhận được câu trả lời thoả đáng, sự khó chịu trong lòng Dương Thảo càng thêm chất chồng. Cao Phong nghĩ rằng, chỉ một hai câu nói qua loa ấy là có thể bù đắp cho những tổn thương mà cô đã gánh chịu? Vì anh, cô khổ sở bao nhiêu, đau đớn bao nhiêu, trái tim rí máu đến dường nào? Cô không muốn tiếp tục chìm đắm trong thứ tình cảm chẳng rõ thực hư của anh, để rồi tự huỷ hoại mình. Anh đang biến cô thành kẻ thứ ba xấu xa...

Dương Thảo đẩy nhẹ Cao Phong ra, quay mặt sang bên và buông lời lạnh lùng:

- Anh đã có vợ, lại sắp làm cha, đừng làm những hành động này với em nữa!

Chuyện Cẩm Tú sảy thai, Dương Thảo vẫn chưa biết. Thế nhưng thiết nghĩ, dù Cao Phong có nói ra điều ấy thì cũng chẳng giải quyết được gì, vấn đề là cô không hề biết về kế hoạch của anh, nên trong mắt cô, anh với Cẩm Tú vẫn là vợ chồng! Và hiển nhiên, cô sẽ không chấp nhận bất kỳ hành động quan tâm nào giống thế này. Cao Phong hiểu Dương Thảo cũng rất khó xử lẫn khổ tâm, đầu cho sáng nay cô đã nói "Đừng rời xa em" thì anh nghĩ rằng chuyện này không thể gấp gáp được.

- Em nghỉ ngơi đi, mai anh sẽ đến thăm...

Lường lự trong chốc lát, sau cùng Cao Phong cũng phải đứng dậy, rời phòng.

Bấy giờ Dương Thảo mới thở ra một tiếng nặng nề, cảm giác này giờ có điều gì cứ đau nhói, tung tức ở trong lồng ngực mà không sao giải phóng ra được. Cô mau chóng nằm xuống giường, đôi mắt hướng lên trần phòng lại thấy cay xè, tự nhủ ngày mai sẽ rời khỏi đây để không phải liên quan gì đến Cao Phong nữa.

Phương Di thoáng giật mình khi nghe chất giọng lay gọi của Phó Văn Chính ngay bên cạnh, nhận ra bản thân vừa xao nhãng cuộc trò chuyện nên cô quay qua nhìn hắn cùng với nụ cười thật tươi như thể xin lỗi.

- Từ này giờ cô Quỳnh nghĩ gì mà lơ đãng thế? - Văn Chính dò hỏi.

- Có nghĩ gì đâu, chỉ là dạo này đi hát nhiều nên có hơi mệt.

- Vậy mà tôi còn làm phiền cô Quỳnh như vậy, thật có lỗi quá.

- Nào dám, được trung úy Chính để mắt đến là vinh hạnh của Như Quỳnh này.

Trong ánh đèn mờ ảo nơi phòng trà, gương mặt son phấn nhẹ nhàng của Phương Di càng khiến người ta thêm say đắm. Chất giọng ngọt ngào, biểu hiện duyên dáng ấy làm Văn Chính động lòng, không kìm được mà vuốt nhẹ chiếc cằm xinh xắn của cô. Một cách khéo léo, Phương Di gạt tay hắn ra, liếc mắt cười cười.

Thời gian này, Văn Chính thường xuyên đến phòng trà Maxim's nghe nhạc uống rượu, chủ yếu cũng vì muốn hàn huyên tâm sự với huê khôi Như Quỳnh. Tuy hắn thật lòng đeo đuổi Dương Thảo nhưng điều ấy không có nghĩa là bỏ qua những cô gái xinh đẹp khác. Kẻ phong lưu đa tình, làm sao từ bỏ được cái thói trêu hoa ghẹo nguyệt! Đặc biệt là với Phương Di đang trong dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ như vậy. Hắn đối với cô chẳng phải yêu đương gì, dù vậy trong lúc chờ Dương Thảo chấp nhận hắn thì cũng có thể xem cô như người giải khuây.

Còn đang chìm trong mật ngọt hương thơm thì Văn Chính thấy một tên lính đi vào, ban đầu có chút bức bối vì bị cắt ngang nhưng sau đó về mặt hắn trở nên dăm chiêu hơn, cuối cùng ra dấu cho cấp dưới lui ra rồi bảo Phương Di rằng:

- Tôi có việc phải đi gặp một người, đêm nay sẽ để cô Quỳnh về sớm nghỉ ngơi.

Lúc đầu còn chưa rõ đó là ai mà lại đến gặp tay trung úy này ở nơi phòng trà riêng tư, đến lúc cùng hắn bước ra ngoài sảnh thì mới biết đấy là một người đàn ông ăn vận sang trọng, miệng ngậm điếu xì gà thượng hạng, khuôn mặt mang vẻ thâm sâu lắm, Phương Di cảm giác đã gặp ông ta ở đâu rồi. Một lúc sau thì nghe Văn Chính gọi ba từ "Đào Văn Biện", bấy giờ cô mới nhớ ra là cậu của Cao Phong. Xem thái độ hoà nhã của hai người, chứng tỏ mối quan hệ khá mật thiết.

Phương Di vừa bước ra bên ngoài đã gặp ngay Lương Bằng đứng chờ trước cửa phòng trà từ lúc nào, hôm nay anh không chạy xe ô tô đến. Trông thấy cô, anh đã bước nhanh đến, vừa khoác áo vừa hỏi sao hôm nay về trễ như vậy? Phương Di không đáp, có chút thờ ơ khi quay đi. Tức thì lại bị anh nắm tay, kéo nhẹ lại.

- Chờ anh cùng đi với em, mà em phải chậm thôi kẻo ảnh hưởng đến con.

- Rõ phiền phức, nó lớn từng này rồi làm gì mà dễ bị động chứ!

- Nhưng cứ cẩn thận sẽ tốt hơn...

Dứt lời, Lương Bằng nhẹ nhàng áp tay lên bụng Phương Di, xoa xoa. Cái bầu gần năm tháng mà vẫn chưa lớn lắm, chỉ hơi vung lên dưới lớp vải phòng người ngoài nhìn sơ qua lại chẳng biết là cô có thai. Thêm phần, cô mặc những chiếc váy hơi rộng một chút để người ở phòng trà không phát hiện ra. Phương Di gạt nhẹ tay Lương Bằng, chẳng rõ là không thích hay vì ngượng, tiếp tục cất bước.

- Nếu em vẫn bướng bỉnh như vậy, anh sẽ vác em lên vai rồi mang về nhà.

Từ trước đến nay, Lương Bằng vốn không thích nói đùa thành ra câu nói đó khiến Phương Di có hơi dè chừng, khéo lại bị anh vác lên vai đi giữa đường thì khổ, dù bây giờ trời đã khuya và ít người đi qua nhưng cô vẫn sẽ xấu hổ lắm. Sau cùng chẳng còn cách nào khác, cô đành để anh nắm tay rồi đi bên cạnh.

Hiếm khi thấy Phương Di ngoan ngoãn như vậy, Lương Bằng cười thầm trong bụng, cô đối với anh trước sau vẫn cố chấp nhưng về như đã có chút thuận ý rồi. Thế là hai người cùng bước chậm rãi con đường vắng, đi qua những ánh đèn tù mù dưới đêm khuya, chẳng nghe âm thanh gì ngoài tiếng va chạm của đê giày xuống nền đất. Thình thoảng có con gió lạnh thổi qua, Lương Bằng khẽ kéo áo chần bông sát vào để ủ ấm cho cô gái. Lúc rẽ qua một con đường khác, anh liền cất tiếng:

- Di, nghe lời anh, đừng đi hát ở phòng trà nữa.

- Anh bắt đầu quản chuyện của tôi nữa à? - Tay Phương Di vẫn ở trong tay anh.

- Vì anh lo lắng cho em. Đang mang bầu mà còn đi hát khuya như vậy là không nên. Anh đủ khả năng để chăm lo cho hai mẹ con em.

- Tôi nói rồi, ngừng hay tiếp tục là tự tôi quyết định.

- Đến khi cái bụng to thêm nữa, phòng trà cũng không cho em hát.

Lần này Phương Di không nói nữa bởi nhận ra lời Lương Bằng là đúng. Tính ra cô đi hát, phần vì kiếm sống phần vì yêu thích nữa, nhưng đến khi cái bầu này to đùng ra thì bắt buộc phải nghỉ hát thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Có yêu vô tận cũng sẽ có hận vô cùng

Bên cạnh, Lương Bằng thấy đang Phương Di trầm tư nên cũng im lặng thôi, nhưng một lúc sau chợt nghe cô kêu khẽ một tiếng đồng thời dừng bước. Bắt gặp cô cúi người xuống sờ nhẹ vào mắt cá chân, bấy giờ anh mới phát hiện chiếc giày cao gót vẻ như chật quá thành thử khiến chân cô bị phỏng.

- Sao em không chọn đôi giày nào rộng hơn? - Lương Bằng lấy làm khó hiểu.

- Vì tôi thích nó...

Nghe Phương Di đáp một câu thần nhiên, Lương Bằng chẳng biết nói gì ngoài âm thanh thờ dài chán chường. Cũng dễ hiểu thôi, cô chủ này vốn từ trước đến giờ luôn rất chăm chút về bề ngoài, luôn luôn muốn mình phải xinh đẹp nên cho dù có chịu đựng một chút cũng chẳng sao! Bất giác anh tự hỏi, chỉ để nắm giữ được thứ mình thích mà Phương Di chấp nhận cả chuyện bản thân chịu đau đớn ư?

- Em lên lưng anh cõng cho.

Dứt lời, anh chàng họ Lương mau chóng cúi xuống và xoay lưng lại. Đối diện, Phương Di trong một thoáng chợt đứng yên, ánh mắt tĩnh lặng quan sát tấm lưng rộng lớn đang ở trước mặt mình. Điều này khiến cô nhớ lại chuyện trước đây, khi Lương Bằng vì muốn cô quên đi Cao Đình mà làm hành động cõng cô trên lưng. Không thể để những cảm xúc day dứt ấy trở dậy nên cô về như muốn từ chối.

Nhưng Lương Bằng của bây giờ cũng giống hệt lúc đó, chưa bao giờ chịu thua trước sự bướng bỉnh từ Phương Di, chẳng nói chẳng rằng nắm tay cô rồi kéo cô ngồi lên trên lưng mình, sau đó đứng dậy cất bước.

Biết mình bị đưa vào thế đã rồi, có phản ứng hay từ chối cũng không xong, Phương Di đành im lặng ngồi yên, lại tự hỏi vì sao bản thân lại yếu mềm đến vậy? Rõ ràng cô không ghét Lương Bằng làm vậy, chẳng qua vì sợ chìm đắm trong thứ cảm giác quen thuộc thân thương kia, để rồi mất kiểm chế mà thuận theo ý anh. Cái nhìn của Phương Di vẫn mãi miết bám trên từng đường nét kia: chiếc gáy với từng sợi tóc ngắn, chiếc cổ ẩn sau vải áo sơ mi, hay đôi vai rộng... tất cả từng chút một đều làm trái tim cô đau nhói từng cơn, cảm giác thương nhớ cứ cồn cào không dứt.

Quả thật, thứ khiến con người ta day dứt khôn nguôi chính là kỷ niệm!

- Nếu một quá em cứ tựa đầu lên vai anh, nhắm mắt ngủ một giấc.

Chẳng biết Lương Bằng có nhận ra cảm giác bồi hồi kia không mà lại buông một lời ân cần đến thế. Khẽ đảo mắt, tự dưng Phương Di cũng làm theo mà

không chút do dự, chậm rãi dựa mái đầu xuống bờ vai đó. Sự yếu đuối luôn là lẽ tất yếu của phụ nữ, và dù có bướng bỉnh đến đâu thì cô gái này cũng chẳng thể chiến thắng nổi khao khát được dựa dẫm và được chở che. Hẳn Phương Di đang muốn tìm lại cái cảm giác mình từng bị mất đi. Chiếc áo chăn bông giúp cô ấm người, còn tấm lưng này lại khiến trái tim cô trở nên ấm áp. Thật là khó từ bỏ...

Lương Bằng mỉm cười vì thấy Phương Di đã chịu nằm yên trên lưng mình. Chính anh cố ý làm vậy để cõi lòng băng giá của cô có thể sống lại trong quá khứ tươi đẹp mà hai người từng có với nhau, giúp cô thừa nhận cảm xúc của bản thân. Đồng thời, anh cũng gửi gắm một điều rằng: Dù sau này có thể nào đi chăng nữa, anh vẫn sẽ luôn luôn bảo bọc, chở che cho cô...!

Đã có ý định rời khỏi đây nên sáng hôm sau, Dương Thảo nhanh chóng rời khỏi phòng. Đưa mắt nhìn quanh đây hành lang vắng vẻ chẳng có lấy một bóng ai, cô thắc mắc biệt thự này dùng để làm gì mà ngay cả một người làm cũng chẳng có. Liệu có vệ sĩ canh chừng bên ngoài không? Còn Cao Phong đang ở đâu? Vô số những suy nghĩ khó hiểu khi cô bước về phía cầu thang. Vừa lúc lại có âm thanh nói chuyện khe khẽ ở lầu dưới, lắng tai nghe thì phát hiện là tiếng của Cao Phong, không chần chừ cô liền bước nhanh xuống.

Nhưng sự sốt ruột lập tức biến mất, Dương Thảo thoáng bất động và đôi chân dừng trên bậc cầu thang, trước mặt là cảnh Cao Phong đang nói chuyện với Mai Cẩm Tú! Trong khi hai người họ quay qua nhìn thì cô cứ đứng thừ ra đấy, đầu óc trong một lúc trở nên trống rỗng, tiếp theo là bao nhiêu ý nghĩ ngồn ngộn xuất hiện. Tại sao Mai Cẩm Tú lại ở đây? Cao Phong vừa đưa cô ấy đến hay... Tức thì Dương Thảo chợt hiểu ra, chính cô mới là người không nên có mặt ở biệt thự này! Có lẽ Cẩm Tú đã ở đây từ trước rồi, và cô như một kẻ ngốc chẳng hề biết điều đó!

Bất ngờ khi Dương Thảo chạy xuống, Cao Phong hướng về phía cô mà đi tới.

- Sao em không nằm nghỉ, cần gì thì cứ gọi vệ sĩ...

Đôi mắt hết đứng yên rồi chuyển qua chớp liên tục, phản chiếu rõ nỗi thất thần khôn tả, Dương Thảo mím nhẹ môi trước việc làm không còn gì để nói của Cao Phong. Anh đã nghĩ gì khi đưa cô về ngôi biệt thự này, khi mà Cẩm Tú vợ anh cũng đang có mặt tại đây? Rốt cuộc là vì sao...? Vì sao...? Mang bao nhiêu nỗi thống khổ, cô tức tốc quay lưng và chạy vội đi. Dĩ nhiên, Cao Phong liền đuổi theo.

Vừa xuống đến sảnh, Dương Thảo đã bị Cao Phong nắm lấy tay kéo lại, hỏi đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ chẳng còn muốn nói thêm lời nào, Dương Thảo giật mạnh tay ra để có thể rời khỏi nơi này. Thế nhưng Cao Phong nhanh hơn, lần thứ hai kịp nắm lấy bờ vai cô mà kéo xoay qua, miệng liên tục hỏi:

- Em làm sao vậy? Sức khỏe còn yếu, em phải ở lại đây vài ngày!

Đôi mắt bỗng nhiên ướt nước, Dương Thảo nhìn chàng trai trước mặt, lòng không khỏi buồn cười. Chẳng rõ từ bao giờ bản thân trở nên yếu đuối đến thế, chỉ một chút đau đớn thôi cũng đủ khiến cô xúc động. Nhưng biết làm sao được, trái tim đã chịu nhiều tổn thương và vì Cao Phong hết lần này đến lần khác đều hành động tàn nhẫn với cô.

- Cao Phong! Rốt cuộc anh làm thế là ý gì? Anh đưa em về đây trong khi có mặt Mai Cẩm Tú! Anh muốn em và cô ấy phải đối diện nhau thế nào?

Về như bây giờ Cao Phong mới chợt hiểu ra chuyện ấy, sao lại quên rằng nếu để Dương Thảo gặp Cẩm Tú thì tình hình sẽ trở nên tệ đi! Thảm trách bản thân quá sơ suất, anh nắm chặt vai Dương Thảo và mau chóng giải thích:

- Hãy nghe anh nói! Cẩm Tú ở biệt thự Vòm Bạc cốt là để chăm sóc cha anh... Ông ấy được đưa về đây nghỉ dưỡng!

- Vậy tại sao anh còn đưa em đến đây?

- Lúc đó anh sợ em xảy ra chuyện gì nên đưa về để gặp bác sĩ! Vả lại, chỉ có nơi này mới an toàn với em vì có thể tránh khỏi tai mắt của...

Cao Phong bỗng nhiên ngừng lại, suy chút nữa đã buột miệng nói ra "mẹ anh". Đối diện, Dương Thảo hỏi giục rằng, tai mắt của ai? Cao Phong lại tiếp tục không thể nói rõ về sự giám sát của bà Hoàng cũng như việc cô suýt bị giết hại ngày hôm qua có liên quan đến ông Biện, nên chỉ bảo qua loa rằng:

- Tóm lại, em hãy nghe lời anh, ở lại đây một thời gian...

Thay vì cho một câu trả lời rõ ràng thì lần nữa, Cao Phong lại khiến Dương Thảo thất vọng càng thêm thất vọng, nỗi đau chồng chất nỗi đau! Làm sao anh có thể yêu cầu cô ở lại biệt thự cùng với Mai Cẩm Tú? Không thể chịu đựng thêm, Dương Thảo gạt mạnh tay Cao Phong ra, đôi mắt đỏ hoe với cái nhìn kiên quyết:

- Em phải đi! Thế này là quá đủ rồi, Cao Phong! Anh lúc nào cũng chỉ làm theo ý mình, lúc nào cũng chỉ nghĩ cho bản thân mà không cần quan tâm cảm xúc của em! Năm lần bảy lượt anh nói một đằng nhưng hành động lại một nẻo, chẳng hề cho em một đáp án rõ ràng nào cả! Anh đã lấy Cẩm Tú nhưng vì sao cứ luôn đối xử ân cần với em? Em đã quá mệt mỏi để ở bên anh...!

Chưa bao giờ chứng kiến Dương Thảo phản ứng khốc liệt đến thế, đã vậy từng lời cô nói đều mang theo bao nhiêu phần uất, trong một lúc khiến Cao Phong thoáng sững người. Ánh mắt bỗng chốc mờ mịt và trống rỗng, anh liền nhớ đến một Dương Thảo mạnh mẽ, kiên trì lần cổ chấp ngày trước khi mà cô một lòng đeo đuổi mình, dù có thế nào cũng nhất quyết làm trái tim anh rung động mới thôi. Ấy vậy mà ngay bây giờ, cô gái từng cứng cỏi kiên cường đó lại đang bật khóc, lòng mang bao nhiêu ảm ức và nói rằng quá mệt mỏi để ở cạnh anh... Điều ấy đồng nghĩa, cô sẽ từ bỏ việc ở bên anh, kể từ thời khắc này!

Thấy Dương Thảo quay lưng đi, trong khoảnh khắc chỉ còn nỗi sợ hãi, Cao Phong lập tức ôm chầm lấy cô từ phía sau. Với anh, nếu để cô đi ngay bây giờ thì vĩnh viễn về sau, bản thân sẽ không bao giờ được gặp lại cô nữa! Không được! Cao Phong không muốn điều đó xảy ra! Anh giữ chặt Dương Thảo trong vòng tay mạnh mẽ nhưng cũng đầy bất lực, tưởng chừng như có thể bóp nát thân hình mảnh mai ấy, mặc cho cô kịch liệt kháng cự:

- Buông ra! Buông em ra!

- Không! Anh không buông! Dương Thảo, anh không thể mất em! Cho anh thêm thời gian... Một chút nữa thôi, anh sẽ nói rõ mọi chuyện cho em biết!

Chất giọng vội vã, Cao Phong nhắm mắt đồng thời áp mặt vào cổ Dương Thảo, cố đè nén hơi thở nặng nề lẫn gấp gáp. Nỗi sợ hãi lẫn đau đớn lúc này khiến anh mất đi tỉnh táo, chỉ biết giữ chặt cô bằng sự cưỡng ép mạnh bạo cho dù có thể phá hủy cô! Cao Phong ghì lấy hành động vùng vẫy kia trong phút chốc, tiếp theo thì thấy Dương Thảo ngừng lại, giọng nói nghẹn ngào hơn:

- Rốt cuộc... anh muốn giày vò em đến bao giờ?

Chẳng hiểu sao vòng tay đang ghiết đó chợt thả lỏng, Cao Phong ngạc nhiên nhìn Dương Thảo xoay người lại, những giọt nước mắt lăn dài trên mặt. Còn chưa biết phải làm gì thì anh bất ngờ bị cô vung tay lên đánh mạnh vào ngực, không chỉ một cái mà liên tục, hết cái này lại đến cái khác.

- Lúc đầu, em cố chấp yêu anh! Sau đó em cố chấp đeo đuổi anh! Rồi lại cố chấp chờ đợi dù anh đã lấy Cẩm Tú! Vì sao yêu anh lại khiến em đau khổ đến vậy?

Nói ra mỗi một câu, Dương Thảo lại đánh mạnh vào người Cao Phong một cái, nước mắt cứ rơi liên tục, chân không ngừng bước tới khiến anh phải đi lùi. Cô đánh cho thoả những đớn đau, những chịu đựng, những tổn thương và cả sự bất lực.

Hoàn toàn im lặng, Cao Phong xót xa nhìn Dương Thảo luôn miệng oán trách đồng thời trăn mình hứng chịu bao nhiêu cú đánh hết sức lực từ cô.

- Cao Phong... có bao giờ anh thật lòng yêu em?

Câu hỏi thống thiết phát ra từ môi Dương Thảo, khiến Cao Phong lại không kim được liền nắm lấy hai bàn tay đang đánh kia rồi kéo cô vào trong lòng! Dùng đôi tay rắn chắc ép thân thể run rẩy của cô sát vào trong người mình, hai bàn tay mở rộng áp trên tấm lưng mỏng manh, anh muốn ghì lại cái âm thanh nức nở đang phát ra từ lồng ngực ấm nóng của cô. Giả như, anh có thể đem người con gái này hoà tan vào trong máu thịt mình, mang hơi thở cô quyen cùng hơi thở anh, đến chết cũng không tách rời! Để cho cô câu trả lời duy nhất: Anh thật sự rất yêu em!

- Là lỗi của anh! Anh sai rồi... Sai rồi! Dương Thảo! Hãy ở lại bên anh!

Nỗi ám ức vẫn chưa hết nên dù đang bị Cao Phong ôm chặt, Dương Thảo vẫn muốn đánh anh, hai bàn tay áp trước bờ ngực rắn rồi đó cứ đánh nhẹ. Đến khi nghe câu nói tha thiết ấy, cô mới ngừng lại, tựa cằm lên vai anh mà nức khê.

- Ở bên anh... ngoài đau khổ ra thì em có được gì?

Cao Phong khê khàng đẩy nhẹ Dương Thảo ra, từ lúc nào cô đã thôi khóc, gương mặt trở nên mất cảm xúc thế nhưng ánh mắt vẫn bùng lên nỗi đau thương.

- Em từng nói: Trong cuộc đời, chúng ta luôn ghi nhớ người làm mình đau khổ nhất và người làm mình hạnh phúc nhất. Cuộc đời này của em, cả hai người đó đều chỉ là anh, Cao Phong! Có yêu vô tận cũng sẽ có hận vô cùng, anh đối với em bây giờ cũng giống như vậy...

Cảm giác trái tim mình vừa bị một mũi dao đâm vào, đau đến không tưởng. Cao Phong gần như lặng đi, đôi tay đang đặt bên hông cô cũng nhanh chóng buông xuôi. Đôi mắt hướng vào cô sâu thẳm thẳm, bi thương và cả day dứt, dường như có màn nước hiện hiện. Khoảnh khắc đó anh hiểu rằng, ngoài nỗi hận và nỗi đau, anh chẳng mang lại gì cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Đời người ngắn ngủi, khi yêu một người lại cảm giác thời gian đằng đẵng

Trong khi Cao Phong đứng yên lặng thì Dương Thảo quệt nhẹ giọt nước mắt chực rơi, khê khàng bước ngang qua anh. Đôi chân đi thật chậm, dáng vẻ cô thất thần hết như mất hết cảm xúc, hướng thẳng đến cửa mà bước tới. Phía sau lưng cô, Cao Phong vẫn đứng đó, chẳng hề quay đầu hay nín kéo. Nhìn anh cũng chẳng khác đối phương là bao, trên gương mặt chỉ còn nỗi thần thờ lẫn tuyệt vọng.

- Thưa, nếu chưa có sự cho phép của cậu Phong thì cô Thảo không thể rời khỏi.

Nhìn người vệ sĩ chặn ngang ở trước mặt xong, Dương Thảo hơi xoay mặt, nhìn qua bờ vai cốt để chờ đợi sự cho phép của Cao Phong. Cô thấy tấm

lưng ấy vẫn bất động, tuy nhiên chẳng quá lâu sau chất giọng thật trầm phát ra một câu mệnh lệnh:

- Đưa cô Thảo về nhà họ Dương...

Dương Thảo không phản đối gì, bản thân chỉ muốn mau chóng rời khỏi ngôi biệt thự này, lẳng lặng đi theo người vệ sĩ đến bên xe ô tô.

Tiếng của đôi giày cao gót bước trên bậc tam cấp lát gạch, tiếp theo là tiếng xe ô tô chạy đi, những chuỗi âm thanh ấy vang lên bên tai Cao Phong sau đó ngưng lại, cuối cùng xung quanh chỉ còn sự tĩnh lặng hoàn toàn như thể chưa từng có ai rời đi. Cậu Hai cứ giữ nguyên tư thế không đổi, nửa muốn cười nửa mai nửa cũng muốn khóc đau khổ, để rồi đành bất lực nhắm mắt lại.

- Cậu để cho cô Thảo đi như vậy sao?

Cao Phong từ từ mở mắt ra, Cẩm Tú đã đứng ngay bên cạnh từ lúc nào, liền nhìn anh đầy cảm thông. Chẳng thể nói thêm gì khác vào lúc này, anh chỉ hỏi rằng:

- Vậy tôi phải làm thế nào đây? Nhìn cô ấy đau khổ như thế...

Thở ra nhẹ nhẹ, Cẩm Tú chuyển dời ánh mắt xuống bàn tay trái của Cao Phong, tia nhìn cứ cuốn lấy chiếc nhẫn ngọc xanh lam nơi ngón áp út đó, cũng thấy chua xót. Một dịp tình cờ, cô đã phát hiện ra bí mật nằm bên trong nó! Để rồi cô hiểu được tình cảm mà chàng trai này dành cho Dương Thảo là gì...

- Ai rồi cũng phải trả giá cho sai lầm của bản thân, đâu là vì bất cứ lý do gì. Dù thế nào đi nữa, cũng đừng làm tổn thương người quan trọng nhất. Cậu Phong, kể từ lúc quyết định từ bỏ cô Thảo cho đến giờ, có bao giờ thấy hối hận?

Cao Phong đưa mắt nhìn Cẩm Tú một lúc, không trả lời mà mau chóng quay bước. Nhìn bóng anh đứng lặng lẽ nơi ngưỡng cửa, có lẽ cô đã nhận được đáp án.

Dương Thảo đang ngồi thiền thờ ở trong phòng, đem hết những mối mệt mỏi ngồn ngộn qua ánh mắt mà nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc về đến nhà, mặc cho Xuân hồi han trước bộ dạng lem luốc phờ phạc của mình, thì cô cũng một mực im lặng mà đi lên lầu. Tâm trạng khổ sở bấy giờ khiến Dương Thảo chẳng muốn gặp ai, càng không muốn nói gì, chỉ thích chui rúc vào một nơi yên tĩnh, giống như chú chim nhỏ sợ hãi bão táp ngoài kia và mong mỏi được trở về tổ ấm.

Thật lạ lùng, cứ càng muốn quên thì trí nhớ lại càng trở nên tốt cực kỳ, chẳng hạn như lúc này bao nhiêu hình ảnh liên tục xoay vần trước mắt Dương Thảo: cảnh Cao Phong giữ chặt lấy cô, hơi thở và những thanh âm ở mỗi anh hết như ám hết vào người cô, cả cái lúc anh nhìn cô khổ tâm đến thế... mọi thứ đều tái hiện rõ ràng khiến người ta sợ hãi, ký ức chẳng khác gì từng thước phim cảm lạnh nào nề.

Đời người ngắn ngủi, mà khi yêu một người lại cảm giác thời gian đằng đẵng. Đọc tiểu thuyết cứ ngỡ mọi chuyện đều trôi qua thật dễ dàng, đến khi dần thân vào rồi mới hiểu, đau đớn hay hạnh phúc, mỗi một giờ một khắc đều là tự bản thân trải nghiệm...

Dương Thảo tự hỏi, rốt cuộc mình bước chân vào tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" này để làm gì? Cứu rồi Cao Phong? Nhưng cô thất bại rồi, dù có nỗ lực và kiên trì bao nhiêu thì anh cũng không thuộc về mình... Hai người sẽ đạt được gì trong thứ tình yêu đau đớn như vậy?

- Cô ơi, có Tổng thư ký của Đô trưởng muốn gặp cô.

Chất giọng khe khẽ ở ngoài cửa phòng kéo Dương Thảo trở về thực tại, bản thân sực nhớ ra Tổng thư ký hẹn sẽ đến đây vào hôm nay để đưa một số văn bản phê duyệt. Dù tâm trạng có tệ thế nào thì cô cũng không thể làm trễ nải việc ở thương cảng, sau cùng nói với Xuân bảo thư ký chờ một lát.

Vận chiếc váy mới và chải tóc cho gọn gàng, Dương Thảo bước xuống dưới nhà, lại thấy Tổng thư ký ngồi uống trà, một người đàn ông ngoài ba mươi trông nho nhã. Nhắc thấy cô chủ họ Dương, anh đứng dậy mỉm cười chào, tiếp theo cùng cô ngồi xuống bàn chuyện. Đưa ra những giấy tờ cần thiết, anh ta nói:

- Đây là công văn phê duyệt của Đô trưởng, xin gửi lại cô Thảo.

- Cảm ơn, thật nhọc công ngài. - Dương Thảo đón lấy.

- Nghe nói ông Dương vừa sang Pháp công tác? Đột rồi ở sở cảnh sát, tôi trông ông ấy không được khoẻ, thế mà nay phải đi xa xôi vậy ư?

- Cha tôi bảo chuyến công tác này rất quan trọng nên muốn đích thân đi.

Tổng thư ký khẽ gật đầu, rồi chợt nhớ ra một chuyện lại tiếp tục lên tiếng:

- Cô và cậu Phong nhà họ Cao vẫn giữ mối quan hệ thân thiết chứ?

- Sao Tổng thư ký lại hỏi vậy?

- Chẳng qua là có chút tò mò thôi. Cũng do vụ bạch phiến ở thương cảng lần trước, cậu Phong đích thân đánh tiếng nhờ và Đô trưởng xem xét lại sự

việc, chẳng phải nhờ thế mà ông Dương được thả về còn gì.

Hiển nhiên, sự tiết lộ vô tình từ vị thư ký này không khỏi làm Dương Thảo kinh ngạc, còn đang nhìn những văn bản trên tay thì lập tức cô ngược lên, nhúm mày:

- Ngài vừa nói, chính Cao Phong là người giúp cha tôi?

- Ô hay, cô Thảo không biết à? - Tổng thư ký giật mình - Vậy cô nghĩ Đô trưởng vừa từ nước ngoài về thì làm sao kịp biết chuyện của ông Dương?

- Tôi cứ ngỡ là trung úy Chính nói với ngài ấy...

Bấy giờ Tổng thư ký mới hiểu ra đáng về ngạc nhiên của Dương Thảo, lại còn liên quan đến trung úy Phó Văn Chính, liền khẽ chặc lưỡi một cái:

- Trung úy Chính chẳng đề cập gì đến vụ ông Dương trước mặt Đô trưởng cả, phải đến khi cậu Phong lên tiếng nhờ vả thì mới biết.

Dương Thảo chớp mắt liên tục, hỏi làm sao không bất ngờ cho được? Từ khi ông Dương bị bắt, Văn Chính lúc nào cũng trấn an cô, miệng liên tục nói sẽ cố gắng tìm cách giải quyết vụ việc. Nên khi thấy hân địch thân đưa ông trở về, cô tin ngay rằng chính hân địch đã đứng ra nói vài lời trước mặt Đô trưởng, lại còn thêm cái việc cô hỏi hân địch là người giúp đỡ phải không, hân địch gật đầu nhận đầy thôi. Để rồi bây giờ vỡ lẽ, ân nhân thật sự của cô lại là Cao Phong!

- Tôi nói cô Thảo nghe điều này, với trung úy Chính phải hạn chế tiếp xúc. - Tổng thư ký đánh tiếng dặn dò - Con người này không đơn giản, ngay cả Đô trưởng cũng không muốn trọng dụng anh ta.

Xem chừng vị Tổng thư ký này không được kín miệng cho lắm hoặc anh ta có lòng tốt muốn cảnh báo Dương Thảo trước mối quan hệ với Phó Văn Chính.

Sau khi Tổng thư ký rời khỏi, Dương Thảo vẫn ngồi yên lặng trên ghế, trong đầu không ngừng nghĩ ngợi. Đầu tiên là về việc Cao Phong đã âm thầm giúp đỡ nhà họ Dương, cô cứ ngỡ anh đối với mình đã chẳng còn quan tâm hay lưu luyến gì nữa nào ngờ anh vẫn luôn để ý đến cô...

Tiếp theo, Dương Thảo nghĩ về Phó Văn Chính. Theo những gì vừa được nghe, về như cô bắt đầu nhận ra bản thân đã đánh giá sai lệch về con người này. Vốn dĩ ngay từ đầu, cô đã không mấy cảm tình với hân địch, nhưng do về sau thấy hân địch có lòng giúp đỡ ông Dương lại còn chân thành muốn đeo đuổi mình nên cô tạm xem hân địch như bạn bè, từ đó thái độ cũng cởi mở hơn.

Nếu hân địch đơn thuần muốn lấy lòng cô nên "mặt dày" nhận là ân nhân giúp đỡ thì không sao, tuy nhiên chỉ sợ rằng hân địch có ý đồ bất chính khác.

Cao Phong thắc mắc, chẳng rõ từ bao giờ mà ông Biện có thói quen thích sang nhà họ Cao gặp mặt nói chuyện với mẹ mình đến thế, xem chừng tình cảm chị em giữa họ trở nên khăng khít hơn anh nghĩ. Ban đầu còn lấy làm khó hiểu, nhưng sau đó anh cũng biết ra lý do: họ có những chuyện bí mật để bàn với nhau!

- Hai hôm nay con không về nhà cũng không ở xưởng, con đi đâu vậy?

Lúc nào câu hỏi từ bà Hoàng cũng mang tính dò xét hơn là quan tâm, chính vì vậy câu trả lời của Cao Phong cũng chẳng mang phần nào là sự thật cả.

- Dạ, con có chút chuyện riêng thôi..

- Dù thế nào cũng phải nói với mẹ một tiếng, để xưởng ngừng trệ thế kia là không được! Xem kìa, quần áo lộm thuộm hết cả, nhanh đi tắm đi.

Cao Phong không muốn nói gì thêm, cúi đầu lấy lệ rồi rời phòng.

Chăm chú nghe tiếng bước chân bên ngoài nhỏ dần, bấy giờ bà Hoàng mới hỏi:

- Việc xử lý Dương Thảo thế nào rồi?

Bình thường hay hút xì gà ra điều thành thói tuy nhiên bây giờ ông Biện mang dáng vẻ trầm ngâm, bản thân cũng đang nghĩ đến vấn đề này.

- Gã tài xế được thuê chẳng thấy quay trở về, còn Dương Thảo nghe đâu cũng mới về nhà họ Dương, xem ra kế hoạch đã thất bại. Không rõ do số cô ta may mắn tự thoát thân được hay vì có kẻ khác ra tay giúp đỡ.

Bà Hoàng đưa tách trà lên môi uống một ngụm, đôi mắt sâu thẳm chứa đựng mưu mô trong một lúc phản chiếu sự nghi hoặc:

- Chắc thằng Phong không biết gì về chuyện này đâu, nhỉ?

- Chị nghĩ, nếu thằng Phong biết chuyện thì ban nãy nó có thể mang biểu hiện bình thường mà đứng nói chuyện với chị à? Nghĩ lại, nếu nó là kẻ cứu Dương Thảo thì phải đưa cô ta đi giấu, đằng này lại để cô ta về lại nhà họ Dương ư?

Bà Hoàng ngẫm nghĩ thấy cũng chí lý, ngược lại là bà chắc cũng làm như vậy. Tiếp theo, bà nghe giọng ông Biện cất lên đầy suy tư:

- Tạm thời vấn đề Dương Thảo gác qua một bên, bây giờ phải nghĩ cách đối phó Cao Nhuận. Đang yên đang lành ở bên Pháp, đột nhiên về đây, thế nào cũng thay anh trai đòi lại quyền hành. Khéo, hần và Cao Đình sẽ bắt tay không chừng.

- Cờ hai người đó thì làm được gì?

- Để lấy lại quyền hành, Cao Nhuận ắt sẽ tập hợp những người còn lại của nhà họ Cao, trong đó phải kể đến Cao Thị Hạnh, dùng sự ủng hộ của họ mà lật lại chì.

Im lặng phút chốc, bà Hoàng đặt tách trà xuống bàn, miệng cười nhẹ:

- Thế thì cứ ngăn không cho Cao Nhuận đi gặp Cao Thị Hạnh là được.

Trong khi hai người đang bàn chuyện thì bên ngoài cửa phòng, Cao Phong đã âm thầm nghe tất cả. Lúc này, anh có ý bước thật mạnh trên những bậc cầu thang cốt để cho mẹ và cậu tưởng rằng mình đã lên lầu, nhưng sau đó anh khề khàng đi ngược trở xuống rồi nín thở đứng nép ngoài cửa.

Đúng như những gì Nhị báo lại, sau khi tra khảo gã Hiếng xong thì đã biết được kẻ chủ mưu đứng phía sau là ông Biện! Và người đồng lõa với ông dĩ nhiên là bà Hoàng. Dẫu bây giờ bề ngoài rất điềm tĩnh thế nhưng trong lòng Cao Phong đang xuất hiện sự phẫn nộ ghê gớm. Ông Biện đã sai khi nói rằng nếu biết chuyện thì anh sẽ không thân nhiên nói chuyện với mẹ mình, sự thật thì như đã thấy, dù biết rất rõ nhưng anh vẫn chẳng biểu lộ bất kỳ điều gì cả.

Cao Phong hiểu, dễ đối phó với hai người mưu mô và tàn nhẫn này, bản thân cần phải bình tĩnh và sáng suốt. Thế nhưng người xưa có câu "Đừng ép người đến đường cùng", bà Hoàng lẫn ông Biện đều đã sai lầm khi cố ý hại chết Dương Thảo, điều đó chỉ làm Cao Phong trở nên căm phẫn và chẳng còn do dự gì nữa.

Nếu mẹ và cậu đã không nương tay thì Cao Phong cũng không nể tình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Sự thật về Phó Văn Chính là gì?

Công việc ở xưởng vải chẳng mấy thành thoi, vậy mà Cao Phong lại phải dành thời gian đến Đại Thế Giới, rốt cuộc chỉ vì yêu cầu từ mẹ là đến sông bạc đưa cậu Vận về. Vừa bước chân vào khuôn viên rộng lớn, anh vừa đưa mắt tìm kiếm, may thay đã phát hiện ông Vận đang uống rượu bên quầy bar. Anh nhanh chóng bước đến, ra dấu cho mấy cô gái lãng chơi rời đi, rồi đưa tay đỡ lấy cậu. Ông Vận chưa kịp nhìn mặt cháu trai đã cúi người nôn mửa.

Chán chường, Cao Phong yêu cầu Tứ dìu ông Vận đến lùm cây gần đó, cho ới hết ra. Trong lúc chờ hai người nọ quay lại, anh buồn chán đưa mắt quan sát chốn ăn chơi trụy lạc của giới thượng lưu này, hông tựa hồ vào quầy bar, lát sau liền rút ra điều thuốc. Còn đang tìm quẹt ga ở trong áo veston thì chợt thấy một cái quẹt ga khác đưa ra trước mặt cùng một lửa có sẵn, anh liền đưa mắt nhìn người kia.

Phó Văn Chính nở nụ cười như thể, thế gian này đúng là nhỏ hẹp thật!

- Chào cậu Phong, chẳng ngờ lại gặp cậu ở sông bạc lớn nhất Đông Dương này.

Chất giọng mỉa mai đặc trưng của tay trung úy khiến Cao Phong vẫn không ưa nổi, liền rút điều thuốc đang ngậm trên môi ra, vút thẳng vào gạt tàn.

Trông cảnh vị công tử này phui phui hai tay áo veston ra điều thân nhiên, lại thêm buồn cười cái chuyện điều thuốc vẫn còn nguyên mà đã nằm trong gạt tàn, Văn Chính nhếch môi một cái, chẳng hề vui vẻ mà là ngược lại.

- Cậu Phong ghét tôi đến mức bỏ luôn điều thuốc chưa hút?

- Đầu phải, tự dưng tôi mất hứng thôi.

Thú thật, Văn Chính rất muốn đắm vào gương mặt điển trai nhưng ngao mạn ấy, dù vậy bản thân vẫn còn biết kiềm chế.

- Tôi tưởng cậu ghét bài bạc lắm.

- Tôi đến để đón cậu Vận. - Cao Phong nói, mắt nhìn nơi khác - Còn trung úy Chính sao có thời gian rảnh rồi mà đến đây vậy?

- Thành thạo quân nhân cũng phải nghỉ ngơi chứ...

Văn Chính tựa lưng vào quầy, cách Cao Phong một gang tay, châm lửa hút thuốc. Thành thạo nhìn cảnh mua vui trước mặt, hần rút điều thuốc ra rồi nhả một làn khói lớn vòn vào không trung, lại đề cập đến chủ đề chung của cả hai:

- Đạo này cậu Phong có gặp cô Thảo nữa không?

Nhắc đến Dương Thảo là Cao Phong nhớ đến cảnh lần trước ở biệt thự Vòm Bạc.

- Tôi còn việc riêng phải lo, đâu có nhàn rỗi như trung úy.

- Đạo này tôi thường gặp cô ấy, chúng tôi nói chuyện ngày càng hợp ý nhau...

Cao Phong cảm giác những âm thanh bên tai mình cứ kéo nhéo khó chịu, hết như ở trong màng nhĩ có rất nhiều con kiến đang bò lạo xạo. Gã trung úy này lần nào gặp mặt cũng khoe khoang mối quan hệ giữa hắn với Dương Thảo. Thật ầu trĩ!

- Ngài nói với tôi chuyện đó để làm gì?

Văn Chính đầu phải trẻ lên ba mà thích làm trò ầu trĩ, dù biết Cao Phong thế nào cũng ngầm coi thường mình thế nhưng trong lòng nhất định sẽ thấy không vui.

- Nghe nói cậu Phong sắp làm cha, xin chúc mừng! Lần trước chẳng hiểu nguyên do gì mà cậu làm cô Thảo đau lòng như vậy, nhưng về sau hi vọng cậu cách xa cô ấy một chút, đừng hờ ra là lại cư xử tùy tiện.

Trông cảnh Tứ đang dìu ông Vận từ xa đi đến, Cao Phong nghĩ nên rời khỏi đây nhanh chóng để khỏi nghe Văn Chính lái nhài.

- Về như trung úy đề cao tôi quá rồi, vấn đề là ở sự lựa chọn của Dương Thảo. Thay vì đứng đây nói dư thừa thì ngài nên tìm cách để cô ấy đề ý mình. Ngài cứ tiếp tục như vậy chỉ khiến tôi nghĩ rằng, ngài đang thua kém tôi!

Có lẽ Cao Phong quay lưng đi quá nhanh nên không nhận ra khuôn mặt kia thoáng biến sắc, nụ cười cũng không còn ở trên môi nữa, đôi mắt phản chiếu rõ sự căm ghét. Nhìn theo bóng dáng cậu Hai nhà họ Cao ung dung bước ra cổng sông bạc, Văn Chính hừ lạnh một tiếng, rồi vút điều thuốc hút dở vào gạt tàn.

Vừa đỡ ông Vận vào trong xe ô tô, Cao Phong đã nghe chất giọng lèm bèm:

- Cháu với tay trung úy Chính... vừa nói chuyện gì à?

Khá ngạc nhiên vì cậu đang say mà còn để ý điều đó, Cao Phong đáp gọn rằng không có gì. Tự dưng ông Vận nheo mắt, miệng cười hề hề:

- Mày không cần giấu, cậu đây biết hết cả! Chắc lại bàn chuyện buôn bán "thứ ấy" chứ gì! Cậu Biện mày lúc nào chẳng đi gặp gã trung úy đó!

Cao Phong thoáng khựng lại, ánh mắt đảo nhẹ đầy suy tư, liền vờ hỏi:

- Cậu về như biết không ít chuyện...?

- Đương nhiên rồi! - Ông Vận không kìm được, cao hứng nói - Này nhé, lão Biện làm sao dễ dàng nhập lậu "thứ ấy", hiển nhiên là phải bắt tay với sĩ quan để được trót lọt chứ! Cháu à, thời nào cũng thế, mối quan hệ luôn đi đầu...! Hà hà!

Trong khi ông Vận ngửa cổ cười thì Cao Phong ngồi bất động, phải chăng ông trời có ý muốn giúp nên đã để anh nghe được thông tin đáng giá này? "Thứ ấy" mà ông Vận nhắc đến có phải là bạch phiến? Vậy lẽ nào, trung úy Chính cũng có liên quan đến chuyện nhập lậu của nhà họ Đào? Lần trước anh nhớ cậu Biện từng nhắc đến hai từ "hậu thuẫn", tính ra ông có thể yên tâm về hành động phi pháp của mình như thế, chứng tỏ rằng kẻ đứng phía sau chống lưng cho ông không phải tầm thường! Đúng như ông Vận nói, quân nhân địa phương kiểm soát thương cảng, để việc nhập lậu diễn ra suôn sẻ thì phải "bắt tay" với họ...

- Gấp rút tìm hiểu xem mối quan hệ giữa cậu Biện và trung úy Chính là gì, đồng thời điều tra kỹ có phải hai người họ cùng nhau vận chuyển bạch phiến!

Phản chiếu trong kính chiếu hậu là vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Cao Phong, giọng ra lệnh cũng rất rõ ràng lẫn kiên quyết.

Dương Thảo không nghĩ sẽ tình cờ gặp Phương Di ở ngoài đường thế này, bất ngờ trong một lúc rồi tiếp theo cô bước lại gần, đầu tiên vẫn là hỏi han:

- Đạo này em vẫn khoẻ chứ?

Phương Di chẳng rõ từ lúc nào, bản thân đã không còn quá ghét Dương Thảo như trước nữa, phải chăng do thời gian gần đây Lương Bằng luôn ở cạnh chăm sóc mình chu đáo và chính cô cũng dần hiểu ra tình cảm của anh.

- Tôi vẫn khoẻ.

Câu đáp lời tuy có hơi vô cảm tuy nhiên Dương Thảo nhận ra thái độ cũng như ánh mắt Phương Di dành cho mình đã thay đổi, về như là dễ chịu hơn.

- Chị nghe anh Bằng nói, hai người đã quay lại với nhau, thật là tốt!

- Xem ra, chị và anh ấy vẫn giữ quan hệ thân thiết.

- Em lại hiểu làm gì nữa sao?

- Tôi nhỏ nhen đến vậy à? Dù gì đi nữa, tôi không thể quản hết việc Lương Bằng qua lại hay thân thiết với ai, tính ra anh ấy cũng cần những mối quan hệ khác, như bạn bè chẳng hạn. Điều quan trọng là, người mà anh ấy luôn yêu và nhớ đến, chỉ có một mình Phương Di thôi!

Thật không biết phải miêu tả làm sao về sự nhẹ nhõm ở trong lòng Dương Thảo, nghe Phương Di nói những lời thấu tình đạt lý như vậy khiến cô hiểu rằng, bản thân không cần lo lắng về chuyện tình của họ nữa! Con người, điều quan trọng là nằm ở suy nghĩ! Nếu nghĩ chưa thông thì dù có mườì con trâu đến kéo cũng không làm họ lay chuyển, ngược lại một khi đã thông suốt rồi thì tự khắc họ sẽ thay đổi.

- Nếu không còn gì nữa thì tôi đi trước.

Định quay gót thì chợt nhớ ra chuyện này, Phương Di liền nhìn lại Dương Thảo:

- Chị và trung úy Chính có mối quan hệ gì?

- Chỉ là bạn bè thôi, sao em lại hỏi thế?

- Tôi nhớ chị từng nói không thích nhà họ Đào lắm, nhưng trung úy Chính có vẻ rất thân thiết với ông Đào Văn Biện. Lần trước, tôi thấy họ gặp nhau ở phòng trà, xem chừng đang bàn bạc chuyện gì bí mật.

Dứt lời, Phương Di quay lưng đi. Còn lại một mình, Dương Thảo lần nữa không khỏi lấy làm ngạc nhiên trước thông tin về Phó Văn Chính. Hắn có mối quan hệ thân thiết với nhà họ Đào, chẳng những thế lại còn là Đào Văn Biện, người mà lần trước hắn liên tục đặt vào thế tình nghi rằng đã hãm hại ông Dương.

Càng ngày, cô càng nhận ra sự bất thường nơi gã trung úy ấy. Liệu, những gì hắn nói từ trước đến nay có đáng tin cậy chăng? Nghe Phương Di nói, hai người đến phòng trà bàn chuyện, thế chuyện bí mật ấy rốt cuộc là gì?

Sau bao nhiêu ngày điều tra tích cực, cuối cùng Ngũ vệ cũng tìm ra chút manh mối về mối quan hệ giữa ông Biện và Phó Văn Chính.

Cao Phong đứng trầm tư bên ô cửa sổ, bên ngoài là màn mưa lất phất, sắp sang thu nên khí trời hơi se lại, từng đợt gió đầu mùa thổi tràn về liên tục làm lay động những cành cây khẳng khiu trụi lá. Tường chừng trong không gian se lại ấy, từng hạt bụi mưa cũng đang run rẩy theo. Ánh mắt quan sát cảnh vật ngoài kia cũng ngưng đọng như thế, có chút lạnh lẽo, anh đứng yên hết pho tượng.

- Theo như điều tra, ông Biện và trung úy Chính có mối thâm giao độ chừng hai năm nay. Cứ cách một tháng, họ lại gặp nhau, điểm hẹn thường không cố định tuy nhiên những nơi đó lại chẳng có gì bí mật. Về như họ dùng chiêu thức "bày ra trước mặt" thay vì giấu giếm sau lưng để bị nghi ngờ. Về việc trung úy Chính có phải hậu thuẫn phía sau ông Biện hay không, chúng tôi vẫn chưa thể tìm ra. Tuy nhiên, có một thông tin mật rằng: Đô trưởng nghi ngờ có một đường dây vận chuyển bạch phiến liên quan đến một sĩ quan.

Đó là những gì Cao Phong nghe được lần lượt qua năm vệ sĩ trong Ngũ vệ. Tuy vẫn còn vài điều chưa rõ ràng nhưng chí ít anh cũng biết ra Phó Văn Chính không đơn giản như đã tưởng. Thứ đáng sợ nhất chính là, không biết được kẻ đứng trước mặt mình nguy hiểm đến dường nào!

- Thưa, vệ sĩ ở dưới Bình Dương vừa báo: Ngày kia, ông Nhuận và cậu Đình dự định sẽ đi Đồng Nai gặp bà Hạnh.

Cao Phong nghe xong lại bắt đầu suy tính, bản thân biết mẹ mình đã cho vệ sĩ giám sát Cao Đình, vì vậy có tin tức gì bà sẽ phát hiện ra ngay. Anh không thể đứng ra giúp đỡ hai người họ, nhưng nếu để yên như vậy thì ông Nhuận khó mà đến gặp bà Hạnh cũng như những họ hàng khác. Điều anh cần làm chính là dùng một người đi thay mình đến Bình Dương báo tin, đó phải là người mà Cao Đình tin tưởng đồng thời đủ khả năng đánh lạc hướng bà Hoàng.

- Mau đi gọi Lương Bằng đến đây.

Cuối cùng Cao Phong cũng tìm được người thích hợp. Từ vâng lệnh liền rời đi, bốn vệ sĩ còn lại cũng ra theo. Tầm chừng nửa tiếng sau, cửa phòng lại mở ra lần nữa, Lương Bằng nhanh chóng đi vào. Bấy giờ Cao Phong mới quay lại, quan sát anh chàng tài xế từ trên xuống dưới. Sau khi điều Lương Bằng xuống xuống vài, Cao Phong cũng ít gặp anh, bây giờ trông có vẻ đen sạm hơn trước.

- Cậu gọi tôi có gì cần cần dặn?

Chất giọng Lương Bằng mang chút hơi hột, Cao Phong biết anh vẫn còn trách mình về chuyện đã làm với Cao Đình, liền chậm rãi hỏi:

- Bằng, anh có muốn đi thăm cậu Đình không?

Lương Bằng nhìn cậu Hai, gương mặt biểu lộ sự chưa hiểu lắm về câu hỏi đó.

- Tôi muốn anh đi Bình Dương gặp Cao Đình! - Tia nhìn của Cao Phong sắc bén hơn - Nhưng không phải để thăm hỏi mà là làm một việc quan trọng!

- Đó là gì?

- Giúp đỡ Cao Đình!

Lương Bằng trong thoáng chốc chợt im lặng, ánh mắt nửa khó hiểu nửa nghi hoặc đang hướng vào cậu chủ trẻ...

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ, Nguyên Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Không sợ bị thương, chỉ sợ người ta không thương mình!

Cho đến bây giờ, Lương Bằng vẫn không thể hiểu vì sao Cao Phong lại thay đổi thái độ, chẳng những thế còn yêu cầu mình đi làm "tình báo". Cụ thể, cậu Hai không nói gì nhiều chỉ bảo rằng ông Nhuận muốn đến gặp bà Hạnh cốt để cùng nhau giành lại quyền hành ở nhà họ Cao, nhưng thế nào ông Biện cũng ngăn chặn, thành ra cần có một người báo tin cho Cao Đình biết.

Lúc đầu Lương Bằng còn ngờ ngợ, chẳng phải cách đây không lâu Cao Phong đã nhần tâm bán em trai, đẩy người cha bệnh tật đi nơi khác hòng chuyển quyền, nay có sao lại âm thầm đứng ra giúp đỡ ông Nhuận. Tiếp theo, Cao Phong còn bảo rằng, sau khi mọi chuyện ổn thoả sẽ nói rõ cho anh hiểu. Vốn đi Lương Bằng chẳng đến nỗi cả tin như vậy, tuy nhiên lúc ấy khi nhìn vào đôi mắt kiên định của người đứng trước mặt thì bản thân nhận ra cậu Phong của ngày trước... Để rồi bây giờ, anh đang ngồi trên chiếc ô tô tải, hướng đi về Bình Dương.

Lúc còn ở trong Sài thành, đến một đoạn dừng xe chờ đèn đỏ thì Lương Bằng bất ngờ gặp Dương Thảo đi ngang qua trước đầu xe. Dĩ nhiên, cô cũng nhìn thấy anh liền bước đến bên hông xe, chờ Lương Bằng thò đầu ra ngoài thì hỏi:

- Anh đi giao hàng ở xưởng à?

- Tôi đang trên đường đi Bình Dương để thăm cậu Đình một chuyến.

Nghe nhắc đến Cao Đình, bây giờ Dương Thảo mới sực nhớ ra một thời gian khá lâu rồi mình không gặp anh, chẳng rõ thời gian qua anh sống thế nào.

- Anh hãy cho tôi đi cùng, tôi cũng muốn thăm anh Đình.

- Nhưng tôi gặp cậu ấy còn vì công việc...

- Anh yên tâm, tôi chỉ gặp mặt và nói chuyện với anh ấy một chút, sau đó tôi sẽ tự về lại Sài Gòn.

Thiết nghĩ chuyến đi lần này có thể không đơn giản, nếu đưa Dương Thảo theo lỡ chẳng may xảy ra chuyện bất trắc sẽ tệ lắm, Lương Bằng định lựa lời nói khéo với cô thì đúng lúc đèn xanh bật sáng, những chiếc ô tô ở phía sau nối đuôi nhau chạy lên và bấm còi inh ỏi. Tức thì Dương Thảo mở cửa xe, ngồi vào ngay bên cạnh anh. Trước tình thế đã rồi này, Lương Bằng chẳng còn cách nào khác đành phải lái chiếc ô tô tải rời khỏi đây.

Trên đường đi, Lương Bằng vẫn còn nom nớp lo lắng, để Dương Thảo đi cùng thì không tiện mà bây giờ đuổi cô xuống xe càng không được. Tiếp theo, tiếng còi chủ này vang lên khiến anh thoáng giật mình:

- Hẳn anh Đình sẽ đau lòng lắm khi biết tin Mai Cẩm Tú mang thai.

Lương Bằng cau mày, lát sau mới hiểu Dương Thảo vẫn chưa hay tin gì cả.

- Cô Thảo không biết rồi, mợ Tú đã bị sảy thai! Lúc bác sĩ báo tin, chỉ sau vài ngày là mợ Tú trượt ngã dẫn đến hư thai.

Dương Thảo tròn xoe mắt kinh ngạc, bản thân nào ngờ sự tình lại ra như vậy. Cô không ở nhà họ Cao thì làm sao biết rõ chuyện gì đang xảy ra! Mà cái tin Mai Cẩm Tú bị sảy thai về như được giấu kín nên chẳng thấy tin lan truyền ra ngoài. Bây giờ nhớ lại lần gặp mặt ở biệt thự Vòm Bạc, hoá ra khi ấy Cẩm Tú đã... Hàng mi trĩu nặng, Dương Thảo nghĩ đến nỗi đau mất con của Cao Phong, thế mà khi ấy cô còn trách và đánh anh nữa. Tâm trạng bỗng dưng nặng nề, cô im lặng nhìn ra bên ngoài cửa xe, đôi bàn tay đặt trên đùi chợt nắm chặt lại...

Tầm trưa hai người mới đến nơi, xe dừng trước dãy nhà văn phòng. Vừa lúc cửa mở, Cao Đình không khỏi ngạc nhiên khi thấy Dương Thảo lẫn Lương Bằng.

Chỉ vài phút sau là ba người đã ngồi vây quanh chiếc bàn gỗ, bên cạnh những tách trà nghi ngút khói và thoang thoang mùi thơm dễ chịu. Cao Đình nhìn qua một lượt hai vị khách không ngờ sẽ đến đây vào lúc này, nhả nhặn hỏi:

- Sao hôm nay cô Thảo và anh Bằng lại có nhã hứng đến tận đây vậy?

- Em đến cốt để thăm anh, còn anh Bằng bảo rằng có chuyện muốn bàn bạc.

Dương Thảo vừa đáp xong là Lương Bằng bắt gặp cái nhìn từ Cao Đình.

- Chuyện đó phải chờ cả ông Nhuận có mặt mới nói được, bây giờ cậu và cô Thảo tranh thủ thì giờ nói chuyện với nhau trước đã.

Cao Đình lần nữa lại phải chuyển dời ánh mắt trở lại Dương Thảo, quan sát cô một lúc mới nhận ra kể từ lần gặp cuối ở khu Thủ Thiêm, đến nay cũng một thời gian khá lâu, vẻ như cô gầy hơn rồi và gương mặt ấy cứ phảng phất nỗi buồn.

- Sao anh nhìn em lâu vậy? - Dương Thảo bông đùa.

- Do thấy cô Thảo gầy hơn trước nên có chút lo lắng, cô bây giờ thế nào rồi?

- Em đang phụ giúp cha công việc ở thương cảng. Còn anh thì sao?

- Tôi cũng tiếp nhận công việc quản lý của chi nhánh, sống ở đây khá thoải mái.

Hết nhìn về mặt hài lòng của Cao Đình, Dương Thảo lại nhìn xuống chiếc chân phải bị bắn kia, ban nãy thấy anh bước khập khiễng mà lòng xót xa. Cứ ngỡ anh sẽ sa sút tinh thần, đáng vẻ sầu khổ, biết đâu còn uống rượu, nên cô lo lắng lắm nhưng bây giờ trông anh vẫn bình thường khoẻ mạnh thì cũng yên tâm hơn.

- Cô Thảo có dự tính gì cho chuyện bản thân chưa?

Hiểu Cao Đình có ý muốn hỏi gì, Dương Thảo mỉm cười trả lời rằng, hiện tại chỉ muốn làm tốt công việc ở thương cảng chứ không nghĩ gì thêm nữa. Đôi mắt Cao Đình lúc này không phản chiếu khuôn mặt Dương Thảo mà là hình ảnh chiếc nhẫn đính hôn vẫn còn nằm yên nơi ngón áp út đó, tự khắc lòng cũng hiểu cô gái này vẫn chưa quên được Cao Phong. Chẳng hề khó chịu gì, ngược lại chỉ cảm thông cho cô khi vẫn cố chấp với mối tình tuyệt vọng!

Nhận ra sự im lặng khác lạ từ đối phương, Dương Thảo bèn hỏi lại rằng:

- Thế còn anh, đã dự tính gì cho sau này?

Cao Đình khẽ khàng đặt tách trà xuống, đôi mắt u buồn chợt sáng bừng lên.

- Bây giờ tôi chỉ muốn quay về nhà họ Cao gặp lại cha và giành lấy Mai Cẩm Tú từ trong tay Cao Phong!

Tướng Cao Đình vẫn còn cố chấp và không hay tin gì, Lương Bằng đành bảo:

- Hà có gì cậu còn nghĩ đến Cẩm Tú khi cô ấy đã lấy cậu Phong, chẳng những thế còn mang thai con của cậu ấy...

Tức thì, câu nói đó lập tức bị cắt ngang bởi tia nhìn quyết liệt từ phía Cao Đình.

- Con của Cao Phong? Không phải, đó là con của tôi!

Vẻ như Dương Thảo lẫn Lương Bằng đều chưa tin vào điều vừa nghe, tức khắc nhú mày lại như thể muốn hỏi Cao Đình vừa nói gì? Thiết nghĩ cũng không cần che giấu nữa, cậu Ba xoay qua đối diện với hai người họ, rành rọt:

- Đứa con ở trong bụng Cẩm Tú là của tôi!

Rồi chẳng để họ kịp phản ứng gì là Cao Đình đã đem mọi chuyện kể lại, về cái đêm đáng nhớ giữa anh và Cẩm Tú, còn cả cuộc nói chuyện với Cao Phong.

Lời kể vừa dứt, Dương Thảo ngồi yên bất động, đầu có bị vây quanh bởi hàng tá những câu hỏi ngổn ngang. Chẳng phải Cao Phong nhất quyết lấy Cẩm Tú là vì yêu thương ư, vậy tại sao chưa từng gần gũi với cô ấy? Là do Cẩm Tú quyết liệt chống trả hay giữa họ có sự hoà hiệp bí mật nào? Và với những gì đã diễn ra, chứng tỏ Cẩm Tú còn yêu Cao Đình, nhưng lại dễ dàng chấp nhận lấy Cao Phong? Thật không thể ngờ, nhìn bề ngoài cứ ngỡ đám cưới đó là bình thường, hoá ra đằng sau lại chứa đựng những điều khó lý giải. Chuyện này không khỏi nhắc cô nhớ đến lời Cao Phong từng nói, cô hãy chờ anh một thời gian nữa sau đó sẽ nói rõ tất cả...

Trong khi Dương Thảo yên lặng nghĩ ngợi thì Lương Bằng tỏ rõ thắc mắc:

- Cậu không thấy chuyện này bất thường ư? Với tính cách của cậu Phong thì chẳng thể dễ dàng buông tha Mai Cẩm Tú, đặc biệt là khi biết cô ấy có thai với cậu. Rõ ràng, cậu Phong đang che giấu điều gì đấy...

Hắn, Cao Đình cũng từng cảm thấy như vậy thế nhưng có lẽ giờ đây nỗi căm phẫn dành cho anh trai đã quá lớn nên chẳng còn mang ý nghĩ nào tốt hơn.

- Có thể Cao Phong muốn dùng Cẩm Tú để gây vò tôi. Tóm lại, tôi nhất định phải lấy lại những gì mình đã mất từ tay anh ta!

Là người được Cao Phong phái đến đây hòng giúp đỡ Cao Đình, hơn ai hết Lương Bằng hiểu rõ những việc làm của cậu Hai từ trước đến nay chắc chắn có ẩn tình. Trước mắt, anh cần hoàn thành xong nhiệm vụ rồi sau đó sẽ chờ Cao Phong nói rõ mọi chuyện. Vì lời dặn từ cậu chủ, nên tạm thời anh chưa thể tiết lộ cho Cao Đình biết về sự giúp đỡ âm thầm từ phía anh trai.

Đúng lúc cửa mở, ông Nhuận bước vào và thấy hai vị khách lạ mặt. Nhận ra người mà Lương Bằng đang chờ đã xuất hiện, Dương Thảo nghĩ mình cũng chẳng còn lý do để ở lại đây nên nói với Cao Đình sẽ trở về Sài Gòn. Lương Bằng nghĩ gì đó liền cùng cô đi ra bên ngoài nói chuyện.

- Sao cô không đợi đến chiều mà phải về ngay bây giờ?
- Mọi người bàn chuyện, tôi ở lại không tiện.
- Có phải do những gì cậu Đình nói nên cô mới gấp gấp muốn trở về?

Dương Thảo quay qua đối diện với Lương Bằng, không hề tránh né mà đáp rõ:

- Đúng vậy! Có phải chính anh cũng đang thắc mắc cái chuyện lạ lùng này? Tôi không thể ngồi chờ thêm nữa, bây giờ phải về Sài Gòn và đi gặp Cao Phong!

Biết mình đã đoán đúng, Lương Bằng thở ra nhẹ nhẹ, bản thân nghĩ cho dù Dương Thảo có đến gặp mặt trực tiếp cũng chưa chắc Cao Phong chịu nói rõ ràng. Nhưng anh biết cá tính của cô chủ này, một khi đã quyết thì ngay cả trời cũng đừng hòng ngăn cản! Nghĩ đi nghĩ lại, anh cảm giác nếu cái ân tình kia được giải tỏa thì mối quan hệ giữa Dương Thảo và Cao Phong sẽ có bước chuyển mới.

- Cô Thảo làm tôi nhớ về lần cô hay tin cậu Phong ngã bệnh ở Luân Đôn, cô tất tả chạy ra sân bay mặc khi ấy trời đã tối. Cứ như thể cô chỉ muốn bay đến bên cậu ấy ngay lập tức! - Lương Bằng cười nhẹ - Cho dù có nhận được cái kết đau khổ thì cô cũng vẫn muốn đi sao?

Dương Thảo nhìn Lương Bằng bằng ánh mắt phẳng lặng, tiếp theo liền nở nụ cười đầy trông nó thật buồn bã, từng lời chậm rãi hết tự sự với chính mình:

- Không sợ bị thương, chỉ sợ người ta không thương mình! Chỉ cần Cao Phong còn yêu tôi thì dù cái kết có thế nào đi nữa, tôi cũng không oán không hận.
- Được rồi, cô hãy mang tình yêu này trở về gặp cậu Phong! Tôi tin rằng cậu ấy cũng đang chờ cô, luôn luôn đứng đó chờ cô!

Gật đầu mỉm cười, Dương Thảo chạy vội ra ngoài đường và gọi xe taxi.

Vẫn còn đứng tần ngần ở trước cửa, Lương Bằng kín đáo liếc nhìn xung quanh bốn bề toàn cây với cây, cảm nhận có vài ánh mắt đang ngăm theo dõi, cũng đoán ra là vệ sĩ của bà Hoàng. Tiếp theo anh quay lưng trở vào trong, đóng cửa lại.

Dương Thảo không về nhà họ Dương mà là đến biệt thự Vòm Bạc. Khi đến nơi, cô nghe vệ sĩ báo Cao Phong không có ở đây. Cứ tưởng chuyến đi này thành công cốc, thời may thế nào cô lại trông thấy Mai Cẩm Tú từ trên lầu bước xuống. Nhắc thấy cô chủ họ Dương, Cẩm Tú cũng ngạc nhiên không kém, liền bước đến hỏi:

- Sao cô Thảo lại đến đây?

Nghĩ Cao Phong đã đi rồi, nay có mặt Cẩm Tú âu cũng không tệ, xem như để hai người cùng ba mặt một lời nói cho rõ ràng, thế là Dương Thảo cất tiếng:

- Tôi cốt đến tìm Cao Phong nhưng anh ấy lại đi mất rồi.
- Một tiếng trước cậu Phong vừa rời khỏi đây, hẳn sáng hôm sau mới về.
- Vậy thì tôi không thể chờ được! Mai Cẩm Tú, tôi có chuyện quan trọng cần hỏi, hi vọng cô sẽ cho tôi câu trả lời chính xác nhất!
- Là chuyện gì?
- Tôi vừa từ chỗ anh Đình trở về, tôi nghe anh ấy nói đứa con trong bụng cô không phải của anh Phong mà là của anh ấy.

Đối diện, Cẩm Tú ngạc nhiên chốc lát tiếp theo thì tỏ ra sốt sắng hỏi han:

- Cậu Đình thế nào rồi cô Thảo? Cậu ấy vẫn khỏe chứ?
- Cô yên tâm, anh ấy còn khỏe hơn những gì tôi tưởng...

Cẩm Tú vừa thở ra nhẹ nhõm xong lại bất gặp gương mặt mong mỏi cũng như chờ đợi từ Dương Thảo, liền tự hiểu tình thế đã ra như vậy rồi có muốn che giấu thêm cũng không được. Và lại, cô nghĩ đã đến lúc cho Dương Thảo biết về kế hoạch của Cao Phong, chỉ ít cũng để cô ấy không hiểu lầm anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, Nguyễn Không Làm Nữ Chính (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Thà trải qua khó khăn còn hơn là sống bình an với trái tim bị phản bội!

Cầm Tú ngồi đối diện với Dương Thảo qua một chiếc bàn gỗ sang trọng, chậm rãi rót hai tách trà như thể câu chuyện sắp được nói ra là rất dài. Đưa mắt nhìn về sót ruột trên gương mặt đối phương, Cầm Tú từ tốn kể lại mọi chuyện...

Trở lại vài tháng trước sau khi Cao Phong đột nhiên thay đổi, còn nhẫn tâm bắn Cao Đình ở khu Thủ Thiêm, tiếp đến thì Cầm Tú được đưa về nhà họ Cao. Và cái lúc bước vào phòng, anh bị cô ném mạnh ly trà vào người nên liền kìm giữ cô trên ghế sa lông rồi buông một lời kỳ lạ: "Nếu em muốn cứu Cao Đình thì phải nghe theo kế hoạch của tôi". Khi ấy, Cầm Tú nửa tin nửa ngờ chẳng biết cậu chủ này định làm gì, sau đó thấy anh hướng mắt về phía cửa phòng đang đóng.

- Vệ sĩ của mẹ tôi đang ở ngoài, chúng ta nói nhỏ thôi.

Dứt lời, Cao Phong buông tay Cầm Tú ra và ngồi xuống ghế sa lông. Cầm Tú cũng từ từ ngồi dậy, gương mặt chờ đợi. Cô nghe anh kể về tai nạn trượt ngã của ông Lim là có liên quan đến bà Hoàng, cũng như tham vọng muốn thầu tóm nhà họ Cao và xưởng vải Đồ Thảm của mẹ anh.

- Vậy bây giờ cậu muốn làm gì?

Nghe câu hỏi thật khê từ Cầm Tú, Cao Phong quay qua đối diện với cô, rành rọt:

- Chống lại mẹ tôi, bảo vệ nhà họ Cao!

- Bằng cách nào?

- Em thấy tôi rất khác so với trước đây, đó là đề qua mắt mẹ tôi. Ngoài mặt, tôi phải giả vờ nghe theo bà ấy thậm chí còn trở nên nhẫn tâm hơn, nhưng bên trong tôi đang từng bước cố gắng ngăn những hành động độc ác từ bà. Và điều đầu tiên mẹ tôi làm chính là loại bỏ Cao Đình! Bà vốn dĩ cấm hận di Lê Trầm nên tuyệt đối không bỏ qua cho thằng Đình, đây là lý do tôi muốn nó về Bình Dương.

- Nhưng vì sao cậu nỡ lòng bắn cậu Đình?

Điều Cầm Tú đang thắc mắc cũng chính là nỗi khổ tâm trong lòng Cao Phong.

- Em có biết lúc này ở khu Thủ Thiêm, đám vệ sĩ kia định rút súng bắn Cao Đình ngay tại đó? Hẳn đây là yêu cầu từ mẹ tôi. Tôi đã phát hiện ra hành động của chúng, thành thử buộc lòng đi trước một bước, đó là bắn thằng Đình bị thương! Nhưng nếu vết thương quá nhẹ, mẹ tôi sẽ nghi ngờ, vậy nên tôi không còn lựa chọn. Với một bên chân bị thương, còn tốt hơn so với việc mất mạng!

Lắng nghe từng lời nặng nề đó, bấy giờ Cầm Tú mới hiểu ra tất cả, về sự ác độc quá mức từ bà Hoàng và nỗi khổ tâm, day dứt của Cao Phong. Tình hình khi đó, có ai ngờ rằng đằng sau gương mặt lãnh khốc cùng thái độ không nương tình ấy của anh lại là sự đau đớn lẫn bất lực đến vậy. Cao Phong chấp nhận trở thành kẻ xấu để có thể bảo vệ tính mạng cho em trai, mặc cho bản thân sẽ bị hiểu lầm, sẽ nhận lấy những oán trách. Và điều đáng nói, anh đã làm ngay trước mặt Dương Thảo!

- Em hiểu rồi... Cậu muốn em làm gì, em sẽ làm! Chỉ cần bảo vệ được cậu Đình thì em không màng nguy hiểm!

Thấy Cầm Tú vừa nói vừa chạm khẽ vào cánh tay mình, Cao Phong cảm giác những khổ tâm dần vơi bớt đồng thời hiểu rằng mình sẽ có thêm đồng minh.

- Có lẽ bây giờ, mẹ tôi không giết thằng Đình nữa nhưng sẽ tiếp tục gầy vò nó, và em có thể sẽ trở thành người đề bà ấy lợi dụng. Để tránh chuyện đó xảy ra, em phải lấy tôi! Mẹ tôi có thể sẽ không nỡ xuống tay với vợ của con trai mình. Còn giả sử bà ấy có muốn ra tay thì chỉ ít nếu em ở bên cạnh tôi, tôi cũng bảo vệ được. Và ngoài ra, chuyện làm vợ chồng này cũng dễ dàng cho chúng ta bàn kế hoạch.

Cầm Tú thoáng đảo mắt và im lặng, bản thân có chút đắn đo trước việc lấy Cao Phong. Dẫu biết chỉ là kế hoạch thế nhưng Cao Đình ắt sẽ hiểu lầm, từ đó mà oán hận trách cứ cô, khi ấy biết phải làm sao?

- Nhưng chẳng phải từ trước đến nay, cậu luôn ghét cậu Đình ư? Vì sao bây giờ lại âm thầm giúp cậu ấy?

Cao Phong không nghĩ rằng câu trả lời của Cầm Tú lại là một câu hỏi như thế này. Nhưng thiết nghĩ, cô cảm thấy khó hiểu cũng là lẽ đương nhiên. Ai ai cũng thấy, anh vốn dĩ không thích em trai cùng cha khác mẹ của mình, thế mà giờ đây cái cách anh làm mới khiến người ta khó hiểu.

- Từ khi Dương Thảo xuất hiện, tôi nhận ra bản thân đã có được thứ mình luôn khao khát. Sự thật, tôi đối với thằng Đình, nếu gọi là "ghét" thì cũng không phải. Có lẽ đúng hơn là tôi chỉ đang ghen tị, vì một đứa trẻ như tôi... - Cao Phong bất giác ngưng lại, vẻ như bí mật đó chưa đến lúc phải nói ra - Tóm lại, tôi làm mọi chuyện không phải chỉ vì nó, mà còn vì cha và mẹ tôi nữa!

Ánh mắt Cao Phong kiên quyết đồng thời cũng đầy mong mỏi, Cầm Tú hiểu bản thân đã không còn lựa chọn. chàng trai này vì cả dòng họ mà chấp

nhận gánh lấy những thiệt thòi, khổ sở về mình vậy thì cô cũng sẽ vì người đàn ông mình thương mà hi sinh bản thân. Để đạt được thứ mình muốn, trả giá là lẽ đương nhiên! Với hi vọng về một kết thúc tốt đẹp hơn, mắt mắt một chút cũng đáng...

- Em đồng ý theo cậu!

- Tốt, ngoài việc bảo vệ Cao Đình và bản thân em thì quan trọng là tôi còn muốn em chăm sóc cho cha tôi. Mẹ tôi sẽ cho vệ sĩ giám sát biệt thự ở ngoại thành, tôi sẽ cố gắng thuyết phục bà ấy để em đến đó và âm thầm báo tin cho tôi biết.

- Nhưng cậu nhất quyết không để cho cô Thảo biết chuyện này ư?

- Nếu nghĩ tôi đã không còn yêu Dương Thảo nữa thì có lẽ mẹ tôi cũng không làm gì cô ấy. Đây là cách duy nhất mà tôi có thể bảo vệ cô ấy...

Cầm Tú quan sát vẻ trầm tư trên mặt Cao Phong, lòng cũng có thể hiểu phần nào lựa chọn này. Đối với người ta càng yêu thương thì ta càng muốn tách họ ra xa mọi chuyện. Đó hẳn là sự ích kỷ của con tim...

Kết thúc lời kể, Cầm Tú vẫn chưa rời mắt khỏi Dương Thảo, cười nhẹ:

- Toàn bộ sự việc là như vậy, đám cưới giữa em và cậu Phong chỉ là một trong những bước để thực hiện kế hoạch được vạch ra, chẳng những thế việc đẩy cô rời xa mình cũng là vì cậu ấy muốn bảo vệ cô khỏi tay bà Cao. Nên người con gái mà cậu Phong yêu vẫn là cô, Dương Thảo!

Lời khẳng định cuối cùng đó khiến Dương Thảo vô cùng hạnh phúc nhưng đồng thời cũng vô cùng đau đớn, bản thân không ngừng tự hỏi vì sao Cao Phong không cho cô biết rõ sự thật, một mình ôm lấy bao nhiêu nỗi khổ tâm như vậy? Cô luôn bị anh đối xử một cách không công bằng nhất, từ chuyện cưới Mai Cầm Tú vì mục đích riêng cho đến chuyện âm thầm giấu giếm cô hết lần này đến lần khác, làm mâu thuẫn giữa hai người ngày càng tăng. Thậm chí, Dương Thảo còn thấy ghen tị với Cầm Tú vì đã cùng Cao Phong trải qua khó khăn, trong khi cô lại chẳng làm được gì cho anh...

Cao Phong nghĩ rằng, chỉ cần nằm trong sự bảo bọc của anh thì Dương Thảo sẽ hạnh phúc ư? Thế anh có bao giờ hiểu, so với việc đối diện với sự hăm hại từ bà Hoàng thì chuyện chứng kiến anh cưới người con gái khác còn khiến cô tổn thương và đau đớn hơn gấp vạn lần? Cô thà cùng anh trải qua khó khăn sống chết còn hơn là sống bình an với một trái tim bị phản bội!

Giờ đây đã biết rõ mọi việc, Dương Thảo chỉ mong muốn gặp Cao Phong, nói rằng kể từ thời khắc này cô sẽ luôn ở bên anh, dù cho có xảy ra bất kỳ chuyện gì đi nữa cũng không thể chia cắt hai người...

- Cầm Tú, cảm ơn cô đã kể tất cả cho tôi nghe và cũng cảm ơn cô suốt thời gian qua đã trở thành đồng minh của anh ấy.

- Mọi chuyện em làm cũng là vì cậu Đình thôi.

Khẽ mỉm cười, Dương Thảo cố gắng bình tâm lại tiếp theo thì đứng dậy, nói:

- Tôi phải trở về rồi, ngày mai tôi sẽ đến gặp Cao Phong.

- Sao cô không ở lại đây đêm nay?

- Sáng mai tôi có cuộc hẹn với trung úy Chính, sau khi xong tôi sẽ quay lại đây.

Biết không thể ngăn cản được nên Cầm Tú đành tiễn chân Dương Thảo.

Hôm sau trời vừa tờ mờ sáng, đám vệ sĩ của bà Hoàng được phái theo dõi Cao Đình đang núp trong những bụi cây um tùm bỗng thấy cửa văn phòng mở, từ bên trong có ba người bước ra ngoài, đem theo những thùng hàng. Do vị trí khá xa nên họ chỉ có thể quan sát qua cách ăn mặc, một người mặc áo chần bông vào trong ô tô tải chặc chần là Lương Bằng, hai người còn lại mặc áo veston trong đó có người đi khập khiễng, thì đoán là ông Nhuận và Cao Đình. Thấy cả hai vào trong chiếc Simca 1501, đám vệ sĩ biết rằng họ đang chuẩn bị đi Đồng Nai.

Ô tô tải và Simca 1501 cùng chạy ra khỏi sân, quay đầu qua hai

hướng mà chạy đi. Tức thì đám vệ sĩ mau chóng rời khỏi chỗ ẩn nấp, vội vàng lên xe ô tô cốt để đuổi theo ông Nhuận và Cao Đình. Trên đường đi, vệ sĩ liên lạc với ông Biện qua máy bộ đàm. Để không xảy ra sơ suất, ông Biện đích thân xuống tận Bình Dương, rồi cho xe ô tô phục sẵn trên đường hòng chặn đầu Cao Đình.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, ông Biện nghe vệ sĩ báo tin qua bộ đàm, chiếc Simca 1501 sắp chạy đến chỗ ông. Tức thì, ông Biện yêu cầu tài xế lái chiếc Peugeot 404 từ bên trong đám cỏ cao chạy ra ngoài, đúng lúc thấy phía xa xuất hiện một ô tô màu đỏ cũng đang chạy về hướng này.

Chiếc Simca 1501 bất ngờ phát hiện có người chặn đường, bầy giờ nhìn ra sau mới biết có thêm bốn chiếc ô tô bám đuôi nữa, ngay lập tức rẽ qua một con đường mòn và bắt đầu tăng tốc. Biết Cao Đình đã nhận ra tình hình, ông Biện cùng đám vệ sĩ tức tốc đuổi theo. Sáu chiếc xe ô tô lao đi vùn vụt trên đường đất, bụi tung mù mịt. Bốn xe ô tô của vệ sĩ có ý kẹp chặt chiếc Simca 1501 vào giữa nhưng không được bởi kẻ điều khiển nó quá điêu luyện. Trước tình huống ấy, ông Biện lệnh cho tài xế chạy băng qua đồng cỏ, hòng chặn đầu xe của đối phương.

Cách xử lý tình huống nhanh nhạy đó đã có hiệu quả, chiếc Simca 1501 bất thành linh thắng gấp do bị chiếc Peugeot 404 chặn ngay trước mặt. Bốn xe ô

tô ở phía sau đồng loạt chạy đến vây quanh đối tượng, không cho họ có cơ hội chạy thoát. Cửa xe đồng loạt bật mở, đám vệ sĩ hùng hổ bước xuống và cùng lúc giương súng quanh chiếc Simca 1501. Bấy giờ ông Biện mới chậm rãi đi ra, miệng ngậm xi gà, chậm rãi đi qua đám vệ sĩ rồi giờ tay lên.

- Mau thu hồi súng! Đó chỉ là ông Nhuận và cậu Đình thôi, đừng làm họ sợ hãi!

Tuy miệng nói vậy nhưng nét mặt thì lại hiện rõ sự thoải mái, ông Biện liền nhìn về phía chiếc Simca 1501 và thấy cửa xe mở. Nhưng người bước xuống không phải Cao Đình hay ông Nhuận, mà là Lương Bằng và một chàng trai lạ mặt khác. Bấy giờ ông Biện mới hết sức kinh ngạc, còn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì đã nghe anh chàng họ Lương cất tiếng, ra điều khó hiểu lắm:

- Xin hỏi ông chủ Đào vì sao lại đuổi theo chúng tôi vậy?

Đứng gần đấy, một tên vệ sĩ liền sững sốt hỏi, cậu Đình và ông Nhuận đâu? Lương Bằng vẫn chưa rời mắt khỏi ông Biện, khẽ cau mày:

- Cậu Đình? Ông Nhuận? Làm sao tôi biết được? Sáng nay đẹp trời nên tôi và anh Huân đây định lái xe đi dạo, không rõ đã phiền hà gì đến các vị?

Thoáng im lặng, ông Biện ra dấu cho một vệ sĩ, hẩn hiểu ý liền bước đến gần nhìn vào chiếc Simca 1501 quan sát kỹ lưỡng xem có ai đang ẩn nấp ở bên trong không. Một lúc sau, hẩn xoay qua nhìn ông Biện rồi lắc đầu.

- Sao lại kỳ lạ như vậy? Sáng nay rõ ràng là anh đã vào trong ô tô tải, còn cậu Đình và ông Nhuận mới lên chiếc ô tô này! - Một vệ sĩ bất giác buột miệng.

- Anh nhầm lẫn gì à? Tôi chỉ lên chiếc Simca này thôi. - Lương Bằng nhún vai.

- Thế người mặc áo chần bông đem theo thùng hàng, lên xe ô tô tải kia là ai? Còn anh vì sao phải mặc veston của ông Nhuận, và cả tên kia còn đi khắp khiêng nữa!

- Thế nghĩa là các anh len lút theo dõi chúng tôi ư?

Trong khi lắng nghe cuộc đối thoại căng thẳng giữa Lương Bằng và tay vệ sĩ, ông Biện nheo mắt, tay rút điều xi gà ra khỏi miệng, bắt đầu suy nghĩ. Về như lúc này, người đàn ông ấy đang dần hiểu ra cái bối cảnh vì đã được sắp đặt. Người mặc áo chần bông bước lên ô tô tải chính là ông Nhuận, còn Cao Đình thì nằm bên trong thùng hàng! Khi ấy Lương Bằng lại mặc áo veston, còn gã lạ mặt này giả vờ đi khắp khiêng để đánh lạc hướng đám vệ sĩ. Trong khi ông mãi đuổi theo Lương Bằng thì lúc này chiếc ô tô tải kia đã rời khỏi Bình Dương lâu rồi!

Mặc dù rất bức bối trước việc bị qua mặt dễ dàng như vậy nhưng ông Biện cũng cười khinh, chẳng những thế còn vỗ tay khen ngợi:

- Khá lắm! Không ngờ còn sử dụng kế giương đông kích tây cừu rích này! - Nói rồi ông liếc mắt sang đám vệ sĩ - Toàn một lũ đàn độn cẩu thả!

Quan sát đáng vẻ tức tối của ông Biện và gương mặt tái mét của đám vệ sĩ, Lương Bằng kín đáo mỉm cười, kể "nhử mồi" mà Cao Phong bày ra chẳng thể tin được lại hữu hiệu đến thế!

Ngay lúc ấy ở phía trên sườn dốc cách nơi này không xa, Cao Phong đang ngồi trong chiếc Chevrolet 1950s quan sát tình hình của Lương Bằng và ông Biện với nụ cười thoải mái khi kẻ sách nhỏ nhỏ mình vạch ra đã thành công.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Nữ phụ bị cưỡng bức

Cao Phong về đến biệt thự Vòm Bạc, vừa bước vào trong đã thấy Mai Cẩm Tú đi qua đi lại với dáng vẻ sốt ruột, liền hắng giọng như thông báo sự hiện diện của mình. Bấy giờ Cẩm Tú mới vội vội vàng vàng bước đến chỗ anh, hỏi kế hoạch phục kích ông Biện có thành công không và Cao Đình đã an toàn chưa?

- Nếu kế hoạch thất bại thì tôi có thể ứng dụng trở về à?

Nghe Cao Phong đáp điềm nhiên như vậy, lòng Cẩm Tú trở nên nhẹ nhõm, tiếp theo lại đảo mắt với vẻ lưỡng lự. Dĩ nhiên Cao Phong dễ dàng nhận ra biểu hiện khác lạ từ cô, dường như là đang khó xử về một điều nào đấy. Anh liền cất tiếng hỏi, lát sau thấy Cẩm Tú ngược nhìn và bảo rằng:

- Chiều hôm qua, cô Thảo đến đây tìm cậu.

- Dương Thảo tìm tôi có chuyện gì?

- Cô Thảo vừa từ chỗ cậu Đình về và đã biết em mang thai với cậu ấy, thế nên cô ấy muốn gặp cậu cốt để hỏi rõ mọi chuyện...

Cao Phong tỉnh ý nhận ra điều mà Cẩm Tú muốn nói, liền nhanh chóng hỏi lại:

- Em đã kể cho Dương Thảo nghe về kế hoạch của tôi?

Cẩm Tú không đáp chỉ khẽ gật đầu, ánh mắt mang chút áy náy bởi bản thân đã tùy tiện làm như vậy mà chưa có sự chấp thuận từ Cao Phong.

Im lặng không lâu thì Cao Phong thở ra nhẹ nhõm, đúng là anh muốn đích thân mình nói rõ sự thật cho Dương Thảo biết, tuy nhiên bây giờ tình thế đã rồi thì anh cũng không thể trách Cẩm Tú được.

- Bây giờ cô ấy có ở đây không?

- Sau khi nói chuyện xong, cô Thảo đã trở về nhà vì bảo rằng sáng nay đã hẹn gặp trung úy Chính, sau đó mới quay lại đây.

Cẩm Tú vừa dứt lời là tức thì Cao Phong nhíu mày, một nỗi lo lắng vụt thoáng qua đáy mắt. Nếu như trước đây thì có lẽ anh cũng không mang biểu hiện này, thế nhưng sau khi biết rõ Phó Văn Chính có liên quan đến ông Biện và cả việc vận chuyển bạch phiến thì anh không khỏi mang cảm giác bất an. Hẳn bây giờ Dương Thảo đang gặp tay trung úy đó ở nhà họ Dương... Bất giác, lòng xuất hiện linh cảm chẳng lành, cậu Hai lập tức quay gót rời khỏi biệt thự Vòm Bạc.

Đúng như Cao Phong suy đoán, lúc này Dương Thảo đang có cuộc trò chuyện với Phó Văn Chính. Hôm qua hắn có công vụ cần giải quyết nên sáng nay vừa về đã chạy chiếc xe jeep mang theo cả toán cảnh sát ghé qua nhà họ Dương. Do không muốn người ngoài nghe thấy nên Dương Thảo đề nghị Văn Chính lên phòng khách trên lầu để riêng tư hơn, tránh ánh mắt dò xét từ toán cảnh sát. Trong lúc quan sát cô chủ họ Dương rót trà, hắn không ngừng thắc mắc vì sao cô lại muốn hai người ở nơi riêng tư thế này, hay là cô muốn bày tỏ gì với hắn sao?

Nhưng ảo tưởng trong lòng biến mất khi Văn Chính nghe Dương Thảo cất tiếng:

- Xin lỗi khi đã hẹn gặp ngài hôm nay nhưng tôi không thể ngồi nói chuyện lâu được, vì có việc quan trọng khác nên tôi phải đi ngay bây giờ.

- Không biết là chuyện gì mà khiến cô Thảo gấp rút đến vậy?

- Tôi muốn đi gặp Cao Phong.

Câu đáp lời đó không còn làm Văn Chính hụt hẫng nữa mà bắt đầu trở nên khó chịu, đầu đang cố gắng nở nụ cười nhưng đến lúc này thì cái miệng không còn nghe theo ý hắn, dần dần co lại tạo thành một đường ngang và gương mặt ấy lạnh tanh. Bàn tay đang cầm tách trà cũng ngừng lại, trong một thoáng lại cứng ngắc.

- Thời gian qua, tôi và Cao Phong đã xảy ra nhiều mâu thuẫn, tôi luôn thắc mắc lý do vì sao anh ấy thay đổi như vậy. Và cuối cùng, tôi cũng đã biết sự thật vì vậy nhất định phải đi gặp anh ấy trực tiếp hỏi rõ.

- Ý cô Thảo muốn nói rằng, cậu Phong thay đổi là có nguyên nhân? - Văn Chính lấy làm ngạc nhiên - Kể cả chuyện cậu ấy cưới Mai Cẩm Tú và làm cô dâu lòng?

Nhận được cái gật đầu từ Dương Thảo, Văn Chính không dần được một tiếng thở mạnh, tâm trạng trước đó vẫn còn vui vẻ ấy thế giờ đây đã trở nên bức bối, chẳng những vậy bản thân không ngừng thắc mắc về cái nguyên nhân khiến Cao Phong đột nhiên khác lạ đến thế.

- Tôi chỉ có thể nói đến đây, ngoài ra tôi cũng muốn khẳng định rõ một chuyện: Tôi rất cảm kích trước tình cảm của ngài, nhưng có lẽ tôi không thể đáp lại! - Lời Dương Thảo nhẹ nhàng nhưng vô cùng kiên quyết.

Điều khiến Văn Chính tức giận ngay lúc này chính là, cứ ngỡ bản thân đang sắp lay chuyển được lòng Dương Thảo thế mà đột ngột, cô phát hiện ra việc Cao Phong không hề thay lòng đổi dạ, ngược lại có lẽ còn mang nỗi khổ tâm, để rồi bây giờ cô một lần nữa muốn trở về bên anh. Há chẳng phải khiến cho tâm tư và công sức của hắn thành công dã tràng ư? Rốt cuộc thì vì sao chứ? Phó Văn Chính này có gì không bằng Cao Phong? Hắn, một sĩ quan có quyền hành trong khi Cao Phong chẳng qua chỉ là thương nhân bình thường, thậm chí còn phải nghe theo sự sắp xếp của mẹ mình, thì hắn thua anh vì cái gì?

Chưa bao giờ Văn Chính cảm thấy bị xúc phạm và bị xem thường thế này. Trung úy như hắn điển trai phong độ, lại phong lưu đa tình và có biết bao đàn bà mong muốn được ngã vào vòng tay hắn, nhưng rồi cuối cùng hắn lại không thể chinh phục cô gái ở ngay trước mặt này! Dương Thảo không quá xinh đẹp càng không hề quyến rũ như bao người hắn từng gặp qua, chỉ vì cô mang cá tính mạnh mẽ, cương nghị, lại cố chấp. Vậy mà hắn cứ một mực đeo đuổi cho bằng được, là do hắn phát hiện bản thân cũng dần có tình cảm với cô hay bởi lòng tự tôn của người đàn ông khi không chiếm đoạt được thứ mình muốn?

Trông sự im lặng từ đối phương, Dương Thảo chậm rãi đứng dậy, bảo:

- Xin lỗi ngài, có lẽ bây giờ tôi phải đi rồi..

Dương Thảo ngưng lại khi thỉnh thoảng bị Văn Chính nắm chặt lấy bàn tay đang đặt trên bàn, còn chưa kịp tỏ ra ngạc nhiên là cô đã nghe hắn nói, giọng rất trầm

- Tôi không cho phép em rời khỏi đây!

Nhận ra sự thay đổi thái độ cùng cách xưng hô kỳ lạ đó, Dương Thảo linh cảm có điều chẳng lành liền mau chóng rút tay lại, vẫn giữ dáng vẻ bình thường khi nói rằng mình phải đi ngay bây giờ và mời trung úy ra về. Tức thì Văn Chính đứng bật dậy, không còn dáng vẻ nhã nhặn lịch sự mọi khi nữa mà trở nên mạnh bạo hơn khi đột ngột nắm khuỷu tay Dương Thảo, kéo cô lại gần. Để cả hai mặt đối mặt ở cự ly gần, hần nhìn chăm chăm vào biểu hiện kinh ngạc ấy.

- Tại sao lúc nào cũng là Cao Phong? Tôi có gì không bằng hần, em nói đi!

Dương Thảo nhận thấy vị trung úy này đang mất tỉnh táo, vừa cố gắng thoát khỏi sự kìm giữ mạnh mẽ từ hần vừa điềm tĩnh nói:

- Trung úy Chính xin hãy buông tay ra! Mong ngài tôn trọng tôi!

- Đừng nói mấy lời thừa thãi đó nữa! Em mau trả lời đi, tại sao không phải là tôi?

Ngừng hành động phản kháng, Dương Thảo nhìn trực diện vào Văn Chính:

- Là vì ngài không thành thật trước! Rõ ràng, việc cha tôi được thả về là do Cao Phong nhờ vả Đô trưởng thế nhưng ngài lại tự nhận mình đã làm điều ấy! Chưa hết, ngài không ngừng nói Đào Văn Biện hãm hại cha tôi ấy thế mà đằng sau, ngài lại rất thân thiết với ông ấy! Rốt cuộc, lời ngài nói bao nhiêu phần là đáng tin cậy?

Ánh mắt Văn Chính từ tức giận lại chuyển qua bất ngờ, bản thân không biết được Dương Thảo đã sớm phát hiện ra những chuyện mà hần cố ý che giấu. Ngạc nhiên nhìn cô gái này trong phút chốc, tiếp theo hần chợt cười khinh vì nhận ra mình đã xem thường cô! Vì Dương Thảo, kẻ phong lưu như hần đã kiên nhẫn bao nhiêu và cũng nghĩ ra bao nhiêu cách hòng lấy lòng cô. Nay, cô cũng biết hết mọi thứ rồi thì hần chẳng cần phải tỏ ra lịch thiệp nữa.

- Vậy hãy để tôi nói em biết thêm một chuyện bí mật... - Văn Chính thì thầm, hơi thở nóng hổi phả vào vành tai Dương Thảo - Kẻ bỏ bạch phiến vào thương cảng hòng đổ oan cho ông Dương chính là tôi!

Mắt Dương Thảo mở to sững sờ, bên tai lại nghe hần nói tiếp, đầy thú vị:

- Ông Dương bề ngoài chân tình nhưng kỳ thực bên trong luôn chống đối chuyện làm ăn bí mật của tôi nên tôi muốn ông ấy vào tù, ngoài ra cũng giúp tôi có cơ hội tiếp cận em! Em sẽ vì cha mình mà luôn cầu cạnh tôi.

Dương Thảo chẳng ngờ được lòng dạ của gã trung úy ấy lại bỉ ổi đến vậy, thế mà cô trong một khoảng thời gian đã bị cái vẻ ngoài giả tạo đó đánh lừa! Cuối cùng, thủ phạm mà cô muốn tìm kiếm đã lộ diện, tuy nhiên bản thân thấy bất an trước việc Văn Chính thẳng thừng thừa nhận việc làm xấu xa, điều đó đồng nghĩa hần không cần phải đóng kịch nữa và rất có thể sẽ gây ra điều tồi tệ với cô!

Không quá lâu sau, nỗi lo lắng trong lòng Dương Thảo đã trở thành sự thật khi Văn Chính quơ đồ những tách trà xuống đất rồi mau chóng vật cô nằm ngửa xuống bàn. Hai bàn tay gọng kìm cứng ngắc của hần đè nghiền hai cánh tay cô nằm sát trên mặt gỗ, đôi mắt đó lấp lánh sự ham muốn không giấu giếm, vẻ mặt đầy đắc ý. Tất nhiên Dương Thảo lập tức nhận ra ý đồ dâm tiện từ Văn Chính, tuyệt đối không thể để hần ra tay cưỡng bức, cô dùng hết sức phản kháng.

- Buông tôi ra! Phó Văn Chính, ngài thật vô sỉ!

- Em cứ mắng đi, chẳng có ai đến cứu đâu! Những gì Phó Văn Chính này không có thì đừng hòng kẻ khác chiếm được! Đặc biệt là Cao Phong!

Nghe giọng cười khàn đục khoái cảm ấy, Dương Thảo càng thêm sợ hãi, hai cánh tay dù đang bị đè đến đau nhưng vẫn tiếp tục giãy giụa. Do phản kháng quá mạnh nên một chiếc cúc nơi cổ áo bị bung, cô giật mình trước việc hai mảnh vải tách ra và cánh Văn Chính nhìn hau hâu vào chiếc cổ mình. Vẻ như chính cô đã khiến hần thêm kích thích, mong muốn cưỡng đoạt càng tăng cao.

Hoang mang khi thấy Văn Chính đang từ từ kẻ mặt xuống cổ mình, Dương Thảo ngoeo đầu nhìn quanh bàn cốt để tìm vật gì đó trợ giúp. May thay, cô phát hiện con dao gọt trái cây đang nằm chờ vơ bên mép bàn, không chần chừ liền đưa tay chụp lấy. Nhanh như cắt, gã trung úy liền khựng lại bởi cảm nhận rõ sự lạnh lẽo của mũi dao kề ngay cổ mình. Một cách thận trọng, hần buông tay ra rồi chậm rãi đứng lên, cùng lúc đó Dương Thảo cũng bật dậy và hướng mũi dao về phía hần bằng dáng vẻ quyết liệt lẫn phần nộ.

- Nếu còn dám bước đến gần thì tôi sẽ giết ngài!

Trước phản ứng dữ dội ấy, Văn Chính thoáng im lặng, bản thân đã làm đến nước này thì không thể chịu thua. Hần cần đoạt lấy con dao sắc bén đó từ trong tay cô nhưng nếu bất cẩn thì hoặc là hần hoặc là cô sẽ có thể chết! Nghĩ gì đấy, hần rút trong bao da ra khẩu súng lục và đặt nhẹ xuống bàn, cười khinh:

- Giết tôi? Được, nếu em không đủ can đảm dùng dao đâm thì dùng súng bắn đi! Chỉ cần bóp cò là em sẽ giết tôi ở cự ly này! Rất dễ!

Dương Thảo nhận ra bàn tay cầm dao đang run rẩy, tưởng tượng phải đâm thứ kim loại ấy vào người khác cũng đủ làm cô rùng mình. Khẽ đưa mắt nhìn xuống khẩu súng nằm trên bàn, sau một lúc đắn đo cuối cùng cô cũng buông dao, chụp lấy súng. Nhưng cô không ngờ rằng, hành động này đã khiến Văn Chính đắc ý, vì khẩu súng ấy không có đạn. Bây giờ, hần mới ung dung tiến về phía cô.

Dương Thảo ngạc nhiên khi Văn Chính chẳng hề tỏ ra e dè gì khi đứng trước họng súng, cho dù cô chưa từng bắn súng thế nhưng chỉ cần bóp cò thì thể

nào hấn cũng bị thương khi đứng ở vị trí gần như vậy. Suy nghĩ lập tức biến mất khi cô thấy hấn kề ngực vào ngay mũi súng, ánh mắt hết sức điềm nhiên đầy khiêu khích:

- Em bắn đi, ở vị trí này thì không trật được đâu!

Dương Thảo hết nhìn Văn Chính rồi nhìn xuống khẩu súng, bắt đầu hiểu ra vấn đề nên cô liền bóp cò. Quả đúng như suy đoán, súng không có đạn! Cô mím môi bởi biết mình đã bị lừa, và hấn không để cô có cơ hội khác là đã lập tức cầm lấy tay cô. Hai bên giằng co quyết liệt, đến nỗi làm cây súng đập mạnh vào cửa sổ.

Âm thanh vỡ kính vang lên, ngay lập tức thu hút sự chú ý của của Cao Phong và toán cảnh sát. Cách đây vài phút, anh cùng Ngũ vệ đã đến đây, nhưng lại bị cấp dưới của Văn Chính chặn lại. Dù có kiên quyết thế nào họ cũng không tránh đường, khiến anh nghĩ lý nào phải dùng vũ lực. Thế nhưng ý nghĩ đó còn chưa thành thì đột ngột vang lên tiếng "xoảng" ở trên lầu, những mảnh vỡ rơi xuống đất. Biết Dương Thảo đã xảy ra chuyện, Cao Phong không nhân nhượng nữa liền yêu cầu Ngũ vệ chống lại toán cảnh sát, một mình chạy vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Chỉ cần em còn hơi thở thì anh mới có thể gặp lại em lần nữa...

Cao Phong tông mạnh cửa phòng khách, trước mắt hiện ra khung cảnh Văn Chính và Dương Thảo đang giằng co lấy khẩu súng, tức thì anh lao đến đẩy hấn ra đồng thời kéo cô về phía mình. Sự việc diễn ra nhanh đến nỗi hai người nọ vẫn chưa bình tĩnh lại được, nhưng tiếp theo họ nhận ra sự hiện diện của kẻ thứ ba.

Dương Thảo, sau khi trải qua cuộc vật lộn chống cự với Văn Chính thì bây giờ mới an tâm hơn khi đang đứng nép bên người Cao Phong, mồ hôi bịn rịn trên trán và cô thở dốc. Đối diện, Văn Chính cũng thở mạnh đồng thời nét mặt lạnh băng vì bị phá đám, lần nữa lại cũng là Cao Phong.

Hết nhìn Văn Chính rồi Cao Phong nhìn sang Dương Thảo với gương mặt hơi tái, bàn tay cô đang cầm tay anh cũng khẽ run lên, nơi hai bắp tay có dấu hằn đỏ như thể vừa bị ghim xuống và điều quan trọng là cổ áo bị bung ra, tất cả những điều đó trong phút chốc đã giúp anh hiểu chuyện kinh khủng gì vừa diễn ra với cô! Đôi mắt từ kinh ngạc chuyển sang căm phẫn, cậu Hai nhà họ Cao nghiêng răng rồi lập tức bước đến đánh vào mặt Văn Chính, chưa hết anh còn kéo giật cổ áo hấn thật mạnh.

- Vô sỉ! Hạ lưu! Một trung úy vì sao lại giờ trò dè tiện như vậy?

Giọng Cao Phong trầm đục, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ khe khẽ, cái nhìn đầy giận dữ ấy như muốn băm vằm kẻ bi ổi đang ở trước mặt mình. Về phía Văn Chính, bản thân cảm thấy hơi khó thở bởi đôi tay gọng kìm đang siết chặt cổ áo mình, tuy nhiên biểu hiện trên mặt vẫn hết sức dửng dưng.

- Cậu Phong quá lời rồi đấy, tôi và cô Thảo chỉ có chút tranh chấp thôi.

- Tranh chấp mà ngài định cưỡng đoạt cô ấy ư?

- Sao nào? Cậu muốn làm gì? Giết tôi à?

- Đừng nghĩ tôi không dám!

Trước sự thách thức ngạo mạn đó, Cao Phong càng thêm điên tiết và không hề nương tay khi siết mạnh cổ áo khiến Văn Chính bắt đầu thở gấp. Nhưng cùng lúc ấy, bên tai anh nghe rõ âm thanh lên đạn đề rồi tiếng của một cảnh sát cất lên:

- Mau buông trung úy ra! Nếu không nghe thì đừng trách!

Hoá ra toán cảnh sát đã thoát khỏi Ngũ vệ và nhanh chóng có mặt ngay tại đây, họ đang đứng ở ngưỡng cửa đồng loạt giương súng về phía Cao Phong. Chẳng hề tỏ ra sợ hãi, anh hơi nghiêng đầu nhìn qua vai, khoé mắt lộ rõ giận dữ lẫn thách thức. Trông tình thế nghiêm trọng, Dương Thảo liền bước đến bên anh, còn chưa kịp cất tiếng ngăn là bên ngoài lại có tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo Ngũ vệ xuất hiện. Trước cảnh toán cảnh sát hướng súng đe dọa về phía cậu chủ, dĩ nhiên họ cũng không nể nang mà đứng dàn hàng ngang che chắn.

Biết chắc rằng cấp dưới sẽ đến giải cứu nên Văn Chính dù tính mạng bị đe dọa nhưng vẫn cười thích thú, chất giọng bị đè nén cũng cất lên rành rọt:

- Nếu... cậu Phong muốn đi tù thì cứ giết tôi... Đừng tưởng đám Ngũ vệ vô dụng đó có thể cứu cậu thoát khỏi sự bao vây của cảnh sát!

- Cậu Phong yên tâm! Chúng tôi quyết bảo vệ cậu đến cùng!

Nhất rành rọt tuyên bố, bên cạnh bốn vệ sĩ còn lại cũng mang cùng suy nghĩ.

Về phần Cao Phong, bản thân đang rất giận dữ trước hành động dè dặt của Văn Chính và càng muốn một phát bốp cổ hắn chết ngay tại đây, thế nhưng anh đành phải kìm nén cơn giận trong lòng. Nếu anh giết hắn, nhất định sẽ bị bắt! Còn Ngũ vệ sẽ bắt chặp tất cả mà bảo vệ chủ nhân đến cùng, điều đó chỉ khiến họ gặp nguy hiểm. Cao Phong không thể để cho cuộc hỗn chiến đẫm máu nào diễn ra ngay tại nhà họ Dương. Tiếp theo, anh nhận ra Dương Thảo đang nắm chặt tay mình, liền quay qua và bắt gặp ánh mắt quả quyết đó.

- Đừng vì loại người này mà tự gây tổn hại mình.

Cao Phong biết điều cô nói là đúng, nếu vì thiếu kiềm chế mà anh rơi vào cái bẫy khiêu khích của Văn Chính há chẳng phải sẽ trở thành kẻ ngu xuẩn ư? Anh nhìn trở lại gã trung úy vẫn còn giữ nguyên nụ cười đắc ý, thiết nghĩ giết loại người hạ đẳng này chỉ tổ làm dơ tay mình! Sau cùng, anh cũng buông hắn ra.

Văn Chính theo phản xạ bước lùi ra sau tựa lưng vào mép bàn, tay sờ lên cổ đồng thời thở dốc, tia nhìn hướng vào Cao Phong sắc bén như một lưỡi dao. Đáp lại cái nhìn căm ghét và thách thức của hắn, Cao Phong lấy lại dáng vẻ điềm tĩnh rồi yêu cầu Ngũ vệ súng xuống, không mang bất kỳ hành động chống đối nào nữa. Toán cảnh sát vẫn còn giương súng, dù vậy đã không còn ý muốn tấn công.

- Tôi chẳng còn gì để nói với trung úy nữa, mời ngài về cho!

Hành động khéo léo của Dương Thảo đã giải vây cho tình thế căng thẳng lúc này. Chủ nhà đã lên tiếng thì lý nào khách còn "mặt dày" ở lại? Mục đích cường đoạt không thành, chẳng những thế còn bị siết cổ đe dọa, Văn Chính thấy mất mặt lắm rồi nên chỉnh sửa lại quần phục và mau chóng rời đi. Lúc hắn bước ngang qua hai người nọ còn cố ý nhìn chằm chằm họ. Vẫn còn chưa bình tĩnh sau vụ việc vừa rồi, Dương Thảo né tránh ánh mắt đó. Về như Cao Phong hiểu nên liền nắm chặt bàn tay cô đang ở sau lưng mình.

Cuối cùng, Văn Chính và toán cảnh sát cũng đi khỏi đây.

Bấy giờ, Cao Phong mới xoay lại hỏi han Dương Thảo. Tinh thần bị dả kích cộng thêm việc dùng sức phản kháng kịch liệt nên cô cảm giác thân thể rã rời, chẳng kịp đáp lời anh là đã ngất lịm...

Bị đánh thức bởi tiếng mưa rơi rả rích bên ngoài, Dương Thảo tỉnh dậy sau một giấc ngủ khá dài, liền từ từ mở mắt ra. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cô là Cao Phong đang ngủ say, hai người nằm đối diện nhau rất gần, tầm nhìn ngang của cô hướng vào bờ ngực anh. Chạm rãi, cô dịch chuyển mái đầu để quan sát xung quanh, nhận ra đây là căn phòng trước đây mình được đưa về sau vụ thoát chết kia, vậy ra cô đang ở biệt thự Vòm Bạc.

Dương Thảo chuyển dời ánh mắt trở lại Cao Phong vẫn còn ngủ vùi, anh mặc áo sơ mi trắng, vẻ mặt trông thư thái lắm. Cô nhìn trở xuống, thấy mình trong chiếc váy ngủ bằng vải sa tanh khá rộng dài qua gối, cổ áo tròn với tay ngắn, lại còn đang gối đầu trên cánh tay anh. Cô tự nhủ, Cao Phong đưa mình về đây rồi tùy ý để cả hai nằm trên giường cùng nhau đã vậy còn trong tư thế quá sức thân mật này, lòng không khỏi có chút ngượng ngùng. Muốn ngồi dậy nhưng cô phát hiện, tay còn lại của anh đang vòng qua hông mình, thật là cái tình huống gì đây chứ?

Không thể ngủ tiếp nhưng chẳng nỡ đánh thức Cao Phong, Dương Thảo đành nằm yên không cựa cựa, miệng thở nhẹ nhàng. Bên ngoài hình như đã tối, còn nghe mưa rơi đều đều, khiến cô buồn chán quá đỗi nên bản thân đâm ra làm hành động gàn dở thế này. Đó là cô đưa ngón trỏ đặt lên ngay giữa trán Cao Phong, tiếp theo khẽ khàng lướt một đường thẳng xuống chiếc mũi cao, rồi qua bờ môi đang khép hờ và dừng lại dưới cằm. Vẫn thấy chưa đủ, cô vuốt ngược trở lại lần nữa, cứ thế ngón tay không yên phận di chuyển hết khuôn mặt anh.

Cuối cùng mới tay, Dương Thảo đành ngừng ngón trỏ ngay trên đường mũi thẳng tắp ấy, mắt chăm chú nhìn Cao Phong bởi một thời gian khá lâu rồi không quan sát anh gần như vậy. Chẳng rõ có phải do là nhân vật tiểu thuyết nên dưới sự miêu tả đầy mơ mộng của nữ tác giả Mộng, trông anh thật điển trai! Vầng trán rộng, mũi cao, lông mày rậm, thậm chí môi và cằm đều cân đối hài hòa. Nhưng khuôn mặt này đã có ít nhiều thay đổi, hắn thời gian qua xảy ra nhiều chuyện nên từng đường nét đã trở nên cứng cáp hơn, nam tính và góc cạnh.

Ngắm đi ngắm lại, điều khiến Dương Thảo hạnh phúc hơn bất kỳ điều gì chính là Cao Phong vẫn không hề thay đổi, trong trái tim anh luôn có cô, ở vị trí quan trọng nhất. Lấy Cẩm Tú chỉ là kế hoạch, khổ tâm làm tổn thương cô suy cho cùng cũng vì muốn bảo vệ, với tất cả những điều đó mà cô ngay lúc này mới có thể miễn nguyện nằm yên trong lòng anh như vậy.

Còn đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì Dương Thảo giật mình khi Cao Phong tỉnh linh mở mắt ra, mắt hai người chạm nhau không lệch đi chút nào. Phát hiện ngón tay mình vẫn còn đứng yên trên mũi anh, cô lập tức rút tay lại. Thế nhưng anh nhanh hơn, kịp thời cầm lấy tay cô. Cảm giác xấu hổ khiến da mặt ửng hồng cả lên, cô cố gắng giật tay ra trong khi anh vẫn không buông. Dương Thảo ngược nhìn lại bắt gặp trong đáy mắt đó lấp lánh sự thích thú, cứ như thể Cao Phong đang trêu đùa. Một lúc sau, cảm lòng chẳng đáng trước vẻ khổ sở của cô, anh mới cất tiếng:

- Sao em phải rút tay lại?

Dương Thảo biết việc làm ngớ ngẩn này sớm đã bị phát giác, nhưng vẫn hỏi:

- Anh thức từ lúc nào vậy?

- Từ lúc em đặt ngón tay lên trán anh.

- Từ sớm như thế mà anh vẫn nằm yên, làm em chẳng cử động gì được.

- Anh tò mò không biết em sẽ làm gì...

Buông câu lấp lửng xong, Cao Phong cười khê. Biểu hiện thoả mãn ấy bất giác khiến Dương Thảo càng thêm sượng sùng, đúng là rảnh rỗi làm chuyện đại dột! Cô trước giờ trong mắt anh ít khi nũng nịu, hiếm có những cử chỉ thân mật thái quá, nay nhân lúc anh ngủ cô lại dùng ngón tay miết hết khuôn mặt anh, đã thế còn khá nhiều lần nữa nên thử hỏi làm sao không xấu hổ.

Trông cảnh Dương Thảo hơi cúi đầu với gò má ửng đỏ lấm rỏ, như thể muốn đem hết sự ngại ngùng kia chôn vùi vào vòm ngực rắn rỏi ngay trước mặt, Cao Phong buồn cười với ý nghĩ buông tha cho cô lần này. Nhẹ nhàng, anh co cánh tay lại để mái đầu đang cúi của cô tựa lên ngực mình, tay còn lại đang nắm tay cô cũng nhanh chóng kéo thân thể mảnh mai đó áp sát vào. Nhắm mắt, anh ngửi nhẹ mùi thơm dịu dịu đang toả ra từ mái tóc đen mượt của cô.

- Nếu lúc đó anh không đến kịp, em sẽ làm gì?

Dương Thảo biết Cao Phong đang đề cập đến việc mình bị Văn Chính cưỡng ép, liền lên tiếng trả lời, âm thanh khá nhỏ phát ra từ vòm ngực anh:

- Em sẽ phản kháng đến cùng, còn nếu không được thì sẽ tự sát!

Chỉ nghe vậy thôi là lòng Cao Phong đã thất lại, hiểu Dương Thảo hoàn toàn nghiêm túc khi nói thế, chính vì vậy càng không dám tưởng tượng đến viễn cảnh đáng sợ kia! Khê dịch người, anh để cô rời khỏi ngực mình một chút, bấy giờ liền cầm lấy cổ tay trái của cô đưa lên ngang tầm mắt. Vết sẹo mờ lại khiến anh nhớ đến cái lần cô mạo hiểm tự sát, chậm rãi anh hôn nhẹ lên nó.

- Thật may là anh đến kịp... - Cao Phong thì thầm - Hứa với anh, từ giờ đừng tự làm tổn thương mình, chỉ cần em còn hơi thở thì anh mới có thể gặp lại em lần nữa.

Dương Thảo ngược lên và chớp mắt nhìn Cao Phong, đôi mắt ấy đang hiện rõ nguyện vọng tha thiết, lòng bỗng dưng mang chút xúc động để rồi cô gật đầu.

- Vậy anh cũng phải hứa với em, đừng một mình gánh lấy những khổ tâm, dù là bất cứ chuyện gì anh cũng hãy nói cho em biết, được không?

Im lặng chốc lát, Cao Phong mỉm cười đồng ý tiếp theo cúi xuống hôn lên trán Dương Thảo, đôi môi ấy lướt qua hết vầng trán rồi định lướt xuống chiếc mũi thì liền bị cô ngăn lại tỏ ý không chịu, tức thì anh bảo:

- Bấy giờ đến lượt anh đáp trả lại em chứ.

Thật là, Cao Phong rõ ràng muốn "trả thù" Dương Thảo về chuyện ban nãy. Bản thân chẳng còn cách nào khác đành chấp nhận, cô mỉm nhẹ môi rồi nhắm chặt mắt để cho anh hôn chậm rãi lên sống mũi, xuống đường rãnh nhân trung, rồi đến môi trên thì bất giác tay cô níu lấy vải áo sơ mi trước ngực anh, có ý hơi gật mình.

- Đừng... lỡ chẳng may có người bước vào thì không hay...

- Cửa phòng khoá rồi, em đừng lo, chỉ có hai chúng ta thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Em cứ nằm yên trên giường, đừng cử động!

Đôi môi Cao Phong miết nhẹ trên cánh môi đang mở hé kia, từng lời nói phát ra lại mang theo cả hơi thở nóng hổi phả nhẹ vào da mặt Dương Thảo. Đây vốn dĩ chẳng phải lần đầu tiên hai người hôn nhau thế nhưng cái cách hôn từng chút này của anh khiến cô tự dưng hồi hộp, mang theo tim đập thình thịch.

- Anh gian lận, em chỉ dùng ngón tay...

- Tay hay môi cũng đều như nhau, chúng ta có chung mục đích chỉ khác ở cách thức! - Vẫn là không muốn dừng lại, môi anh đã phớt qua môi dưới của cô.

- Nhưng...

- Em cứ nằm yên trên giường, đừng cử động!

Dứt lời, Cao Phong hôn khẽ môi Dương Thảo thêm một cái, tiếp theo mới chịu ấn môi xuống tạo thành nụ hôn sâu. Cô không phản kháng được, càng không có lý do để từ chối, sau cùng cũng cùng anh trải qua cảm giác ngọt ngào mà khá lâu rồi hai người mới có thể tận hưởng. Buông tay Dương Thảo ra, Cao Phong áp tay lên tấm lưng được che phủ bởi mảnh vải sa tanh mỏng manh, tiếp theo lướt một đường dài xuống bên hông rồi cứ theo đà ôm chặt lấy cô giúp hai thân thể áp sát, gần gũi hơn, ấm áp hơn, để hai bờ môi quện chặt và mang hơi thở hoà vào nhau.

Đang nhắm mắt chìm đắm trong hương thơm mật ngọt thì bỗng Dương Thảo lẫn Cao Phong lập tức mở bừng mắt do giật mình, nguyên nhân là vì cửa phòng bật mở đồng thời tiếng của Xuân cất lên lạnh lạnh:

- Cậu Phong, em mang cháo lên cho cô Thảo đây ạ...

Xuân liền ngưng bật bởi khung cảnh hai cô cậu chủ nằm trên giường, người này ở trong vòng tay người kia, hai cơ thể ôm khít rịt và họ đang ngẩng đầu dậy nhìn mình chăm chú. Bấy giờ nhỏ mới phát hiện bản thân vừa gây ra lỗi lầm nghiêm trọng, lật đật lật đật cúi đầu nói: "Em xin lỗi... Vì cửa không khoá nên..."

Dương Thảo nhìn sang Cao Phong tỏ vẻ ngạc nhiên, hàm ý muốn hỏi sao anh nói cửa phòng đã khoá? Nhưng chợt nhớ ra chuyện quan trọng hơn, hai người mau chóng ngồi dậy, thật là không sớm không trễ, lại bị bắt gặp ngay lúc đang hôn nhau thắm thiết như thế. Vuốt tóc và sửa lại váy ngủ, Dương Thảo nhắm mắt xấu hổ chết được! Còn Cao Phong cũng thoáng bối rối, cứ vô thức đưa tay vuốt cổ áo.

Trông biểu hiện ngượng ngùng của cả hai, Xuân cắn nhẹ môi, thêm tự trách. Họ lâu lắm rồi mới được ở cạnh nhau, có lẽ ban nãy còn chìm trong bầu không gian riêng tư lãng mạn, vậy mà nhỏ vô ý vô tứ mở cửa đi vào. Nhìn xuống bát cháo nghi ngút khói nằm trên khay gỗ, nhỏ nhủ thầm, cháo có thể ăn sau cũng được mà.

Trong khi Xuân thầm trách mình thì Cao Phong lại quay sang đổ lỗi cho cửa phòng, đáng ra nó phải khoá rồi mới phải! Thật là, đang cao hứng mà lại bị phá ngang! Duy có mỗi Dương Thảo là còn bình tĩnh, liền đưa mắt nhìn Xuân, thắc mắc:

- Sao em lại ở đây?

Chẳng để Xuân đáp lời là Cao Phong mau chóng xoay qua, nói rằng:

- Anh không thể để em ở lại nhà họ Dương, lại sợ em không có ai chăm sóc nên anh đã bảo Xuân theo về đây.

- Đúng đó cô, em cũng muốn theo hầu hạ cô! - Xuân vẫn còn hơi cúi mặt - Em xin lỗi vì đã vào không đúng lúc, do cậu Phong dặn phải nấu cháo cho cô, lúc lên đây em thấy cửa không khoá nên đã đi vào...

Trông dáng vẻ hối lỗi đến tội nghiệp của nhỏ, Dương Thảo không kìm được buồn cười liền đứng dậy, đến bên bàn rồi ngồi xuống.

- Chẳng có gì to tát đâu, chị còn phải cảm ơn em đã vào đúng lúc đấy vì có người cứ cố ý ức hiếp chị cho bằng được.

Cao Phong nghe thế cũng tự thấy chột dạ, ban nãy được hôn mà Dương Thảo không phản đối khiến anh cứ tưởng là cô ưng thuận nào ngờ bây giờ ở trước mặt con bé người ở lại đi nói rằng bản thân bị "ức hiếp", chẳng khác nào đổ oan cho anh? Thử hỏi trên đời, có người đàn ông nào phải chịu bất nhân như anh, bao nhiêu cô gái thủy mị chẳng để mắt đến mà cứ yêu ngay cô gái miệng lưỡi sắc sảo. Vừa ngại vừa khó xử, Cao Phong hắng giọng một cái tiếp theo liền đứng lên:

- Cả ngày không ăn gì chắc cũng đói bụng rồi, em mau ăn cháo đi, anh còn phải giải quyết một số chuyện...

Đưa tay gỡ đầu xong, Cao Phong thoáng nhìn Dương Thảo chốc lát rồi mở cửa phòng bước ra ngoài. Trong lúc Xuân đặt cháo lên bàn thì Dương Thảo kín đáo dõi theo bóng dáng mang vẻ chán chường của anh, cười cười. Nghĩ lại tình huống khi nãy cũng thật nguy hiểm, suýt chút nữa là cô đã không kiểm soát được bản thân trước nụ hôn say đắm ấy... Cô khẽ lắc đầu, cốt xua đi những tưởng tượng mù mịt.

Vừa đặt chân xuống bậc cầu thang, Cao Phong đã bắt gặp Từ từ xa bước vội đến.

- Thưa, mợ Hai vừa báo ông đã cử động thêm một chút rồi ạ!

Tức thì, Cao Phong cùng người vệ sĩ chạy đến phòng của ông Lim. Đến nơi, khung cảnh Mai Cẩm Tú ngồi xuống trước mặt cha chồng, ánh mắt nửa vui mừng nửa mong mỏi hiện ra trong mắt anh. Bên cạnh có vị bác sĩ nước ngoài cùng hai vệ sĩ Nhất với Nhị. Nghe tiếng bước chân đi đến gần, Cẩm Tú quay qua và thấy anh.

- Cậu Phong! Ban nãy ông Cao đã chớp mắt và cử động cả bàn tay!

Không chần chừ, Cao Phong liền ngồi thụp xuống, đúng vị trí của Cẩm Tú trước đó tiếp theo liền nắm lấy bàn tay cứng ngắc nọ, chậm rãi hỏi:

- Cha có nghe con nói không? Nếu có, cha hãy chớp mắt một cái...

Mọi người nín thở chờ đợi, rồi chẳng khác gì phép màu khi đôi mắt vô hồn của ông Lim liền chớp nhẹ. Trước sự việc đang diễn ra, Cao Phong lẫn những người còn lại vô cùng mừng rỡ. Để chắc chắn thêm, anh hỏi tiếp một câu:

- Cha có muốn nhìn thấy con và thằng Đình không?

Lần này, chẳng những chớp mắt mà bàn tay ông Lim chợt siết mạnh tay con trai một cái như lời hỏi đáp mạnh mẽ lần rõ ràng.

- Thế này chỉ đợi một thời gian ngắn nữa thôi là ông Cao sẽ hoàn toàn hồi phục.

Lời bác sĩ vừa dứt là Nhất đặt tay lên vai cậu chủ, siết mạnh: "Tốt rồi thưa cậu!". Cao Phong không nói gì, duy đôi mắt đỏ đang sáng bừng niềm hi vọng

Trong khi Cao Phong đang mừng rỡ trước tình hình khả quan của ông Lim thì bà Hoàng và ông Biện lại mang tâm trạng chẳng mấy vui vẻ. Cả hai vẫn ở trong đại sảnh nhà họ Cao, ngồi yên lặng trên ghế sofa, người nọ hút xì gà còn người kia hết đưa tách trà lên thì lại đưa xuống, khe khẽ thờ dãi. Hết chuyện giết hụt Dương Thảo nay lại đề sống mất ông Nhuận và Cao Đình khiến hai người phải suy nghĩ hướng tiếp theo. Tại sao lần nào cũng bị phá hỏng, nhất định có kẻ nhúng tay vào!

- Thăng Phong mấy hôm nay không ở nhà à?

Cuối cùng ông Biện cũng cất tiếng trước, rời lưng khỏi thành ghế sofa và ấn điều xì gà vào gạt tàn tắt lửa. Cùng lúc đó, bà Hoàng quay qua nhìn em trai, khó hiểu về câu hỏi chẳng mấy ăn nhập kia, gật đầu một cái. Tức thì một con mắt nheo lại, xem ra ông Biện đang củng cố thêm cho sự suy đoán của mình.

- Đạo này thấy thăng Phong cứ kỳ quặc, chẳng biết nó đang làm gì?

- Thì việc ở xưởng vải bận bịu quá.

- Nếu chỉ là vậy thì tốt, chỉ e rằng sự thật lại khác...

Bà Hoàng không phải quá ngu si mà không hiểu câu lấp lửng đó, liền hỏi:

- Ý em muốn nói, hai chuyện không thành kia đều do thăng Phong nhúng vào?

- Khả năng khá cao đấy! - Ông Biện gác chéo chân - Trên đời này, làm gì có ai đều thất bại cả hai kế hoạch chỉ vì trùng hợp? Nhất định có kẻ biết rõ việc làm của chúng ta rồi đi trước một bước. Thế trong cái nhà này còn ai, chỉ mỗi thăng Phong, chưa kể thời gian gần đây hành tung của nó cũng thất thường lắm.

Đáp lại lời lập luận rõ ràng từ ông Biện bằng dáng vẻ trầm tư, bà Hoàng chỉ im lặng, bản thân cũng bắt đầu có chút hoài nghi. Điều bà không hiểu ở chỗ, chẳng phải từ trước giờ Cao Phong luôn nghe theo mẹ ư, ngay lúc đầu đưa con trai này cũng thuận ý bà nắm quyền nhà họ Cao, chưa kể còn chuyện bán Cao Đình nữa kia, thì lý nào bây giờ lại... Bà chợt nghĩ đến một vấn đề, lại lên tiếng:

- Chị vẫn cho vệ sĩ theo dõi thăng Phong, kể cả ở biệt thự Vòm Bạc, nếu xảy ra chuyện bất thường thì vệ sĩ đã báo rồi, đằng này mọi thứ vẫn bình thường.

Đứng bên cạnh, Thạc chấp hai tay phía trước, tuy vẻ mặt chẳng mang biểu hiện gì nhưng mắt đảo nhẹ. Trong lòng hẩn tự nhủ, bà chủ đây không hề biết về việc đám vệ sĩ thân tín kia đều đã bị đổi thành người của Cao Phong rồi. Tiếp theo, Thạc kín đáo bắt gặp ánh mắt của ông Biện hướng vào mình, dù có che giấu cũng thấy được chút dò xét. Người vệ sĩ này cũng không vừa, ra vẻ điềm nhiên lắm.

- Chị đấy, đừng suốt ngày ý y vào đám vệ sĩ, lòng trung thành chả biết được bao nhiêu. Cứ xem như em hiểu lắm thăng Phong, nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn, có lẽ em phải dời kho bạc phiếu sang nơi khác để phòng bất trắc...

Và cái thông tin ông Biện bắt đầu nghi ngờ đưa cháu trai duy nhất cũng như có ý định di dời kho bạc phiếu cuối cùng đã đến tai Cao Phong. Hiển nhiên người truyền tin chính là Thạc, từ nhà họ Cao anh ta yêu cầu một vệ sĩ khác quay về đây báo cho cậu Hai hay. Để rồi ngay lúc này ở trong phòng làm việc, Cao Phong đứng khoanh tay đồng thời dựa lưng vào mép bàn, đắn đo nghĩ ngợi.

- Tôi sẽ trở về nhà, không nên để mẹ và cậu thêm nghi ngờ. Nhị ở lại đây, tăng cường vệ sĩ bảo vệ xung quanh. Ngủ tiếp tục theo dõi tình hình của chú Nhuận.

Đối diện Nhị và Ngũ vâng lệnh, tiếp theo Nhất đề cập đến vấn đề khác:

- Còn việc điều tra trung úy Chính thì sao ạ?

Nhắc đến Văn Chính là Cao Phong vẫn còn điển tiết lắm, lạnh lùng nhấn mạnh:

- Vẫn theo dõi tiếp cho tôi! Phải sát sao hơn nữa, bằng mọi giá tìm cho ra mối liên hệ mật thiết giữa hắn với cậu Biện!

Dặn dò những chuyện cần thiết xong, Cao Phong yêu cầu vệ sĩ đi chuẩn bị xe.

Đang ngồi ở trên giường thì Dương Thảo nghe tiếng mở cửa, ngược lên thì thấy Cao Phong bước vào, kỳ lạ ở chỗ anh lại mặc veston chỉnh tề khiến cô thắc mắc đêm hôm khuya khoác mà anh còn đi đâu. Cô chưa kịp hỏi là anh đã ngồi xuống bên cạnh, chậm rãi nắm lấy tay cô rồi vỗ nhẹ.

- Anh phải về nhà làm nốt vài chuyện, mấy hôm nữa sẽ trở lại gặp em.

Kể từ khi nghe về kế hoạch của Cao Phong thì Dương Thảo biết được những chuyện anh sẽ làm cũng như những khó khăn anh sắp đối mặt, nên khi

nghe thế lòng lại không khỏi lo lắng. Hết bà Hoàng, Đào Văn Biện nay lại thêm một Phó Văn Chính, anh bây giờ chẳng khác nào trong thế gọng kìm, xung quanh đều là địch. Dù Cao Phong có là con trai đi nữa thì bà Hoàng chưa chắc đã nương tay.

- Phong à, hay anh cho em đi theo.

- Để em theo rồi em sẽ ở đâu? Đến nhà họ Cao làm vợ lẽ của anh à?

- Vậy cũng được, chỉ khi luôn nhìn thấy anh thì em mới yên tâm.

Về mặt nghiêm túc của Dương Thảo khiến Cao Phong buồn cười, tự hỏi sao cô trở nên hồ đồ thế, từ trước đến giờ không phải cô chủ họ Dương luôn suy tính trước sau, làm gì cũng cẩn thận chu đáo ư, nay cố sao chỉ mỗi việc anh về nhà vài hôm mà cô đã sốt sắng đến thế? Anh gõ nhẹ lên mũi cô, vờ hắng giọng:

- Em biết mình đang nói gì không đấy, sẽ không có chuyện anh đưa em theo.

- Cao Phong...

- Dương Thảo, em phải hiểu người anh lo lắng nhất chính là em! Nếu em an toàn thì anh mới có thể tập trung giải quyết mọi việc. Nghe lời anh, ở lại đây!

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Khi người ta có đủ yêu thương thì chẳng việc gì phải trở nên độc ác

Bình thường Dương Thảo sẽ không nhân nhượng trước bất kỳ điều gì mà mình muốn làm, thế nhưng bây giờ bản thân khó chống lại đôi mắt quả quyết cùng cái siết tay mạnh mẽ từ Cao Phong. Dương Thảo đâu phải loại phụ nữ thiếu suy nghĩ, cô hiểu những gì anh nói là đúng, rằng mình quan trọng với anh dường nào, chính vì vậy cô càng không thể gặp chuyện bất trắc. Bởi Dương Thảo là điểm yếu của Cao Phong, lỡ như xảy ra chuyện gì thì không chỉ hại bản thân mà cô còn liên lụy anh.

- Được rồi, anh phải hứa là cẩn thận và vài ngày sau trở về gặp em. - Lần đầu tiên, Dương Thảo đành chấp nhận phương án nhượng bộ.

Cao Phong gật đầu, lại thấy cô vẫn còn buồn liền nâng nhẹ gương mặt đó lên.

- Đừng ủ rũ như vậy, mấy hôm nữa em muốn anh về đây chỉ để nhìn một khuôn mặt xấu xí và chán chường thôi sao?

- Anh nói ai xấu xí chứ?

Dương Thảo gạt nhẹ tay Cao Phong ra, tỏ vẻ kiêu kỳ quay mặt đi. Buồn cười, Cao Phong tự thấy đúng một điều, phụ nữ khi hờn dỗi với đàn ông là lúc họ trở nên đẹp nhất! Anh liền ôm cô vào lòng, tựa cằm lên mái đầu im lìm còn tay thì liên tục vỗ nhẹ vai cô hòng trấn an. Vui mặt vào bờ ngực ấm áp đó, Dương Thảo nhắm mắt lại cũng không muốn tự đoạ mình về những suy tưởng chẳng hay.

Bản thân không phải người yếu bóng vía, hờ chút lại lo lắng thái quá, điều khiến Dương Thảo cứ canh cánh trong lòng chính là luôn nhớ về cái kết bi thảm của Cao Phong trong tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở". Dẫu kể từ lâu lắm rồi, mọi chuyện đã diễn ra theo một cách rất khác so với nguyên tác, chẳng ai có thể đoán được tình huống nào sẽ xảy đến tiếp theo, thế nhưng cô vẫn nặng lòng lắm. Thậm chí ngay bây giờ ở trong lòng anh, cô vẫn sợ hãi đến nỗi toàn thân cảm giác có sự lạnh lẽo bua vấy, tràn vào từng ngóc ngách và làm đông cứng trái tim.

Nhớ lại ngày nào, Dương Thảo kiên trì từng chút một cố gắng lay động trái tim Cao Phong, mang thứ tình cảm mong manh của người con gái hòng cứu lấy anh thoát khỏi bóng tối tuyệt vọng do tiểu thuyết định sẵn, và cô đã làm được! Khi người ta có đủ yêu thương thì chẳng việc gì phải trở nên độc ác. Nhưng liệu chân tình của cô có thể mạnh mẽ chống lại số phận, cứu Cao Phong thêm lần nữa? Vòng tay ôm anh thật chặt, cô tự nhủ nhất định sẽ ngăn cái kết kinh khủng đó xảy ra!

Lúc Cao Phong rời phòng, Dương Thảo bước đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới. Hơi nước lạnh giá từ cơn mưa ban nãy bám ngoằn ngoèo trên cửa kính, khiến cái nhìn của cô trở nên loang lổ. Rất nhanh, cô thấy Cao Phong bước đến chiếc Citroen DS 21 đang được Nhất mở sẵn cửa, ngồi vào bên trong. Đôi mắt cô trống rỗng dõi theo xe ô tô chạy ra khỏi biệt thự trong đêm tối đen kịt với hai đèn pha chiếu rọi, cho đến khi mọi thứ mất hút và chỉ còn gió lạnh thổi lùa...

Về nhà họ Cao gần nửa đêm, Cao Phong vừa xuống xe thì tình cờ bắt gặp Lương Bằng đang ngồi yên lặng bên bàn đá ngoài vườn. Về như anh chàng đã từ Bình Dương trở về đây, rồi có ý chờ cậu Hai cốt để hỏi rõ sự thật. Hẳn do mãi suy nghĩ nên Lương Bằng chẳng hề nghe thấy tiếng xe ô tô, lát sau phát hiện có người đang tiến lại gần mới đưa mắt nhìn.

- Cậu Phong! - Lương Bằng đứng dậy - Cậu đã gặp cô Thảo chưa?

- Gặp rồi, cô ấy cũng đang ở một nơi an toàn. Còn anh ở đây làm gì?

- Chẳng phải cậu nói, sau khi tôi xong việc thì sẽ kể rõ mọi chuyện ư? Về những việc cậu đã làm, về Mai Cẩm Tú và cả lý do giúp cậu Đình...

Nhìn đối phương chốc lát, Cao Phong bỏ hai tay vào túi quần tiếp theo liền quay lưng, hướng ra sau vườn mà đi tới. Hiểu ý, Lương Bằng mau chóng theo sau.

Nhờ sự giúp sức của Lương Bằng cùng vệ sĩ do Cao Phong phái đi theo âm thầm "hộ tống", ngày hôm sau ông Nhuận và Cao Đình cũng đến Đồng Nai. Họ dừng xe ngay trước cổng một biệt thự, phía sau là rừng cao su bạt ngàn, lúc đó cũng tầm trưa. Dòng họ Đặng nổi tiếng một vùng, người làm ra vào không ngớt, nhân công ở đồn điền ngớt ngớt trên trăm người.

Cao Thị Hạnh năm sáu tuổi đẹp mặn mà, dáng người cân đối đầy đặn trong chiếc áo dài lụa thêu hoa, hai bên tay đeo vòng cẩm thạch với nhẫn hột xoàn, tóc búi cao, chung quy người đàn bà này có tướng phú quý. Nghe người làm đi vào báo một tiếng là bà liền bước ra, nhắc thấy ông Nhuận liền nở nụ cười như hoa như ngọc, miệng gọi hai tiếng "anh Ba" nghe bồi ngùi.

Chẳng lâu sau, ba người đã ngồi chung một bàn, bánh trái chè nước gì đều bày ra ê hề. Trước, bà Hạnh hỏi han sức khỏe ông Nhuận, sau thì tỏ ý ngạc nhiên trước việc con trai thứ của ông Lim lại đến đây gặp mình. Ban đầu bà không nhận ra Cao Đình, bởi trước lúc về nhà chồng chỉ nhớ anh Hai có một đứa con trai mười bốn tuổi với dáng vẻ u buồn, thể mà nay nó đã trở nên cao lớn thể này rồi.

- Sao hôm nay anh Ba có nhã hứng ghé thăm em gái này vậy?

- Không giấu gì út Hạnh, chẳng là có việc quan trọng cần em giúp một tay. - Ông Nhuận vẫn dùng cách gọi thân mật ngày nào - Mọi chuyện là thế này...

Ông Nhuận thuật lại hết mọi sự tình đang diễn ra ở nhà họ Cao cho bà Hạnh nghe, chẳng có bao nhiêu mà cũng hết một giờ mới xong. Lời anh trai vừa dứt, bà Hạnh vẫn còn mang dáng vẻ suy tư lắm, tiếp theo thì nhẹ nhàng lên tiếng:

- Em ở tận đây chẳng mấy khi nhận tin tức gì của dòng họ, nay nghe anh Ba kể lại mới biết tình hình anh Hai ra nông nổi này.

- Tình hình trước mắt là phải giành lại nhà họ Cao, giúp anh Hai lấy lại mọi thứ.

- Dĩ nhiên rồi, duy có điều em vẫn thắc mắc về chuyện thằng Phong chuyên quyền. Nó có kiêu ngạo nhưng không phải không biết lý lẽ, có sao lại làm vậy?

- Mẹ thằng Phong là ai chứ? Đào Thị Hoàng! Con trai giống mẹ, chẳng có gì lạ!

- Anh Ba không phải vừa kể rằng nhờ thoát khỏi vòng vây của Đào Văn Biện mà đến được đây à, thế theo anh vì sao lại như vậy? Anh chàng tên Bằng chẳng qua chỉ là tài xế nhà họ Cao, lý do gì biết được kế hoạch âm thầm kia? Chắc chắn anh ta nhận lệnh từ ai đó cốt giúp đỡ hai chú cháu anh. Mà ngoài thằng Phong ra thì còn ai nữa đây? Theo em, việc làm của thằng Phong chắc chắn có ẩn tình.

Nghe lời phân tích đầu ra đẩy từ bà Hạnh, bấy giờ ông Nhuận và Cao Đình mới đưa mắt nhìn nhau, vẻ như lúc này mới nhận ra được sự kỳ lạ ấy. Lúc Lương Bằng nói về chuyện ông Biện muốn ngăn hai người đi Đồng Nai, sau đó còn bày ra kế hoạch giương đông kích tây, thì họ chẳng mấy để ý đến chuyện vì sao anh ta lại biết rõ sự tình đến vậy. Nếu bảo anh vô tình nghe được bà Hoàng với ông Biện bàn bạc thì khả năng ấy không cao. Lý nào anh nhận lệnh từ Cao Phong?

Ông Nhuận thì chẳng rõ thế nào, riêng Cao Đình cứ ngờ ngợ, bản thân chưa bao giờ nghĩ đến cái giả thuyết phi lý đó... Thậm chí, việc Cao Phong bán mình thì anh còn thấy dễ hiểu hơn là việc người anh trai tàn nhẫn ấy âm thầm đứng phía sau giúp đỡ! Tiếp theo, Cao Đình chợt nghe bà Hạnh bảo:

- Thôi, tạm thời gác chuyện thằng Phong sang một bên, bây giờ chúng ta cần mau chóng đi gặp anh em họ hàng rồi cùng về Sài Gòn, ba mặt một lời nói chuyện rõ ràng với nhà họ Đào, cứu anh Hai!

Ông Nhuận gật đầu, nghĩ về một cuộc họp mặt đông đủ sắp diễn ra ở nhà họ Cao trong thời gian tới...

Chẳng thể ngờ rằng, có lúc Phương Di lại rơi vào tình huống oái ăm thế này!

Cô đang đứng ở giữa, hai bên là Lương Bằng và Phó Văn Chính, kẻ bên trái người bên phải, cùng lúc nắm lấy khuỷu tay cô như thể đang kéo co.

Sự tình phải bắt đầu kể lại từ cái lúc, Văn Chính bước vào phòng trà Maxim's, gọi ca sĩ Như Quỳnh đến ngồi nói chuyện. Phương Di thắc mắc chẳng rõ hôm nay hẳn bị gì mà cứ uống rượu liên tục, lại còn tui ý động chạm vào người mình trong khi mọi lần vẫn tỏ ra lịch thiệp, nhã nhặn. Mà cho dù cô có đoán đến sáng mai cũng không tài nào biết được cái vụ vừa diễn ra ở nhà họ Dương, về hành động cường bức không thành của Văn Chính đối với Dương Thảo. Cũng bởi vì thế nên hẳn mới sâu đời, vừa tự ái vừa bức bối mà đến đây uống rượu.

Chỉ vì không chiếm đoạt được Dương Thảo nên tay trung úy này mới tỏ ra căm phẫn. Hẳn đến phòng trà ngoài uống rượu ra thì còn muốn kiếm đàn bà, như thể tự chứng minh rằng, Phó Văn Chính này không có Dương Thảo thì cũng còn có nhiều người khác! Chỉ cần hấn lên tiếng là bao nhiêu đàn bà tự

nguyên lao đến? Còn chuyện hấn chọn Phương Di vì cô xinh đẹp lại có tiếng ở đây thôi, tóm lại chẳng hề có lý do quan trọng gì chẳng qua cô chỉ là người dễ hấn thoả mãn cái tôi tự đại kia!

Rượu vào nhiều quá thì thiếu kiềm chế, mà thiếu kiềm chế thì bản tính phong lưu không che đậy được, thành thử ra Văn Chính cứ liên tục đụng chạm Phương Di. Dẫu cho cô có khéo léo đẩy tay hấn ra bao nhiêu lần thì cũng vô ích. Mọi chuyện lên đến cực điểm khi Văn Chính bỗng nhiên có ý muốn "ở riêng" với cô Quỳnh nên chẳng nói chẳng rằng nắm tay cô kéo nhanh ra khỏi phòng trà.

Đĩ nhiên Phương Di phải phản kháng, cũng bởi hành động cực tuyện đó mới khiến Lương Bằng đang đứng chờ ở bên ngoài trông thấy, liền bước đến đẩy Văn Chính ra hòng giữ lấy cô. Tuy nhiên trung ụy Chính đầu phải dạng vừa, kịp thời chụp lấy cánh tay còn lại của huê khôi, trừng mắt nhìn gã đàn ông xa lạ kia. Đây là lý do dẫn đến cái cảnh giành giành giật giật qua lại ngay bây giờ.

Tùng gập qua Phó Văn Chính vài lần ở nhà họ Cao nên Lương Bằng biết người đứng trước mặt đây là ai, mới lãnh đạm hỏi:

- Tại sao một trung ụy lại lôi kéo một cô gái ở nơi phòng trà như vậy?

Văn Chính liền cười khinh, chẳng biết có phải do chênh choáng men rượu hay không mà sao hấn cảm giác cách nói của tên này khá giống Cao Phong nhỉ?

- Đã biết là trung ụy thì vì sao không tránh ra! Chuyện giữa tôi và cô Quỳnh đây liên quan gì đến anh? Mà anh xen vào để làm gì? Định làm anh hùng à?

Dường như trút xả những bức xúc hay sao mà Văn Chính nói rất dài. Lương Bằng nhận ra gã này chẳng phải dạng tốt lành gì, lại còn say xỉn, có đôi co qua lại cũng chỉ vô ích, vì thế không nói gì thêm mà gạt mạnh tay hấn ra khỏi tay Phương Di. Nhanh chóng, anh kéo cô đi!

Chính hành động có phần tự mãn ấy khiến Văn Chính bộc phát cơn giận đang tích tụ trong lòng, nhìn Phương Di hấn lại nghĩ về Dương Thảo, những người đàn bà đều vượt khỏi tay mình. Còn Lương Bằng, dĩ nhiên làm hấn liên tưởng đến Cao Phong, kẻ cao ngạo ấy luôn quay lưng đi ngay trước mắt hấn. Cũng bởi hai tình huống quá giống nhau này nên Văn Chính giận lắm, mắt đỏ ngầu và răng nghiến lại, chân bắt đầu bước nhanh.

Lương Bằng bất ngờ khi một bàn tay to lớn đặt lên vai rồi kéo giật lại. Anh lập tức xoay qua, vừa bắt gặp vẻ mặt sát khí của Văn Chính là cùng lúc bị hấn đâm mạnh vào mặt. Do không lường trước sức đánh dữ dội từ đối phương nên anh loạng choạng ngã vào cái cây gần đó. Xui xẻo là gã trung ụy vẫn chưa thấy thoả mãn, liền tiếp tục lao vào đánh anh chàng họ Lương thêm mấy cái.

Đứng bên ngoài, Phương Di hốt hoảng trước cảnh Lương Bằng bị đánh dữ dội, muốn đến ngăn Văn Chính nhưng thân hình cao lớn cùng với sự tức giận ấy khiến cô phải lùi bước. Bản thân đang mang thai, lỡ chẳng may xảy ra chuyện gì... Không thể can ngăn nhưng không nỡ nhìn Lương Bằng bị thương, cô chỉ còn cách gọi tên anh liên tục, đồng thời bảo Văn Chính hãy dừng lại! Xung quanh trời đã tối, lác đác vài người qua đường trông thấy ầu đã dữ dội quá cũng chẳng muốn dấy vào.

Đến khi Lương Bằng ngã khụy xuống sau một cú đâm vào bụng thì Văn Chính mới chịu ngừng tay, đứng thờ dốc và nhìn đối phương đang gập người ôm bụng ở dưới đất. Hấn cười đắc ý, chỉ tay vào Lương Bằng với hàm ý, đừng có xía vào chuyện của người khác! Tiếp theo, hấn không để Phương Di có cơ hội đến bên Lương Bằng là đã nắm tay cô kéo đi thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Nếu đó không phải là anh thì không thể là ai khác!

Dẫu rất muốn cứu Phương Di nhưng những cú đánh không nương tình của Văn Chính khiến Lương Bằng chẳng còn đủ sức đứng dậy, bụng đau quặn thắt, chỉ còn biết gượng dựng người dậy đồng thời nhìn về phía cô bị lôi lên xe taxi "con cóc". Lúc anh đứng lên được một chút thì taxi đã chạy đi.

Ngồi bên trong xe, Phương Di liên tục ngoái đầu nhìn ra sau, trông cảnh Lương Bằng vừa ôm bụng đau đớn vừa loạng choạng chạy theo. Cô lo lắng không biết vết thương của anh có nặng, liệu anh có bất tỉnh giữa đường...? Bao nhiêu tình huống xấu nhất cô đều nghĩ đến, đôi mắt đã không còn nhìn thấy anh đâu nữa. Còn đang hoang mang thì Phương Di giật mình bởi cái đẩy mạnh, kéo cả người cô xoay qua. Gương mặt Văn Chính đỏ bừng, mắt vẫn còn đục ngầu bởi sự giận dữ, đang ghim giữ lấy tay cô và đè mạnh vào thành ghế.

Phương Di cảm giác sợ hãi nên ra sức kháng cự, tiếp đến thấy Văn Chính áp sát thân thể to lớn vào mình, mặt thì mau chóng tiến gần lại với ý định cưỡng hôn. Chẳng rõ lúc ấy sức mạnh từ đâu có được, cô chủ họ Phương lập tức dùng hết sức bình sinh đẩy gã trung ụy bị ỏi đó ra, do bất ngờ nên hấn ngã ra sau khiến đầu đập vào cửa kính xe. Nhân lúc hấn còn đang loay hoay ngồi dậy thì cô nói lớn:

- Dừng xe! Mau dừng lại! Tôi muốn xuống xe!

Từ nãy đến giờ quan sát gã đàn ông kia cứ làm hành động cưỡng ép, nay lại nghe cô gái hốt hoảng la lên như thể cầu cứu, người tài xế cũng quỳnh quáng liền tắt xe vào bên đường, tiếp theo thấy cô vội vã mở cửa xe rồi chạy đi!

Phương Di chạy hối hả trong đêm tối lạnh lẽo, quay trở lại phòng trà Maxim's, may thay lúc đến nơi vẫn còn thấy Lương Bằng ngồi tựa lưng vào góc

cây, tay ôm ngang bụng và đang thở gấp. Tức thì cô bước như chạy đến đó, ánh mắt lo lắng quan sát khắp người anh, đôi tay run rẩy đặt hồ lên bờ vai ấy như sợ anh đau.

- Di...! - Lương Bằng đang lơ mơ, cảm nhận cái vuốt nhẹ kia liền mở mắt nhìn, vừa trông thấy Phương Di thì kinh ngạc, nhích người một cái lại đau nhói.

- Bằng, anh có sao không? Mối anh chảy máu rồi...! - Phương Di vội rút khăn mùi xoa ra, chấm nhẹ lên khoé môi rướm máu đó.

- Sao em về được đây?

- Em cố gắng vùng thoát khỏi tay Phó Văn Chính! Anh có đau lắm không?

Vừa hỏi Phương Di vừa nhìn khắp gương mặt Lương Bằng có mấy vết bầm, không khỏi thấy đau lòng và thầm trách gã trung uý ra tay nặng quá. Dù vết máu nơi khoé miệng anh đã khô nhưng cô vẫn cứ chấm, bàn tay nhỏ nhắn chợt run rẩy trong gió lạnh, bản thân không sao kìm được âm thanh thổn thức trong lồng ngực.

Và chính dáng vẻ bất lực ấy khiến lòng Lương Bằng bất giác dâng lên nỗi xót xa. Anh vốn quen hình ảnh một Phương Di bướng bỉnh, kiêu kỳ, lạnh nhạt, ấy thế ngay lúc này cô vì lo cho anh mà bỗng hoá yếu đuối, sợ hãi đến vậy. Tức thì, anh vòng tay qua vai rồi kéo cô vào lòng, ôm thật chặt.

- Đừng khóc... Anh không sao đâu!

Phương Di nằm yên trong lòng Lương Bằng, gò má lạnh cóng cọ nhẹ vào bờ ngực to lớn và vô cùng ấm áp ấy, để rồi bao nhiêu cảm xúc đều vỡ oà. Cô liến nhấm mắt, tay nắm chặt cánh tay anh, nức nở một tiếng. Cảm giác bây giờ chỉ có hai người đang sưởi ấm cho nhau giữa trời đêm lạnh lạnh, mặc cho những ánh mắt xung quanh lướt qua bên ngoài kia.

- Em... em sẽ không đi hát ở phòng trà nữa...

Phương Di lắc đầu nguầy nguậy, vùi khuôn mặt đầm lệ vào ngực Lương Bằng, cuối cùng cũng chịu buông bỏ về cổ chấp mọi khi mà thừa nhận bản thân đã sai! Là cô không đúng, là cô ích kỷ để rồi làm khổ chính mình và cả anh. Chuyện đêm nay dù chẳng đến nỗi nào thế nhưng cũng đủ để cô nhận ra điều gì cần phải giữ lại.

Một tay vẫn ôm chặt thân thể đang run lên của Phương Di, Lương Bằng tựa cằm lên mái đầu cứ lắc liên tục đó, mỉm cười an tâm. Tiếp theo vẫn còn nghe tiếng nức nở khe khẽ ở trong lòng mình, anh chậm rãi cúi xuống, vừa ngang tầm gương mặt cô. Trông cảnh cô ngược mắt nhìn không chớp, anh có ý muốn hôn nhưng thoáng lưỡng lự, sau đó mới hỏi một câu:

- Anh hôn em được không?

Không ngờ được Lương Bằng lại hỏi một câu như thế, trong thoáng chốc Phương Di vô cùng ngạc nhiên, tiếp đến thì cười cười trước cái vẻ "chính nhân quân tử" quá mức từ anh chàng thật thà này. Ngay cả chuyện hôn cô gái mình thương mà anh cũng phải hỏi ý kiến sao? Trông đôi mắt Lương Bằng trở nên tha thiết thì bất giác Phương Di ngưng ngừng, đôi gò má trước đó còn lạnh cóng thế mà giờ đây đã nóng lên và đỏ bừng, mất một lúc sau mới nói rằng:

- Nếu đó không phải là anh thì không thể là ai khác!

Cuối cùng, Lương Bằng đã nhận được câu trả lời thật lòng của Phương Di, cũng như cô hoàn toàn đón nhận tấm chân tình nơi anh. Mỉm cười mãn nguyện, anh hôn vào vầng trán lạnh giá của cô, sau đó mới đặt nụ hôn ngọt ngào lên bờ môi đang mở hé ấy. Một chút choáng ngợp, cô bấu chặt vạt áo anh, để mặc tâm trí trôi đi.

Lương Bằng và Phương Di hôn nhau thật sâu và thật lâu. Đôi môi người này tìm đến đôi môi người kia quấn quýt không rời, hết như thời khắc này chính là sự hoà hợp giữa hai trái tim đã vì hiểu lầm và tổn thương mà rời xa, để rồi sau cùng cũng quay về bên nhau. Kể từ thời khắc này sẽ học cách trân trọng...

Một đêm tối tĩnh mịch, chiếc Citroen DS 21 chạy vào dinh thự Đô trưởng rồi đỗ ịch lại. Rất nhanh sau đó, người lính gác bước đến mở cửa xe, Cao Phong bước xuống, đi theo sau là Nhất và Tam. Anh đưa mắt nhìn ngôi biệt thự vẫn còn sáng đèn, chậm rãi cài nút áo veston, bước theo một người lính đi vào bên trong.

Cửa phòng mở, Cao Phong nhắc thấy Đô trưởng đang ngồi nói chuyện với một quân nhân bên bàn làm việc, vẻ như vấn đề được bàn đến khá căng thẳng bởi nét mặt ai nấy đều trầm tư, và khi thấy anh thì họ ngừng lại. Nhanh chóng bước đến, anh cúi chào Đô trưởng một tiếng, sau đó đưa mắt sang người nọ đang đứng. Nhắm chừng chưa tới ba lăm, gương mặt chữ điền hết sức nghiêm nghị, lông mày rậm thô, đôi mắt với cái nhìn cương trực, nhìn những phù hiệu quân hàm ở trên người chứng tỏ anh ta thuộc cấp uỷ trở lên.

- Cậu Phong đến thật đúng giờ. - Đô trưởng rời bàn làm việc, khen ngợi.

- Tôi từ trước đến nay không thích trễ hẹn, xin hỏi vị này là...

- Giới thiệu với cậu, đây là đại úy Trương Văn Tuấn, tác phong nghiêm túc, làm việc nhanh chóng, rất tài giỏi.

- Đô trưởng quá lời rồi, Trương Văn Tuấn chỉ làm đúng nhiệm vụ của mình thôi. - Đại úy Tuấn nhìn qua cậu Hai nhà họ Cao - Từ lâu đã nghe danh nhà họ Cao ở đất Sài thành này, nay mới được gặp mặt cậu Phong.

- Đại úy Tuấn đừng nói thế, Cao Phong mới cảm thấy vinh dự khi gặp ngài.

Sau cuộc chào hỏi qua lại, Đô trưởng yêu cầu hai người ngồi vào bàn trà, bấy giờ mới nói đến chuyện quan trọng cần bàn bạc cũng như cái lý do họ gặp nhau vào nửa đêm thế này. Đầu tiên, Đô trưởng hỏi Đại úy Tuấn trước:

- Bên ngài đã có thông tin gì chưa?

- Thưa, theo như nhóm điều tra báo về thì vài hôm nữa sẽ có cuộc vận chuyển bạch phiến từ một người Tàu, và người nhận hàng không ai khác là Đào Văn Biện, một trong những quản lý xưởng rượu nhà họ Đào. Chưa hết, rất có thể sẽ có cả trung úy Phó Văn Chính!

Đại úy Tuấn vừa dứt lời thì Đô trưởng chuyển dời ánh mắt sang Cao Phong:

- Có phải cậu biết kho bạch phiến của Đào Văn Biện ở đâu?

- Đúng vậy thưa ngài, tôi đến đây cốt để báo về chuyện này. Thời gian trước, tôi từng cử vệ sĩ điều tra về cậu Biện, phát hiện một kho bạch phiến ở ngoại thành, sau đó ông ấy muốn tránh tai mắt của tôi nên đã di dời kho đến nơi khác. Do vệ sĩ bên cạnh mẹ tôi là người thân tín tôi cài vào, vì vậy mà biết được vị trí đó là ở đâu.

Gật đầu hài lòng, Đô trưởng thở ra luồng khí nhẹ, chậm rãi nói:

- Độ chừng một năm trước, tôi phát hiện có một sĩ quan liên quan đến đường dây vận chuyển bạch phiến, sau khi điều tra thì mọi nghi vấn đều dồn về trung úy Phó Văn Chính, tiếp theo lại thêm thông tin hắn ta liên kết với thương nhân. Mạnh mối khá ít, chưa đủ chứng cứ nên tôi vẫn giữ im lặng. Nay nhờ sự hỗ trợ từ Đại úy Tuấn và cậu Phong, tôi muốn tóm gọn đường dây này!

Cao Phong gật khẽ, lại nghĩ đến cách đây vài ngày vừa nhận tin từ Thạch về chuyện ông Biện sắp có cuộc nhận hàng bạch phiến từ người Tàu, liền nhanh chóng báo cho Đô trưởng hay. Trước đó, anh cũng đã khiến cho ông bất ngờ lẫn kinh ngạc về việc đến tận đây và nói hết về chuyện "làm ăn bí mật" của cậu ruột. Há chẳng phải như người bình thường thì tuyệt nhiên phải giấu kín, đằng này anh lại đi tố giác họ hàng của mình, thử hỏi làm sao không kỳ lạ.

Nhưng do mối quan hệ qua lại bấy lâu với nhà họ Cao, lại thêm hành động không bao che của Cao Phong, nên Đô trưởng chẳng những không nghi ngờ gì mà còn tin tưởng, cho phép anh tham gia vào chuyện cơ mật này. Nói nãy giờ thấy Cao Phong tự dưng im lặng, Đô trưởng liền dò ý:

- Cậu Phong có gì bận lòng ư? Nếu cậu cảm thấy khó xử thì có thể không cần trực tiếp tham gia vào vụ này, dẫu sao Đào Văn Biện cũng là cậu ruột, chưa kể còn liên quan đến mẹ cậu nữa. Mọi chuyện cứ để Đại úy Tuấn giải quyết.

Nhìn người đàn ông vừa qua ngũ tuần ấy, Cao Phong lắc đầu cười nhẹ, từ lúc bước chân vào dinh thự này bản thân đã biết mình sẽ có lỗi với ai.

- Đối với chuyện của cậu Biện, tôi cũng từng phân vân và khổ tâm trong một thời gian, nhưng sau đó mới nhận ra rằng: Nếu nhân nhượng cái ác thì những người vô tội khác sẽ bị hại! Tôi quyết định tố giác ông ấy, chẳng phải vì "đại nghĩa diệt thân" mà đơn giản chỉ để bảo vệ những thứ quan trọng với tôi.

Đô trưởng gật đầu như thể cũng hiểu được phần nào về suy nghĩ đó. Bên cạnh, Đại úy Tuấn liền cất giọng ồm ồm:

- Người Tàu có câu: "Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó thoát", chuyện bạch phiến của Đào Văn Biện sớm muộn gì cũng bị phát hiện, càng để lâu tội càng nặng, nay cậu Phong làm vậy biết đâu lại là giúp ông ấy. Phó Văn Chính là một kẻ tham lam và không đơn giản, rồi sẽ có ngày hắn quay lại "diệt trừ" ông Biện thôi. Với loại người này, cần phải nhanh chóng tiêu diệt!

Cao Phong thấy lời của vị đại úy này đã đến chín phần đúng đắn, bản thân cũng nghĩ vụ bạch phiến cần đến lúc kết thúc thôi.

Trời bắt đầu vào thu, không khí bắt giác se lạnh, lại còn kèm theo những cơn mưa trái mùa càng khiến cho mọi vật ướt át hơn. Mấy ngày qua, mưa cứ rả rích suốt từ sáng đến tối, chỉ có thể ở trong nhà thật khiến người ta buồn chán. Lại còn cái cảm giác se lạnh dù cửa nẻo đều đóng kín, những cơn gió rét chẳng hiểu thâm nhập bằng con đường nào mà thổi tràn vào tận trong phòng.

Đêm nay cũng y hệt bao đêm khác, Dương Thảo ngồi co người bên ô cửa sổ, phần bậu cửa dư ra chỉ vừa đủ cho một người ngồi. Cô không ngừng nhìn ra ngoài, cảnh vật đều ảm đạm dưới trận mưa dai dẳng, những cành cây lại đập khe khẽ vào ô cửa, càng khiến không gian thêm buồn tẻ. Gần mười ngày rồi, Cao Phong chưa về, cô thì chẳng thể rời khỏi đây thành thử tâm trạng cứ không yên. Cũng may cô còn có Cẩm Tú để trò chuyện, nếu không hẳn sẽ chết vì buồn chán.

Một lần gió mỏng len vào khe cửa thổi lướt qua, không khỏi làm Dương Thảo rung mình, tiện tay kéo áo veston sát vào. Đó là áo của Cao Phong, và nơi cô đang ngồi cũng là phòng ngủ của anh. Cô vốn không quen ngủ những nơi lạ nhà, trước đây bản thân phải mất một thời gian mới thích nghi được ở nhà họ Dương, nên những buổi tối ở đây lại liền sang căn phòng này tìm kiếm chút hơi ấm thân quen. Cô sẽ lấy áo veston của anh khoác vào, cứ thế ngồi trên bậu cửa sổ, ánh mắt trông ngóng chờ đợi chiếc Citroen DS 21 quen thuộc xuất hiện.

Có vẻ đêm nay Cao Phong lại không về, tự nhủ như vậy khi Dương Thảo khẽ ngoẹo đầu tựa vào cửa kính, bắt giác thấy buồn ngủ nên nhắm mắt lại. Độ

tầm nửa tiếng sau, cánh cổng bên dưới sân bỗng mở ra, một chiếc ô tô rọi đèn pha chạy vào.

Chẳng quá lâu sau cửa phòng chợt mở, âm thanh bước vào của đôi chân rất khê khàng như thể không muốn gây ra tiếng động lớn, Cao Phong tiến đến gần ô cửa sổ rồi dừng lại, nơi Dương Thảo vừa ngủ quên. Ban nãy nghe Cẩm Tú nói "đêm nào cô Thảo cũng sang phòng cậu ngủ", thế là anh mau chóng bước lên đây.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Có phải em đang muốn quyến rũ anh?

Vừa vào phòng, Cao Phong đã trông thấy khung cảnh: Dương Thảo ngủ quên trên bậu cửa sổ, trên người vận mỗi chiếc váy ngủ mỏng manh chẳng rõ dài đến đâu do cô ngồi co người nên đuôi váy phủ chụp hết đôi chân, bờ vai được che âm bởi áo veston màu đen, hai tay để hờ trên đầu gối, đầu tựa nhẹ vào tấm kính bị những hạt mưa bám li ti ở bên ngoài. Trông gương mặt cô thật thư thái với mái tóc quăn gọn nhẹ vén qua vành tai, đuôi váy xoã dài xuống thêm chút nữa thì chạm đất. Gió từ ngoài cửa chốc chốc thổi vào làm hai tấm rèm cửa bay phất phơ. Thật là, nhìn thấy cảnh này chỉ khiến người ta muốn ngấm mãi không thôi.

Nghĩ đêm nào Dương Thảo cũng ngồi chờ trong tư thế yêu kiều này, bất giác làm lòng Cao Phong xao động nên chẳng nỡ đánh thức. Cứ thích ngắm cô mãi như vậy nhưng anh không muốn cô cảm lạnh, đành vươn tay ra rồi nhẹ nhàng bế lên.

Giấc ngủ chưa sâu nên Dương Thảo lơ mơ cảm nhận được thân thể mình được nhấc bổng, hành động nâng niu ấy đã đánh thức cô. Lập tức mở mắt ra, cô thấy gương mặt dịu dàng của Cao Phong hiển hiện trong không gian nửa sáng nửa tối nơi này, ánh đèn mờ ảo dịu dịu từ chiếc đèn ngủ gần đó chảy tràn trên mặt anh rồi xuống bờ vai. Tiếp theo, hơi thở nóng ấm lướt qua vàng trán cô khi anh cất giọng:

- Anh làm em tỉnh giấc à?

Dương Thảo ngoái đầu nhìn lại bậu cửa sổ rồi thấy mình đang nằm trên tay Cao Phong mới biết vừa ngủ quên, liền đáp lại bằng một câu hỏi:

- Anh về từ lúc nào vậy? Em không nghe tiếng xe ô tô...

- Hẳn do tiếng mưa rơi. Anh chỉ vừa mới về thôi, thấy em ngủ ngon quá nên định đưa em lên giường nằm, nào ngờ làm em thức giấc.

Trước cảnh Cao Phong đang hướng về phía chiếc giường mà đi tới, Dương Thảo bất giác vòng tay qua cổ anh ôm chặt hơn, lên tiếng ngăn:

- Bây giờ không buồn ngủ nữa, em muốn ngồi bên anh thêm chốc lát.

- Trên giường sẽ ấm hơn.

- Không, em thích chúng ta ngồi trên ghế...

Dương Thảo vừa quả quyết vừa vùi mặt vào khuôn ngực ấm áp ấy, tỏ ý thích ghế sofa hơn là giường. Biểu hiện có phần nũng nịu từ cô không khỏi làm Cao Phong thích thú, cô gái này mọi khi nào đâu mang cái dáng vẻ mềm mòng như thế, hẳn là do lâu ngày mới gặp lại anh đây mà. Phụ nữ đầu mạnh mẽ cứng cỏi cỡ nào cũng sẽ có lúc muốn dựa dẫm, muốn bày ra sự yếu đuối trước mặt người đàn ông họ thích. Dương Thảo vì anh mà bộc lộ ra điều đó, anh nở lòng nào từ chối ý thích của cô nên sau cùng liền quay gót, hướng đến ghế sofa mà bước đến.

Thay vì để Dương Thảo ngồi bên cạnh thì Cao Phong ngồi xuống trước sau đó để cô ngồi ở trong lòng mình cho ấm áp. Anh gác một tay lên thành ghế, dễ dàng để cô tựa đầu lên vai mình, tay còn lại vòng qua hông cô ôm lấy, không quá chặt cũng không quá lỏng. Dương Thảo cũng ngoan ngoãn nằm gọn trong lòng Cao Phong, cánh tay mảnh khảnh vẫn còn ôm cổ anh. Hai người ngồi yên lặng trong tư thế đó khá lâu, mặc không gian xung quanh vương chút se lạnh.

- Chuyện ở nhà họ Cao thế nào rồi? - Dương Thảo đột ngột hỏi, nghe thanh âm của mình nhẹ đi - Em đã lo lắng chẳng biết có xảy ra chuyện gì không?

Nãy giờ nhắm mắt và phớt mũi lên mái tóc cô ngủ nhè nhẹ, Cao Phong chậm rãi nói như không muốn phá tan cảm giác thư thái này:

- Anh đã đem chuyện của cậu Biện kể hết cho Đô trưởng nghe, vài ngày nữa sẽ có một chuyến vận chuyển bạch phiến, ngài ấy và đại úy Trương Văn Tuần sẽ ra tay bắt gọn cậu Biện, biết đâu có cả Phó Văn Chính.

Ngạc nhiên, Dương Thảo hơi ngóc đầu dậy, chớp mắt nhìn Cao Phong:

- Trung úy Chính cũng có liên quan đến chuyện này?

- Hẳn bắt tay với cậu Biện, làm hậu thuẫn ở phía sau.

Điều này Dương Thảo không ngờ đến, cứ ngỡ đầu hấn đơn thuần hợp tác với bà Hoàng thôi. Ngẫm đi ngẫm lại, cô nhớ hẳn từng nói về chuyện cha mình phản đối chuyện "lâm ân bí mật" nào đấy nên hẳn mới giả họa cho ông nhập lậu bạch phiến. Nghĩ ngợi một lúc, cô lại nhìn anh và hỏi một điều quan trọng:

- Anh đi tố giác ông Biện như vậy có thể mẹ anh cũng sẽ bị liên lụy...

Bàn tay đang vuốt nhẹ bờ vai cô liền khựng lại, đầu động tác trước đó rất khẽ tuy nhiên hành động ngừng lại đó cũng khiến người ta cảm nhận rõ, điều ấy chứng tỏ lòng Cao Phong đang dao động khi nghe đề cập đến bà Hoàng.

- Anh biết mọi chuyện sẽ ra sao khi làm vậy, nhưng đây là sự lựa chọn tốt nhất. Anh hết lần này đến lần khác nhân nhượng mẹ, còn bà ấy thì sao? Sự nhẫn tâm và độc ác của bà khiến anh không thể chấp nhận thêm. Bà ấy hại Cẩm Tú sảy thai, suýt chút nữa thì giết chết em, với anh như vậy là quá đủ rồi...

Dẫu có ánh sáng của chiếc đèn ngủ nhưng mặt Cao Phong chẳng hiểu sao lại chìm hẳn vào bóng tối nơi đây khiến Dương Thảo dù đang ở gần như thế cũng khó lòng nhìn ra biểu hiện lúc này của anh. Chất giọng anh rất khẽ, thậm chí căn phòng hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng vẫn không thể giúp cô nghe rõ từng lời. Thứ cô cảm nhận rõ rệt nhất khi ấy chính là lồng ngực nặng nề đang áp sát vào người mình, cả hơi thở lạnh lẽo bất chợt phả vào gò má cô.

Dương Thảo không nói gì thêm, bằng cách thấu hiểu nhất, kéo nhẹ Cao Phong cúi xuống để mái đầu anh vùi vào trong ngực mình. Cánh tay vòng qua cổ anh ghi chặt, còn những ngón tay thì nhẹ nhàng vuốt vào chân tóc anh, tất cả những hành động đó như thể cô muốn đem chàng trai này chôn sâu vào thân thể mình, sưởi ấm.

Mảnh vải êm dịu cọ xát nhẹ vào trán, hương thơm thấm đượm hoà chút ấm áp vương vấn trên mũi, Cao Phong tự thấy bình yên khó tả, cứ áp mặt vào ngực Dương Thảo. Thời khắc này đối với anh mà nói, không biết sẽ được bao lâu. Chỉ vài ngày nữa thôi, khi đối diện với mẹ và cậu Biện, anh hi vọng bản thân sẽ kiên cường hơn. Bên tai nghe tiếng mưa rơi đều, lại còn được một thân thể mềm mại ôm ấp, anh bất tri bất giác suýt chút ngủ quên nếu không chợt nghe tiếng cô:

- Bây giờ anh muốn đi ngủ không?

Tuy rất thích cảm giác dễ chịu bây giờ nhưng Cao Phong cũng phải rời khỏi lòng Dương Thảo, ngồi thẳng lên và để tầm mắt cả hai ngang nhau:

- Còn em, đã buồn ngủ chưa?

Tâm trạng nặng nề trong mấy ngày qua vẫn còn quẩn quanh, lại nghĩ chỉ vài ngày nữa thôi là Cao Phong phải đối diện với những mâu thuẫn tranh chấp xảy ra trong nhà họ Cao, chẳng rõ kết quả sẽ như thế nào nên Dương Thảo chưa thể an tâm, được bình yên ở cạnh anh như vậy thật là hạnh phúc. Biết trời cũng đã khuya rồi ấy vậy mà sao bản thân chưa muốn rời khỏi đây, cô không thể ngủ được khi thỉnh thoảng cứ giật mình tỉnh giấc vì sợ hãi. Tiếp theo, cô lắc đầu:

- Em muốn ở đây thêm chút nữa...

Cao Phong quan sát đáng vẻ nhu mì đó, khuôn mặt đượm buồn hơi cúi, chất giọng nhẹ như gió thoảng, chẳng rõ thế nào mà nhận ra Dương Thảo xinh đẹp lạ lùng trong không gian lập loè ánh sáng này. Nhanh nhưng không quá mạnh, cánh tay anh vòng qua hông cô liền siết chặt rồi kéo lại gần mình thêm nữa, để hai người mặt đối mặt rất tình tứ.

- Mặc chiếc váy phong phanh, đêm hôm khuya khoắc ở trong phòng ngủ của hôn phu, còn bày ra đáng vẻ nũng nịu này trước mặt anh... - Cao Phong ngừng lại, ánh mắt mãi miết nhìn khắp gương mặt cô như thể vuốt ve, sau đó hạ thấp giọng hỏi tiếp - Có phải là em đang muốn quyến rũ anh không?

Chớp mắt vài cái xong, Dương Thảo cười nhẹ đồng thời ngẩng đầu lên cao hơn khiến hai gương mặt chỉ còn cách đúng nửa gang tay, nghênh ngang đáp:

- Đúng thì sao nào?

Cao Phong bật cười, hẳn đây là âm thanh lớn nhất từ nãy đến giờ ở trong căn phòng tĩnh lặng, bản thân thấy vị hôn thê này đúng là cá gan lắm rồi! May cho cô khi anh là đàn ông đứng đắn, còn rất giỏi kiểm chế, không lợi dụng thời cơ mà áp chế cô. Chậm rãi rút cánh tay đang gác trên thành ghế xuống, anh gõ nhẹ lên chóp mũi lạnh lạnh kia, nheo mắt bảo rằng:

- Người xưa nói chẳng sai chút nào, phụ nữ là tuyệt đối không nên quá nuông chiều nếu không sẽ sinh ra kiêu ngạo!

- Không phải phụ nữ càng kiêu ngạo thì đàn ông càng muốn chinh phục ư?

Thái độ khiêu khích từ Dương Thảo rõ ràng đang thách thức lòng kiên nhẫn của Cao Phong, dẫu có là người biết kiểm chế thì anh cũng là đàn ông, trong khung cảnh nội phòng ngủ riêng tư lại thêm một hôn thê với đáng vẻ thướt tha thì làm sao không động lòng. Anh không nghiện thuốc phiện, nhưng thiết nghĩ khi say đắm một người hẳn cảm giác cũng giống thế, khó mà dứt ra. Đối với anh, người con gái này gây nghiện, làm sao dừng lại? Khẽ kháng, anh nhắm đôi mắt cô mà hướng đến.

Nhanh như cắt, Dương Thảo liền giơ bàn tay lên ngăn nụ hôn của Cao Phong lại.

- Dạo gần đây, em phát hiện anh có hơi tùy tiện.

Bị ngăn cản bất ngờ, Cao Phong ngạc nhiên chớp mắt, tiếp theo thì trả lời:

- Máy lần em đều không phản đối, nên anh phải nghĩ rằng em thích.

- Chẳng qua em không muốn mang tiếng ích kỷ với hôn phu thôi.

Lần thứ hai, Cao Phong lại cười lớn, khéo đêm nay bị cô làm cười đến chết mất!

- Luận về tranh cãi, anh thua em thế nhưng hành động thì sẽ không nhượng bộ.

- Anh muốn làm gì em?

Dương Thảo vừa dứt lời là đã bị Cao Phong nhắc bổng lên cao, nói rành rọt:

- Phạt em đêm nay phải ở lại đây!

Không bận tâm biểu hiện trên mặt Dương Thảo thế nào, Cao Phong thần nhiên bế cô rời khỏi ghế sofa rồi đi về phía giường. Mau chóng thả cô nằm xuống, anh cũng trút bỏ áo veston, cởi luôn áo ghi lê và tháo cà vạt, trên người chỉ còn áo sơ mi vừa mở hai nút. Dương Thảo quan sát hành động đó bằng đôi mắt kinh ngạc, tiếp theo thấy anh chẳng ngần ngại ngồi xuống giường tháo giày, nghĩ chuyện này không được rồi! Đúng là thật đại dột khi chọc vào lòng tự tôn của đàn ông!

Dương Thảo bật dậy, còn đang lồm cồm định bò xuống giường thì đột ngột liền bị Cao Phong ở phía sau vòng cánh tay qua hông kéo giữ lại. Chẳng để cô kịp phản ứng, anh đẩy nhẹ cô xuống giường sau đó cũng nằm xuống theo. Khẽ nghiêng người, anh kéo cô vào trong lòng mình, để cô nằm quay lưng lại, cứ thế mà ôm chặt.

Váy ngủ bằng vải sa tanh vốn lạnh, khi chà xát vào vải sơ mi ấm nóng của anh, hai luồng nhiệt giao thoa truyền qua da thịt bất giác làm cô giật mình.

Tự dưng Dương Thảo nằm yên, ngay cả thở cũng e dè, cảm nhận cánh tay anh ôm ngang hông mình rất chặt. Cao Phong gác tay còn lại xuống đầu, cảm tựa hờ trên tóc cô, hơi thở phả vào tận chân tóc, mắt nhắm nghiền và nói khẽ:

- Ngủ đi, đêm không còn dài nữa...

Làn hơi từ môi anh lan truyền xuống vành tai cô, mang theo chút mị mị. Bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, hoá ra anh chỉ muốn đi ngủ thôi. Nghĩ gì đó, cô áp tấm lưng sát vào ngực anh hơn, để thân thể mình vùi sâu trong lòng anh, thiếp đi.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi rả rích, lạnh càng thêm lạnh, đêm tối như dài vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Địch ngoài dễ tránh, địch trong khó phòng

Một ngày giữa tháng tám, khi ấy đã qua một giờ sáng, sương đêm còn lãnh đăng khiến cảnh vật như chìm trong khói trắng nhờ nhờ, cái se lạnh giữa thu hết ôm trọn cả Sài thành. Những ngôi nhà vẫn còn say giấc, tất cả tĩnh lặng đến mức chẳng vang lên tiếng động nào. Nhưng kỳ thực, trong không gian tưởng chừng như yên ắng đó chốc chốc vang lên âm thanh kéo còi tàu, ban đầu là một tiếng dài sau đó thì nhỏ dần rồi tắt hẳn, chẳng mấy ai để ý đến. Có chiếc tàu chở hàng cập vào bến cảng trong ánh sáng tù mù từ những trụ đèn.

Nhìn qua chi đơn thuần là tàu vận chuyển hàng hoá như vài vốc, xà bông hoặc rượu từ một thương nhân người Tàu mang cái tên Cheng. Gã có vóc dáng hơi thấp, mặc áo trường sam màu bàng bạc, tóc phía sau còn búi tói, khuôn mặt xương xẩu với hai gò má nhô cao. Cheng bước từ trên tàu xuống, người đang chờ sẵn gần chính là Phó Văn Chính. Với tư cách là người giám sát thương cảng này, hắn có nhiệm vụ kiểm tra mớ hàng hoá đang được đám nhân công lần lượt khiêng xuống bến.

Cheng đi lại chỗ Văn Chính, nở nụ cười xã giao, giọng nói tiếng Việt chưa rõ, chung quy nội dung cũng chẳng có gì quan trọng, duy có câu cuối cùng thể này:

- Những thùng rượu nê rất quý, mong Phó trung uest kiểm tra cùm trọn. (Những thùng rượu đây rất quý, mong Phó trung uest kiểm tra cẩn trọng.)

Đối với toán canh sát, câu nói không rõ ràng ấy nghe qua thật buồn cười, tuy nhiên với Văn Chính thì đây lại là một ám hiệu. Hắn nhìn Cheng, đôi mắt một mí hơi xếch đỏ sâu hun hút, tiếp theo kín đáo nhếch mép cười rồi khoát tay bảo "hiểu rồi". Hắn ra dấu cho cấp dưới kiểm tra những thùng hàng kia, riêng thùng hàng rượu thì đích thân mình làm. Mở cái nắp gỗ ra, bên trong là mấy chai rượu ngoại cao cấp nằm trong lớp vỏ bọc cẩn thận. Anh mắt lách ra khỏi chai rượu, Văn Chính khẽ luồn ngón tay mang bao da vào trong góc thùng, rất nhanh cảm nhận được một lực đẩy bập bênh rất nhẹ từ tấm ván bên dưới đáy thùng.

- Những chai rượu này xuất xứ từ đâu, nhãn hiệu có vẻ mờ ám nhỉ? - Văn Chính đưa chai rượu lên ngang tầm mắt, ra điều kiểm tra tỉ mỉ.

Cheng tuy thấp người nhưng sải chân khá dài, khoảng chừng ba bước đã đến bên cạnh gã trung úy đứng cách đấy khá xa.

- Là rượu từ Ấng Độ thừa ngài... (Là rượu từ Ấn Độ thừa ngài.)

- Hừ, lại còn Ấn Độ nữa à? Thật là khó tin! - Văn Chính bỏ chai rượu vào trong thùng, quay qua nhóm cảnh sát - Thế nào, có phát hiện thấy điều gì khả nghi không?

- Thừa trung úy, không có!

Văn Chính gạt đầu trước lời báo cáo từ cấp dưới, liền đóng nắp thùng rượu, bảo:

- Những chai rượu này còn cần phải kiểm tra lại, ông không phiền chứ?

Cheng đưa mắt nhìn trung úy, không phải mang vẻ phân vân hay có ý phật lòng, mà chỉ đang ra sức diễn vai của một thương nhân nước ngoài gặp khó khăn trước sự kiểm tra gắt gao từ thương cảng. Gã giả vờ khó xử rất tài tình, thậm chí còn buột miệng: "Chiện nì..." (Chuyện này...) nhưng sau đó lại gạt đầu mau chóng. Thế là những thùng rượu "không rõ xuất xứ" lần lượt được chất lên chiếc xe bán tải chuyên chở những loại hàng mờ ám từ bến cảng về sở cảnh sát. Văn Chính bảo với cấp dưới rằng đích thân hắn sẽ đưa Cheng cùng mấy thùng rượu này đi.

Trong khi toán cảnh sát yêu cầu đám nhân công vận chuyển những hàng hoá còn lại rời khỏi bến cảng thì cách đó khá xa, trong những lùm cây xuất hiện một nhóm quân lính đang bí mật theo dõi từ nãy đến giờ. Khi thấy Văn Chính cùng Cheng lên xe bán tải chạy đi thì lập tức một người nói qua điện đàm, báo cáo rõ ràng về tình hình cũng như "đối tượng" đã rời khỏi bến cảng.

Và người nhận tin này là Đại úy Tuần, anh đang ngồi trên một chiếc ô tô tải đậu bên vệ đường cách bến cảng không xa. Khi vừa nghe cấp dưới báo cáo qua điện đàm, độ chừng mười phút sau thì anh bắt gặp xe bán tải do Văn Chính lái chạy lướt qua phía trước. Chờ một lúc sau, anh mới bám theo, cốt để giữ khoảng cách vừa phải tránh bị phát hiện. Và ngồi bên cạnh Đại úy Tuần là Cao Phong.

- Bạch phiến được giấu trong những thùng rượu đó? - Quan sát mấy thùng rượu chất ở phía sau khung gầm xe bán tải, Cao Phong cất tiếng hỏi.

- Đúng vậy, tuy nhiên khi nhìn vào bên trong cậu sẽ không thấy gì ngoài rượu. Những chiếc thùng đó có hai đáy, một đáy ở phía trên dùng để đặt rượu, đáy ở phía dưới là giấu bạch phiến. Nó được che đậy bằng tấm ván gỗ mà chỉ khi cậu ấn ngón tay vào góc thùng thì mới nhận ra sự bập bênh. Nếu kiểm tra không kỹ, cậu chẳng bao giờ phát hiện phần đáy ở dưới đó! - Đại úy Tuần giải thích rất cặn kẽ, cơ hồ như đã thuật lại cảnh kiểm tra hàng ban nãy của Văn Chính.

Cao Phong nhớ có một gã người Tàu nhỏ con ngồi cạnh Văn Chính, có lẽ là người vận chuyển bạch phiến từ Trung Quốc sang đây! Trong khi anh còn nghĩ ngợi thì bên cạnh, Đại úy Tuần cầm điện đàm nói qua bên kia với thiếu úy Hữu lúc này đang canh chừng kho bạch phiến của ông Biện, nói rõ lại tình hình lúc này xong anh lệnh cho thiếu úy không được lơ là, phải hết sức cẩn thận!

Trong khi đó, một chiếc ô tô Peugeot 202s màu xanh đen quen thuộc đang chạy hướng về biệt thự Vòm Bạc, trên xe không ai khác ngoài Lương Bằng, Cao Đình và ông Nhuận. Sự tình là sau khi nghe Cao Phong nói rõ về kế hoạch âm thầm hồng công bà Hoàng thì anh chàng họ Lương gần như trở thành "phụ tá" của cậu Hai. Ngày hôm qua, anh nghe Cao Phong bảo vệ sĩ vừa báo rằng Cao Đình, ông Nhuận và bà Hạnh đã đi gặp những anh em họ hàng còn lại và sắp trở về Sài Gòn, nên yêu cầu anh đích thân đón họ đến biệt thự Vòm Bạc...

Đề phòng bất trắc xảy ra, bà Hạnh cùng những người còn lại tạm thời ở trong một khách sạn, còn Cao Đình và ông Nhuận sẽ đến chỗ ông Lim xem tình hình thế nào. Điều này cũng nằm trong suy tính của Cao Phong. Lương Bằng thiết nghĩ hẳn cậu Hai cũng đến lúc muốn cho em trai và cả chú ruột biết rõ về kế hoạch từ trước đến nay của mình. Đang lái xe thì anh chợt nghe Cao Đình hỏi:

- Làm sao anh biết chúng tôi sẽ về Sài thành vào đêm nay mà đi đón?

Lúc này gặp mặt, Lương Bằng đã sớm nhận ra ánh mắt kỳ lạ từ Cao Đình với cả ông Nhuận, bản thân cũng hiểu hai người này chắc chắn đã nhận ra điều khác thường từ sau vụ thoát khỏi vòng vây của ông Biện. Ngược lại là anh thì cũng nghi ngờ thôi, lý do gì một tên tài xế lại biết rõ mọi chuyện đến thế chứ?

- Lúc này tôi chưa thể nói gì, chờ đến biệt thự Vòm Bạc rồi tự khắc hai người sẽ hiểu. Cậu Đình à, dù thế nào đi nữa xin cậu hãy tin tôi, được không?

Cao Đình vốn tinh ý, phải tự giác hiểu Lương Bằng có điều khó nói, thế nhưng bản thân chưa bao giờ nghi ngờ về tấm lòng của anh đối với mình vì vậy chỉ thoáng nhìn qua ông Nhuận một lúc, tiếp theo thì gạt đầu. Dù gì đi nữa, không lâu sau anh cũng sẽ nhận được mọi đáp án mà bản thân đang thắc mắc.

Sau hơn một tiếng bám đuôi Văn Chính, đại úy Tuần và Cao Phong cũng sắp đến kho bạch phiến của ông Biện, chiếc ô tô tải liền chạy chậm dần rồi rẽ ngoặt qua một con đường sỏi. Nơi đây có một nhóm cảnh sát đã đứng chờ từ lâu, nhắc thấy đại úy liền đồng loạt giơ tay lên trán rồi hô chào.

- Thừa đại úy, thiếu úy không có thông báo gì nên có lẽ mọi chuyện vẫn đang được tiến hành thuận lợi!

Nghe báo cáo xong, đại úy Tuần gạt đầu rồi cùng toán cảnh sát mau chóng đi vào con đường mòn bí mật quanh chân đồi, phía sau Cao Phong và Ngũ vệ cũng bước theo. Để không bị đối phương phát hiện, họ phải đi bộ đến kho bạch phiến, hội ngộ cùng nhóm của thiếu úy Hữu. Họ chỉ mất tầm mười

phút là đã đến nơi.

Thiếu úy Hữu chỉ lớn hơn Phó Văn Chính vài tuổi nhưng khuôn mặt lại già dặn hơn hẳn khá nhiều, vóc dáng nhỏ con và hơi gầy trong bộ quân phục, qua cách nói chuyện mau mắn thì hiểu tác phong nơi vị thiếu úy này là linh hoạt, nhanh nhẹn. Nghe báo cáo tình hình xong, đại úy Tuấn bước lên vị trí thích hợp, khẽ khom người rồi từ trong bụi rậm đưa mắt ra ngoài quan sát. Đứng gần đó, Cao Phong cũng nhìn theo, việc cậu Biện dò kho bạch phiến đến đây cũng là anh mới nghe từ Thạc chứ chưa đến lần nào. Cách chỗ cảnh sát mai phục tầm trăm mét đó lại, là hai gian nhà gỗ khá lớn và vô cùng kín đáo, chẳng hề có cửa sổ nào ngoài cửa chính.

Khoảng một lúc sau, chiếc xe bán tải mới từ từ chạy đến. Phó Văn Chính và Cheng bước xuống trong khi ông Biện từ trong kho đi ra. Ba người nói gì đó với nhau tiếp theo thì đám vệ sĩ theo lệnh ông Biện nhanh chóng nghiêng những thùng rượu vào bên trong nhà kho, đóng cửa lại. Vài tên vệ sĩ đứng canh gác ở bên ngoài.

Đại úy Tuấn quay lại nhìn thiếu úy Hữu và nhóm cảnh sát, bắt đầu chỉ thị kế hoạch, tiếp theo nhóm cảnh sát lần lượt hành động. Cao Phong không thể tham gia vào chuyện này chỉ có thể đứng lùi ra sau, trong vòng bảo vệ của Ngũ vệ.

Đầu tiên một tốp cảnh sát sẽ âm thầm đến chỗ những tên vệ sĩ kia từ phía sau, tiếp theo phải ra tay xử lý chúng thật nhanh mà không gây ra bất kỳ tiếng động nào. Sau đó, đại úy Tuấn khẽ khàng nhìn qua khe gỗ hẹp hông quan sát tình hình bên trong thế nào, lúc này Cheng đang đưa cho ông Biện những gói bạch phiến được lấy ra từ trong các thùng rượu, còn Văn Chính đứng ở gần cửa ra vào như thể nếu xảy ra chuyện thì hấn lập tức ứng phó ngay. Song song với việc quan sát từ đại úy, thiếu úy Hữu cũng nhanh nhẹn cùng một tốp cảnh sát cầm súng đứng chờ sẵn ở bên ngoài cửa, đợi hiệu lệnh được phát ra là hành động ngay!

Sau một lúc chờ đợi trong căng thẳng, đại úy Tuấn cũng đưa ra hiệu lệnh!

Ngay lập tức, thiếu úy Hữu và lực lượng cảnh sát phá cửa xông vào. Ở bên ngoài quan sát, Cao Phong chẳng rõ tình hình diễn ra thế nào, chỉ nghe tiếng hô lớn của vị thiếu úy: "Tất cả đứng nguyên vị trí, giơ hai tay lên!" kèm theo những âm thanh huỳnh huých náo động, có tiếng đồ vật rơi vỡ, giọng la hét sắc lạnh từ cảnh sát và tiếng kháng cự. Một giọng Tàu vang lên nghe như tiếng rít trong gió, nối tiếp là các từ ngữ không sao hiểu được, đây chắc là gã người Tàu rồi!

Nhìn qua một lượt những kẻ gỗ đầy ắp bạch phiến xong, đại úy Tuấn chuyển dời ánh mắt sang ông Biện đang bị đè nghiêng xuống bàn, bắt giữ hai tay ra sau lưng, sau đó là đến Phó Văn Chính đứng yên với một tay giơ lên còn một tay thì đưa xuống bao da gác bên hông với ý định lấy súng ra. Hắn đang bị đe dọa giữa những họng súng từ thiếu úy Hữu và toán cảnh sát, gương mặt lạnh băng vô cảm.

- Trung úy Phó Văn Chính bị tình nghi có liên quan đến đường dây vận chuyển bạch phiến của Đào Văn Biện, nay bị bắt tại trận thế này thì không còn gì để nói nữa chứ? - Đại úy Tuấn ra lệnh bằng chất giọng đanh sắc - Yêu cầu trung úy Chính đặt súng lên bàn! Không được có bất kỳ hành động kháng cự nào! Nhanh lên!

Hiểu bản thân đã rơi vào tình thế không còn đường lui, Văn Chính đành kìm nén cơn phản nộ đang cuộn trào trong lòng, y lệnh mà làm. Sau khi khẩu súng đã được đặt lên bàn, tức thì thiếu úy Hữu công tay hấn lại. Mặc cho gã Cheng liên tục gào hét bằng tiếng Tàu, đại úy Tuấn vẫn nhanh chóng lệnh cho nhóm cảnh sát lần lượt giải ba người đi ra bên ngoài.

Ông Biện đang không ngừng tự hỏi lý do gì cuộc mua bán này lại bị phát hiện thì vừa lúc bước ra khỏi nhà kho đã trông thấy Cao Phong đứng tự lúc nào, phía sau còn có đám vệ sĩ thân tín. Ban đầu là bất ngờ nhưng rồi tiếp theo ông bất giác cười khinh, sau đó là cười thật lớn. Lúc bị áp giải đi ngang qua, ông đã cố tình đứng lại và dùng ánh mắt nửa điềm tĩnh nửa băng giá hướng vào cháu trai.

- Đúng là "Giặc ngoài dễ tránh, giặc trong khó phòng"!

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Họ chưa bao giờ là anh em thật sự!

Nghe cậu Biện buông một lời hết sức mỉa mai, biểu hiện trên mặt khá cay độc, Cao Phong không đáp lời nào, bản thân hiểu mình đối với việc này chẳng khác nào làm kẻ đâm lén sau lưng ông. Thấy cháu trai im lặng, ông Biện vẫn còn cười nhạt tuy nhiên không muốn oán trách gì thêm, từ lúc chấp nhận đi vào con đường này thì ông cũng đã nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay nên bây giờ có nói gì đi nữa chỉ vô nghĩa! Ông tiếp tục hướng ánh mắt điềm tĩnh vào Cao Phong, nói chậm rãi:

- Ban đầu cậu đã nghi ngờ cháu nhưng mẹ cháu lại không tin. Có phải những tay vệ sĩ ở bên cạnh bà ấy đều là tai mắt của cháu? Thắng làm vua, thua làm giặc, những gì cậu gây ra thì sẽ tự gánh lấy hậu quả! Cao Phong, dù gì đi nữa bà ấy cũng là mẹ cháu, nên hãy bảo vệ mẹ...

Cao Phong thoáng nhìn ông Biện, đôi mắt sáng bừng ấy hoàn toàn đối lập với khuôn mặt đang tối sầm, cứ như thể đây chính là nguyện vọng duy nhất mà ông muốn lúc ấy. Thế nhưng anh tiếp tục dùng sự lặng im để làm câu trả lời, bởi lòng vốn hiểu rõ mình sẽ không thể bảo vệ được mẹ.

Đứng ở phía sau một đoạn, Văn Chính đang trong sự kìm giữ của toán cảnh sát và không ngừng quan sát cuộc đối thoại giữa hai cậu cháu ông Biện. Hắn

trước đó, hẳn cũng có cùng suy nghĩ với ông khi chẳng rõ vì lý do gì mà cuộc trao đổi bí mật hôm nay lại bị phát giác, sau cùng mới biết chính Cao Phong đã "bắn đứng" cậu ruột mình thật không khỏi làm hắn điên tiết! Hẳn nghĩ cậu Hai nhà họ Cao muốn làm anh hùng nên "đại nghĩa diệt thân" ư? Tại sao lúc nào Phó Văn Chính hẳn cũng đều bị Cao Phong phá hỏng mọi chuyện tốt lành, có ai ngờ được kẻ thù nguy hiểm nhất mà hẳn phải đối mặt lại chỉ là một tên công tử non nớt như thế!

Kẻ như Văn Chính dĩ nhiên không chấp nhận cái kết cục tồi tệ này, tội danh mua bán bạch phiến sẽ khiến hắn chết mục xương ở trong ngục tù tối tăm! Vì vậy hẳn không cam tâm, nhất quyết phải trả cho được mối thù hôm nay bằng cách khiến Cao Phong sống dở chết dở! Với sự quyết tâm cao độ, hẳn nhân lúc hai người nọ vẫn còn nói chuyện "thân tình" thì kín đáo đưa mắt qua hai cảnh sát đứng bên cạnh. Đường như trong một lúc họ có vẻ lơ là, hẳn tuy đang bị còng nhưng với bản lĩnh quân nhân vốn có cũng có thể tìm cách thoát khỏi đây.

Ngay lập tức, Văn Chính thúc mạnh khuỷu tay vào bụng của một cảnh sát bên trái rồi nhanh như cắt tròng cả vòng tay vào cổ cảnh sát bên phải bẻ mạnh, âm thanh kêu rắc của xương cổ vang lên cũng là lúc hắn đoạt được khẩu súng, liền bắn vỡ công số tám giải thoát cho mình. Tất cả chuỗi hành động ấy diễn ra chưa đầy ba giây khiến đại úy Tuấn, thiếu úy Hữu và những cảnh sát còn lại trong một lúc chẳng kịp trở tay. Đến khi họ nhận thức ra tình hình nguy cấp đó thì Văn Chính đã nổ súng về phía họ. Tiếp theo hàng loạt tiếng súng vang lớn trong khu rừng ở ngoại thành khi trời chưa hừng sáng, kèm theo tiếng vỗ cánh dáo dác của bầy chim.

Một tốp cảnh sát bao lấy ông Biện, Ngũ vệ cũng mau chóng thiết lập vòng vây bảo vệ Cao Phong, đại úy Tuấn cùng thiếu úy Hữu đồng loạt bắn súng về phía Văn Chính trong khi đã có một vài cảnh sát trúng đạn ngã gục xuống đất. Dĩ nhiên gã trung úy họ Phó chẳng ngu dại gì khi một mình chống lại cả toán quân lính thế này nên hắn tức tốc lấy trong túi quần ra lựu đạn mìn vịt. Tay phải cầm súng nhả đạn, tay trái đưa lựu đạn lên môi kéo giật kịp nổ, hắn ném mạnh đến chỗ cảnh sát.

Bùm! Tiếng nổ rền vang, khói bay ợp một góc trời. Ai nấy còn chưa kịp định hình lại là đã nghe âm thanh nổ máy xe, để rồi qua làn khói trắng mù mịt họ phát hiện Phó Văn Chính đã lái chiếc xe bán tải lao đi mất hút trong rừng cây rậm rạp. Đại úy Tuấn xông qua đám khói, chẳng thể đuổi kịp hắn, đành tức giận ra lệnh:

- Mau chóng bắt Phó Văn Chính lại! Bằng mọi giá không thể để sống hắn!

Thiếu úy Hữu và toán cảnh sát lập tức lên xe jeep đuổi theo. Đôi mắt nhìn những bóng áo quân phục màu trắng thoát ần thoát hiện ở phía xa, đại úy Tuấn đánh nhẹ vào thân cây, không nghĩ rằng Văn Chính có thể trốn thoát trong tích tắc như vậy, bởi một phần cũng do anh đã hơi lơ là. Thở mạnh xong, đại úy Tuấn lệnh cho cảnh sát giải ông Biện về sở, tiếp theo thì hướng mắt sang Cao Phong.

- Cậu Phong vất vả rồi, chuyện còn lại hãy để chúng tôi giải quyết! Tôi sẽ đến nhà họ Cao bắt giữ bà Đào Thị Hoàng, cậu có gì cần nói với bà ấy thì nên tranh thủ!

Đôi theo bóng dáng quay lưng đi của đại úy Tuấn, Cao Phong bất động một lúc, tiếp theo quay qua Ngũ vệ nói rằng sẽ về nhà họ Cao...

Dương Thảo ngồi lặng lẽ trên giường, không gian xung quanh yên ắng vô cùng và bên tai chỉ nghe tiếng tích tắc của kim đồng hồ đang điểm gần bốn giờ sáng. Cô dậy từ rất sớm hay nói đúng hơn là do giật mình tỉnh giấc bởi chợt nghe văng vẳng đâu đó tiếng súng nổ, vẫn còn cảm giác chồn thế nhưng khi đưa tay qua bên cạnh thấy trống không thì lập tức mở mắt ra. Nỗi lo lắng thường trực lại kéo đến, cô chậm rãi ngồi dậy. Đây là phòng ngủ của Cao Phong, đêm qua anh không về, cô nằm thao thức gần nửa đêm mới chợp mắt được một chút nào ngờ bị đánh thức sớm đến vậy. Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời hơi hừng sáng rồi, có tiếng gà gáy xa xa.

Đến bên cửa sổ, Dương Thảo mở toang cửa ra, một cơn gió đem theo hơi lạnh phả vào da mặt tưởng chừng như đông cứng từng sợi lông mao. Trời sang thu rồi. Cô biết Cao Phong đang làm gì lúc này, thậm chí còn biết ngày hôm nay sẽ rất quan trọng với nhà họ Cao và cả nhà họ Đào. Đôi mắt đứng yên phản chiếu những vệt mây trắng khảm lên bầu trời đang chuyển giao qua sáng sớm, cô nhớ lại nửa đêm hôm qua chiếc ô tô Peugeot 202s chạy đến đây, bản thân bất ngờ khi thấy Cao Đình, Lương Bằng và ông Nhuận bước xuống xe...

Dương Thảo khoác áo ngoài vào rồi mau chóng chạy xuống dưới nhà, khi đó ba người nọ đã bước vào trong nhà và có Mai Cẩm Tú cùng nhóm vệ sĩ chờ sẵn tự bao giờ hệt như biết chắc rằng sẽ có cuộc gặp mặt này. Nhắc trông thấy Cẩm Tú là Cao Đình tức tốc bước khập khiễng đến bên cô, rồi hai người ôm nhau mừng rỡ khôn xiết. Lương Bằng thì không sao, riêng ông Nhuận lại nhíu mày khó hiểu lắm trước cái cảnh chị dâu và em chồng thăm thiết đến vậy. Nhưng bây giờ không phải lúc nói về chuyện này, Dương Thảo cũng sải bước đến chỗ họ.

Cao Đình nhìn khắp người Cẩm Tú, hỏi han bằng chất giọng ân cần nhất:

- Em vẫn khỏe chứ? Anh lúc nào cũng mong được gặp em.

- Em không sao... Thấy cậu bình an như vậy em chẳng mong gì hơn.

Nhìn vào đôi mắt đỏ hoe ấy, Cao Đình xót xa lắm lại vừa lúc nhớ đến chuyện Cẩm Tú bị sẩy thai khiến trong lòng càng thêm đón đau, định cất tiếng hỏi thế nhưng đã kịp ngừng lại, bản thân hiểu tình hình trước mắt cần phải giải quyết chuyện của gia đình đã còn việc riêng để sau hẵng nói đến. Cuối cùng, anh cũng kìm nén cảm xúc của cá nhân mà quay qua Dương Thảo.

- Không ngờ cũng gặp cô Thảo tại biệt thự Vòm Bạc.

- Là anh Phong muốn em ở đây một thời gian. Còn ba người thì sao?

- Đây cũng là chủ ý từ cậu Phong, thừa cô Thảo. - Lương Bằng đáp lại - Cậu Đình đã gặp được bà Cao Thị Hạnh, tức cô ruột, và cùng những người họ hàng khác của nhà họ Cao trở về Sài Gòn. Lý do là gì hẳn cô cũng biết rõ. Trước khi đến gặp bà Cao, cậu Đình và ông Nhuận cần được biết về kế hoạch của cậu Phong.

Bấy giờ Dương Thảo mới hiểu, Cao Phong đã bắt đầu hành động và chọn ngày mai là thời điểm quyết định quan trọng. Cùng lúc, Cẩm Tú lên tiếng rằng:

- Là người thứ hai cùng cậu Phong thực hiện kế hoạch này, nên em sẽ kể lại tất cả mọi chuyện cho hai người nghe. Nhưng bây giờ, cậu có muốn đi thăm ông Cao?

Người mà Cao Đình lo lắng nhất cũng như muốn gặp nhất không ai khác chính là người cha đáng thương bị mất đi ý thức và đang ngồi xe lăn, vì vậy khi nghe Cẩm Tú hỏi như thế thì dĩ nhiên anh lập tức gạt đầu chẳng chút lưỡng lự. Kể từ khi bị Cao Phong đuổi xuống Bình Dương đến nay đã bao nhiêu tháng rồi anh không nhìn thấy mặt ông Lim, lúc nào cũng thấp thỏm tự hỏi ông đã khoẻ hơn chưa, lần trước nhận được tờ giấy từ Cẩm Tú báo ông đã cử động lại nên rất nôn nóng.

Mọi suy nghĩ đều biến mất khi Cao Đình đứng trước mặt ông Lim, dáng vẻ bất động trên xe lăn đó dường như chẳng hề thay đổi gì so với lần cuối anh thấy ông. Chậm rãi bước đến gần với một bên chân khép khiếm, anh từ từ ngồi xuống để tầm mắt mình có thể nhìn rõ cha hơn, tay run khê khi chạm nhẹ vào bàn tay buông xuôi cứng ngắc ấy. Tự nhiên có một sự xúc động không sao kìm được dâng trào trong lòng khi anh quan sát tỉ mỉ khuôn mặt lần hình dáng già nua ở trước mặt mình, có vẻ cha đã già đi so với lúc trước, mái đầu im lìm cũng bạc hơn nhiều rồi.

- Cha à... con là Cao Đình đây. Con đã trở về gặp cha.

Cao Đình nhận ra giọng mình không còn rõ nữa, bản thân trở nên xúc động đến khó tả. Anh chăm chú nhìn ông Lim, một lúc sau thì hết sức bất ngờ khi chứng kiến cảnh ông chớp nhẹ đôi mắt như thể nghe được những gì con trai thứ nói. Chẳng những thế anh phát hiện tay ông vừa siết nhẹ tay mình, và sau đó những ngón tay gầy guộc ấy lại dần buông ra. Ngoài Cẩm Tú, Dương Thảo và các vệ sĩ ra thì Lương Bằng với cả ông Nhuận đều vô cùng kinh ngạc lẫn vui mừng.

- Cha! Cha nghe con nói phải không? - Cao Đình càng thêm xúc động - Tốt! Tốt quá rồi cha ơi! Con nhất định sẽ lấy lại những gì đã mất của chúng ta!

Về như ông Lim cũng đang xúc động trước việc gặp lại đứa con trai mình yêu thương nhất nên hàng mi luôn trĩu nặng đó cứ chớp liên tục, cơ thể cứng đờ của ông bỗng chốc hơi căng lên còn bàn tay một lần nữa nắm chặt tay con đầy run rẩy. Cao Đình mừng đến rơi nước mắt, khê khàng tựa vàng trán xuống đầu gối ông.

Khi cuộc hội ngộ giữa hai cha con ông Lim kết thúc thì cũng là lúc mọi người cùng ngồi vào bàn, lắng nghe Cẩm Tú kể lại tất cả những chuyện cần kể. Chẳng rõ có phải vì bây giờ đang là nửa đêm hay không mà sao người kể lẫn người nghe đều cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm... Đêm như dài thêm

Cao Đình ngồi bất động trên ghế dù Cẩm Tú đã kể xong khá lâu, bản thân vẫn còn chưa tin vào những điều vừa nghe. Hiển nhiên là về chuyện Cao Phong vốn đã lên kế hoạch chống lại mẹ ruột kể từ khi cha xảy ra tai nạn, ngay cả việc điều anh xuống Bình Dương cho đến bán anh ở khu Thủ Thiêm, tất cả chỉ vì người anh trai đó muốn bảo vệ anh! Cả chuyện Cao Phong lấy Cẩm Tú cũng là để qua mắt bà Hoàng, giữ an toàn cho cô... Đối với Cao Đình, những điều này còn mơ hồ lắm!

Năm ấy khi được cha đưa về nhà họ Cao, đây là lần đầu tiên Cao Đình gặp mặt Cao Phong, anh trai cùng cha khác mẹ của mình. Lúc đó, trong mắt anh là hình ảnh một cậu thiếu niên mười ba tuổi mang gương mặt đẹp đẽ, kiêu ngạo và rất lạnh lùng. Sống mũi cao với đôi mắt mang chút gì đó vô tình, cả người anh ta toát lên một khí chất cao sang dù chỉ mặc chiếc áo sơ mi cùng ghi lê xám. Người anh trai ấy cứ khiến người khác phải ngước nhìn, và như thể sau này anh cũng sẽ đủ sức gánh vác những thứ thật to lớn! Vào khoảnh khắc ấy, cảm giác mà Cao Đình đối với Cao Phong chẳng có gì khác ngoài ngưỡng mộ và... nể sợ!

Hai anh em hầu như không nói chuyện gì với nhau, chỉ là cái nhìn thoáng qua hay vô tình đi ngang qua nhau, ngoài sự im lặng còn có sự ghét bỏ!

Cứ như thế ngày qua ngày, tháng nối tiếp năm, Cao Phong và Cao Đình đều trưởng thành trong thế giới riêng của bản thân, chưa một lần mỉm cười cùng nhau, chưa một lần trở thành anh em thật sự. Giữa họ không hề có lấy thứ tình cảm gần bó mặc dù mang cùng dòng máu, vì vậy Cao Đình chẳng bao giờ nghĩ rằng Cao Phong sẽ yêu thương mình như một người em trai. Vậy mà...

Ngay bây giờ trong trái tim của chàng trai u buồn ấy chợt nhiên khê rung động.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Đã bao giờ mẹ thật sự xem con là con trai của mẹ?

Quan sát dáng vẻ lặng im từ Cao Đình, ông Nhuận như thể đã hiểu được phần nào cảm giác của anh lúc này bởi vì ngay cả ông cũng mang tâm trạng y như vậy.

- Khi trở về nhà họ Cao, tôi cứ nghĩ thằng Phong đứng về phe của mẹ ruột, nào ngờ sự thật lại khác hoàn toàn. Một bên là cha, một bên là mẹ, nó đứng

ở giữa chắc phải khổ tâm lắm. Bây giờ biết rõ thằng Phong không phải kẻ độc ác nhẫn tâm thì tôi thấy nhẹ nhõm, xem như anh Hai cũng không đến nỗi vô phước.

Nghe ông Nhuận nói thế, Dương Thảo bắt giác mỉm cười, lòng vui thay cho Cao Phong. Cuối cùng những khổ tâm mà anh gánh lấy sau cùng cũng được mọi người thấu hiểu, cảm thông. Đặc biệt là Cao Đình, anh sẽ không còn căm hận anh trai nữa... Đối với Dương Thảo, sự thay đổi tình cảm giữa hai chàng trai này chính là một bước ngoặt đặc biệt! Vốn dĩ trong tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" bản gốc thì không được như thế, đến phút cuối hai người họ mãi mãi vẫn không thể trở thành anh em thật sự và điều ấy cũng khiến cái kết trở nên day dứt.

Trông ánh mắt lấp lánh nổi xúc động của Cao Đình lúc này thì Dương Thảo có thể hi vọng về một kết thúc tươi đẹp hơn không?

Để kết thúc bầu không khí đang có chiều hướng trầm lắng quá mức, Lương Bằng liền hắng giọng cốt nhắc nhở mọi người nên bàn về bước kế tiếp.

- Có lẽ cậu Phong đang giải quyết chuyện của ông Biện và sau đó sẽ đến gặp bà Cao... Khi trời sáng, chúng ta cũng sẽ cùng trở về nhà họ Cao!

Ai nấy đều gật đầu tán đồng rồi nhìn về phía Cao Đình chờ đợi. Với tư cách là con trai thứ hai của ông Lim, anh sẽ là người quyết định mọi thứ ngay lúc này. Biết rõ điều đó nên anh mau chóng nhắm mắt lại, tự tiếp thêm động lực cho bản thân, sau đó mở mắt ra đồng thời đứng dậy rồi cất giọng kiên quyết:

- Quyết định như vậy! Đã đến lúc chúng ta trở về nhà rồi!

Tiếp theo mọi người lần lượt về phòng nghỉ ngơi để chuẩn bị cho cuộc tụ họp gia đình lớn sắp diễn ra. Đến đó thì sự hồi tưởng của Dương Thảo kết thúc, liền thở dài một tiếng. Vừa lúc lại nghe tiếng gõ cửa khá gấp gáp ở bên ngoài, cô cất tiếng hỏi là ai, âm thanh đáp lại là của Cẩm Tú khi báo về một chuyện vô cùng bất ngờ...

Cao Phong tự hỏi lý nào mẹ anh đã biết tin cậu Biện bị bắt và cả chuyện sắp có một cuộc họp mặt gia đình diễn ra ngay tại nhà họ Cao hay sao mà khi về đến đây, anh đã thấy ông Vận cùng những người họ hàng của hai nhà Cao - Đào đều tề tựu đông đủ ngay trong đại sảnh. Điều này nói lên quá rõ ràng về việc bà Hoàng từ sớm đã biết hành động giành quyền của ông Nhuận và bà Hạnh.

Người nhà họ Cao ủng hộ bà Hoàng thì ngồi một bên bàn họp, đối diện còn lại là người nhà họ Đào, nét mặt ai nấy đều trầm tư như chẳng thể biết được cuộc tụ họp hôm nay phần thắng sẽ thuộc về ai? Nếu bà Hoàng vẫn thắng thế thì không việc gì phải nói, nhưng lỡ như ngược lại thì ắt hẳn nhóm người nhà họ Cao đang có mặt tại đây phải tự hiểu rằng mình sẽ đối diện với tình huống khó khăn thế nào.

Nhắc thấy cháu trai, ông Vận vội vàng bước đến với dáng vẻ vô cùng tinh tảo thay vì say túy lúy như mọi khi, cất giọng sốt sắng hỏi:

- Cháu đã nghe tin cậu Biện bị cảnh sát bắt trong lúc mua bán bạch phiến chưa?

Gương mặt vẫn điềm tĩnh, Cao Phong gật đầu. Tức thì ông Vận lo lắng nói tiếp:

- Nguy rồi! Khi không cậu Ba cháu lại để bọn cớm phát hiện ra chuyện buôn lậu này, giờ thì hỏng bét cả! Biết làm sao đây, nhà họ Đào không tránh khỏi liên quan!

- Việc buôn bạch phiến chỉ có cậu Biện và mẹ cháu tham gia, cậu không nhúng tay vào thì việc gì phải cuống quýt lên thế? - Bây giờ Cao Phong mới lên tiếng.

- Tuy là vậy nhưng cậu cũng là người nhà họ Đào, thế nào mà chả liên quan...

Không muốn quan sát thêm biểu hiện nhất cử nhất động của người cậu suốt ngày chỉ biết bài bạc, Cao Phong liền cất ngang những lời lo lắng sợ hãi ấy bằng câu hỏi:

- Mẹ cháu đâu rồi ạ?

- Bà ấy đang ở trong phòng làm việc của cha cháu đấy...

Chỉ chờ có thế là Cao Phong đã mau chóng rời khỏi đại sảnh, đưa mắt nhìn Ngũ vệ như ra dấu tất cả hãy ở dưới đây chờ.

Dẫu vừa nhận được cuộc gọi điện từ phía cảnh sát báo ông Biện đã bị bắt và có thể sẽ đến lượt mình, ấy thế mà bà Hoàng vẫn hết sức điềm nhiên ngồi bên bàn làm việc của ông Lim, thậm chí khi con trai mở cửa phòng bước vào mà bà cũng chẳng mấy may để ý đến, đôi mắt tĩnh lặng cứ nhìn đâu đó trên bàn làm việc của chồng. Không có một bóng vệ sĩ nào ở bên cạnh, bà cũng vừa đuổi tất cả đi rồi.

Từ lúc vào đây, Cao Phong đã trông thấy biểu hiện bình thần đến kỳ lạ của mẹ, bản thân cũng im lặng không nói lời nào dù là một câu chào hỏi bình thường. Bà đang nghĩ gì anh chẳng thể nào đoán được, nhưng có lẽ không quá ngạc nhiên trước dáng vẻ rất đỗi bình thường ấy bởi mẹ anh chính là người phụ nữ như vậy: tham vọng, mưu mô, bình tĩnh trước mọi chuyện cho dù có đang đối diện với những bất lợi đi chăng nữa! Đó mới thật sự đáng sợ!

- Nhớ năm con mười hai tuổi, bà vú Dĩnh đang chăm con, vì bất cẩn mà làm bể vòng ngọc đắt tiền của mẹ. Bà ấy khóc lóc với con rất nhiều, sợ bị mẹ đuổi đi, sau cùng con đã đứng trước mặt mẹ nói dối rằng, chính mình làm bể cái vòng! - Tự dưng đem câu chuyện hơn mười năm trước ra, bà Hoàng chậm rãi đứng dậy, tiến về phía con trai - Bọn người ở nói cậu Phong vô tâm vô tính, chẳng được như cậu Đình sống chan hoà tình cảm, nhưng kỳ thật con mới là đứa trẻ biết nghĩ cho người khác. Con sẵn sàng nói dối để bảo vệ và bao che họ...

Trong tình huống này mà mẹ vẫn còn đề cập đến chuyện bà vú Đinh năm đó, trong lòng Cao Phong không phải không hiểu lý do, chẳng qua là bà đang đề cập đến chuyện của ông Lim và cậu Biện. Bà biết con trai mình đã bán đứng cậu ruột, giả vờ đi theo mẹ cốt để bảo vệ cha nó. Bất giác bà cười nhạt một tiếng:

- Cậu Biện bảo hãy đề phòng con nhưng mẹ không tin. Vì con đóng kịch quá tài tình hay vì con là con của mẹ?

Trước ánh mắt bình thản cùng câu hỏi trầm buồn đó, Cao Phong chưa biết trả lời gì vào ngay lúc này, nhưng bản thân hiểu không thể dùng sự im lặng mà đối diện với mẹ từ nay cho đến hết đời. Anh càng tránh né thì chỉ càng khiến mọi việc trở nên tồi tệ hơn, và quan trọng là cả hai mẹ con đều sẽ mãi mang những khúc mắc này ở trong lòng mà không sao giải toả được.

- Cuối cùng, người con lựa chọn vẫn là ông ấy chứ không phải mẹ.

Bà Hoàng vừa dứt lời thì Cao Phong nhìn thẳng vào bà chẳng chút tránh né:

- Mẹ có ý thâm tóm nhà họ Cao, điều đó là sai rồi.

- Trên đời này thế nào là sai, thế nào là đúng? Thế nào là bất chính, thế nào là chính nghĩa? - Bà Hoàng buồn cười bởi lời của con trai - Con người đều có mong muốn của mình, đều sống ích kỷ và vụ lợi. Sống đẳng hoàng từ tể thì mãi tất cả, sống mưu mô toan tính lại đạt được điều mình muốn! Vậy thì nên lựa chọn thế nào?

- Thế thứ mà mẹ muốn là cái gì?

- Dĩ nhiên là có thể trông thấy con làm chủ nhà họ Cao!

- Không phải vậy...

- Cha con vì à đàn bà Lê Trầm mà đối xử bất công với mẹ! Sau đó còn vì con trai bà ta mà có ý muốn gạt bỏ con trai của mẹ! Một mình mẹ chịu thiệt thòi còn chưa đủ hay sao mà ông ấy còn khiến con phải chịu đựng theo? Mẹ làm tất cả chỉ vì con, để không phải chứng kiến con mất đi mọi thứ! Mẹ không muốn thua à Lê Trầm ấy!

- Không phải! Chưa bao giờ mẹ thật sự vì con cả!

Bà Hoàng lập tức ngưng lại khi thình lình nghe Cao Phong hét lên, tưởng chừng như trong câu nói đó chứa đựng muôn vàn ám ức lẫn đau đớn.

- Ngay từ khi còn nhỏ, con vẫn luôn tự hỏi: Vì sao mẹ không ôm mình? Kể cả khi con khóc hay buồn, ôm đau bệnh tật, con đều chưa một lần nào nằm trong lòng mẹ, ngoài vòng tay chăm sóc của vú Đinh! Nhìn mẹ người khác chăm sóc con trai ân cần chu đáo, ấy vậy mà sao ngay cả một nụ cười mẹ cũng ích kỷ với con? Mẹ lúc nào cũng chỉ nhìn con rồi im lặng... Cái cảm giác ấy chỉ khiến con thêm sợ hãi! Mẹ có biết vì sao con ghét thằng Đinh, không phải vì nó là con riêng của cha mà bởi vì nó lúc nào cũng kể về mẹ ruột bằng gương mặt hạnh phúc. Sự thật chính là con đang ghen tị với em trai mình!

Cố kìm con xúc động nhưng đôi mắt điềm nhiên ấy vẫn đỏ hoe, Cao Phong nhớ lại quãng thời gian thơ ấu mà bản thân không bao giờ hiểu thế nào là tình mẹ ấm áp, tâm hồn thiếu thốn ấy lúc này đang cố gắng gom từng chút, từng chút một những cảm xúc lẫn tổn thương của tuổi trẻ đại, những khao khát nhỏ nhoi chưa từng được đáp ứng. Hình ảnh mẹ ngồi đây đầy uy quyền, xa cách, lạnh nhạt, đều khắc sâu vào tâm trí của con trai bà khi nó chỉ biết đứng ngoài cửa chờ đợi. Có lẽ, vị trí của đứa trẻ này mãi mãi chỉ là ở bên lề cuộc đời của mẹ mình.

- Có thật sự những việc mẹ làm đều là vì con? Nếu vậy thì tại sao mẹ không thể sống hoà hợp cùng cha, để rồi khiến con phải khổ tâm lựa chọn giữa hai người?

Đối diện, bà Hoàng hoàn toàn yên lặng khi lắng nghe tất cả những tâm sự của con trai và cả câu hỏi xót xa đến dường ấy. Khuôn mặt người mẹ này không mang chút biểu hiện nào ngoài sự tĩnh lặng, là do bà không mấy may động lòng hay bởi bà đã quen với việc che giấu cảm xúc thật? Thế nhưng dường như đôi mắt đứng yên ấy đang trở nên trống rỗng, một nỗi xúc động gọn nhẹ trong con người sẫm màu giống hệt ngọn sóng lẫn tan đánh vào bờ rồi tan đi.

Có lẽ chính bà Hoàng cũng không rõ vì sao mình lại xa cách với đứa con trai duy nhất này, hẳn khi đó trong lòng bà chỉ để tâm đến ông Lim, cuộc hôn nhân của hai người chỉ có tình yêu từ một phía là bà. Cảm giác sợ hãi của người vợ khi sợ mất chồng vào trong tay người phụ nữ khác. Nhưng ngoài ông Lim ra thì đối với bà Hoàng còn có thứ khác quan trọng chẳng kém: quyền lực! Ông trời sinh ra phụ nữ tham vọng thường mang lòng ham muốn lớn, cả đời cứ đeo đuổi những thứ ngoài tầm với. Đây có phải là nguyên nhân khiến bà ngày càng rời xa con?

Hẳn ngay lúc này, bà Hoàng cũng bắt đầu tự hỏi rằng, liệu bà có phải vì Cao Phong? Bà có đang mang chính con trai ra để nguy hiểm cho lòng tham của mình?

Nhận lấy câu trả lời từ mẹ là một sự im lặng, đối diện Cao Phong khẽ nhắm mắt lại đồng thời cố kìm nén nỗi thất vọng tận cùng, ngăn giọt nước mắt chực rơi. Anh không muốn quay về là đứa trẻ ngày đó nữa, chỉ biết chờ đợi mẹ rồi khóc... Căn phòng chợt nhiên trở nên tịch mịch, còn lại hai con người mà có lẽ cả đời này chẳng bao giờ tìm được cách ở cạnh nhau.

- Đã bao giờ mẹ thật sự xem con là con trai của mẹ...?

Có lẽ Cao Phong không hề biết bờ môi mình vừa buột ra câu hỏi thê thiết đó, nó xuất phát từ bên trong tâm hồn của một đứa con vẫn khao khát tình thương từ người mẹ. Cái nhìn của anh buông lơ lửng đâu đó như thể vừa nhìn thấy chính mình thuở bé cứ luôn lạc lối giữa việc kiếm tìm và từ bỏ.

Chưa bao giờ trông thấy con trai mang dáng vẻ đáng thương như vậy, không khỏi khiến bà Hoàng cảm thấy xót thương vô cùng, bàn tay toan đưa lên vuốt mái tóc con nhưng chẳng hiểu vì lý do gì bà lại không làm thế. Mấy mươi năm qua đã không cho con sự quan tâm yêu thương thì giờ đây chỉ một thời khắc cảm thấy xót xa thì được ích gì, thôi thì thà rằng cứ làm một người mẹ vô tình cho đến phút cuối.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Kể đến với thế giới này trong cô độc thì lúc chết cũng sẽ cô độc...

Đứng lúc từ bên dưới nhà vang lên âm thanh ồn ào, bà Hoàng tự khắc đoán là Cao Đình, ông Nhuận và những người họ hàng còn lại của nhà họ Cao đã đến. Dù biết rõ cuộc đối mặt ngày hôm nay mình đã thua thế nhưng bà vẫn phải đường hoàng bước xuống đó, chấp nhận kết cục định sẵn này. Sau cùng bà Hoàng đã không ôm lấy Cao Phong mà mau chóng đi ngang qua, nhưng rồi lúc đặt chân đến ngưỡng cửa thì bà chậm rãi quay lại, nói một câu:

- Dù có thế nào đi nữa, con vẫn luôn là con trai của mẹ!

Mong mỏi của bà Hoàng vào thời khắc đó chính là Cao Phong đứng xoay lưng lại nhìn mẹ và thời may khi anh vẫn đứng yên, không một chút phản ứng. Nguyên do là bởi bà muốn nhìn lần cuối bóng dáng của con trai, thân hình cao lớn đó, tấm lưng áo veston rộng đứng ngược chiều sáng hắt vào từ cửa sổ, từng sợi tóc ngắn sau ót run se se, bờ vai lúc nào cũng căng lên như thể luôn gồng gánh mọi thứ... Những hình ảnh đó sẽ khắc sâu trong tâm trí người mẹ ấy, kể từ bây giờ cho đến hết phần đời còn lại. Đứa trẻ ngày nào vẫn luôn mong chờ mẹ giờ đây đã hoàn toàn khôn lớn, trở thành người đàn ông mạnh mẽ và đủ sức bảo vệ người quan trọng nhất! Có lẽ đối với bà bây giờ, chỉ cần điều ấy là đủ rồi!

Bên tai lắng nghe rất rõ tiếng bước chân của mẹ từ từ xa dần, bấy giờ Cao Phong mới đưa mắt nhìn bức ảnh người phụ nữ cao sang ngồi trên ghế sofa, bên cạnh là cậu bé trạc mười tuổi với nụ cười tươi tắn, bàn tay nhỏ bé ấy nắm gọn trong lòng bàn tay của bà. Ánh nắng nhàn nhạt từ bên ngoài chiếu rọi nhẹ nhàng lên từng đường nét trên bức ảnh treo tường, làm cho khoảnh khắc hạnh phúc khi đó sống lại thật rực rỡ. Anh khẽ mỉm cười, giọt lệ đọng dưới cằm rơi xuống vệt tan...

Ông Vận và người nhà họ Đào còn trong tình huống căng thẳng thì thấy bà Hoàng bước xuống, chẳng nói chẳng rằng đi đến giữa đại sảnh và nhìn những người đang đứng ngay trước mặt. Cao Đình, Dương Thảo, Mai Cẩm Tú, Lương Bằng, ông Nhuận, bà Hạnh với mấy chục người họ hàng bên gia đình chồng. Tiếp theo đến người cuối cùng và cũng gây bất ngờ nhất chính là ông Lim ngồi trên xe lăn trong dáng vẻ hoàn toàn bình thường, có nghĩa ông đã lấy lại được ý thức. Ngay lúc này ông đang hướng đôi mắt hết sức quả quyết về phía vợ.

Quan sát bà Hoàng không có chút biến sắc trước việc chồng đã bình phục, Dương Thảo ngấm thán phục người phụ nữ này, lại nghĩ hẩn trong lòng bà cũng phải mang chút ngạc nhiên. Ngay cả cô cũng rất kinh ngạc khi lúc ấy nghe Cẩm Tú ở bên ngoài cửa phòng báo tin ông Lim đã tỉnh lại! Bấy giờ điều cô khó hiểu đó là vì sao không thấy Cao Phong? Đáng lý anh phải có mặt ở đây từ sớm rồi mới phải. Cô liền nhớ lại khi nãy bà Hoàng từ trên lầu bước xuống, nên đoán rằng có thể anh đang ở trên đây và hai mẹ con vừa có cuộc gặp mặt riêng. Nghĩ, chuyện của nhà họ Cao cũng không cần đến lượt mình giải quyết, cô chậm rãi rời chỗ.

Việc Dương Thảo ra khỏi đại sảnh và đi lên lầu không khiến bà Hoàng bận tâm, bây giờ chỉ đang nhìn ông Lim, mỉm cười mà rằng:

- Thế ra đám vệ sĩ tôi phái đến đã trở thành lũ vô tích sự khi không hề báo một tin tức gì về việc hồi phục của ông.

Im lặng chốc lát sau đó ông Lim cất giọng, một thời gian dài không nói chuyện khiến cho âm thanh nơi cổ họng trở nên trầm đục khó nghe:

- Tất cả là nhờ Mai Cẩm Tú...

Bà Hoàng dời mắt sang cô gái đang đứng bên cạnh Cao Đình, không còn một khuôn mặt dịu dàng thủy mị nữa mà ngay lúc này trông Cẩm Tú thật cứng cỏi, ánh mắt hướng về phía bà cũng rất mạnh mẽ đồng thời có chút sắc lạnh. Quả nhiên người tính không bằng trời tính, có ai ngờ rằng một phụ nữ mưu mô như bà sau cùng lại bị thua trong tay người con gái yếu đuối mỏng manh như sương khói đó.

Bất gặp bà Hoàng nhìn mình không chớp mắt, bản thân cũng tự hiểu bà đang nghĩ gì cũng như đang cảm thấy thế nào, Cẩm Tú cất tiếng thật rõ ràng:

- Kể từ lúc bà khiến tôi bị sảy thai, tôi đã tự hứa với lòng rằng, nhất định phải bắt bà trả giá cho những tội ác mình đã gây ra!

Cao Đình cũng mang cùng tâm trạng phẫn nộ và căm hận giống Cẩm Tú, đặc biệt là sau khi nghe cô nói rõ về cái chết của đứa con mới thành hình.

- Đào Thị Hoàng! Những việc bà đã làm, ngay cả trời đất cũng không dung tha!

- Thật không ngờ, lòng dạ của chị lại độc ác đến dường này! - Bà Hạnh lắc đầu.

- Đào Văn Biện đã bị bắt rồi, chị cũng nên bỏ cuộc đi! - Đến lượt ông Nhuận.

Bà Hoàng bất giác buồn cười và tự hỏi chuyện gì thế này, bây giờ không còn là cuộc họp gia đình nữa mà đã chuyển qua là một buổi kết tội bà ư?

- Tôi làm sai thế nào cũng không cần các người thay nhau lên án. Đã đến nước này, những chuyện đã gây ra thì tôi sẽ tự gánh lấy sự trừng phạt.

Trông dáng vẻ vô cảm từ vợ, ông Lim chẳng nói gì mà khẽ đưa mắt sang những người đang đứng phía sau lưng bà, từ ông Vận cho đến người nhà họ Đào, đáng nói là còn có người nhà họ Cao nữa chứ. Vừa trông thấy ánh mắt của ông Lim, tức thì mấy người họ hàng kia liền trở nên e dè rồi lần lượt nhìn nhau, tiếp theo không ai bảo nhau câu nào mà tự động lùi ra sau vài bước. Hành động ấy giống như họ từ bỏ việc đi theo Đào Thị Hoàng! Hiển nhiên bà Hoàng cũng phát hiện ra điều đó, liền nhếch mép cười khinh khi chuyện đời là vậy, toàn lũ "ăn cháo đá bát".

- Tai nạn của tôi, xem như bà không liên quan, thế nhưng bà lại tập hợp những kẻ ủng hộ mình cốt để thâu tóm nhà họ Cao, lại còn gây ra bao chuyện thất đức, cùng em trai buôn bán bạch phiến! Thế này thì tôi chẳng còn gì để nói với bà nữa...

Đối với bà Hoàng, ai chỉ trích đều không quan trọng riêng người đàn ông này mà nói những lời phê phán đó thì bà nào chịu được, liền tiến đến trước mặt ông.

- Cao Lim, ở đây ai cũng có thể chê trách tôi, riêng ông thì không! Kể từ lúc trở thành vợ chồng, đã bao giờ tôi không làm tròn bổn phận, dù bản thân là cô Hai của nhà họ Đào nhưng tôi vẫn hết lòng hết dạ chăm sóc ông! Còn ông thì sao? Chưa bao giờ ông đối tốt với tôi, xem tôi như một người vợ, chẳng những vậy còn lén phét với à Lệ Trầm! Tôi có lỗi với người khác nhưng không có lỗi với ông!

Bà Hoàng nói ra hết những ám ức trong lòng, biểu hiện lãnh đạm ban nãy đã biến mất giờ đây chỉ còn nỗi uất nghẹn của một người vợ bị chồng đối xử bất công. Hân vì thế mà ông Lim đã im lặng, trong phút chốc cũng phải nhìn lại những gì từng làm với bà. Đường như ngay từ đầu, chính ông cũng đã không công bằng với bà. Và phải chăng vì điều đó mà dẫn đến việc trở mặt của hai vợ chồng hôm nay?

- Sai lầm lớn nhất của Đào Thị Hoàng này chính là trở thành vợ của Cao Lim!

Câu tuyên bố sau cùng đó vừa dứt thì đúng lúc, thiếu úy Hữu cùng toán cảnh sát ập vào nhà, lại trông thấy cảnh rất nhiều người đang có mặt ở trong đại sảnh thì cũng bắt đầu hiểu một cuộc họp gia đình đang diễn ra. Trong lúc thiếu úy Hữu còn chưa kịp lên tiếng thì bà Hoàng đã mau chóng cất giọng rành rọt:

- Tôi là Đào Thị Hoàng, muốn bắt thì cứ bắt đi!

Sớm đã nghe danh Đào Thị Hoàng, vợ Cao Lim, không phải dạng đàn bà đơn giản nên thiếu úy Hữu cứ ngỡ khi đến đây bà ta nhất định phản kháng đến cùng, hoặc không thì cũng chối cãi tội lỗi, thế mà ngờ đâu bà lại đường hoàng đứng ở trước mặt anh giờ hai tay ra chờ sẵn chiếc công sổ tám. Trước biểu hiện bình tĩnh đến không tưởng ấy, vị thiếu úy cũng có đôi chút bối phục liền bước đến công tay bà. Lúc đi ngang qua chồng, bà Hoàng cố ý chậm chân lại để nói điều sau cùng:

- Ông cứ việc oán hận tôi thế nhưng đừng trách Cao Phong! Tất cả những chuyện nó làm đều vì ông, vì nhà họ Cao này và vì đứa con trai yêu quý của ông!

Chẳng bận tâm đến phản ứng của ông Lim, bà Hoàng cứ thế đi theo thiếu úy Hữu, và khi vừa ra khỏi đại sảnh bà bỗng nhiên nghe một câu:

- Tôi xin lỗi...

Ba từ đó vang lên thật khẽ và nhỏ nhưng lại vô cùng đúng lúc, phát ra từ chính người đã có lỗi với bà Hoàng. Để rồi trái tim người vợ đó tưởng chừng như được xoa dịu dù chỉ trong một thời khắc ngắn ngủi. Kim nén dòng cảm xúc nơi lồng ngực, bà vẫn hướng mắt về phía trước và cất bước.

Khi bà Hoàng được giải ra bên ngoài thì khi ấy, Dương Thảo cũng đứng trong phòng làm việc của ông Lim khá lâu, cái nhìn dịu dàng đó vẫn không hề rời khỏi bóng dáng Cao Phong đang ngồi trên bậu cửa sổ đầy cảm lạnh. Bàn tay cầm áo veston, một chân gác hồ trên bậu cửa, cả người nghiêng nhẹ đồng thời quay mặt nhìn ra bên ngoài, trông anh thật sáng bừng dưới ánh nắng buổi sớm. Tấm rèm vải màu trắng trong suốt cứ bay phất phơ, rồi vô tình chạm khẽ vào người anh.

Chậm rãi, Dương Thảo tiến đến gần và cố gắng không gây tiếng động quá lớn, khi đã đứng ngay sau lưng Cao Phong ở khoảng cách vừa đủ thì cô nhẹ nhàng vòng cánh tay qua cổ anh ôm chặt. Tựa gò má vào mái tóc ấy, cô nhắm mắt lại. Hai người đều không nói gì với nhau ngoài sự yên lặng đầy thấu hiểu. Có lẽ đối với mỗi người, chỉ cần thế thôi cũng đã đủ an ủi nhau.

Bên tai nghe âm thanh nổ máy xe, Dương Thảo mở mắt ra rồi nhìn theo những chiếc xe jeep chạy ra khỏi nhà họ Cao, mang theo cả bà Hoàng. Trong phút chốc, cô cảm nhận rõ sự run khẽ từ bờ vai Cao Phong, mới đưa mắt nhìn xuống nhưng chỉ thấy hàng mi trĩu nặng và chiếc mũi cao, không thể thấy được đôi mắt ấy thế nào.

"Vết thương bên hông do viên đạn bắn xoáy vào, không ngừng chảy ra những dòng máu đặc quánh, khiến Cao Phong cảm giác như có lẫn đầu đòn khôn xiết. Bàn tay phải bịt chặt vết thương, đôi chân lê lét dưới trời đêm giá lạnh, anh cố gắng đi vào sập báo nhỏ rồi nhìn ông chủ sập đang sừng sốt, cất giọng thều thào:

"Tôi... muốn gọi điện thoại..."

Nói xong, Cao Phong đã bắt gặp chiếc điện thoại bàn cũ kỹ nằm trên chồng báo, liền dùng hết sức lực lao đến đó, chụp lấy ống nghe và run rẩy quay số gọi. Anh ngồi bệt dưới đất, dùng bả vai kẹp chặt điện thoại, một lúc sau bên tai nghe giọng của bà Hoàng cất lên.

"Mẹ... có từng yêu thương con không...?"

"Đêm hôm khuya khoắc, con còn gọi điện làm gì?"

"Nếu bây giờ con chết... mẹ có vì con mà khóc?"

"Mẹ không có thì giờ để nghe những lời không đâu đó, con mau về nhà đi!"

Nghe âm thanh cúp điện thoại, Cao Phong bắt giác cười cười, tay buông lơ ửng nghe. Đứng dậy với dáng vẻ thất thần, anh lê đôi chân nặng trĩu rời khỏi sạp báo, bước đi vô định trong đêm tối không ánh đèn. Người cuối cùng anh muốn gặp nhất trước khi chết cũng chối bỏ anh rồi. Trên nền đất đọng lại những giọt máu đỏ như cánh hoa đào rơi là tả.

Đến khi không còn sức lực nữa thì Cao Phong ngã vào một bức tường, tiếp theo từ từ ngổ xuống đất, hơi thở nặng nề phả vào gió đêm. Giữa mặt người nhìn trời tối mịt mùng chẳng có lấy một vì sao, chỉ có những hạt bụi đêm bay xoà khoả lấp đôi mắt ngấn nước đỏ.

Kẻ đến với thế giới này trong cô độc thì đến lúc chết cũng sẽ cô độc..."

Cao Phong trong "Yêu em tựa hơi thở" bản gốc, vào giây phút cuối cùng ấy thật đáng thương, đơn độc tận cùng. Và Dương Thảo không muốn Cao Phong của bây giờ cũng mang tâm trạng tang thương đó. Cô muốn cùng anh trải qua thời khắc khó khăn này, bởi chính bản thân cũng là đứa trẻ bị ba mẹ bỏ rơi.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Vụng trộm không bằng không trộm được!

Mấy ngày qua không về nhà họ Dương, cũng không biết tình hình làm việc của thương cảng thế nào nên buổi trưa Dương Thảo tranh thủ thời gian đến văn phòng gặp phó giám đốc Trần hồi han xem có chuyện gì quan trọng không. Thời may mọi thứ vẫn diễn ra bình thường, chẳng có vướng mắc gì, cô lại nghe ông bảo vài ngày nữa ông chủ Dương sẽ về nước. Yên tâm rời khỏi văn phòng, cô bước ra ngoài, hướng về phía chiếc ô tô Chevrolet 1950s đang đỗ ở bên góc đường mà đi đến.

Sáng nay sau khi bà Hoàng bị bắt đi, tại nhà họ Cao diễn ra cuộc họp gia đình, lần này là ông Lim chủ trì, trải qua bao nhiêu chuyện thì lẽ hiển nhiên phải có sự sắp xếp lại. Cao Phong không thể đi cùng Dương Thảo nhưng bản thân không yên tâm để cô đi một mình vì vậy đã yêu cầu Tứ lái xe chở cô đến văn phòng. Bây giờ việc đã xong xuôi nên cô sẽ về lại nhà họ Cao.

Tất cả vẫn diễn ra bình thường cho đến khi chiếc ô tô rẽ qua ngã ba nọ thì tình hình một nhóm người chẳng rõ từ đâu xuất hiện ngay trước đầu xe khiến Tứ giật mình liền đạp phanh, xe dừng gấp, ở phía sau Dương Thảo theo quán tính cũng ngã chúi về phía trước. Lúc bình tĩnh lại, cô và anh chàng vệ sĩ trông thấy tốp quần nhân khoảng năm người đứng vây quanh. Còn chưa hiểu chuyện gì thì Tứ đã bị một trong số họ giương súng bắn vào trán, anh gục xuống vô lăng, chết không kịp nhắm mắt. Sững sờ trước khung cảnh vừa diễn ra, Dương Thảo đưa tay bịt miệng để ngăn tiếng hét phát ra. Tiếp theo cửa ô tô bật mở, cô bị lôi ra ngoài...

Lúc này ở nhà họ Cao, Cao Phong đang ngồi trong đại sảnh dự buổi họp gia đình thì đúng lúc Quý đi đến thưa nhỏ với anh rằng, có một lái xe bảo muốn gặp cậu Hai. Dầu khó hiểu nhưng anh vẫn lẳng lặng rời phòng, Ngũ vệ cũng đi theo. Đứng trước cổng biệt thự là một gã kéo xe đen nhẻm, nhắc thấy Cao Phong bước ra thì chấp hai tay ở trước ngực, kính cẩn nói:

- Thưa, có phải là cậu Phong không ạ? Tôi vừa được một người thuê chở gói hàng này đến đây cho cậu...

Cao Phong hỏi là ai, gã kéo xe lắc đầu đáp rằng, người kia không nói tên! Cảm giác khó hiểu, bấy giờ anh mới đưa mắt sang cái túi vải to đựng nằm vắt trên xích lô, trông hình dáng kỳ lạ ấy thì vẻ như đây không phải gói hàng bình thường. Anh liền bước đến đồng thời mở nút buộc, thứ hàng kia mau chóng hiện ra trong cái nhìn hết sức sững sốt của anh và bốn người vệ sĩ.

Đó là thi thể của Tứ đang nằm co người, tay chân đều bị trói, ở giữa trán có vết thủng do đạn bắn và trong miệng anh ta ngậm một tờ giấy.

Sau khi sự kinh ngạc qua đi, Nhị, Tam và Ngũ lập tức đỡ lấy Tứ, miệng không ngừng gọi tên anh. Còn Nhất thì nhanh như cắt tóm lấy tay gã kéo xe, gặng hỏi:

- Thế này là thế nào? Vì sao Tứ lại bị giết?

Trước dáng vẻ đờ đàng sất khí đó, cộng thêm chuyện chẳng hiểu vì sao trong túi vải lại có xác người, gã kéo xe sợ đến mặt cắt không còn hột máu, run rẩy nói:

- Tôi... tôi không biết...! Tôi chỉ được thuê chở gói hàng này đến nhà họ Cao...

- Nói mau! Hắn ta là ai, trông như thế nào?

- Đó... đó là một sĩ quan còn trẻ tuổi... có một nụ cười hơi nhếch... Tôi nói thật!

Trong khi Nhất nhú mày thì đứng phía sau, Cao Phong dường như đã đoán ra được là ai, tức thì bước lại gần túm lấy cổ áo gã kéo xe, gần giọng:

- Hắn còn nói gì nữa không? Liên quan đến một cô gái!

- Anh ta chẳng nói gì về cô gái... À, anh ta bảo có để lại lời nhắn cho cậu..

Cao Phong khê đảo mắt, lời nhắn ư? Nhanh chóng quay qua nhìn thi thể Tứ, anh lập tức buông cổ áo của gã kéo xe ra và lập tức rút lấy mảnh giấy ở trong miệng người vệ sĩ xấu số. Bên trong tờ giấy nhàu nhĩ là một dòng chữ in hoa bằng mực đen vô cùng ngắn gọn: "Muốn cứu Dương Thảo thì hãy đến khu rừng ở ngọn núi phía Tây ngoại thành, nhớ rõ là đi một mình". Đúng như anh nghĩ, Dương Thảo đã bị bắt cóc! Dĩ nhiên, cái kẻ gây ra chuyện này không ai khác ngoài Phó Văn Chính!

Nghiến răng giận dữ, Cao Phong siết chặt mảnh giấy trong tay, đến nước này thì không thể bỏ qua cho tên trung úy đê tiện đó nữa. Anh phải đi cứu Dương Thảo!

- Cậu Phong biết kẻ nào gây ra chuyện này không? - Nhị sốt sắng.

- Là Phó Văn Chính! - Cao Phong nhấn mạnh cái tên đó.

- Hoá ra là hắn! Lý nào hắn muốn trả thù nên ra tay sát hại Tứ rồi bắt luôn cô Thảo hòng uy hiếp cậu sao?

Câu hỏi từ Ngũ đã có đáp án rõ ràng rồi, thế nên Cao Phong cắt giọng quả quyết:

- Bây giờ không còn thời gian nữa, tôi phải đến chỗ hắn để cứu Dương Thảo!

Tức thì, Nhất đặt tay lên vai cậu chủ ngăn lại, hỏi rõ ràng:

- Cậu định đến đó một mình ư? Hãy cho chúng tôi theo!

- Phó Văn Chính viết rõ trong giấy, yêu cầu tôi phải đến đó một mình!

- Hắn rất xảo quyệt, phải cẩn thận! Có thể bên cạnh hắn có vài người nữa, nếu chỉ có một mình thì cậu sẽ không thể chống lại! Nhìn vết cắn trên trán Tứ sẽ hiểu, bọn chúng có thể là quân nhân nếu không cũng là những kẻ được đào tạo bài bản!

- Đúng đấy thưa cậu, hãy để chúng tôi âm thầm đi theo, ngoài việc giúp cậu cứu cô Thảo thì chúng tôi còn muốn trả thù cho Tứ!

Lời Nhị vừa dứt, Cao Phong đưa mắt nhìn qua bốn chàng vệ sĩ đang mang vẻ mặt đầy kiên quyết, sau cùng đành gật đầu đồng ý.

Dương Thảo từ từ mở mắt ra, con vầng vát do thuốc mê vẫn chưa tan, cảm nhận mình đang nằm trên miếng vải mảnh chữ nhật, hai tay thì bị trói chặt ở phía trước ngực. Không gian xung quanh khá tối, chỉ vài tia nắng nhàn nhạt len qua khe hở từ những tấm ván gỗ chiếu rọi vào bên trong này. Cô hơi ngóc đầu dậy, cố gắng lấy lại tỉnh táo và quan sát xung quanh, vẻ như cô đang ở trong một nhà kho cũ kỹ.

- Em tỉnh rồi sao?

Dương Thảo giật mình khi từ nãy đến giờ chẳng hề hay biết có người ở đây, liền nheo mắt nhìn về phía góc nhà tối om. Một bóng dáng cao lớn dần bước ra khỏi màn đen như thể chuẩn bị cho sự lộ diện ngay lúc này, âm thanh của đế giày boot va chạm xuống nền xi măng nghe cộp cộp giữa không gian yên ắng.

- Phó Văn Chính?

Thốt lên đầy kinh ngạc khi trong mắt Dương Thảo phản chiếu hình ảnh khuôn mặt nửa sáng nửa tối với nụ cười nhếch mép quen thuộc. Lúc này, trí nhớ mới bắt đầu tái hiện, là cái cảnh chiếc Chevrolet 1950s bị một nhóm quân nhân chặn lại, sau đó Tứ bị giết chết tại chỗ và tiếp đến cô bị lôi xộc ra khỏi xe. Kẻ mà cô nhìn thấy đầu tiên cũng chính là Phó Văn Chính, hắn đã chụp khăn mùi xoa lên mũi cô.

Có lẽ Dương Thảo hiểu mình giống như đang bị bắt cóc, và hiển nhiên mục đích của Văn Chính không gì khác ngoài trả thù. Cô chỉ thắc mắc vì sao hắn có mặt tại đây trong khi đáng lý phải bị cảnh sát bắt giữ cùng với ông Biện. Vừa nhủ thầm, cô vừa mau chóng dựng người dậy, ngồi ép lưng sát vào vách gỗ bởi vì ngay bây giờ, hắn đang tiến đến gần và chỉ vài giây sau đã ngồi xổm trước mặt cô.

- Không cần tỏ ra sợ hãi như vậy, tôi tạm thời sẽ không làm gì em.

Dầu trong lòng rất rối lẩn lo lắng, tuy nhiên Dương Thảo vẫn giữ bình tĩnh, hỏi:

- Không phải ngài đã bị cảnh sát bắt rồi ư?

- Ày, thì đúng là như vậy nhưng ông trời vẫn còn thương Phó Văn Chính này khi đã cho tôi cơ hội trốn thoát khỏi bọn chúng, để có thể gặp lại em.

- Gặp lại tôi? - Dương Thảo buồn cười - Chứ không phải để trả thù à?

- Sao em lại nghĩ thế?

- Chuyện buôn lậu bạch phiến của ngài và Đào Văn Biện bị phát hiện là do Cao Phong đưa tin cho cảnh sát, thử hỏi làm sao ngài bỏ qua mối thù này? Ngài bắt tôi cũng chỉ vì muốn uy hiếp anh ấy thôi, đúng không? Và khi anh ấy đến đây cứu tôi thì ngài có thể ra tay giết đi hai kẻ thù của mình!

Ánh mắt sắc bén, từng lời nói ra đều kiên quyết và chính xác, Dương Thảo đã lật tẩy toàn bộ ý định xấu xa của gã trung uý. Không cần nói cũng biết, Văn Chính cảm thấy thú vị đến đường nào, quả nhiên cô khiến hắn không thể nào từ bỏ được. Cô nhanh nhạy và giỏi suy đoán đến thế, lại có thể nhìn thấu tâm địa của hắn cơ đấy. Khẽ nhích gương mặt lại gần vành tai Dương Thảo, hắn thì thầm:

- Hai kẻ thù? Ý em muốn đề cập đến bản thân mình? Không đâu, tôi chưa hề có ý định giết em, vậy nên cứ yên tâm.

Dứt lời, Văn Chính ngửi nhẹ mùi thơm thoang thoang từ mái tóc ấy. Bị một hơi thở nóng hổi phả vào cổ, Dương Thảo khó chịu đến nỗi xoay hẳn mặt sang bên này. Và chính hành động xem thường đó khiến Văn Chính mất hứng, nét mặt đanh lại.

- Em đang nghĩ đến Cao Phong phải không?

- ...

- Em có thể để hắn ôm ấp nhưng với tôi thì lại phản kháng?

- ...

- Rốt cuộc, em không hề có chút tình cảm gì với tôi ư?

- ...

Sự im lặng lần thứ ba của Dương Thảo khiến Văn Chính không kiềm chế được cơn giận dữ, lập tức cầm lấy bờ vai mảnh mai đó, kéo mạnh cô xoay qua đối diện với mình. Nhìn ánh mắt lạnh đậm của cô, hắn lầm rầm như tự nói một mình:

- Phó Văn Chính này không bao giờ thiếu đàn bà! Chỉ cần tôi lên tiếng thì có biết bao nhiêu đàn bà xinh đẹp chấp nhận ngã vào vòng tay này! Tôi càng không mất nhiều thời gian để chinh phục ai, nhưng chỉ có em - Dương Thảo, là khiến tôi tốn nhiều tâm tư tình cảm đeo đuổi! Tôi thật lòng với em vậy mà đôi lại chỉ có sự lạnh nhạt thờ ơ... Em là ai chứ, là cái gì mà làm tôi khổ sở đến thế?

Gần như húng tợn nổi bức xúc từ Văn Chính, Dương Thảo chẳng có chút phản ứng gì ngoài việc tiếp tục nhìn hắn bằng vẻ vô cảm, căn bản là không hứng thú gì trước lời tâm tình ấy. Một gã đàn ông phong lưu đa tình như hắn thì liệu có thể thật lòng và chung tình với người phụ nữ nào? Hắn muốn có cô chẳng qua vì cô bỏ mặc hắn, không để tâm đến. Có người nói rằng: Vụng trộm không bằng không trộm được, và cô chính là thứ mà hắn không trộm được đó!

Thấy Dương Thảo vẫn nhìn mình vô tình, Văn Chính cảm giác sự nhẫn nại của mình đã đến giới hạn, nếu không phải bản thân thật sự có tình cảm với cô thì đã sớm phá hủy cô rồi. Hắn biết rõ mình chẳng thể làm gì được người con gái này thế nhưng vẫn có cách khiến cô thuộc về mình, bằng cách giết chết Cao Phong, đến lúc đó sẽ không còn ai ngăn cản hắn chiếm đoạt cô.

- Hãy nhớ kỹ điều này: Chính em là người dẫn Cao Phong vào con đường chết! Vì em mà ngày hôm nay, tôi sẽ giết hắn bằng cách tàn khốc nhất!

Sự vô cảm biến mất trong đáy mắt, bấy giờ Dương Thảo mới chuyển qua lo lắng khi nghe rõ lời khẳng định kia. Nỗi ám ảnh về cái kết bi kịch của Cao Phong trong tiểu thuyết bỗng chốc xuất hiện trong lòng khiến cô thấy sợ hãi. Với bản gốc, anh bị cảnh sát bắn khi đang cố tự tử cùng Mai Cẩm Tú, còn ở đây có lý nào anh sẽ bị Phó Văn Chính giết chết...? Không thể được! Dương Thảo khẽ lắc đầu, tuyệt đối cô sẽ ngăn thảm kịch đó xảy đến với anh!

Cảm nhận rõ nỗi hoang mang của Dương Thảo, Văn Chính thích thú buông vai cô ra rồi nhanh chóng đứng dậy, vừa đứng lúc bên ngoài có giọng nói cất lên:

- Trung uý, đã phát hiện Cao Phong đang lái xe ô tô đến đây! Cách phía sau hắn vài trăm mét có một chiếc ô tô khác nữa, chắc chắn là đám Ngũ vệ!

Cười khinh, Văn Chính cúi xuống kéo Dương Thảo đứng lên, nhìn sâu vào đôi mắt lo âu đó như muốn bảo, cuộc trả thù đã bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Dùng một mạng đổi một mạng

Cao Phong lái chiếc La Dalat chạy băng băng trên con đường đất, hai bên chỉ có những hàng cây cao vút rậm rạp bao quanh, mắt không ngừng nhìn qua kính chiếu hậu khi có hai chiếc xe jeep đang đuổi theo phía sau cùng với tốc độ kinh hoàng. Đó là một đám quân nhân trên dưới mười người, nói đúng hơn là thuộc hạ thân tín của Văn Chính. Ngay khi vừa chạy đến đây, anh đã bị chúng chặn đường nên phải rẽ đường chạy sang hướng khác, dĩ nhiên bọn chúng liền đuổi theo.

May mắn là Cao Phong lái xe cũng rất điêu nghệ, dù đường đất khá nhấp nhô mà anh vẫn bình tĩnh điều khiển chiếc ô tô với thiết kế mạnh mẽ và màu xanh dương nhạt đặc trưng của dòng La Dalat, lao vút qua những chướng ngại vật đầy gập ghềnh. Tiếng động cơ vang rền, bụi tung mù mịt trong khung cảnh rượt đuổi của ba xe ô tô. Thế nhưng dẫu lái giỏi đến đâu, Cao Phong cũng không vượt qua khỏi khả năng bắn súng của những tên quân nhân kia. Chúng bắt đầu nổ súng về phía anh, âm thanh xé gió xước qua người kèm theo cái bóng rât với tiếng súng chất chứa khiến việc cầm lái trở nên khó khăn.

Bụp! Xi! Bánh xe sau bị trúng đạn, nổ lốp! Tay lái bắt đầu lạng, Cao Phong mím môi cố tăng tốc để xe chạy qua khỏi khúc ngoặt trước mặt. Do phanh gấp cộng thêm bánh xe nổ lốp khiến cả chiếc La Dalat bắt ngờ đổ nhào sang một bên, may thay anh đã kịp thời nhảy ra ngoài. Cả người lăn mấy vòng trên đất cát, bụi bám trên lớp áo veston thời thượng bay lá tả, anh mau chóng lấy lại thăng bằng để đứng dậy. Phát hiện hai chiếc xe jeep từ xa chạy đến, cậu Hai nhà họ Cao lập tức núp vào phía sau xe ô tô vừa ngã, trên tay cầm lấy khẩu súng lục, nín thở chờ đợi.

Đám quân nhân lần lượt nhảy xuống xe jeep, đảo mắt nhìn quanh rồi dừng lại trước chiếc La Dalat nằm chỏng chơ cách đó cả chục mét, trực giác của người lính mạch bảo chúng rằng đối phương đang núp đằng sau xe! Thế là chẳng nói chẳng rằng, gần mười họng súng giương thẳng về phía trước rồi bắn xối xả. Tất nhiên trước màn tấn công dữ dội đó, Cao Phong nghiêng rằng đồng thời cơ người bật tai để giảm bớt lượng âm thanh chất chứa do súng gây ra và tránh những vật bị bắn tung toé đang văng vào người anh. Sau vài phút tiếng súng ngưng lại, đoán chúng đang thay đạn, bây giờ Cao Phong hít sâu một hơi rồi lập tức xoay người nhào ra khỏi thân xe ô tô và bắn đáp trả. Tức thì đám quân nhân liền chạy lùi ra sau xe jeep, tạm thời tránh đạn nhưng sau đó lại tiếp tục bắn súng.

Đợt bắn thứ hai này còn khốc liệt hơn đợt đầu, Cao Phong cảm thấy bản thân không thể cầm cự được nữa, chiếc La Dalat đang che chắn cho anh sắp bị bắn nát, vốn dĩ chỉ là một thương nhân bình thường làm sao đâu lại quân nhân đã qua tập luyện? Tưởng chừng mọi thứ đã vượt khỏi tầm kiểm soát thì thời may, tiếng xe ô tô khác vang lên giữa âm thanh súng đạn ầm ĩ, tiếp theo là một tiếng nổ khá lớn khiến Cao Phong nhanh chóng nhìn ra ngoài. Hoá ra là nhóm Ngũ vệ đã xuất hiện trên chiếc La Dalat thứ hai, và họ vừa ném một trái lựu đạn về phía hai xe jeep. Qua làn khói mù mịt trắng xoá, anh nghe giọng của Nhất cất lên rõ to:

- Cậu Phong mau đến chỗ của Phó Văn Chính đi! Ở đây đã có chúng tôi lo rồi!

Tuy bị ném lựu đạn nhưng đám quân nhân chỉ vài tên bị thương, số còn lại vẫn tiếp tục giương súng bắn trả. Cao Phong còn đứng yên tại chỗ, lưỡng lự trước cảnh bốn người vệ sĩ phải chống chọi lại một toán quân lính như thế, liệu có bao nhiêu phần thắng? Về phần Nhất, trông thấy cậu chủ vẫn chưa rời đi, liền hét lên: "Đi nhanh đi! Cậu nhất định phải cứu được cô Thảo!". Khi nghe thế, bất giác Cao Phong lấy lại được sự mạnh mẽ khi nghĩ rằng bây giờ không phải lúc yếu đuối, anh còn phải đi cứu một người quan trọng nữa!

Sau cùng đành phải quay lưng đi, Cao Phong rời khỏi cuộc hỗn chiến và chạy ngược trở lại ngọn núi phía Tây ngoại thành, lúc đến nơi thì trời đã quá trưa. Cầm chắc súng trên tay, anh thở đều hơn rồi bắt đầu tiến dần vào trong rừng. Cây cối khá rậm rạp làm giảm bớt ánh nắng từ mặt trời, không gian trở nên nửa sáng nửa tối và yên ắng vô cùng. Vừa bước chậm rãi vừa nhìn xung quanh, anh đang ở mức cảnh giác cao độ. Mọi chuyện chẳng có gì xảy ra đến khi anh ra khỏi vùng cây rậm rạp, ở phía trước là khoảng đất trống trải bên cạnh mép vực, có một nhà kho cũ... Tiếp theo Cao Phong bắt ngờ bởi thấy Dương Thảo bị cột vào thân cây cách mình mấy chục bước chân, cô cũng đang nhìn anh bằng vẻ mặt lo lắng.

- Dương Thảo!

- Cao Phong, cẩn thận đây...!

Lời nhắc nhở mau chóng từ Dương Thảo khiến Cao Phong dừng bước, thận trọng quan sát xung quanh, và quả nhiên có một họng súng đang hướng về phía anh theo góc bốn lăm độ ở bên trái. Phó Văn Chính tự lúc nào đã xuất hiện, không hề gây nên một tiếng động, đôi mắt nhìn anh chằm chằm rồi nhếch mép. Cao Phong im lặng nhìn theo gã trung úy từ từ bước ra đứng ở giữa mình và Dương Thảo, cuối cùng là dừng lại và đối diện với anh.

Văn Chính quan sát dáng vẻ Cao Phong lúc này, khuôn mặt lạnh lùng dính vài vệt lem luốc, áo veston màu tím cà gần như tiếp màu với lớp bụi đất đang bám kia, thân hình đứng thẳng cùng với một bên tay giữ chặt súng, ánh mắt đang hướng về hắn đầy quyết liệt. Đoán, tên công tử này có thể thoát khỏi vòng vây của đám quân nhân mình phái đi là nhờ mấy tên vệ sĩ trung thành kia. Nhưng xem ra, Cao Phong cũng thuộc loại người mẫn tiệp, ứng phó khá linh hoạt nhanh nhạy.

- Phó Văn Chính! Người muốn gì nào? - Về như Cao Phong đã mất kiên nhẫn trước cái việc gã trung úy đó cứ im lặng nhìn mình từ trên xuống dưới.

Văn Chính bấy giờ mới lên tiếng, giọng nói âm vang bốn bề tĩnh lặng:

- Nếu có kẻ hại ta mất hết tất cả thì ta nên làm gì, cậu Phong?

- Trả thù! - Cao Phong thần nhiên đáp, chẳng lấy gì làm khó hiểu trước mục đích chính của hắn - Người muốn trả thù ta cũng được nhưng hãy thả Dương Thảo ra, chuyện đàn ông thì tự giải quyết với nhau, hà cớ gì phải lôi người vô can vào?

Văn Chính gật gù trước cụm từ "chuyện đàn ông", khá khen cho lòng nghĩa khí của một kẻ kiêu ngạo như thế, liền cười nhạt một tiếng.

- Vô can? Mới hiểm khích ngày hôm nay giữa chúng ta một phần cũng do Dương Thảo mà ra, và lại tôi đưa cô ấy đến đây cốt để chứng kiến cảnh Cao Phong bị Phó Văn Chính giết chết thế thảm ra sao! Và trông sự bất lực của cậu khi không cứu được người phụ nữ của mình!

- Có bất lực hay không còn chưa thể nói trước được!

Tia nhìn của Văn Chính lia đến cây súng trên tay Cao Phong, việc thay đổi tư thế từ đứng thẳng sang vị trí hơi nghiêng người chứng tỏ anh chuẩn bị một trận đấu súng tay đôi với hắn, tức thì hắn dứt khoát yêu cầu:

- Mau bỏ súng xuống! Một công tử như cậu mà dám đấu súng với sĩ quan?

Đôi mắt điềm tĩnh vẫn không đổi, Cao Phong từ từ giơ súng lên ngang tầm.

- Vậy thì chúng ta cứ một đối một xem ai sẽ là kẻ may mắn sống sót!

Thái độ tự mãn quá mức ấy khiến Văn Chính bật cười, một trung uý như hắn hẳn đã nhắm súng bắn thì chỉ có trúng đích chứ chẳng đời nào lại dựa vào sự may mắn. Nếu diễn ra cuộc so đấu thì hắn nắm chắc phần thắng đến mười phần rồi, thế nhưng nếu chỉ đơn giản là bắn một phát giết chết Cao Phong thì hắn thấy chả có gì vui vẻ, bản thân muốn giày vò anh đến sống dở chết dở mới hả dạ. Nghĩ thế, hắn đột ngột chuyển hướng mũi súng về phía Dương Thảo.

- Có muốn đánh cược không? Thử xem đạn của cậu nhanh hơn hay là của tôi!

Dứt lời và một cách lạnh lùng, Văn Chính liền bóp cò. Tức thì, Cao Phong vô cùng sững sốt, còn Dương Thảo lập tức giật mình khi viên đạn bắn sượt qua chân cô, đâm lá khô cùng nắm đất bên dưới văng tung toé cả lên.

- Phó Văn Chính, dừng tay lại!

- Phong, anh đừng lo cho em! Mau rời khỏi đây đi!

Trông cảnh Cao Phong thì sốt sắng còn Dương Thảo vẫn kiên cường chịu đựng không khỏi khiến Văn Chính căm phẫn, nào đâu chịu được cảnh thảm thiết giữa hai người ấy. Hắn đối với Dương Thảo, có thương nhưng cũng có hận, trước đây đã từng quan tâm nâng niu bao nhiêu thì ngay bây giờ lại muốn ngược đãi hành hạ bấy nhiêu. Với ý nghĩ thích thú đó, hắn tiếp tục bắn súng về phía Dương Thảo, vẫn là những cú bắn sượt qua không hề trúng vào người cô. Đây gọi là chiêu "mèo vờ chuột", dùng nỗi sợ hãi trấn áp đối phương khiến tâm lý họ mất đi tỉnh táo.

Tiếng súng nổ vang liên tục, từng viên đạn lần lượt bắn xuống đất, lên thân cây, vút vào không trung, tất cả đều vây quanh thân hình mảnh mai đang bị cột chặt. Dương Thảo nhắm mắt mím môi, mỗi lần súng nổ là lại giật mình một cái, vừa sợ vừa đau do đất cát hoặc lá cây văng trúng vào người, đôi chân mang giày cao gót lù sít vào gốc cây như cô bám víu. Chiếc váy trắng xoè dài trên gối bị đạn sượt qua rách buồm vài chỗ, dù vậy cô vẫn mạnh mẽ không kêu la, bậm chặt môi lại.

Thú tiêu khiển của Văn Chính chỉ diễn ra có nửa phút nhưng đối với Cao Phong thì kéo dài như cả thế kỷ, đến khi viên đạn bay vút qua bờ vai của Dương Thảo, cảm tưởng thêm chút nữa là nó đã ghim vào da thịt cô, thì anh hét lên:

- Ngừng lại!!! Rốt cuộc, người muốn thế nào đây?

Chất giọng đã thay đổi chứng tỏ sự nhẫn nại của Cao Phong đến cực hạn rồi, lúc này Văn Chính mới ngừng trò đùa độc ác kia đồng thời nhìn trở lại anh. Biểu hiện trên gương mặt đó đánh lại trông rất đáng sợ, đôi mắt hệt như có lửa, răng nghiến chặt và tiếp theo anh cất giọng nghe băng giá:

- Nói đi! Người muốn ta làm gì?

- Tôi lặp lại lần nữa: Bỏ súng xuống! Dừng một mạng đổi một mạng!

Bên mình chỉ có duy nhất khẩu súng này là vũ khí, nếu bỏ nó thì nhất định Cao Phong sẽ chết, anh biết rất rõ điều ấy thế nhưng tình hình trước mắt đã không còn sự lựa chọn, nếu làm theo ý Văn Chính thì chỉ ít có thể giữ lại mạng sống cho Dương Thảo. Siết chặt khẩu súng trong vài giây, ánh mắt từ kiên quyết chuyển sang bình thản, anh ném nó xuống đất đồng thời giơ hai tay lên cao.

- Như vậy đã được chưa?

Dương Thảo trông tình cảnh Cao Phong vô cùng nguy hiểm, liền lác đầu nói:

- Đừng... Cao Phong! Hãy bỏ mặc em đi...!

- Em cứ ở yên đó và chờ anh đến cứu!

Cao Phong vừa dứt lời là tức khắc nghe Văn Chính cười lớn, âm thanh khàn đục ấy vang vọng khắp không gian tĩnh lặng nơi đây đến nỗi khiến chim chóc cũng giật mình vỗ cánh bay lên cao, tiếp theo hắn bước từng bước đến chỗ anh. Đầu tiên là dùng chân đá nhẹ khẩu súng văng ra thêm một đoạn để đảm bảo anh không có cơ hội nào để lấy được súng, sau đó hắn đứng ngay trước mặt anh rồi tung cú đấm.

Bị đánh mạnh vào mặt, Cao Phong hơi loạng choạng nhưng kịp thời đứng vững lại, mau chóng xoay qua định đánh trả thì đã bị Văn Chính nhanh hơn kẻ hòng súng vào giữa trán, hắn nhường nhường lòng mày như thể thách thức đối phương rằng, có muốn thử xem giữa cú đấm và đạn, cái nào nhanh hơn?

Đĩ nhiên điều đó đã khiến hành động phản kháng lập tức ngừng lại, Cao Phong im lặng và bình tĩnh hơn. Chỉ chờ có thế, Văn Chính tiếp tục đánh thêm cái thứ hai vào bên mặt còn lại của anh, rồi tiếp theo lại dùng chiêu thức dùng súng đe dọa hòng ngăn sự phản đòn từ đối phương. Cứ thế, hắn đánh vào người anh chẳng chút nương tình hòng trút hết bao nhiêu oán hận lẫn căm ghét từ trước đến nay.

- Dừng lại đi! Dừng đánh nữa! Cao Phong...! - Ở phía xa, Dương Thảo không ngừng nói lớn, giọng nghe vô cùng xót xa lẫn khổ sở.

Tung cú đấm cuối cùng vào bụng Cao Phong xong, bấy giờ Văn Chính mới chịu dừng tay và thở hổn hển, đôi mắt đỏ ngầu quan sát cảnh cậu Hai nhà họ Cao vừa ôm bụng vừa cắn răng chịu đựng, rất nhanh sau đó anh cũng đứng thẳng dậy, đưa mu bàn tay lên khoe miệng quệt nhanh vệt máu. Hứng lấy bao nhiêu cú đánh khiến Cao Phong không thể đứng vững như lúc đầu, hai gò má đều có vết bầm đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Nhưng chỉ một chút thôi để em được tiếp tục sống trong trái tim anh

Với nỗi hận đang mang, Văn Chính rất muốn đánh chết Cao Phong ngay tại chỗ, tuy nhiên tâm địa độc ác đó còn muốn kéo dài việc hành hạ anh nên lại nghĩ ra một trò chơi mới. Vẫn hướng mũi súng vào đối phương, hắn đi lùi ra sau đến bên chỗ Dương Thảo đang bị trói, nhanh chóng mở dây thừng ra rồi kéo cô đi ra giữa mảnh đất trống, cũng ở vị trí trước mặt Cao Phong nhưng cách chục bước chân.

Đoán ra ngay gã trung úy sắp làm chuyện xấu xa nào đó, dẫu trong lòng vô cùng sốt ruột nhưng Cao Phong vẫn phải đứng yên tại chỗ và chăm chú quan sát, bản thân chỉ sợ rằng hắn làm hại đến Dương Thảo. Nếu chuyện tồi tệ ấy xảy ra thì anh phải làm gì đây? Cây súng nằm cách chỗ anh đang đứng một đoạn... Suy nghĩ ngón ngang trong đầu biến mất khi anh nghe Văn Chính cười khinh, lúc này hắn vừa cầm súng vừa quàng tay qua hông Dương Thảo hòng kìm giữ lại. Còn cô thì liên tục vùng vẫy để thoát ra, tay vẫn bị trói đề ở trước ngực.

- Người lại muốn làm gì cô ấy? - Cao Phong nóng lòng.

- Tôi sẽ không làm gì Dương Thảo đâu nên cậu yên tâm, chỉ là tôi muốn để cô ấy nhìn cho rõ cái cảnh thú vị tiếp theo này...

Nhìn cái nụ cười độc địa của Văn Chính, nỗi sợ hãi trong lòng Dương Thảo càng thêm tăng cao, linh cảm mách bảo rằng hắn sẽ lại làm điều kinh khủng nào đó với Cao Phong. Phải làm sao đây? Nếu cô có thể thoát khỏi tay hắn thì may ra tình thế bất lợi này còn xoay chuyển được, khi nào cô còn ở trong sự kìm giữ của hắn thì anh sẽ tiếp tục bị uy hiếp. Tức thì, Dương Thảo hướng mắt về phía Cao Phong, may mắn thay anh cũng đang nhìn cô. Hai ánh mắt giao nhau trong khoảnh khắc đó như thể truyền đến nhau một tín hiệu ngầm, chẳng cần nhiều lời mà họ đã nắm bắt được ý định từ đối phương nên liền khề gật đầu.

Ngay lập tức, Dương Thảo gờ chân lên đạp mạnh gót giày nhọn hoắt xuống mũi giày boot của Văn Chính khiến hắn vừa giật mình vừa đau, liền cúi người xuống theo phản xạ. Trong tích tắc, Cao Phong chạy về phía khẩu súng lục nằm ở phía xa. Còn Dương Thảo, nhân lúc hắn thả lỏng cánh tay thì vùng thoát ra, bỏ chạy. Thế nhưng khi cô vừa chạy ra đến khoảng giữa hai người đàn ông là Cao Phong lẫn Văn Chính đều cùng lúc giờ súng về phía đối phương. Khung cảnh khi đó có thể miêu tả rằng, Dương Thảo đang đứng ở giữa hai họng súng!

- Mau đứng lại!

Dương Thảo giật mình bởi nghe tiếng Văn Chính hét lớn, phản ứng tiếp theo là dừng bước và đứng yên. Trước mặt cô là họng súng của Cao Phong, còn sau lưng là họng súng của gã trung úy họ Phó. Tình huống khó lường này nằm ngoài dự tính khiến Cao Phong lâm vào cảnh khó xử, vốn dĩ định lấy súng để bắn gã trung úy, nay lại vướng ngay Dương Thảo làm kế hoạch đổ vỡ rồi. Về phần Văn Chính, bản thân vô cùng đặc ý khi thấy hai người nọ bị "gây ông đập lưng ông".

- Cao Phong! Nếu muốn giết tôi thì cậu phải bắn qua người Dương Thảo, tôi nhất định sẽ đứng yên tại chỗ chờ! Mau bắn đi!

Nghe rõ lời thách thức tàn bạo đó, Cao Phong giận lắm, tay nắm chặt khẩu súng hết muốn nghiền nát nó. Đối diện, Dương Thảo nhìn nổi bất lực trên mặt anh mà lòng quặn thắt, đau đớn khi bản thân lần nữa lại vô tình đẩy anh vào tình thế khó khăn muôn vàn. Cô vẫn đứng lặng đi, bên tai nghe tiếng bước chân ở phía sau, tiếp đến bị Văn Chính quàng cánh tay rắn chắc qua bờ vai, siết chặt. Cơ hội duy nhất đã thất bại, nay thấy gã trung úy đã bắt Dương Thảo trở lại thì Cao Phong chẳng còn cách nào khác ngoài việc hạ súng xuống...

- Hai người giỏi thật, đứng ở khoảng cách xa như vậy mà cũng có thể tâm ý tương thông để rồi cùng nhau hành động! - Văn Chính hết nhìn Cao Phong rồi chuyển sang Dương Thảo, cười ác độc - Bấy giờ thì đến lượt tôi!

Chẳng để hai người nọ kịp hiểu gì là Văn Chính lập tức bóp cò, viên đạn thoát ra bay đến chỗ Cao Phong rồi xẹt qua cánh tay anh, lớp vải áo rách toạc để lộ một vết xước rướm máu trên da thịt. Trong phút chốc, Cao Phong thoáng nhủu mày. Còn Dương Thảo thì hốt hoảng bởi không ngờ lần này Văn Chính lại bắn thật! Như nhận ra đáng về sự sốt sắng của cả hai người ấy, Văn Chính tiếp tục thú vui mới ấy, đó là bắn tiếp phát thứ hai. Và lần này, viên đạn bay sượt qua cánh tay còn lại của Cao Phong để lại một vết xước mới. Cứ thế, hắn thỏa mãn trêu đùa với "con mồi".

Không ngờ Văn Chính lại mất nhân tính như vậy, Dương Thảo phản ứng ngay:

- Làm ơn dừng lại đi! Đừng bắn nữa!

Nghe lời van xin khẩn thiết đó, Văn Chính nheo mắt đồng thời hỏi Cao Phong:

- Cô ấy đang lo lắng cho cậu lắm đấy, còn cậu Phong thế nào?

Cao Phong vẫn hoàn toàn im lặng, cả người đứng yên chẳng nhúc nhích dù mấy vết thương do đạn gây ra đang tạo cảm giác ngứa ngáy, đôi mắt luôn giữ sự kiên định không đổi. Chính điều đó càng khiến Văn Chính thêm bức bối, ngoài mặt thì cười khoái chí nhưng trong lòng lấy làm khó chịu trước biểu hiện bình thản của tên công tử. Đã bị thương khắp người rồi mà còn mang cái vẻ ngạo mạn đáng ghét ấy, hẳn tự nhủ và lần này nhất định phải khiến kẻ thù phát run mới thôi.

Văn Chính lại bóp cò, viên đạn bay vút đến khuôn mặt của Cao Phong. Anh không né tránh, trong đáy mắt phản chiếu hình ảnh cái vật gây sát thương kia đang xé gió lao thẳng đến và về như cũng biết rõ hướng bay của nó. Quả nhiên đạn đã sượt qua gò má anh, bỏng rát đến khó tả, một đường rướm máu hiện hiện trên da mặt. Khi ấy trời đã về chiều, nắng chột nhiên tắt hẳn và gió bỗng chốc thổi mạnh làm tung bay những chiếc lá héo úa đang rơi xoà, vài sợi tóc rũ nhẹ xuống vầng trán Cao Phong. Ánh mắt anh tối sầm lại, càng lúc càng trở nên sắc bén, khuôn mặt trông đầy sát khí, tất cả thần thái ấy khiến người ta thấy lạnh toát.

Sững sờ trong phút chốc, Dương Thảo nhìn vết xước trên mặt chàng trai, gọi lớn:

- Cao Phong! Cao Phong!

Dương Thảo càng vùng vẫy kịch liệt thì Văn Chính càng thêm khoái trá, lúc này đang quan sát đáng vẻ điềm nhiên như không của Cao Phong, tự nhủ tay công tử này gan lì hơn mình tưởng. Nhưng anh cứ tỏ ra cứng cỏi thì hẳn lại càng bức bối vô cùng, nhất quyết phải làm anh giận điên lên mới thoả mãn.

Nhanh chóng nghĩ ra một hành động sẽ khiến Cao Phong phải vứt bỏ cái vẻ bình tĩnh đáng ghét ấy, bàn tay đang siết chặt vai Dương Thảo liền đưa lên giữ lấy chiếc cằm của cô rồi đẩy nhẹ khuôn mặt tràn đầy lo âu đó quay qua, gã trung uý họ Phó cười khinh một cái tiếp theo kẻ mặt đến muốn hôn lên môi cô. Mắt mở to kinh ngạc, phản ứng từ Dương Thảo nhanh như cắt, đã lập tức xoay mặt đi và nói lớn:

- Không...! Dừng lại đi!

Và đúng với suy đoán trước đó, Văn Chính tức thì nghe chất giọng đầy giận dữ từ Cao Phong khi thỉnh thoảng gọi lên ba từ: "Phó Văn Chính!".

Văn Chính chỉ liếc mắt thôi mà đã trông rõ đáng vẻ phẫn nộ lẫn điên tiết đó, cái tia nhìn lạnh lẽo kia hướng thẳng đến như muốn bám vằm hẳn thành trăm mảnh, răng nghiến lại, hai bàn tay cũng lúc siết chặt. Cao Phong nhích chân lên trước một bước nhưng sau đó phải khựng lại, về như anh đang ở giữa lần ranh hoặc là phản kháng hoặc là giữ tính mạng cho Dương Thảo. Cũng bởi biểu hiện bất lực hẳn rõ trên gương mặt anh, lần nữa khiến Văn Chính thêm phần khích tột độ.

Vốn dĩ còn muốn bày ra tiếp nhiều trò thú vị nữa thế nhưng thời gian không cho phép Văn Chính kéo dài chuyện này thêm, trời đã nhập nhoạng và biết đâu đám vệ sĩ kia đánh bại được nhóm quân nhân rồi đang trên đường đến đây thì sao, hẳn nhất định phải xử lý Cao Phong ngay tại đây, vào ngày hôm nay! Sau cùng, hẳn cũng chịu nhìn thẳng về phía anh, điệu độ bình thường trở lại, nói rõ ràng:

- Cuộc chơi nào cũng đến lúc phải dừng lại, đáng tiếc là tôi bắt đầu chán cái trò đùa giỡn với cậu Phong rồi! Dĩ nhiên, cái kết chính là tôi sẽ giết cậu!

Tay vẫn còn siết chặt, Cao Phong lặng thinh với ý nghĩ, lý nào số mình đã tận?

Trong khi Văn Chính mãi nói nhăng nói cuội thì suy nghĩ trong đầu Dương Thảo chạy liên tục không ngừng, dĩ nhiên là về việc cứu Cao Phong. Cô biết anh có thể chấp nhận vì mình mà hi sinh thể nhưng bản thân cô lại không chịu được điều kinh khủng đó! Hai người đã vượt qua bao nhiêu tổn thương đau khổ mới có thể ở bên nhau, chẳng có lý do gì lại bị ngăn cản bởi một gã biến chất như Phó Văn Chính! Dương Thảo không cam tâm! Cô bước chân vào tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" này, chấp nhận trải qua muôn vàn chuyện khó khăn chỉ bởi muốn nắm tay người đàn ông đó đi đến cuối cùng, và quan trọng là thay đổi kết cục bi thảm của anh! Lý nào cô lại buông xuôi chấp nhận sự an bài từ tác giả Mộng?

Với lòng mong mỏi cao độ ấy, Dương Thảo đưa mắt nhìn xung quanh để rồi ngừng lại nơi mép vực ở phía sau lưng mình. Bỗng chốc trong đầu cô vừa nghĩ đến một việc... Dương Thảo biết rất rõ nếu làm vậy thì bản thân cũng sẽ không còn đường quay về, nhưng trước mắt đây là cách duy nhất và cần thiết nhất! Nếu có thoát khỏi tay Văn Chính thì chưa chắc cô và Cao Phong thoát được hòng súng của hắn, vì thế điều cần làm chính là giết hắn trước!

Ngầm hiểu được kết cục của mình sẽ ra sao, Dương Thảo bắt giác sợ hãi, liền nhìn về phía Cao Phong. Cô sợ phải xa anh vĩnh viễn, sợ anh nhất định sẽ đau lòng... Dù vậy sự quyết tâm đã mạnh mẽ đến nỗi cô chấp nhận hết tất cả, chỉ cần anh sống thì cô đã mãn nguyện, xem như ý muốn ban đầu cũng thành toại! Cố ngăn nhịp đập vội vã của trái tim đồng thời cả cảm xúc đau đớn đang cuộn trào, Dương Thảo mạnh mẽ nhìn Cao Phong để được tiếp thêm sức mạnh, cất tiếng nghe thật rõ hòng cắt ngang những lời huyền thuyên vô nghĩa từ gã trung uý.

- Cao Phong, có một vài chuyện em đã không thể nói rõ với anh ngay từ đầu nhưng bây giờ xin anh hãy nghe những lời em nói... Em là đứa trẻ không ai yêu thương, còn người thật sự quan tâm thì đã không còn trên đời nữa. Kể từ khi bước vào thế giới này, được quen biết mọi người và đặc biệt là có thể gặp gỡ Cao Phong, đối với em đây là khoảng thời gian mỹ mãn nhất. Yêu anh, đau khổ vì anh, thậm chí hi sinh vì anh, tất cả đều xứng đáng! Em chỉ xin anh một điều duy nhất... đó là đừng quên em, dẫu sau này anh sẽ lấy người phụ nữ khác, nhưng chỉ một chút thôi để em được tiếp tục sống trong trái tim anh.

Trong khi Văn Chính nhũn mỳ khó hiểu thì Cao Phong chăm chú nhìn đôi mắt ngấn lệ của Dương Thảo, bản thân không hề hiểu gì về những lời nói buồn thương ấy thế nhưng tiếp theo anh đã chậm rãi trả lời rằng:

- Một người con gái như em, làm sao anh có thể quên được đây...?

Dương Thảo cố ngăn giọt lệ chực rơi khi nhìn vào đôi mắt sáng ngời đó, tưởng chừng như chứa đựng cả biển trời yêu thương, lòng không ngăn được mà cười khẽ một tiếng. Cô gật đầu, chỉ cần nghe câu nói ấy thôi đã đủ rồi!

Đội con xúc động qua đi, Dương Thảo lạnh lùng khi hỏi gã trung uý:

- Phó Văn Chính, có phải ngài muốn chúng ta ở bên nhau mãi mãi?

- Dương Thảo, em lại giờ trò gì...

- Được! Vậy thì bây giờ ngài hãy cùng tôi đi xuống địa ngục!

Dứt lời, Dương Thảo mím môi đồng thời dùng tất cả sức lực đẩy lùi Văn Chính ra phía sau, nhắm chừng khoảng cách chỗ họ đứng đến mép vực chỉ tầm mười bước chân đó thôi, vì vậy cô đã đẩy hắn thật nhanh và thật mạnh để không bị ngừng lại giữa chừng. Về phần Văn Chính, do quá bất ngờ cộng thêm việc bị đẩy đột ngột nên chẳng kịp phản ứng, đôi chân cứ thế bước lùi mà không sao ghim lại được. Đến khi xoay lưng qua nhìn thì hắn mới phát hiện mép vực đã ở ngay phía sau! Trong tích tắc hắn hiểu ngay rằng Dương Thảo muốn giết mình, để rồi lòng căm phẫn với ý nghĩ: Nếu có chết thì hắn cũng phải mang cô theo cùng!

Cao Phong, sau một lúc ngỡ ngàng liền chuyển qua sững sờ vì đã hiểu ra sự việc, lập tức chạy đến đồng thời giơ tay về phía trước, miệng gọi tên Dương Thảo!

Chỉ còn một đoạn ngắn nữa là sẽ rơi xuống vực, bỗng giờ Dương Thảo mau chóng nhìn trở lại Cao Phong đang hối hả chạy lại, mím cười nói khẽ:

- Cuối cùng, em cũng cứu được anh rồi...

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Kiếp này có sống thì cùng sống, có chết thì cùng chết!

Dương Thảo cảm nhận mình đang rơi vào một khoảng không, cả cơ thể đều trở nên nhẹ hẫng, tiếp theo liền nhắm mắt lại chờ đợi cái kết chờ sẵn bên dưới vực sâu. Ngay đuôi mắt chảy ra một dòng lệ ấm nóng, bay theo gió rồi tan đi. Không sao cả, chết chẳng có gì đáng sợ, chỉ cần nhắm mắt lại và sau đó cô sẽ trở về thế kỷ 21, hoặc giả như không thể thì khi rớt xuống vực thăm cũng sẽ tan xương nát thịt mà chết đi.

Cứ ngỡ mọi chuyện sẽ diễn ra như vậy thế nhưng bỗng nhiên Dương Thảo giật mình bởi nhận ra một bàn tay mạnh mẽ vừa chụp lấy cánh tay mình, kéo lại. Có chút hoảng hốt, cô liền mở bừng mắt, hình ảnh hiện ra trước mặt chính là gương mặt Cao Phong mang những biểu hiện đan xen nhau, chẳng rõ là sợ hãi, vui mừng hay an tâm, và tay anh đang vươn ra nắm chặt tay cô! Lúc này Dương Thảo đang đứng đưa bên vách vực, ban nãy cô đã được anh kịp thời cứu lại.

- Đừng buông tay! Bám chặt lấy tay anh...! Anh sẽ kéo em lên!

Chất giọng nghe trầm đục và đầy gấp gáp, Cao Phong đang cố hết sức kéo Dương Thảo lên khỏi miệng vực, cánh tay đó trở nên căng cứng hết như bao nhiêu sức mạnh trong cơ thể đều dồn hết về đây. Dương Thảo còn chưa trấn tĩnh, cảm giác thân thể mình đang chạm hờ vào vách đá cheo leo, tất cả trọng lượng theo lực hút mà đổ dồn xuống thân dưới với đôi chân không ngừng đung đưa. Tiếp theo, cô cẩn thận đưa mắt nhìn xuống, bất ngờ phát hiện Văn Chính cũng chưa chết và đang giữ chặt vào một cành cây trồi ra bên ngoài. Mồ hôi tuôn ra đầm đìa, hắn cố hết sức bám một tay vào vách đá để leo lên.

Dương Thảo giật mình kêu lên một tiếng khi thỉnh lình Cao Phong trượt người xuống một chút, âm thanh lạo xạo của những viên đá bên dưới người anh vang lên, bụi đất cũng rớt xuống theo, bây giờ cô mới nhanh chóng đảo mắt nhìn lại, bảo:

- Cao Phong, cẩn thận! Đừng... Mau buông tay đi!

- Em đừng có nói những lời ngốc nghếch ấy nữa! Anh nhất định phải cứu em!

- Nhưng lỡ chẳng may anh cũng rớt xuống vực...

Lập tức Cao Phong cắt ngang lời Dương Thảo bằng ánh mắt vô cùng quyết liệt, vừa giữ thật chặt cánh tay cô vừa buông một lời hết sức rõ ràng:

- Kiếp này có sống thì cùng sống, có chết thì cùng chết!

Câu nói chân thành và mạnh mẽ ấy truyền đến tai Dương Thảo, trong một khoảng khắc đã làm thức tỉnh trái tim mê muội, đánh tan cả sự cố chấp sai lầm ấy, cô bất động giương mắt nhìn người đàn ông đang dùng hết sức lực kể cả việc mạo hiểm mạng sống để cứu mình! Cô từng nghĩ nếu Cao Phong chết thì mình sẽ đau khổ đến dường nào, vậy tại sao bản thân không nghĩ anh cũng sẽ đau đớn như vậy nếu chứng kiến cô chết đi? Đến tận bây giờ người con gái này mới hiểu ra: Có can đảm chết cùng kẻ thù thì vì sao không cố gắng sống cùng người mình thương!

Trông cảnh Dương Thảo nhìn mình với vẻ xúc động, đôi mắt đỏ hoe ướt nhoè, Cao Phong nở nụ cười trấn an rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Ở lại bên anh, được không?

Dòng lệ lăn dài từ đuôi mắt xuống tận cằm, Dương Thảo gật đầu liên tục đồng thời dùng hai bàn tay vẫn đang bị trời bám vào cánh tay cứng cáp kia, mượn sức kéo của anh mà cố gắng hết sức đẩy cả thân mình trôi lên trên.

Sau bao nhiêu nỗ lực từ hai bên, cuối cùng Dương Thảo cũng lên được miệng vực. Chẳng có thời gian thở phào nhẹ nhõm là Cao Phong đã cõng trời cho cô rồi lập tức ôm chặt lấy cơ thể mảnh mai đang run rẩy đổ vào lòng. Tựa cảm trên bờ vai cô, anh khẽ nhắm mắt và thở hỗn hển, bên tai nghe rõ tiếng tim mình đập thật mạnh. Anh áp hai bàn tay to lớn lên tấm lưng áo mỏng manh này, ghì chặt cô trong vòng tay mạnh mẽ cùng nỗi vui mừng lớn lao. Bây giờ cho dù là bất cứ ai, kể cả Diêm vương cũng sẽ không thể mang người quan trọng nhất này rời xa anh!

Nằm gọn trong lòng Cao Phong, Dương Thảo cũng vui mừng chẳng kém, môi bặm lại để ngăn tiếng khóc bật ra thành tiếng. Hai cánh tay ôm chặt lấy tấm lưng áo veston, rướn cổ lên để có thể tựa cảm lên vai anh, cô cảm nhận vị mặn đọng lại ở khóe môi. Cô ngồi bệt dưới đất và nghiêng chân qua một bên, chiếc váy trắng rách vài chỗ xoè rộng ra, đáng cô ngồi thật bình yên khi được anh che chở bảo bọc. Cái thời khắc thoát khỏi cái chết và trở về bên anh, đối với cô mà nói, thật hạnh phúc!

Hai người ôm nhau khá lâu, đợi cho cơn xúc động qua đi và để tâm trạng bình ổn lại bấy giờ họ mới dịu nhau đứng dậy. Và rồi chuyện đời thật khó lường, vào lúc cứ ngỡ rằng mọi thứ đã tốt hơn thì tai hoạ lại ập đến bằng một cách không ngờ được. Đó là khi Dương Thảo bỗng nghe tiếng nổ sùng vang lên, sau âm thanh chát chúa ấy cũng là lúc cô kinh ngạc bởi thấy Cao Phong khựng lại, tiếp theo hai người cùng lúc nhìn xuống thấy máu đỏ loang bên ngực trái áo veston, có lỗ thủng nhỏ xuất hiện. Một thoáng thất thần xong, cô mới biết anh đã bị trúng đạn!

Cao Phong chơi với sự thật ngỡ xuống thì Dương Thảo lập tức vòng tay qua người anh nâng đỡ, tiếp theo cô nhanh chóng quay qua. Phản chiếu trong đôi mắt trống rỗng của cô là hình ảnh Văn Chính đứng trên một mỏm đá gần miệng vực, hòng súng trong tay hằn đường như vừa nhả khói. Ánh sáng hoàng hôn nhập nhoạng làm sáng lên nụ cười độc ác lẫn thoả mãn của hắn. Trong khi cô chưa kịp phản ứng thì bên cạnh, Cao Phong nghiêng rãnh rồi lập tức giơ súng lên. Lại thêm một tiếng nhả đạn nghe chói tai, tiếp theo là gã trung uý nhắm mắt do bả vai phải bị trúng đạn khiến khẩu súng vọt ra rơi xuống vực. Trước tình thế chẳng mấy khả quan, hắn nghĩ nên rời khỏi đây để bảo toàn mạng sống, còn việc trả thù cứ dời lại sau.

Rất nhanh, Dương Thảo đã không còn thấy bóng dáng Văn Chính đâu nữa, tức thì mới quay lại nhìn Cao Phong lúc này đang tái mặt, mồ hôi bịn rịn trên trán.

- Cao Phong...! Cao Phong! Phải làm sao đây?

Dương Thảo vừa gọi gấp gáp vừa dùng hai bàn tay up lên vết thương bên dưới xương quai xanh, chỉ cần lệch xuống một gang tay nữa đã trúng vào tim Cao Phong rồi. Dường như sự việc diễn ra quá nhanh khiến cô chưa kịp định hình, đôi mắt vô hồn cứ nhìn chằm chằm những dòng máu đặc quánh chảy qua kẽ tay mình, miệng lắp bắp liên tục. Vì sao? Vì sao vậy...? Cô không hiểu lý do gì anh lại bị trúng đạn sau khi mọi thứ tưởng chừng như đã kết thúc. Có phải vì cô đã thiếu cảnh giác, tự thoả lòng một cách ngu ngốc mà quên mất Phó Văn Chính vẫn còn ở đây?

- Tại sao...? Rốt cuộc, em vẫn không thể bảo vệ được anh...

Ngần máu chảy ra từ vết thương một cách bất lực, Dương Thảo vừa lắc đầu vừa khóc nức nở, bản thân chẳng ngăn nổi đau đớn lẫn ân hận. Từng giọt lệ cứ tranh nhau rơi xuống đất tạo thành những vệt nước loang lổ, đôi mắt vô hồn cứ nhìn chằm chằm những dòng máu đặc quánh chảy qua kẽ tay mình, miệng lắp bắp liên tục. Vì sao? Vì sao vậy...? Cô không hiểu lý do gì anh lại bị trúng đạn sau khi mọi thứ tưởng chừng như đã kết thúc. Có phải vì cô đã thiếu cảnh giác, tự thoả lòng một cách ngu ngốc mà quên mất Phó Văn Chính vẫn còn ở đây?

Dầu đang đau đớn nhưng khi nghe tiếng khóc tức tưởi của Dương Thảo ở bên cạnh, Cao Phong cố giữ nhịp thở đều đặn rồi chậm rãi nhìn qua khuôn mặt đầm lệ ấy, lòng xót xa vô hạn. Anh từ từ giơ tay lên chạm khẽ vào gương mặt cô, ân cần lau đi nước mắt, dịu dàng nói:

- Em đừng khóc... Anh sẽ không sao đâu.

- Sao có thể không sao chứ, máu nhiều thế này... Em xin lỗi! Là lỗi của em!

- Khờ quá, đừng tự trách mình như vậy. Chúng ta cần phải rời khỏi đây, nếu may mắn thì sẽ gặp được Ngũ vệ đến cứu.

Do quá sợ hãi nên bản thân không suy nghĩ được thấu đáo, bấy giờ Dương Thảo mới nhận ra là cần phải đưa Cao Phong ra khỏi khu rừng này để tìm người giúp đỡ. Mau chóng, cô kéo một tay của anh quàng qua vai mình đồng thời vòng tay sang người anh rồi dùng sức đỡ anh đứng dậy. Vừa trải qua cuộc chiến vật vã với Văn Chính khiến ai nấy đều mất sức, cả người hơi lão đảo nhưng Dương Thảo vẫn cố gắng đứng vững và tự nhủ lúc này cần phải mạnh mẽ. Đỡ Cao Phong đi được một đoạn thì cô phát hiện chiếc giày cao gót có phần vướng víu nên liền tháo ra, tiếp tục bước đi với đôi chân trần tím tái.

Ánh sáng ở trong rừng tắt nhanh hơn bên ngoài, chưa bao lâu mà nơi đây đã trở nên tối mờ mờ khiến tầm nhìn bị hạn chế, sương lạnh bắt đầu buông

nhanh càng làm cho khung cảnh phía trước thêm mờ mờ ảo ảo, vắng vắng đầu đó là âm thanh kêu gọi của bầy thú nào đấy, không khỏi gây ra cảm giác lo lắng trong lòng Dương Thảo. Cô đã đi Cao Phong đi khá lâu mà phía trước vẫn chỉ thấy cây cối ngập trùng chẳng thấy đường xuống núi ở đâu, bản thân không quen định hướng trong rừng rậm nên sợ rằng sẽ bị lạc đường. Bên cạnh, Cao Phong cũng đang cố gắng bước từng bước nặng nề, vừa phải chịu đựng cái đau đớn từ vết thương và sự mất máu nên đầu óc choáng váng, mắt cũng mờ đi.

Đi trong rừng với đôi chân trần khiến Dương Thảo cảm giác khó khăn vô vàn, da thịt cô vốn từ trước đã mỏng nay làm sao chịu nổi những viên đá nhọn hoắt, đám lá cây khô và cả cành cây gãy nằm bừa bãi ở dưới đất cứ chốc chốc lại cắt xước qua da chân gây đau rát, thậm chí còn chảy máu. Hai bàn chân sưng tấy và đau buốt lắm nhưng cô vẫn cố gắng gượng chịu đựng, môi mím chặt không kêu la gì, tiếp tục đi chờ thân hình to lớn ở bên cạnh cất bước. Bây giờ Cao Phong chỉ có thể dựa vào sự nâng đỡ của cô để làm sức mình mà đi tiếp, thỉnh thoảng anh cảm giác cơ thể thanh mảnh kia như muốn nghiêng ngã.

Hai người vất vả lặn mò đi trong rừng rậm với màn đêm bắt đầu dày thêm, đến một lúc thì không thể chịu nổi nữa thế là họ ngã nhào xuống. Đầu gối bị trầy xước nhưng Dương Thảo chẳng màng quan tâm, vội vội vàng vàng đỡ Cao Phong ngồi dậy và để anh dựa vào một gốc cây gần đó. Cô trông khuôn mặt anh trắng bệch với mồ hôi chảy từng dòng, mắt lú lú, đôi môi bợt bợt cứ thở gấp gấp, vẻ như đã kiệt sức lắm rồi. Cô kéo nhẹ vạt áo veston ra để nhìn chiếc khăn mùi xoa đang che lấy vết thương đã nhuộm đỏ gần hết. Sóng mũi cay xè và lại muốn khóc, Dương Thảo tự trấn an bản thân sẽ không sao đâu, cô nhất định sẽ cứu anh!

- Phong à, nếu không đi được nữa thì anh hãy để em cõng...

Nghe chất giọng gấp gáp ngay bên cạnh, Cao Phong lúc này đã gần mất đi sự tỉnh táo vẫn cố mở mắt nhìn Dương Thảo, đêm tối mờ mờ nơi đây dần che lấp đi khuôn mặt lem luốc đầy sợ hãi ấy, chiếc váy cũng có nhiều vết xước rách, rồi khi đưa mắt xuống đôi chân sưng đỏ và rướm máu đỏ thì anh thương cảm vô cùng. Viên đạn nằm trên ngực gây ra từng cơn đau nhức nhối, chỉ khẽ dịch người một chút thôi cũng đã buốt đến tận óc, anh khẽ cắn răng rồi vươn tay kéo nhẹ Dương Thảo vào lòng mình. Cánh tay bên trái gần như tê liệt, anh chỉ còn có thể giữ chặt cô bằng cánh tay còn lại với bao nhiêu sức lực có được. Áp má đầu cô dựa vào bả vai mình, anh hôn nhẹ lên mái tóc sớm đã bị rối ấy theo một cách trân trọng nhất.

- Đừng đi nữa... em sẽ không chịu nổi...

Ôm lấy bờ vai Cao Phong và khi nghe anh nói vậy, Dương Thảo lập tức lắc đầu:

- Không! Em chịu được, dù có phải lết đi thì em cũng sẽ đưa anh rời khỏi đây!

- Chân em chảy máu hết rồi.

- Nhưng em chẳng hề thấy đau chút nào! Anh nghe lời em đi...

Hơn ai hết, Cao Phong hiểu rõ sự bướng bỉnh của Dương Thảo nhiều đến dường nào, chính vì vậy sức chịu đựng cũng cao hơn, đã bao nhiêu lần rách da rách thịt đến chảy máu mà cô nào đâu kêu la, thế nhưng cũng bởi quá chịu đựng nên cô sẽ làm tổn thương bản thân. Anh chẳng đành lòng để cô vì mình mà đau đớn nhiều như vậy. Nhìn tình hình bây giờ thật vô vọng, trời tối và xung quanh không có lấy một bóng ai, lại cảm tưởng càng đi càng lạc mất phương hướng, có lẽ anh đã chẳng còn cứu được nữa. Cơ thể lúc này đã hết sức lực, đi được đến đây đã là may mắn rồi, anh không thể khiến người con gái đó khổ sở thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đau đớn cùng chia, bị thương cùng chịu

- Dương Thảo... bỗng dưng anh nhớ lại lần đầu chúng ta gặp nhau. Khi ấy, dù bị anh đối xử lạnh nhạt hờ hững thế nào thì em vẫn kiên trì yêu anh, một lòng hướng về anh. Mang theo trái tim can đảm như thế, tấm chân tình của em thật quý giá. Cảm ơn em đã lựa chọn luôn ở bên anh, và anh đã rất mất ngủ.

Nghe nhắc lại chuyện trước đây, còn nhớ bản thân vì Cao Phong mà làm biết bao nhiêu việc cốt để thay đổi diễn biến truyện để rồi sau cùng mọi chuyện diễn ra theo hướng hoàn toàn mới, khiến Dương Thảo bất giác buồn cười dẫu bây giờ đang đau đớn lẫn sợ hãi. Tiếp theo cô liền nghe anh nói một câu rằng:

- Chúng ta cố gắng đến đường này đã đủ rồi, em hãy ngừng lại ở đây...

Tức thì Dương Thảo rời khỏi lòng anh, chớp nhẹ đôi mắt đỏ hoe mà hỏi:

- Anh đang nói gì vậy?

- Thay vì hai người phải chết thì em để anh lại đây và tự cứu lấy mình.

- Không, em sẽ không làm vậy!

Cổ họng bắt đầu khô ran, Cao Phong siết chặt cánh tay Dương Thảo, kiên quyết với những lời sắp thốt ra hòng ngăn sự cố chấp của cô lại.

- Con người rồi phải đến lúc chết, chúng ta hãy chấp nhận điều đó. Em đừng bướng bỉnh nữa, xem như là vì anh mà tiếp tục sống thật tốt, được không?

Trông ánh mắt tha thiết của Cao Phong, Dương Thảo thấy khổ tâm vô vàn, chẳng hề muốn phải đáp lại cái mong mỏi ấy. So với việc mình có thể sẽ chết tại đây thì những lời anh vừa nói kia mới là giãy vò trái tim cô đến cùng cực. Đây không phải là tiểu thuyết, càng không phải thế giới giả tưởng, từng nỗi đau đón đều rất rõ rệt lẫn sâu sắc, nên làm sao cô chịu đựng được cảnh mắt anh? Những nhân vật tiểu thuyết vì có gì cứ luôn muốn đối phương "hãy sống"? Chết thì có gì khó khăn, sống đến cuối cùng mới là khổ sở nhất! Kẽ còn lại phải sống làm sao với nỗi đau mất đi người mình yêu thương, những kỷ niệm đã từng có, với những năm tháng đáng nhớ về sau? Làm ơn đừng nói những lời tàn nhẫn đó nữa...

- Chẳng phải anh vừa bảo "Có sống thì cùng sống, có chết thì cùng chết" sao? Vậy tại sao không thực hiện đến cùng chứ? - Dương Thảo lắc đầu nguây nguây, sự mạnh mẽ vốn có chẳng còn đủ sức kìm giữ nước mắt đang đầm đìa - Chưa đến phút cuối mà anh đã buông xuôi như vậy, đối với em là sự bất công! Khi anh ra đi, em sẽ giữ lại tất cả những gì thuộc về anh từng chút, từng chút một cho dù có đau đớn thế nào... Nhưng trước khi điều đó xảy ra, em xin anh đừng bắt em phải sống thật tốt khi không có anh bên cạnh!

Lúc Dương Thảo nói hết những lời đó, cơ hồ Cao Phong đang ngồi tựa lưng vào thân cây liền hơi ngoẹo đầu nhìn cô chăm chú. Khuôn mặt cô vốn hồng hào nay lại khốc đến nỗi thần sắc biến đổi, trở nên trắng nhợt như trái tuyết lê không có chút sắc huyết nào. Còn cả đôi mắt ấy đã trở nên căm lặng giữa đêm tối, dường như trong đó vừa xuất hiện vết sáng mờ nhạt, trông thật thương tâm. So với vết thương nhức nhối đang mang thì một khắc nhìn thấy nỗi bi ai lướt qua mắt cô, lại khiến anh đau đớn gấp bội. Chỉ một khắc thôi mà sao ám ảnh đến vậy?

Giọt lệ đọng trong khoé mắt chợt chảy xuống, Cao Phong đau lòng khôn xiết, nhận ra bản thân đã quá tàn nhẫn với Dương Thảo. Đúng vậy, làm sao có thể tiếp tục sống mà xem như không có chuyện gì xảy ra? Từ ánh mắt, nụ cười, cái ôm ấm áp, mùi hương quen thuộc cho đến việc cùng nhau vượt qua sống chết với những hồi ức đầy thương yêu, mọi thứ sẽ luôn tồn tại ở đó chẳng hề tan biến. Sống tốt ư, ngay cả anh cũng thấy điều đó thật khó khăn.

Chậm rãi, Cao Phong tháo chiếc nhẫn đính ngọc xanh lam vẫn thường đeo, rồi gơ bàn tay ra trước mặt Dương Thảo như muốn tiết lộ điều bí mật mà mình đã che giấu bấy lâu nay. Ánh mắt đứng yên khi cô thấy rõ một vật quan trọng, lòng bỗng chốc nhớ lại lời Cẩm Tú từng nói: "Ngày nào đó khi biết được bí mật trong chiếc nhẫn ấy thì cô sẽ hiểu tình cảm của cậu Phong...". Và ngay lúc này, thứ đang trong ngón tay áp út đó chính là chiếc nhẫn đính hôn!

Vào cái đêm Cao Phong quyết định hi sinh hạnh phúc bản thân để cứu ông Lim và nhà họ Cao, anh đã đặt chiếc nhẫn đính hôn ở trên bàn của cha, rồi quay lưng rời phòng. Thế nhưng sau cùng trái tim này vẫn không thể từ bỏ được Dương Thảo, nên anh đã quay lại và đeo nhẫn vào ngón tay. Để che giấu bí mật này, anh đã đeo thêm một chiếc nhẫn ngọc xanh lam. Hai chiếc nhẫn trên cùng một ngón tay, đó là cách anh chứng minh tình yêu không đổi dành cho cô.

- Anh thật là ngốc nghếch...

Vừa miết nhẹ chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay đó, Dương Thảo vừa nói nghẹn ngào, tiếp đến lại nhìn Cao Phong. Khẽ khàng, cô áp lòng bàn tay lên mặt anh, dịu dàng lau dòng lệ đang đang chảy xuống. Đau đớn cùng chia, bi thương cùng chịu.

Cao Phong lần nữa lại ôm lấy Dương Thảo, tựa cằm lên mái tóc cô, nước mắt thấm đẫm khi không ngừng thì thầm "Anh yêu em...", cứ thế lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Để rồi khiến Dương Thảo càng khóc lớn hơn, nghe thật xót xa. Sau đó cô cảm nhận anh đang cúi mặt xuống nên liền ngược mắt nhìn anh rồi khẽ mỉm cười. Mang hết tất cả tình cảm qua cái nhìn da diết, Cao Phong hôn nhẹ lên mí mắt đầm lệ của cô, dùng yêu thương mà hong khô bao nhiêu đau đớn nhạt nhòa.

Dương Thảo nhắm mắt lại và nụ cười mãn nguyện vẫn đọng trên môi, chỉ cần mãi mãi ở bên anh thì cô sẽ chấp nhận mọi cái kết...

Nói về Văn Chính, bản thân cũng không khá hơn khi mang theo vết thương đầm đìa máu bên bả vai và sau một lúc vật lộn với bóng tối thì hắn mới rời khỏi khu rừng. Vừa đặt chân ra đến nơi thì đầu óc choáng váng, mắt hoa cả lên, sự mất máu khiến hắn chẳng còn đủ sức để bước tiếp liền ngã vật xuống đất. Hắn mơ mơ màng màng nghe bên tai có tiếng xe ô tô từ phía xa sau đó thì truyền đến gần hơn, mấy viên đá ở dưới người hắn bỗng chốc rung lên khi những bánh xe chạy dồn dập về phía này. Khẽ ngoẹo đầu, hắn vừa thờ hồn hèn vừa giương đôi mắt mỏi mệt nhìn các bóng áo quân phục bước xuống xe jeep. Là đám thuộc hạ thân tín hay là...

Đến khi gương mặt của đại úy Tuấn hiện rõ trong đêm tối nơi đây thì Văn Chính liền bật cười, hiểu rằng vụ đánh cược này mình đã thua rồi!

- Chào mừng cô đã quay lại thế kỷ 21!

Đó là câu đầu tiên Dương Thảo nghe được khi vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ thật dài và thật sâu! Còn cái kẻ đang ở trước mặt cô rồi nói điều chấn động ấy chẳng ai khác chính là tên Hạt Tiêu. Hắn vẫn y như lần đầu cô gặp, nhỏ xíu, đôi cánh phía sau cứ đập phành phạch, cùng kiểu khoanh tay đầy tự mãn ấy. Trong khi hắn chăm chú nhìn đối phương với nụ cười thoả mãn thì Dương Thảo kinh ngạc đảo mắt nhìn quanh, nơi đây là căn phòng trọ quen thuộc, mọi đồ vật đều chẳng chút dịch chuyển cứ như thể khoảng thời gian cô lạc vào tiểu thuyết chỉ diễn ra trong tích tắc! Đầu có vẫn còn lơ mơ, cô nhìn Hạt Tiêu hỏi:

- Đây là năm 2018, không phải 1970 ư? Tôi đang ở phòng trọ của mình sao?

- Chính xác! Cô thắc mắc điều gì à?

Câu hỏi thần nhiên ấy vừa dứt là lập tức Dương Thảo đứng bật dậy, cái nhún chân khá mạnh khiến chiếc giường cũ kỹ kêu ọt ọt thật lớn, giọng nghe bần thần:

- Sao lại có thể chứ? Tôi còn đang ở trong tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" mà! Tôi nhớ mình và Cao Phong vẫn chưa rời khỏi rừng, anh ấy bị trúng đạn và có thể sẽ không qua khỏi...! Tôi cố gắng đưa anh ấy đi nhưng sau đó đã ngất giữa chừng!

- Cao Phong chết rồi, vì bị mất máu!

Câu cất ngang thình lình theo cách hết sức diêm nhiên từ Hạt Tiêu khiến Dương Thảo lập tức khựng người, trong một giây lại có cảm giác mọi thứ trở nên trắng xóa kỳ lạ, đây là lần đầu tiên bản thân trải qua điều này, có phải như người ta hay nói là sốc quá mức? Ánh mắt vô hồn vẫn chưa rời tên tiểu yêu, tại sao bây giờ cô thấy đáng về bình thân đó mới tàn nhẫn vô cùng. Có phải hẳn vừa nói rằng, Cao Phong đã chết? Là anh chết trong rừng, ở bên cạnh cô và vào lúc đó ư? Ngay cả lời cuối cùng anh nói, cô cũng thật mơ hồ. Bây giờ mọi thứ kết thúc rồi sao?

- Không thể... Cao Phong không thể chết dễ dàng như vậy! Tôi còn chưa nhìn thấy xác anh ấy, còn chưa cảm nhận được hơi thở đã ngừng lại. Làm sao có thể...?

Trông bóng dáng cúi đầu nức nở của Dương Thảo, Hạt Tiêu yêu cầu rõ ràng:

- Vậy thì cô hãy nhìn qua bên phải đi.

Nỗi đau đớn vẫn còn khiến đầu mơ màng lấm, và Dương Thảo quay mặt qua bên phải theo phản xạ, để rồi hình ảnh ngay trước mắt lúc này chính là Cao Phong đang nằm yên trên một chiếc bục trắng toát, mặt nhắm nghiền trông thật bình yên, anh mặc áo veston màu tím cả lần cuối mà cô nhìn thấy, bên ngực trái vẫn còn thắm đỏ bởi máu khô, từng mảng da trắng hếu đến nỗi dù không chạm vào vẫn khiến cô cảm nhận rõ sự lạnh lẽo. Anh nằm đó, đơn độc...

Dương Thảo, đến phút cuối, vẫn là không đánh bại được số phận sớm an bài.

Lắc đầu liên tục, cô bước về phía anh nhưng càng bước càng trở nên xa hơn, nước mắt rơi lã chã. Anh chết, cô không tin, mãi mãi không tin!

Bỗng nhiên, tất cả những hình ảnh đều biến mất...

Dương Thảo lập tức mở bừng mắt, miệng vẫn đang mở như thể vừa hét lên thật to, lồng ngực thở gấp gấp, hai bên màng tang rịn mồ hôi, sợ hãi đến kinh người. Chớp chớp mắt để định thần lại, Dương Thảo cảm giác mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ, mùi sát trùng xộc vào mũi gây khó chịu cho khứu giác, ánh đèn tù mù với trần phòng trắng nhờ nhờ cuốn xoáy vào đáy mắt, tự hỏi đây lại là đâu?

- Cô Thảo tỉnh rồi à?

Chất giọng nhẹ nhàng quen thuộc cất lên bên cạnh như dội mạnh vào màng nhĩ khiến Dương Thảo bừng tỉnh lần thứ hai, liền quay qua nhìn. Khuôn mặt xinh đẹp của Mai Cẩm Tú hiển hiện trước ánh mắt ngạc nhiên này, cô những tưởng bản thân đang nằm mơ bởi chẳng phải cô đã trở về thế kỷ 21 rồi ư, tên Hạt Tiêu nói rõ ràng như thế và hẳn còn báo về cái chết của Cao Phong nữa.

- Đây là nhà thương, cô thấy trong người thế nào? Có đau ở đâu không?

Tiếng Cẩm Tú cất lên lần nữa, bây giờ còn kèm theo sự lo lắng. Dương Thảo phát hiện đây không phải mơ liền mau chóng ngồi dậy, tức thì Cẩm Tú đỡ lấy cô. Nghe nói hai từ "nhà thương" bây giờ mới biết mình đang nằm trong bệnh viện, trên người vận áo bệnh nhân trắng hếu rộng thùng thình, cô có chút mông lung.

- Tôi đang ở Sài Gòn năm 1970 phải không?

- Sao cô hỏi kỳ lạ thế? Từ trước đến nay, chúng ta đều ở Sài thành 1970 này mà.

Thế ra Dương Thảo vẫn còn ở trong tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" chứ chưa hề quay trở về thế kỷ 21, vậy những điều kinh khủng vừa thấy khi nãy chẳng qua chỉ là cơn ác mộng. Thở ra một luồng khí nhẹ hẫng, tinh thần đã ổn định trở lại, bản thân nghĩ tiểu thuyết này làm gì kết thúc vô lý như vậy cũng như cô không bao giờ tin Cao Phong đã chết... Ý nghĩ đó vừa dứt là tức thì cô nhớ ra một chuyện hết sức quan trọng liền hấp tấp hỏi Cẩm Tú:

- Cao Phong thế nào rồi? Anh ấy vẫn bình an chứ? Chúng tôi bị lạc ở trong rừng và anh ấy bị trúng đạn, làm sao bây giờ tôi lại ở đây?

- Cô Thảo hãy bình tĩnh, cậu Phong vừa được mổ xong, lúc này vẫn chưa tỉnh lại. Chính Ngũ vệ đã đưa hai người trở về.

- Ngũ vệ ư? - Dương Thảo khá bất ngờ khi nhóm vệ sĩ có thể tìm thấy mình và Cao Phong ở giữa khu rừng rộng lớn trong đêm tối như vậy - Tôi muốn gặp Cao Phong, cô hãy dẫn tôi đến chỗ anh ấy đi, Cẩm Tú!

- Cô còn yếu lắm, để ngày mai tôi sẽ đưa cô đi gặp cậu Phong.

- Không! Nếu không nhìn thấy anh ấy thì tôi không thể yên tâm!

Cẩm Tú còn lưỡng lự nhưng rồi hiểu cô chủ này đang sốt ruột như thế nào, cũng như chẳng thể ngăn được sự kiên quyết đó nên sau cùng đành gật đầu.

Chương 81: Gió đông

Được Cẩm Tú dìu đỡ, Dương Thảo đi qua dãy hành lang bệnh viện vắng vẻ nửa sáng nửa tối, thời này điện rất khan hiếm vì vậy qua khỏi giờ giới nghiêm là hầu như phải tắt hết đèn kể cả ở trong bệnh viện, chỉ riêng vài khu vực đặc biệt là được phép mở đèn nhưng ánh sáng cũng mờ lắm. Chốc chốc có vài nữ y tá bước ngược trở xuống, đi qua những dãy ghế chờ thấy có thân nhân còn nằm thì nhắc nhở ra về. Cao Phong nằm ở khu bệnh khác, Dương Thảo phải đi qua một khoảng sân rộng ngập tràn bóng tối, hai bên cây cối um tùm, nghe gió đêm thổi vù vù bên tai bỗng chốc thấy rùng mình, chỉ mong mau mau đến chỗ hành lang có ánh đèn phía xa.

Phòng bệnh của Cao Phong nằm ở khu đặc biệt, lúc đến nơi Dương Thảo đã bắt gặp Nhất và Tam đang đứng canh trước cửa phòng với dáng vẻ không được tốt cho lắm, quần áo khá xộc xệch, trên mặt lại có vài vết thương, đoán hẳn là do cuộc hỗn chiến chiều nay. Nhìn thấy Dương Thảo xuất hiện, bên cạnh còn có Cẩm Tú, hai người vệ sĩ không khỏi ngạc nhiên.

- Cô Thảo đã khoẻ chưa mà lại đến đây? - Nhất hỏi han.

- Tôi không sao, vì chưa rõ tình hình Cao Phong thế nào nên tôi mới đến đây.

- Cậu Phong vừa được mổ xong, viên đạn đã lấy ra rồi, tạm thời vẫn chưa tỉnh lại. Bác sĩ nói phải chờ qua hết đêm nay mới biết được...

Nghe Tam nói xong, Dương Thảo toan bước vào phòng thì nhớ ra một việc:

- Thật không ngờ các anh lại tìm được chúng tôi ở trong khu rừng đó.

- Trong lúc giao chiến với đám quân nhân, chúng tôi ai nấy đều bị thương, thời may có đại úy Tuân đến kịp lúc giải cứu. Sau đó không thấy cậu Phong trở lại nên chúng tôi đoán là cậu và cô Thảo vẫn còn ở trong rừng vì vậy phải quay lại tìm. - Nhất bắt đầu kể - Lúc đến nơi thì trời nhá nhem tối, vì không rõ hai người đang ở đâu nên việc tìm kiếm cũng vất vả. Sau đó chúng tôi trông thấy một đốm sáng, lúc đi đến thì mới thấy hai người đang bất tỉnh, sau đó liền chạy về Sài Gòn.

Đốm sáng? Rốt cuộc đó là gì nhỉ? Dương Thảo cảm giác kỳ lạ, dẫu sao cũng nhờ nó mà cô và Cao Phong mới may mắn được tìm thấy.

Dương Thảo bước vào phòng bệnh, nhìn lên giường thấy Cao Phong đang nằm, chỗ trúng đạn dưới xương quai xanh đã được băng bó kỹ lưỡng. Nhanh chóng đi lại bên giường, cô quan sát khắp người anh, bàn tay giơ lên chạm khẽ vào khuôn mặt nhợt nhạt và cảm nhận hơi ấm nhẹ nhàng truyền dẫn đến những đầu ngón tay. Bây giờ cô mới thở phào nhẹ nhõm, tin rằng sự thật là anh vẫn còn sống! Con ác mộng vừa rồi thật là đáng sợ...

Dương Thảo ngồi xuống ghế, chống hai khuỷu tay lên chiếc nệm trắng, nhìn Cao Phong chăm chú. Tiếp theo, nỗi sốt ruột trong lòng vẫn chưa vơi bớt được nên cô liền cầm lấy tay anh áp lên gò má mình, nhắm mắt chờ đợi thời gian đang trôi đi thật chậm rãi.

"Cao Phong, anh hãy vì em mà tiếp tục sống."

Chưa bao giờ lòng mong cho trời mau sáng đến vậy, Dương Thảo cứ siết chặt tay anh và liên tục cầu nguyện...

Cuối cùng, quả cầu màu cam mang theo những tia sáng cũng bắt đầu ló dạng, ánh dương chiếu rọi xuyên qua những đám mây xám bạc cuộn tròn như mớ bông dày báo hiệu đã sang ngày mới.

Cả đêm qua ngồi suốt bên giường bệnh, tâm trạng lại thấp thòm không yên để rồi chìm vào giấc ngủ chập chờn, vì vậy chỉ một cử động nhỏ thôi cũng đủ đánh thức Dương Thảo, cảm nhận những ngón tay nằm trong lòng bàn tay mình khẽ cựa cựa. Tức thì cô bật người dậy, hướng mắt nhìn lên Cao Phong đang khẽ cựa đầu, bờ môi bợt bợt nức nẻ dần mở hé. Mí mắt động đậy một lúc rồi từ từ mở ra kèm theo hơi thở mạnh, trông anh cứ như thể vừa đánh vật với cái chết để trở về dương gian. Dương Thảo mừng rỡ cất tiếng gọi khẽ: "Phong à...". Thanh âm êm dịu đêm ấy bấy giờ mới khiến Cao Phong lấy lại nhận thức, một môi đảo mắt nhìn sang bên cạnh, nét mặt bừng sáng kia xuất hiện trong đáy mắt.

- Dương... Thảo...

Nghe Cao Phong gọi tên mình một cách khó khăn, Dương Thảo vui đến mức đôi mắt khô khốc do gần như thức trắng cả đêm qua bỗng dưng được xoa dịu bằng màn nước mờ nhạt đang quần quanh. Vẫn nắm chặt tay anh, cô liền nấc khẽ đồng thời ngã đầu xuống ngực anh, với ý nghĩ có thể đánh đổi bằng bất cứ điều gì để giữ lấy khoảnh khắc hạnh phúc này. Anh đã vì cô mà tỉnh lại, vì cô mà vượt qua ngưỡng cửa sinh tử, thế này đã đủ mãn nguyện rồi.

Vẫn còn mệt mỏi lắm nhưng Cao Phong cũng mang tâm trạng thoải mái sau những giây phút tưởng chừng như tuyệt vọng, ngỡ rằng bản thân sẽ không thể vượt qua cái chết đang kề cận lúc ở trong khu rừng đó. Ngay bây giờ, anh cảm nhận rõ rệt nỗi vui mừng lớn lao từ người con gái ấy, cả việc cô đang tựa đầu lên ngực mình và cố đè nén âm thanh thút thít đầy xúc động. Khẽ nhích người, Cao Phong hơi cau mày vì đau nhưng chẳng hề bận tâm mà đưa cánh tay lên vòng ngang qua bờ vai Dương Thảo, ôm chặt lấy, tiếp theo nghe giọng cô cất lên:

- Anh sẽ không biết được bây giờ em thấy hạnh phúc đến dường nào.

- Đêm qua... anh vẫn luôn nghe tiếng em gọi tên anh... Để rồi anh tự nhủ mình nhất định phải tỉnh dậy để thấy em.

Cao Phong nghe tiếng Dương Thảo cười khẽ ở giữa vòm ngực mình, chẳng nói thêm lời nào nữa ngoài việc cúi mặt hôn thật lâu lên mái tóc rối của cô. Nhớ lại đêm qua, anh bị lạc vào một nơi rất tối và lạnh lẽo chẳng hề có lấy một tia sáng, nhưng sau đó thì nghe có tiếng ai đang gọi tên mình nên liền đi theo. Càng đi xung quanh càng trở nên sáng hơn, để rồi anh trông thấy một bóng áo váy đang ngồi khóc, nhìn kỹ mới nhận ra một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào mà mình rất دوست yêu thương. Cô cứ khóc với về thể lương, từng giọt lệ rơi xuống là từng cái nhói đau trong tim anh. Cảm lòng chẳng đành, anh làm sao nở ra đi và để cô cô đơn ở lại...?

Lúc này Cao Phong bắt giấc tự hỏi, liệu có phải vì cô khóc trong giấc mơ ấy nên anh mới có thêm sức mạnh mà quay trở về? Cô là hơi thở của anh, chỉ cần cô còn thì anh vẫn sẽ tiếp tục sống.

Một buổi sáng ở sân ga tàu hỏa lác đác bóng người qua lại, Mai Cẩm Tú và ông Cửu ngồi ở hàng ghế chờ bên cạnh những túi hành lý căng phồng, đợi chuyến tàu đi Bình Thuận đến giờ khởi hành. Trong lúc ông Cửu xem lại hai vé tàu thì bên cạnh, Cẩm Tú hoàn toàn im lặng bởi đang chìm vào dòng suy nghĩ miên man bất tận. Kể từ ngày Cao Phong thoát chết đến nay cũng đã hơn nửa tháng, mọi chuyện ở nhà họ Cao xem như đều được giải quyết xong xuôi, kể cả việc Cao Phong viết giấy ly hôn để trả lại tự do cho người vợ hờ, thì cô chẳng còn gì phải lưu luyến ở lại ngôi nhà giàu sang ấy nữa. Quay trở về tiệm đóng giày, cô có ý muốn rời khỏi Sài Gòn nên nói với cha rằng, họ hãy cùng nhau đi Bình Thuận.

Đang yên đang lành có sao lại đi khỏi Sài Gòn, dĩ nhiên vì Cẩm Tú có lý do riêng, và điều đó phải liên quan đến Cao Đình. Ngày trước, ông Lim từng ra mặt phản đối quyết liệt chuyện tình cảm giữa cô với Cao Đình, nay ông khoẻ lại rồi thì sự cấm cản đó sẽ tiếp tục, dẫu cô đối với ông cũng gần như là ân nhân. Tiếp theo, cái nguyên nhân chủ yếu cũng vì đã để mất đứa con của hai người. Dù rằng, chính bà Hoàng ra tay hãm hại nhưng suy cho cùng, bởi Cẩm Tú yếu đuối nên không bảo vệ nổi đứa trẻ. Chẳng những vậy, sau này cô sẽ khó mang thai... Liệu, dòng họ danh giá bậc nhất này có thể chấp nhận một cô con dâu như thế?

Khó khăn lắm nhà họ Cao mới yên ổn trở lại nên Cẩm Tú không muốn Cao Đình và ông Lim vì mình mà phát sinh mâu thuẫn, lại thêm chuyện vừa trải qua bao nhiêu sóng gió thật khiến người ta mệt mỏi muốn đi đâu đó thật xa... Xem như là cô lần tránh Cao Đình, tình cảm giữa họ đến đây nên kết thúc. Nhưng những lúc yếu mềm lại không ngừng tự hỏi, bản thân có thật sự muốn rời xa anh? Liệu sau này cô có còn mong mỏi gặp lại anh nữa chẳng, chính cô cũng chẳng rõ.

- Bây giờ hồi hận vẫn còn kịp đấy.

Cẩm Tú sực tỉnh khi nghe chất giọng đều đều của ông Cửu, liền quay qua hỏi:

- Cha nói gì vậy ạ?

- Đừng gượng ép bản thân nếu con còn muốn ở cạnh cậu Đình.

- Không ạ, lần đi Bình Thuận này là con tự nguyện...

- Cha nuôi con bao nhiêu năm lý nào không hiểu con nghĩ gì. Thời gian qua biết bao nhiêu chuyện không ngờ đã xảy ra, nào là con và cậu Phong trở thành vợ chồng hờ để cùng nhau giúp đỡ nhà họ Cao, rồi cả việc con mang thai với cậu Đình nhưng lại bị sảy thai. Lẽ nào con chỉ muốn một cái kết thế này, ra đi không từ biệt?

Tiếng thờ dài của ông Cửu rất nhẹ mà sao lại khiến lồng ngực Cẩm Tú nặng trĩu đến vậy, phải chăng vì cô cũng đang tự hỏi chính mình như thế? Cô chọn đi Bình Thuận đó đã là sự miễn cưỡng cuối cùng chưa? Sao bây giờ bản thân giống kẻ cầm đèn đi giữa đêm tối, cảm giác lạc lõng lẫn trơ trọi quá, cứ như mất hết phương hướng... Ý nghĩ thỉnh thoảng bị cắt ngang khi hai cha con nghe tiếng còi tàu hỏa rít lên. Đoán biết là chuyến tàu hỏa đi Bình Thuận sắp khởi hành nên họ chậm rãi đứng dậy, ông Cửu đi trước còn Cẩm Tú ở phía sau bước đi hết người vô thức.

- Mai Cẩm Tú!

Một tiếng gọi thật lớn và vang vọng giữa sân ga tàu hỏa buổi sớm, đồng loạt thu hút ánh mắt từ những người khác. Ai nấy đều trông thấy một chàng trai trẻ ăn vận sang trọng, khuôn mặt thanh tú mang theo vẻ gấp gáp, bước vội vàng với một bên chân hơi khập khiễng đi về phía cô gái mang gương mặt xinh đẹp điểm lệ y như loài hoa có trong tên cô, vận trên người chiếc áo dài Lê Phổ màu trắng thanh tao. Vẻ như sự xuất hiện của anh là không hề báo trước nên cô trong một thoáng liền ngẩn người ra, mãi cho đến khi anh đã đứng trước mặt mình thì mới nghe anh hỏi:

- Cẩm Tú, em muốn đi đâu vậy?

- Cậu Đình sao lại đến sân ga này?

- Em còn hỏi ư, nếu không nhờ có vệ sĩ báo lại thì anh đã không kịp đến đây ngăn em rời khỏi Sài thành. Rốt cuộc, em định rời đi mà chẳng nói lời nào sao?

Nghe chất giọng sôt sắng pha chút buồn bã đó, bấy giờ Cẩm Tú mới chớp nhẹ hàng mi, đáng vẻ cúi mặt cũng thật e lệ khiến người đối diện không khỏi động lòng.

- Cậu Đình, em... em biết thế này thật không phải nhưng đây là điều duy nhất em có thể làm lúc này. Em sẽ đi Bình Thuận, bắt đầu cuộc sống mới.

- Bắt đầu cuộc sống mới mà không có anh ư? - Cao Đình nắm lấy bờ vai mảnh dẻ kia, tiếp tục - Lúc đầu anh hiểu nhầm em lấy Cao Phong, nhưng về sau biết ra nỗi khổ tâm cũng như tình cảm sâu sắc của em thì anh không muốn từ bỏ. Chúng ta đã trải qua biết bao khó khăn, nay chẳng phải lúc nên ở bên nhau sao? Em tự ý bỏ đi như vậy lẽ nào là có ý trách anh?

- Không phải như vậy...

- Không phải trách cứ thế thì chỉ là do em hết thương anh và muốn bỏ đi.

Chậm rãi ngược mặt lên nhìn, nước mắt chẳng hiểu tự lúc nào đã chảy ra rồi, Cẩm Tú cố ngăn âm thanh thôn thức mà đáp rằng:

- Em thương cậu hơn bất kỳ ai khác trên đời này! Vì cậu, em sẵn sàng chấp nhận hi sinh mà không mấy may do dự... Nhưng liệu tình yêu này có thể kết thúc có hậu? Ông Cao trước đây lần bây giờ đều không hề chấp nhận em, và vì yếu đuối nhu nhược mà em đánh mất con, có lỗi với cậu.

- Lúc đầu, do cha không hiểu tình cảm của chúng ta nên mới phản đối, về sau nhờ có em bảo vệ nên ông ấy mới có thể an toàn trở về nhà họ Cao, xét về tình về lý ông ấy không thể phủ nhận em. Còn đứa con, cứ xem như không có duyên nợ, rồi chúng ta sẽ lại có đứa con khác.

- Không đâu, bác sĩ bảo em sẽ rất khó có con nữa.

- Khó có con chứ không phải là sẽ không có, mà cho dù đúng như thế thì cũng chẳng quan trọng, chỉ cần chúng ta được ở bên nhau đã là mãn nguyện rồi.

Cẩm Tú dường như vẫn chưa hoàn toàn bị dao động trước lời thuyết phục từ Cao Đình, đôi mắt ngấn lệ long lanh phản phát nỗi đau âm thầm, môi mấp máy cứ muốn nói nhưng lại chẳng thể nói được gì. Trông thế, Cao Đình liền vòng tay ôm lấy cô, muốn dùng thứ tình cảm sâu đậm này mà níu giữ một trái tim mong manh.

- Nếu em thật sự muốn đi thì anh tuyệt đối không ngăn cản, nhưng em hãy hỏi rõ lòng mình xem, có thật là em không muốn gặp lại anh nữa? Một người con gái bất chấp nguy hiểm bị theo dõi, dám từ Sài Gòn lên Bình Dương chỉ bởi lo lắng cho anh, lại còn chấp nhận dùng trinh tiết để chứng minh tấm chân tình dành cho anh, thì liệu cô ấy sẽ dễ dàng buông bỏ anh sao? Đừng cảm đến thế thì vì sao em không dùng cảm cùng anh đi đến tận cùng...?

Lắng nghe từng lời Cao Đình thủ thủ bên tai, Cẩm Tú nức lên nghẹn ngào, đôi mắt mong nước bị gió sớm thổi cho lay động, từng giọt rơi xuống thấm đẫm bờ vai áo anh. Bản thân hiểu rõ hơn bất kỳ ai, trên đời này chân tình khó tìm, và Cao Đình chính là chân tình kiếp này của Mai Cẩm Tú. Hai cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy người anh thật chặt, cô không muốn từ bỏ lương duyên này để phản bội còn lại phải sống trong nỗi tiếc muộn màng...

Còi tàu hỏa rít lên vào buổi sớm mai trong cái gió đông se lạnh, ở giữa sân ga vắng vẻ có hai con người sau bao thăng trầm, một lần nữa lại trở về bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đế Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Đã sống một cuộc đời đầy mãn nguyện

Đang đứng nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ phòng bệnh, Cao Phong nghe tiếng mở cửa phòng, cứ ngỡ là Dương Thảo hay Ngũ vệ nào ngờ khi quay qua lại ngạc nhiên khi thấy Cao Đình bước vào. Người em trai đó nhìn anh một lúc, chẳng nói chẳng rằng liền đi đến trước mặt anh, cả người quay nghiêng đồng thời hướng mắt ra khuôn viên ngoài kia, thân thể gần như nép vào cửa sổ. Dáng vẻ trầm mặc thường trực bên cạnh tấm rèm vải trắng bay phất phơ, khiến Cao Phong lần đầu tiên có cảm giác đứa em trai này hiền lành đến vậy. Bỗng dưng anh cũng không nói gì, tiếp tục việc ngắm cảnh ban này.

- Vết thương của anh thế nào rồi?

- Hai ngày nữa là tôi có thể về nhà.

- Còn nhớ ngày đầu tiên anh em ta gặp nhau? Hình như cũng là

một buổi sáng trong xanh như vậy... Đó là lần đầu đứa trẻ mồ côi như tôi biết mình có anh trai.

Kỳ lạ trước việc Cao Đình bắt chuyện trước lại còn mang chất giọng trầm lắng đến vậy, chẳng những thế là đề cập về chuyện từ rất xưa, thật không khỏi làm Cao Phong có chút ngạc nhiên nhưng sau đó liền đáp lời:

- Tôi cũng thắc mắc không rõ đứa em trai cùng cha khác mẹ ấy trông như thế nào, hoá ra lại là một thằng bé u uất trầm lặng với đôi mắt đẹp.

- Có phải từ lúc đó anh đã rất ghét tôi? - Cao Đình thấy buồn cười khi hỏi thế.

- Hẳn là một chút, nhưng hơn hết vẫn là vì tôi ghen tị khi cậu được cha thương hơn, kể cả người mẹ quá cố cũng hết mực yêu cậu...

- Thế sao? Ban đầu tôi cứ ngỡ mình ghét anh, bởi vẻ lạnh lùng kiêu ngạo và cái thói bất nạt, hay phán xét tôi. Thế nhưng sau này nghĩ lại, tôi phát hiện ra mình đối với anh chỉ có ngưỡng mộ và... nể sợ.

Về như sự tiết lộ bất ngờ ấy khiến Cao Phong phải rời mắt khỏi những tán lá bàng rơi rụng bên ngoài mà chậm rãi quay qua nhìn em trai. Còn Cao Đình vẫn giữ nguyên tư thế và chỉ khẽ cười bởi những lời sắp nói có phần ỷ mị.

- Anh ở đó với một khuôn mặt lạnh lùng, sống mũi thật cao, ngay cả mái tóc cũng đen mượt mà, dù chỉ mặc áo sơ mi với ghi lê ấy thế mà vẫn toát lên được thần thái sang trọng giống một người kẻ thừa. Anh đứng giữa đại sảnh, chấp hai tay ở sau lưng, và sự im lặng đó hết như quyền năng của người tối cao, điều ấy khiến tôi mang cảm giác nể sợ... Lần gặp gỡ đầu tiên ấy, người anh trai chưa bao giờ thấy mặt đã hiện lên thật đẹp đẽ trong mắt tôi như vậy.

Cao Phong vẫn chăm chú lắng nghe từng lời bộc bạch mà đến tận bây giờ mới biết, thiết nghĩ ngay từ khoảnh khắc đầu tiên đó thì hai anh em đều mang sự ngưỡng mộ dành cho đối phương. Không chỉ Cao Đình mà chính anh cũng có những tâm tư giấu kín. Ngày ấy, thỉnh thoảng anh rất muốn nắm tay đứa em trai này rồi cùng nhau chơi đùa nhưng chẳng hiểu vì sao lại chưa khi nào thực hiện được. Nhiều lần quan sát Cao Đình đứng lặng lẽ dưới gốc phượng, anh tự thấy một bức rào cản vô hình nào đấy xuất hiện, để rồi sau cùng lại lựa chọn quay lưng đi.

Một khoảng lặng kéo đến, có lẽ hai chàng trai chưa bao giờ trở thành anh em đúng nghĩa này đang cùng tìm về khoảng thời gian trước đây để đối diện với lòng mình cũng như bắt đầu nhận ra rằng, bản thân đã từng dành cho người kia thứ cảm xúc thân tình chứ không hoàn toàn chỉ có ghét bỏ.

- Tôi những tưởng anh đã cướp đi Mai Cẩm Tú, còn cố ý bắt tôi đến tàn tật, lên tận Bình Dương nói toàn mấy lời khích bác khó nghe... Hoá ra cuối cùng lại là vì muốn bảo vệ tôi. Xem như tôi nợ anh một ân huệ.

- Thời gian về sau cậu từ từ trả lại tôi cũng được.

- Có lẽ sẽ khó khăn đấy, tôi và Cẩm Tú sẽ đi Bình Thuận... Tôi vừa đến gặp cha xin được ở bên cạnh Cẩm Tú, và rồi ông ấy nói rằng: "Con hãy sống cùng Cẩm Tú đúng năm năm, không phải với cuộc sống giàu có của một cậu Ba, nếu sau thời gian đó mà con vẫn chưa từ bỏ cô ấy thì cha sẽ chấp nhận hai đứa". Có lẽ cha cũng đang thử thách tình cảm của chúng tôi liệu có thể vượt lên trên sự tách biệt giàu nghèo để hạnh phúc hay không, cũng như mang cái kết khác so với cái kết giữa ông và mẹ tôi.

- Tôi tin rằng, cậu và Cẩm Tú sẽ làm được.

Câu nói đó vừa kết thúc thì Cao Phong và Cao Đình lần nữa tiếp tục ngắm nhìn khung cảnh bình yên ở trước mặt, như thể lần gặp mặt này sẽ phải mất một thời gian dài sau mới có thể gặp lại.

Cuối cùng, Cao Đình cũng phải là người quay lưng đi trước. Bên tai không nghe anh trai nói gì cả, anh cứ hướng về cửa phòng mà bước đến. Lúc mở cửa ra, người em trai này đã đứng chân trong một thoáng và sau đó xoay lại nhìn về phía bóng dáng trầm tư bên cửa sổ, ánh nắng bên ngoài chiếu rọi lên từng đường nét đó, trông thật lung linh và đẹp đẽ hết như lần đầu tiên anh gặp Cao Phong.

- Cảm ơn, anh Hai...

Bốn từ êm đềm kia phát ra từ môi Cao Đình truyền đến tai Cao Phong thật nhanh chóng, đến nỗi cậu Hai đó đã lập tức quay qua thế nhưng chẳng có ai còn đứng nơi ngưỡng cửa nữa, lúc này nó đang từ từ khép lại. Dù vậy, chàng trai ấy dường như vẫn trông thấy một nụ cười nhẹ nhàng còn vương vấn đầu đó.

Lương Bằng đưa tay men theo vách đá vôi nhỏ đi những năm cỏ mọc cao ương ngạnh, quét hết lớp bụi đất bám trên ngôi mộ do lâu ngày chẳng ai chăm nom, tiếp theo thì đặt đĩa trái cây và bánh cùng hai bó hoa huệ trắng lên trước mộ. Chậm rãi, anh đưa mắt nhìn tấm ảnh trên bia đá, là hình một người phụ nữ mỉm cười nhân hậu. Mẹ anh trước khi mất, di nguyện của bà chính là muốn được an táng nơi quê nhà ở huyện Châu Thành, Vĩnh Long. Kể từ năm mười bốn tuổi bắt đầu sống ở nhà họ Cao, suốt mười năm qua anh luôn đều đặn xuống tận đây viếng mộ bà.

Do nhà họ Cao xảy ra chuyện nên lần này phải qua giỗ mẹ gần mười ngày, Lương Bằng mới có thể xuống Châu Thành, đi theo anh còn có Phương Di. Từ nãy đến giờ đứng bên cạnh, cô không nói gì ngoài việc quan sát dáng vẻ trầm tư của anh, bản thân chưa từng nghe kể gì về người phụ nữ nằm bên dưới mộ phần này thế nhưng cô có cảm giác bà đã trải qua cuộc sống không mấy hạnh phúc. Lúc nghe Lương Bằng nói cùng về Châu Thành viếng mộ mẹ anh thì cô hơi bất ngờ, dù vậy vẫn chẳng từ chối. Phương Di đã chấp nhận anh, theo lẽ hiển nhiên cũng phải làm chuyện này. Đúng lúc, cô thấy anh đứng dậy rồi tiếp theo quay qua hỏi:

- Đứng khá lâu rồi em có mệt không?

- Em không sao, anh cứ ngồi với mẹ thêm chút nữa đi.

- Suy cho cùng, người mất rồi cũng chẳng nghe thấy gì...

Quan sát biểu hiện buồn bã trên gương mặt đó một lúc, Phương Di nói tiếp:

- Ngày nào đó, anh hãy kể em nghe về mẹ anh nhé.

Lương Bằng cười khẽ đồng thời nắm lấy bàn tay Phương Di, kéo lại gần hơn.

- Tất nhiên, hãy còn nhiều thời gian rồi anh sẽ kể em nghe. Hôm nay anh muốn đưa em về ra mắt mẹ để bà xem mặt con dâu thế nào.

- Con dâu...? Anh nói gì vậy?

- Con chúng ta sắp chào đời và em cũng đã chấp nhận anh, vì vậy bây giờ chỉ chờ đám cưới nữa là xong.

Phương Di khẽ đảo mắt, là do bất ngờ quá thôi. Kể ra hai người cũng đã trải qua bao nhiêu chuyện, bây giờ mọi thứ đều trở nên tốt hơn, bản thân cô chỉ mong được ở cạnh Lương Bằng đã là mãn nguyện rồi nào đâu còn nghĩ đến điều gì khác. Mà cô suýt quên mất, người đàn ông và người đàn bà muốn sống chung một nhà thì phải có danh phận vợ chồng chứ. Nghĩ vậy, cô bất giác thấy ngại ngùng làm sao.

- Sao thế? Em không vui khi làm vợ anh à?

- Tại em bất ngờ thôi, cũng không biết anh có hối hận khi cưới em...

Chẳng để Phương Di kịp hỏi hết câu là Lương Bằng đã đưa ngón tay lên đôi môi ấy ngăn lại, đưa mắt nhìn cô trong một thoáng.

- Cha bỏ nhà đi năm anh lên bốn, ký ức về ông rất tồi tệ, thời thơ ấu của anh chỉ có bóng hình người mẹ mòn mỏi chờ đợi. Anh từng cho rằng mình là đứa trẻ kém may mắn, hay kể cả khi được lớn lên ở nhà họ Cao thì anh cũng chưa bao giờ hiểu rõ thế nào là hạnh phúc. Anh từng thích Dương Thảo nhưng đó là thứ tình cảm không được đáp lại... Để rồi sự cố đêm đó xảy ra với chúng ta, anh được gặp em, gắn kết với nhau bởi đứa con đang thành hình và cùng vượt qua bao hiểu lầm cách trở, anh nhận ra mình đã sống một cuộc đời đầy mãn nguyện.

Chớp mắt nhìn Lương Bằng, một sự xúc động kéo đến để rồi Phương Di chẳng nói gì ngoài việc nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực anh. Trước dáng vẻ như thế đã ưng thuận ấy, Lương Bằng siết chặt bờ vai cô, trong lòng không khỏi hạnh phúc. Chứng kiến bao nhiêu chuyện xảy ra từ trước đến giờ, anh nhận ra đôi người chẳng mấy khi giữ được những thứ quan trọng, mới thấy đó mà đã mất đó, gặp gỡ rồi lại chia lìa, sau cùng cũng toàn là mộng ảo. Thời thì những lúc còn có thể ở cạnh nhau, hãy nên trân trọng và anh không muốn phải hối hận thêm điều gì nữa.

Ôm chặt Phương Di trong vòng tay, Lương Bằng liếc nhìn di ảnh của mẹ trên bìa mộ với đôi mắt lấp lánh như thể muốn nói rằng con trai bà nhất định sẽ sống một cuộc đời hạnh phúc. Tiếp theo, anh khẽ cúi mặt xuống như thể cố tình để cho Phương Di nghe thật rõ câu nói này:

- Di à, anh yêu em!

Chất giọng êm đềm ấy truyền đến bên tai Phương Di, mang theo hơi thở dịu nhẹ lúc thì thâm năm từ đáy thương yêu, chứa đựng cả sự bao dung ấm áp. Một lời bày tỏ, một lời hứa hẹn và một lời tự nguyện rằng cả đời này sẽ luôn chờ che cho cô. Phương Di liền nhắm mắt mỉm cười, cuối cùng sau bao nhiêu thời gian chờ đợi thì cô cũng đã nghe được lời bày tỏ quan trọng này.

Đời này kiếp này, chỉ cần có được câu nói đó của anh, với cô mọi thứ đều đáng!

Đặt tờ nhật báo xuống bàn, Dương Thảo không kìm được một tiếng thở mạnh bởi vừa đọc được cái tin: "Trung úy Phó Văn Chính đã lãnh bản án chung thân về tội buôn bạch phiến". Xem ra hần cũng không thoát khỏi pháp luật, và cái kết sau cùng chính là phần đời còn lại phải sống bên kia chấn song sắt.

- Cái kết này cũng đã thỏa lòng cô rồi chứ?

Một chất giọng nửa quen nửa lạ thình lình cất lên ở sau lưng khiến Dương Thảo bất giác giật mình quay lại, hết sức ngạc nhiên khi thấy tên Hạt Tiêu đang bay lơ lửng giữa không trung với đôi cánh bé tí vỗ phành phạch, dáng vẻ khoan tay bình thản lắm. Tức thì nhớ đến con ác mộng lần trước, cô không ngừng tự hỏi đây là thật hay chỉ là ảo ảnh? Hần là đọc được suy nghĩ trong đầu cô nên hần lên tiếng:

- Là thật đấy không phải mơ đâu! Kể từ lúc đưa cô vào cuốn tiểu thuyết này thì đây là lần đầu tiên tôi xuất hiện trước mặt cô.

Dương Thảo lập tức đứng dậy, bước đến gần hơn đồng thời ngược mặt nhìn.

- Cuối cùng cậu cũng chịu hiện hình ra rồi, nhưng lỡ chẳng may có người trông thấy thì sẽ phiền phức lắm đấy! Mà tại sao cậu lại ở đây vào lúc này?

- Yên tâm đi, tôi đã cho thời gian đứng lại tạm thời vì vậy bây giờ chỉ có tôi và cô thôi. Còn lý do vì sao tôi xuất hiện lúc này thì đơn giản thôi, tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" bản cải biên đây đã sắp đến hồi kết thúc rồi.

Nghe tên tiểu yêu phán rõ như vậy, Dương Thảo trong phút chốc liền bất động, bản thân nhớ lại lần đầu tiên bước vào tiểu thuyết đã từng nghe hần bảo một câu: "Khi nào đến hồi kết thì cô sẽ rời khỏi đây", khi đó chỉ mới là giai đoạn mở đầu câu chuyện và thời điểm là giữa tháng giêng, ấy vậy mà bây giờ loáng một cái đã đến tháng chín đồng thời cũng sắp kết thúc chuyện. Sao thời gian lại trôi qua nhanh như thế, có phải do quá nhiều sự việc đã diễn ra nên cô quên mất dòng chảy vô hình này vẫn tiếp tục đi qua từng ngày? Về như chưa thật sự chấp nhận điều ấy nên Dương Thảo đã đứng yên khá lâu, thậm chí quên mất tên Hạt Tiêu vẫn đang chờ mình đáp lời. Chẳng rõ bao lâu thì cô lại nghe hần hỏi:

- Sao vậy, cô bị sốc à?

- Đúng thế, tôi cảm thấy quá bất ngờ...

- Cũng phải, cô ở thế giới này cũng gần một năm, lại tương tác và va chạm với hầu hết các nhân vật trong tiểu thuyết, cùng họ tạo lập mối quan hệ gần bó, đặc biệt là với nam phụ Cao Phong, cả hai đã cố gắng rất nhiều để có được ngày hôm nay. Đêm đó ở trong rừng, chính tôi là người đã "báo tín hiệu" cho Ngũ vệ đến cứu hai người, nếu không thì khéo Cao Phong cũng khó lòng vượt qua nổi.

- Hoá ra đốm sáng ấy chính là cậu! - Dương Thảo chớp mắt - Tôi đã tưởng cậu sẽ không bao giờ nhúng tay vào câu chuyện này.

- Thì đúng là vậy nhưng trước tình cảm sâu đậm mà hai người dành cho nhau, tôi chẳng nỡ khoanh tay đứng nhìn... Dẫu sao tôi chỉ giúp một ít, quan trọng là ý chí muốn sống của Cao Phong, và cô chính là người thay đổi số phận của anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Đời người mấy mươi năm, được một lần toả sáng rực rỡ cũng đã đủ lắm rồi!

Dương Thảo chợt nhiên im lặng, việc Cao Phong thoát chết đối với cô mà nói là điều hạnh phúc nhất, tuy nhiên bây giờ thì cô lại phải đối mặt với vấn đề nan giải: Thời hạn của tiểu thuyết đã hết và cô buộc quay về thế kỷ 21! Cô cảm giác tâm trạng mình trống rỗng, lồng ngực trở nên nặng nề bởi một niềm đau thấu cả tim.

- Liệu, tôi có thể không quay về được không...?

Sau cùng, Dương Thảo đành cố kìm thứ cảm xúc khó chịu vô vàn ấy, mà hỏi một câu nghe buồn da diết. Đối diện, Hạt Tiêu chăm chú nhìn cô gái, tiếp theo cười:

- Tôi không phải là kẻ máu lạnh vô tình, bắt ép người ta đến đường cùng, nếu cô đã chủ động lên tiếng như vậy thì tôi sẽ cho cô hai lựa chọn: Hoặc trở về thế kỷ 21 hoặc ở lại đây! Cá nhân tôi sớm biết rõ cô sẽ lựa chọn cái gì.

Dương Thảo, thay vì tỏ ra hết sức mừng rỡ rồi chọn điều thứ hai thì ngược lại, bắt đầu mang dáng vẻ trầm tư.

- Trên đời này, không có chuyện gì đơn giản đến vậy. Cậu nói rõ đi, nếu tôi trở về thế kỷ 21 thì sẽ thế nào và nếu tôi chọn ở lại đây thì sẽ ra sao?

Hạt Tiêu bật cười một tiếng, câu hỏi đúng đắn này không nằm ngoài suy đoán.

- Dương Thảo, cô đúng là không làm tôi thất vọng! Được thôi, cô hãy nghe cho kỹ: Nếu quay về thế kỷ 21 thì hiển nhiên cô vẫn tiếp tục với cuộc sống và con người trước đây của mình, tức là sẽ tìm một công việc ổn định rồi kết hôn sinh con với người đàn ông nào đó. Và những ký ức có được trong thế giới tiểu thuyết, nếu cô muốn thì có thể giữ lại, còn không thì tôi sẽ xóa đi. Ngược lại, cô chấp nhận ở lại đây thì cho đến lúc câu chuyện hoàn toàn kết thúc thì cô và tất cả những nhân vật trong tiểu thuyết đều sẽ... vĩnh viễn chết đi!

- Vĩnh viễn chết đi? Nghĩa là gì?

- Đơn giản thế này, có phải khi đọc xong một cuốn tiểu thuyết thì mọi thứ sẽ dừng lại, có nghĩa là chấm dứt hoàn toàn, từ nhân vật cho đến các chuỗi sự việc. Mọi tác giả vẫn luôn nói nôm na rằng: "Tác phẩm của tôi sẽ còn tiếp diễn về sau..." nhưng sự thật rõ ràng là, "câu chuyện của họ đã thật sự kết thúc rồi". Điều đó đồng nghĩa các nhân vật cũng đã "chết" theo tác phẩm. Trường hợp này cũng vậy, nếu cô vẫn kiên quyết ở lại thế giới tiểu thuyết thì cô cũng như bao nhân vật khác tồn tại trong câu chuyện, đến lúc kết thúc là phải "chết" đi.

Bây giờ Dương Thảo đã hiểu rõ lời giải thích cận kề đó, hoá ra là như vậy ư? Tuy điều này thật sự bất ngờ thế nhưng ngẫm đi ngẫm lại, cô thấy điều Hạt Tiêu nói chẳng hề sai! Đúng, một khi tiểu thuyết đã đóng lại thì nghĩa là tất cả đã chấm hết! Cho dù tác giả lần đọc giả đều tự hào huyền mờ ra một tương lai tươi đẹp và hạnh phúc cho những nhân vật trong khoảng thời gian về sau thì đây cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi. Nhân vật không thể "sống" một khi câu chuyện kết thúc.

Quay về thế kỷ 21 rồi Dương Thảo sẽ thế nào, tiếp tục sống trong vòng tuần hoàn cứ lặp đi lặp lại, làm việc và làm việc, đến khi có tuổi thì đành tìm một người đàn ông nào đó kết hôn, sinh con rồi tiếp tục chật vật với nỗi lo thường trực? Và điều quan trọng chính là ký ức! Nếu vẫn giữ lại thì tất nhiên Dương Thảo sẽ đau khổ đến dường nào, liệu có thể tiếp tục sống như chưa hề có chuyện gì xảy ra? Còn giả như chấp nhận quên đi thì cô sẽ đánh mất một mối tình sâu đậm, đáng không? Đời người, mấy ai có được chân tình, cô sẽ hoàn toàn quên mất mình từng có tình yêu đáng nhớ như vậy. So với cái chết, thì đôi khi "quên" lại là một sự trừng phạt.

Lựa chọn ở lại tiểu thuyết, trong thời gian gần thôi, Dương Thảo sẽ kết thúc sự sống mình đang có, chôn vùi bản thân mình cùng với cái kết của câu chuyện. Nhưng, đó không hẳn là bi kịch! Cô luôn tự hỏi vì sao thế giới trong tiểu thuyết lại đẹp đến thế, phải chăng vì nó luôn biết dừng đúng lúc khi tất cả những nhân vật đều trưởng thành, sống hạnh phúc...? Không cần sống một cuộc đời dài mà vô nghĩa, chỉ cần sống một thời khắc vừa đủ mà xứng đáng

thì nó sẽ trở thành vĩnh cửu! Đòi người mấy mươi năm, được một lần toả sáng rực rỡ cũng đã đủ lắm rồi. Ví như Dương Thảo, bản thân trở thành nhân vật và rồi được bước vào văn chương...

Các nhân vật trong tiểu thuyết xuyên không đều "bị" tác giả cho quay về hiện đại thế nhưng Dương Thảo sẽ lựa chọn khác!

- Tôi muốn tiếp tục ở lại đây!

- Đoán chắc cô sẽ chọn điều này.

- Ở hiện đại, tôi chẳng có ai ngoài bản thân mình, người thân chẳng có mà bạn bè cũng rất ít, ba mẹ thì càng không nhớ gì đến đứa con gái này. Nhưng khi ở đây, tôi có một người cha thương mình, những người bạn cùng trải qua khó khăn và một người đàn ông dành cả cuộc đời để yêu thương và trân trọng tôi. Bên nào nặng bên nào nhẹ, hẳn cậu cũng tự hiểu.

Cười khê, Hạt Tiêu bất giác buông một lời kỳ lạ: "Đấy chính là lý do tôi chọn cô..." và chẳng để Dương Thảo kịp nghe thấy là hắn đã vỗ tay, bảo rành rọt:

- Được rồi Dương Thảo, lựa chọn của cô đã được chấp nhận! Yên tâm, tuy nói rằng sắp đến hồi kết nhưng thời gian cũng còn khoảng vài tháng nữa, chỉ ít là đến lúc để Phuong Di sinh con... Còn cô hãy tranh thủ quãng đời còn lại này, sống hạnh phúc bên cạnh người đàn ông mà cô đã lựa chọn. Một cái kết có hậu, phải không?

Trông nụ cười tươi rói của Hạt Tiêu, Dương Thảo chợt nghĩ bản thân chẳng hề biết chút gì về hắn, chỉ vì cứu hắn nên số phận của cô cũng hoàn toàn thay đổi. Liệu, hẳn tình cờ lạc đến thế giới hiện thực nơi cô đang sống hay việc gặp gỡ này vốn dĩ cũng là một cái duyên được sắp đặt sẵn...?

- Rốt cuộc cậu đến thế kỷ 21 để làm gì? Và có một điều mà tôi luôn thắc mắc: Cuốn tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" cái biên này là ai đang viết nên?

Hạt Tiêu tự thấy, đối phó với những người thông minh và luôn tò mò như Dương Thảo quả thật rất khó khăn. Dù gì đây cũng là chuyện "thiên cơ bất khả lộ" nên hắn đành trả lời cho qua thế này:

- Lúc cô bước chân vào cuốn tiểu thuyết, tất cả diễn biến gần như thay đổi, từ Cao Phong đến chuyện tình của Lương Bằng và Phuong Di, thậm chí cả Mai Cẩm Tú và Cao Đình. Mọi chuyện vì cô mà diễn ra, vì cô mà thay đổi, vì vậy cô mới là nữ chính của tác phẩm cải biên này. Cũng có nghĩa chính cô là người "viết" nên nó! Còn lý do tôi xuất hiện ở thế kỷ 21... Ừm, ngày nào đấy nếu chúng ta có duyên gặp lại thì khi ấy tôi sẽ tiết lộ cho cô biết.

Dứt lời, Hạt Tiêu cười khanh khách rồi biến mất, nhanh chóng lẫn nhẹ nhàng như chưa hề đến. Dương Thảo chớp mắt ngạc nhiên nhìn quanh, vẻ như mọi thứ đã trở lại như cũ, dòng thời gian vẫn tiếp tục chảy. Tiếp theo, cô cười khê bởi hiểu "có duyên gặp lại" đó sẽ không bao giờ thành hiện thực. Có lẽ hắn không muốn nói ra cái bí mật cuối cùng ấy, nhưng điều này đã chẳng còn quan trọng nữa...

Quả đúng như lời Hạt Tiêu nói, thời gian trong cuốn tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" cái biên vẫn tiếp tục trôi đi, kéo dài cho đến tháng mười hai, thời điểm sắp kết thúc của năm 1970. Mọi việc vẫn diễn ra theo lẽ bình thường như vốn có, Cao Đình và Mai Cẩm Tú cùng trở về Bình Thuận bắt đầu cuộc sống mình mong muốn cùng với lời hứa hẹn trong tương lai sẽ được ông Lim chấp thuận.

Còn về Lương Bằng và Phuong Di, sau đám cưới thì hai người cùng sinh sống ở Châu Thành, nơi mà mẹ anh đang yên nghỉ. Đến đầu tháng mười một, Phuong Di hạ sinh một đứa con gái. Lương Bằng đặt tên cho con là Lương Bán Hoài, mang hàm nghĩa "tâm lòng này" như một minh chứng rằng đứa trẻ đó chính là kết tinh từ tình yêu sâu sắc và không đổi của cha mẹ nó.

Còn Cao Phong vẫn tiếp quản công việc ở xưởng vải, trong tương lai có thể sẽ được ông Lim giao quyền thừa kế nhà họ Cao, và anh với Dương Thảo cũng đã nghĩ đến một cái đám cưới hạnh phúc...

Lúc trong đầu tưởng tượng ra một khung cảnh đám cưới long lầy, Dương Thảo cảm thấy vô cùng phấn khởi và ngập tràn hạnh phúc, thậm chí sau khi lễ thành hôn kết thúc thì cô không hề nghĩ gì đến cái chuyện nan giải mà mình phải đối diện tiếp theo, đó chính là đêm tân hôn!

Trong tiểu thuyết lẫn phim ảnh đều có những lần nói đến đoạn cô dâu chú rể trải qua đêm tân hôn thế nào, nhưng đây cũng chỉ là miêu tả bằng giấy trắng mực đen, còn phim thì bất quá cũng là vài hình ảnh thân mật lướt qua mau chóng, đối với Dương Thảo mà nói lại chẳng mấy bận tâm. Vậy mà ngay bây giờ, cô bị rơi vào tình huống mà bản thân chưa bao giờ trải qua, lòng có chút lo lắng lẫn hồi hộp. Bỗng chốc rung mình khi cơn gió lạnh thổi lùa qua, chẳng trách được khi cô đang ngồi trong vườn hoa tinh mộc ở nhà họ Cao, mặc duy nhất mỗi chiếc váy ngang màu trắng tinh bằng vải voan lụa hai lớp, rồi khoác hờ áo len.

Dương Thảo nhớ lại lễ cưới sang trọng hôm nay diễn ra ở một khách sạn cao cấp, bao nhiêu khách mời đến dự đông đủ, phần lớn đều là người quen hoặc đối tác làm ăn của cha và ông Lim. Ở thời hiện đại, cô từng dự đám cưới của bạn bè nhưng phần lớn chỉ ở mức bình thường, đến khi hoá thân thành cô chủ có xuất thân "trâm anh thế phiệt" mới biết thế nào là lễ cưới cao sang bậc nhất của những dòng họ danh gia vọng tộc trong Nam thời bấy giờ.

Đang miên man nghĩ ngợi thì Dương Thảo sực tỉnh khi một bàn tay nắm lấy lọn tóc xoăn nhẹ của mình, kèm theo chất giọng vừa đủ nghe:

- Em nghĩ gì mà thần thờ vậy?

Bấy giờ Dương Thảo mới khẽ quay qua, bên cạnh cô không ai khác chính là Cao Phong. Anh ngồi tựa lưng vào thành ghế, vòng cánh tay quàng qua vai vợ, chốc chốc những ngón tay kia lại luồn vào mái tóc cô mà đùa nghịch, chân gác chéo đồng thời hướng mắt vào cô chăm chú. Lý do anh cũng ngồi ngoài vườn vào lúc khuya như thế này với Dương Thảo, tất cả đều vì chiều theo ý cô. Đáng lý thời khắc này phải là lúc diễn ra đêm tân hôn của hai người, thế nhưng Dương Thảo viện cớ khó ngủ nên muốn ra vườn đi dạo cho khuây khoả. Ừ thì Cao Phong cũng chiều cô vợ mới cưới, thành ra mặc luôn cả bộ áo ngủ pijama đi ra tận đây ngồi hóng gió. Nhưng suốt một giờ qua cứ thấy cô ngồi trầm ngâm, anh nghĩ nên nói gì đó.

- Em còn muốn chúng ta ngồi ở đây đến bao giờ? Đang là đêm đông đấy, khéo để hai vợ chồng cùng ngã bệnh thì mệt.

Bạn đang đọc truyện *Để Được Yêu Nam Phụ*, *Nguyễn Không Làm Nữ Chính* (1970) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Tập cuối: Tiểu thuyết kết thúc và mọi người sống hạnh phúc mãi mãi...

Biết Cao Phong đã bắt đầu sốt ruột rồi, Dương Thảo khẽ đảo mắt, nói vớt vát:

- Em chưa buồn ngủ nữa, hay là mình ngồi thêm chốc lát.
- Chưa buồn ngủ cũng không sao, cứ về phòng trước cho ấm.
- Nhưng mà...
- Dương Thảo, em có biết cả ngày nay anh đã bận rộn thế nào trong lễ cưới của chúng ta không? Anh đã phải tiếp đón và nói chuyện với rất nhiều khách khứa, chân đứng đến mỏi nhừ luôn rồi vậy mà bây giờ em còn không cho anh lên giường nằm ngủ ư? Rốt cuộc thì em đang ngại ngần gì nào?

Trông cái cảnh Cao Phong vừa cầm đuôi tóc mình đưa lên môi hôn nhẹ vừa ngược mắt nhìn chăm chú với câu hỏi thẳng thừng như vậy, đúng là khiến Dương Thảo chẳng biết phải trả lời thế nào. Hàng mi cứ chớp liên tục, hai tay đặt trên đầu gối vò nhẹ vấy ngủ, môi thì hơi mím, với những hành động đó cũng đủ hiểu cô đang khó xử đến dường nào. Kỳ lạ thật, thời gian qua đối diện với bao nhiêu thứ lắm khi thật kinh khủng, ví như lần bị Phó Văn Chính bắn súng sượt đạn qua người, cô không hề run sợ áy vạy mà lại tránh né cái đêm tân hôn mới kỳ quặc.

- Được rồi về phòng thôi, sau này chúng ta còn rất nhiều thời gian để đi dạo, không nhất thiết phải ngồi chết công ngoài này đến tận sáng.

Câu quả quyết từ Cao Phong đã kết thúc cuộc đối thoại mặc cả giữa hai người, nhanh chóng đứng lên và nắm tay Dương Thảo định kéo đi. Nhưng cô đã khựng lại trong một thoáng, vẫn ngoan cố ngồi yên tại chỗ, thế là anh hỏi rành rọt:

- Em muốn cùng anh đi về phòng hay là muốn anh bế về phòng?

Quả nhiên giải pháp mạnh bạo này hữu hiệu, khuôn mặt Dương Thảo dưới ánh đèn cò chợt nhiên biến sắc một chút, vẻ như là càng lo lắng thêm. Hình dung ra khung cảnh mình bị Cao Phong bế trên tay, đi vào trong nhà rồi lên trên phòng trước bao ánh mắt hiếu kỳ từ những người ở vẫn còn thức là nỗi xấu hổ bùng bùng lan khắp mặt cô rồi. Sau cùng, cô đành chấp nhận cùng anh trở vào nhà.

Lúc đặt chân đi lên lầu, sau đó tiến gần về phía phòng tân hôn, Cao Phong cảm nhận rõ lòng bàn tay của Dương Thảo hơi ướt do mồ hôi, thậm chí đôi chân của cô cũng bước chậm dần, điều đó làm anh không khỏi buồn cười. Thật ra anh biết cô vợ mới cưới này đang nghĩ gì, kể cả sự ngượng ngùng trong lòng cô nữa, phụ nữ trong đêm tân hôn đều mang tâm trạng thấp thòm như vậy. Cao Phong hiểu nên mới chiều ý cô mà chấp nhận đêm khuya ra ngoài vườn chịu lạnh, thế nhưng cứ ngồi mãi như vậy thì không thể được. Anh chờ đợi thời khắc này đã lâu lắm rồi, kể từ lúc Dương Thảo chấp nhận quay trở về bên mình...

Dù cố níu kéo thế nào, Dương Thảo cũng đã đứng ở trong căn phòng được trang hoàng bằng những vật dụng màu đỏ tươi, liền đảo mắt nhìn quanh cho đến khi dừng lại trên chiếc giường cưới với cặp gối thêu uyên ương thì lập tức tìm lại đập mạnh. Vừa hay lại nghe tiếng đóng cửa khoá chốt ngay sau lưng, cô liền xoay qua và bắt gặp Cao Phong đang đứng áp lưng vào cánh cửa, hướng mắt về phía mình chẳng rời. Phút chốc, lòng bối rối lạ thường nên cô nhanh chóng đi đến nói với anh:

- À, áo khoác của anh hình như bỏ quên trên ghế rồi, để em đi xuống lấy.
- Chuyện nhỏ, thế nào bà Viên cũng sẽ lấy vào thôi.
- Nhưng chẳng may bà ấy quên thì sao, cứ để em lấy giúp anh...

Vừa nói ngắc ngứ Dương Thảo vừa chạm tay vào chốt cửa định mở ra thì nhanh như cắt, Cao Phong đã cầm lấy cổ tay cô đồng thời kéo vọt nó ra

khỏi cái chột. Chẳng nói chẳng rằng, anh kéo vợ lại gần và tuột chiếc áo len rời khỏi người cô, tiếp theo nắm chặt bờ vai trần ấy, nhìn sâu vào mắt cô trong khi miệng nói:

- Anh chiều em đến thế này là đủ rồi, sức nhẫn nại của anh có giới hạn thôi...

Hành động gần như đi cùng lời nói, Cao Phong cúi xuống bế Dương Thảo lên, hướng về phía giường mà bước tới. Mặc cho cô không ngừng vtu chặt lớp vải áo pijama ở trước ngực mình và cả cái biểu hiện lo âu hiện rõ trên mặt, anh vẫn thản nhiên đến bên giường rồi nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống. Chẳng để cô kịp phản ứng, cậu Hai nhà họ Cao lập tức ngồi xuống bên cạnh, hai tay chống qua thân người cô hông ghim giữ lại. Bình thường rất giỏi kiềm chế, nhưng đêm nay là đêm tân hôn nên anh muốn trải qua khoảnh khắc hạnh phúc này với người phụ nữ mình yêu.

- Em hãy ngoan ngoãn đi, nếu không anh sẽ phạt.

Buông lời "cảnh cáo" xong, Cao Phong cúi xuống hôn lên môi Dương Thảo, một tay bắt đầu ôm chặt chiếc hông mảnh mai, lớp vải áo pijama cọ xát nhẹ nhàng với vải áo voan ở trước ngực cô. Dương Thảo nhắm chặt mắt lại đón nhận nụ hôn ngọt ngào đó trong chốc lát, tiếp theo liền áp hai bàn tay lên ngực anh cố đẩy ra để hai bờ môi có thể rời ra xa một chút, cô lấy hơi và nói nhanh:

- Hãy khoan...! Em chỉ cầu xin anh chuyện này nữa thôi...

Tức thì Cao Phong ngừng lại, nguyên nhân cũng bởi vừa nghe hai từ "cầu xin" phát ra từ miệng Dương Thảo. Vẫn còn cúi mặt, anh nhìn cô ngạc nhiên.

- Ừm, em muốn được ngắm nhìn anh, chỉ một lúc nữa thôi.

- Ngắm nhìn? Nghĩa là sao?

- Là em muốn nhìn anh thật kỹ.

- Thế này cũng có thể nhìn kỹ mà.

- Anh hôn em như vậy, em không thể mở mắt mà nhìn được.

Bản thân cảm giác vô cùng khó hiểu trước yêu cầu kỳ lạ này, Cao Phong tự hỏi rằng Dương Thảo có ngụ ý gì hay chỉ đang tìm "kẻ hoán binh"? Nhưng khi trông ánh mắt tha thiết đầy mong mỏi ấy, cảm lòng chẳng đành nên cuối cùng anh đành ngồi thẳng lên kèm theo tiếng thở dài. Biết mong muốn của mình đã được đáp ứng, Dương Thảo chậm rãi ngồi dậy và nhìn anh, bảo khẽ:

- Chỉ cần làm xong việc này thì sau đó em sẽ nghe theo ý anh.

- Đây sẽ là sự nhẫn nại cuối cùng của anh trong đêm nay.

- Em muốn anh nhắm mắt lại.

Không thể nào phản đối, Cao Phong từ từ nhắm mắt lại, hoàn toàn ngồi yên.

Chỉ chờ có thế, Dương Thảo khẽ khàng nhích đến gần hơn, chăm chú nhìn Cao Phong. Trước, Hạt Tiêu từng nói rằng, thời gian sẽ kéo dài cho đến lúc Phương Di sinh con, và chuyện đó cũng đã diễn ra rồi. Những ngày tiếp theo đó chẳng ai hiểu cô đã thấp thỏm như thế nào khi chờ đợi đến lúc kết thúc thật sự.

Chỉ cần nghĩ thế thôi là trái tim Dương Thảo không ngừng thổn thức. Dẫu thời gian qua, cô đã cùng Cao Phong vun đắp nhiều kỷ niệm, sống trọn vẹn từng giờ từng khắc thể nhưng chính vì hạnh phúc quá gần gũi mới khiến người ta càng thêm tiếc nuối. Nếu được, cô rất muốn sống bên cạnh Cao Phong hết quãng đời còn lại, sinh con đẻ cái và khi tóc xanh hoá bạc đầu thì hai người sẽ nắm tay cùng đi dạo, hàn huyên tâm sự về những chuyện đã qua...

Nếu bây giờ tất cả kết thúc, tự hỏi rằng liệu kiếp sau hai người có trùng phùng?

Nhân sinh đâu dễ dàng gặp gỡ, có kiếp này mà không có kiếp sau, giả như vạn kiếp bất tương phùng thì khoảnh khắc quý giá đây sẽ là lần cuối trông thấy nhau.

Dương Thảo muốn trước khi đời này của mình khép lại thì bản thân được ngắm nhìn Cao Phong thật lâu, thật kỹ, khắc sâu hình bóng anh vào trong hồi ức. Cô đưa ngón tay run run đặt lên vầng trán rộng đó, vuốt nhẹ một đường xuống hai chân mày rậm, đến sống mũi cao, rồi qua hai bên gò má và đến bờ môi, chiếc cằm... Từng cái đi chuyển từ ngón tay cô như thể đang phác thảo lại chân dung của anh.

Đôi mắt da diết tràn đầy yêu thương của Dương Thảo nhìn từng đường nét trên khuôn mặt anh một cách tỉ mỉ, hệt muốn đem bóng hình anh khảm vào trong tâm trí, để mãi mãi ghi nhớ, mãi mãi đừng quên người đàn ông này.

Đến lúc không kìm được nữa, Dương Thảo bất giác nấc khẽ lên một tiếng, nước mắt theo đó mà chảy ra. Chính vì nghe âm thanh nức nở đó nên Cao Phong liền mở mắt ra, ngạc nhiên trước cảnh cô ngồi trước mặt mình mà tự dưng rơi lệ. Nghĩ cô đang sợ hãi điều gì hoặc vừa bị mình ức hiếp nên anh sốt sắng nâng gương mặt buồn bã của cô lên, chậm rãi lau nước mắt, hỏi rằng:

- Sao em lại khóc? Anh làm em sợ à?

Khẽ lắc đầu, Dương Thảo áp sát gò má vào hai lòng bàn tay của anh, nói khẽ:

- Em chỉ sợ thời khắc hạnh phúc này sẽ tan biến.

Cao Phong bỗng chốc thờ ra nhè nhẹ, hoá ra là do Dương Thảo nghĩ ngợi lung tung lại đâm ra lo lắng vẩn vơ. Biết tâm trạng vợ đang bị dao động, anh liền vòng tay qua vai cô và kéo cô tựa vào lòng mình, tựa cằm lên mái tóc rồi thầm thì:

- Chúng ta rồi sẽ hạnh phúc đến cuối đời, khi tóc đã bạc trắng thì hai ta vẫn sẽ luôn ngồi bên cạnh nhau thế này. Thậm chí sẽ mong muốn được chết cùng một thời điểm... Chúng ta đã yêu thương nhau bằng cả tấm lòng, vì thế chẳng có gì phải hối tiếc. Có sống thì cùng sống, có chết thì cùng chết, đó là ân huệ lớn lao nhất.

Tựa mái đầu lên ngực anh, Dương Thảo mỉm cười mãn nguyện dù lệ vẫn rơi.

Phải, được cùng sống và được cùng chết, ấy là hạnh phúc!

Khẽ kháng, Dương Thảo rời khỏi lòng Cao Phong, nhìn anh thêm lần nữa rồi nhắm mắt lại chờ đợi. Rất nhanh, Cao Phong đặt một nụ hôn ấm áp lên trán cô tiếp theo thì lướt nhẹ xuống bờ môi khép hờ đang chờ đợi.

Bên ngoài đêm đông tĩnh lặng, chỉ còn những con gió thổi lùa vòn nhau.

Ánh đèn đã tắt, trong căn phòng tân hôn ngọt ngào có hai con người trao nhau những nụ hôn đắm đuối hương mật và cùng ngả xuống chiếc giường êm ái. Những tấm vải áo được thoát ra chậm rãi lần lượt rơi xuống sàn.

Khoảnh khắc hai người hoà làm một, Dương Thảo cảm giác đau nhưng mãn nguyện, chặt chẽ mà rất ấm áp, vĩnh cửu cũng thật thiêng liêng. Cô ôm chặt lấy bà vai Cao Phong, da thịt nóng hổi nguyện chặt. Trong đêm tối, cô nhận ra ánh mắt lấp lánh kia chăm chú nhìn mình, anh khẽ cười, khoe môi cong nhẹ. Một cách trân trọng, anh cúi mặt in một nụ hôn sâu đậm lên vàng trán vợ.

Dương Thảo nhắm nghiền mắt...

Giọt nước mắt long lanh chảy xuống cằm, hoà vào không gian dần tan ra...

Trong phút chốc, trước mắt người con gái này hiện ra khung cảnh cô và anh cùng ngồi cạnh nhau bên dưới tán cây xanh mướt, sau đó từ từ già đi rồi chết.

Chỉ còn lại những cánh hoa lụi tàn cùng những con gió thổi nhẹ.

Mọi thứ chợt nhoè đi.

Trắng xoá... Dần tan biến vào hư không...

Về đẹp dẫu có mất đi thì suy cho cùng vẫn là về đẹp trường tồn.

Tình yêu cũng thế, vĩnh viễn tồn tại dù cho có bị thời gian vùi lấp.

Khi tiểu thuyết kết thúc thì chúng ta sống hạnh phúc mãi mãi.

Lời kết

Hạt Tiêu chậm rãi đóng cuốn tiểu thuyết "Yêu em tựa hơi thở" cải biên lại, sau cùng cũng kết thúc và mọi người đều có một cái kết phù hợp dành cho chính mình. Nếu số phận đã an bài tất cả phải chết đi thì sẽ để họ hưởng hạnh phúc sau cùng. Ban đầu hẳn không nghĩ rằng, câu chuyện này sẽ mang nội dung như vậy nhưng suy đi nghĩ lại, mọi thứ trên đời đều chẳng thể lường trước được.

Điều mà Hạt Tiêu bất ngờ chính là Dương Thảo lựa chọn ở lại trong tiểu thuyết trong khi những "đối tượng" trước đây của hắn đều muốn quay về thế kỷ 21. Quả thật đây là cô gái kỳ lạ và đặc biệt nhất trong số những con người hắn lựa chọn để bước vào tiểu thuyết.

Ngẫm ra, một tiểu yêu như hắn không tài nào hiểu hết suy nghĩ cũng như tâm tư của loài người. Có lẽ đó chính là "chân tình", người ta có thể vì hai chữ này mà chấp nhận đánh đổi không chút hối tiếc. Dù vậy tự bản thân hắn thấy rằng, quả thật tình yêu đúng nghĩa sẽ mang lại thứ sức mạnh lớn lao giúp con người sống tốt hơn rất nhiều...

Nói sơ một chút về thân phận của Hạt Tiêu, hắn vốn dĩ là một tiểu yêu tập sự ở Tiên giới, tên và tuổi tác thật xin không tiết lộ. Hắn được giao cho nhiệm vụ "Tìm hiểu về nhân sinh" vì vậy đã thực hiện cái chuyện "Đưa con người vào tiểu thuyết" để từ đó có thể thu thập thông tin về tính cách cũng như tình cảm của chính họ. Về đối tượng, hắn sẽ đích thân lựa chọn và dựa trên những tiêu chí: mò côi hoặc ít có các mối quan hệ bởi sẽ giúp cho sự "biến mất" của họ không ảnh hưởng đến xã hội; tiếp theo là sự cô đơn và khao khát yêu thương vì như vậy họ sẽ dễ dàng bước chân vào thế giới tiểu thuyết.

Tiêu chí cuối cùng, dĩ nhiên là các đối tượng ấy phải thích đọc truyện ngôn tình rồi.

Dương Thảo chẳng qua là một trong những đối tượng mà Hạt Tiêu chọn lựa thôi.

Bây giờ thì Hạt Tiêu phải mang cuốn tiểu thuyết cải biên này trở về Tiên giới, để nhanh chóng hoàn thành quá trình thực tập của mình. Trong lúc vỗ đôi cánh bay lên trời, hắn tự hỏi có nên đổi tựa cuốn tiểu thuyết này không, hay vẫn cứ để là "Yêu em tựa hơi thở" nhỉ? Dĩ nhiên, tác giả phải để tên Hạt Tiêu chứ không phải là tác giả Mộng gì cả. Rồi hắn sẽ viết những dòng mở đầu như thế này:

"Ai cũng phải gặp gỡ người định mệnh của mình, đã được định sẽ vì người đó mà hạnh phúc, vì người đó mà đau lòng. Giống như duyên nợ kiếp trước kiếp này ắt phải trùng phùng. Suy cho cùng, chúng ta sống trên đời là để gặp gỡ người đã được hẹn trước..."

Trên đời này, có yêu vô tận cũng sẽ có hận vô cùng; có hạnh phúc mỹ mãn cũng sẽ có khổ đau chia lìa; có bạc tình bạc nghĩa cũng sẽ có chân tình không quên.

Nếu người vẫn cố chấp yêu thì ta cũng cố chấp chờ."

HẾT.

=====

*** * THÔNG BÁO * ***

⇒ Cuối cùng tác phẩm "Đề được yêu nam phụ, nguyện không làm nữ chính 1970" cũng đã kết thúc với một cái kết viên mãn và cảnh động phòng của cặp đôi nam nữ chính. Hoàn thành một chặng đường nửa đầu năm 2018 với 84 chương dài hơn 210,000 từ. Vâng, tác giả tự thấy mình thật nỗ lực. Cái kết có thể thực sự chưa quá đặc sắc nhưng là tốt nhất và ổn nhất, dấu ngăn ngại nhưng nó vẫn đẹp! Và Anh Thor thật sự cảm ơn những độc giả đã theo dõi hành trình dài này, đặc biệt rất quý những ai đã đọc và comment + like cũng như chờ đợi từng ngày để tác giả có động lực. Tác phẩm này vẫn còn vài thứ sai sót, hi vọng tất cả thông cảm bỏ qua. Và đây cũng là lần đầu Anh Thor viết thể loại Sài thành 1970, hi vọng trong tương lai với những tác phẩm ở giai đoạn này thì Anh Thor sẽ viết tốt hơn nữa. <3

⇒ Sau truyện nữ phụ, Anh Thor sẽ post tác phẩm mới, một tiểu thuyết dưới 50 chương, thể loại cổ đại, vương triều và cung đấu. Đây là thể loại mà lần đầu tiên Anh Thor viết, đặc biệt truyện có cảnh H (tức là 18+) đúng nghĩa, vì bối cảnh là vương triều hoàng thất nên đương nhiên buộc sẽ có những cảnh "sùng" và kiểu truyện này là điều Anh Thor muốn thử sức mình viết qua. Tác phẩm chia làm 2 phần, phần 1 là đời cha mẹ - phần 2 là đời con. Dĩ nhiên, tác phẩm sẽ mang lại những cung bậc cảm xúc cùng ý nghĩa thông điệp được gửi gắm, "đúng chất của tác giả Võ Anh Thor" - những độc giả lâu năm đọc qua 8 từ này đã đủ hiểu rồi nha.:D

☛ Đó là những điều Anh Thor muốn nói, những độc giả hiện nay rất hi vọng sẽ tiếp tục đồng hành cùng Anh Thor trong thời gian tới. Lần nữa cảm ơn mọi người và chúc cuối tuần vui. <3

Bạn đang đọc truyện *Đề Được Yêu Nam Phụ, Nguyện Không Làm Nữ Chính (1970)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.